EVANGHELIA LUI IACOV

Copilăria şi adolescenţa lui Iisus

RECEPŢIONAT PRIN CUVÂNTUL INTERIOR
de
Jakob Lorber

Cuvânt înainte

Editorul

Copilăria lui Iisus! - care inimă nu ar avea dorinţa să afle mai multe despre viaţa minunată a Mântuitorului, decât pot oferi scripturile biblice! ? Cât de mult am vrea să receptionăm înflorirea şi dezvoltarea acestui suflet unic dumnezeiesc şi omenesc! - În vechi timpuri, la începutul vieţii creştine comune, a existat o astfel de descriere a copilăriei şi a adolescenţei lui Iisus în aşa zisa „Evanghelia Jakobi minoris", adică Evanghelia după Iacov. Aceste descrieri făcute de fratele Domnului circulau deja în primul şi al doilea secol prin comunităţiile ţării de răsărit şi de apus. Justin, martirul (decedat. 166), pare să le fi cunoscut şi Origines Pomeneşte de ele direct în (povestirile bisericii, vol. 1. , pag. 29, al. 4). - În sec. 4. după Hristos, au urmat cu certitudine Scripturi folosite de biserică prin şcolile de teologie şi la patriarhul din Alexandria şi Roma, dar Evanghelia lui Iacov a fost etichetată ca fiind inexactă pe acea vreme şi nu a fost primită în rândul celorlalte Scripturi sfinte - o condamnare, care a dezavantajat multe secole relevaţiile a lui Ioan, scrisoarea lui Iacov şi multe părţi diferite ale Noului Testament actual. - Părerile creştinismului despre Evanghelia lui Iacob au fost instabile până în noile timpuri. Realităţi găsim noi de exemplu, în aşa zisa Biblia de Berlenburg, care cunoaşte bineânţeles doar fragmente ale vechii Evanghelii. Prin urmare a fost dată din ce în ce mai mult uitării Scriptura şi în sfârşit, s-a pierdut totul în afară de câteva frânturi.

Aşa s-a întâmplat cu împortantele înştiinţări despre copilăria Domnului, până când într-o bună zi, pe 22. Iulie 1843, un om credincios german, misticianul şi văzătorul Jakob Lorber din Graz, Steiermark, care a recepţionat vocea clară a Duhului sfânt şi înştiinţarea, că acea Evanghelie a adolescenţei lui Iacov „de pe vremea, când a luat-o Iosif pe Maria la sine", i se va mărturisi lui din nou şi prin acest fel să-i fie iar redat omenirii. „Iacob", aşa i-a fost mărturisit în continuare, ca „un fiu a lui Iosif, a consemnat totul; dar cu timpul s-a deformat în aşa fel, încât nu s-a putut permite să fie scrise ca fiind adevărate în Scriptură. - Eu însă vreau să-ţi dau adevărata Evanghelie după Iacov, dar doar începând cu timpul care a fost menţionat mai sus. Iacov a inclus descrierea vieţii Mariei de la naşterea ei, cât şi cea a lui Iosif."

Şi aşa a recepţionat învăţatul mesager al luminii cereşti prin vocea Duhului în inima sa 299 de capitole exacte şi minunat descrise a naşterii şi a copilăriei lui Iisus, care este de o aşa frumuseţe interioară şi de o putere, că nu poate nega nici o inimă, care poate nutri sentimente, provenienţa lor dumnezeiască şi adevărul acestei Scripturi valoroase. Creşterea şi înflorirea copilului Iisus sub tutela lui Maria în casa tatălui adoptiv Iosif, puşi în situaţia de a se refugia în Egipt şi întoarcerea acasă, în Nazaret, se derulează în faţa ochilor noştri. Noi trăim primele fapte minunate şi prezenţa Duhului dumnezeiesc în copilaş şi întâmpinăm cu mirare mare fapte neimaginabile în secretul sfânt al persoanei Iisus. Ne va da milostivirea, să recunoaştem în „Fiul" pe „Tatăl" şi în acelaşi timp pe Iisus „Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt".

Cu fragmentele din vechea biblie de Berlenburg - ţinând cont de aceste texte care au fost schimbate şi descompuse - se pot observa exprimările care sunt exterm de asemănătoare. Şi aşa dovedeşte conţinutul, că

povestea adolescenţei lui Iisus ne-a fost redată din nou prin robul lui Dumnezeu Jakob Lorber şi este o diplomă veche creştină şi de o valoare inegalabilă.

Cine a fost deci acest om ales, care a fost înstărit cu o asemenea capacitate de a reda faptele? - Este foarte important de ştiut mai multe despre el. Şi aici se va putea atrage atenția la descrierea scurtă a vieții lui Jakob Lorber, care a fost lăsată lumii prin prietenul vechi şi confidentul marelui văzător, care a fost poetul austriac şi K. K. secretarului de stare civilă Karl Gottfried Ritter von Leinen. - Din cele scrise sustragem noi:

Jakob Lorber s-a născut în anul 1800 la Jahring, în Steiermark de jos, ca fiul unei familii de ţărani germane. Din partea tatălui cât şi a mamei curgea în venele sale sângele de ţăran german. - Jakob, cel mai mare dintre trei fiii, a avut voie să studieze pedagogia, dar s-a întors după treminarea cu succes a studiului „prin care a devenit profesor“, spre o veche pasiune de a sa, care a fost muzica. El stapânea mai multe instrumente, dar cel mai bine vioara, iar în această artă a primit lecții de la Paganini. Concertele cu succes i-au făcut în curând un nume bun în oraşul natal Graz şi i-a adus prietenia celor mai buni locuitori, adică dirijorul Anselm Hüttenbrenner, a primarului din Graz Andreas Hüttenbrenner şi a secretarului stării civile K. G. Ritter von Leinen (biograful său).

În primăvara anului 1840 a primit Lorber oferta unui post promiţător de dirijor în oraşul mult vizitat şi comercial Triest. Bucuria, de a avea în sfârşit o poziție asigurată de viață şi un venit garantat, a fost mare. Dar providența a fost altfel. Bărbatul, a cărui gânduri se ocupau mai ales în acea vreme cu lumea invizibilă şi cu întrebările despre Dumnezeu şi eternitate, a fost pus la încercare şi pentru a se decide printr-o metodă cât se poate de ciudată.

Despre această întâmplare măreaţă din viaţa sa, povеşte el mai târziu prietenilor săi: El, Lorber, în data de 15, martie1840, la ora şase dimineaţa, a terminat cu rugăciunea de dimineața şi a fost pe punctul de a se ridica din pat, când în stânga înăuntru în piept, în locul inimii a auzit cât se poate de clar o voce, care îi spunea: „Ridica-te, i-ați stiloul şi scrie! ” - Lorber, a ascultat aceasta chemare imediat, a luat un stilou în mâna şi a început să scrie ceea ce auzea în interiorul sau cuvânt cu cuvânt pe hârtie. A fost începutul unei lucrari „Creația lumii spiritelor şi cea a simțurilor şi istoria omenirii” sau „Gospodaria lui Dumnezeu“. - Şi primele propoziții extraordinare (un exemplu despre harul vocii interioare dumnezeieşti) suna astfel:

„Cine vrea să vorbească cu Mine, acela să vina la Mine şi Eu îi voi pune în inima un răspuns. - Dar doar cei curați, a căror inima este umila, vor auzi tonul vocii Mele! - Şi cine Mă prefera înaintea lumii, cine Mă iubeste, ca o mireasa blânda care îşi iubeste mirele, cu acela vreau Eu ca să mă duc braț la braț. El Mă va vedea tot timpul ca un frate şi aşa cum L-am văzut Eu pe el deja de o eternitate, încă înainte de a fi el.“

Jakob a recunoscut profund mişcat vocea care a cuprins viața şi pe Acela, de la care venea ea. - El a recunoscut vocația şi lucrarea sa, a lăsat deoparte slujba din oraşul monden Triest şi şi-a dedicat din acea clipa toată viața scrisului, adică ceea ce îi dicta lui vocea aceea interioară. Necăsătorit, sărac şi fără pretenții, a trăit aceasta vocație până la sfârşit, iar existența şi-a menținut-o cu ore de muzică şi darurile de dragoste a bărbaților şi a femeilor din cercul lui de prieteni şi din puținul său era tot timpul pregătit să le dea altora care erau mai săraci decât el.

Aproape 25 de ani până la moartea lui Lorber, la 24 august 1864, a vorbit acea voce, cu aceeaşi seriozitate drăgăstoasă şi intensitate, exact identice cu prezicerea lui Iisus în Evanghelia lui Ioan, cap. 14, 21 şi 26, la acel „slujitor umil a lui Dumnezeu“. - Unui prieten i-a scris Lorber despre aceasta:

„Referitor la vocea interioară, cum se aude aceasta, nu pot spune de mine numai faptul, că, cuvintele veşnic clare şi sfinte a Domnului le aud tot timpul în regiunea inimii ca un gând cât se poate de limpede, luminate şi curate, ca nişte cuvinte pronunțate. Nimeni, nici acela care este foarte aproape de mine, nu poate auzi vreun glas. Pentru mine însă suna acest glas milostiv mult mai limpede şi mai tare decât orice sunet material.“

Prin scrisul autentic celor auzite (meritul mare îl are mai ales Anselm Hüttenbrenner care s-a ocupat de strângerea şi de publicarea lor) s-au format cu timpul sub stiloul lui Lorber importante Scripturi care cuprind 25 de volume. Aici sunt scrise aceastea după formarea lor:

Gospodăria lui Dumnezeu (3vol.); Saturn; Soarele natural; Soarele spiritual (2vol.); Copilăria lui Iisus; Schimbul de scrisori între Iisus şi Abagarus; Epistola laodiceană a apostolului Paul; Pământul şi luna; Episcopul Martin (conducerea în lumea de apoi); Robert Blum (conducerea în lumea de apoi); Scena de trei zile (Iisus la 12 ani în templu); Daruri cereşti (2vol.); şi în sfârşit încoronarea: Marea Evanghelie după Ioan (o profundă relatare, completarea povestirilor a celor trei ani de învățare a lui Iisus, 10 vol.).

Cel mai important la apariția Jakob Lorber, care a avut darul privirii spirituale, sunt învățăturile minunate care reies din lucrările sale. - Este într-adevăr o înțelepciune dumnezeiască atotcuprinzătoare, care se ocupă pe toate planurile vieții şi a întrebărilor vizibile şi invizibile şi nenumăratele secrete ale gândirii omeneşti luminate din punctul de vedere înalt şi spiritual.

Pentru a spune aceasta pe scurt: Lorber oferă în dezvoltarea şi privirea desavârşită privirea spirituală a lumii şi explicațiile pământului, după care, la eliberarea credinței vizibile (materialism), ştiința şi întregul sentiment de viață al lumii actuale pe toate planurile recunoaşterii.

Lucrarea „Copilăria lui Iisus" a fost scrisă de Lorber în perioada 22 iulie 1843 până în 1844, în localitatea Graz. - Prima publicare a urmat la cererile cercului de prieteni din Graz şi a doctorului german, cercetătorului şi a poetului Justinus Kerner, Weinsberg, în anul 1852 prin filozoful naturii şi a celui ce a înfiintat tratamentul spagyrisch doctorul Ch. F. Zimpel la editura Schweizerbarth din Stuttgart. - Această tipărire este identică cu cea care a fost publicată de Zimpel. Originalul scris de Lorber se află în Graz. Pentru o înțelegere mai bună am alăturat acestei noi tipăriri un registru a faptelor în ordine alfabetică.

Să găsească această lucrare, care a îmbucurat deja atâția oameni, încă foarte mulți prieteni!

Bietigheim, Württemberg

PRECUVÂNTARE

Spuse chiar de Domnul ca introducere la povestirea despre copilăria Sa prin aceeaşi gură, din 22. Iulie şi 9. mai 1851, care a ales-o El ca organul acestei lucrări.

1.

Eu am trăit acea vreme cunoscută până la vârsta de treizeci de ani exact aşa, cum trăieşte un băiețel bine crescut, după aceea un adolescent şi după aceea un bărbat şi a trebuit prin schimbarea vieții după legiile lui Moise să trezesc mai întâi în Mine dumnezeitatea - că fiecare om Mă trezeşte în el.

Eu Însumi am trebuit, ca orice om ordonat, să încep să cred mai întâi într-un Dumnezeu şi a trebuit să încep din ce în ce mai mult cu toate abnegațile imaginabile, să cuprind cu dragoste din ce în ce mai mare şi cu Mine, deci să stapânesc cu timpul Dumnezeitatea întru totul.

Deci am fost Eu, Domnul Însuşi ca un exemplu viu pentru fiecare om şi de aceea Mă poate atrage acum fiecare om, exact aşa cum am atras şi Eu Dumnezeitatea în Mine şi bineânțeles poate să devină una cu Mine prin dragoste şi prin credință, cum Eu Însumi sunt una cu Dumnezeitatea în desăvârşire şi în nemărginitul spațiu.

2.

La întrebarea, cum minunea de copil Iisus şi lucrările acestuia la fel cu viața Sa de om izolată în anii de adolescență şi în anii de bărbat şi în aceştia ce lagătură au cu minunile pricinuite de El - dacă se poate ca în aceşti ani să fie imaginabil ca *om* - , atunci ar fi răspunsul corect privirea unui pom din primăvară şi până în toamnă.

În primăvară înfloreşte pomul minunat şi este stăpânit de ocupație. După picarea florilor, pare pomul iar fără nici o ocupație. Dar spre toamnă este din nou pomul în plină acțiune: fructele, care cresc, primesc gust, se colorează - mai frumos decât a fost floarea adineaori - adică se coc şi prin binecuvântarea primită, se desprinde banda şi fructul pică în poala copilaşilor flămânzi.

Cu ochiul *inimii* se va putea cuprinde această imagine, dar niciodată cu ochii lumii. Acele părți de întrebări - fără a ajunge prea aproape de Dumnezeitatea lui Iisus, ci cuprinzând credința inimii, care este lumina dragostei spre Dumnezeu - se poate, atunci când devii curat în inimă, să se poată explica, că reunirea în belşug a Dumnezeității cu omul Iisus, nu a fost deodată, dintr-o lovitură, ca toate lucrurile sub conducerea lui Dumnezeu,

aceasta a venit cu timpul, imediat după o creştere sucesivă a Duhului dumnezeiesc în inima de om şi de abia la moartea de pe cruce s-a întâmplat întru totul, - cu toate că Dumnezeitatea a trăit deja din belşug în copilul Iisus, dar a apărut doar cu miracole în situațiile de strâmtorare.

3.

Moartea trupească a lui Iisus este cea mai mare înjosire a Dumnezeității în judecata tuturor materiilor şi prin aceasta, un cu totul alt raport între Creator şi creație.

Prin moartea lui Iisus devine Dumnezeu Însuşi om desăvârşit şi omul creat un nou copil a lui Dumnezeu reieşit din milostivirea Sa înaltă - adică un Dumnezeu - şi de abia aşa poate să stea creația pe desăvârşitul nivel al creatorului şi îl pot vedea pe Acel unic Dumnezeu, Creator şi Tată, Ii pot vorbi Il pot recunoaşte şi Îl pot iubi peste măsură şi doar prin aceasta pot câştiga viața eternă, desăvârşită şi de nedistrus în Dumnezeu, din Dumnezeu şi lângă Dumnezeu. Dar prin aceasta s-a rupt şi puterea lui Satana (sau mai bine spus: voința), că nu mai poate opri apropierea totală între Dumnezeitate spre om şi invers tot spre acea Dumnezeitate.

Mai pe scurt spus: Prin moartea lui Iisus poate omul acum cu adevărat să fraternizeze cu Dumnezeu şi Satana nu mai are ocazia să se bage la mijloc, - de aceea se numeşte la acele femei care caută mormântul: „Mergeți şi spuneți aceasta *fraților* Mei! ” Puterea lui Satana în formele exterioare poate fi încă vizibilă, dar zidul o dată spart între Dumnezeitate şi om nu mai poate fi pe veci reconstruit şi prăpastia veche de netrecut între Dumnezeu şi om nu se va mai putea înființa niciodată. -

Din aceste câteva cuvinte poate vedea şi înțelege foarte uşor oricare om care este capabil să gândească şi să vadă cu inima folosul nemărginit al morții trupeşti a lui Iisus. Amin.

EVANGHELIA LUI IACOB
DESPRE COPILĂRIA LUI IISUS

începând de la acea vreme când Iosif a luat-o pe Maria la sine

Iacov, un fiu de-a lui Iosif, a notat toate acestea; dar cu timpul au fost aceste scrieri aşa de tare deformate, că nu putea fi permis, să fie preluate ca scrieri credibile în scriptură. Eu însă vreau să-ți dau adevărata Evanghelie a lui Iacov, dar numai începând de la perioada mai sus menționată; că Iacov a înglobat şi biografia Mariei, începând de la naşterea acesteia, precum şi cea a lui Iosif. - Şi astfel scrie deci ca prim capitol:

1

Chemarea lui Iosif. Tragerea la sorți a Mariei în templu.
Mărturia lui Dumnezeu despre Iosif. Rugăciunea lui Iosif. Maria în casa lui Iosif.

Iosif era însă ocupat cu construirea casei în regiunea dintre Nazaret şi Ierusalim.

Un cetățean onorabil din Ierusalim a poruncit să se construiască această casă pentru a servi ca şi casă de adăpost, deoarece, altfel, Nazarinienii nu aveau nici un adăpost până la Ierusalim.

Maria însă, care a fost crescută în templu, a devenit matură şi era necesar după legile Mozaice, să fie dată altundeva în afara templului.

Au fost de aceea trimişi mesageri în toată Iudea, pentru a face acest lucru cunoscut, ca părinții să vină, pentru faptul, că dacă cineva ar fi fost găsit ca fiind demn, de a o lua pe fecioară cu sine în casa lui.

Atunci când un asemenea mesaj a ajuns şi la urechile lui Iosif, el a renunțat degrabă la uneltele sale de lucru şi s-a grăbit la Ierusalim şi chiar acolo la locul stabilit de întrunire şi de sfătuire în templu.

Atunci când însă, după trecerea a trei zile, aceia care s-au prezentat pentru această cauză s-au reunit iarăşi în acel loc mai înainte stabilit şi după ce fiecare concurent i-a oferit preotului un toiag de magnole într-un mod aşa oarecum stabilit, atunci preotul s-a dus cu toiegele degrabă în interiorul templului şi s-a rugat acolo.

Iar după ce el şi-a terminat rugăciunea, a păşit el iarăşi afară cu toiegele şi i-a dat iarăşi fiecăruia toiagul lui.

Toate toiegele au devenit numaidecât lipicioase; numai acel dat la urmă lui Iosif a rămas proaspăt şi fără cusur.

Dar câțiva s-au împotrivit din această cauză şi au declarat această probă ca fiind părtinitoare şi astfel, nevalabilă şi au cerut o altă probă, de care într-adevăr nu se poate lega nici o nedreptate.

Preotul, din această cauză puțin supărat, a poruncit de îndată să vină Maria, i-a dat un porumbel în mână şi i-a cerut să păşească în mijlocul concurenților, ca ea să lase acolo porumbelul să zboare liber şi a spus înainte de

eliberarea porumbelului către concurenți: „Uitați-vă, voi care interpretați greşit semnele lui Iahve! Acest porumbel este un animal nevinovat şi curat şi nu are auz pentru discuțiile noastre, „ci trăieşte numai în voia Domnului şi înțelege numai atotputernica limbă a lui Dumnezeu!

„Țineți toiegele voastre în sus! - După ce fecioara va lăsa liber acest porumbel şi pe a cărui toiag se va pune el şi pe a cărui creştet se va aşeza el, acela să o ia pe Maria!“

Iar *concurenții* au fost însă mulțumiți cu aceasta şi au spus: „Da, acesta să fie un semn neândoielnic!“

Atunci când Maria a lăsat liber porumbelul la îndemnul preotului, acesta a zburat acuşi la Iosif, s-a pus jos pe toiagul lui şi de la acesta, de îndată pe capul lui Iosif.

Şi *preotul* a spus: Aşa a vrut Domnul! Pe tine, tu om de meserie cinstit, au căzut sorții neândoielnici, pentru a primi fecioara Domnului! Aşa că ia-o deci cu tine în numele Domnului în casa ta curată spre ocrotire următoare! Amin.“

Atunci când însă Iosif a auzit aceasta, el a răspuns preotului şi a zis: „Uite, tu slujitor uns al Domnului după legile lui Moise, slugă credincioasă a Domnului Dumnezeu Savaot, eu sunt deja un moşneag şi am fi mari acasă şi sunt deja de mult timp un văduv; cum voi fi eu de râs în fața fiilor lui Israel, dacă aş lua această fecioară în casa mea!

„De aceea, lasă să se schimbe alegerea încă o dată şi lasă-mă să fiu afară, ca să nu fiu numărat printre concurenți!“

Preotul şi-a ridicat însă mâna şi i-a spus lui Iosif: „Iosife! Să te înfricoşezi de Dumnezeu Domnul! Nu ştii tu ce le-a făcut El lui Datan, Core şi Abiram?

„Uite, pământul s-a deschis şi toți aceştia au fost înghițiți de el din cauza cerbiciei lor! Eşti tu de părere că El n-ar putea să facă cu tine acelaşi lucru?

„Eu îți spun ție: Deoarece tu ai văzut şi ai simțit neândoielnic semnul lui Iahve, de aceea şi ascultă de Domnul, care este atotputernic şi drept şi totdeauna îi mustră pe cei tare la cerbice şi căzuți de la voia Lui!

„De altfel, însă, fii foarte înfricoşat în casa ta, că Domnul ar putea face aşa ceva şi în casa ta, ce El le-a făcut lui Datan, Core şi Abiram!“

Atunci i-a fost lui *Iosif* foarte tare frică şi el a vorbit în mare teamă cu preotul: „Atunci roagă-te aşadar pentru mine, ca Domnul să fie iarăşi milostiv şi îndurător cu mine şi dă-mi atunci fecioara Domnului după voia Lui!“

Preotul a mers însă înăuntru şi s-a rugat pentru Iosif în fața celui mai sfânt şi *Domnul* a vorbit către preot, care s-a rugat acolo:

„Nu-Mi tulbura omul pe care Eu l-am ales; pentru că mai drept decât el nu este într-adevăr nimeni în Izrael şi nimeni pe tot pământul şi nici unul în fața tronului Meu în toate cerurile!

„Şi mergi afară şi dă-i fecioara, pe care am crescut-o Eu Insumi, celui mai drept dintre bărbații pământului!“

Aici s-a lovit *preotul* în piept şi a spus: „O Doamne, Tu atotputernic Dumnezeu al lui Avraam, Isaac şi Iacov, fii cu mine, păcătosul, milostiv în fața Ta; pentru că acum am recunoscut, că Tu vrei să cercetezi pe poporul Tău!“

După aceasta s-a sculat preotul şi i-a dat fecioara înfricoşatului Iosif, binecuvântând în numele Domnului

şi i-a spus: „Iosif, drept eşti tu în fața Domnului, de aceea El te-a ales pe tine din multe mii! Şi astfel să mergi în pace! Amin.“

Şi *Iosif* a luat-o pe Maria şi a spus: „Deci să se întâmple aşadar tot timpul numai voia sfântă a Dumnezeului meu, a Domnului meu! Ceea ce Tu, o Doamne, îmi dai, este doară tot timpul bine; de aceea eu doar şi iau cu drag şi cu ascultare această ofrandă din mâna Ta! Binecuvântează-o însă pentru mine şi pentru ea, ca eu să fiu vrednic de ea în fața Ta, acum, precum întotdeauna! Voia Ta, amin.“

Atunci când Iosif a spus aceasta în fața Domnului, a fost el întărit în inima lui, a plecat atunci din templu cu Maria şi a condus-o atunci în împrejurimile Nazaretului şi acolo în locuința lui sărăcăcioasă.

Dar lucrul necesar a lui Iosif aştepta; de aceea nici n-a zăbovit el de data aceasta şi i-a spus de aceea Mariei:

(*Iosif*) „Maria, uite, eu te-am luat la mine după voia lui Dumnezeu din templul Domnului, Dumnezeului meu; eu însă nu pot să rămân acum la tine şi să te păzesc, ci trebuie să te las în urmă, fiindcă trebuie să plec, pentru a mă ocupa de construirea mea convenită a casei în acel loc, pe care ți-i l-am arătat în timpul călătoriei încoace!

„Dar uite, tu nu trebuie să ramâi de aceea singură acasă! Eu doar am o apropiată a casei rudă cu mine, aceea este evlavioasă şi dreaptă; aceea va fi în jurul tău şi cel mai tânăr fiu al meu şi milostivirea lui Dumnezeu şi binecuvântarea Lui nu te vor părăsi!

„În cel mai apropiat timp voi veni eu însă iarăşi acasă la tine cu cei patru fii ai mei şi îți voi fi un îndrumător pe căile Domnului! Dumnezeu Domnul va veghea însă acum asupra ta şi asupra casei mele, amin.“

2

Perdeaua nouă în templu. Lucrul Mariei la perdea.

A fost însă în acel timp încă o perdea în templu necesară, deoarece cea veche a devenit pe ici pe colo deja foarte deteriorată, pentru a acoperi ce este deteriorat.

Atunci a fost aşadar ţinut un sfat de către *preoţi şi* ei au spus: „Să facem aşadar o perdea în templul Domnului pentru acoperirea a ce este deteriorat.

„Pentru că doar ar putea să vine astăzi sau mâine Domnul, precum este scris; cum ne-am afla atunci în faţa lui, dacă El ar găsi templul aşa de neglijat de noi? !“

Cel mai mare dintre preoţi a spus însă: „Nu judecaţi totuşi într-un mod chiar aşa de orb, de parcă Domnul, a cărui sfinţenie este în templu, n-ar şti, cum este alcătuit acum templul!

„Chemaţi-mi însă totuşi şapte fecioare nepătate din neamul lui David şi noi vrem să ţinem atunci o tragere la sorţi, cum este atunci de împărţit lucrul!“

Atunci s-au dus slujitorii afară, pentru a le căuta pe fecioarele din neamul lui David şi au adus de-abia şase cu mare greutate la căpetenia preoţilor.

Căpetenia preoţilor şi-a adus însă aminte, că acea Marie, dată spre îngrijire lui Iosif de-abia înainte cu puţine săptămâni, este şi ea deasemenea din neamul lui David şi le-a făcut aceasta cunoscut de îndată slujitorilor.

Şi degrabă au plecat slujitorii, i-au spus aceasta lui Iosif şi el a mers şi a adus-o pe Maria iarăşi în templu, condusă de slujitorii templului.

Atunci însă când fecioarele s-au adunat în pridvor, a venit acuşi căpetenia preoţilor şi le-a condus pe toate în templul Domnului.

Şi atunci când ele s-au adunat acolo, în templul Domnului, a vorbit de îndată *căpetenia preoţilor* şi a spus:

„Ascultaţi, voi fecioare din neamul lui David, care a dat acolo poruncă după voia lui Dumnezeu, ca lucrul fin la perdea, care separă cea mai mare sfinţenie de templu, să fie făcută întotdeauna de fecioarele din neamul său,

„şi să fie după testamentul său lucrul diferit împărţit prin sorţi şi să înfăptuiască atunci în cel mai bun mod posibil fiecare fecioară lucrul revenit ei după îndemânarea ei!

„Vedeţi, aceasta este în faţa voastră perdeaua deteriorata şi aici, pe masa aurie, sunt puse deja la îndemână diferitele stofe nefinisate spre prelucrare!

„Voi vedeţi, că asemenea treabă este necesară; de aceea trageţi-mi imediat la sorţi, ca să se arate, care dintre voi să ţese firul de aur şi amiantul şi firul de bumbac, „firul de mătase, atunci cel de culoare hiacintă, cel stacojiu şi cel de purpură curată!“

Şi fecioarele au tras la sorţi timide, atunci când căpetenia preoţilor se ruga peste ele; şi atunci când ele au sfârşit de tras la sorţi după ordinea stabilită, s-a arătat, cum trebuie să fie împărţită treaba.

Şi au căzut sorţii pentru fecioara Maria, fiica Anei şi a lui Ioachim, pe firele stacojii şi cele de purpură curată.

Fecioara i-a mulţumit însă lui Dumnezeu pentru o asemenea recunoştiinţă milostivă şi pentru acordarea unui asemenea lucru de cinste spre mărirea Lui, a acceptat lucrul condusă de Iosif, iarăşi acasă.

Ajunşi acasă, s-a pus Maria de îndată la muncă cu curaj bucuros; Iosif i-a urat toată hărnicia, a binecuvântat-o şi s-a dus atunci imediat iarăşi la construirea casei, la treaba lui.

S-a întâmplat însă aceasta în acelaşi timp, când Zaharia, deoarece a adus în templu jertfă de ardere de tot, ca urmare a micii lui necredinţe s-a făcut mut, de aceea a fost pentru el ales un înlocuitor, sub acoperământul căruia a fost trasă la sorţi această muncă.

Maria a fost însă înrudită şi cu Zaharia şi cu înlocuitorul acestuia, din care cauză ea şi-a şi sporit aşadar îndoit hărnicia ei, pentru ca destul de repede, ba chiar dacă este posibil prima, să termine cu lucrul ei.

Dar ea nu şi-a dublat hărnicia cumva din dorinţa de a fi cinstită, ci numai, după părerea ei, să-i facă lui Dumnezeu Domnului o bucurie destul de mare cu aceasta, dacă ar termina munca ei cât se poate de repede şi cât se poate de bine.

Mai întâi a fost rândul stofei stacojii, care trebuia ţesută cu mare atenţie, pentru ca nu cumva să se facă firul pe ici pe colo mai subţire sau mai gros.

Cu mare îndemânare a fost ţesut firul stacojiu de către Maria, aşa încât toţi, care veneau numai în casa lui Iosif, erau foarte minunaţi de îndemânarea ieşită din comun a Mariei.

În timpul scurt a trei zile a terminat Maria cu stofa stacojie şi s-a pus atunci de îndată să facă şi cea purpurie; deoarece, însă, ea trebuia să umezească acest fir tot timpul, aşa că trebuia să ia în timpul lucrului de mai multe ori găleata de apă şi să meargă afară, să-şi ia apa.

3

Bunavestire a naşterii Domnului făcută de un înger. Supunerea plină de smerenie a Mariei

Într-o zi de vineri dimineaţa a luat Maria iar vasul de apă şi a mers afară pentru a-l umple de apă, când auzi, - *o voce* vorbi cu ea:

„Binecuvântată să fii tu în împărăţia Domnului! Domnul este cu tine, tu binecuvântată între femei!“

Maria însă s-a speriat foarte tare la auzul acestei voci, pentru că nu ştia de unde venea şi de aceea se uită precaută în stânga şi în dreapta; dar ea nu a putut să descopere pe nimeni, care ar fi putut vorbi cu ea.

De aceea a fost ea umplută de frică, în grabă a luat vasul de apă şi a mers cu paşi iuți spre casă.

Când a ajuns ea cutremurată în casă, a pus imediat deoparte vasul, a luat iar purpuriul în mână, s-a aşezat pe scaunul de lucru şi a început cu hărnicie să țese purpurul în continuare. l

Dar de abia a început să lucre iar, iată, deja stătea în fața fecioarei harnice *un înger al Domnului* şi vorbea spre ea:

„Nu te teme, căci tu ai găsit în fața Domnului milostivire nemărginită; iată, tu vei rămâne însărcinată de la cuvântul lui Dumnezeu!“

Dar când *Maria* a auzit acestea, a început să cântărească pe toate părțile aceste cuvinte şi ea nu a putut înțelege sensul lor; de aceea a început ea să vorbească spre înger:

„Cum să se întâmple acest lucru? Nici măcar nu sunt încă femeia unui bărbat şi niciodată nu am făcut cunoştință cu un bărbat, ca acestă să mă ia pentru a fi femeia lui, pentru a mă putea însărcina şi pentru a putea naşte la fel ca celelalte femei!“

Îngerul însă vorbi cu Maria: „Ascultă tu, fecioară aleasă de Dumnezeu! Nu aşa să se întâmple, ci puterea lui Dumnezeu te va umbri!

„De aceea Sfântul ce se va naşte din tine, se va numi 'Fiul Celui Preaînalt'!

„Tu însă, când se va naşte El, îi vei da numele 'Iisus'; Căci doar El va putea salva poporul Său de toate păcatele, de la judecată şi de la moartea veşnică.“

Maria a căzut pe genunchi în fața îngerului şi a început să vorbească: „Iată, eu sunt doar o slujitoare a Domnului; de aceea să se întâmple după voia Sa, tot aşa cum sună cuvintele tale! ” - Aici a dispărut îngerul şi Maria s-a dedicat iar lucrului ei.

4

Discuția copilăroasă-nevinovată a Mariei cu Dumnezeu şi răspunsurile de sus

Dar când a dispărut îngerul de îndată, a început Maria să-l laude şi să-l înalțe pe Dumnezeu Domnul şi a vorbit astfel în inima ei:

„Oh, ce sunt eu în fața Ta, o Doamne, ca Tu îmi arăți o astfel de milă? !

„Eu să rămân însărcinată, fără a fi cunoscut vreodată vreun bărbat; căci eu nu ştiu diferența care este între mine şi un bărbat!

„Ştiu eu oare, intr-adevăr ce înseamnă: 'sarcină'? ! -O Doamne, iată, eu nu ştiu!

„Dar eu ştiu ce înseamnă când se spune. 'Iată, o femeie naşte'? - O Doamne uită-Te cu milă la mine; eu sunt doar o slujitoare de paisprezece ani şi am auzit doar despre acestea - şi nu ştiu de aceea nimic din fapte!

„Ach, ce se va întâmpla cu mine, săraca, dacă eu voi rămâne însărcinată - şi nu ştiu cum este o astfel de stare!

„Ce va spune tatăl Iosif despre aceasta, dacă eu îi voi spune, sau dacă el va observa, că eu sunt însărcinată? !

„Ceva rău nu poate fi sarcina, mai ales atunci când o slujitoare, cum a fost o dată Sară, a fost Însuşi de Domnul aleasă pentru aceasta? !

„Căci eu am auzit deja de multe ori în templu, ce bucurie mare au femeile, atunci când ele sunt însărcinate!

„Deci sarcina trebuie să fie ceva foarte bun şi ceva îmbucurător şi eu cu siguranță mă voi bucura, când mi se va da aceasta de la Dumnezeu, ca eu să devin însărcinată!

„Dar când se va întâmpla aceasta şi cum? Sau s-a întâmplat deja? Sunt eu deja însărcinată, sau se va întâmpla acest lucru?

„O Doamne, Tu veşnicul Sfânt al Israelului, da-mi mie, slujitoarei Tale sărace, un semn, atunci când se va întâmpla aceasta, ca eu să te pot lăuda şi să te pot slăvi!“

La aceste cuvinte bate o suflare aterică luminată peste Maria şi o voce *foarte blândă* vorbi spre ea:

„Maria nu-ți fă griji pentru aceasta; tu ai primit deja şi Domnul este cu tine! Dedică-te muncii tale şi du-o la bun sfârşit, căci mai târziu nu se va mai face din acest fel pentru templu!“

Aici a căzut Maria în genunchi, s-a rugat spre Dumnezeu, Il lăuda şi Îl slăvea pentru această milostivire. - Dar după ce i-a adus Domnului lauda, s-a ridicat şi şi-a luat iar lucrul în mână.

5

Predarea lucrului terminat de Maria din templu. Maria şi preotul suprem. Călătoria Mariei la mătuşa ei Elizabeta

În câteva zile şi-a terminat şi Maria lucrul cu purpurul, l-a ordonat atunci şi a luat firul stacojiu şi l-a aşezat lângă purpur.

După aceea i-a mulţumit lui Dumnezeu pentru milostivirea, că El a lăsat-o să-şi termine aşa de bine lucrul, s-a pus să înfăşoare ţesutul în pânză curată şi şi-a început drumul spre Ierusalim.

Până la construcţia, unde lucra Iosif, ea a mers singură; dar începând de acolo a condus-o Iosif până la Ierusalim şi de acolo până în templu.

Ajunşi în templu, i-a înmânat imediat lucrul preotului suprem.

Acela a studiat firul stacojiu şi purpurul, fiind de părere că lucrarea este extraordinară şi a început s-o laude pe Maria şi a salutat-o cu următoarele cuvinte:

(Preotul suprem): „Maria, o asemenea îndemânare bineânţeles că nu locuieşte în tine, ci Domnul te-a ajutat cu mâna Sa!

„Mare te-a făcut de aceea Domnul; binecuvântată vei fi tu de Dumnezeu, Domnul, din toate femeile de pe pământ, pentru că tu ai fost prima, care a adus lucrarea pentru Domnul în templu!“

Maria însă, plină de bucurie şi umilă în inima ei, a început să vorbească către preotul suprem:

„Demn slujitor al Domnului în sfinţenia Sa! O, nu mă lăuda prea tare şi nu mă ridica deasupra celorlalţi; căci această muncă nu este meritul meu, ci doar a Domnului, care mi-a ghidat mâna!

„De aceea, doar El să fie laudat, să fie slăvit şi să aibă toată gloria, toată dragostea mea şi toată adoraţia mea pe veci!“

Şi preotul *suprem a început* să vorbească: „Amin, Maria, tu fecioară curată a Domnului, tu ai vorbit pe placul Domnului! De aceea du-te în pace; Domnul să fie cu tine!“

La aceasta s-a ridicat Maria şi a mers împreună cu Iosif până la locul de construcţie, unde s-a întărit cu mâncare care constă în pâine, lapte şi apă. -

Dar la o jumătate de zi de călătorie depărtare de la locul de construcţie, peste un munte mic, locuia o mătuşă de-a Mariei, pe numele de Elizabeta, iar pe aceasta a dorit s-o viziteze şi i-a cerut permisiunea lui Iosif.

Iosif i-a îngăduit aceasta de îndată şi l-a trimis pe fiul cel mai mare ca însoţitor cu ea, până când Maria va vedea casa Elizabetei.

6

Minunata primire a Mariei la Elizabeta. Maria cea înţeleaptă şi umilă
Evanghelia femeilor. Întoarcerea Mariei la Iosif.

Ajunsă la Elizabeta, adică la casa acesteia, a început să bată cu timiditate la uşă, exact aşa cum cere tradiţia iudeilor.

Dar când *Elizabeta* a auzit acea bătaie timidă, a început să se gândească în sine: „Cine bate oare aşa de neobişnuit de încet?

„O fii copilul vecinului meu; căci bărbatul meu, care stă mut în templu şi îşi aşteaptă salvarea, nu poate fi în nici într-un caz!

„Lucrul meu însă este important; să-l pun eu oare deoparte din cauza copilului neastâmpărat a vecinului meu?

„Nu, aceasta nu voi face, căci lucrarea din mâinile mele este pentru templu şi aceasta este mai presus decât proasta creştere a unui copil, care cu siguranţă că nu doreşte altceva, decât să mă necăjască şi să-şi bată joc de mine.

„De aceea voi rămâne eu la lucrul meu şi voi lasă copilul să bată cât doreşte acesta!“

Maria însă, a mai bătut o dată şi copilul din pântecele Elizabetei a început să salte de bucurie şi mama a auzit *o voce înceată* din acea parte unde sărea copilul şi vocea suna astfel:

„Mamă, mamă, du-te repede; căci mama Domnului meu şi al tău, a Dumnezeului meu şi al tău, este la uşă şi bate şi ea vine să te viziteze în pace!“

Elizabeta însă când a auzit acestea, a aruncat totul, tot ce avea în mână şi a fugit degrabă pentru a-i deschide Mariei uşa, i-a dat după obicei imediat binecuvântarea, a cuprins-o cu braţele deschise şi a spus către ea:

„O Maria, tu binecuvântat-o între femei! Tu eşti binecuvântată dintre toate femeile şi binecuvântat este fructul trupului tău!

„O Maria, tu, cea mai curată fecioară a lui Dumnezeu! De unde îmi vine mie marea milă, ca mama Domnului meu, a Dumnezeului meu, să mă viziteze pe mine? !“

Maria însă, care nu înţelegea nimic din toate secretele acestea, a vorbit spre Elizabeta:

„Ah, dragă matuşă, eu am venit la tine doar într-o vizită pretenoasă! Ce lucruri vorbeşti tu despre mine, care eu nu le pot înţelege? Sunt eu oare într-adevăr deja însărcinată, deoarece mă numeşti tu mamă?“

Elizabeta însă îi răspunse Mariei: „Iată, când ai bătut tu a doua oară la uşă, a început să sară imediat copilaşul, pe care îl port sub inimă, de bucurie şi mi-a vestit acest lucru şi te-a salutat deja înaintea mea în mine!“

Atunci s-a uitat *Maria* în sus spre cer şi a început să se gândească, ce i-a vorbit arhanghelul Gabriel, cu toate că nu a înţeles nimic din cele spuse, a început ea să vorbească:

„O tu marele Dumnezeu a lui Avraam, Isaac şi a lui Iacob, ce ai făcut Tu oare din mine? Ce sunt eu, că toate fiinţele de pe pământ mă laudă cu bucurie?“

Elizabeta a început să vorbească: „O Maria, tu, aleasa lui Dumnezeu, intră în casa mea şi întăreşte-te; acolo v-om vorbi împreună şi amândouă Îl vom lăuda şi slăvi pe Dumnezeu din toate puterile noastre!“

Şi Maria a urmat-o imediat pe Elizabeta în casă şi a mâncat şi a băut şi s-a întărit şi a fost plină de bucurie.

Elizabeta a întrebat-o pe Maria despre multe lucruri, ce a aflat ea în acea vreme în templu când a fost copilul educat de Domnul şi cum i s-au părut ei toate acelea.

Maria însă a spus: Scumpă, dar şi binecuvântată mătuşă de la Domnul! Eu cred că aceste lucruri stau prea sus pentru noi şi nu este din partea noastră, a femeilor, înţelept, dacă noi vorbim despre lucruri, peste care i-a pus Domnul pe fiii Israelului.

„De aceea sunt eu de părere, ca noi femeile să lăsăm lucrurile dumnezeieşti în seama lui Dumnezeu şi acelora, care au fost aleşi de El şi noi să nu cercetăm acestea.

„Dacă noi îl iubim pe Dumnezeu deasupra tuturor şi urmăm poruncile Sale sfinte, atunci trăim noi exact după poziţile noastre; ce este peste acest lucru, este treaba bărbăţilor, care sunt convocaţi şi aleşi de Domnul.

„Eu cred, drag mătuşă, că acest lucru este drept; de aceea să nu mai bârfim faptele din templu, - căci aşa nu devine situaţia nici mai bună, nici mai rea! Dacă însă îi va fi pe plac Domnului, atunci va pedepsi El cum se cuvine templul şi îl va schimba la timpul potrivit.“

Elizabeta a recunoscut în aceste cuvinte că Maria este umilă şi modestă şi a spus către ea:

„Da, tu, fecioară, plină de binecuvântarea Domnului! Cu această morală trebuie doar să ai cea mai înaltă milă în faţa lui Dumnezeu!

„Căci aşa, cum vorbeşti tu, poate vorbi doar cea mai înaltă nevinovăţie; şi cine trăieşte după aceasta, acela trăieşte cu siguranţă drept în faţa lui Dumnezeu şi a lumii!“

Maria răspunde: „Viaţa dreaptă nu este a noastră, ci a Domnului şi este o milostivire!

„Cine crede de la sine că trăieşte drept, acela nu trăieşte cu siguranţă deloc drept în faţa lui Dumnezeu; cine însă îşi recunoaşte tot timpul vina în faţa lui Dumnezeu, acela este, care trăieşte drept în faţa lui Dumnezeu!

„Eu însă nu ştiu, cum trăiesc eu, - viaţa mea este o pură milă a Domnului; de aceea nu pot face nimic altceva, decât să-l iubesc, să-l laud şi să-l slăvesc tot timpul din toate puterile mele! Dacă viaţa ta este ca şi a mea, atunci fă aşa ca mine şi Domnul va avea mai *multă* bucurie, decât dacă noi am vorbi împreună despre situaţia din templu!“

Elizabeta a recunoscut imediat, că din Maria sufla chiar un duh dumnezeiesc şi în cele din urmă s-a abţinut la întrebările despre templu şi s-a conformat în voinţa Lui, slăvindu-L şi lăudându-L pe Dumnezeu. -

Aşa a petrecut Maria încă trei luni întregi la Elizabeta şi a ajutat-o ca o fecioară la toate treburile casei.

Intre timp şi-a terminat şi Iosif al nostru construcţia şi se afla cu fiii săi iar acasă şi cultiva pământul său mic, care era bineânţeles închiriat.

Intr-o seară însă i-a spus *(Iosif)* fiului cel mai mare:Iov du-te şi pregăteşte pentru mâine dimineaţă animalul meu de cărat, căci eu trebuie să merg ca s-o aduc înapoi pe Maria!

Fata este deja de aproape trei luni absentă din casa mea şi eu nu ştiu, ce se întâmplă acolo cu ea.

„Cu toate că este la femeia preotului suprem care a muţit, nu se poate ştii, dacă acea casă este curată de toate ispitele, care a atras-o şi pe Eva!

„De aceea vreau să merg mâine şi să iau fata , ca nu cumva să vorbească cu timpul de mine fiii Israelului, ci doar Domnul să mă pedepsească pentru lenevia mea, că mi-am făcut griji pentru această fată.“

Şi Iov a mers şi a făcut totul după cuvintele tatălui său; dar Iov de abia şi-a terminat lucrul, că deja stătea *Maria* în faţa casei şi îl saluta pe Iosif şi l-a rugat pentru primirea ei înapoi în acea casă.

Iosif, foarte uimit de apariţia Mariei, o întreabă de îndată: „Eşti tu oare, tu, necredincioasă casei mele?“

Şi Maria a vorbit: „Da, eu sunt, - dar nu necredincioasă casei tale; căci eu de mult aş fi venit iar înapoi, dar nu am avut curajul să călătoresc singură peste munţii aceia împăduriţi, - şi tu nu ai trimis nici un mesager după mine! Deci, a trebuit să rămân aşa de mult timp acolo!

„Dar trei diaconi au vizitat-o pe femeia lui Zaharia şi când ei s-au întors înapoi la Ierusalim, m-au luat şi pe mine cu ei, m-au adus până la graniţa pământului tău, au binecuvântat casa ta şi pe mine şi şi-au continuat drumul şi eu am venit repede la tine, dragul meu tată Iosif!“

Cu toate că Iosif ar fi vrut s-o certe pe Maria pentru şederea ei îndelungată, nu l-a putut lăsa inima să facă acest lucru; căci în primul rând i-a mişcat inima, vocea nobilă a Mariei şi în al doile rând se privea pe sine ca vinovatul, deoarece nu i-a trimis Mariei un mesager pentru a o aduce înapoi.

De aceea i-a spus fetei să vină la el, pentru a o binecuvânta şi fata a sărit la el pentru a-l alinta, exact aşa cum copiii nevinovaţi îşi alintă părinţii sau binefăcătorii lor.

Iosif a fost foarte mişcat de aceasta şi a fost plin de bucurie şi a început să vorbească: „Iată, eu sunt un bărbat sărac şi sunt deja bătrân; dar dragostea ta copilărească mă face să uit sărăcia şi anii mei! Domnul mi te-a dat spre marea bucurie; de aceea vreau să mă duc fericit ca să-ţi aduc ţie, copilaşul meu, o bucată de pâine bună!“

La aceste cuvinte au început să-i curgă omului bătrân lacrimi din ochii săi. Dar Maria i-a şters repede obrajii umezi şi i-a mulţumit lui Dumnezeu, că a fericit-o cu un astfel de bun tată adoptiv. -

În acel timp însă, a auzit Iosif deodată, de parcă s-ar cânta în fața casei sale psalmi.

7

Profețiile şi bănuielile lui Iosif. Consolarea Mariei. Binecuvântata cină. Sarcina Mariei devine vizibilă.

Iosif însă a fost plin de bănuieli înalte şi a vorbit spre Maria: „Copil al Domnului! Multă bucurie mi s-a dat casei mele prin tine, sufletul meu este plin de bănuieli înalte!

„Dar eu mai ştiu că aceia, care îi sunt dragi Domnului, sunt tot timpul căutați de durere; de aceea vrem noi să-l rugăm veşnic, ca El să fie tot timpul cu noi milostiv şi mişcător!

„Este chiar posibil, că Domnul doreşte prin mine şi prin tine să reânoiască vechiul şi uzatul chivot al legii!

„Dacă este adevărat aceasta, atunci vai de tine şi de mine; noi vom avea de trecut peste lucruri grele! - Dar acum, să nu mai vorbim!

„Ce va urma, va veni cu siguranță şi noi nu putem să împiedicăm acest fapt, dar dacă va veni, atunci ne va cuprinde cu o mână atotputernică şi noi vom tremura în fața voinței Aceluia, care a înființat pământul!“

Maria nu a înțeles nimic din toate acestea şi a început să-l consoleze pe Iosif, care părea foarte amărât, cu următoarele cuvinte:

„Drag tată Iosif! Nu fi îngândurat de voința Domnului; căci noi ştim, că El vrea doar ce este bun pentru copiii Săi, tot timpul! Dacă Domnul este cu noi, aşa cum a fost El cu Avraam, Isaac şi cu Iacov şi cu toți aceia care Il iubesc, ce rău şi ce suferință ne poate paşte pe noi? !“

Iosif însă a fost mulțumit cu această consolare şi i-a mulțumit Domnului în inimă din toate puterile, că El i-a dat-o pe Maria, care este un înger de consolare şi a spus la aceasta:

„Copii, este deja foarte târziu; de aceea să cântăm cântecul de laudă, să mâncăm cina noastră binecuvântată şi să mergem după aceea la odihnă!“

Aceasta s-a întâmplat aşa şi Maria a mers repede ca să aducă pâinea şi Iosif a împărțit-o; dar a fost un adevărat miracol, că pâinea a avut de această dată un gust foarte bun.

Iosif însă a spus: „Toată lauda Domnului! Ce binecuvântează *El,* este tot timpul bun şi foarte gustos!“

Şi *Maria* a spus cu dragoste spre Iosif: „Iată, dragă tată, tu să nu te sperii de cercetarea Domnului; căci şi ele sunt binecuvântarile lui îmbucurătoare!“

Şi *Iosif* a vorbit: „Da, da, tu curată fiică a Domnului, tu ai dreptate! Eu vreau să port cu răbdare toate poverile Domnului; căci prea grea nu îmi va fi povara şi nici jugul Său, - căci El este un tată plin de milă şi dragoste chiar şi în pedepsele Sale! Şi aşa să se întâmple pe veci voința Sa!“

După aceasta s-a dus la odihnă familia credincioasă şi a lucrat acasă în zilele următoare. -

Dar cum trecea timpul se vedea de la zi la zi mai mult sarcina Mariei; şi pentru că ea a observat aceasta, a încercat cât se poate de bine să ascundă sarcina în fața ochilor lui Iosif şi a fiilor săi.

Dar după un timp de două luni nu a mai ajutat-o tăinuirea şi Iosif a început să nutrească bănuieli şi s-a înțeles în secret cu un prieten de-al său din Nazaret despre starea ciudată a Mariei.

8

Examinarea doctorului. Iosif o interoghează pe Maria. Explicația Mariei.

Prietenul lui Iosif însă era un specialist; căci el era un doctor, care cunoştea plantele şi deseori a asistat la naşteri foarte complicate.

Acesta a mers cu Iosif şi s-a uitat în secret la Maria; după ce a examinat-o, a vorbit el cu Iosif:

„Asculta-mă, frate din Avraam, Isaac şi Iacov! Peste casa ta s-a năpustit o mare nenorocire; căci iată, fata este avansată în sarcină!

„Tu eşti de vină! Iată, este deja a şasea lună de când tu ai lipsit din construcția casei tale! Spune, cine ar fi putut avea grijă de fata ta? !“

Iosif a răspuns: „Iată, Maria de abia că a fost în această vreme trei săptămâni acasă şi aceasta doar la început când a venit în casa mea; după aceea a petrecut trei luni la mătuşa ei Elizabeta!

„Acum au trecut deja două luni, de când se află sub observația mea permanentă şi eu nu am văzut niciodată pe cineva, care vine deschis sau în secret la ea!

„Şi în lipsa mea a fost ea şi aşa în cele mai bune mâini; fiul meu, care a condus-o la Elizabeta, mi-a jurat sincer din timp, că el, nu îi va atinge nici măcar rochia, doar dacă s-ar fi ivit un caz de urgență pe tot drumul.

„Şi aşa ştiu eu cu mare siguranță, că Maria ar trebui să fie pe deplin curată în casa mea; dar dacă aşa stau lucrurile şi cu casa Zaharia, aceasta este o cu totul alta întrebare!

„Să se fi întâmplat aceasta în templu cu un slujitor a acestuia? De aceasta să mă ferească Dumnezeu, dacă voi avea această părere; căci Domnul de mult ar fi pedepsit una ca asta prin veşnica înțelepciune a preotului suprem!

„Eu însă ştiu acum ce voi face, pentru a pune adevărul pe calea cea dreaptă! - Tu, prietene poți să te duci în pace şi eu voi supune casa mea unei probe amarnice!“

Prietenul lui Iosif nu a mai stat şi a plecat de îndată din casa lui Iosif; *Iosif* însă s-a adresat imediat Mariei şi a vorbit către ea:

„Copilule, cu ce frunte să mă uit acum spre Dumnezeu? Ce să spun eu acum despre tine?

„Nu te-am primit eu din templu ca o fecioară curată şi nu te-am ocrotit eu prin rugăciunile mele zinice şi prin credincioşii, care sunt în casa mea? !

„Eu te implor de aceea, ca tu să-mi spui, cine este acela care a îndrăznit, să mă înşele pe mine şi care a adus ruşinea asupra ta, un fiu al lui David şi pe tine, care ai răsărit şi tu tot din aceeaşi casă!

Cine ți-a adus ruşinea şi te-a ademenit pe tine, tu fecioară a Domnului? ! Cine a îndrăznit să-ți învârtă mințile, - şi cine a putut face din tine o a doua Eva? !

„Aici, la mine în casă , se repetă într-adevăr vechea poveste a lui Adam, căci evident, pe tine te-a sedus la fel ca pe Eva un şarpe!

„Răspunde-mi la întrebare! Dar du-te şi gândeşte-te; ție nu îți va reuşi să mă înşeli! ” - La aceasta s-a aruncat Iosif de supărare pe un sac de cenuşă şi a început să plângă.

Maria a început să tremure de spaimă, a început şi ea să plângă şi să suspine şi nu a putut să vorbească de mare teamă şi de tristețe.

Iosif s-a ridicat iar de pe sac şi a început să vorbească cu Maria cu o voce mai controlată:

„Maria, copil al lui Dumnezeu, care chiar El te-a pus sub ocrotirea Sa, de ce mi-ai făcut tu mie una ca asta? - De ce ți-ai înjosit chiar aşa de tare sufletul şi de ce ai uitat de Dumnezeul tău? !

„Cum ai putut să faci una ca asta, care ai fost crescută în sfințenie şi mâncarea ta ai primit-o din mâna îngerilor şi tu ai avut minunați slujitori ai Domnului care veşnic au fost camarazii tăi de joacă? ! - Oh, vorbeşte, nu tăcea în fața mea!“

Aici a început *Maria* să vorbească: „Tată Iosif, tu bărbat drept şi dur! Eu îți spun: Cât de adevărat este că trăieşte un Dumnezeu, atât de adevărat este că eu sunt nevinovată şi curată şi până la această oră nu ştiu nimic de vreun bărbat!“

Iosif însă a întrebat: „Prin urmare, de unde este aceasta, ce porți tu sub inima ta?“

Maria a răspuns: „Iată, eu sunt încă un copil şi nu înțeleg prea multe din secretele lui Dumnezeu! Asculta-mă şi eu îți voi spune tot ce mi-i s-a întâmplat! - Şi aceasta este atât de adevărat, tot aşa cum trăieşte peste noi un Dumnezeu drept!“

9

Povestirea Mariei despre întâmplările sfinte şi secrete.
Supărarea, grija şi hotărârea lui Iosif, pentru a o îndepărta pe Maria.
Semnul Domnului în visul lui Iosif. Şederea Mariei în casa lui Iosif.

Şi *Maria* i-a povestit totul lui Iosif, ce i s-a întâmplat, atunci când încă lucra la purpurul acela şi şi-a terminat povestirea cu asigurarea:

„De aceea îți spun eu, tată, mai încă o dată: Atât de adevărat cât trăieşte Dumnezeu, Domnul cerului şi al pământului, atât de adevărat este că eu sunt curată şi nu ştiu nimic de vreun bărbat şi nu cunosc secretele lui Dumnezeu, care eu trebuie să le port spre chinul meu acum sub inima mea!“

Aici a tăcut Iosif în fața Mariei speriat imens de tare; căci cuvintele Mariei au intrat adânc în sufletul său supărat şi tremurător i-au fost confirmate bănuilelile secrete.

Dar, de aceea a început să se gândească în coace şi în colo, ce va putea el să facă şi a vorbit astfel în inima sa:

(Iosif): „Dacă eu ascund pe lume păcatul ei evident, pentru că eu îl recunosc ca nu fiind unul, atunci eu voi fi etichetat ca fiind un trişor față de poruncile Domnului şi cu siguranță nu voi putea scăpa de pedeapsă!

„Dar dacă o trădez în fața fiilor Israelului şi o reclam ca fiind o adevărată păcătoasă, contra convingerii mele interioare, deoarece aceasta, ce ea poartă sub inimă, este doar de la un înger, -după spusele ei, -

„aşa voi fi eu atunci vinovat în fața Domnului, pentru că am trădat sânge nevinovat spre judecata morții!

„Deci, ce aş putea eu să fac cu ea? - Să o părăsesc în secret, adică s-o ascund în secret în munți, aproape de granița grecilor? Sau să aştept ziua Domnului, ca El Insuşi să-mi spună ce să fac eu?

„Dar dacă cineva vine mâine sau poimâine din Ierusalim şi-o recunoaşte pe Maria, ce se întâmpla atunci? Da, cel mai bun lucru ar fi dacă eu aş îndepărta-o în secret, fără ca cineva să ştie acest lucru în afară de copiii mei!

„Nevinovăția ei cu siguranță o va dezvălui Domnul cu timpul şi atunci totul va fi salvat şi câştigat; şi aşa să se întâmple în numele Domnului!"

Imediat a înştiințat-o Iosif în secret pe Maria de aceasta şi ea s-a conformat, pregătindu-se după bunăvoința a lui Iosif şi s-a dus, deoarece era deja târziu, să se odihnească.

Iosif însă a picat şi el într-un somn adânc, din cauza gândurilor sale variate şi iată, *un înger al Domnului* i-a apărut în vis şi a vorbit spre el:

„Iosif, să nu îți fie teamă din cauza Mariei, cea mai curată fecioară a Domnului! Căci ceea ce poartă ea sub inimă a fost conceput de duhul sfânt a lui Dumnezeu şi tu să-i dai numele de 'Iisus' atunci când se va naşte!"

Aici s-a trezit şi *Iosif* din somn şi l-a lăudat pe Dumnezeu, Domnul, care i-a dovedit o astfel de milă.

Dar pentru că deja s-a făcut dimineață, a apărut deja Maria, gata de călătoria stabilită, în fața lui Iosif şi i-a spus, că a venit deja vremea de plecare.

Iosif însă a cuprins fata în brațe, a strâns-o la pieptul său şi a vorbit către ea: „Maria, tu preacurată, tu ramâi la mine; căci astăzi mi-a dat Domnul o mare dovadă despre tine, căci ceea ce se va naşte din tine, trebuie să se numească 'Iisus'!"

Aici a observat Maria imediat că Domnul a vorbit cu Iosif, pentru că ea a auzit acelaşi nume, care i l-a spus şi îngerul, cu toate că ea nu i-a spus nimic lui Iosif despre acest fapt!

Şi Iosif a păzit fata după aceea şi nu a lăsat-o să lucreze nimic, ce i-ar fi putut pune în pericol sarcina.

10

Numărarea romană a populației. Lipsa lui Iosif de la sfătuirea poporului din Ierusalim. Anna trădătorul.

Dar după două luni după aceste întâmplări, s-a ținut o mare sfătuire în Ierusalim, despre faptul; că s-a auzit de la unii romani care trăiesc în Ierusalim, că împăratul va ordona să se numere şi să fie descris tot poporul iudeu.

O astfel de ştire a fost înspăimântătoare la iudei, cărora le era interzis, să numere oameni.

De aceea a chemat preotul suprem pentru scopul unei mari adunări, toți cei mai în vârstă şi toți meşterii care trebuiau să vină, exact aşa cum era şi Iosif unul dintre aceştia.

Iosif însă a făcut o mică călătorie în munți pentru a aduna lemne pentru construcții şi a rămas mai multe zile departe de casă.

Mesagerul care venea din Ierusalim, i-a adus lui Iosif în timpul absenței sale o invitație pentru marea adunare şi pentru că nu l-a întâlnit pe Iosif, i-a spus fiului său cel mai în vârstă, că acesta, imediat ce va apărea Iosif acasă, să-l înştiințeze iute de aceasta!

Iosif însă a venit deja în ziua următoare dimineața înapoi acasă. Fiul Iov l-a înştiințat de îndată, ce a sosit de la Ierusalim.

Iosif însă a spus: „Am urcat cinci zile prin munți şi de aceea sunt eu foarte obosit, iar picioarele mele nu m-ar mai duce, dacă eu nu m-aş odihni înainte câteva zile; de aceea sunt eu obligat acum să nu ascult chemarea Ierusalimului.

„De altfel nu are nici măcar o valoare această adunare; căci mărețul împărat al Romei care şi-a întins mâna peste multe țări, nu va ține cont de consfătuirea noastră şi el va face ceea ce va dori el! De aceea rămân eu acasă!"

Dar după trei zile a venit din Ierusalim un anumit *Anna,* care era un mare înțelept, la Iosif şi a vorbit către el:

„Iosif, tu bărbat înțelept şi meşter din neamul lui David! Eu trebuie să te întreb de ce nu ai venit la adunarea cea mare! ?"

Iosif s-a întors spre Anna şi a vorbit: „Iată, eu am fost cinci zile în munți şi nu am ştiut că sunt chemat!

Când am ajuns însă acasă şi am primit vestea prin fiul meu Iov, am fost deja prea obosit şi slăbit, ca să-mi mai fi fost posibil, să-mi pun picioarele în mişcare spre Ierusalim! Pe lângă aceasta, am văzut deja de la prima vedere că această adunare va ajuta puțin sau chiar deloc."

În timp ce Iosif a vorbit acestea, s-a uitat Anna împrejur şi a observat din păcate fecioara însărcinată.

De aceea l-a părăsit pe Iosif ca un mut şi a mers cât a putut de repede spre Ierusalim.

Ajuns fără vlagă acolo, a mers de îndată la preotul suprem şi a spus către el:

(Anna): „Ascultă-mă şi nu mă întreba, de ce nu a venit fiul lui David la adunare; căci eu am descoperit în casa sa păcate extraordinare!

„Iată, lui Iosif, care Dumnezeu şi tu i-aţi dat dovada şi tu i-ai încredinţat fecioara, el a greşit nespus de tare în faţa lui Dumnezeu şi în faţa ta!“

Preotul suprem însă, îngrozit de ştirea lui Anna, a întrebat foarte scurt: „Cum, cum vine aceasta? Grăieşte doar adevăr deplin, sau tu azi vei muri!“

Şi *Anna* a vorbit: „Iată, pe fecioara Maria, care după dovada lui Dumnezeu a luat-o sub tutela lui din templul Domnului, a adus acum cea mai mare ruşine peste ea; căci sarcina ei foarte înaintată este o dovadă vie a acestui fapt!“

Preotul suprem însă a vorbit: „Nu, Iosif nu a putut face aceasta! - Poate oare şi Dumnezeu să dea o dovadă falsă? !“

Anna însă spune: „Trimite-i pe cei mai credincioşi slujitori la Iosif şi tu te vei convinge, că fecioara este într-adevăr însărcinată; dar dacă ea nu este, atunci vreau eu să fiu omorât cu pietre!“

11

Chibzuiala preotului suprem despre starea Mariei. Reţinerea şi audierea Mariei şi a lui Iosif.
Plângerea şi sfădirea lui Iosif cu Dumnezeu. Sentinţa de moarte asupra lui Iosif şi Maria
şi dezvinovăţirea lor printr-o decizie a lui Dumnezeu.
Maria femeia lui Iosif.

Preotul suprem s-a gândit un timp şi a vorbit astfel în sine: „Ce să fac eu? Anna este plin de gelozie din cauza alegerii fecioarei şi niciodată să nu asculţi şi să nu acţionezi după sfatul unui om gelos.

„Dar dacă într-adevăr aşa stau lucrurile cu Maria şi eu aş trata acest lucru cu indiferenţă, ce vor spune atunci fiii Israelului şi ce socoteală vor cere ei de la mine?

„Totuşi vreau eu să trimit în secret slujitorii la Iosif, care dacă vor confirma lucrul rău, vor aduce fecioara împreună cu Iosif de îndată la mine!“

Deci aşa a fost gândit şi aşa a fost hotărât; preotul suprem a chemat în secret slujitori devotaţi şi i-a înştiinţat, ce s-a întâmplat în casa lui Iosif şi imediat i-a trimis la casa lui Iosif cu hotarârea cum să actioneze ei, în caz că se adevereşte acest lucru.

Şi slujitorii au mers repede la Iosif şi ei au găsit totul exact aşa cum le-a fost descris de preotul suprem.

Şi *cel mai bătrân dintre ei* a spus către Iosif: „Iată, de aceea am fost noi trimişi din templu, ca să vedem în ce stare este fecioara, deoarece au ajuns zvonuri urâte despre ea la urechile preotului suprem!

„Noi, însă, am găsit aici totul confirmat; de aceea nu te lăsa obligat, urmează-ne împreună cu Maria în templu, unde vei auzi sentinţa dreaptă din gura preotului suprem!“

Şi Iosif i-a urmat fără vreo împotrivire împreună cu Maria pe slujitori, până în faţa judecătoriei din templu.

Când au ajuns ei acolo, a întrebat *preotul suprem uimit* pe Maria, cu un ton foarte serios:

„Maria! De ce ne-ai făcut una ca aceasta şi cum ai putut să-ţi înjoseşti aşa de tare sufletul?

„Ai uitat de Domnul, Dumnezeul tău, tu care ai fost crescută în sfinţenie şi ai primit hrana ta zilnică din mâna îngerilor,

„şi tot timpul ai auzit cântecele lor de laudă şi ai fost binedispusă, te-ai jucat şi ai dansat în faţa lui Dumnezeu! - Vorbeşte, de ce ai făcut tu una ca asta?“

Maria însă a început să plânga cu amărăciune şi a început să vorbească plângând şi suspinând foarte tare: „Atât de adevărat cât trăieşte un Dumnezeu, Domnul Israelului, atât de adevărat este că eu sunt *pură* şi niciodată nu am cunoscut vreun bărbat! - Întreabă-l pe Iosif, care a fost ales de Domnul!“

Şi *preotul suprem* s-a adresat lui Iosif şi l-a întrebat: „Iosife, eu îţi poruncesc în numele Dumnezeului viu şi veşnic: spune-mi imediat, cum s-a întâmplat acest lucru? Ai făcut tu una ca asta?“

Şi Iosif a vorbit: „Eu îţi spun la totul ce îmi este mie şi ce îţi este ţie sfânt, atât de adevărat cât trăieşte Domnul, Dumnezeul meu, atât de adevărat este că eu sunt curat în faţa acestei fecioare, cât şi în faţa ta şi în faţa Domnului!“

Şi *căpetenia preoţilor* a replicat: „Nu da o mărturie mincinoasă, ci spune adevărul în faţa lui Dumnezeu! Iar eu îţi spun: Tu ţi-ai însuşit pe nedrept căsătoria ta, nu ai dat mărturie templului şi nu ai plecat mai înainte capul tău sub mâna veşnicului atotputernic, ca El să-ţi fi binecuvântat sămânţa ta! De aceea spune adevărul!“

Iosif a fost însă mut la o asemenea cuvântarea a căpeteniei preoţilor şi nu vroia să dea nici o replică; pentru că prea amar şi nedrept a fost el învinovăţit de căpetenia preoţilor.

Dar pentru că Iosif a stat acolo cu o tăcere adâncă în faţa căpeteniei preoţilor şi nu vroia să vorbească, atunci a deschis acuşi *marele preot* gura sa şi a spus:

„Dă-ne nouă iarăşi fecioara înapoi, aşa cum tu ai primit-o de la templul Domnului, atunci când ea a fost aşa de curată ca răsăritul soarelui în cea mai înviorătoare dimineaţă!“

Topit în lacrimi a stat *Iosif* în faţa acestuia şi a spus după o tulburare imensă:

„Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, ce am făcut eu în sfârşit aşa de rău în faţa Ta, eu moşneag sărac, ca tu mă baţi acum aşa de tare? !

„Ia-mă de pe lume; pentru că prea dureros este, ca eu, ca un om tot timpul drept în faţa Ta şi a lumii, să îndur o asemenea ruşine!
„Pe tatăl meu David l-ai pedepsit, pentru că a păcătuit împotriva lui Urie.
„Eu însă n-am păcătuit încă niciodată în faţa unui om şi nu mi-am însuşit nici un lucru al altui om, nici în ceea ce priveşte un animal şi am respectat tot timpul legea până în cel mai mic amănunt; o Doamne, de ce mă baţi Tu în sfârşit?
„O arată-mi un păcat de-al meu în faţa Ta şi eu doară vreau cu plăcere să îndur pedeapsa cu foc! Dar dacă eu am păcătuit în faţa Ta, atunci să fie blestemată ziua şi ora în care eu m-am născut!"
Marele preot a simţit însă amărăciune în suflet din cauza acestei cuvântări a lui Iosif şi a vorbit în mare emoţie a cugetului său:
„Intr-adevăr, deci, deoarece tu negi în faţa lui Dumnezeu vina ta gălăgioasă, de aceea vreau eu să va las să beţi voi amândoi apa de blestem a lui Dumnezeu, Domnului şi vor fi atunci evidente păcatele voastre în ochii voştri şi în ochii a tot poporul!"
Şi numaidecât a luat marele preot apă cu blestem şi l-a pus pe Iosif să bea şi l-a trimis atunci după lege într-un munte anumit pentru aşa ceva, care se afla acolo aproape de Ierusalim.
Şi tot aşa a dat el şi fecioarei să bea o asemenea apă şi a trimis-o atunci de asemenea într-un munte.
După trei zile au venit însă amândoi nevătămaţi înapoi şi tot poporul s-a minunat, că în ceea ce-i priveşte pe ei nu a fost vădit nici un păcat.
Marele preot le-a spus însă atunci şi el peste toate măsurile de mirat: „Dacă Dumnezeu Domnul n-a vrut să facă vădit păcatul vostru, atunci nici eu nu vreau să va judec, ci va declar nevinovaţi şi liberi!
„Dar pentru că fecioara este deja însărcinată, de aceea să fie ea nevasta ta ca ispăşire, din care cauză ea a devenit însărcinată mie încă de neânţeles şi să nu mai primească mai departe nici un alt bărbat, chiar dacă ea ar deveni o văduvă tânără! Deci aşa să fie! - Şi acum mergeţi iarăşi în pace!"
Iosif însă a luat-o atunci pe Maria şi a mers cu ea în patria sa şi a fost plin de bucurie şi l-a slăvit şi l-a lăudat pe Dumnezeul său. Şi bucuria lui a fost cu atât mai mare, fiindcă Maria a devenit aşadar nevasta lui legitimă.

12

Porunca lui August referitoare la evaluarea şi numărarea tuturor locuitorilor ţării
Noi suferinţe şi alinări

Şi Iosif a petrecut aşadar foarte bine dispus cu Maria, care a fost atunci nevasta lui, încă două luni în casa lui şi a lucrat pentru întreţinerea Mariei.
Atunci când însă timpul s-a stors şi pentru Maria a ajuns aproape vremea de a naşte prunc, chiar atunci s-a întâmplat o nouă lovitură, care l-a pus pe Iosif în mare mâhnire.
Anume împăratul roman August a lăsat să se facă cunoscut în toată ţara un ordin, conform căruia toate popoarele împărăţiei sale să fie înscrise şi numărate şi clasificate din cauza impozitării şi recrutării.
Şi Nazarinienii n-au fost scutiţi de această poruncă şi Iosif era silit, să se ducă şi el la Betleem, cetatea lui David, în care se afla comisia de înscriere romană.
Atunci când însă el a auzit această poruncă, din cauza căruia el deja oricum a fost chemat la o întrunire în Ierusalim, a vorbit el atunci în sine:
(Iosif:) Dumnezeul şi Domnul meu, aceasta este o lovitură puternică pentru mine chiar în acest timp, în care Maria este aşa de aproape de a naşte!
„Ce să fac eu acum? - Eu trebuie să-i las desigur pe fii mei să se înscrie, pentru că aceştia sunt pentru împărat din păcate buni de arme; dar ce să fac eu, pentru numele Tău, o Doamne, cu Maria?
„Acasă, n-o pot lăsa; pentru că ce ar face ea, atunci când ar începe să o împresoare timpul ei?
„Dacă însă eu o iau cu mine, cine îmi garantează, dacă vremea ei n-o apucă deja pe timpul drumului şi eu nu voi ştii atunci, ce trebuie să se facă atunci cu ea?
„Şi dacă eu o şi aduc încă cu mare greutate în faţa oamenilor de dregătorie ai Romei, cum s-o înscriu atunci acolo?
„Cumva ca soţia mea, - despre care lucru totuşi nu ştie nimeni nimic până acum în afară de mine şi de marele preot? !
„Cu adevărat, de acest lucru mi-e aproape ruşine în faţa fiilor lui Izrael; pentru că ei ştiu, că eu sunt un moşneag bătrân de peste şaptezeci de ani! Ce vor spune ei, dacă eu îl voi înscrie pe acest copil de-abia de cinsprezece ani - în starea de înaltă însărcinare încă pe deasupra - ca soţia mea legtimă? !
„Sau s-o inscriu ca fiind o fiică de a mea? - Dar fiii lui Izrael ştiu însă, de unde vine Maria şi că ea nu este fiica mea!
„Dacă eu o înscriu ca fecioară a Domnului mie dată în grijire, ce mi-ar spune atunci unii, care încă nu ştiu, că eu m-am apărat în templu, dacă ar vedea-o pe Maria foarte însărcinată?

„Da, eu ştiu, ce voi vrea să fac acum iarăşi: ziua Domnului vreau să o aştept! În acea zi, va face Domnul, Dumnezeul meu, ce va vrea El şi va şi fi acel lucru cea mai bună soluție! Şi astfel să se întâmple aşadar!“

13

Cuvintele alintătoare ale vechiului prieten a lui Iosif. Poruncile de călătorie ale lui Iosif către cei 5 fii ai săi. Mărturia alintătoare de sus. Plecarea veselă la drum.

În aceeaşi zi însă, a venit *un vechi şi bătrân prieten din Nazaret* la Iosif şi i-a spus:

„Frate, uite, *astfel* conduce Domnul poporul său peste tot felul de deşerturi şi pământuri aride! Aceia însă, care urmează voitori, unde El îi conduce, aceia ajung la țelul bun!

„Noi am tânjenit în Egipt şi am plâns sub lanțurile Babilonului şi Domnul ne-a făcut totuşi liberi!

„Acum au trimis romanii vulturul lor peste noi; aceasta este voi Domnului! De aceea noi vrem să şi facem, ce doreşte El; pentru că El ştie cu siguranță, de ce voieşte El lucrul să fie astfel!“

Iosif, însă, a înțeles desigur, ce i-a spus prietenul şi atunci când prietenul l-a binecuvântat şi l-a părăsit iarăşi a vorbit *Iosif* către fiii săi:

„Ascultați-mă! Domnul vrea ca să fie nevoie ca noi toți să mergem la Betleem; deci, vrem noi aşadar să şi acceptăm voi Lui şi să facem, ce vrea El!

„Tu, Iov, încalecă măgarul pentru Maria şi ia şeaua cu spătarul; şi tu, Iosua, pune boul în frâu şi înhamă-l la căruța, în care vrem să ducem cu noi alimente!

Voi atunci, Samuel, Simeon şi Iacov, încărcați însă căruța cu fructe care nu se strică mult timp, cu pâine, miere şi brânză şi luați din acestea aşa de multe, ca să ne ajungă pentru paisprezece zile; pentru că noi nu ştim, când ne va veni rândul nostru şi când vom fi liberi şi ce se poate întâmpla cu Maria pe drum! De aceea puneți în căruță şi pânze de în curate şi scutece!“

Fiii s-au dus şi au făcut totul, cum le-a poruncit Iosif.

Dupe ce ei au făcut totul după voia lui iosif, au venit înapoi şi au spus aceasta lui Iosif.

Şi Iosif a îngenunchiat cu toată casa lui, s-a rugat şi şi-au pus cu toți ai săi nadejdea în mâinile Domnului.

Atunci când însă el a ajuns la sfârşit cu asemenea rugăciuni, slăviri şi laude, a auzit el *o voce* ca în afară casei, care a spus astfel:

„Iosife, tu fiu credincios al lui David, care a fost un om după inima lui Dumnezeu!

„Atunci când David s-a dus la luptă împotriva uriaşului, a fost cu el mâna îngerului, pe care i l-a pus Domnul de partea lui şi uite, tatăl tău a fost un învingător măreț!

„Cu tine însă este Insuşi Acela, care a fost veşnic, care în timpurile lui Noe a lăsat să ploaie patruzeci de zile şi patruzeci de nopți şi a lăsat să se înnece toată creatura împotrivitoare Lui, „care i l-a dat lui Avraam pe Isaac, care a condus poporul tău din Egipt şi a vorbit înspăimântător cu Moise pe muntele Sinai!

„Uite, Acela este acum întrupat în casa ta şi va merge cu tine şi la Betleem; de aceea, fii fără teamă, pentru că El nu va lăsa să se întâmple, ca ție să-ți fie îndoit un păr!“

Atunci însă când Iosif a auzit asemenea cuvinte, a fost el bucuros, i-a mulțumit Domnului pentru această milostivire şi i-a pus atunci pe toți de îndată să se pregătească de călătorie.

El a luat-o pe Maria şi a pus-o pe animalul de cărat aşa de moale şi de confortabil cum a fost posibil şi a luat atunci frâul în mâna lui şi a condus măgarul.

Fiii însă s-au pus pe căruța încărcată şi au mers cu aceeaşi după tropăitul măgăruşului.

După un timp însă, a dat Iosif frâul la cel mai mare fiu al său; el însă a mers alături de Maria, deoarece aceasta slăbea câteodată şi nu era în stare să se țină de una singură în şa.

14

Capricii aparente ale Mariei în timpul călătoriei. Inceputul durerilor facerii. Adăpostirea Mariei într-o peşteră apropiată.

(23 August 1843)

Astfel a ajuns societatea noastră evlavioasă la şase ore apropiere înainte de Betleem şi a făcut acolo o pauză în aer liber.

Iosif însă se uita la Maria şi găsi, că ea trebuie că era plină de dureri; de aceea a cugeta el foarte încurcat în sineşi:

„Ce poate fi aceasta? Chipul Mariei este plin de dureri şi ochii ei sunt plini de lacrimi! Poate că o împresoară vremea ei?“

De aceea se uită Iosif încă o dată mai exact la Maria; şi uite, atunci o găsi el râzând spre marea lui uimire!

De aceea a şi întrebat-o el numaidecât: „Maria, spune-mi, ce se întâmplă probabil în înăuntrul tău? Pentru că eu îți văd chipul acuşi plin de dureri, iar acuşi iarăşi râzând şi strălucind de mare fericire!“

Maria însă spuse la acestea lui Iosif: „Uite, eu am acum două popoare în fața mea! Primul plânge şi atunci trebuia să plâng şi eu silită de împrejurări împreună cu el.

„Celălalt însă păşea râzând în fața mea şi eu am fost plină de bucurie şi veselie şi trebuia să râd şi eu şi să intru în bucuria lui! - Aceasta este tot ce a sustras chipului meu, durere şi bucurie.“

După ce Iosif a auzit acestea, a fost el iarăşi liniştit, pentru că ştia, că Maria avea deseori vedenii; de aceea el a şi lăsat în sfârşit să se porneasca iarăşi călătoria mai departe şi s-a dus în sus spre Betleem. -

Atunci când însă ei au ajuns în apropierea Betleemului, acolo i-a spus *Maria* deodată lui Iosif:

„Asculta-mă, Iosif! Ceea ce este în mine, începe să mă împresoare foarte tare; lasă de aceea să ne oprim în loc!“

Iosif s-a speriat pe deplin din cauza acestui strigat dintr-o odată al Mariei; pentru că el vedea acum, că a venit de ceea ce el s-a temut tocmai cel mai mult.

El a făcut de aceea să se şi oprească căruța dintr-o dată. *Maria* însă spuse iarăşi numaidecât lui Iosif :

„Dă-mă jos de pe măgăruş; pentru că ceea ce este în mine, mă împresoară imens şi vrea să iasă din mine! Şi eu nu mai sunt în stare să mă împotrivesc împresurării!“

Iosif a spus însă: „Dar pentru numele Domnului! Tu doară vezi că aici nu este niciunde o casă de adăpost; deci, unde să te pun pe tine?“

Maria spuse însă: „Uite, acolo, înspre înăuntrul muntelui, este o peşteră; vor fi de-abia o sută de paşi până acolo! Acolo duceți-mă; să merg mai departe, îmi este imposibil!“

Şi Iosif şi-a mânat numaidecât căruța în acea direcție şi a găsit spre cel mai mare noroc al lui în această peşteră, deoarece le servea păstorilor ca staul de nevoie, ceva fân şi paie, din care el imediat a lăsat să se facă un aşternut de nevoie pentru Maria.

15

Maria în grotă. Iosif în căutarea unei moaşe în Betleem.
Intâmplările minunate ale lui Iosif. Mărturia naturii.
Intâlnirea lui Iosif cu moaşa.

Atunci când aşternutul a fost pregătit, a adus-o Iosif pe Maria numaidecât în peşteră şi ea s-a pus întinsă pe aşternut şi a găsit uşurare în această stare.

Atunci când însă Măria se afla aşa uşurată pe asternut, a spus *Iosif* către fiii săi:

„Voi doi cei mai în vârstă vegheați asupra Mariei şi dați-i un ajutor potrivit în cazul necesității timpurii, mai ales tu, Iov, care ți-ai însuşit ceva cunoaştere în acest domeniu prin compania cu prietenii mei în Nazaret!“

Celorlați trei le-a poruncit însă, să se îngrijească de măgar şi de bou şi să adăpostească cumva căruța în peşteră, care era destul de încăpătoare.

După ce însă *Iosif* a poruncit toate acestea bine chibzuite, i-a spus el Mariei: „Eu însă vreau acum să merg sus pe munte şi vreau să caut în cetatea tatălui meu o moaşă în cea mai mare repeziciune şi vreau să o aduc încoace, pentru ajutorul tău necesar!“

După aceste cuvinte a păşit Iosif numaidecât afară din peşteră, fiindcă era deja destul de târziu în seară şi se puteau vedea stelele de pe cer destul de bine.

Dar ce fel de experiențe minunate a făcut Iosif după această păşire în afară din peşteră, vrem noi să redăm cu cuvintele sale proprii, pe care le-a dat fiilor săi, atunci când s-a reântors în peşteră cu moaşa găsită şi după ce Maria a născut deja.

Cuvintele lui *Iosif* sună însă astfel: „Copii, noi ne aflăm la marginea a lucruri mari! Eu înțeleg acum vag, ce mi-a spus vocea în seara înainte de plecarea noastră încoacea; cu adevărat, dacă n-ar fi Domnul printre noi - chiar dacă invizibil - prezent, atunci este imposibil ca asemenea lucruri miraculoase să se poată întâmpla, cum eu le-am văzut acum!

„Ascultați-mă! - Atunci când eu am păşit în afară şi am plecat, m-am simțit, de parcă n-aş fi mers! Şi eu am văzut luna plină apărând pe cer şi stelele în răsăritul şi apusul lor şi uite, toate stăteau pe loc şi luna nu părăsea capătul pământului şi stelele la capătul înserării nu mai vroiau să apună!

Atunci am văzut mulțime şi mulțimi de păsări şezând pe ramurile pomilor; toate au fost îndreptate cu fețele încoace şi tremurau ca în timpurile cutremurelor mari iminente şi nu puteau fi izgonite de la locurile lor, nici prin țipete şi nici prin aruncături de pietre.

„Şi eu am privit iarăşi pe suprafața pământului încoace şi încolo şi am văzut nu departe de mine un număr de muncitori, care stăteau acolo în jurul unei oale pline de mâncare, unii îşi țineau mâinile nemişcate în oala şi nu puteau scoate mâncare din oală.

„Aceia însă, care au scos deja mai înainte o bucată de mâncare din oală, o țineau la gură şi nu puteau deschide gura, ca ei să mănânce bucata de mâncare; toate chipurile erau însă îndreptate în sus, de parcă ar vedea lucruri mari pe cer.

„Atunci am văzut eu oi, care erau conduse de păstori; dar oile stăteau nemişcate acolo şi mâna păstorului, care a ridicat-o, pentru a lovi oile care stăteau, a rămas ca înţepenită în aer şi el nu o putea mişca.

„Iarăşi am văzut eu o turmă întreagă de ţapi, aceia ţineau botul lor peste apă şi totuşi nu puteau să bea, fiindcă ei toţi erau ca de tot înmărmuriţi.

„Aşa am văzut eu şi un pârâu, acela avea o cădere tare în jos de pe munte şi uite, apa stătea liniştită şi nu se scurgea în jos spre vale! - Şi astfel era de privit totul pe suprafaţa pământului, de parcă n-ar avea viaţă şi nici mişcare.

„Atunci când însă eu stăteam aşa acolo şi nu ştiam, dacă stau pe loc sau merg, uite, am văzut atunci în sfârşit o dată iarăşi o viaţă!

„O femeie venea adică de-a lungul muntelui păşind în jos direct spre mine şi m-a întrebat, după ce a ajuns pe deplin la mine: , Omule, unde vrei să te duci aşa de târziu? `

„Şi eu i-am spus; , O moaşă caut; pentru că acolo, în peşteră, este una care vrea să nască! `

„Femeia a răspuns însă şi a zis: , Este ea din Izrael? ` - Şi eu i-am răspuns: , Da, doamnă, eu şi ea suntem din Izrael; David este tatăl nostru! `

Femeia însă a vorbit mai departe şi a întrebat: , Cine este aceea, care vrea să nască acolo, în peşteră? Este ea soţia ta, sau o rudă, sau o slujitoare? `

„Şi eu i-am răspuns: , De puţin timp este femeia mea numai în faţa lui Dumnezeu şi a marelui preot; atunci când ea s-a însărcinat, n-a fost încă soţia mea, ci a fost doar dată mie spre îngrijire în casa mea din partea templului prin mărturia lui Dumnezeu, fiindcă a fost mai înainte crescută în cel mai sfânt loc!

„, Nu te minuna însă de sarcina ei, pentru că ceea ce este în ea, este zămislit într-un mod minunat de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu! ` - Femeia s-a minunat însă de aceste spuse şi mi-a spus: , Omule, spune-mi adevărul! ` - Dar eu i-am spus: , Vino şi vezi şi convinge-te cu proprii tăi ochi! `“

16

Apariţiile la peşteră. Chipul de vis al moaşei şi cuvintele ei profetice. Moaşa la Maria şi la copil. Dubiile Salomeii, sora moaşei, referitor la fecioria Mariei.

(25 Aug. 1843)

Şi femeia a binevoit şi l-a urmat pe Iosif până la peşteră; dar când aceştia au ajuns acolo s-au adunat deodată în jurul peşterei nori albi aşa că ei nu au putut reuşi să găsească intrarea în ea.

La această apariţie a început *moaşa* să se mire prea tare şi a vorbit către Iosif:

„O mare minune s-a întâmplat în această zi sufletului meu! Astăzi dimineaţă am avut un vis măreţ şi minunat, unde totul s-a întâmplat exact aşa, cum pot vedea eu acum în realitate, cum pot vedea şi ce voi vedea eu în continuare!

„Tu eşti acelaşi bărbat care mi-a apărut în vis; tot aşa am văzut că lumea s-a odihnit în mijlocul lucrului lor şi am văzut peştera, am văzut cum a acoperit-o un mare nor şi am vorbit cu tine, aşa cum vorbesc eu acum.

„Şi eu am văzut mai multe minunăţii înăuntru în peşteră, când m-a urmat sora mea Salomea, căruia i-am povestit visul meu de dimineaţă!

„De aceea spun în faţa ta şi în faţa lui Dumnezeu, Domnului meu: Izraelul a avut parte de o mare mântuire! Un salvator a venit, trimis de sus, în aceste timpuri primejdioase ale noastre!“

După aceste cuvinte ale moaşei s-a retras de îndată norul şi o măreaţă lumină îi întâmpină pe Iosif şi pe moaşa din peşteră, aşa că nu au putut să suporte ochii lor şi *moaşa* a început atunci să vorbească: „Adevărat este tot, ce am văzut eu în vis! O bărbatule, o fericitule, aici se află mai mult decât Avraam, Isaac, Iacov, Moise şi Elisei!“

După aceste cuvinte a început din ce în ce mai mult să piardă lumina din intensitatea ei şi copilaşul a devenit vizibil, cum pentru prima oară s-a alăptat de la sânul mamei Sale.

Moaşa însă a păşit cu Iosif în peşteră, a văzut copilaşul şi mama acestuia şi când ea a simţit eliberarea, a început să spună:

„Într-adevăr, într-adevăr, acesta este Mântuitorul care a fost slăvit de toţi profeţii, care va fi liber nestrâns deja în trupul mamei, pentru a prezice, că El va desface toate legăturile dure ale legilor!

„Dar când a văzut vreodată cineva, ca un copil nou născut caută deja hrană la sânul mamei sale? !

„Aceasta este o dovadă evidentă, că acest copil când va deveni bărbat va judeca lumea după dragoste şi nu după legi!

„Ascultă, tu fericit bărbat al acestei fecioare! Totul este în cea mai mare ordine, de aceea lasă-mă să păşesc afară din peşteră, căci mie acum îmi este greu în piept, deoarece eu nu sunt destul de pură, pentru a putea suporta apropierea sfântă a Dumnezeului, a Domnului meu şi al tău!“

Iosif s-a speriat tare la aceste cuvinte rostite de moaşă; ea însă s-a grăbit să iasă din peşteră afară.

Dar când a păşit din peşteră, a întâlnit-o afară pe sora ei Salomea, care a urmat-o din cauza acelui vis şi a vorbit imediat spre ea:

(Moaşa): „Salomea, Salomea, vino şi uită-te în realitate la visul meu de astăzi dimineaţă! Fecioara a născut în belşugul adevărului, ce nu poate înțelege pe veci natura şi înțelepciunea omenească!“

Salomea însă a vorbit: „Atât de adevărat cât trăieşte un Dumnezeu, nu pot să cred, că o *fecioară* a născut, decât atunci dacă eu o voi consulta cu propria mea mâna experimentată!“

17

Rugămintea Salomeii spre Maria. Acceptarea Mariei.
Constatarea, pedeapsa şi căința Salomeii. Indicațiile îngerului spre Salomea.
Insănătoşirea Salomeii. O avertizare de sus.

(26. Aug. 1843)

După ce a vorbit *Salomea* aceasta , a intrat de îndată înăuntru în peşteră şi a vorbit:

„Maria, sufletul meu este ocupat cu o ceartă; de aceea te rog eu, ca tu să te pregăteşti, să te consult eu cu mâna mea experimentată şi să văd eu, care este de fapt fecioria ta!“

Maria accepta imediat această dorință a Salomeii cea necredincioasă şi s-a lăsat controlată.

Dar când *Salomea* a atins trupul Mariei cu mâna ei experimentată, s-a auzit imediat un geamăt puternic şi strigăt din răsputeri:

„Ah, vai de mine pagână ce sunt, necredincioasă ce sunt, că eu am vrut să-l neg pe Dumnezeul veşnic şi viu! Căci uitați-vă, uitați-vă aici, - mâna mea arde în furia dumnezeiască, nenorocita de mine!

După aceste cuvinte s-a aruncat imediat în genunchi în fața copilaşului şi a vorbit:

„O Dumnezeul părinților mei! Tu atotputernic Domn al tuturor minunățiilor! Gîndeşte-te la mine, că şi eu sunt o sămânță din Avraam, Isaac şi Iacov!

„Nu mă fă de batjocoră în fața fiilor Izraelului, ci dăruieşte-mi înapoi membrele mele sănătoase!“

Şi iată, imediat s-a aflat lângă Salomea un *înger al Domnului* şi a vorbit spre ea: „A auzit Dumnezeu, Domnul implorările tale; du-te la copilaş şi du-l în brațe şi tu vei da peste o mare însănătoşire!

Şi când Salomea a auzit aceasta, a mers în genunchi în fața Mariei şi a rugat-o să-i dea micul copilaş.

Maria i-a dat imediat copilul şi a vorbit spre ea: „Să te ajute spre însănătoşirea ta după spusele îngerului trimis de Domnul; Domnului să-i fie milă de tine.“

Şi Salomea a luat copilaşul şi l-a purtat în brațe pe genunchi şi a început să vorbească cu copilul, de îndată ce l-a primit în brațe:

„O Dumnezeule, Tu atotputernicul Domn al Izraelului, care conduci şi stăpâneşti deja de o veşnicie! În tot, tot belşugul adevărului s-a născut aici un rege al regilor Izraelului, care va fi mai măreț decât a fost David, bărbatul după inima lui Dumnezeu! Lăudat şi slăvit să fii Tu în fața mea veşnic!“

După aceste cuvinte s-a însănătoşit Salomea întru totul, i-a înapoiat cu mare mulțumire în inima ei copilul Mariei şi a mers aşa sănătoasă din peşteră afară.

Dar când a ajuns afară a vrut să strige tare despre marea minune a minunilor şi a început să-i povestească şi surorii ei tot ceea ce i s-a intâmplat ei.

Dar repede s-a auzit o *voce de sus* care vorbea spre Salomea: „Salomea, Salomea, nu spune nimănui, ce lucruri nemaipomenite ți s-au întâmplat aici! Căci timpul întâi trebuie să vină, unde Domnul se va dovedi El pe Sine Insuşi prin cuvinte şi prin fapte!“

Aici a tăcut Salomea şi Iosif a ieşit afară şi le-a rugat pe ambele surori, să vină iar înapoi în peşteră după dorința Mariei, pentru ca nimeni să nu observe, ce minunății s-au întâmplat în acea peşteră. Şi amândouă au intrat iar umile înapoi în peşteră.

18

Odihna de noapte a familiei sfinte în peşteră.
Cântecele de laudă de dimineață ale îngerilor. Rugăciunile ciobanilor.
Cuvintele de explicație ale îngerului spre Iosif.

Şi când toți au fost adunați în peşteră, au întrebat *fiii lui Iosif* pe tatăl lor (adică pe Iosif):

„Tată ce să facem noi? Totul este în cea mai mare ordine! Călătoria ne-a obosit membrele; nu avem voie să ne punem să ne odihnim?“

Şi Iosif a vorbit: „Copii, voi vedeți, ce milă nemărginită am primit noi cu toții de sus; de aceea să stați de pază şi să-l slăviți pe Dumnezeu împreună cu mine!

„Voi ați văzut doar ce i s-a întâmplat Salomeii în peşteră, de aceea să nu ne fie nici nouă somn, atunci când ne cercetează pe noi Domnul!

„Mergeți însă la Maria şi atingeți copilul! Cine ştie, dacă pleoapele voastre nu se vor întări aşa, de parcă voi ați fi dormit adânc mai mult ore la rând!

Şi fiii lui Iosif au mers şi au atins copilaşul; dar copilul le-a zâmbit şi a întins mâinile Sale înspre ei, aşa de parcă şi-ar fi recunoscut frații.

De aceasta s-au mirat cu *toții* şi au vorbit: „Adevărat este, că acest copil nu este un copil oarecare! Căci unde a putut vedea cineva, ca vreunul este aşa minunat salutat de un copil care de-abia s-a născut? !

„În afară de aceasta suntem noi acum într-adevăr încă pe deasupra de îndată aşa de întăriți în toate mădularele noastre, de parcă noi n-am fi făcut niciodată o călătorie şi ne-am afla acasă într-o dimineață cu trupul pe deplin odihnit!"

Şi *Iosif* a spus la acestea: „Vedeți, deci sfatul meu a fost bun! Dar acum observ eu, că începe să se facă tare frig; de aceea aduce-ți încoace boul şi măgarul! Animalele se vor adăposti în jurul nostru şi vor face ceva căldură cu suflarea şi respirația lor; şi noi înşine vrem de aceea să ne adăpostim şi noi în jurul Mariei!"

Şi fiii au făcut acest lucru. Şi atunci când ei au adus ambele animale în apropierea Mariei, s-au pus acestea de în dată jos în partea principală a aşternutului Mariei şi suflau harnice peste Maria şi copilaşi şi l-au încălzit astfel destul de bine.

Şi *moaşa* a vorbit: „Intr-adevăr, nimic mai neânsemnat poate să fie acesta în fața lui Dumnezeu, căruia şi animalele îi slujesc astfel, de parcă ele ar avea minte şi rațiune!"

Salomea a spus însă: „O surioară, animalele par aici să vadă *mai multe* decât noi! Despre ceea ce noi încă de-abia îndrăznim să ne gândim, animalele se roagă deja către Acela, care le-a făcut!"

„Crede-mă, soră, aşa de adevărat cum Dumnezeu trăieşte, aşa de adevărat este şi aici, în fața noastră, Mesia cel făgăduit; pentru că doară noi ştim, că nu s-au întâmplat niciodată asemenea minunății la naşterea chiar a celui mai mare profet!"

Maria a spus însă Salomeii: „Dumnezeu Domnul ți-a arătat o mare milostivire, din care cauză tu vezi asemenea lucruri , în fața cărora se cutremura chiar sufletul meu.

„Dar taci în această privință, cum ți-a poruncit mai înainte îngerul Domnului; căci, altfel, ne-ai putea tu pricinui un destin nemilos!"

Salomea i-a făgăduit Mariei, că va tace o viață întreagă şi moaşa i-a urmat exemplul sorei sale.

Şi astfel au fost aşadar toți liniştiți în peşteră. În prima oră, însă, înainte de răsăritul soarelui au auzit toți cântece de laudă chiar puternice în fața peşterii.

Şi Iosif l-a trimis de îndată pe cel mai mare fiu al sau să vadă, ce ar fi şi cine ar cânta aşa de puternic laudă lui Dumnezeu în aer liber.

Şi Iov a mers afară şi a văzut, că toate spațiile firmamentului erau ocupate în sus şi în jos cu nenumărate miliarde de îngeri strălucitori. Şi el s-a grăbit mirat înapoi în peşteră şi a povestit tuturora, ce a văzut el.

Toți însă au fost tare mirați despre relatările lui Iov şi au mers afară şi s-au convins de adevărul spuselor lui Iov.

După ce ei au văzut însă asemenea minunății ale Domnului, au mers ei iarăşi în peşteră şi au dat şi Mariei această mărturie. Şi *Iosif* i-a spus Mariei:

„Ascultă, tu cea mai curată fecioară a Domnului, fructul trupului tău este într-adevăr o zămislire a Duhului Sfânt al Dumnezeului; pentru că toate cerurile mărturisesc acum despre aceasta!"

„Dar cum ne va merge nouă, dacă toată lumea trebuie inevitabil să afle, ce s-a întâmplat aici? Pentru că nu numai noi, ci şi toți ceilalți oameni văd acum, ce fel de mărturie ne străluceşte nouă din toate cerurile, acest lucru l-am observat la mulți păstori acum, cum ei şi-au îndreptat chipurile înspre cer „şi au cântat cu aceeaşi voce cu corurile puternice ale îngerilor, care acum ocupă toți vizibil toate spațiile cerului în sus şi în jos până la pământ."

„Şi cântarea lor sună ca aceea a îngerilor: Cădeți ca roua în jos, voi cerurilor, către cei drepți! Pace oamenilor pe pământ, care sunt de un cuget bun! Şi cinste să-i fie lui Dumnezeu în înălțimi în Acela, care vine aici în numele Domnului! `

„Priveşte, o Maria, aşa ceva aude şi vede acum toată lumea; de aceea ea şi va veni încoace şi ne va urmări şi noi vom trebui să fugim peste munți şi văi!

„De aceea sunt eu de părere ca noi să ne ridicăm de aici aşa de repede pe cât este posibil şi imediat după ce eu voi fi înscris - ceea ce să se întâmple încă azi dimineață - , să ne ducem iarăşi înapoi în Nazaret şi de acolo să trecem dincolo la greci, dintre care eu îi cunosc pe unii destul de bine. - Nu eşti tu de aceeaşi părare ca mine?"

Maria însă i-a spus lui Iosif: „Dar tu doară vezi, că eu încă nu pot să părăsesc acest adăpost astăzi; de aceea să lăsăm toate în voia Domnului. El ne-a condus până acum şi ne-a apărat, astfel El ne va conduce cu siguranță încă şi mai departe şi ne va apăra chiar foarte devotat!

„Dacă El vrea să ne dezvăluie în fața lumii, spune: încotro vrem noi să fugim, ca cerurile Sale să nu poată să ne descopere? !

„De aceea, să se întâmple voia Lui! Ceea ce El vrea, va fi potrivit. Uite, aici, la pieptul meu, doară se odihneste Acela, către care toate acestea sunt îndreptate!

„Acesta însă să rămână la noi şi astfel nici nu se va îndepărta de noi marea măreţie a lui Dumnezeu şi noi putem să fugim, oriunde vrem noi!“

După ce Maria însă de-abia a terminat încă de spus aceste cuvinte, uite, atunci au stat deja *doi îngeri* ca conducători ai unei sumedenii de păstori în faţa peşterii şi le-au arătat păstorilor, că aici s-a născut Acela, căruia îi sunt adresate cântecele lor de laudă.

Şi *păstorii* au păşit înăuntru în peşteră şi au îngenuncheat în faţa copilaşului şi îl divinizau; şi *îngerii* veneau cu cetele şi îl adorau pe copilaş.

Iosif însă se uita cu fiii săi foarte mirat la Maria şi la copilaş şi a spus: „O Dumnezeule, ce este aşadar aceasta? Te-ai întrupat Tu Insuţi în carne în acest copil?

„Cum ar fi atunci probabil posibil, ca El să fie divinizat chiar de îngerii Tăi sfinţi? Dacă *Tu,* însă*,* eşti aici, o Doamne, ce se întâmplă atunci aşadar cu templul şi cu sfânta sfintelor?“

Şi *un înger* a păşit la Iosif şi i-a spus: „Nu întreba şi nu te îngriji; pentru că Domnul a ales pământul spre locul de acţiune al milostivirii Sale şi a cercetat acum poporul Său, cum El a spus de dinainte prin gura copiilor Săi, ai slujitorilor şi profeţilor Săi!

„Ceea ce se întâmplă însă acum, în faţa ochilor tăi, aceasta se întâmpla prin voia Aceluia, care este aici sfânt, preasfânt.“

Aici, l-a părăsit îngerul pe Iosif şi s-a dus iarăşi acolo şi se ruga la copilaş, care le surâdea acum cu braţele deschise tuturor celora care se rugau.

Atunci când însă soarele a răsărit, au dispărut îngerii; dar păstorii au rămas şi l-au întrebat pe Iosif, cum totuşi a fost posibil să se întâmple aşa ceva.

Iosif a spus însă: „Ascultaţi, cât de minunat creşte iarba din pământ, tot aşa s-a întâmplat şi această minune! Care ştie însă, cum creşte iarba? Tor aşa de puţin ştiu şi eu să va fac cunoscut despre această minune! Dumnezeu a vrut să fie astfel; aceasta este tot, ce va pot spune eu!“

19

Grija de înscriere a lui Iosif. Mărturisirea moaşei despre căpitanul Corneliu.
Vizita căpitanului în grotă. Iosif şi Corneliu.
Pacea şi bucuria lui Corneliu în apropierea copilului Iisus.

(30. Aug. 1843)

Păstorii au fost însă mulţumiţi cu acest răspuns şi nu l-au întrebat pe Iosif mai departe şi s-au dus şi i-au adus Mariei tot felul de întăriri ca jertfă.

După ce soarele însă a strălucit deja o oră întreagă pe pământ, a întrebat-o *Iosif* pe moaşă:

„Asculta-mă, tu prietena şi sora mea din Avraam, Isaac şi Iacov! Vezi, pe mine mă apasă foarte tare înscrierea şi eu nu-mi doresc nimic mai mult, decât să o ştiu deja trecută.

„Eu însă nu ştiu, unde în oraş este ea ţinută; las-o de aceea pe Salomea aici, la Maria, pe mine însă condu-mă cu fiii mei la căpitanul roman, care face acolo înscrierea!

„Poate vom fi luaţi imediat în faţă, deoarece vom fi cu siguranţă primii acolo.“

Şi *moaşa* i-a spus lui Iosif: „Om plin de milostivire, ascultă-mă! Căpitanul Corneliu din Roma locuieşte în casa mea, care este aproape una dintre cele dintâi din oraş.

„Şi are acolo şi o odaie de unitate administrativă. El este, ce-i drept, un păgân, dar altfel un om bun şi drept; eu vreau să mă duc acolo şi vreau să-i spun toate în afară de minune şi eu sunt de părere că treaba va fi rezolvată.“

Această cerere i-a plăcut bine lui *Iosif* , deoarece el avea oricum o frică mare faţă de romani, mai ales , faţă de înscriere; el a rugat-o pe moaşă de aceea pe deasupra, să facă acest lucru.

Şi *moaşa* s-a dus şi l-a găsit pe Corneliu, care era încă foarte tânăr şi dormea cu drag dimineaţa mai mult, încă în pat şi i-a făcut totul cunoscut, ce era necesar.

Corneliu s-a sculat însă de îndată şi-a pus toga sa pe spate şi i-a spus doamnei lui a casei: „Femeie, eu cred tot ce zici tu, dar eu vreau totuşi să merg cu tine, pentru că simt un tare mare dor aprig ca să fac acest lucru!

„Nu este acel loc, după relatarea ta, e prea departe de aici şi astfel voi fi eu încă la timpul potrivit la locul meu de muncă! Condu-mă deci numai imediat acolo!“

Şi moaşa s-a bucurat de aceasta şi l-a condus pe căpitanul ei bine cunoscut, cinstit şi tânăr în acel loc, care căpitan i-a mărturisit în faţa peşterii şi i-a spus: „O femeie, cât de uşor merg eu în Roma la împăratul meu şi cât de greu îmi este aici, să păşesc în această peşteră!

„Aceasta trebuie să fie ceva ieşit din comun! Spune-mi totuşi dacă ştii tu vreun motiv; pentru că eu ştiu că tu eşti o iudeică cinstită!“

Moaşa a spus însă: „Bunule căpitan al marelui împărat! Aşteaptă aici, în faţa peşterii, numai un moment; eu vreau să intru înăuntru şi vreau să-ţi aduc dezlegarea!“

Şi ea a intrat înăuntru şi i-a spus lui Iosif, că bunul căpitan însuşi aşteaptă afară, în faţa peşterii şi că el vrea să intre înăuntru, dar nu îndrăzneşte dintr-un motiv pentru el inexplicabil.

Atunci când *Iosif* a auzit aşa ceva, a fost el mişcat şi a spus: „O Doamne, cât de bun eşti Tu, că preschimbi chiar şi aceasta de la mine în bucurie, faţă de care m-am temut cel mai mult! De aceea Ţi se cuvine numai Ţie singur toată mărirea şi cinstea!“

După aceste cuvinte a ieşit el de îndată în grabă din peşteră şi i-a căzut lui Corneliu la picioare, spunând: „Purtător de putere al marelui împărat, ai milă cu mine moşneag sărac! Uite, femeia mea tânără, care mi-a revenit prin sorţi în templu, s-a descotorosit de fructul ei în această noapte şi ieri de-abia am ajuns aici, de aceea n-am vrut să mă las anunţat la tine de îndată!“

Şi *Corneliu* a spus, ridicându-l pe Iosif: „O omule, fii fără griji din această cauză, totul este încă în ordine! Lasă-mă însă să intru şi eu înăuntru şi să văd, cum eşti tu aici adăpostit.“

Şi Iosif l-a condus pe Corneliu în peşteră. Atunci, însă, când acesta a văzut copilaşul, cum El îi surâdea în întâmpinare, el s-a mirat din cauza unei asemenea purtări a copilaşului şi a spus: „La zeus, aceasta se întâmplă rar! Eu doară sunt ca nou născut şi încă niciodată n-am simţit o asemnea linişte şi bucurie în mine! - Intr-adevăr, astăzi este zi liberă de lucru şi eu rămân oaspetele vostru!“

20

Intrebările lui Corneliu referitoare la Mesia. Situaţia încurcată a lui Iosif.
Intrebările căpitanului către Maria, Salomea şi către moaşă.
Avertismentul îngerului în ceea ce priveşte trădarea secretului dumnezeiesc.
Bănuiala sfântă a lui Corneliu despre Dumnezeirea copilului Iisus.

(31. Aug. 1843)

Iosif însă, foarte fericit despre acest lucru, i-a spus căpitanului: „Purtător de putere al marelui împărat, ce pot într-adevăr să-ţi ofer eu om sărac pentru marea ta prietenie? Cu ce voi putea eu să te servesc în această peşteră umedă?

„Cum să te găzduiesc conform situaţiei tale sociale înalte? - Uite, aici, în această căruţă, este toată avuţia mea, pe de-o parte adusă cu mine din Nazaret, pe de-altă parte însă un cadou deja de la păstorii de aici!

„Dacă tu poţi să serveşti ceva din acestea, atunci să fie fiecare bucată de mâncare pe care vrei tu s-o duci la gură, de mii de ori binecuvântată!“

Corneliu a spus însă: „Omule bun, nu cumva să te ocupi şi să te îngrijeşti de mine! Pentru că uite aici doară doamna mea a casei; acesta se va şi îngriji pentru bucătărie şi noi vom avea cu toţii îndeajuns în schimbul unui un ban luminos, care este ornamentat cu capul împăratului!“

Aici i-a dat căpitanul un ban moaşei şi a lăsat-o să se îngrijească pentru o gustare bună de amiază şi seară şi de îndată ce îi va fi posibil mamei cu copilul şi pentru o mai bună locuinţă.

Iosif a spus însă după aceea lui Corneliu: „O tu minunat prieten! Eu te rog, nu-ţi fă totuşi din cauza noastră cheltuieli şi strădanii; pentru că noi suntem oricum bine aprovizionaţi pentru aceste puţine zile, pe care le vom mai petrece încă aici - Domnului, Dumnezeului lui Izrael, toată lauda! -

Aici a spus *căpitanul:* „Bine este bine, dar mai bine este mai bine! De aceea lasă numai să se întâmple şi lasă-mă astfel să-i şi aduc Dumnezeului tău o jertfa cu bucurie; pentru că uite, eu îi cinstesc pe toţi dumnezeii popoarelor!

„Deci vreau eu să-l cinstesc şi pe al tău; pentru că El îmi place, de când am văzut templul Lui în Ierusalim! Şi El trebuie să fie un Dumnezeu de mare înţelepciune, deoarece voi aţi învăţat de la El o aşa de mare artă!“

Iosif a spus însă: „O prietene, dacă mi-ar fi posibil, să te conving de singura şi unica existenţă a Dumnezeului nostru, cât de drag aş face-o spre binele tău cel mai mare şi veşnic!

„Dar eu sunt numai un om slab şi nu sunt în stare de aşa ceva; dar caută tu cumva cărţile noastre şi citeşte-le, fiindcă eşti un aşa de bun cunoscător al limbii noastre şi tu vei găsi acolo lucruri, care te vor transpune în cea mai mare minunare!“

Şi *Corneliu* a spus: „Omule bun, ceea ce tu m-ai sfătuit cu prietenie, am făcut deja, am şi găsit într-adevăr lucruri minunate!

„Printre altele am ajuns însă şi la o proorocie, în care iudeilor le este făgăduit un nou rege pentru veşnicie; spune-mi, dacă ştii tu bine, după citirea unei asemenea proorocii, *când* va veni acest nou rege şi *de unde!“*

Aici a fost *Iosif* puţin încurcat şi a spus după un timp: „Acesta va veni din ceruri ca fiu al Dumnezeului veşnic viu! Şi împărăţia Sa nu va fi din această lume, ci din cea a Duhului şi a adevărului!“

Şi *Corneliu* a spus: „Bine, eu te înţeleg; dar eu am şi citit, că regele va fi născut de o fecioară într-un staul, aproape de acest oraş! Cum este deci aceasta de înţeles?“

Iosif a spus însă: „O omule bun, tu ai simţuri ascuţite! Eu nu pot să-ţi spun altceva decât: Du-te acolo şi uită-te la fecioara cu copilul nou născut; acolo vei găsi, ce doreşti tu să găseşti!“

Şi *Corneliu* s-a dus acolo şi a privit cu ochi ascuţiţi la fecioara cu copilaşul, pentru a-l descoperi din ea şi din copil pe viitorul rege al iudeilor.

El a întrebat-o de aceea şi pe Maria, în ce formă a devenit ea însărcinată aşa de timpuriu.

Maria a răspuns însă: „Omule drept! Aşa de adevărat precum este viu Dumnezeul meu, tot aşa de adevărat este că eu n-am cunoscut niciodată bărbat!

„S-a întâmplat însă în urmă cu trei sfert de an, că a venit un mesager al Domnului la mine şi m-a înştiinţat cu puţine cuvinte, că eu voi fi însărcinată din partea Duhului lui Dumnezeu.

„Şi aşa s-a şi întâmplat aşadar; eu am fost, fără să fii cunoscut vreodată bărbat, însărcinată şi uite, aici, în faţa ta, este fructul făgăduinţei minunate! Dumnezeu însă este martorul meu, că toate acestea s-au întâmplat astfel.“

Aici s-a adresat *Corneliu* la cele două surori şi a spus: „Ce spuneţi aşadar *voi* despre această povestire? Este aceasta o înşelăciune rafinată din partea acestui bărbat bătrân, un pretext bun pentru un popor orb şi superstiţios, pentru a se sustrage în asemenea circumstanţe de la pedeapsa legală?

„Căci eu ştiu, că pentru iudei au înfiinţat pedeapsa cu moartea la astfel de cazuri! Sau să fie într-adevăr ceva valabil în acest fapt, - ce ar fi cu mult mai rău decât în primul caz, pentru că legile împăratului trebuie exacutate întru totul, deoarece fiecare instigator trebuie să fie oprit de la bun început? ! O vorbiţi adevărul, ca eu să ştiu, cum stau lucrurile cu această familie ciudată!“

Salomei a vorbit însă: „Asculta-mă, o Corneliu , eu te rog la puterea ta mare primită de la împărat! Nu îţi face de lucru într-adevăr şi legal, cu această familie săracă, care este totuşi nemărginit de bogată!

„Căci tu poţi să mă crezi şi pentru adevăr garantez eu cu capul meu: la îndemâna acestei familii stau toate forţele cerului, ca ţie propria ta mână, deoarece am fost eu convinsă de aceasta.“

Aici s-a încruntat *Corneliu* şi mai tare şi a întrebat-o pe Salomei: „Deci şi toţii zeii sfinţi ai Romei, toţi eroii Romei, armele şi puterea de neânvins? ! O Salomei, ce vorbeşti tu acolo? !“

Salomei a răspuns: „Da, aşa cum ai spus tu, aşa este! Eu m-am convins pe viu de acest fapt; dar dacă tu nu vrei să crezi, atunci du-te afară şi uită-te la soare! El luminează de aproape patru ore şi iată, el încă este în partea de est şi nu are curajul să meargă mai departe!“

Şi *Corneliu* a mers afară, s-a uitat la soare, s-a întors de îndată înapoi şi a vorbit foarte mirat: „Intr-adevăr, tu ai dreptate; dacă acest lucru are de-a face cu această familie, atunci este ascultată şi de zeul Apolo!

„Deci aici trebuie să fie Zeus, cel mai puternic dintre toţi zeii şi se pare că se înoieşte timpul Deukalions şi a Pyrrhei; dar dacă aşa este cazul, trebuie să înştiinţez pe loc Roma de un astfel de eveniment? !“

La aceste cuvinte *au apărut doi îngeri măreţi.* Chipurile lor străluceau ca soarele şi îmbrăcămintea lor ca un fulger. Şi ei au început să vorbească: „Corneliu, taci şi în interiorul tău, de ceea ce ai văzut tu, - căci altfel te vei prăpădi încă astăzi tu şi întreaga Roma!“

Aici a fost *cuprins* Corneliu de o mare teamă. Cei doi îngeri au dispărut; el însă a mers spre Iosif şi a început să vorbească: „O bărbatule, aici este de nenumărate ori mai mult decât un rege în devenire a iudeiilor! Aici este Acela, căruia îi ascultă toate cerurile şi întreg iadul! De aceea lasă-mă să plec de aici; căci eu nu sunt demn, să fiu în apropierea lui Dumnezeu!“

21

Cuvintele lui Iosif despre voinţa liberă a oamenilor şi sfatul său spre Corneliu.
Grija căpitanului de familia cea sfântă.

(2. Sep. 1843)

Şi *Iosif,* însuşi frapat de afirmaţia lui Corneliu, a spus spre acesta: „Cât de mare este acest miracol în sine, nu ţi-aş putea spune eu!

„Dar că în spate să află lucruri mari şi puternice, aceasta poţi crede tu cuvânt cu cuvânt; căci la fapte mai minore nu s-ar mişca toate forţele cerului a Dumnezeului etern!

„Şi totuşi nici un om nu este tăiat de la voinţa sa liberă şi el poate face ceea ce doreşte; căci acest lucru recunosc eu din porunca, care ţi-au dat-o aceşti doi îngeri ai Domnului.

„Şi iată, Domnul ar putea la această ocazie să ne lege voinţa noastră prin puterea Sa nemărginită, exact aşa cum leagă El voinţa animalelor şi noi ar trebui atunci să acţionăm după voinţa Lui!

„Dar El nu face aceasta, ci ne dă în schimb o poruncă, din care noi putem vedea, care este voinţa Sa sfântă.

„Deci aşa tu nu eşti cu nici o fibră a vieţii tale legat şi de aceea poţi tu face, ceea ce doreşti tu! Dacă astăzi doreşti să fii oaspetele meu, atunci stai; dacă tu nu vrei aceasta sau nu ai curajul să rămâi, este şi aşa voinţa ta cea mai liberă.

„Dacă eu te-aş sfătui, atunci bineânţeles că ţi-aş spune şi te-aş sfătui aşa: O prietene, rămâi; căci mai bine nu ţi-ar fi nici unde altundeva pe lume decât aici, sub protecţia vizibilă a tuturor puterilor cereşti!“

Şi *Corneliu* a spus: „Da tu, bărbat drept în faţa tuturor zeiilor şi în faţa Dumnezeului tău şi în faţa tuturor oamenilor, sfatul tău este bun şi eu vreau să-l urmez şi vreau să rămân la tine până mâine!

Dar puţin voi lipsi doar cu stăpâna casei mele, pentru a găsi lucruri, prin care voi toţi - chiar şi în această peştera - veţi fi mai comozi cazaţi!“

Şi *Iosif* a spus: „Bărbat bun, fă ce doreşti tu! Dumnezeu, Domnul te va răsplăti într-o bună zi!“

Aici a mers căpitanul cu moaşa în oraş şi a lăsat să se înştiinţeze pe toate străzile, că ziua de astăzi este liberă, a luat după aceea cu el treizeci de soldaţi, le-a dat lucruri de pat, corturi şi lemne de foc şi le-a ordonat să ducă toate acestea afară, la peşteră.

Moaşa a luat hrana şi băutura în măsuri drepte cu ea şi a mai lăsat să fie aduse.

Ajunşi la peşteră, a ordonat de îndată căpitanul ridicare a trei corturi: un cort moale pentru Maria, unul pentru sine, Iosif şi fii acestuia şi unul pentru moaşă şi sora ei.

Şi în cortul Mariei a adus cel mai proaspăt şi mai moale pat şi a aranjat cortul cu alte lucruri uţile. Tot aşa a făcut el şi în celelalte corturi, a pus soldaţii să construiască în mare grabă o sobă, chiar el a pus lemnele şi a făcut foc pentru încălzirea peşterei, în care era de obicei destul de rece în acel anotimp.

22

Corneliu împreună cu familia cea sfântă în grotă. Păstorii şi căpitanul.
Soarele nou, veşnic şi spiritual. Corneliu îşi ia rămas bun. Cuvintele de recunoaştere ale lui Iosif, despre bunătatea căpitanului păgân.

Aşa a ajutat Corneliu familia credincioasă şi a rămas împreună cu ea toată ziua şi toată noaptea.

Dar după masă au venit iar *păstorii* ca să se roage la copilaş şi au adus cu ei tot felul de jertfe.

Dar când au văzut în peşteră corturile şi pe căpitanul roman, au vrut să fugă de teama mare care i-o purtau;

Căci erau mai mulţi fugari descrişi printre ei, care se temeau enorm de pedeapsa care trebuia ispăşită de fugari.

Dar *căpitanul* a mers la ei şi a început să le vorbească: „Nu va temeţi de mine, căci eu vreau să va scutesc de toate pedepsele; dar gândiţi-vă, că ceea ce trebuie să se întâmple după voinţa împăratului şi aşa veniţi mâine şi eu vă voi înscrie pe voi cât se poate de blând şi de fin!“

Şi pentru că păstorii au aflat ce om bun şi blând era Corneliu, au învins teama şi s-au lăsat cu toţii înscrişi a doua zi.

După convorbirea cu păstorii, l-a întrebat căpitanul pe Iosif, dacă soarele nu va mai părăsi pe veci cerul.

Şi *Iosif* i-a răspuns: „*Acest* soare, care s-a ridicat astăzi deasupra pământului, nu va mai apune în veci! Dar cel natural îşi va urma drumul vechi după voinţa Domnului şi va apune în câteva ore!“

Acestea le-a rostit Iosif însă poetic şi nu ştia şi nu înţelegea în fond ceea ce el chiar a vorbit.

Şi *căpitanul* însă l-a întrebat pe Iosif: „Ce spui tu aici? Iată, eu nu am înţeles sensul cuvintelor tale; de aceea vorbeşte mai explicit cu mine!“

Şi *Iosif* a vorbit: „Va veni vremea, în care tu te vei încălzi la razele sfânte ale acestui soare şi tu te vei înbăia în fluviul minunat al spiritului său!

„Mai multe nu ştiu să-ţi spun şi chiar eu nu prea înţeleg, ceea ce ţi-am spus eu acum; dar timpul îţi va dezvălui, atunci când eu nu voi mai fi în abundenţa adevărul etern!“

Şi căpitanul nu l-a întrebat mai departe pe Iosif, dar a reţinut aceste cuvinte adânci spre a fi rădăcina vieţii sale.

În următoarea zi însă a salutat *căpitanul* toată familia şi i-a asigurat, că el va avea atâta timp grijă de ei, cât se vor afla aici şi cu toţii îi va reţine în inima să o viaţă întreagă.

După aceasta s-a întors la munca sa şi i-a dat moaşei iar un ban, pentru a avea grijă de familie.

Iosif a vorbit însă spre fiii săi, când deja a plecat căpitanul: „Copii, cum se face, că un păgân poate fi mai bun decât unii iudei? Să se potrivească aici cuvintele lui Isaia, care vorbeşte:

„‘Iată, slujitorii mei să strige de atâta bucurie; voi însă să strigaţi din durere de inimă şi să plângeţi de durere! ’? ” - Şi *fiii lui Iosif* au răspuns: „Da tată, această parte este aici explicată şi înţeleasă în tot belşugul ei!“

23

Şederea de şase zile în peşteră. Indemnările îngerului către Iosif pentru a porni la drum înspre Ierusalim pentru a se prezenta în templu. Visul Mariei.
Cearta de dragoste între Iosif şi Corneliu. Straja militară în faţa grotei.

(5 Sept. 1843)

Astfel a petrecut Iosif şase zile în peşteră şi a fost fiecare zi vizitat de Corneliu, care se îngrijea cu hărnicie, ca nu cumva să-i lipsească ceva acestei familii.

În a şasea zi însă, dis de dimineaţa, a venit *un înger* la Iosif şi i-a spus: „Procură-ţi o pereche de turturele şi mergi a opta zi de aici la Ierusalim!

„Maria să jerfească turturelele după lege şi copilul trebuie tăiat împrejur şi să primească numele care ţi-a fost spus ţie şi Mariei!

„După tăierea împrejur însă veniţi iarăşi încoace şi staţi aici aşa de mult, până ce eu vă voi arăta, când şi încotro va trebui voi să plecaţi de aici!

„Tu, Iosife, te vei înforgătui ce-i drept mai devreme pentru plecare; dar eu trebuie să-ţi spun: tu nu vei pleca cu nici o bătaie de puls mai devreme de aici, decât până ce va fi voia aceluia, care este la tine aici, în peşteră!"

După aceste cuvinte a dispărut îngerul şi *Iosif* a mers la Maria şi i-a spus aceste lucruri.

Maria i-a spus însă lui Iosif: „Vezi, eu doară sunt totdeauna o slujitoare a Domnului şi astfel să mi se întâmple după cuvântul Lui!

Eu am avut însă astăzi un vis şi în acest vis a apărut tot, ce tu mi-ai făcut acum cunoscut; de aceea, fii numai fără griji din cauza perechii de porumbei şi eu voi merge cu tine încrezătoare în a opta zi în cetatea Domnului!"

A venit însă după această vedenie tocmai şi căpitanul pentru o vizita de dimineaţă şi Iosif i-a şi spus de îndată, de ce el va trebui să meargă în a opta zi la Ierusalim.

Şi *căpitanul* i-a oferit lui Iosif imediat tot prilejul său şi vroia să-l lase condus la Ierusalim.

Dar *Iosif* i-a mulţumit de aceea pentru voinţa lui minunat de bună şi a spus: „Uite, astfel este voia Dumnezeului şi Domnului meu, ca eu să merg la Ierusalim tot *aşa* cum am venit şi încoace!

„Şi de aceea vreau eu să fac aşadar şi această scurtă călătorie în aşa fel ca Domnul să nu mă pedepsească pentru neascultarea mea.

„Dacă tu însă vrei să mă ajuţi cu ceva deja la această ocazie, atunci procură-mi două turturele, care sunt pentru jertfă acolo, în templu şi păstrează-mi locul de locuit!

„Pentru că în a noua zi voi veni eu iarăşi încoace şi voi sta înăuntru aşa de mult timp, cât Domnul o va cere de la mine."

Şi Corneliu i-a promis lui Iosif, să ofere toate cele cerute şi a plecat după aceea şi i-a adus el însuşi lui Iosif o colivie de porumbei cu totul nouă şi plină de turturele, din care Iosif a trebuit să-şi aleagă pe cele mai frumoase.

După acestea însă, a mers căpitanul iarăşi la slujba lui şi a lăsat colivia de porumbei (casa de porumbei) între timp până seara în peşteră, de unde el însuşi a luat-o atunci iarăşi cu sine.

În a opta zi însă, când Iosif a plecat la Ierusalim, a poruncit Corneliu să se pună o strajă în faţa peşterii, care n-a lăsat pe nimeni să intre şi să iasă decât pe cei doi fii cei mai vârstnici lăsaţi acolo de Iosif şi pe Salomea, care le slujea cu mâncare şi băutură; pentru că moaşa a mers şi ea cu ei la Ierusalim.

24

Tăierea împrejur a copilului şi curăţarea Mariei.
Prezentarea copilului în templu de către mamă.
Evlaviosul Simeon şi copilul Iisus.

(6 Sept. 1843)

În a opta zi după amiază însă - după suşoteala prezentă în jurul orei trei - a fost tăiat copilul împrejur în templu şi a primit numele de , Iisus`, pe care l-a rostit îngerul, chiar înainte ca copilaşul să fie conceput în pântecele maicii sale.

Deoarece pentru cel mai extrem caz al fecioriei dovedite a Mariei se putea vedea ca fiind valabil şi vremea curăţirii ei, de aceea a şi fost curăţată Maria imediat în templu.

De aceea a luat Maria acuşi după tăierea împrejur copilul în braţe şi l-a dus în templu, ca ea cu Iosif să-l închine Domnului după legea lui Moise.

Cum şi este aşadar scris în legea lui Dumnezeu: „Fiecare prim născut să-i fie afeorisit Domnului şi trebuie de aceea jertfite o pereche de turturele sau doi pui de porumbei!"

Şi Maria a jertfit o pereche de turturele şi le-a pus pe masa de jertfă; şi preotul a luat jertfa şi a binecuvântat-o pe Maria.

Era însă şi un om în Ierusalim, pe nume Simeon, acela era foarte evlavios şi cu frică de Dumnezeu şi aştepta mângâierea lui Israel; pentru că el era plin de Duhul lui Dumnezeu.

Acestui om i-a spus mai înainte Duhul lui Dumnezeu: „Tu nu vei vedea moartea trupului tău, înainte ca tu să nu-L vezi pe Iisus, Sfântul lui Dumnezeu, Mesia lumii!"

De aceea a venit el acum în templu dintr-un impuls interior, în timp ce se aflau exact atunci Maria şi Iosif cu copilul încă în templu şi făceau încă, toate cele cerute de lege.

Atunci când însă el a văzut copilaşul, a mers el numaidecât la părinţi şi le cerea, rugându-se, ca ei să binevoiască să-l lase pe acesta să fie luat pe braţele sale numai pentru un timp scurt.

Perechea de părinţi cea mai evlavioasă i-a făcut aceasta cu drag bătrânului şi foarte cucernicului bărbat pe care îl cunoşteau bine.

Şi *Simeon* a luat copilaşul în braţele sale, a fost drăguţ cu el, îl lăuda la aceasta pe Dumnezeu din toate puterile şi a spus în sfârşit:

„Acum slobozeşte pe robul Tău Stăpâne, după cuvântul Tău în pace, cum Tu ai spus;

„căci văzură ochii pe mei mântuitorul Tău, pe care l-ai făgăduit părinţiilor şi proorocilor!

„Acesta este acela pe care l-ai pregătit în faţa tuturor popoarelor!

„O lumină spre luminarea păgânilor, o lumină spre lauda poporului Tău Israel!“

Iosif şi Maria se mirau însă ei înşiăi despre cuvintele lui Simeon; pentru că ei încă nu înţelegeau ceea ce el a spus despre copil.

Simeon a dat însă copilaşul iarăşi Mariei, i-a binecuvântat după aceea pe amândoi şi a vorbit atunci către Maria:

„Iată, acesta este pus spre ridicarea şi căderea multora din Israel şi va fi un semn care va stârni împotriviri!

„O sabie va trece însă prin sufletul tău, ca să se descopere gândurile din multe inimi!“

Maria nu înţelegea însă cuvintele lui Simeon; dar neţinând cont de aceasta, ea păstra aceste cuvinte adânc în inima ei.

Acelaşi lucru făcea şi Iosif şi Il lăuda şi Il slăvea pe Dumnezeu din această cauză foarte tare în inima sa.

25

Ana proorocită în templu şi mărturia ei despre copilul Iisus.
Avertizările Anei către Maria.
Adăpostul de nevoie al familiei sfinte la israelitul bogat şi zgârcit.

(7 Sept. 1843)

Era însă în acel timp o proorociţă în templu - Ana era numele ei - ; ea era o fiica lui Penuel din spiţa lui Aser.

Aceasta era deja la adânci bătrâneţi şi era aşa de evlavioasă, că ea, atunci când s-a împreunat în tinereţile ei cu un bărbat, din dragoste faţă de Dumnezeu nu s-a dezvelit şapte ani în faţa bărbatului şi şi-a păstrat în acest timp fecioria ei.

În anul al optzecelea al ei a devenit văduvă, a mers atunci numaidecât în templu şi nu l-a mai părăsit pe acesta niciodată.

Ea îi slujea aici numai lui Dumnezeu Domnul doar prin rugăciune şi post zi şi noapte din propria voinţă.

La această ocazie însă a fost ea patru ani astfel în templu şi a venit şi ea acum acolo, îl slăvea pe Dumnezeu Domnul şi vorbea aşa tuturora, care îl aşteptau pe mântuitorul în Ierusalim, ceea ce i-a dat Duhul lui Dumnezeu.

Atunci când însă ea a ajuns la sfârşit cu cuvintele sale profetice, atunci şi ea a rugat să i se dea copilul, a fost drăguţ cu el şi l-a lăudat şi l-a slăvit pe Dumnezeu.

După aceasta i-a dat ea iarăşi copilaşul Mariei şi i-a spus ei (*Ana*): „Fericită şi binecuvântată eşti tu, o fecioară, fiindcă eşti mama Domnului meu!

„Dar nu cumva să râvneşti, ca tu să te laşi de aceea mărită, pentru că numai Acela, care suge acolo la sânul tău, este singur demn, să fie mărit, slăvit şi lăudat de noi toţi!“

După aceste cuvinte s-a reântors proorociţa iarăşi înapoi şi Iosif şi Maria s-au dus, după ce ei au stat în jur de trei ore în templu, iarăşi afară din acesta şi au căutat adăpost la o rudenie.

Atunci când ei au ajuns acolo, au găsit casa încuiată; pentru că rudenia se afla de această dată tocmai în Betleem la descriere.

Iosif însă nu ştia ce să facă atunci; pentru că mai întâi era deja noapte adâncă, cum se obişnuieşte să fie în acest timp scurt al zilei şi nu mai era aproape nici o casă deschisă în acel ceas şi acest lucru cu atât mai mult, pentru că era o zi înainte de cea de odihnă.

A înopta sub cerul liber, era prea frig, întrucât bruma se afla pe câmpuri şi pe deasupra bătea încă un vânt rece.

Atunci când Iosif se gândea în toate formele şi îl ruga pe Domnul, ca Acesta să-l ajute din strâmtorare, uite, atunci a venit deodată *un israelit tânăr şi distins* păşind către Iosif şi l-a întrebat: „Ce faci tu în sfârşit aşa de târziu cu lucrurile tale pe drum? Nu eşti şi tu un israelit - şi nu cunoşti tu obiceiul?“

Iosif a spus însă: „Uite, eu sunt din neamul lui David! Eu am fost însă în templu şi am adus jertfă Domnului; atunci m-a prins noaptea timpurie şi acum nu pot găsi nici un adăpost şi sunt în mare frică din cauza femeii mele şi a copilului ei!“

Şi *tânărul israelit* i-a spus lui Iosif: „Atunci veniţi aşadar cu mine, eu vreau să vă închiriez până mâine un adăpost pentru un ban sau pentru preţul acestuia!“

Şi Iosif l-a urmat cu Maria, care se afla pe un animal de cărat şi cu cei trei fii ai săi pe israelit într-o casă splendidă şi a luat acolo adăpost într-o cămăruţă mai de jos.

26

Certarea posesorului adăpostului Nicodim către Iosif. Cuvântarea de apărare a lui Iosif
Mărturia moaşei. Un impuls de milostivire către Nicodim care îl recunoaşte pe Domnul.

(9 Sept. 1843)

În acea dimineaţă însă, când Iosif s-a pregătit deja de călătorie, a venit israelitul tânăr şi a fost pregătit să ceară banul de chirie.

Dar când el a păşit în cameră, l-a năpustit deodată aşa o frică imensă, că nu a fost în stare să rostească nici un cuvânt pe buze.

Iosif însă a mers spre el şi a vorbit: „Prietene , iată, ce crezi tu că este la mine de valoarea unui ban, ia-l, deoarece nu posed nici un ban!“

Acum şi-a revenit puţin *israelitul* şi a început să vorbească cu un glas cât se poate de cutremurat: „Bărbat din Nazaret, doar acum te recunosc eu pe tine! Tu eşti Iosif dulgherul, şi tu eşti tot acelaşi, care, cu zece luni în urmă ai luat-o pe Maria, fecioara Domnului, din templu, prin acea probă.

„Aici este tot acea fecioară! Cum ai păzit-o tu, deoarece este deja mamă la vârsta de cincisprezece ani? Ce s-a putut întâmpla?

„Într-adevăr, tu nu poţi fi tatăl! Căci bărbaţi de vârsta ta şi de teama ta faţă de Domnul, care este recunoscută în tot Israelul, nu fac astfel de lucruri.

„Dar tu ai fii adulţi: poţi tu să garantezi pentru nevinovăţia lor? I-ai avut tot timpul sub observaţie, le-ai observat toată gândirea, acţionarea, toate mişcările lor?“

Iosif însă i-a răspuns bărbatului tânăr: „Acum te-am recunoscut şi eu pe tine; tu eşti Nicodim, un fiu de-al lui Veniamin din seminţia lui Levi! Cum poţi tu să mă descoperi, cu toate că aceasta nu aparţine de tine? Pe mine însă m-a cercetat Domnul în sfinţenie şi pe muntele blestemului şi mi-a arătat nevinovăţia în faţa înaltei adunări; ce vină mai vrei să găseşti tu la mine şi la fii mei?

„Du-te însă în templu şi şi întreabă înalta adunare, şi ţi se va da o dovadă concretă despre întreaga mea casă!“

Aceste cuvinte i-au intrat bărbatului tânăr şi bogat adânc în inimă, şi el (Nicodim) a început să vorbească: „Dar pentru voinţa Domnului, dacă aşa stau lucrurile, atunci spune-mi tu, cum s-a putut întâmpla, că această fecioară totuşi a născut! Este acest lucru un miracol, sau este ceva natural?“

Aici a intervenit *moaşa,* care era şi ea prezentă, şi a început să vorbească către Nicodim: „Bărbatule! Aici este banul de chirie pentru această închiriere sărăcăcioasă! Dar nu ne mai reţine fără nici un rost; deoarece noi astăzi trebuie să ajungem încă în Betlehem! Dar gândeşte-te, cine a fost în casa ta şi cum l-ai adăpostit aşa sărăcăcios pentru un ban! Într-adevăr, într-adevăr, cele mai minunate camere ale tale, care sunt împodobite cu aur şi pietre preţioase, sunt insuficiente pentru o asemenea minunăţie a lui Dumnezeu, care a poposit aici, în această cameră, cu toate că această odaie este mai degrabă aranjată pentru nişte delicvenţi!

„Dar du-te şi atinge copilaşul, ca să poată să cadă pătura groasă din faţa ochilor tăi şi ca tu să poţi vedea, *cine* a venit în casa ta! Eu ca moaşă am vechiul privilegiu să-ti dau voie sa atingi acest copilaş.“

La aceasta s-a dus *Nicodim* şi a atins copilul cel mic; şi când el l-a atins, i s-a deschis pentru un timp văzul interior, aşa că el a putut vedea minunăţiile lui Dumnezeu.

Imediat a îngenunchiat el în faţa copilului şi a început să se roage la el şi a vorbit: „Ce milă şi ce îndurare trebuie să existe în Tine, o Doamne, că Tu vii şi îţi cauţi aşa poporul Tău!

„Dar ce se va întâmpla cu casa mea, şi ce se va întâmpla cu mine, deoarece eu nu am putut recunoaşte toate minunăţiile lui Dumnezeu?!“

Moaşa a început să vorbească: „Rămâi întru totul aşa cum eşti; dar nu spune nici un cuvânt despre ceea ce ai văzut tu acum, căci altfel se va năpusti asupra ta judecata lui Dumnezeu!“ - Aşa a dat Nicodim banul înapoi, a plecat afară plângând şi a împodobit mai târziu acea cameră cu aur şi cu pietre prețioase. Iosif însă s-a pregătit de îndată de călătorie.

27

Intoarcerea familiei sfinte la Betlehem. Minunata primire în grotă de cei lăsați în urmă.
O iesle ca pătuț pentru copilaş. Odihna bună în noaptea geroasă.

(11 sep. 1843)

Seara, cu o oră înainte să apună soarele, au ajuns înalții călători la Betlehem şi au mers imediat la peştera binecunoscută.

Cei doi fii rămăşi la peşteră, Salomea şi căpitanul i-au întâmpinat pe călători cu brațele deschise şi i-au întrebat grijuliu, cum a fost acea călătorie.

Şi Iosif le-a povestit cum le-a mers în acea călătorie, şi la sfârşit a recunoscut însă, că în acea zi nu prea s-au hrănit cu nimic; căci proviantul foarte sărăcăcios de abia a ajuns pentru Maria, care era foarte slăbită.

Când *căpitanul* a auzit aceste lucruri, a mers degrabă în fundul peşterii şi a adus multă hrană cu el, care le era permisă iudeiilor, şi a început să vorbească cu Iosif:

„Aici să te binecuvânteze Dumnezeul tău, şi binecuvântează-o tu după obiceiul tău, şi întăriți-vă şi săturați-vă cu toții!“

Şi Iosif i-a mulțumit lui Dumnezeu, a binecuvântat hrana şi a mâncat cu poftă împreuna cu Maria, fiii săi şi cu moaşa.

Dar *Mariei* i-au obosit mâinile, deoarece a dus copilaşul întreaga zi, de aceea s-a adresat ea lui Iosif:

„Iosif , iată, dacă aş avea lângă mine un loc, unde aş putea să pun copilaşul, pentru a permite brațelor mele un mic repaus, atunci aş avea tot ce îmi trebuie, şi chiar copilaşul ar putea să se întărească mai bine în somn!“

Dar când a auzit căpitanul dorința Mariei, a sărit de îndată în picioare şi a mers în fundul peşterii pentru a aduce la iveală o iesle, care era de fapt pentru oi (şi care arăta exact aşa, cum sunt şi în ziua de astăzi la țară, - doar că aceasta era mai scundă).

Salomea a luat imediat cele mai frumoase paie şi fân proaspăt, a băgat acestea în iesle, aşa le-a acoperit cu un material curat şi a rezultat prin aceasta un minunat pătuț moale pentru copilaş.

Maria l-a înfăşurat pe copilaş în pânze curate, l-a strâns la piept, l-a sărutat şi i l-a dat şi lui Iosif să-L sărute şi după aceea la toți cei prezenți şi l-a culcat în pătuțul acela cam sărăcăcios pentru Domnul întregului cer şi al întregului pământ.

Foarte liniştit a dormit copilul, şi Maria a putut mâna în linişte şi a putut să se întărească cu hrana pe care a pregătit-o inimosul căpitan.

După ce au mâncat a vorbit *Maria* spre Iosif: „Iosif, spune să se pregătească locul meu de odihnă, căci eu sunt foarte obosită de la această călătorie şi de aceea vreau eu să mă duc la odihnă!“

Salomea a început însă să vorbească: „O mamă a Domnului meu, acest lucru s-a rezolvat deja de multă vreme; vino şi uită-te!“

Şi Maria s-a ridicat, a luat copilul în brațe şi a lăsat să fie dusă ieslea în cortul ei, aşa ajungând şi ea să se odihnească, iar aceasta fiind prima noapte completă de odihnă a Mariei de la naşterea copilului.

Căpitanul a făcut cu hărnicie căldură şi a încălzit pietre albe pentru a le putea aşeza în jurul cortului, unde dormea Maria, ca nu cumva ea sau copilaşul să îndure frigul; deoarece a fost o noapte rece, căci apa de afară a devenit gheață tare.

28

Îndemnările lui Iosif spre plecarea către Nazaret. Sfatul căpitanului de a aştepta.
Zvonul despre caravana persană şi despre căutarea lui Irod după copil. Cuvintele importante de alinare ale Mariei.

În dimineața următoarei zile a început să vorbească *Iosif:* „Ce să mai facem noi aici? Maria s-a întărit iar, de aceea vrem noi să plecăm, oriunde vom avea un acoperiş bun şi ordonat!“

Dar chiar atunci când a vrut să plece Iosif, a venit înapoi *căpitanul,* care a avut dis de dimineață treabă în oraş, şi a început să vorbească spre Iosif:

„Bărbat drept în fața lui Dumnezeu! Tu vrei să-ți începi călătoria înapoi spre casă; dar astăzi, mâine şi poimâine, te sfătuiesc să mai stai!

„Căci iată, chiar acum am aflat prin oamenii mei, care au ajuns astăzi din Ierusalim, că acolo au ajuns trei caravane persane mărețe!

„Trei magi înalți s-au interesat la Irod de aşa zisul nou rege născut al iudeilor!

„Acesta, ca fiind un prinț închiriat din Grecia şi neştiind nimic, s-a adresat preotului suprem, ca acesta să-i spună, unde se va naşte cel ce este uns.

„Aceştia l-au înştiintat, că aceasta se va întâmpla în Iudeea, adică mai exact în Betlehem; căci aşa a fost scris.

„La aceasta i-a lăsat Irod să meargă în pace pe preoți şi a mers cu toți slujitorii lui iar înapoi la acei trei conducători şi le-a spus, ceea ce a aflat el de la preotul suprem, „şi le-a spus celor trei, să caute în Iudeea atent pe cel nou uns al iudeiilor, şi atunci când îl vor găsi, să se întoarcă de îndată, ca să poată să vină şi el pentru a se ruga la acel copilaş.

„Dar ştii tu, dragă prietene Iosif, că eu nu am încredere în persieni, dar cel mai tare nu am încredere în Irod, care este însetat după putere?!

„Persienii, se zice că sunt magicieni şi ei au aflat de naşterea Sa printr-o stea ciudată! Acest lucru nici măcar nu vreau să-l contest; căci la naşterea acestui băiețel s-au arătat aşa de multe minuni, şi exact aşa s-ar fi putut întâmpla aceste minuni şi în Persia.

„Dar acest lucru dacă s-a întâmplat, poate avea legătură doar cu acest copil! Dacă îl găsesc persienii, atunci îl va găsi şi Irod „şi noi va trebui atunci să dăm din mâini şi din picioare ca să putem scăpa din ghearele bătrânului urs!

De aceea trebuie ca tu să mai rămâi în acest loc cel puțin trei zile, aşa cum am spus mai devreme, până când eu îi voi întoarce pe acei căutători de rege; căci iată, eu coordonez mai mult de doisprăzece legiuni de soldați - Mai multe nu trebuie eu să-ti spun spre liniştea ta. Acum ştii tu ce este mai important; de aceea rămâi! Eu însă voi merge acum iar şi mă voi întoarce înapoi la tine pe la mijlocul zilei!“

Iosif, intimidat prin această ştire împreună cu familia sa, au rămas şi au aşteptat cu totul supuşi voința Domnului, şi ce se va întâmpla din această întorsătură ciudată.

şi Iosif a mers la Maria şi i-a povestit, ce a auzit el adineaori de la căpitan.

Maria însă a vorbit: „Voința Domnului să se întâmple! Cu ce lucruri amare ne-am întâlnit noi până acum, - şi Domnul le-a transformat pe toate în miere!

„Cu siguranță că nici persienii nu ne vor face nimic, dacă ei într-adevăr vor veni la noi, şi dacă ei vor să ne facă vreun rău, atunci avem noi şi aşa prin mila lui Dumnezeu protecția căpitanului!“

Şi *Iosif* a spus: „Maria, toate acestea sunt în ordine!“ De persieni nu mă tem eu aşa de tare; dar de Irod cu barba sa sură, acest animal de pradă în trup de om, de acesta mă tem, şi chiar şi căpitanului nu îi este indiferent!

„Căci dacă el va fi înştiintat prin persieni, că copilaşul nostru este noul rege uns, atunci nu vom mai putea face nimic altceva decât să fugim!

„Căci atunci căpitanul nostru va deveni spre binele nostru şi al său din pricina Romei duşmanul nostru şi el în loc să ne salveze, va trebui să ne urmărească, dacă nu vrea să fie privit ca un renegat al împăratului!

„Şi aceasta crede şi el în sine, deoarece nu m-a atenționat din greşeală de intențiile groaznice ale lui Irod.

„De aceea cred eu că ne mai lasă să aşteptăm aici trei zile! Dacă totul va merge bine atunci cu siguranță va rămâne prietenul nostru;

„dar dacă va merge rău, atunci ne are el pe noi la mână, pentru a ne da pe mâna lui Irod, şi pe lângă aceasta va primi de la împăratul său o medalie, pentru care a înlăturat de pe lume un rege al iudeiilor, care ar fi devenit pe parcurs periculos statului său!“

Maria a răspuns însă la acestea: „Iosif! Nu mă speria pe mine şi pe tine în zadar! Iată, noi am băut apa blestemului, şi nouă nu ni s-a întâmplat nimic! De ce să ne înfricoşăm acum, când am văzut şi am încercat minunățiile lui Dumnezeu prin acest copilaş?!

„Să fie cum o vrea, eu îți spun: Domnul este mai puternic decât toți persienii, decât Irod, decât împăratul Romei şi decât căpitanul împreună cu cele doisprăzece legiuni de soldați! De aceea stai liniştit, cum vezi tu că stau eu liniştită!

„De altfel sunt convinsă, că, căpitanul va încerca mai degrabă toate posibilitățile înainte de a fi nevoit să devină duşmanul nostru.“

Cu aceasta s-a liniştit iar bunul şi credinciosul Iosif şi a mers să-l aştepte pe căpitan şi i-a pus pe fiii săi să încălzească peştera şi să fiarbă câteva fructe pentru Maria pentru sine şi pentru fiii săi.

29

Ingrijorata rugăminte a lui Iosif spre Domnul. Caravana persană în fața grotei.
Căpitanul cel uimit. Dovada celor trei înțelepți despre copil.
Avertizarea față de Irod.

(14. Sep. 1843)

S-a făcut amiază; dar căpitanul a întârziat de data aceasta şi Iosif a numărat cu îngrijorare clipele aşteptării; dar căpitanul nu a apărut de niciunde.

De aceea s-a întors *Iosif* spre Domnul şi a vorbit: „Dumnezeul meu şi Domnul meu, eu te rog pe Tine, ca Tu să nu mă mai laşi în această îngrijorare; deoarece iată, eu sunt deja bătrân şi foarte slăbit în toate încheieturile mele!

De aceea întăreşt-Mă printr-o vestire, ca să înțeleg ce să fac, pentru a nu deveni ruşinea întruchipată în fața tuturor fiilor ai Israelului!“

După ce a terminat Iosif cu rugăciunea, a venit deodată *căpitanul* aproape fāra suflare şi a început să vorbească spre Iosif:

„Bărbat apreciat de mine! Mai înainte m-am întors dintr-un marş, care chiar eu l-am făcut cu o legiune întreagă, şi am mers o treime din drumul care duce spre Ierusalim, pentru a putea vedea ceva din acei persieni,

„şi peste tot am postat spioni, dar până în acest ceas nu am putut vedea absolut nimic! Dar stai liniştit; căci dacă ei vor veni, vor da de paza pe care am pus-o eu!

„Dar de acolo nu le va fi prea uşor, să străpungă acel zid de spioni ca să poată ajunge aici, nu înainte de a fi apreciați şi interogați de mine! Eu plec de aceea chiar acum şi mă voi duce să întăresc paza; desearā voi fi la tine!“

Aici pleacă căpitanul cu repeziciune, şi *Iosif* începe să-L laude pe Dumnezeu şi vorbeşte spre fiii săi: „Acum puneți hrana pe masă, şi tu, Salomea, întreab-o pe Maria, dacă ea doreşte să se hrănească cu noi la masă, sau să-i ducem hrana în cortul ei?“

Maria însă a venit ea însăşi afară, fiind fericită, împreună cu copilaşul din cort şi a început să vorbească: „Pentru că sunt destul de întărită, vreau să manânc cu voi la masă; doar ieslea aduceți-o aici pentru copilaş!“

Iosif a fost plin de fericire din cauza aceasta şi a pus în fața Mariei cele mai bune şi gustoase bucate, şi ei l-au lăudat pe Dumnezeu, Domnul, şi au mâncat şi au băut.

Dar înainte să termine ei mâncarea, iată, a început un zgomot mare în fața peşterii. Iosif l-a trimis pe Iov, ca să vadă ce s-a întâmplat.

Dar când Iov s-a uitat pe uşă afară (deoarece peştera avea o uşă la intrare), a văzut acesta o întreagă caravană de persieni, cu cămile care erau pline de bagaje şi a început să vorbească cu o voce speriată:

„Tată Iosif, pentru numele Domnului, noi suntem pierduți! Uitați-vă, presienii temuți sunt deja aici cu multe cămile şi slujitori!

„Ei îşi desfac corturile într-un cerc mare în jurul peşterii, şi trei conducători împodobiți cu aur, argint şi cu pietre prețioase despachetează saci auriți şi vor, după câte se pare, să intre în interiorul peşterii!“

Această ştire aproape că l-a făcut mut pe Iosif al nostru; doar cu mare efort a rostit el aceste cuvinte: „Doamne, fii milostiv cu noi, săraci păcătoşi! Da, noi suntem pierduți!“ - Maria a luat copilaşul şi a fugit cu el în cort şi a spus: „Doar dacă eu voi fi moartă, îmi veți putea răpi copilaşul!“

Iosif s-a dus însă înspre uşă, condus de fiii săi, şi s-a uitat pe ascuns, ce făceau acei persieni.

Dar atunci când a zărit marea caravană şi corturile desfăcute, i-a fost şi mai mare teamă în jurul inimii, deoarece a început să implore din tot sufletul, ca Domnul să-l ajute doar de această dată de la strâmtoarea cea mare.

Dar în timp ce implora el, iată, că a venit *căpitanul* pregătit şi înarmat de război, însoțit de o mie de războinici, şi a postat soldații pe o parte şi pe cealaltă a intrării în peşteră.

Chiar el însăşi a mers şi a început să-i interogheze pe acei trei magicieni, din ce motiv şi cum au ajuns ei aici - neobservați de el.

Şi cei *trei* i-au vorbit dintr-un glas căpitanului: „Nu ne considera nişte duşmani; că tu poți vedea cu ochii tăi că noi nu avem arme, nici la vedere şi nici ascunse!

„Noi suntem însă astrologi din Persia, şi noi avem o profeție veche, în care este scris, că în aceasta vreme se va naşte iudeiilor un rege al regilor, şi naşterea sa ni se va arăta noua printr-o stea.

„Şi aceia care vor vedea steaua, aceia să călătorească, în acea direcţie în care îi duce steaua aceea măreată; deoarece acolo îl vor găsi pe mântuitorul lumii, unde se va opri steaua!

„Şi iată, peste aceasta peşteră s-a oprit steaua, care cu siguranță este pentru fiecare vizibilă, chiar şi la lumina zilei; aici însă s-a oprit, peste aceasta peşteră, şi cu siguranță că am ajuns la locul, unde se găseşte viul miracol al miracolelor, adică, un copilaş nou născut, un rege al tuturor regilor, un Domn al Domnilor din veşnicie!

„Pe acesta trebuie să-L vedem noi pentru a ne putea închina în fața Lui! De aceea, să nu cumva să îndrăzneşti să ne stai în cale; deoarece cu siguranță nu ne-a condus până aici o stea rea!“

Aici s-a uitat căpitanul dupa stea şi s-a mirat foarte tare de ea; căci în primul rând era foarte joasă, şi în al doilea rând emana lumina aproape exact aşa de tare ca razele naturale ale soarelui.

Dar atunci când s-a convins căpitanul de toate acestea, a început să vorbească către acei trei: „Bine eu am ajuns la convingerea prin cuvintele voastre şi prin stea, că ați venit aici cu gânduri bune; dar nu pot înțelege, ce ați avut voi la Ierusalim de rezolvat cu Irod! V-a arătat acel drum tot această stea?

De ce nu va dus ghidul vostru miraculos imediat în acest loc, deoarece este după câte se poate vedea aici locul călatoriei voastre? - Despre acest lucru mai cer eu un răspuns de la voi, căci altfel nu veți intra în peşteră!“

Cei trei însă au rostit cuvintele: „Marele Dumnezeu va ştii aceasta cu siguranță! Bineînțeles că trebuie să fie în planul Său; căci nici unul din noi nu a a avut intenția, să se apropie măcar de departe de Ierusalim!

„Şi aceasta poți crede tu într-adevăr, nouă nu ne-au plăcut deloc oamenii din Ierusalim, dar cel mai puțin ne-a plăcut de prințul Irod! Dar pentru că deja am fost acolo şi am fost în atenția deplină a oraşului, a trebuit să spunem care este de fapt scopul nostru!

„Preoții ne-au dat de ştire prin prinț, care ne-a rugat, ca să-l anunțăm de îndată de regele găsit, pentru ca să poată şi el venii să se închine la noul rege.“

Dar *căpitanul* a vorbit: „Acest lucru nu se va întâmpla niciodată; deoarece eu cunosc intențiile prințului! Mai degrabă veți rămâne aici ostatici! - Eu voi merge acum în peşteră şi voi discuta cu tatăl copilaşului despre intențiile voastre.

30

Închinarea spre Domnul prin copil a celor trei întelepți.
Discursul celor trei întelepți, duhurile lor: Adam, Cain, Avraam.

Când bunul Iosif a auzit toate acestea, i s-a uşurat inima, şi pentru că a auzit, că, căpitanul va veni imediat la el, s-a pregătit pentru primirea lui.

Şi *căpitanul* a intrat, l-a salutat pe Iosif şi a început să vorbească cu el: „Bărbat plin de recunoaşterea mea!

„Iată, printr-o minunată gihidare au venit aceşti oameni de la răsărit şi aşteaptă acum cu nerăbdare afară; eu i-am testat atent şi nu am putut descoperi nimic rău la ei!

„Ei doresc să se închine la copil după profețiile Dumnezeului lor, şi aşa sunt eu de părere, că tu îi poți lăsa să intre fãra teamă, dacă îți este pe plac acest lucru.“

Şi *Iosif* a vorbit: „Dacă aşa stau lucrurile, atunci eu vreau să-L laud şi să-L slăvesc pe Dumnezeul meu; deoarece din nou a luat o piatră înflăcărată de pe inima mea!

„Dar mai înainte s-a speriat Maria puțin, atunci când persienii au început să-şi aşeze corturile în jurul peşterii; de aceea trebuie mai întâi să văd, cum se simte ea, ca nu cumva s-o sperie şi mai tare intrarea oaspeților, asa cum a facut-o mai înainte.“

Căpitanul a lăudat precauția lui Iosif, şi Iosif a mers la Maria ca s-o înştiințeze de tot, ce a putut el auzi de la căpitan.

Şi Maria, plină de bucurie, a vorbit: „Pace tuturor oamenilor de pe pământ, care au o inimă credincioasă şi bună şi care posedă o voință, care se lasă cundusă de Dumnezeu!

„Ei să vină, dacă a arătat aceasta duhul Domnului, şi ei să recolteze binecuvântarea credinței lor! Deoarece eu nu am nici cea mai mică teamă față de ei!

„Dar când vor intra ei , trebuie să stai foarte aproape de mine; căci nu s-ar cădea, dacă eu i-aş primi singură în acest cort!“

Iosif însă a spus: „Maria, dacă ai destulă putere, atunci ridică-te şi ia copilul, eu voi lua ieslea şi o voi pune în fața ta, ca tu să poți pune copilul în ea, şi după aceea vor putea intra oaspeții ca să se poată închina Lui!“

Şi Maria a urmat imediat această voință a lui Iosif, şi *Iosif* a vorbit imediat cu căpitanul:

„Iată, noi suntem pregătiți; dacă acei trei doresc să intre, atunci le putem spune din timp, că îi primim doar cum putem după sărăcia noastră!“

Şi *căpitanul* a mers afară şi a repetat aceste cuvinte celor trei. - Dar cei trei au picat de îndată la pământ, l-au lăudat pe Dumnezeu pentru permisiune, au luat după aceea sacii auriți şi au intrat cu teamă înăuntru în peşteră.

Căpitanul a deschis uşa; şi cei trei au intrat cu teamă mare în peşteră; căci în clipa intrării lor în peşteră a strălucit o lumină măreață de la copil.

Când cei trei, adică cei trei înțelepți, s-au apropiat la câțiva paşi de iesle, acolo unde se afla copilaşul, au picat aceştia în genunchi şi au început să se roage la copilaş.

Aproape o oră au stat în genunchi, cuprinşi de cea mai mare venerație, în fața acelui copil; doar după aceea s-au ridicat încet şi cu ochii plini de lacrimi s-au uitat la Domnul, Creatorul universului şi al eternității.

Numele celor trei însă a fost: Chaspara, Melcheor şi Balthehasara.

Şi primul, în compania duhului lui Adam, a vorbit: „Dați-i lui Dumnezeu tot respectul, toată lauda, toate premiile! Osana, Osana Dumnezeu, Cel alcătuit din trei din eternitate în eternitate!“

Aici a luat sacul aurit, în care se aflau treizeci şi trei de kilograme de tămâie foarte fină, şi cu mare respect i l-a dăruit Mariei cu cuvintele:

„Ia-l fãra teamă, o mamă, această dovadă minoră, de care este umplută toata ființa mea! Ia tu tributul exterior rău, pe care îl datorează pe veci fiecare ființă care gândeşte din adâncul sufletului, Creatorului său atotputernic!“

Maria a luat sacul cel greu şi i l-a dat lui Iosif, şi donatorul s-a ridicat cu totul, s-a pus lângă uşă şi iar a îngenunchiat pentru a se ruga la Domnul prin acel copil.

Şi imediat s-a ridicat *al doilea,* care era un maur şi avea în compania sa duhul lui Cain, cu un sac mai mic, dar tot de aceeaşi greutate, umplut cu aur curat, şi i l-a dat Mariei cu următoarele cuvinte:

„Ce i se cuvine împăratului duhurilor şi al oamenilor pe pământ, aduc eu o mică jertfă ţie, Tu, Domn al minunăţiilor veşnice! Ia-le tu, o mamă, care ai născut, ceea ce nu vor putea pronunţa pe veci limbile îngerilor!"

Aşa a primit Maria şi cel de-al doilea sac şi i l-a dat lui Iosif! şi donatorul înţelept s-a ridicat şi a mers lângă primul, şi a făcut ceea ce a făcut cel dintăi.

După aceea s-a ridicat şi cel *de-al treilea,* a luat sacul său, care era umplut cu cel mai fin praf de aur, fiind pe atunci o mare valoare, şi i l-a dat Mariei cu cuvintele:

„Duhul lui Avraam este cu mine şi vede acum ziua Domnului, deoarece s-a bucurat de această clipă mult asteptată!

„Eu însă, Baltahehasara, îţi aduc o mică jertfă, ce i se cuvine copilului copiilor! Ia-o, tu o mamă plină de milostivire! Dar o mai minunată fertfă o port eu în pieptul meu; aceasta este *dragostea* - şi veşnic să-i fie copilului acest fapt o jertfă adevărată!"

Aşa a luat Maria sacul, care cântărea şi el treizeci şi trei de kilograme şi i l-a dat lui Iosif. Înţeleptul s-a ridicat şi el şi a mers la primul şi la al doilea, s-a rugat la copilaş şi după terminarea rugăciunii a mers cu cei doi afară, acolo unde şi-au aşezat ei corturile.

31

Indicaţiile Mariei despre conducerea de milă a lui Dumnezeu. Vorbele lui Iosif şi credinţa sa. Cele trei daruri binecuvântate de la Dumnezeu: Voinţa Sa sfântă, mila şi dragostea Sa. Maria, căpitanul şi copilaşul ca dovadă nobilă pentru Iosif.

(19. Sep. 1843)

Atunci când cei trei înţelepţi au ieşit afară din peşteră şi au mers în corturile lor pentru a se odihni, a început *Maria* să vorbească cu Iosif:

„Iată, iată acum, tu bărbat plin de teamă şi de griji, cât de minunat şi bun este Domnul, Dumnezeul nostru, ca un adevărat Tată se îngrijeşte El de noi!

„Care dintre noi s-ar fi gândit la acest lucru, chiar şi în vis? Din marea noastră teamă a binecuvântat El totul şi marea noastră frică şi marea grijă, a schimbat-o El într-o bucurie măreaţă!

„De care ne-am temut că vor veni să îi facă vreun rău copilului, chiar de la aceia am putut vedea, că i-au adus Lui tot respectul, aşa cum noi îi suntem tot timpul datori lui Dumnezeu, Domnul,

„şi pe lângă toate acestea, ne-au adus aşa de multe daruri, că pentru valoarea acestor cadouri ne putem cumpăra în intregime o bucată de pământ şi acolo putem noi după voia Domnului să ne ocupăm de creşterea şi educarea copilaşului dumnezeiesc!

„O Iosif, astăzi vreau eu să-i mulţumesc Domnului, să-L laud şi să-L slăvesc întreaga noapte; căci El ne-a întâmpinat în aşa fel sărăcia, ca noi să putem să ajutăm şi pe alţii! - Ce spui tu despre aceasta, dragă tată Iosif?"

Şi *Iosif* a vorbit: „Da Maria, nemărginit de bun este Dumnezeu, Domnul, cu aceia, care Îl iubesc peste măsură şi îşi clădesc toată speranţa în El; dar eu cred că nu *pentru noi,* ci pentru copilaş sunt toate aceste daruri, şi prin aceasta nu avem noi dreptul, să le folosim după bunul nostru plac.

„Copilul se numeşte 'Iisus' şi este fiul Celui mai înalt; de aceea trebuie ca noi să-L întrebăm mai întâi pe înaltul Tată, ce să se întâmple cu aceste daruri!

„Şi ce va spune El, noi vom face; dar fără voinţa Lui nu vreau să mă ating de ele o viaţă întreagă şi mai degrabă aş câştiga pentru mine şi pentru tine în cel mai greu fel de pe pământ o bucată de pâine binecuvântată!

„Până acum te-am hrănit pe tine şi pe fiii mei doar prin munca mâinilor mele binecuvântate de Domnul; deci şi în continuare voi putea lucra cu ajutorul Domnului!

„De aceea nu mă uit eu la aceste daruri, ci doar la voinţa Domnului şi la mila şi dragostea Sa.

„Acestea sunt tot timpul cele mai măreţe şi binecuvântate daruri de la Dumnezeu! Voinţa Sa sfântă este cea mai minunată tămâie, mila Sa cel mai curat şi greu aur şi dragostea Lui cel mai minunat praf de aur.

„Aceste trei comori le putem folosi din belşug făra nici o teamă; dar de tămâia, aurul şi praful din aceşti saci auriţi nu avem voie să ne atingem fără cele trei comori principale, care până acum ne-au acoperit toate interesele şi nevoile.

„*Deci,* dragă Maria, aşa vom face noi, şi eu ştiu, că Domnul se va uita la noi cu cea mai mare plăcere; aprecierea Sa să fie însă pentru noi cea mai mare comoară!

„Ce spui tu despre acest lucru, minunată Maria, am eu dreptate sau nu am? Nu este aceasta hotărâre dreaptă cea mai bună în legătură cu aceste comori?"

Aici a rămas profund mişcată Maria şi cu lacrimi în ochi şi a lăudat marea înţelepciune a lui Iosif. Şi căpitanul l-a îmbrăţişat pe Iosif de după gât şi a vorbit: „Da, tu eşti într-adevăr un om drept după voinţa lui Dumnezeu!" - Copilaşul s-a uitat la Iosif zâmbind, a ridicat o mânuţă şi a mişcat-o exact aşa, de parcă l-ar binecuvânta pe tatăl adoptiv, adică pe Iosif cel credincios.

Ingerul ca sfătuitor pentru cei trei întelepți. Plecarea înțelepților spre țara lor de răsărit. Nerăbdarea lui Iosif. Cuvintele liniştitoare ale lui Corneliu spre Iosif. Indicațiile lui Iosif despre puterea şi bunătatea lui Dumnezeu.

(20. Sep. 1843)

Cei *trei întelepți* s-au adunat cu totii într-un cort şi au discutat ce să facă ei.

Să-şi țină cuvintul pe care l-au dat în fața lui Irod, sau să-şi încalce aici pentru prima dată cuvântul?

Şi dacă ei ar dori să meargă pe un alt drum în țara lor, atunci se punea întrebarea, *care* ar fi acela care i-ar duce pe ei nevătămați înapoi în țara lor.

Şi aşa s-au întrebat unul pe altul: „Steaua minunată care ne-a adus până aici, ne va conduce oare iar înapoi în țara noastră?"

Dar când ei se discutau aşa, iată, că deodată a venit un *înger* în mijlocul lor şi a vorbit spre ei: „Nu vă faceți griji în zadar, drumul este deja deschis!

„Aşa de drept cum cade o rază de soare la amiază, tot aşa veți merge voi drept în țara voastră pe un alt drum care vă va conduce pe lângă Ierusalim!"

După aceasta a dispărut îngerul şi cei trei s-au întins ca să se odihnească. şi dis de dimineață au plecat ei şi au ajuns pe cel mai scurt drum, prin credința dreaptă în Dumnezeul unic, înapoi în țara lor. -

În aceeaşi dimineață l-a întrebat *Iosif* pe căpitan, cât de mult va mai trebui el să stea în acea peşteră.

Dar *căpitanul* a spus cu glas prietenos spre Iosif: „Bărbat, respectat de mine! Crezi tu oare, că eu te țin aici ca şi pe un prizonier?!

„O ce gând! Cum aş putea eu, un vierme în praf să te rețin pe tine, şi să țin piept puterii Dumnezeului tău?! Dar ce face dragostea mea pentru tine, iată, aceasta nu este o sechestrare!

„Tu eşti liber de puterea mea şi poți merge în oricare ceas de aici! Dar nu tot aşa de liber eşti tu în inima mea; aceasta te-ar reține aici pe veci, - căci te iubeşte pe tine şi pe fiul tău cu o putere de nedescris!

„Fii însă încă câteva zile liniştit; eu vreau să trimit de îndată cercetaşi la Ierusalim şi să aflu de acolo, ce va face vulpea gri, căci persienii nu şi-au ținut cuvântul în ceea ce îl priveşte pe el!

„Atunci însă voi şi şti încotro să mă îndrept şi te voi păzi de oricare persecuție a acestui tiran.

„Pentru că tu poți să mă crezi: acest Irod este cel mai mare duşman al inimii mele, şi eu vreau să-l lovesc, oriunde sunt în stare şi pot face acest lucru!

„Eu sunt fireşte numai un căpitan şi sunt încă eu însumi un supus al mai marelui conducător de oşti, care îşi are rezidența în Sidon şi Smirna şi comandă peste douăpsrezece legiuni în Asia.

„Dar eu nu sunt un centurion obişnuit, ci un patrician nobil şi comand de aceea şi eu peste aceste douăsprezece legiuni în Asia! Dacă eu vreau să o folosesc pe una sau pe cealalta, atunci eu nu trebuie mai întâi să trimit veste la Smirna, ci trebuie numai să poruncesc ca nobil patrician, şi legiunea trebuie să mă asculte! De aceea poți tu totuşi conta pe mine, dacă Irod s-ar ridica!"

Iosif i-a mulțumit căpitanului pentru această grije foarte prietenoasă, a replicat însă atunci la acestea şi a spus:

„Ascultă-mă acum, tu prieten respectabil! Uite, tu te-ai îngrijit desigur şi înainte de aceasta foarte grijuliu din cauza persienilor; dar la ce au folosit toate acestea?

„Persienii au venit nevăzuți de toți mii ochi ai tăi şi şi-au făcut deja cu mult mai înainte adăpostul, decât tu ai putut chiar să-l descoperi numai pe *unul* dintre ei.

„Vezi, dacă Domnul, Dumnezeul meu, nu m-ar fi protejat, unde aş fi eu acum încă cu ajutorul tău?! Inainte ca tu să apari, ar fi putut persienii deja de mult să mă sugrume şi să facă astfel şi cu toată familia mea!

„De aceea îți spun eu acum ca o cea mai calduroasă mulțumire plină de bucurie: ajutorul omenesc nu este de nici un folos; pentru că toți oamenii nu sunt nimic în fața lui Dumnezeu!

„Dacă însă Dumnezeu Domnul vrea să ne ajute şi numai El singur poate ajuta, atunci să nici nu ne facem prea multă osteneală; pentru că, în ciuda tuturor ostenelilor noastre, se va întâmpla totusi totul aşa cum *Domnul* vrea, - dar niciodata cum vrem *noi!*

„Inceteaza de aceea cercetarea ostenitoare şi periculoasă în Ierusalim, prin care tu mai întâi vei afla puține lucuri importante şi în al doilea rând, dacă s-ar afla, ți-ai putea tu încă din cauza mea să-ți faci un destin potrivnic!

„În această noapte însă, îmi va arăta cu siguranța oricum Domnul, ce va face Irod, şi ce va trebui să fac eu; de aceea este bine ca tu să fii acum împreună cu mine foarte liniştit şi să-L laşi numai pe Domnul să vegheze peste mine şi tine, şi va şi fi totul în ordine!"

Atunci când căpitanul a auzit însă o asemenea cuvântare din partea lui Iosif, a fost el foarte mişcat în cugetul său, şi îl durea, că Iosif a refuzat ajutorul său.

Iosif a spus însă: „Bunule şi drag prieten, pe Tine de doare, fiindcă eu te-am sfătuit, să nu te mai îngrijeşti încă mai departe pentru bună-starea mea.

„Dar dacă tu priveşti această treabă la lumina stralucitoare, atunci tu doară trebuie să fii necesar de aceeaşi părere cu mine!
„Uite, care dintre noi a dus încă vreodată soarele şi luna şi toate stelele peste firmament?! Care dintre noi a poruncit încă vreodata vânturilor, furtunilor şi fulgerelor?!
„Care a săpat puternicei mări albia ei? Care dintre noi le-a indicat fluviilor mari drumurile lor?!
„Pe care pasăre am învățat-o zborul iute şi când am pus în ordine penajul ei?! Când am format pentru ea gâtlejul bogat în sunete şi melodii?!
„Unde oare se află iarba, la a cărei creştere am fi format noi sământa vie?!
Vezi, pe toate acestea le face Domnul zilnic! - Dacă însă stăpânirea Lui puternică şi minunată te aminteşte totuşi de purtarea lui de grijă nemărginită şi cea mai plină de dragoste, cum ar putea atunci să te mire, dacă te fac atent foarte prietenos la faptul că în fața lui Dumnezeu tot ajutorul omenesc se afundă înapoi în praful nimicniciei?"
Aceste cuvinte l-au adus pe căpitan iarăşi într-o stare mai agreabilă; dar netinând cont de aceasta a trimis el totuşi în secret iscoade la Ierusalim, pentru a afla, ce se întâmplă acolo.

33

Pregătirele pentru fuga în Egipt. Purtarea de grija a Domnului. Consfătuirea lui Iosif cu Corneliu.

(23 sept. 1843)

Îar în această noapte i-a aparut lui Iosif, precum şi Mariei, *un înger* în vis şi a spus:
„Iosif, vinde comorile şi mai cumpără-ți încă câteva animale de cărat; pentru că tu trebuie să fugi cu familia ta în Egipt!
„Uite, Irod a întrat într-o furie puternică şi a decis, să ucidă toți copiii de la vârrsta de unu până la doisprezece ani, pentru că el a fost înşelat de înțelepți!
„Aceştia ar fi trebuit după el să-i arate, unde s-a nascut noul rege, ca el să fi trmis atunci tâlharii lui, care ar fi trebuit să-l omoare pe copil, care este aici noul rege.
„Noi, îngeri ai cerului, am primit însă prunca de la Dumnezeu, mai înainte încă ca el să meargă în lume, să veghem peste toate acestea cu grijă, ce are de-a face cu siguranța voastră.
„De aceea, aşadar, am venit eu acum la tine, pentru a-ți arăta, ce va face Irod, fiindcă el nu poate să pună mâna concret pe acesta unul.
„Căpitanul însuşi va trebui să-i dea ajutor lui Irod, dacă nu vrea să fie pârât de el la împărat; de aceea trebuie să te pui deja mâine pe călătorie!
„Aceasta însă poți tu într-adevăr să-i şi spui căpitanului, şi el îți va fi de ajutor spre plecarea în grabă! - Deci, să se întâmple în numlele Aceluia, Care trăieşte acolo şi suge la pieptul Mariei!"
Aici s-a deşteptat Iosif, şi tot aşa şi Maria, care l-a chemat pe Iosif acolo de îndată la ea cu o voce înfricoşată şi i-a povestit atunci de îndată visul ei.
Iosif însă a vazut numaidecât vedenia sa în povestirea Mariei şi a spus dupa aceea: „Maria, nu te îngriji, încă înainte de amiaza zilei vom fi noi deja departe şi scăpați - şi în şapte zile în Egipt!
„Eu vreau însă acum, pentru că se face deja lumină, să plec de îndată afară şi să pregătesc totul spre plecarea în grabă."
Aici a şi plecat Iosif numaidecât cu cei trei cei mai mari fii ai săi, a luat darurile le-a dus la un schimbător de bani, care i-a deschis curând uşa şi i-a cumpărat totul la prețul potrivit.
Atunci a mers Iosif la un negustor de animale de cărat, condus de un slujitor al schimbătorului, şi a cumpărat de îndată încă şase măgari buni de cărat şi a venit astfel bine echipat iarăşi înapoi în peşteră.
Acolo l-a şi aşteptat deja căpitanul şi i-a povestit imediat, ce fel de noutăți foarte îngrozitoare şi oribile i-au fost aduse din Ierusalim.
Iosif însă nu se mira foarte tare de această relatare a căpitanului, ci a vorbit doar într-un ton suspus lui Dumnezeu:
„Stimate prieten, ceea ce tu îmi faci aici cunoscut, toate acestea şi mult mai exact mi-a făcut *Domnul* cunoscut în această noapte, precum eu te-am înstiințat ieri, de toate lucurile pe care le-a decis Irod să le facă!
„Uite, tu însuți vei trebui încă pe deasupra să-i acorzi ajutor; pentru că el vrea, în jurul Betleemului şi în cetatea insăsi, să-i lase sugrumați pe toți copiii începând de la vârsta de câteva săptămâni până la cea de doisprezece ani, pentru a ajunge între aceția şi la al meu!
„De aceea trebuie eu încă astazi să fug de aici, încotro mă va duce Duhul Domnului, pentru a scăpa de grozăvia lui Irod.
„De aceea te rog eu, ca tu să-mi arăți drumul sigur către Sidon; pentru că deja într-o oră trebuie eu să merg la drum."

Atunci când însă *căpitanul* a auzit aceasta, a fost el supărat pe Irod peste toate măsurile şi i-a jurat răzbunare nesecabilă, spunând:

„Iosif, aşa de adevărat că acum se face ziuă şi soarele se află deja peste orizont, aşa de adevărat cum Dumnezeul tău trăieşte, aşa de adevărat vreau eu ca un ales patrician nobil al Romei să mă las mai degraba legat pe cruce, înainte ca eu să-l las pe tiranul acela să comită nepedepsit o asemenea încercare!

„Să te conduc peste munți vreau eu însumi de îndată să fac cu o bună acoperire; şi dacă te ştiu în siguranță, atunci mă voi grăbi înapoi şi voi trimite de îndată un curier la Roma, care să-i spună totul împăratului, ce Irod gândeşte să intreprindă.

„Eu însă voi mobiliza tot posibilul, pentru a încurca aici planurile nemernicului."

Şi *Iosif* a răspuns: „Prietene bun şi stimat! Dacă tu poți încă face ceva, atunci protejează cel puțin copiii de la trei la doisprezece ani! Aceasta va fi în puterile tale!

„Dar pe copilaşii nou născuți până în al doilea an nu-i vei putea proteja.

„Protecția celor mai întâi menționați însă nu vei fi în stare s-o înfăptuieşti prin forță, ci numai prin înțelepciune!

„Domnul însă, te va conduce într-o asemenea înțelepciune! De aceea nu te gândi mult ce vrei tu să faci; pentru că Domnul te va conduce în secret!"

Căpitanul a spus însă: „Nu, nu, sângele copiilor să nu curgă; mai degrabă vreau eu să folosesc forță militară!"

Iosif a spus însă: „Uite, ce poți face tu într-adevăr, dacă Irod părăseşte chiar acum Ierusalimul deja cu o întreagă legiune romană?! Vei intra tu la luptă împotriva puterii tale proprii?! De aceea, fă cum Domnul te va conduce, ca tu să-i salvezi totuşi pe o cale amiabilă pe cei de la trei la doisprezece ani!" - Aici a cedat căpitanul.

34

Pornirea spre refugiu. Consfătuirile lui Iosif cu Salomea. Luarea de rămas bun de la căpitan.
Plecarea. Biletul de liberă trecere a lui Corneliu către Cireniu. Drumul de călatorie a lui Iosif.
Intâmplarea cu hoții. Sosirea lui Iosif în Tir la Cireniu.
Cuvintele de alinare ale lui Cireniu şi ajutorul lui.

(26 sept. 1843)

După această discuție a lui Iosif cu căpitanul, le-a spus *Iosif* fiilor săi: „Incingeți-vă, şi pregătiți animalele de cărat!

„Pe cei şase măgari noi puneți-i în şeauă pentru mine şi pe cel vechi şi încercat pentru Maria! Luați cu voi, aşa de mult cât puteți, din bucate; pe bou cu căruța îl lăsăm însă aici, la moaşă, ca dar de amintire şi ca răsplată pentru grija ei față de noi!"

Astfel a fost luat în posesie boul cu căruța de către moaşă şi n-a mai fost folosit la nici un fel de lucru.

Salomea l-a întrebat însă pe Iosif, dacă ea n-ar avea voie să meargă cu el.

Şi *Iosif* a spus: „Aceste lucru depinde de *tine;* eu însă sunt sărac, tu ştii acest lucru, şi nu pot să-ți dau nici o răsplată, dacă tu vrei să fii o slujitoare pentru mine.

„Dacă ai tu însă mijloace şi poți să te îngrijeşti cu mine pentru gura şi pentru pielea trupului, atunci tu doară poți să-mi urmezi!"

Salomea a spus însă: „Ascultă, tu fiu al marelui rege David! Nu numai pentru mine, ci pentru întreaga ta familie să ajungă averea mea pentru o sută de ani!

„Pentru că eu sunt mai bogată în bogății lumeşti, decât tu ai putea să te gândeşti! Aşteaptă însa numai încă o oră, şi eu voi fi aici, încărcată cu comori, gata de plecare!"

Iosif a spus însă: „Salomea, uite, tu eşti o văduvă tânără şi esti mamă; tu trebuie deci să-i iei cu tine şi pe cei doi fii ai tăi!

„Uite, acest fapt îți va face mult de lucru, şi eu nu mai am de pierdut nici un minut; pentru că în trei ore îşi va face deja Irod intrarea aici, şi într-o oră vor ajunge deja prevestitorii şi curierii săi!

Din aceasta poți vedea tu, că îmi este imposibil, să aştept condamnarea ta!

„De aceea cred eu, dacă rămâi, ai face mai bine, să nu mă reții; dar dacă voi veni după voia Domnului iar înapoi, atunci mă voi stabili în Nazaret.

„Dar dacă tu doreşti să-mi faci mie un serviciu, atunci du-te tu în Nazaret şi arendează pământul meu de la trei până la şapte sau la zece ani, ca nu cumva să pice în mâini străine!"

şi Salomea a renunțat la cererea ei şi s-a mulțumit cu această rugăminte.

Aşa l-a îmbrățişat *Iosif* pe căpitan şi a strigat după Maria, ca ea să se aşeze pe animalul de povoară împreună cu copilul.

După ce totul a fost pregătit de plecare, a vorbit *căpitanul* spre Iosif: „Bărbat, admirat de mine, te voi mai vedea eu vreodată pe tine şi pe mama acestui copil?"

şi *Iosif* a vorbit: „Nu vor trece trei ani, şi eu te voi saluta din nou împreună cu copilul şi cu mama Sa! De acest lucru tu să fii convins; dar acum lasă-ne să plecăm! Amin!"

Aici s-a urcat Iosif pe animalul său de povoară, şi fiii săi i-au urmat exemplul, şi Iosif a prins hăţurile animalului de povoară a Mariei şi l-a dus, lăudându-L pe Dumnezeu, afară din peşteră.

Atunci când toţi se aflau deja în aerul liber, a zărit Iosif, cum o mulţime de oameni din oraş s-au adunat, pentru a vedea plecare nou născutului, deoarece ei au aflat prin moaşa care s-a întors înapoi acasă şi prin zarafi, că aşa stau lucrurile.

Lui Iosif nu i-au plăcut aceste priviri; de aceea l-a rugat el pe Domnul, să îi acopere într-un fel de privirile curioase ale oamenilor fără nici o ocupaţie.

Şi iată, imediat s-a lăsat peste oră o ceaţă deasă, şi nimănui nu i-a fost posibil să vadă nici măcar cinci paşi mai departe.

Dar populaţia s-a supărat din aceasta cauză şi s-a retras iar înapoi în oraş, şi Iosif, condus de căpitan şi de Salomea, a putut să meargă nevăzut până în munţii apropiaţi.

Atunci când ei au ajuns la graniţa între Iudeea şi Siria, i-a dat căpitanul lui Iosif o scrisoare de protejare care era adresată stăpânului de pământ Cireniu, care era aşezat peste Siria.

Şi Iosif l-a primit cu mulţumiri, şi *căpitanul* a rostit următoarele cuvinte: „Cireniu este un frate de-al meu; mai multe nu trebuie eu să-ţi spun, şi aşa călătoreşte cu bucurie şi întoarce-te iar înapoi!“ Aici s-au întors înapoi căpitanul cu Salomea, şi Iosif şi-a continuat drumul în numele Domnului.

La amiază a ajuns Iosif pe creasta munţiilor la o îndepărtare de doisprăzece ore de Betlehem, care munţi se aflau de fapt în Siria şi regiunea a fost numită pe timpul romanilor Colesiria.

Căci Iosif a trebuit să ocolească aşa de mult, deoarece nu ducea nici un drum sigur din Palestina spre Egipt.

Dar ruta sa de călătorie a fost următoarea: în prima zi a ajuns în apropierea unui mic oraş numit Bostra. Acolo a rămas peste noapte, lăudându-L pe Dumnezeu. S-a întâmplat, că au venit hoţii la ei ca să-i jefuiască.

Dar în clipa când ei au văzut copilaşul, au picat în genuchi, s-au rugat la Acesta şi au fugit cât se poate de speriaţi în munţi.

În următoarea zi a trecut Iosif prin munţi şi seara a ajuns în apropiere de Panea, care era în nord, şi un oraş de trecere între Palestina şi Siria.

Din Panea a ajuns el în a treia zi în provincia Fenicia şi a venit în apropiere de Tir, unde chiar în următoarea zi a mers cu scrisoarea de protecţie la Cireniu, care se afla în acea vreme din pricina lucrului în Tir.

Cireniu l-a primit pe Iosif cu drag şi l-a întrebat, ce doreşte acesta de la el.

şi *Iosif* a vorbit: „Ca eu să ajung în siguranţă în Egipt!“ - şi *Cireniu* a răspuns: „Bărbat bun, tu ai ocolit foarte mult; căci Palestina este cu mult mai aproape de Egipt decât Fenicia! Acum trebuie ca tu să treci prin întreaga Palestină şi de aici trebuie să mergi tu spre Samaria, de acolo spre Iope, de acolo mai departe spre Ascalon, de acolo spre Gaza, de acolo mai departe spre Geras şi de abia de acolo spre Elusa în Arabia!“

Iosif a devenit foarte trist, din cauză că el nu a mers drumul cel bun. Dar *Cireniu* a avut milă cu Iosif şi a vorbit: „Bărbat bun, mă doare disperarea ta. Tu eşti într-adevăr un iudeu şi un duşman al romanilor, dar pentru că fratele meu, totul ce am eu, te iubeşte aşa de mult, vreau eu ca să-ţi fac ţie o bucurie.

„Iată, mâine, pleacă un vas mic dar sigur spre Ostrazine! Cu acela vei ajunge tu în trei zile acolo; şi dacă tu eşti în Ostrazine, atunci tu ai ajuns deja în Egipt! - şi eu îţi voi da o scrisoare de protecţie, prin care tu vei putea sta în Ostrazine şi vei putea şi cumpăra ceva. Dar pentru astăzi eşti oaspetele meu; lasă de aceea să ţi se aducă înăuntru bagajele!“

35

Familia sfântă la Cireniu. Convorbirea lui Iosif cu Cireniu.
Cireniu, prietenul copiilor, şi copilul Iisus.
Dovezi interioare şi exterioare despre dumnezeitatea copilului Iisus.

(28. Sep. 1843)

Şi Iosif a mers afară şi a adus toată familia înăuntru în casă, acolo unde locuia Cireniu, şi acesta a poruncit de îndată slujitorilor, să se îngrijească de animalele de cărat ale lui Iosif,

şi i-a condus pe Iosif împreună cu Maria şi cu cei cinci fii ai săi într-o odaie minunată, care strălucea dea-dreptul de pietre preţioase, aur şi argint.

Dar pe o masă minunată de marmură albă şi fină erau aşezate o grămadă de statui, înalte cât o încălţare, din bronz şi modelate cu artă.

Şi *Iosif* l-a întrebat pe îngrijitorul pământului, ce semnificaţie au aceste figurine.

Şi *îngrijitorul de pământ* a spus cu o voce prietenoasă: „Bărbat bun, iată, aceste figuri reprezintă zeii noştri! Noi trebuie să-i ţinem şi să-i cumpărăm după lege din Roma, chiar dacă noi nu credem nici măcar puţin în aceste figuri.

„Eu le privesc ca pe nişte opere de artă, şi doar în acest amănunt le este toată valoarea care o consider eu în aceste figurine ale zeilor; altfel, le privesc eu cu cel mai înalt dispreţ.“

Şi *Iosif* l-a întrebat după aceste cuvinte pe Cireniu: „Ascultă, dacă tu gândeşti aşa, atunci tu eşti un om fără nici un Dumnezeu şi fără nici o religie! Nu-ţi nelinişteşte acest fapt constiinţa?“

Şi *Cireniu* a vorbit: „Nici măcar puţin; căci dacă nu există un alt Dumnezeu, decât aceştia din bronz, atunci este omul mai mult Dumnezeu decât bronzul acesta prostesc, în care nu există nici o viaţă! Eu însă cred că există un adevărat Dumnezeu, care este veşnic etern şi atotputernic, - de aceea dispreţuiesc eu astfel de fleacuri străvechi!“

Dar Cireniu a fost şi un mare prieten al copiilor şi s-a apropiat de Maria, care ţinea copilul în braţe, şi a întrebat-o pe mamă, dacă aceasta nu este obosită de purtarea în braţe a copilului.

Şi *Maria* a vorbit: „O măreţ stăpân al acestei ţări! Bineînţeles că eu sunt deja foarte obosită; dar marea dragoste pentru acest copil al meu mă face să uit toată oboseala!“

Şi *stăpânul pământului* a replicat Mariei: „Iată, şi eu sunt un mare prieten al copiilor, sunt într-adevăr căsătorit, dar natura sau Dumnezeu nu m-a binecuvântat încă cu un urmaş; de aceea îngrijesc eu copii străini - chiar şi pe cei ai sclavilor - şi deseori îi iau la mine ca şi cum ar fi copiii mei!

„Dar cu aceasta nu vreau eu să spun, ca şi tu să mi-l dai pe al tău; căci el este doar viaţa ta.

„Dar eu vreau totuşi să te rog, să mă laşi să-l iau în braţe, ca eu să-l pot îndrăgi şi să-l alint puţin!“

Şi pentru că *Maria* a auzit din vocea stăpânului acestui pământ atâta dragoste, ea a vorbit: „Cine are inimă ca şi a ta, acela poate lua copilaşul meu în braţele sale!“

Aşa i-a dat Maria copilaşul stăpânului pentru a-l alinta, - şi atunci când îngrijitorul pământului a luat copilaşul în braţe, l-a stăpânit o asemenea emoţie minunată, pe care el nu a trăit-o niciodată.

Şi el a plimbat copilaşul în odaie în coace şi în colo - şi a ajuns cu El şi în apropierea mesei unde erau aşezate figurinele zeiilor.

Dar această apropiere a costat existenţa acelor figuri ale zeiilor, căci ele s-au topit ca ceara pe un fier înroşit.

De aceasta s-a speriat *Cireniu* şi a vorbit: „Ce înseamnă acest lucru? Bronzul tare s-a topit dintr-o dată, aşa că nu a rămas nici măcar o urmă din el! Tu bărbat înţelept din Palestina, explică-mi acest lucru! Eşti tu oare un magician?“

36

Interogatoriul amănunţit a lui Iosif şi relatarea sa, despre fiinţa şi naşterea copilului Iisus.
Scrisoarea lui Corneliu. Sfatul lui Iosif de a ţine totul în secret. Contrazicerile şi dubiile.
Dovada energică a dreptăţii lui Iosif în faţa ‘procurorului’.

(29. Sep. 1843)

Chiar însuşi *Iosif* s-a mirat peste măsură şi a vorbit de aceea spre Cireniu: „Ascultă-mă, tu, stăpân măreţ al acestei ţări! ţie nu îţi poate fi necunoscut, că după legiile poporului meu fiecare vrăjitor trebuie distrus.

„Dacă eu aş fi prin urmare un magician, atunci aş fi ajuns eu la vârsta înaintată, pe care o am eu acum; căci de mult aş fi picat eu în mâinile preoţilor supremi din Ierusalim, dacă aş fii fost un vrăjitor!

„De aceea nu pot eu să-ţi spun nimic altceva, decât că aceasta apariţie are de-a face cu marea sfinţenie a acestui copilaş.

Căci deja la naşterea acestui copil au apărut semne, care i-au speriat pe toţi: toate cerurile s-au deschis; vânturile au muţit; râurile şi fluviile au rămas pe loc; soarele a rămas înţepenit la orizont;

„luna nu s-a mişcat din loc, aproape trei ore; deci prin urmare nu s-au mişcat nici stelele; animalele nu au mâncat şi nu au băut, şi totul ce s-a mişcat, a picat într-o linişte adâncă, chiar eu am mers şi a trebuit să mă opresc din drum!“

Când *Cireniu* a auzit aceste lucruri de la Iosif, a vorbit acesta spre el: „Deci acesta este copilul ciudat, despre care mi-a scris fratele meu cu următoarele cuvinte:

„Frate, eu trebuie să-ţi scriu o noutate: în apropierea Betlehemului s-a născut un copil, mama sa fiind de naţionalitate iudaică, şi acesta emană o putere minunată şi miraculoasă; eu pot să cred că acesta este *un copil dumnezeiesc!*

„Dar tatăl copilului este un iudeu cât se poate de cinstit, că nu mă lasă sufletul, să cercetez acest lucru mai îndeaproape!

„ Dacă tu vei veni în scurt timp la Ierusalim, atunci ar fii interesant pentru tine, să-l vizitezi pe acest bărbat în Betlehem. Eu tot timpul cred, că acest copil este un tânar Jupiter sau cel puţin un Apollon. Dar vino tu însuţi, şi convinge-te!“

„Iată, bărbat bun, atât de mult îmi este mie cunoscut acest lucru; dar ceea ce mi-ai spus tu îmi este necunoscut. De aceea, spune-mi tu dacă eşti acel bărbat din Betlehem, de care mi-a scris fratele meu!“

Şi *Iosif* a vorbit: „Da măreţ stăpân, eu sunt acela! Dar sănătate fratelui tău, că nu a spus mai multe detalii despre acest copilaş!

„Căci el a primit din cer un cuvânt, ca să tacă de tot despre ceea ce s-a întâmplat. Intr-adevăr, dacă el ţi-ar fi spus mai multe, atunci s-ar fii întâmplat tot acelaşi lucru cu Roma, ce s-a întâmplat acum, în faţa ochiilor tăi, cu aceste figurine ale zeiilor, care au stat mai înainte pe acea masă!

„Dar pace ţie şi fratelui tău, dacă voi veţi tăcea! De aceea veţi fii voi binecuvântaţii Domnului, veşnicului şi viului Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului!“

Aceste cuvinte i-au însuflat lui *Cireniu* un mare respect faţă de Iosif şi o mare frică faţă de copil, încât el a pus de aceea de îndată copilul iarăşi pe braţele Mariei.

Dupa acestea însă, s-a adresat el iarăşi lui Iosif şi a spus: „Bărbat bun şi drept, ai grijă bine acum la ceea ce eu îţi voi spune;

„pentru că mie mi-a trecut acum prin cap un gând bun, şi pe acesta să-l auzi tu şi să-mi dai socoteală despre acesta!

„Uite, dacă acest copil este de provenienţă Dumnezeiască, atunci doară şi tu trebuie să fii astfel, ca tată al lui; pentru că dintr-un buştean nu se face mercur, şi pe spini nu cresc porumbei! Tot aşa nu poate într-adevăr nici dintr-un om simplu să reiasă un copil Dumnezeiesc!

„Tu însă îmi pari de altfel a fii în sfârşit totuşi un om simplu, aşa precum şi ceilalţi cinci fii ai tăi, care se află acolo, în spatele tău; ba chiar mama tânară însăşi, ce-i drept o evreică la locul ei, nu pare tocmai nici ea să posede ceva cu asemănare dumnezeiască!

„Pentru aşa ceva este nevoie de o frumuseţe mare, aproape supranaturală şi de mare înţelepciune, cum noi cunoaştem aceasta din tradiţii despre *acele* femei, cu care zeii s-ar fi încurcat o dată, - la care lucru însă fireşte că este nevoie într-adevăr de o credinţă foarte mare, pe care eu n-o posed de loc.

„În afară de aceasta însă, trebuie eu să te fac atent încă la un amănunt, şi acesta este, că tu te-ai fi rătăcit cu copilul tău dumnezeiesc încoace, ca om cu intenţia de a călatori din Betlehem spre Egipt, ceea ce reiasă din aceea că tu ai fost trist şi jenat, când eu ţi-am spus, cât de mult te-ai rătăcit tu de la drumul înspre Egipt!

„Să fie Dumnezeul tău - sau zeii Romei - aşadar neştiutori în ceea ce priveşte calea cea mai scurtă de la Betlehem înspre Egipt?!

„Uite, acestea sunt contradicţii dure, care se adună, cu cât mai mult se urmăreşte această treabă! Pe deasupra însă, este dată din partea ta totuşi chiar o ameninţare despre nimicirea Romei, dacă eu sau fratele meu am trăda copilul!

„De ce însă să-l ameninţe zeii pe un muritor slab, de parcă ar avea o frică faţă de el? Ei doară trebuie doar să păşească numai liberi pe pământ, şi toate trebuie să asculte orbeşte de voia lor puternică!

„Uite, treaba relatării tale mi se pare că este de aceea un pretext slab, pentru a mă duce în eroare, ca eu să nu te recunosc, cine eşti tu aşa de fapt, dacă un *magician* evreu, care se duce în Egipt, pentru a-şi câştiga acolo pâinea în această branşă, deoarece el nu este sigur de viaţa sa în patria sa, -

„sau dacă cumva chiar un *spion* evreu viclean, mituit de lacomul de putere Irod, pentru a spiona, cum este starea cetăţilor de coastă ale Romei?!

„Eu am fireşte într-adevăr scrisoarea de protecţie a fratelui meu şi scrisoarea, despre care eu ţi-am menţionat, - dar eu încă nu am vorbit cu fratele meu despre aceasta, şi aşa pot fi şi false aceste documente; pentru că şi scrisul fratelui meu se poate imita!

„Eu te consider însă acum amândouă lucruri, adică un magician *şi* un spion! Dezvinovăţeşte-te acum foarte temeinic, - căci altfel eşti prizonierul meu şi nu vei scăpa de pedeapsa dreaptă!“

La această cuvântare s-a uitat *Iosif* drept în faţa lui Cireniu şi a spus: „Trimite un curier la fratele tău Corneliu, dă-i aceluia să duca cu el cele două scrisori, şi fratele tău să mărturisească, dacă treaba aceasta cu mine ar fi aşa de mârşavă, cum tu eşti de această părere dură!

„Şi aşa ceva pretind eu de la tine acum; pentru că onoarea mea este îndreptaţită în faţa lui Dumnezeu, Celui veşnic, şi să nu fie călcată în picioare de un păgân! Chiar daca tu eşti şi un patrician al Romei, eu sunt însă un fiu următor al marelui rege David, faţă de care se cutremură cercul pământesc, şi astfel fiind, nu mă las dezonorat de nici un păgân!

„Eu însă nu voi pleca aşadar mai înainte din preajma ta, decât până ce tu îmi vei fi restaurat iarăşi onoarea mea; pentru că onoarea pe care mi-a dat-o *Dumnezeu,* să nu mi-o ia nici un păgân!“

Aceste cuvinte energice l-au făcut pe Corneliu să rămână stupefiat; pentru că astfel el, ca guvernator roman al unei provincii, care are de poruncit acolo nelimitat peste viaţă şi moarte, n-a auzit încă niciodata să-i vorbească aşa cineva! El s-a gândit de aceea în sine: „Dacă acest om nu s-ar baza în faţa mea pe o putere supranaturală, atunci el n-ar putea vorbi astfel! Eu trebuie de aceea să incep să vorbesc cu el într-un cu totul alt mod!“

37

Explicaţia blândă a lui Cireniu şi răspunsurile lui Iosif.
Onoarea, comoara săracilor. Ospăţul de împăcare. Sfatul bun a lui Iosif.
Curiozitatea lui Cireniu pedepsită. Povestirea de concepere a copilaşului .
Adorarea copilului de către Cireniu şi autentificarea adevărului

(2 oct. 1843)

După o asemenea propunere, s-a adresat *Cireniu* iarăsi lui Iosif şi a spus: „Omule bun, tu nu trebuie să te superi pe mine prea tare din cauza aceasta, pentru că aceasta îmi vei permite în sfârşit totuşi, că eu, ca guvernator, voi avea într-adevăr dreptul, să-l inspectez pe cineva, pentru a vedea, ce fel de duh este în el!

„Că eu nu te-am putut scuti de acest lucru - cât de drag aş fi şi făcut-o de altfel -, tu trebuie numai să te uiţi la acea masă funestă, care şi-a pierdut ornamentaţia, şi ţie doară trebuie să-ţi fie limpede, că oameni de felul tău trebuie priviţi puţin mai îndeaproape, decât numai aceia, care umblă fără însemnătate asemenea muştelor de zi.

„Eu sunt de părere însă că nu ţi-am pricinuit cu aceasta nici o jignire, din contră, numai o evidenţiere, întrucât te-am privit cu aşa de multă însemnătate şi ţi-am vorbit astfel, precum se cuvine pentru mine ca guvernator.

„Pentru că uite, pe mine mă intereseaza numai adevărul deplin despre provenienţa ta, fiindcă eu te consider foarte plin de importanţă!

„Şi de aceea am şi evidenţiat cu bună ştiinţă dubii în privinţa ta, ca tu să te desfăşori pe deplin în faţa mea!

„Vorba ta mi-a arătat însă, că tu eşti un om, în care nu este nici un vicleşug! şi, astfel, nu-mi trebuie nici o a doua ştire de la fratele meu, nici un mai înalt certificat de atestare din vreo parte; pentru că eu văd acum, că tu eşti un evreu pe deplin sincer! - Spune, este aici incă nevoie de mai multe?"

Şi *Iosif* a spus: „Prietene, uite, eu sunt sărac; tu însă eşti un domn puternic! Bogăţia mea este devotamentul şi dragostea mea faţă de Dumnezeul meu şi deplina sinceritate faţă de fiecare om!

„Tu însă eşti, pe lângă devotamentul tău faţă de împărat, încă şi foarte bogat în bogăţii lumeşti, de care eu sunt lipsit. Dacă cineva păşeşte prea aproape de onoarea ta, atunci ţie îţi rămân totuşi însă bogăţiile lumii.

„Ce îmi rămâne însă mie, dacă pierd onoarea? Cu comori ale lumii tu poţi să-ţi cumperi onoarea: cu ce însă o voi cumpăra eu?

„De aceea devine cel sărac un sclav, dacă el şi-a pierdut o dată onoarea şi libertatea lui în faţa bogaţilor; dacă el are însă dincolo de aceasta oarecare comori secrete, atunci poate el să-şi cumpere iarăşi onoarea şi libertatea.

„Tu însă m-ai ameninţat, că mă faci prizonierul tău; spune, n-aş fi pierdut eu atunci toată onoarea şi libertatea mea?!

„Şi n-am avut eu atunci dreptate, când m-am apărat de acest lucru, întrucât am fost totuşi pus să mă dezvinovăţesc în faţa ta, guvernatorul Siriei şi co-guvernator al coastei Tirului şi Sidonului?!"

Cireniu a spus însă: „Omule bun, acum te rog eu, - hai să uităm de tot ceea ce s-a întâmplat!

„Uite, soarele este aproape de orizont! Slujitorii mei au pregătit mâncarea în sala de ospăţ; mergeţi de aceea cu mine, şi întăriţi-vă! Pentru că eu nu am poruncit să se facă mâncăruri romane, ci mâncărurile poporului vostru, pe care aveţi voie să le mâncaţi! De aceea urmaţi-mă fără supărare pe mine, acum prietenul vostru!"

Şi Iosif l-a urmat pe Cireniu cu Maria şi cei cinci fii în sala de ospăţ şi s-a mirat peste măsură de podoaba nedescris de bogată a sălii de ospăţ, precum şi de podoaba veselei, care era făcută mai ales din aur, argint şi pietre preţioase.

Deoarece însă vasele bogate erau împodobite cu tot felul de imagini ale zeilor păgâni, i-a spus *Iosif* lui Cireniu:

„Prietene, eu văd, că toate vasele tale de masă sunt împodobite cu dumnezeii tăi; tu cunoşti aici însă doară deja puterea mare a copilului meu.

„Uite, dacă eu mă pun la masă cu femeia mea şi femeia mea cu copilul ei, atunci pierzi tu într-o sclipire toate tacâmurile şi vasele tale scumpe!

„De aceea îţi recomand, lasă să se pună ori vase de loc ornamentate sau vase simple de lut, căci altfel nu garantez pentru pentru aurul şi argintul tău!"

Atunci când Cireniu a auzit astfel de lucruri de la Iosif, el s-a speriat şi a urmat de îndată sfatul lui Iosif. Slujitorii au adus numaidecât mâncărurile în vase foarte netede de lut şi le-au pus imediat deoparte pe cele de aur şi de argint.

L-a încercat însă totuşi curiozitatea pe Cireniu, să-i aducă copilului în preajmă o cupă minunată de aur, pentru a se convinge, dacă apropierea copilului va influenţa într-adevăr aşa distrugător şi asupra aurului, precum mai înainte asupra figurilor de bronz.

Şi Cireniu a trebuit într-adevăr să plătească această curiozitate cu pierderea dintr-o dată a cupei valoroase pentru un timp.

Dupa ce însă, şi-a pierdut el cupa, s-a speriat şi a stat acolo, de parcă ar fi fost atins de un şoc electric.

Dupa un timp de-abia a spus el: „Iosife, tu mare om, tu m-ai sfătuit *bine,* de aceea îţi mulţumesc!

„Eu însumi vreau însă să fiu blestemat, dacă voi pleca mai degrabă din acest loc, decât până ce voi afla de la tine, *cine* este acest copil, fiindcă se află în el o asemenea putere!"

Aici s-a adresat *Iosif* lui Cireniu şi i-a istorisit în cel mai scurt mod povestea conceperii şi a naşterii copilului.

Şi *Cireniu* însă, după ce el a auzit aceasta de la Iosif într-un ton tare, a căzut numaidecât jos, în faţa copilului, şi l-a divinizat.

Şi uite, într-o clipă sta cupa distrusă, dar foarte netedă, pe pământ, în faţa lui Cireniu, cu aceeaşi greutate; Cireniu s-a ridicat şi nu ştia ce să facă acum de atâta bucurie şi fericire.

38

Propunerea păgână a lui Cireniu, să ducă copilul minune la curtea împăratului din Roma. Replica bună a lui Iosif cu trimitere la micimea Domnului . Cuvinte profetice despre soarele duhovnicesc de viață.

(4. Oct. 1843)

In această stare de cuget fericită i-a spus *Cireniu* lui Iosif: „Ascultă-mă mai departe, tu mare om! Dacă eu aş fi acum împărat la Roma, eu ți-aş ceda tronul şi coroana de împărat.

Şi dacă ar şti aceasta împăratul August aşa cum ştiu eu acum, pentru acest copil, el ar face acelaşi lucru! Chiar dacă el îşi şi dă mare importanță, că este cel mai puternic împărat al pământului, eu totuşi ştiu şi faptul, cât de mult consideră el tot ce este dumnezeiesc cu mult peste sine.

„Dacă tu vrei, atunci îi scriu împăratului şi te asigur de dinainte, că el te va primi la Roma cu cea mai mare cinste şi copilului, ca un fiu fără echivoc al celui mai înalt Dumnezeu, îi va construi cel mai mare şi minunat templu

„şi Il va preamări în acela până la infinit şi el însuşi se va pune în cenuşă în fața Domnului, căruia trebuie să-i asculte elementele şi toți zeii!

„Că, însă, aşa ceva este cazul la copil, m-am convins acum pentru a doua oară, întrucât, în fața Lui, nici măcar Jupiter nu este în stare să se apere şi nici un bronz nu dăinuieşte în fața puterii Sale!

„Cum am spus, dacă tu vrei, vreau eu înca *astăzi* să trimit mesageri la Roma! Cu adevărat, aceasta ar stârni în marele oraş imperial o senzație nemărginită şi ar pune cu siguranță mai în umbră clerul mândru, care oricum nu mai ştie, în ce formă să mintă şi să înşele cel mai eficace omenirea!“

Iosif i-a replicat însă lui Cireniu: „Dragă şi bun prieten! Eşti tu aşadar de părere, că *Aceluia* îi este importantă cinstirea Romei, căruia trebuie să-i asculte soarele, luna, stelele şi toate elementele pământului?!

„Dacă El ar fi vrut, ca toată lumea să-L cinstească ca pe un idol, atunci el ar fi venit jos, pe pământ, în fața ochilor a toată lumea în toată maiestatea Sa veşnic nemărginită şi dumnezeiască! Astfel însă, ar fi fost şi toată lumea judecată spre pieire.

„El a ales însă micimea lumii, pentru a însufleți lumea, precum este scris în cartea proorocilor; şi aşa lasă deoparte ideea de a trimte mesaj la Roma!

„Dacă tu vrei însă să vezi Roma distrusă, atunci fă, cum gândeşti tu; pentru că uite, Acesta a venit pentru căderea marilor şi puternicilor ai lumii şi pentru mântuirea sărăcăcioşilor, o alintare către cei împovărați şi pentru învierea acelora, care se află în împărația morților!

„Eu cred aceasta tare în inima mea! Dar numai ție ti-am făcut cunoscut acum această credință a mea; altfel, însă, să n-o audă nimeni de la mine exprimată!

„Reține însă şi tu aceste cuvinte ca o sfințenie a sfințenilor în inima ta până la acea vreme, când îți va răsări un nou soare de viață, că aşa îți va merge bine!“

Aceste cuvinte ale lui Iosif au intrat ca săgeți în inima lui Cireniu şi l-au făcut să-şi schimbe total părerea, şi anume aşa, că el ar fi fost de îndată gata să renunțe la tot renumele său şi să cuprindă micimea.

Dar *Iosif* i-a spus: „Prietene, prietene, rămâi ceea ce eşti tu; pentru că puterea în mâna oamenilor de felul tău este o binecuvântare a lui Dumnezeu pentru popor! Pentru că uite; ceea ce eşti tu, acesta nu eşti tu nici din tine, nici din Roma, ci numai singur din Dumnezeu! De aceea rămâi ceea ce eşti tu!“ - şi Cireniu l-a lăudat pe Dumnezeul necunoscut şi s-a pus atunci la masă şi a băut şi a mâncat cu voie bună împreună cu Iosif şi cu Maria.

39

Cumpătarea lui Cireniu la mâncare şi băutură. Rugăciunea de mulțumire a lui Iosif şi efectul său pozitiv asupra lui Cireniu. Cuvintele lui Iosif despre moarte şi viața veşnică. Ființa şi valoarea milostivirii.

(5 oct. 1843)

Deşi, însă, altfel romanii erau obişnuiți cu ospețe de lungă durată, totuşi era însă Cireniu o excepție de la aceasta.

Dacă el nu trebuia să țină astfel de ospețe pe care trebuia să le țină câteodată pentru cinstirea împăratului roman, atunci masa era la el numai scurtă; pentru că el era unul dintre acei filozofi care spun în această privință: „Omul nu trăieşte, pentru a mânca, ci el mănâncă numai, pentru a trăi, - şi la aceasta nu este nevoie de ospețe de mâncare de zile întregi şi continue.“

După hrana cea scurtă i-a mulțumit *Iosif* Domnului pentru mâncare şi băutură şi a binecuvântat de aceea gazda sa.

Dar acesta (*Cireniu)* s-a emoționat aşa de tare încât i-a spus următoarele cuvinte lui Iosif: „Oh cât de înaltă este religia ta față de a mea! Şi cât de aproape eşti tu de Dumnezeul tău față de mine!

„Şi de aceea cât eşti tu mai mult om decât aş putea deveni eu vreodată!“
Iosif însă i-a replicat lui Cireniu: „Minunat prieten, tu îți faci griji de ceea ce ți-a dat Domnul chiar în această clipă!
„Eu însă îți spun: rămâi tu ceea ce eşti; în inima ta doar față de Dumnezeu, Domnului veşnic, umileşte-te şi caută să le faci în secret bine tuturor oamenilor, şi aşa vei fii tu aşa de aproape de Dumnezeu cum au fost strămoşii mei Avraam, Isaac şi Iacov!
„Iată, prin acest copil te-a căutat atotputernicul Dumnezeu, şi tu l-ai purtat pe mâini! Ce vrei tu mai mult? Eu îți spun: tu eşti salvat de moartea veşnică şi tu de acum înainte nu vei mai vedea vreo moarte, nu o vei mai simți şi nici un vei gusta din ea!“
La aceste cuvinte a sărit guvernatorul în picioare de bucurie şi a vorbit: „O bărbatule, ce vorbe rosteşti tu? Eu nu voi muri?
„O spune-mi, cum este posibil acest lucru? Căci iată, până acum nu a fost scutit nici un om de moarte! Să fiu primit oare şi eu în numărul zeiilor veşnic vii, exact aşa, cum trăiesc eu acum?“
Iosif însă a vorbit: „Prieten prețios, tu nu m-ai înțeles pe mine; eu vreau să-ți spun ție, ce se va întâmpla cu tine la capătul existenței tale pământeşti:
„Dacă tu ai fi murit fără milostivire, atunci ar fi omorât bolile grele, necazurile, durerile şi disperarea, spiritul împreună cu sufletul şi cu corpul tău, şi ție nu ți-ar mai fii rămas nimic decât o prezență goală şi chinuitoare a persoanei tale.
„În acest caz ai semăna cu cineva, căruia i s-a dărâmat propria casă peste cap, şi este îngropat pe jumătate de viu şi aşa trebuie el să simtă moartea cu disperare şi trebuie s-o guste cu amărăciune, deoarece el nu este în stare să se ajute singur.
„Dar dacă tu mori în mila lui Dumnezeu, ți se va lua corpul greu, şi tu te vei trezi la o viață desăvârşită şi eternă, în care tu nu vei mai întreba: Unde este oare corpul meu pământesc?
„Şi atunci când te va chema Domnul vieții, tu te vei desprinde însuți de corpul tău, ca de o veche haină, pentru a întâmpina libertatea spirituală!“
Aceste cuvinte l-au impresionat foarte tare pe Cireniu. De aceea a picat el în genunchi în fața copilului şi a rostit următoarele cuvinte: „O Domnul cerurilor, atunci ferıceşte-mă cu o astfel de milă!“ Copilul a zâmbit şi a ridicat mânuța Sa peste el.

40

Respectul înalt a lui Cireniu față de Maria. Răspunsul plin de nădejde al Mariei.
Felicitările lui Cireniu spre Iosif. Cuvintele lui Iosif despre adevărata înțelepciune.

(6. Oct. 1843)

După aceea s-a ridicat *Cireniu* şi a vorbit spre Maria: „O tu fericită dintre toate femeile şi dintre toate mamele acestui pământ! Spune-mi cum îți este în jurul inimii, deoarece tu eşti convinsă, că se odihneşte în brațele tale întreg cerul şi tot pământul!“
Maria însă a vorbit: „Prietene de ce mă întrebi pe mine ceea ce îți poate spune şi inima ta?!
„Iată, noi mergem pe acelaşi pământ, care l-a creat Dumnezeu pentru noi, miracolele lui le călcăm deseori cu picioarele noastre, - şi tot mai există încă milioane şi milioane de oameni, care şi-ar îndoi mai degrabă genunchii în fața propriilor lucrări ale mâinilor, decât în fața eternului şi adevăratului Dumnezeu!
„Dar dacă creațiile lui Dumnezeu nu reuşesc să-i trezească pe oameni, cum poate face acest lucru un copil în scutece?
„De aceea doar puținor oameni le este dat, să-L recunoască în copil pe Domnul! Doar acelora, care au ca şi tine o voință bună!
„Dar aceia care au o voință bună, aceia nu vor putea liniştiți să vină la mine, ca eu să le pot spune, cum îmi este mie în jurul inimii.
„Copilul se va arăta El însuşi în inimile lor şi îi va binecuvânta şi îi va lăsa să simtă, cum simte acea mamă, care poartă copilul în brațe!
Da fericită, foarte fericită sunt eu, că port acest copilaş în brațele mele;
„dar mai mari şi mai fericiți vor fii în viitor aceia, care Îl vor purta în inimile lor!
„Poartă-L şi tu întotdeauna în inima ta, şi ție ți se va întâmpla, ceea ce te-a asigurat soțul meu Iosif !“
Dar când Cireniu a auzit aceste cuvinte de la gingaşa Maria, nu s-a putut mira îndeajuns de înțelepciunea ei.
Şi de aceea a vorbit el către Iosif: „Ascultă, tu cel mai fericit bărbat de pe acest pământ! Cine ar fii căutat la tânăra ta soție o astfel de înțelepciune înaltă?!
„Intr-adevăr, dacă ar exista o Minerva, atunci ar trebui să se ascundă în fața acestei mame grațioase!“
Iosif a vorbit: „Iată, fiecare om poate fii în felul său înțelept de la Dumnezeu; fără Acesta însă nu ar exista nici o înțelepciune pe acest pământ.
„De aceea este înțelepciunea femeii mele explicabilă.

„Dar pentru că Domnul a vorbit spre oameni din gura unui animal, cum nu ar putea El să vorbească prin gura unui om?!

„Dar să lăsăm aceasta; căci eu cred că a venit timpul, să ne ocupăm de plecarea noastră de mâine!“

Cireniu a rostit însă următoarele cuvinte: „Iosif, nu îți face griji; căci de mult s-a rezolvat aceasta; chiar eu vă voi conduce mâine până la Ostrazine!“

41

Prezicerile lui Iosif despre crimele comise împotriva copiilor. Supărarea lui Cireniu pe Irod Norocoasa călătorie pe mare spre Egipt. Binecuvântarea lui Iosif ca răsplata marinarilor şi a lui Cireniu.

(9. Oct. 1843)

Dar la aceasta a vorbit *Iosif* spre Cireniu: „Dragă prieten, intenția ta este bună şi nobilă; dar tu de abia vei fii în stare s-o rezolvi.

„Căci iată, încă la noapte vor ajunge scrisori la tine din paretea lui Irod, în care ți se va spune, că toți copiii de gen masculin de la unu pâna la doi ani de-alungul malului mării, să fie prinşi şi trimişi spre Betlehem, ca să-i poată omorâ Irod acolo!

„Tu însă poți să îl înfrunți pe Irod; dar săracul tău frate trebuie să facă o față placut politică la acest joc mizerabil, pentru a nu se expune la muşcăturile celor mai veninoşi şerpi.

„Crede-mă, în timpul acesta, în care eu sunt aici la tine, se înfăptuies crime în Betlehem, şi o sută de mame îşi rup de disperare hainele de pe corp din cauza pierderii tragice a copiiilor lor.

„Şi toate acestea se întâmplă din cauza acestui copil *unic,* de care au vorbit spiritual cei trei persieni înțelepți, că El va fii împăratul iudeiilor.

„Irod însă, a înțeles prin această afirmație un *rege al lumii;* de aceea vrea el să-l omoare, deoarece vrea să moştenească el poziția de frunde din Iudeea şi îi este teamă, că acest copilaş va veni şi îi va lua totul, - cu toate că acest copil a venit doar în lume, ca să scape omenirea de moartea cea veşnică!“

Când a auzit *Cireniu* aceste cuvinte, a sărit în picioare de supărare față de Irod şi a vorbit spre Iosif:

„Ascultă-mă tu, bărbat a lui Dumnezeu! Această scorpie nu mă va face pe mine să fiu eu unealta sa! Chiar astăzi voi pleca eu cu tine, şi în cele treizeci şi trei de corăbii ale mele veți găsi un bun loc de odihnă!

„Dar ajutanților mei cei mai apropiați le voi da dispoziția, ce au de făcut ei cu acei mesageri., care vor ajunge aici cu scrisori care îmi sunt adresate mie.

„Iată, după legile noastre secrete trebuie reținuți atâta timp, până când eu mă voi întoarce înapoi!

„Aceste scrisori li se vor lua însă şi îmi vor fii trimise fără ştirea mesageriilor lui Irod, pentru ca eu să pot vedea, ce fel de conținut au acestea.

„Eu însă ştiu deja ce conținut vor avea acele scrisori, şi eu mai ştiu, şi cât timp voi lipsi eu; dacă vor mai veni alți mesageri, îi va primi şi pe ei cu siguranță turnul de aşteptare, până în clipa în care voi veni!

Şi acum spune-i familiei tale să se pregătească de călătorie, şi de îndată vom urca cu toții în cea mai bună corabie a mea!“

Iosif a fost mulțumit cu acestea, şi într-o oră s-au aflat cu toții sănătoşi în vas; chiar şi animalele de povoară ale lui Iosif au avut loc. Un vânt din nord sufla, şi călătoria s-a petrecut fără incidente.

Şapte zile a durat călătoria, şi *toti oamenii* de pe vas şi *toți marinarii* au recunoscut, că nu au vâslit niciodată, aşa fără probleme, prin aceste ape, aşa cum s-a întâmplat de această dată, - dar ce li s-a părut în acea vreme mai minunat a fost faptul - cum afirmau ei după credința lor - că Neptun era chiar foarte miraculos cu elementul său chiar în acest răstimp, deoarece el îşi ordona creațiile sale pe fundul mării şi ar avea de vorbit cu slujitorii săi!

Dar *Cireniu* a spus spre acei marinari mirați: „Ascultați, există două feluri ale prostiei: primul fel este liber, iar al doilea este poruncit!

„Dacă ați fii voi în acea *liberă* atunci ați putea fii ajutați; dar voi sunteți în acea *poruncită,* care este sancționată, şi aşa nu se poate să fiți ajutați,

„Şi aşa să rămâneți la acel lucru, că Neptun şi-a pierdut cei trei saci şi nu a avut curajul, să ne pedepsească cu mâna sa plină de solzi pentru neruşinarea, care am comis-o noi la adresa lui!“

Şi *Iosif* a vorbit întrebător spre Cireniu: „Nu se obişnuieşte, să li se dea marinarilor vreo răsplată? Spune-mi, şi eu voi face cum se cade, ca ei să nu vorbească de rău de noi!“

Cireniu însă a spus: „Lasă acest lucru deoparte! Căci iată, ei sunt sub comanda mea şi îşi primesc solda lor de muncă, - de aceea tu nu trebuie să îți faci griji de nimic!“

Iosif însă a replicat: „Aceasta este într-adevăr adevărat şi drept, - dar şi ei sunt oameni, exact ca şi noi; de aceea să-i întâmpinăm noi ca nişte oameni!

„Dacă prostia lor este una poruncită, atunci să-şi încredințeze trupul acestei porunci, dar harul meu să le elibereze duhul!

„Lasă-i de aceea să vină aici, ca eu să-i binecuvântez şi ei să înceapă să păstreze în inimă, că şi pentru ei a răsărit soarele milostivirii şi al iertării!“

Aici a chemat Cireniu pe toţi marinarii, şi *Iosif* a vorbit următoarele cuvinte spre ei:

„Ascultaţi-mă, voi slujitorii adepţi ai Romei şi a stăpânului vostru! Cu credinţă şi cu hărnicie aţi manevrat voi acest vas; o răsplată bună veţi primi voi prin mine de la Acela, pentru care a fost făcută această călătorie!

„Dar eu sunt bătrân şi nu am nici aur şi nici argint; dar eu am mila lui Dumnezeu în măsuri bogate, şi această milă provine de la acel Dumnezeu, pe care îl numiţi voi 'Necunoscutul'!

„Această milă să vă toarne Dumnezeul cel mare în piepturile voastre, ca voi să deveniţi vii în spirit!“

La aceste cuvinte i-a apucat pe toţi un nemărginit sentiment de bucurie, şi toţi au început să-L laude şi să-L slăvească pe necunoscutul Dumnezeu.

Şi Cireniu s-a mirat de efectul acestei binecuvântări şi s-a lăsat şi el binecuvântat de Iosif.

42

Efectul binecuvântării milostive la Cireniu. Recunoaşterea umilă a lui Iosif şi sfatul cel mai bun spre Cireniu. Sosirea în Ostrazine (Egipt).

(11.Oct. 1843)

Şi *Cireniu* a fost cuprins de un mareţ sentiment de bucurie, că el a început de aceea să rostească următoarele cuvinte: „Ascultă tu, bărbat stimat de mine, eu mă simt acum exact aşa, ca atunci când am ţinut eu în braţele mele copilaşul cel mic.

„Provii tu împreună cu acel copilaş din *aceeaşi* natură? Sau cum se face că eu simt tot aceiaşi binecuvântare?“

Iosif a vorbit: „Nobil prieten, nu din mine, ci doar din Domnul cerurilor şi a pământului reiese o astfel de putere şi forţă!

„Pe mine mă umple doar la ocaziile unde poate să curgă în tine ca o binecuvântare; dar eu însumi nu am pe veci aşa o putere, căci doar Dumnezeu singur este răspunzător!“

„Dar iubeşte-L în inima ta întotdeauna pe acest singur, şi adevărat Dumnezeu, şi aşa nu va pleca de lângă tine niciodată belşugul binecuvântării Sale!“

Şi mai departe a vorbit *Iosif:* „şi acum, dragă prieten, iată, cu ajutorul atotputernic a Domnului am ajuns la acest mal, dar după câte se pare, nu am ajuns încă de fel în Ostrazine!

„De ce mai trebuie noi să vâslim în acea parte? Căci iată, ziua se înclină! Ce vom face noi? Vom călători noi mai departe sau vom rămâne noi aici până mâine?“

Şi *Cireniu* a vorbit: „Iată noi suntem la intrare spre marea curbură, după care se află pe partea cea dreaptă Ostrazine, ca un oraş bogat de comerţ!

„În trei ore vom ajunge noi la ea; dar dacă noi vom ancora acolo noaptea, cu greu vom putea găsi un adăpost! De aceea aş fi eu de părerea să rămânem peste noapte pe corabie şi doar mâine să ne îndreptăm spre oraş.“

Iosif însă a vorbit: „O prietene, dacă doar trei ore mai sunt, atunci să nu rămânem noi peste noapte aici! Corabia poate rămâne aici, ca să nu atragi tu atenţia în oraş - şi eu să ajung în secret, la locul destinaţiei mele !

„Căci dacă ar descoperi soldaţii romani un vas a unui stăpân de pământ al Romei, va trebuie ca ei să te întâmpine cu mari onoruri,

„şi eu, cu sau fără voia mea trebuie să împart ca prieten de-al tău această primire, ce mie mi-ar fii în cel mai înalt grad neplăcut.

„De aceea mi-aş dori eu, ca noi să ne continuăm de îndată călătoria! Căci iată, animalele mele de povoară s-au odihnit suficient şi cu uşurinţă şi în scurt timp ne pot duce până la Ostrazine!

„Fiii mei sunt puternici şi voinici în picioare; aceştia pot merge pe jos, şi tu te foloseşti împreună cu slujitorii tăi de aceste cinici animale, şi aşa putem noi să parcurgem cu uşurinţă drumul spre oraşul apropiat!“

Cireniu a fost de acord cu sfatul lui Iosif, i-a predat vasul marinarilor spre păzirea credincioasă, a luat după aceea trei slujitori cu el, s-a urcat pe animalele lui Iosif şi a mers de îndată mai departe înspre oraş cu Iosif.

În două ore ei au ajuns în oraş. Dar când au ajuns la porţile oraşului au fost întrebaţi de scrisorile de protecţie, de către paznicii porţii.

Dar Cireniu i s-a arătat comandantului de gardă; acesta le-a ordonat imediat soldaţiilor să-l salute şi repede a căutat un loc bun de odihnă.

Şi aşa au fost adăpostiţi călătorii noştri şi au fost primiţi cât se poate de bine în oraş şi cazaţi cât se poate de comod.

43

Cumpărarea unui conac pentru familia cea sfântă de către Cireniu.

(12.Oct. 1843)

În următoarea zi a trimis *Cireniu* de urgenţă un mesager la înaltul comandant al milităriei şi i-a transmis, ca el să se prezinte repede, dar fără prea multă atenţie în faţa lui.

Şi *comandantul* a venit la Cireniu şi a vorbit: „Înalt locţiitor al marelui împărat în Colesiria şi înalt comandant de Tir şi Sidon, lasă-mă să aud eu voinţa ta!"

Şi *Cireniu* a vorbit: „Mult respectatul meu comandant! În primul rând doresc eu ca să nu fiu primit după statutul meu; căci eu am venit nerecunoscut aici.

„Şi în al doilea rând vreau eu să aflu de la tine, dacă nu cumva există aici în oraş o casă modestă sau în apropierea oraşului o vilă pentru a fii cumpărată sau cel puţin pentru a se închirea.

„Căci eu intenţionez să cumpăr aşa ceva pentru o înaltă şi minunată familie iudeică.

„Această familie a fugit din motive binecunoscute nouă din Pelestina, deoarece sunt urmăriţi de curatul Irod, şi caută acum un refugiu şi protecţie sub conducerea romană, care este tot timpul dură dar şi dreaptă.

„Eu am controlat cu atenţie situaţia acestei familii şi am considerat că totul este drept şi curat; dar că ei nu pot supravieţui astfel sub conducerea lui Irod, este de înţeles, exact aşa, cum acest groaznic prinţ al Palestinei şi a unei părţi a Iudeii, este cel mai mare duşman al Romei.

„Eu cred că tu vei înţelege ce vreau eu să spun cu acest lucru! De aceea doresc eu pentru familia menţionată să cumpăr ceva mic şi cât se poate de util.

„Dacă îţi este cunoscut aşa ceva, atunci fă-mi plăcerea şi spune-mi imediat! Căci iată, de data aceasta nu pot sta prea mult, pentru că mă aşteaptă treburi importante în Tir; de aceea acest lucru trebuie încă astăzi rezolvat!"

Şi *comandantul* a vorbit spre Cireniu: „Alteaţa voastră! Acest lucru se va rezolva repede; chiar eu mi-am construit în afara oraşului la o milă depărtare o vilă minunată şi am plantat o livadă şi trei porţiuni frumoase cu grâu.

„Mie însă îmi rămâne prea puţin timp, pentru a mă putea ocupa de toate. Este proprietatea mea pe deplin; dacă tu o doreşti, este de vânzare pentru o sută de lire cu totul şi poate fi locuită ca pe o proprietate lipsită de taxe de impozit."

Când *Cireniu* a auzit astfel de lucruri, i-a întins comandantului mâna, i-a ordonat unui slujitor să aducă săculeţul şi i-a plătit comandantului vila în întregime şi s-a lăsat condus de comandant, şi nevăzut de ochii lui Iosif, până afară din oraş ca să se poată uita la ceea ce a cumpărat.

După ce s-a uitat la acea vilă, care i-a plăcut foarte mult, le-a ordonat de îndată slujitoriilor săi, să rămână atâta timp în vilă, până când el se va întoarce cu familia.

Imediat după ce a spus acestea a plecat cu comandantul înapoi în oraş, şi a lăsat completat de el pe pergament o scrisoare de protecţie, după care şi-a luat rămas bun de la comandant şi a mers plin de bucurie la Iosif.

Acesta l-a întrebat imediat *(Iosif),* spunând: „Drag şi bun prieten, eu trebuie să-i mulţumesc lui Dumnezeul meu, că te-a binecuvântat aşa de tare, deoarece tu ai putut să-mi dovedeşti atâta prietenie până acum!

„Eu sunt acum salvat şi am avut pentru această noapte un adăpost minunat! Dar eu trebuie să rămân aici; cum va arăta totul în *viitor?* Unde voi locui şi cu ce voi trăi? Iată, de aceea eu trebuie imediat să mă uit în stânga şi în dreapta!"

Şi *Cireniu* a spus: „Foarte adevărat, prietenul meu preţios! Spune-i de aceea familiei tale să-şi strângă lucrurile, şi vino cu mine, ca să căutăm ceva la câţiva paşi în afara oraşului, deoarece nu există nimic după cunoştinţele mele în oraş!" - Acest lucru i-a plăcut lui Iosif, şi el a făcut ceea ce a cerut Cireniu de la el.

44

Iosif cu familia sfântă în propria lor casă. Cireniu ca oaspete.
Mulţumirile lui Iosif şi ale Mariei.

(13.Oct. 1843)

Atunci când Cireniu a ajuns cu Iosif şi cu familia acestuia la vila cea nou cumpărată, a început să vorbească *Iosif* spre Cireniu:
„Nobil prieten! Aici mi-ar place; o vilă modestă, o minunată grădină de fructe plină de curmale, smochine, mere, portocale, pere şi cireşe,
„de struguri, de pepeni şi de mult ceeea ce este verde! şi lângă mai este o păşune şi încă trei parcele de grâu, - toate acestea cu siguranță că fac parte de la această casă!
„Intr-adevăr, nu vreau ceva strălucitor sau ceva măreț; dar această vilă utilă, care are o mare asemănare cu parcela mea închiriată în Nazaret, Iudeea, vreau eu ori s-o cumpăr sau s-o închiriez!“
Aici a scos afară *Cireniu* contractul şi scrisoarea de protecție şi i l-a dat lui Iosif cu următoarele cuvinte:
„Domnul tău, şi acum Dumnezeul meu, să ți-o binecuvânteze! Aici îți înmânez eu ție proprietatea, adică vila, care este scutită de taxe.
„Tot ce vezi tu că este înconjurat cu gard viu, face parte din această vilă! În spatele clădirii principale există încă grajduri mari pentru asini şi vaci! Acolo vei găsi tu două vaci; dar animale de povoară ai şi aşa destule pentru necesitățiile tale.
„Dar dacă cu timpul tu vei dori să te întorci înapoi în țara ta de baştină, atunci tu vei putea vinde această proprietate şi cu banii obținuți îți vei putea cumpăra în altă parte altceva.
„Cu alte cuvinte, - tu, dragul meu prieten, eşti propriertarul de drept al acestei vile, şi poți face acum, ceea ce doreşti tu.
„Eu însă voi mai rămâne aici astăzi, mâine şi poimăine, ca să aştepte cât mai mult mesagerii groaznici ai lui Irod, sosirea mea!
„Şi doar un astfel de timp scurt vreau eu să mă folosesc împreună cu tine, şi doar din marea dragoste pentru tine, această vilă!
„Eu trebuie doar să poruncesc, şi într-o clipă ar fii aici ca în palatul împăratului, - în primul rând că sunt dotat cu puterea deplină a împăratului,
„şi în al doilea rând, pentru că sunt o rudă apropiată a împăratului.
„Dar toate acestea le ocolesc din marea dragoste şi respectul pentru *tine,* dar mai ales pentru copil, care sunt convins că este cel puțin fiul celui mai înalt Dumnezeu!“
Iosif a fost aşa mişcat de aceasta surpriză nobilă, că el de mulțumire şi bucurie a putut doar plânge, dar nu a putut să zâmbească.
Nici Mariei nu i-a mers mai bine; dar ea şi-a revenit mai repede şi i-a mulțumit lui Cireniu, prin faptul, că i-a pus pur şi simpul în brațe copilaşul. şi *Cireniu* a vorbit foarte mişcat: „O Tu marele meu Dumnezeu şi Stăpân! Este oare demn un păcătos, să te poarte pe Tine în brațe? O fii cu mine bun şi milostiv!“

45

Vizitarea micii proprietăți. Cuvintele de mulțumire ale lui Iosif şi Mariei pentru aceasta.
Interesul lui Cireniu pentru istoria poporului lui Israel.

(14 oct. 1843)

Iosif a luat, dupa ce el şi-a revenit din marea lui surprindere, totul în evidență cu Cireniu.
Şi Maria, care a luat iarăşi copilaşul de pe brațele lui Cireniu, s-a uitat şi ea la toate şi a avut o bucurie mare din cauza marii bunătăți a Domnului, pentru că El s-a îngrijit şi lumeşte aşa de bine de ei.
Şi dupa ce ei s-au uitat la toate şi s-au întors iarăşi în casa curată de locuit, atunci a vorbit *Maria* foarte fericită către Iosif:
„O Iosif al meu scump şi iubit! Uite, eu sunt peste toate măsurile de fericită, că Domnul s-a îngrijit aşa de bine de noi!
„Da, mi se pare într-adevăr aşa, de parcă Domnul ar fi întors pe dos toată ordinea veche!
Pentru că uite, de demult i-a condus El pe copiii lui Israel din Egipt în țara făgăduinței Palestina, pe atuncia numită țara Canaan;
„acum însă a făcut El iarăşi Egiptul țara făgăduinței şi a fugit cu noi sau ne-a condus mult mai mult încoace El Insuşi, de unde El i-a condus izbăvitor odată pe părinții noştri prin deşert către țara făgăduinței, în care curge lapte şi miere.“
Şi *Iosif* a spus: „Maria, tu tocmai că nu ai nedreptate în observarea ta înviorătoare;
„dar numai că eu sunt de părere, că această afirmație a ta este valabilă numai pentru situația noastră actuală.
„În general însă mi se pare aşa, de parcă Domnul ar fi făcut acum cu noi *acel lucru* pe care l-a făcut o data cu fii lui Iacov, atunci când tocmai în țara Canaanului a izbucnit marea foamete.
„Poporul israelitean a rămas atunci în în Egipt până la Moise; dar Moise l-a condus atunci iarăşi acasă prin deşert.

„Şi eu cred că astfel ne va merge şi nouă; nici noi nu vom fi aici îngropaţi şi vom trebui cu siguranţă să ne reântoarcem la timpul potrivit iarăşi în ţara Canaan!

„Pentru conducerea înapoi acasă a părinţilor noştri a trebuit să fie de-abia trezit la viaţă un Moise; noi însă îl avem pe Acela mai mare decât Moise deja în mijlocul nostru!

„Şi astfel sunt eu de părare, că aşa se va întâmpla, cum eu am rostit acum.“

Şi Maria a ţinut toate aceste cuvinte în inima ei şi i-a dat dreptate lui Iosif.

Şi *Cireniu* a ascultat foarte atent această discuţie şi i-a dat de înţeles lui Iosif, că el ar dori să cunoască mai îndeaproape istoria din începuturi a evreilor.

46

Gustarea luată împreună şi povestirea lui Iosif despre istoria creaţiei, a omenirii şi a poporului evreu. Inştiinţarea cu grijă a lui Cireniu către împărat şi efectul ei pozitiv.

(16 oct. 1843)

Iosif le-a poruncit atunci fiilor săi, să aibă grijă de animale şi să se uite dupa aceea cum stau lucrurile cu mâncarea.

Şi aceştia s-au dus şi au făcut totul după voia lui Iosif, s-au îngrijit de animale, au muls vacile,

au mers atunci în cămara cu alimente şi au găsit acolo o mare provizie de făină, pâine, fructe şi şi mai multe oale pline cu miere.

Pentru că, comandantul de gardă era un mare apicultor conform şcolii, care era foarte obişnuită în Roma, că de aceea a pus-o chiar în cântări un poet de pe atunci al Romei.

Şi ei au adus de aceea acuşi pâine, lapte, unt şi miere în odaia de locuit la Iosif.

Şi *Iosif* s-a uitat la toate, i-a mulţumit lui Dumnezeu şi a binecuvântat toate bucatele, a spus atunci să fie puse pe masă şi l-a rugat pe Cireniu, să ia şi el parte.

Acesta a şi împlinit cu drag dorinţa lui Iosif; pentru că şi el era un mare prieten al laptelui cu pâine cu miere.

În timpul mesei însă i-a istorisit Iosif lui Cireniu foarte pe scurt istoria poporului evreu pe lângă istoria creaţiei şi a neamului omenesc

şi a înfăţişat toate acestea aşa de convingător şi consecvent, că lui Cireniu i-a fost foarte limpede, că Iosif a vorbit cu siguranţă adevărul cel mai curat.

El a fost de aceasta pe de-o parte foarte fericit pentru el, dar iarăşi pe de-altă parte mâhnit pentru ai lui, în Roma, despre care el ştia bine, în ce fel de întuneric oribil erau ei.

De aceea a spus el (*Cireniu)* către Iosif: „Omule stimat şi acum cel mai mare prieten al vieţii mele!

„Uite, eu am luat o hotărâre! Tot ce eu am auzit acum de la tine, îi voi relata aşa fratelui meu aproape trupesc, împăratului August, dar numai astfel, de parcă am auzit eu aceasta din întâmplare de la un evreu mie cu totul necunoscut şi plin de sinceritate.

„Numele tău şi locul unde stai nu vor fi atinse nici măcar în sensul cel mai îndepărtat; pentru că de ce în sfârşit cel mai bun om din Roma, împăratul August, fratele meu, să fie nevoit să moară pe veci?“

De această dată a fost Iosif de acord, şi Cireniu a rămas şi a scris încă în Ostrazine trei zile la rând şi a trimis această scrisoare cu un vapor special la Roma, la împărat, cu singura semnătură: Fratele tău Cireniu,

Citirea acestei infornaţii din partea lui Cireniu i-a deschis ochii împăratului; el a început atunci să stimeze poporul evreu şi i-a oferit chiar şi ocazia, să fie primiţi ca cetăţeni romani contra unei taxe neânsemnate.

În acelaşi timp însă, au fost alungaţi din Roma sub un oarecare pretext toţi predicatorii păgâni extrafini.

Poetul Ovidiu, de altfel aşa de iubit în Roma, a fost alungat şi el din Roma dintr-un motiv asemănător, care însă nu se putea afla; şi aşa nici nu i-a mers atunci clerului sub domnia lui August cel mai bine.

47

Plecarea lui Cireniu şi grija lui pentru familia sfântă. Mesajul îngrozitor al martorilor omorârii copiilor. O scrisoare a lui Cireniu către Irod.

(17 oct 1843)

În a patra zi şi-a luat atunci Cireniu rămas bun, după ce el mai înainte a rugat foarte explicit căpetănia oraşului, să-i lase acordată acestei familii degrabă nemijlocit protecţia lui la fiecare ocazie.

Atunci când însă el s-a dus, a vrut întreaga familie să-l însoţească până la mare, unde se afla un vapor la ancoră.

Dar *Cireniu* a respins aceasta într-un mod prietenos şi a spus: „Dragă şi cinstit prieten, rămâi tu acum nederanjat aici!

„Pentru că nu poți să știi, ce fel de mesageri de după au ajuns deja la corabia mea - și cu ce fel de noutăți!
„Chiar dacă tu ești însă acum pe deplin în siguranță, totuși este însă și aici pentru mine necesară acea înțelepciune, prin care dintre cei veniți după, să nu afle nimeni, de ce eu am vizitat de această dată Egiptul în ianuarie!“
Iosif l-a înțeles însă bine pe Cireniu, a rămas acasă și l-a binecuvântat pe acest binefăcător la pragul ușii.
După aceea s-a dus Cireniu cu promisiunea, să-l viziteze acuși iarăși pe Iosif, cu cei patru slujitori ai săi și a ajuns astfel pe jos foarte curând la corabia lui.
Ajuns acolo, a fost el primit numaidecât cu mare urare, - dar în spatele acestora, și de alți mesageri ajunși aici, cu mare strigăt de jale.
Pentru că mulți părinți au fugit de pe coasta Palestinei de persecuția lui Irod, ucigașul de copii, și au povestit de îndată învălmășându-se peste ceilalți, ce fel de oribilități comite Irod împrejurul Betlehemului și în toată partea de sud a Palestinei cu ajutorul soldaților romani.
Aici a scris Cireniu de îndată o scrisoare către guvernatorul din Ierusalim și către Irod însuși o alta scrisoare, și aceasta cu aceeași idee.
Scrisoarea însă sună pe scurt așa: „Eu, Cireniu, un frate de-al împăratului și cel mai mare guvernator peste Asia și Egipt, vă poruncesc în numele împăratului, să încetați imediat cu oribilitatea voastră, „altfel, îl voi privi pe Irod ca pe un cel mai veritabil rebel și îl voi pedepsi conform legii, conform obligației și după mânia mea dreaptă!
„Grozăviile lui însă are guvernatorul de Ierusalim exact de examinat și să mă înștiințeze despre acestea imediat, ca canalia să nu-mi scape de la pedeapsa dreaptă pentru fapta sa!
„Scris pe corabia mea ‚August’ pe coasta Ostrazinei, în numele împăratului, locțiitorul său cel mai înalt în Asia și Egipt și guvernator deosebit în Colesiria, Tir și Sidon. Cireniu *vice Augusti* (în înlocuirea lui August).“

48

Efectul și urmările acestei scrisori. Vicleșugul lui Irod.
O a doua scrisoare a lui Cireniu către Irod.

Guvernatorul de Ierusalim și Irod s-au speriat însă imens din cauza scrisorii de la Cireniu, au încetat cu faptele lor groaznice și au trimis mesageri înspre Tir, care trebuiau să-i arate lui Cireniu, din ce fel de motiv important au facut ei aceasta.
Ei au relatat în cele mai luminoase culori delegația oricum delicată a persienilor și au susținut chiar, că ei ar fi găsit urme foarte importante și secrete, așa încât chiar fratele lui Cireniu, Corneliu, ar face parte din acest complot secret, răspândit în toată Asia și Corneliu ar fi căpetenia acestuia.
Pentru că s-a aflat, că, Corneliu l-a luat în protecția lui pe acest nou rege al evreilor.
Și Irod ar intenționa acum, să trimită mesageri la Roma din această cauză, dacă nu i se va garanta din partea lui Cireniu pe această temă.
Cireniu trebuie de aceea să-l pună pe Corneliu în cele mai amănunțite anchete, - dacă nu, atunci va merge negreșit raportul la împărat!
Contramăsura, pe care a primit-o *Cireniu* iarăși în Tir, l-a făcut mai întâi să fie stupefiat.
Dar el și-a revenit imediat, condus de Duhul dumnezeiesc, și i-a scris următoarele rânduri lui Irod, spunând anume:
„Cum sună legea secretă a lui August pentru eventuale descoperiri și comploturi? Ea sună astfel: ‚Dacă cineva descoperă vreun complot secret, atunci el trebuie să se poarte liniștit și să înștiințeze de toate acestea de îndată amănunțit cea mai înaltă autoritate a statului din acea țară!
„ , Nici un guvernator cu particularitate, mai puțin un domn de feudă nu are voie însă să pună un deget pe sabie fără ordinul precis al celei mai înalte autorități a statului, care trebuie să cerceteze toate bine mai înainte.
„ ‚Pentru că niciunde nu poate înfăptui un atac la timpul nepotrivit mai multă pagubă pentru stat decât tocmai în acest punct,
„ , întrucât astfel complotul se retrage și ascunde intrigiile intenționate sub trucuri mai rafinate și îl duce sigur la efectiva îndeplinire, neratând scopul lui, în situații mai favorabile!’
„Aceasta este porunca explicită a celui mai înțelept împărat în această idee importantă!
„Ați procedat voi conform acesteia? - Fratele meu Corneliu a procedat însă conform acesteia! El l-a prins numaidecât pe acel nou rege al evreilor care va să fie,
„l-a dat mie în puterea mea, și eu am înfăptuit deja de mult cele mai drepte inteprinderi după puterea, care mi se cuvine peste Asia și Egipt.
„Fratele meu vi-a arătat toate acestea, - numai el singur a vorbit către urechi surde.
„Ca niște rebeli veritabili ați început voi uciderea copiilor împotriva tuturor imaginațiilor ale fratelui meu și m-ați îndemnat încă pe deasupra cu nerușinare, ca eu să vă susțin! Inseamnă aceasta, să aplici legea împăratului?

„Eu însă vă spun: împăratul este deja informat de toate acestea şi m-a împuternicit, să-l destitui pe guvernatorul de Ierusalim, chiar dacă el este înrudit cu mine, şi să-i pun lui Irod o pedeapsă de cinci sute de kilograme de aur.

„Guvernatorul destituit trebuie să se prezinte la mine în termen de cinci zile şi Irod să plătească aici pe deplin pedeapsa lui bănească în cel mult treizeci de zile, în caz contrar el pierde drepturile sale de feudă. *Fiat! (Asa să fie)*

Cireniu *vice Augusti (*Cireniu în suplinirea lui August)

49

Efectul scrisoarei a doua. Sosirea lui Irod şi a guvernatorului în Tir.
Primirea la Cireniu. Tulburarea poporului speriat.
Maronius Pilla în fața lui Cireniu.

Această scrisoare a lui Cireniu i-a transpus de-abia pe deplin pe guvernatorul de Ierusalim precum şi pe Irod în cea mai mare frică.

Irod şi guvernatorul, pe nume Maronius Pilla, s-au dus de aceea degrabă la Cireniu, -

Irod, pentru a negocia şi de a scădea puțin din suma de bani a pedepsei, şi guvernatorul, pentru a fi primit iarăşi în funcția lui.

Atunci când ei au ajuns cu mare escortă la Tir, s-a îngrozit poporul; pentru că el era de părere că Irod va comite şi aici grozăvenia lui cu acordul lui Cireniu.

Cireniu însă, care nu ştia motivul pentru această tulburare, s-a îngrozit mai întâi,

s-a prins atunci iarăşi cu firea şi a întrebat poporul foarte prietenos, ce ar fi în sfârşit, ce s-a întâmplat, din care cauză ei zbiară aşa de puternic speriați în fața lui.

Poporul a țipat însă: „El este aici, el este aici, cel mai groaznic dintre cei mai groaznici, care în întreaga Palestină a poruncit să se ucidă multe mii dintre cei mai nevinovați copii!"

Acum de-abia a aflat *Cireniu* motivul pentru frica poporului, l-a alintat, dupa care fapt s-a liniştit atunci iarăşi poporul şi a plecat atunci fiecare la treaba lui; el însă s-a pregătit pentru primirea celor doi.

De-abia a plecat poporul, că cei doi s-au şi prezentat deja.

Irod a păşit mai întâi în fața lui Cireniu, s-a aplecat adânc în fața alteții împărăteşti şi şi-a cerut permisiunea de a vorbi.

Şi *Cireniu* a vorbit în mare tulburare: „Vorbeşte tu, pentru care iadul este prea bun, pentru a-i da acestuia un nume! Vorbeşte, tu lepădătură răuvoitoare a celui mai de jos iad! Ce vrei tu de la mine?"

Şi *Irod,* albind de tot în fața cuvintelor de tunet ale lui Cireniu, a vorbit tremurând: „Domn al măreției Romei! Prea inaccesibil de mare este pedeapsa dictată de tine; iartă-mi de aceea jumătate!

„Fiindca Zeus îmi este martor, că eu ce am făcut, am făcut din râvnă dreaptă pentru Roma!

„Eu fireşte că am procedat oribil; dar nu a fost altfel posibil, pentru că delegația persană, chiar foarte strălucitoare, m-a determinat evident spre acest procedeu, prin aceea că eu am fost înşelat de ea împotriva unui cuvânt dat mie de această delegație."

Cireniu a vorbit însă: „Scoală-te de aici, mincinos cumplit spre avantajul tău! Mie îmi sunt toate cunoscute! Marturiseşteți degrabă pedeapsa dictată, sau eu îți las să ți se taie pe loc capul de pe trup!"

Aici şi-a mărturisit *Irod* pedeapsa, şi aceasta sub situația de ostatic a scrisorii de drept feudal cerute, care i-a fost înmânată iarăşi înapoi de-abia după ispăşirea pedepsei.

Şi *Cireniu* i-a poruncit după aceea iarăşi să se depărteze şi l-a chemat pe Maronius Pilla.

Acesta însă, deoarece a auzit în anticameră vocea lui Cireniu, a venit deja mai mult ca un cadavru decât ca un om viu în fața lui Cireniu.

Cireniu a spus însă: „Pilla, linişte-te, căci tu ai fost obligat! Tu trebuie să-mi dai lămuriri importante; de aceea am poruncit să fii chemat!

Pe tine nu te paşte nici o pedeapsă, în afară de cea a inimii tale în fața lui Dumnezeu!"

50

Interogatoriul guvernatorului făcut de Cireniu.
Incercarea de înfrumusețare a guvernatorului. Intrebarea de constință a lui Cireniu
către Maronius, recunoasterea şi
pedepsirea acestuia.

După acel început de discurs făcut de Cireniu i-a picat lui Maronius Pilla un bolovan imens de pe inimă; pulsul a început să bată mai regulat, şi el a fost de îndată în stare, să îi ofere lui Cireniu răspunsurile dorite.

Şi când a văzut *Cireniu,* că Maronius Pilla şi-a revenit, l-a întrebat acesta cu următoarele cuvinte:
„Eu îţi spun, dă-mi răspunsul cel mai aproape de adevăr, la ceea ce te voi întreba eu! Căci orice răspuns care nu este concret va atrage supărarea mea!
„Spune-mi tu mie, cunoşti tu acea familie, a cărui prim născut, este aşa zisul nou rege al iudeiilor?"
Maronius Pilla a răspuns: „Da, eu îi cunosc personal, după înştiinţările preotului iudeu! Tatăl copilului se numeşte Iosif şi este un dulgher de prima mână în toată Iudeea şi în jumătatea Palestinei şi locuieşte în apropiere de Nazaret.
„Dragul lui de a vorbi este cunoscut în toată ţara, cât şi în Ierusalim. El a trebuit să ia o fată, de origine iudeică, spre îngrijirea ei din templu, cam acum unsprăzece luni, şi eu cred că acest lucru s-a întâmplat printr-un fel de alegere.
„Această fată, în absenţa dulgherului credincios, se pare că s-a închinat prea devreme în faţa zeiţei Venus (zeiţa dragostei), a rămas însărcinată, şi după cunoştiintele mele, a avut acest bărbat de-a face cu preoţii iudei.
„Până aici îmi este cunoscut acest fapt; dar de naşterea fetei - şi acest bărbat, pentru a scăpa de ruşinea compatrioţilor săi, a luat-o de nevastă pe acea fată - s-au răspândit în popor multe zvonuri, şi aşa nu se poate ştii nimic concret.
„Ea a născut la acea descriere a populaţiei din Betlehem, adică mai exact într-un staul; atât lucru am putut eu să aflu.
„Tot restul îmi este necunoscut; acest fapt concret i-am spus eu şi lui Irod.
„Acesta însă a crezut, că, Cornelui a vrut să ascundă această familie de el (Irod), pentru a-i putea lua locul, pentru că el ştie cu certitudine că fratele tău nu îi este chiar prieten.
„De aceea s-a refugiat el la această faptă excentrică şi odioasă, pentru a putea distruge planul lui Corneliu, nu ca să ajungă în mâinile sale acest nou rege.
„El a omorât aceşti copilaşi, ca să se poată răzbuna mai tare pe fratele tău, decât de teama acestui nou rege. Aceasta este tot ce ştiu eu despre această întâmplare neobişnuită."
Şi *Cireniu* a vorbit mai departe: „Pâna acum am putut observa din cuvintele tale, că ai grăit doar adevăr; dar că tu doreşti să-l dezvinovăţeşti într-un anume fel pe Irod în faţa mea, nu mi-a scăpat în nici într-un fel acest amănunt.
„Eu îţi spun însă: fapta lui Irod este de neiertat, aşa cum am descris-o eu!
„Dar eu vreau să-ţi spun acum, de ce Ierod a înfăptuit aceste grozăvii neomeneşti.
„Ascultă! Chiar Irod este cel mai însetat om de putere, care este purtat de acest pământ.
„Dacă el ar putea şi ar avea doar puţin puterea corespunzătoare, atunci astăzi ar face cu noi romanii, înclusiv cu Augustus, ceea ce a făcut el cu acei copilaşi nevinovaţi! Mă înţelegi tu ce vreau eu să spun?
„El nu a omorât acei copii doar pentru a ne face un mare favor nouă, romanilor, şi ca să ne arate prin acest fapt ce patriot mare este el, pentru ca să-i dăruiască împăratul o funcţie ca prinţ,
„prin care să poată el ca înlocţiitor al împăratului, să aibă la dispoziţie o treime din putere, pentru a se putea debarasa de Roma, ca să fie unicul stăpân peste Asia şi Egipt.
„Mă înţelegi tu pe mine? - Iată, acesta este planul vechi şi binecunoscut al acestui om rău; şi cum îl cunosc eu acum, aşa îl cunoaşte şi Augustus!
„Dar acum te întreb adevărul, garanţia fiind capul tău, şi tu îmi vei răspunde, dacă ţi-a fost cunoscut acest plan a lui Irod, atunci când el te-a numit pe tine unealta sa de groază.
„Vorbeşte; dar gândeşte-te, că fiecare silabă neadevărată sau ocolită te va costa viaţa! Căci mie îmi sunt cunoscute toate punctele cu exactitate din acest plan diabolic."
Aici a devenit *Maronius Pilla* iar palid şi a început să se bâlbâe: „Da, tu ai dreptate, şi *eu* am ştiut, ce planuri a avut Irod!
„Dar eu m-am temut de spiritul său de intrigi şi a trebuit să mă ţin de spusele lui, pentru a distruge motivele, la alte intrigi mai înalte.
„Dar aşa cum îl cunosc acum pe Irod prin tine, nu-l cunoşteam, şi nici nu l-am cunoscut; căci dacă aş fi ştiut cum este într-adevăr, atunci nu ar mai fi trăit el!"
„Bine", a vorbit *Cireniu,* „eu îţi dăruiesc viaţa în numele împăratului; dar funcţia ta nu o vei ocupa atâta timp, până când sufletul tău nu se va însănătoşi de această boală gravă! Aici la mine vei fi întreţinut, dar funcţia ta o va ocupa pe moment fratele meu Corneliu; căci iată, eu nu mai am încredere în tine! De aceea tu vei rămâne aici, până când te vei însănătoşi!"

51

Întreaga mărturie a lui Maronius Pilla. Cireniu ca judecător înţelept.

Atunci când *Maronius Pilla* a auzit un astfel de verdict din partea lui Cireniu, a început să vorbească cu o voce cutremurată:

„Vai de mine; totul este pierdut! Eu sunt un *republican*, şi acest fapt este cunoscut de împărat! Vai de mine, eu sunt pierdut!“

Cireniu a început însă să vorbească: „Eu am ştiut că eşti copilul unui asemenea spirit, şi ce motiv te-a împins pe tine să te alături lui Irod pentru a comite aceste crime la acei săraci copilaşi.

„De aceea am decis eu aşa, exact cum ai auzit tu.

„Într-adevăr, chiar dacă ai fi provenit din prima casă a Romei, eu ţi-as fi tăiat capul fara nici măcar puţină milă,

„şi nici nu l-aş fii pus pe vreo buturugă! Dar eu te scutesc, pentru că în primul rând ai fost influenţat de Irod, pentru comiterea acestui pas, şi pentru că eşti un patrician al Romei împreună cu mine şi cu Cezarul August.

„Dar slujba nu o vei primi înapoi atâta timp cât va trăi Irod, şi atâta timp până când tu nu vei fii vindecat în întregime!

„Condiţia şederii tale aici, o vei urma prin a executa toată munca fără a te împotrivi, care ţi-o voi repartiza ţie, şi aceasta se va întâmpla sub ochii mei severi.

„În primăvară însă voi călători cu treburi milităreşti spre Egipt, - şi acolo mă vei însoţi tu!

„În afara oraşului locuieşte un bătrân înţelept; aceluia te voi prezenta eu, - şi el îţi va spune şi te va vindeca de boala ta gravă!

„Şi acolo se va arăta în prima clipă, cât de precise au fost afirmaţiile tale!

„Pregăteşte-te de aceea; căci acolo vei întâmpina mai mult decât un oracol de Delphi!

„Căci acolo vei fii în faţa unui judecător, a cărui ochi topesc chiar şi bronzul, aşa de parcă ar fii ceară! De aceea pregăteşte-te foarte bine; căci la acest fapt va rămâne!“

52

Călătoria lui Cireniu spre Egipt şi sosirea sa în Ostrazine.
Hotărârea lui Iosif şi a Mariei de a-l saluta pe Cireniu.
Primele cuvinte ale copilaşului.

Primăvara a venit repede; căci în acea regiune începe deja de la jumătatea lui februarie.

Dar Cireniu şi-a propus călătoria de abia în prima jumătate a lui martie, deoarece această lună era la romani dedicată lucrurilor militare.

Şi când s-a făcut jumătatea lui martie, a poruncit Cireniu să se pregătească corabia sa şi şi-a început călătoria spre Egipt în data de cinsprăzece împreună cu Maronius Pilla.

În cinci zile au ajuns de data aceasta.

De această dată s-a lăsat primit Cireniu cu toate onorurile; căci de această dată trebuia să arate demonstraţii milităreşti şi terbuia să facă vizite.

De aceea a trebuit ca de această dată să se lase primit cu toate decorările.

Şi de aceea s-a făcut mare zarvă în jurul sosirii lui Cireniu, deoarece s-a auzit acest lucru şi la vila noastră binecunoscută.

Iosif şi-a trimis de aceea cei mai în vârstă fii ai săi în oraş, ca ei să se poată informa, ce s-a întâmplat, deoarece tot oraşul era cuprins de o agitaţie mare.

Şi cei doi fii au mers repede în oraş şi s-au întors degrabă cu buna veste, că Cireniu s-a întors înapoi în oraş, şi cu informaţia unde locuia acesta.

Când *Iosif* a auzit acest lucru, a vorbit el spre Maria: „Ascultă, pe acest om bun şi mare făcător de bine trebuie să-l vizităm neapărat cu mulţumiri, şi copilaşul nu are voie să lipsească!“

Şi *Maria,* umplută de bucurie la această veste, a vorbit următoarele cuvinte: „O drag Iosif, acest lucru se înţelege de la sine; căci copilaşul este de fapt adevărata dragoste a lui Cireniu!“

Şi imediat l-a îmbrăcat Maria pe copil, care a crescut deja foarte mult între timp, cu haine noi, făcute chiar de ea şi a întrebat copilaşul aşa în dragostea ei de mamă şi nevinovată:

„Aşa-i, că Tu drag fiu al meu, Tu sufleţelul meu Iisus, vii să-l saluţi şi Tu pe Cireniu?“

Şi copilaşul a zâmbit drăgăstos spre mamă şi a vorbit clar prilmul Său cuvânt; şi cuvântul a sunat astfel:

„Maria, acum te urmez Eu pe *tine,* până când *Mă* vei urma tu!“

Aceste cuvinte au adus aşa o atmosferă înaltă în casa lui Iosif, că aproape s-a dat uitării vizita propusă la Cireniu.

Dar copilaşul l-a avertizat Însuşi pe Iosif, să nu-şi amâne ceea ce şi-a propus; căci Cireniu avea multă treabă în folosul oamenilor.

53

Frica a lui Iosif şi a Mariei şi gândul lor de a fugi de la locul mare al paradei.
Întâlnirea cu Cireniu şi cu Maronius Pilla. Sfârşitul vizitării trupelor şi întoarcerea acasă a familiei sfânte în compania lui Cireniu.

Imediat s-au şi pus pe drum Iosif şi Maria: şi cel mai mare fiu a lui Iosif i-a însoţit, ca să le arate drumul spre cetatea în care se afla Cireniu.

Dar atunci când ei au ajuns la acel loc, iată, acesta era plin de soldaţi, aşa că nu părea prea uşor să ajungi la intrarea în cetate.

Şi *Iosif* i-a spus Mariei: „Dragă nevastă, iată, ce este imposibil pentru noi oameni, acest lucru rămâne imposibil pentru noi!

„Deci şi acum ne este chiar imposibil, să ajungem prin rândurile soldaţilor la cetate; de aceea ar trebui să ne întoarcem înapoi şi să aşteptăm o ocazie mai bună!

„Chiar şi copilul se uită speriat la aceste rânduri de războinici! Ar putea să se sperie foarte uşor şi ar putea să se îmbolnăvească, şi noi am purta atunci vina cea mai mare; de aceea să ne întoarcem înapoi!"

Maria însă a grăit: „Dragă Iosif! Iată, dacă ochii mei nu se înşeală, atunci este acel bărbat, care merge în ultimul rând cu acel coif strălucitor pe căpătâi, chiar însuşi Cireniu!

„Să aşteptăm de aceea puţin, până când ajunge aici; poate ne va vedea el atunci şi ne va putea face un semn, ca să ştim ce să facem, - dacă putem să mergem la el sau dacă nu!"

Şi *Iosif* a vorbit: „Da, iubită nevastă, tu ai dreptate; se pare că este chiar Cireniu în persoană!

„Dar uită-te la celălalt erou,la chipul său, la acela care merge de partea lui!Dacă nu este acela binecunoscutul guvernator din Ierusalim, atunci eu nu vreau să mă numesc Iosif!

„Ce face acesta aici? Prezenţa lui, să se datoreze oare nouă? Oare ne-a trădat chiar aşa de josnic Cireniu, ca să ne de-a pe mâna lui Irod?!

„Cel mai bine ar fii, dacă el nu ne va cunoaşte pe noi personal; şi aşa am putea să ne salvăm fugind mai adânc în Egipt.

„Căci dacă ne-ar cunoaşte pe mine sau pe tine, atunci am fii deja pierduţi; deoarece el nu este la o distanţă mai mare de douăzeci de paşi de noi şi ar putea ordona să ne prindă.

„De aceea să ne retragem noi degrabă, căci altfel suntem terminaţi, dacă ne va vedea Cireniu, deoarece el ne cunoaşte foarte bine!"

Aici s-a speriat Maria, şi a vrut să fugă de îndată. Dar aglomeraţia poporului nu le permitea în acea clipă plecarea; căci curiozitatea a adunat aşa de mulţi oameni în acel loc, că era imposibil să poţi trece pe acolo.

Iosif a spus de aceea: „Ce este imposibil, rămâne imposibil; să ne lăsăm de aceea purtaţi de voinţa dumnezeiască! Domnul nu ne va părăsi nici de această dată!

„Dar să fim prudenţi şi să ne ascundem chipurile cât putem de bine, ca să nu ne zărească Cireniu!"

Dar la acea ocazia a tercut Cireniu cât se poate de aproape de Iosif şi l-a împins pe acesta puţin din drum. Dar Iosif nu a putut să se dea la o parte din cauza aglomeraţiei; de aceea s-a uitat Cireniu mai atent la acel bărbat încăpăţânat şi l-a recunoscut de îndată pe Iosif.

Dar atunci când l-a văzut pe Iosif şi pe Maria împreună cu copilaşul, i s-au umezit ochii de lacrimi din cauza bucuriei sale; da, aşa de bucuros a fost Cireniu, că de abia a fost în stare să rostească vreun cuvânt!

Dar s-a stăpânit cât a putut el de bine, a luat repede mâna lui Iosif, a strâns-o la inima sa şi a vorbit următoarele cuvinte:

(Cireniu:) „Drag şi minunat prieten! Tu vezi ce treabă am eu acum!

„O iartă-mă, că nu am putut veni să te vizitez; dar chiar acum s-a terminat vizita mea pe care am făcut-o la asceşti soldaţi! Eu voi ordona trupelor să plece înapoi în cazarmele lor,

„comandantului îi voi da pentru mâine câteva ordine scurte şi imediat mă voi afla aici înapoi la tine schimbat, ca eu să te pot însoţi până la casa ta!"

Aşa s-a întors plin de bucurie spre Maria şi spre copilaş şi a întrebat drăgăstos copilaşul:

„O Tu viaţa mea, Tu ce esti totul pentru mine, mă mai cunoşti Tu pe mine? Mă iubeşti Tu, minunat copilaş al meu?`"

Şi *copilaşul* şi-a ridicat mâinile larg deschise spre Cireniu, i-a zâmbit blând şi a vorbit cât se poate de clar:

„O Cireniu! Eu te cunosc şi te iubesc, pentru că şi tu Mă iubeşti aşa de mult! Vino, vino la Mine; căci Eu trebuie să te binecuvântez!"

Aceasta a fost prea mult pentru inima lui *Cireniu;* el a luat copilaşul în braţe, l-a strâns la pieptul său şi a vorbit:

„Da, Tu viaţa mea, cu Tine în braţe vreau eu să ordon trupelor pacea lungă între popoare!"

Aici l-a chemat pe comandant, i-a transmis mulțumirile sale şi i-a ordonat, să lase trupele să plece şi să le îngrijească timp de trei zile pe buzunarul lui Cireniu, şi imediat după acestea l-a învitat pe comandant împreună cu alți oameni importanți la o cină bună în casa lui Iosif.

El însă a mers aşa cum era, sub privirile mirate ale lui Maronius Pilla, cu copilaşul în brațe, împreună cu Iosif şi cu Maria spre vilă unde le-a spus slujitorilor săi să prepare o cină festivă. Dar acest lucru a atras atenția în oraş; căci tot poporu era aprins de dragoste pentru Cireniu, deoarece ei vedeau în el un aşa mare prieten al copiilor.

54

Întrebarea îngrijorată a lui Iosif spre Cireniu din cauza prezenței lui Maronius Pilla.
Răspunsul liniştitor a lui Cireniu. Sosirea la conacul lui Iosif.

Lui *Iosif* i-a fost totul pe plac, şi l-a lăudat pe Dumnezeu, Domnul în inima sa pentru întorsă tura minunată a grijilor sale.

Dar totuşi îl jena un pic Maronius; căci el încă nu ştia, ce făcea de fapt aici prietenul lui Irod.

De aceea s-a apropiat pe drum încet de Cireniu şi l-a întrebat în şoaptă:

„Nobil prieten al oamenilor! Nu este acest erou, care merge fața ta, Maronius din Ierusalim?

„Dacă el este acesta, prietenul lui Ierod, atunci ce caută el aici?

„Să fii auzit el oare de mine şi vrea să mă caute pentru a mă putea prinde?

„O nobil prieten al oameniilor, nu mă lăsa în neştiința aceasta îngrijorătoare!“

Cireniu i-a luat însă mâna lui Iosif şi a spus tot şoptit spre acesta:

„O tu minunat şi drag prieten, nu te teme deloc de acesta, care într-adevăr este fostul guvernator de Ierusalim!

„Căci astăzi încă te vei convinge, că el are motive cu mult mai mari să îi fie frică de *tine* decât *ție* de el!

„Deoarece el nu mai este guvernator în Ierusalim, ci el este, după cum poți vedea tu acum, prinzonierul meu şi nu îşi va ocupa mai degrabă postul, până când nu se va însănătoşi complet!

„Dar eu l-am luat cu mine din cauza ta; căci atunci când l-am interogat din cauza grozăviilor înfăptuite în Palestina,

„el a spus, că te cunoaşte pe tine şi pe Maria personal! Dar după câte se vede acum, el nu te cunoaşte nici pe tine şi nici pe Maria!

„Şi acest lucru este apă bună pentru moara noastră.

„El însă nu ştie nici o silabă, că tu te afli aici; de aceea nu trebuie tu să dezvălui nimic!

„Deoarce el aşteaptă aici un bărbat cât se poate de înțelept, care îl va putea vedea până în adâncurile sale,

„şi acest bărbat nu este nimieni altul, decât chiar tu! Căci de aceea l-am luat după spusele mele cu mine, ca el să cunoască un bărbat cât se poate de înțelept şi să-l întâlnească spre binele său.

„Lui îi este frică de tine deja de pe acum, şi după pielea sa palidă este probabil de părerea, că tu eşti cu siguranță acel bărbat ales de mine!

„Din puținul care ți-am spus eu acum, poți tu să fii liniştit; dar urmările îți va expune totul într-o lumină limpede!“

Când *Iosif* a auzit aceasta de la Cireniu, a fost cât se poate de bucuros, şi a înştiințat-o în secret pe Maria şi pe fiii săi, cum să se comporte aceştia față de Maronius, ca ei să nu cumva să dea peste cap planul lui Cireniu. şi aşa au ajuns cu paşi atenți până la vilă pentru a prepara mâncarea, aşa cum s-a mai spus.

55

Ospățul în conacul lui Iosif. Maria cea umilă şi cearta ei pentru dragoste cu Cireniu.
Dumnezeiasca filozofie, umilitoarea înțelepciune a copilaşului sfânt.

Mâncarea a fost preparată, şi oaspeții care au fost chemați au venit şi ei; şi Cireniu, care încă mai ținea în brațe copilaşul, care se juca cu el şi îl alinta, i-a dat înapoi copilul Mariei şi a dat semnul că toți cei prezenți pot să înceapă să se hrănească.

Toți s-au pus la masa cea curată; dar Maria care nu avea haine de oraş, a mers cu copilaşul într-o încăpere alăturată şi s-a pus la masă cu fiii lui Iosif.

Dar imediat a observat *Cireniu* acest lucru, a mers repede după mama cea dragă şi a vorbit următoarele cuvinte:

„O tu minunată şi dragă mamă, a vieţii mele, ce vrei tu oare să faci?

„Tu şi copilaşul tău sunteţi cei mai importanţi pentru mine; tu eşti regina acestui ospăţ, şi chiar *tu* nu vrei să te alături acestei cine bucuroase, care am organizat-o doar pentru *tine*!?

„O iată, acest lucru nu se poate întâmpla! Vino de aceea repede în odaia cea mare, şi aşează-te în dreapta mea, - şi în stânga mea se va pune soţul tău!"

Maria însă a vorbit: „O iată, tu drag stăpân, eu am doar această îmbrăcăminte sărăcăcioasă; cum vor arăta acestea pe lângă ale tale, care sunt aşa de strălucitoare?"

Cireniu a spus următoarele cuvinte: „O tu dragă mamă, dacă te intrigă hainele mele aurite, care pentru mine nu au nici o valoare, atunci vreau eu să le dau imediat jos de pe mine şi în loc voi îmbrăca haine vechi de pescari, doar ca să nu îţi duc lipsa la acea masă festivă!"

Şi pentru că Maria a fost convinsă de marea înjosirea a lui Cireniu, s-a întors aceasta înapoi şi s-a pus lângă Cireniu la masă, cu copilaşul cel mic în braţe.

Când toţi au luat loc la masă, s-a uitat în permanenţă copilul la Cireniu şi îi zâmbea; şi *Cireniu* nu putea de atâta dragoste să-şi mute ochii de la acel copil.

Doar scurt timp a fost el capabil de aceasta; dar după aceea a fost totuşi prea măreaţă dragostea pentru copil, şi el l-a întrebat pe micuţul drăgălaş: „Aşa este, Tu viaţa mea, Tu vrei să vii iar înapoi la mine în braţe'?"

Şi *copilaşul* i-a zâmbit lui Cireniu drăgăstos şi a vorbit următoarele cuvinte iar foarte clar:

„O dragul Meu Cireniu, la tine vin Eu cu mare drag; pentru că tu Mă iubeşti aşa de tare, de aceea te iubesc şi Eu aşa de mult!"

Şi imediat a întins Cireniu braţele după copil,- l-a luat în braţe şi l-a alintat din tot sufletul.

Maria însă a vorbit în glumă spre copilaş: „Să nu cumva să-l murdăreşti tu pe Cireniu!"

Şi *Cireniu* a vorbit adânc mişcat: „O dragă mamă! Eu mi-aş dori să fiu aşa de curat, ca să fiu demn să port copilul acesta în braţele mele!

„Acest copilaş mă poate doar curăţa, dar în veci nu mă va putea murdări!"

Aici s-a întors el iar spre copil şi a vorbit: „Copilaşul meu, aşa-i că eu sunt încă nedemn şi mult prea necurat ca să te pot purta în braţe?"

Dar copilaşul a vorbit iar cât se poate de clar: „Cireniu, cine Mă iubeşte aşa cum Mă iubeşti tu, acela este curat şi pur, şi Eu îl iubesc aşa cum Mă iubeşte el pe Mine!"

Şi *Cireniu* a vorbit cât se poate de încântat mai departe: „Dar cum se face că Tu, dragul meu copil, care ai doar câteva luni, vorbeşi aşa de înţelept şi aşa de clar? Te-a învăţat mama ta acest lucru?"

Copilaşul însă a spus şi a zâmbit blând, şi s-a ridicat drept în braţele lui Cireniu şi a început să vorbească ca un mic Domn:

„Cireniu, nu este vorba de vârstă sau de a învăţa, ci aici este vorba de ce fel de duh are fiecare om! Doar trupul şi sufletul trebuie să înveţe; dar duhul ştie deja totul din Dumnezeu!

„Eu însă am duhul potrivit întru totul din Dumnezeu; iată de aceea pot Eu vorbi deja atât de devreme!"

Acest răspuns, l-a mirat foarte tare pe Cireniu şi pe ceilalţi care au fost prezenţi, şi chiar *comandantul* a spus aceste cuvinte: „La Zeus, acest copil umileşte deja de acum cu acest răspuns toţi înţelepţii noştrii! Ce importanţă are Plato, Socrate sau sute de alţi înţelepţi?! Dar ce va face acest copil când va fi bărbat?" - şi *Cireniu* a vorbit: „Cu siguranţă mai mult decât toţi înţelepţii noştri împreună cu toţi zeii!"

56

Părerea înaltă a lui Maronius despre copilaş şi mulţumirea lui Cireniu cu Maronius.

Cireniu însă s-a întors după acest răspuns miraculos al copilaşului spre Maronius, care era din ce în ce mai palid, şi i-a spus acestuia:

„Maronius Pilla, ce spui *tu* despre acest copil? Ai vazut sau ai auzit tu vreodată ceva asemănător?

„Nu este evident că este mai mult decât mitul nostru despre Zeus, care pare să se fii hrănit de la ugerul unei capre?!

„Nu este cu mult mai mult decât tradiţia noastră de cu acei ce au înfiinţat Roma, cei ce au fost copilaşii unei lupoaice?!

„Vorbeşte, ce crezi tu despre aceasta? Căci de aceea eşti tu în compania mea ca să poţi auzi, ca să poţi vedea şi ca să poţi învăţa după care eu îmi voi da părerea!"

Maronius Pilla şi-a revenit aici cât a putut de bine şi a vorbit următoarele cuvinte:

„Comandant suprem din Asia şi Egipt, ce pot spune eu, care sunt un amărât, dacă muțesc marii înțelepți ai lumii şi înțelepciunea Minervei şi a lui Apollo este topită ca fierul peste un vulcan înfuriat?!
„Eu nu pot spune aici nimic altceva decât: Zeii au fost de acord, să aleagă din mijlocul lor un Dumnezeu foarte înțelept pentru a-l trimite pe pământ; şi Egiptul, care este pământul favorit al zeiilor trebuie să fie şi pentru acel Dumnezeu țara binecuvântată, este o țară care nu cunoaşte zăpada sau gheața!"
Şi *Cireniu* a vorbit zâmbind puțin: „Tu nu ai vorbit chiar ceva neadevărat;
„dar se pare că tu te-ai înşelat puțin atunci când ai numit acest copil, un copil al zeilor!
„Căci iată, de partea mea stau tata şi mama copilaşului, şi aceştia sunt oameni, exact aşa cum suntem noi doi!
„Cum ar putea atunci să rezulte un copilaş zeu al zeiilor din ei?!
„Pe lângă acest lucru şi-ar fii aşezat un adevărat purec în haina de blană, aceşti înalți locuitori ai olimpului, deoarece li s-ar termina enormul balans de greutate a înțelepciunii lor.
„Eu te rog de aceea, să te gândeşti la altceva; căci altfel vei fii în pericol, că la o astfel de demonstrație te vor ataca deodată toții zeii şi te vor pune de viu în fața lui Minos, Äakus şi a lui Rhadamanthys şi după aceea te vor pune lângă Tantalus!"
Aici a rămas pe gânduri *Maronius* şi a vorbit după un timp: „Alteţea voastră imperială şi consiliară! Eu cred că judecata celor trei zei a început deja, şi zeii după câte mi se pare mie, au aerisit cât se poate de bine olimpul lor!
„Dacă vom avea oameni înțelepți, care cu siguranța nu o vor avea din bălți, atunci vor putea renunța în curând la sfatul zeiilor!
„Într-adevăr, cuvintele acestui copil miraculos au o valoare mai mare în fața mea decât trei olimpuri pline de zei proaspăt prăjiți!"
Şi *Cireniu* a vorbit: „Maronius, dacă aceasta este într-adevăr ceea ce crezi tu, atunci totul ți se va ierta; dar înainte de aceasta vom mai schimba noi câteva cuvinte! De aceea să lăsăm acest lucru acum!"

57

Terminarea cinei. Audierea a lui Maronius Pilla de Cireniu
despre familia cea sfântă. Mărturisirea lui Maronius pentru minciuna sa de nevoie.

După terminarea cinei, care la Cireniu nu dura niciodată mai mult de două ore, au plecat comandantul cu ceilalți oaspeți înapoi în oraş, cu ordinul strict, ca nu cumva a doua zi să-i mai aducă atâtea dovezi de onoare.
Atunci după ce toți au plecat, de abia atunci s-a întors *Cireniu* spre Maronius şi l-a luat la aşa zisa *ad coam* (adică la bani mărunți).
L-a întrebat de aceea în prezența lui Iosif şi a Mariei, care ținea copilaşul în brațe:
„Maronius! Tu mi-ai spus în Tir, atunci când te-am interogat despre Ierod, ba chiar mi-ai jurat, că îl cunoşti personal pe acel dulgher Iosif din apropierea Nazaretului;
„deci şi pe acea Maria, care a luat-o acel dulgher ca nevastă din templu sau doar ca să se îngrijească de ea!
„Spune-mi de aceea acum, deoarece suntem noi acum la această gazdă, cum arată aceştia!
„Căci zilele acestea am aflat că această familie se află într-adevăr în Egipt şi că este cu totul diferită, decât de ceea ce mi-a scris fratele meu,şi care încă se mai află la mine şi sunt reținuți.
„Căci atât simț omenesc şi drept vei mai avea încă ca să recunoşti, chiar dacă ai stat tu în preajma de groază a lui Irod, ca ar fii într-adevăr o grozăvie, să reții oameni nevinovați - ori de unde ar veni ei - fără vreun motiv anume!
„Dă-mi de aceea o descriere concretă despre acea pereche, ca eu să-i pot căuta pe aici pentru a-i reține; căci acest lucru ne cere legiile aspre ale statului nostru!
„Eu sunt de aceea aşa de îndreptățit ca să întreb, pentru că chiar tu însuşi ai spus, că cunoşti aceasta familie personal, deoarece este foarte important pentru mine de ştiut situația acestei familii, ca eu s-o pot reține după cum se cuvine."
Aici a început *Maronius* să stea din nou pe gânduri şi nu a ştiut ce să spună, căci el nu l-a vazut niciodată pe Iosif şi nici pe Maria.
După un timp a vorbit cu o voce bâlbâită:
„Alteţe consulară şi imperială! Bazându-mă pe mila şi indulgența voastră trebuie să recunosc, jurând la zeus şi la toti ceilalți zeii, că nu îl cunosc deloc pe acel bărbatul cu numele Iosif şi nici pe acea Maria!
„Căci spusele mele în Tyrus au fost doar vorbe goale, deoarece încercam încă pe acea vreme să te înşel cu răutate.
„Dar acum m-am convins de tine, că pe tine nu te poate înşela nimeni; aşa s-a schimbat şi voința mea, şi prin urmare ti-am rostit eu acum întregul adevăr!"
Aici i-a făcut *Cireniu* un semn ca să mai tacă lui Iosif, care a vrut să vorbească, şi a spus atunci următoarele cuvinte lui Maronius:

„Da, aşa cum văd eu acum trebuie să stăm un timp mai îndelungat ca să vorbim; căci de abia acum văd eu în tine un om periculos imperiului nostru! Să îmi dai amănunțit răspunsuri la întrebările care Iisus le voi pune acum!“

58

Discursul de apărare a lui Maronius Pilla şi decizia sa cea bună. Iosif ca arbitru. Verdictul nobil a lui Cireniu.

Maronius însă a replicat la aceasta: Alteață consulară şi imperială! Cum să mai fiu eu un aliat al lui Ierod, care este suspect imperiului?!

„Căci eu recunosc acum, că acest om crud a râvnit la stăpânirea deplină a Asiei!

„Să îl ajut eu oare la acest lucru?! Cum ar putea fii posibil aceasta?! Cu mâna aceea de oameni din Ierusalim ar îndrăzni Irod să năvălească doar peste copiii iudeiilor!

„Şi această faptă crudă l-a defavorizat aşa de tare, încât astfel de acțiuni nu va mai face el în vecii veciilor!

„Eu însă am fost şi aşa o unealtă a disperării şi a trebuit să acționez după voința acestui om crud, deoarece el m-a amenințat cu Roma!

„Dar pentru ca ştiu acum de la tine limpede cum stau lucrurile, şi pe lângă acest fapt nu mai am nici o putere în mână şi nici nu mai doresc să am,

„nu pot înțelege într-adevăr, în ce fel sau cum mai pot fii eu un om periculos pentru imperiu?!

„Lasă-mă aici cu tine şi ține-mă ca ostatic pe veci a crediinței mele pentru Roma, şi tu mă vei face mai fericit, decât dacă m-ai pune iar guvernator peste Iudeea şi Palestina!“

Aceste cuvinte le-a rostit Maronius cu mare seriozitate, şi nu s-a auzit din spusele lui altfel de sensuri.

De aceea a vorbit *Cireniu* spre el: „Bine, fratele meu, eu vreau să te cred, ceea ce ai spus tu acum; căci eu am găsit acum în cuvintele tale multă seriozitate!

„Dar încă un lucru mai lipseşte pentru a confirma întregul adevăr de tine, şi aceasta este părerea acelui om înțelept, de care eu ți-am pomenit deja în Tir.

„Şi iată, acest bărbat, oracolul oracolelor, este aici în fața noastră!

„Acest bărbat te-a privit pâna în adâncul ființei tale; de aceea vrem noi să-l întrebăm acum, ce părere are el despre tine!

„Şi cu tine se va întâmpla după verdictul dat de el! Dacă te numeşte el iar guvernator peste Ierusalim, atunci astăzi încă vei fii numit guvernator de Ierusalim;

„dar dacă *nu* face acest lucru din motive cât se poate de înțelepte, aşa vei rămâne atunci prinzonierul meu!“

Şi aici a fost întrebat *Iosif*, şi aşa a vorbit el: „“Nobil prieten Cireniu! Din partea mea este Maronius acum pur şi curat, şi tu poți să-i dai lui fără vreo ezitare postul său înapoi!

„Noi însă suntem în mâna atotputernicului şi veşnicului Dumnezeu, şi aşa ce putere ar putea să ne înfrunte pe noi?!“

Aici şi-a ridicat *Cireniu* mâna şi a vorbit: „Aşa îți jur şi ție, Maronius Pilla, la Dumnezeul viu al acestui înțelept, că din această clipă eşti tu iar guvernator peste Ierusalim!“

Maronius însă a vorbit: „Dă acest loc altuia, şi lasă-mă să stau cu tine, ca prieten; căci acest fapt mă face cu mult mai fericit!“

Şi *Cireniu* a vorbit: „Atunci fii însoțitorul meu, atâta timp cât va trăi Irod, şi doar după aceea fii guvernator general peste toată țara a iudeiilor!“ şi Maronius a primit această ofertă cu mari mulțumiri.

59

Intrebarea lui Iosif despre Irod. Răspunsul lui Maronius Pilla. Coroana de suferiință şi sfârşitul groaznic a lui Irod.

După aceea a vorbit însă Iosif cu Maronius: „Pentru că eu am recunoscut din mila mare a Dumnezeului meu şi a Domnului meu, că în tine nu mai este nici un gând rău,

„spune-mi tu, cum ai auzit cu siguranță, cum este starea inimii lui Irod după uciderea acelor copii nevinovați, din cauza noului rege al iudeiilor!

„Nu s-a înmuiat de sângele nevinovat care a curs, sau de gemetele de suferință ale mamelor?

„Ce ar face el, dacă ar afla printr-o ştire, că printre acei mulți copii ucişi nu l-a omorât totuşi pe acel adevărat?

„Dacă ar afla el, că adevăratul copil trăieşte sănătos undeva în Iudeea sau în Palestina?“

Aici s-a uitat mirat *Maronius* un timp îndelungat la Iosif şi a vorbit în sfârşit:

„Într-adevăr bărbat înțelept, eu nu îți pot spune nimic altceva decât:

„Dacă tu te-ai folosi în cel mai josnic fel de înțelepciunea ta şi i-ai cere lui Irod zece mii de kilograme de aur, ca tu să-i spui cu exactitate care este adevăratul copil,
„într-adevăr, tu ai primi această sumă enormă de bani deja înainte!
„Căci aurul nu este nimic în comparație cu setea sa de putere.
„Căci aurul nu este nimic pentru acest tiran în comparație cu dorința lui de a domni.
„Pentru că el are aşa de mult aur, că ar putea construi case din aur pur, nu îi dă prea multă importanță; dar dacă el ar putea să-şi asigure tronul, atunci ar fii în stare să-şi arunce tot aurul în mare şi să lovească de aceea o lume întreagă!
„Iată, şi pe mine a vrut la început să mă mituiască cu mult aur, diamante, rubine şi cele mai mari perle;
„dar doar proveniența mea romană a refuzat acest fapt bătrânului câine fioros.
„Dar acest lucru a înflăcărat şi mai mult furia sa, şi el m-a amenințat cu motive transparente de loialitate față de Roma.
„Căci de abia atunci a trebuit să fac ceea ce a vrut el; deoarece el mi-a dat din mâna sa o dovadă scrisă, conform căruia işi asuma el toată răspunderea.
„De aceea am fost eu obligat să acționez, aşa cum îți este cunoscut ție.
„Dar tu poți fii sigur, că nici până în aceasta clipă nu este nimic bun de aşteptat din inima sa!
„Eu cred, că nu mai trebuie să-ți spun nimic despre acest rege al furiilor, de acest cap de meduză, deoarece tu eşti un înțelept înalt!“
Şi *Iosif* a spus: „Veşnicul, singurul şi adevăratul Dumnezeu să te binecuvânteze pentru aceste cuvinte sincere!
„Crede-mă, tu te vei convinge: Dumnezeu, veşnicul Drept, îi va aşeza acestui tiran al oamenilor o coroană pe cap de care se va mira toată lumea şi pe care a dorit-o el din tot adinsul!“
Aici şi-a ridicat *copilaşul* mâna şi a vorbit iar cu cuvinte clare: „Irod, Irod, eu nu am un blestem pentru tine; dar o coroană vei purta tu pe acest pământ, care va fii chinuitoare, şi dureros va fii greutatea aurului, care a trebuit să-l plăteşti tu Romei!“
În acea clipă, în care a rostit copilaşul aceste cuvinte în Egipt, în aceeaşi clipă a fost năvălit Irod de pureci, şi slujitorii săi nu au avut altceva de făcut, atâta timp cât a trăit Irod, decât să-l curețe de pureci, care se înmulțeau din ce în ce mai tare şi în sfârşit i-au pricinuit şi moartea corpului.

60

Supărarea lui Cireniu pe Irod şi cuvintele liniştitoare ale copilaşului Iisus.
Întrebarea copilului: „Cine are brațul mai lung?“ Un miracol de distrugere.

Dar când *Cireniu* a auzit aceste cuvinte rostite de Maronius Pilla şi decizia lui Iosif şi spusele copilului, s-a îngrozit întru totul şi a vorbit următoarele cuvinte:
„O voi puteri veşnice ale celui mai mare Stăpân al universului! Nu mai aveți voi trăznete, pentru a distruge acest monstru vasal al Romei?!
„O Augustus Cezar, fratele meu bun! Ce lepădătură ți-a ținut ție ochii atunci, când tu l-ai numit pe acest monstru, această pocitanie din cel mai adânc Tartarus, vasalul Palestinei şi a Iudeii?!
„Nu, nu, aceste fapte sunt prea multe pentru a le auzi pe toate deodată! - Maronius, de ce nu mi-ai spus tu atunci de aceste lucruri în Tir, când a fost interogat Irod de mine?
„După lege i-aş fii decapitat capul de meduză într-o clipă,
„şi de mult în locul acestui monstru din Grecia ar sta un vasal cu mult mai demn de această funcție!
„Dar ce pot face eu acum? Pedeapsa a ispăşit-o; eu nu-i mai pot da alta, eu nu-l mai pot pedepsi o a doua oară!
„Dar aşteaptă tu câine fioros, tu hienă a hienelor! După tine se va face o vânătoare, de care nu au visat nici măcar monştrii monştrilor!“
Maronius, Iosif şi Maria s-au speriat de supărarea lui Cireniu; căci ei nu ştiau ce va face Cireniu pentru a-l prinde pe Irod.
Şi nimeni nu a avut curajul să pună vreo întrebare; căci el era mult prea agitat.
Doar copilaşul nu părea să fie speriat de furia şi de vocea răsunătoare a lui Cireniu, deoarece el s-a uitat liniştit la chipul acestuia.
Şi după ce s-a mai liniştit furtuna lui Cireniu, a început deodată să vorbească *copilaşul* cu vocea clară:
„O Cireniu! Ascultă-Mă! Vino aici la Mine, şi ia-Mă în brațele tale, şi du-Mă până afară; acolo eu îți voi arăta ceva!“

Aceste cuvinte au curs ca un balsam pe inima frântă a lui Cireniu, şi de îndată a mers el cu braţele deschise spre copil, l-a luat cu blândeţe şi cu mare dragoste în braţe şi l-a dus afară urmat de Iosif, Maria şi Maronius Pilla.

Ajunşi afară, l-a întrebat copilaşul imediat pe Cireniu cu cuvinte clare:

„Cireniu, care dintre noi doi are oare braţul cel mai lung? Măsoară-l pe al Meu cu al tău!"

Pe Cireniu l-a uimit această întrebare, şi el nu a ştiut ce să-i răspundă copilului; căci evident îl vedea pe al său de trei ori mai mare decât amândouă braţe ale copilaşului.

Dar copilul a început să vorbească din nou: „Cireniu, tu vezi braţul tău cu mult mai mare decât al Meu;

„Eu însă îţi spun că al Meu este cu mult mai lung decât al tău!

„Vezi tu în depărtare acel stâlp ornamentat cu idoli?

„Prinde-l tu cu braţul tău mai lung, doboară acel stâlp şi striveşte-l după aceea cu degetele tale!"

Cireniu şi mai uimit decât înainte, a vorbit după o scurtă pauză: „O copilaşul meu, Tu viaţa mea, acest lucru nu-i este nimănui posibil în afară de Dumnezeu!

Dar copilaşul şi-a întins mâna după acel stâlp, care era la o depărtare de o mie de picioare, şi stâlpul a căzut la pământ şi s-a făcut de îndată praf.

Şi *copilaşul* a vorbit după aceasta: „Deci nu-ţi face griji în zadar de Irod; căci mâna Mea poate prinde cu mult mai departe decât a ta! Irod îşi are răsplata; tu însă iartă-l, aşa cum l-am iertat *Eu,* căci atunci îţi va fii mai bine! Deoarece şi el este un fiu al pământului orbit!" - Aceste cuvinte i-au luat supărarera lui Cireniu; şi el a început în secret să se roage dea dreptul la acel copil.

61

Groaza lui Maronius Pilla şi întrebarea lui Iosif.
Recunoaşterea păgână a lui Maronius. Explicaţia modestă a lui Iosif.
Avertismentul lui Cireniu spre atenţie.

Dar Maronius Pilla s-a îngrozit de această apariţie minunată aşa de tare, încât a început să tremure cu totul ca frunzele unui pom în bătaia vântului.

Iosif a văzut însă imediat marea disperare, şi a mers spre el şi a vorbit:

„Maronius Pilla, de ce tremuri tu aşa de tare? ţi-a făcut cumva cineva ceva?"

Şi *Maronius* a replicat: „O bărbatule, care nu ai egal pe acest pământ, ţie îţi este foarte uşor; căci tu eşti un zeu, şi pe tine trebuie să te asculte toate elementele!

„Eu însă sunt doar un om slab şi muritor, a cărui viaţa este în mâna ta, ca şi existenţa acelui stâlp!

„Cu gândurile tale cu siguranţă poţi să mă distrugi într-o clipă, ca de altfel o lume întreagă!

„Cum să nu tremur atunci în faţa ta, deoarece tu eşti cu siguranţa tatăl măreţ al tuturor zeiilor noştri, dacă ei există într-adevăr?!

„Căci acel stâlp a fost ridicat din străvechi timpuri pentru Jupiter Stator; toate furtuniile şi toate trăznetele s-au retras de mare teamă!

„Şi acum o distruge deja şi copilaşul tău mic!Dar dacă deja copilul tău poate face astfel de fapte, ce forţa şi putere stăpâneşti tu oare?!

„Dar lasă-mă pe mine, ce sunt un vierme al pământului să mă rog la tine!"

Iosif însă a vorbit: „Ascultă tu prieten şi frate Maronius, tu te înşeli amarnic!

Eu nu sunt mai mult decât tine, adică şi eu sunt doar un om muritor; dar dacă poţi tu să taci pe viaţă în faţa lumii, atunci vreau eu să-ţi spun ceva!

„Dar dacă nu taci, atunci nu îţi va merge mai bine decât acelui stâlp!

„Şi aşa ascultă-mă dacă tu vrei şi ai destul curaj!"

Dar *Maronius* l-a rugat în genunchi pe Iosif, să nu cumva să spună vreun cuvânt; căci o dată ar putea din greşeală să-i scape vreo silabă, şi atunci el ar fi pierdut.

Iosif însă a vorbit: „Să nu îţi faci tu griji din această cauză; Domnul cerurilor nu pedepseşte niciodată pe nimeni din greşeală!

„De aceea poţi tu să mă asculţi fără vreo teamă; ce îţi voi spune eu nu te va strica, ci te va ţine pe veci!"

Şi *Cireniu,* care încă ţinea în braţe cu dragoste copilaşul, a mers la Iosif şi i-a spus:

„Cel mai mare şi drag prieten! Lasă-l tu acum pe Maronius, aşa cum este; eu vreau mai întâi să-l pregătesc astăzi, şi mâine poţi tu atunci să-i dai binecuvântarea cea înaltă!"

Şi Iosif a fost de acord şi au mers de îndată cu toţii iar înapoi în casa lui Iosif.

62

Cireniu şi Iosif în competiţia de dragoste pentru binele unui suflet omenesc.

Cuvintele lui Iosif despre dragoste pentru aproapele şi pentru frate. De ce avem noi oamenii 2 ochi, două urechi, şi doar o gură.

Seara însă a vorbit *Cireniu* spre Iosif: „Prietenul meu, fratele meu dumnezeiesc, cât de rău îmi pare mie că nu pot rămâne la tine peste noapte!

„Şi cât de rău îmi pare că după amiaza de mâine trebuie s-o dedic treburilor statale!

„Dar cam pe la a treia oră a după-amiezii voi veni la tine împreună cu Maronius, şi îi vei da binecuvântarea înaltă şi sfântă peste binecuvântarea superficială care i-o voi da eu!

„Căci iată, este foarte important pentru mine, ca acest om, care are aşa de multe cunoştiinţe, să fie salvat prin şcoala vieţii a Dumnezeului tău, pe care îl consider eu singurul viu şi adevărat!"

Şi *Iosif* a vorbit: „Da tu înalt prieten, aceasta este drept şi adevărat; căci nimic nu îi este mai pe plac Domnului nostru decât atunci când ne ocupăm cu dragoste de duşmanii noştri şi ne îngrijim de binele lor actual şi cel etern!

„Să privim noi fiecare păcătos ca un frate rătăcit, aşa ne va privi şi pe noi Dumnezeu ca copiii Sai rătăciţi,

„dar în caz contrar dacă îi privim ca nişte fiinţe răutăcioase, atunci vom fii noi tot timpul judecaţi şi vom fii omorâţi la fel ca acele muşte care trăiesc doar o singură zi.

„Căci iată, de aceea ne-a dat Domnul *doi* ochi şi doar o gură ca să vorbim, deoarece ca să privim noi oamenii ca nişte *oameni* cu un ochi, şi cu celălalt să-i privim noi ca nişte *fraţi!*

„Dacă greşesc *oamenii* în faţa noastră, atunci să avem tot timpul deschis ochiul frăţiei şi să închidem ochiul omenesc;

„dar dacă greşesc *fraţii* în faţa noastră, atunci să închidem noi ochiul frăţiei şi să ne privim noi înşine şi pe fraţii noştri ca nişte oameni care greşesc.

„Cu o *singură* gură însă, trebuie să recunoaştem cu toţii *un* singur Dumnezeu, *un* singur Domn şi *un Tată,* aşa ne va recunoaşte şi El ca fiind copiii Săi!

„Căci şi Dumnezeu are doi ochi şi o gură; cu un ochi îşi vede *creaţiile* - şi cu celălalt ochi îşi vede *copiii.*

„Dacă ne privim noi cu *ochiul fratern*, atunci se uită Tatăl nostru cu ochiul de *Tată*;

„dar dacă ne privim cu ochiul uman, atunci ne vede Dumnezeu doar ca nişte creaţii, şi singura Sa gură veseşte copiilor Săi dragostea, sau creaţiilor Sale judecata!

„Deci este bine şi drept, să ne ocupăm aşa de mult de fratele nostru Maronius!"

Aici l-a binecuvântat Iosif pe Cireniu şi pe Maronius; cei doi s-au dus după aceea în oraş cu suita lor şi Iosif s-a ocupat de casa sa.

63

Iacov ca îngrijitoare de copil la leagănul copilaşului; curiozitatea lui şi certarea lui prin micul mântuitor. Bănuiala lui Iacov, *cine* este acolo în copilaş.

Seara l-a pus Maria în leagăn pe copilaşul deja devenit obosit, pe care leagăn l-a făcut Iosif deja în Ostrazine.

Şi cel mai tânăr fiu al lui Iosif (Iacov, primul scriitor al acestei cărţi) trebuia de obicei să fie pe postul de îngrijitoare de copil şi legăna şi acum copilaşul, ca El să dorească să adoarmă.

Şi Maria s-a dus în bucătărie, pentru a face o gustare de seară necesară.

Fiul lui Iosif care legăna vroia însă cu drag, ca copilaşul să adoarmă de această dată puţin mai devreme, că el cu drag s-ar fi uitat cu fraţii săi afară la iluminarea unui arc de triumf, care între timp a fost conceput nu departe de vila lui Cireniu.

El legăna de aceea copilaşul cu hărnicie şi cânta şi fluiera făcând aceasta.

Dar copilaşul totuşi nu vroia să adoarmă; când el înceta de a-l legăna, atunci copilaşul începea imediat iarăşi să se mişte şi îi arăta celui care îl legăna, că El încă nu doarme.

Acest lucru o împingea pe îngrijitoarea de copil masculină aproape într-o dezamăgire totală, pentru că afară s-a făcut deja tare mare lumină de la atâtea făclii arzânde.

El s-a decis de aceea, pe copilaş, chiar dacă încă mai era treaz, să-L părăsească puţin, pentru a se uita gură căscată afară la acest spectacol.

Când deci Iacov al nostru s-a ridicat însă puţin, atunci a vorbit *copilaşul:* „Iacov, dacă tu Mă părăseşti acum, atunci să-ţi meargă rău!

„Nu sunt Eu de o *mai mare* valoare decât spectacolul prostesc de afară şi curiozitatea ta înfumurată?

„Uite, toate stelele şi toţi îngerii te invidiază pentru slujba ta, pe care tu Mi-o săvârşeşti Mie acum, şi tu eşti plin de nerăbdare din cauza Mea şi vrei să Mă părăseşti?!

„Cu adevărat, dacă tu faci aceasta, atunci tu nu eşti demn, să Mă ai pe Mine ca frate al tău!

„Mergi numai afară, dacă spectacolul lumii este mai important pentru tine decât sunt Eu!

„Uite, întreaga încăpere este plină de îngeri, care sunt aici gata să-Mi slujească Mie, dacă slujba ta mică şi uşoară pentru Mine îţi este neplăcută!"

Această cuvântare i-a luat lui *Iacov* dintr-o dată toată dorinţa de a merge afară;

el a rămas la leagăn şi cerea de-a dreptul iertare copilaşului şi îl legăna harnic iarăşi mai departe.

Şi *copilaşul* i-a spus lui Iacov: „Totul să-ţi fie iertat; dar altă dată nu cumva să te mai laşi cucerit de lume!

„Pentru că Eu sunt *mai mult* decât toată lumea, toate cerurile şi toţi oamenii şi îngerii!"

Aceste cuvinte l-au mişcat profund pe Iacov; pentru că el a devenit încet conştient, *cine* s-ar afla cu siguranţă în spatele copilului.

Acum însă au venit deja şi Maria cu Iosif şi ceilalţi patru fii ai lui Iosif în odaie şi s-au pus la masă; Iacov le-a povestit însă imediat, ce i s-a întâmplat.

64

Predica lui Iosif despre dragostea faţă de Dumnezeu şi dragostea faţă de lume cu trimitere la David, Solomon şi Cireniu. Îduioşarea fiilor lui Iosif şi binecuvântarea copilaşului Iisus.

Atunci când Iacov a ajuns la sfârşit cu relatarea sa, i-a spus *Iosif* lui Iacov:

„Da, aşa este şi a şi fost întotdeauna astfel şi va fi tot timpul aşa; trebuie să-L iubeşti pe Dumnezeu *mai mult* în cea mai neânsemnată parte decât deja toate măreţiile lumii!

„Pentru că ce i-ar da unui om şi toate minunăţiile strigătoare ale lumii?!

„David însuşi a trebuit să fugă de propriul său fiu, şi Solomon a trebui la sfârşit să simtă amar nemilostivirea Domnului, pentru că el a umblat prea tare după măreţiile lumii!

„Dumnezeu însă ne face cadou în fiecare secundă o viaţă nouă; cum să nu-L iubim atunci în cea mai neânsemnată parte a Sa *mai mult* decât toată lumea, care se veştejeşte şi este plină de mortăciune şi necurăţie?!

„Noi însă suntem doară între noi toţi convinşi, că acest copilaş al nostru este de sus şi Il cheamă fiul lui Dumnezeu.

„El nu este astfel nici o parte mai neânsemnată a lui Dumnezeu; de aceea şi este potrivit, ca noi să-L iubim *mai mult* decât iubim toată lumea.

„Priviţi la păgânul Cireniu! Nu nouă ne este adresat, ceea ce el face pentru noi, ci copilaşului; pentru că inima lui îi spune, că după noţiunile sale cea mai înaltă fiinţă dumnezeiască se află în cea mai stânsă legătură cu acest copil al nostru, din care cauză el se teme atunci de copil şi Il iubeşte.

„Dacă un păgân face însă aşa ceva, cu cât mai mult trebuie *noi* de-abia să facem un astfel de lucru, care ştim pe deplin, de unde a venit copilaşul, care este Tatăl Său!

„De aceea să fie tot timpul îndreptată toată atenţia ochilor noştrii pe copilaş; pentru că, copilul este *mai mult* decât noi şi lumea întreagă!

„Luaţi-vă un exemplu de la mine, şi vedeţi, ce fel de jertfe grele am adus eu om bătrân deja acestui copil dumnezeiesc!

„Dar eu le-am adus uşor şi cu dragoste mare, pentru că îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât pe toată lumea.

„Am pierdut noi însă vreodată ceva prin acest fapt? - O nu! Noi am câştigat încă după fiecare jertfă!

„Deci, gândiţi şi faceţi şi voi toţi acelaşi lucru, şi voi nu veţi pierde niciodată nimic, ci numai totdeauna veţi câştiga mult!

„La aceasta este doară acest copil oricum de un aşa fel blând, că este într-adevăr o bucurie, să fii la El!

„Numai foarte rar plânge El tare!N-a fost încă niciodată bonav; şi dacă îl adori, atunci se uită El aşa de vioi şi fericit în jurul Său şi îi zâmbeşte fiecărui om aşa de inimos, că prin acest fapt eşti pătruns până la lacrimi.

„Şi acum, deoarece a şi început să vorbească deodată aşa de minunat, ai dori doară chiar să-L strângi prea tare la piept de atâta dragoste!

„De aceea deci, copiii mei, gândiţi-vă bine, *cine* este acest copilaş, şi aveţi grijă şi îngrijiţi-L neapărat foarte temeinic!

„Pentru că, altfel, ar putea El să vă pedepsească după merit, dacă voi vreţi să-L cinstiţi pe El, ca cea mai înaltă avuţie a noastră, mai puţin decât pe toate nebuniile lumii care nu înseamnă nimic!"

Această cuvântare i-a făcut pe toţi cei cinci fii să plângă, şi toţi s-au ridicat de la masă şi s-au pus în jurul leagănului copilului.

Copilaşul a privit însă la fraţii Săi şi foarte prietenos şi i-a binecuvântat şi a spus: „O fraţiilor, fiţi asemenea Mie, dacă vreţi să fiţi veşnic fericiţi!" şi fraţii au plâns şi n-au mâncat nimic în acea seară.

65

Indemnul lui Iosif spre somn. Porunca copilaşului de a rămine trezi din cauza furtunii iminente. Dubiile lui Iosif şi izbucnirea orcanului.

Sosirea lui Cireniu scăpat cu fuga împreună cu suita.

Fii lui Iosif însă nu mai voiau să părăsească leagănul; pentru că prea puternic i-a cuprins dragostea față de fratele lor mai mic dumnezeiesc.

Deoarece s-a făcut însă deja destul de târziu, a vorbit *Iosif* către fii săi:

„Voi ați arătat acum îndeajuns, că iubiți copilașul.

„S-a făcut deja târziu în noapte, și mâine se va face ziuă iarăși devreme; de aceea să vă duceți voi în numele Domnului la odihnă!

„Copilașul doarme acum deja, puneți cu grijă leagănul la patul mamei, și duceți-vă atunci în odaia voastră de dormit!“

Aceasta de-abia că a terminat încă Iosif de a o spune, că atunci a deschis *copilașul* ochii și a spus.

„Rămâneți în această noapte toți aici , și țineți pentru străini liberă odaia de dormit, care azi își vor căuta încă aici adăpostul lor!

„Fiindcă acuși va veni în această regiune o furtună foarte imensă, din care formă nu s-a mai auzit încă niciodată în această regiune.

„Dar nimeni dintre voi să nu se înfricoșeze; pentru că nimănui nu-i va fi îndoit din această cauza nici un păr!

„Dar să nu cumva să închideți din această cauză vreo ușă, ca cei scăpați cu fuga să se poată salva în această casă!“

„Iosif s-a speriat din cauza acestei preziceri a copilului și s-a grăbit imediat afară, pentru a vedea, din care parte ar veni furtuna.

Atunci când însă el a fost afară, n-a observat niciunde vreun nor; cerul era limpede, și nici un vânt nu bătea.

O liniște ca de mormânt era desfășurată peste întreaga regiune, și despre o furtună care se apropia nu era veșnic nici vorbă niciunde.

Iosif s-a întors de aceea numaidecât înapoi, i-a dat lui Dumnezeu cinstea și a spus:

„Copilul a visat probabil; pentru că o furtună nu este nici vorbă niciunde!

„Cerul este curat în toate părțile, și nici o adiere de vânt nu se mișca; de unde să se facă aici o furtună?“

De-abia a a rostit Iosif încă aceste cuvinte, că atunci s-a întâmplat dintr-o dată o bubuitură ca din o mie de tunete; pământul s-a cutremurat așa de tare, că, în oraș, s-au dărâmat mai multe case și temple.

Imediat după aceea a început să se dezlănțuie un orcan așa de furtunos, că el a împins marea apropiată în oraș la o înălțime de un cot; și tot poporul, trezit de cutremurul imens, s-a grăbit să iasă afară din oraș către locurile care se aflau mai sus.

Și *Cireniu* însuși cu întreaga lui suită a venit acuși repede în fugă în vilă la Iosif și i-a povestit în grabă scenele de coșmar, pe care le-a produs cutremurul și furtuna.

Iosif l-a liniștit pe Cireniu prin aceea, că el i-a făcut de îndată cunoscut, ce a spus copilașul mai înainte de aceasta. Aici a început Cireniu să respire mai ușurat, și bântuiala furtunii nu l-a mai speriat; pentru că s-a simțit ca bine în siguranță.

66

Creșterea furtunii. Copilașul dormind. Infricoșarea lui Cireniu.
Cuvintele de alinare ale copilașului. O Evanghelie a naturii și a încrederii în Dumnezeu.

Atunci când Cireniu și-a revenit așadar așa iarăși pe deplin, s-a dus el la leagăn și a privit îndelung la copil, plin de gânduri în inima lui.

Copilașul dormea însă foarte liniștit, și bântuirea groaznică a furtunii nu l-a conturbat în somn.

A început însă orcanul într-un timp scurt, așa de tare lovind în clădire, că *Cireniu* s-a temut de o prăbușire a acesteia.

El i-a spus de aceea lui Iosif: „Stimate prieten! Eu sunt de părere că, din cauza sporirii puterilor furtunii, să părăsim totuși mai degrabă această clădire.

„Pentru că cât de ușor poate un vârtej de vânt să cuprindă această - chiar dacă stabilă - clădire și să ne îngroape pe toți sub dărâmăturile acesteia!

„De aceea să ne punem mai degrabă din timp pe fugă, deoarece noi așadar totuși nu putem fii siguri de aceasta, de parcă nu s-ar putea întâmpla așa ceva aici tot așa de bine ca în oraș!“

Aici și-a deschis *copilașul* dintr-o dată iarăși ochii Săi ceresc dumnezeiești și l-a recunoscut imediat pe Cireniu și i-a vorbit chiar foarte răspicat:

„Cireniu, dacă tu ești la *Mine,* nu trebuie să te sperii de această furtună;

„pentru că și furtunile se află, precum toată lumea, în mâna lui Dumnezeu!

„Furtunile trebuie să fie și trebuie să îndepărteze răul iadului format în timp!

„Dar celora, care se află în jurul *Meu,* nu le pot pricinui nici un rău trupului lor; pentru că și furtunile își cunosc Domnul lor și nu fac fără plan, ceea ce fac.

„Pentru că Acela Unul, care este foarte plin de dragoste, înțelept şi atotputernic, ține frâul lor în mâna Sa.
„De aceea fii fără frică, Cireniu al Meu, aici, la Mine, şi fii asigurat, că aici nimănui nu-i va fi nici măcar îndoit un păr!
„Pentru că aceste furtuni ştiu exact, *cine* este aici acasă.
„Uite, ți-au acordat oamenii totuşi în seara aceasta chiar şi ție, care eşti tu totuşi numai un *om,* o cinstire înflăcărată!
„Aici însă îl slăvesc furtunile pe Cineva, care este *mai mult* decât numai un om! Eşti tu de părere că aceasta este neechitabil?
„O Cireniu, aerul, care suflă către tine, îl înțelege şi pe Acela, care l-a făcut: de aceea poate el să-L şi slăvească!“
Aceste cuvinte ale copilaşului, care acuşi a adormit iarăşi, i-au făcut pe toți să tacă, şi Cireniu a îngenunchiat jos, în fața leagănului, şi se ruga într-ascuns la copilaş.

67

Poşta înfricoşătoare a curierilor. Cererea lacomă după sânge a preoților de idoli păgâni.
Cireniu în încurcătură între inimă şi lume.
Cel mai bun sfat al copilaşului.

Astfel a trecut o oră liniştită, şi nu se mai îngrijea nimeni din casă prea tare din cauza bântuielii şi vuielii furtunii.
După trecerea a unei ore au venit însă *curieri* la Cireniu în casa lui Iosif şi au povestit, spunând:
„Măreț şi puternic domn! Se întâmplă lucruri ne la locul lor:
„Foc se dezlănțuie în mai multe locuri din pământ;
„stâlpi de foc zburători sunt împinşi de orcan încoace şi încolo şi distrug totul, unde ajung ei.
„Nimic nu este destul de tare şi stabil, să țină piept puterii lor groaznice.
„Preoții au spus: toți zeii împreună s-au mâniat şi au vrut să ne distrugă pe noi toți!
„Astfel şi este însă aceasta; pentru că se aude limpede lătratul lui Cerberus, şi furiile dansează deja peste tot împrejur! Vulcanul şi-a îndreptat mâncarea înspre lumea de deasupra;
„Ciclopele lui puternice distrug neastâmpărate casele şi munții.
„Şi Neptun şi-a unit toate forțele sale împreună *într-una!*
„Asemenea munților cutremură el marea şi vrea să ne înece pe toți.
„Dacă nu se vor aduce deodată mari jertfe omeneşti pentru zeii foarte dezlănțuiți, atunci s-a zis cu noi toți!
„O mie de feciori şi o mie de fecioare au stabilit preoții pentru ispăşire; şi noi am fost de aceea trimişi în cea mai mare grabă la tine, ca noi să primim de la tine *Fiat-ul* (aşa să se întâmple)!“
Cireniu s-a speriat foarte tare din cauza acestui mesaj şi nu ştia ce să înceapă el acum.
Chemării preoților nu îndrăznea el să se împotrivească direct din cauza politicii statale;
să permită însă jertfa, i-a fost inimii sale încă mai imposibil, decât să se contrazică cu preoții.
El s-a adresat de aceea copilaşului, care tocmai s-a trezit, şi l-a întrebat despre un sfat în această privință groaznică.
Copilaşul însă a spus: „Fii liniştit; pentru că într-un minut va înceta furtuna, - şi aceia, care vroiau să măcelărească oameni, nu mai sunt! De aceea fii liniştit, Cireniu al Meu!“

68

Răspunsul lui Cireniu către mesageri. Insistența celor trei preoți însetați de sânge pentru aprobarea jertfei. Atenția lui Cireniu.
Strigătul de jale al celor două mii de oameni rânduiți spre jertfa rituală.

Mesagerii însă aşteptau încă ordinul suprem a lui Cireniu.
Cireniu însă s-a ridicat de la leagăn şi a început să vorbească spre acei mesageri:
„Mergeți voi la preoți, şi aduceți-mi lista cu acei feciori şi fete care vor trebui jertfiți;
„căci eu trebuie să mă conving dacă alegerea este dreaptă!“
Mesagerii au plecat degrabă, deoarece furtuna s-a potolit cu totul.
Ajunşi în oraş, au găsit ei clădirea preoților, spre groaza lor într-o grămadă de moloz, sub care în afară de trei preoți inferiori toți ceilalți preoți superiori şi-au găsit sfârşitul.
Mesagerii s-au întors de aceea imediat înapoi la Cireniu cu ştirea grozavă de ce s-a petrecut cu acei preoți.
Cireniu a fost acum întru totul convins de adevărul spuselor ale copilaşului, şi nu a ştiut ce să facă, şi de aceea a vrut să întrebe copilaşul de părerea Sa.

Dar în acea clipă au ajuns şi acei *trei preoţi* care au mai rămas;
aceştia au întrebat de aceea repede ce ar fii de făcut, deoarece o nouă zguduitură a îngropat toţii slujitorii credincioşi ai zeiilor, în acea clipă când ei au fost deja pe punctul de a jertfi.
Cei o mie de fecior şi cele o mie de fecioare erau deja pregătite pentru jertfă pe locul cel mare, unde era stâlpul lui Jupiter, dar care era şi el distrus.
Să se înfăptuiască acum jertfirea sau doar la răsăritul soarelui?
Oprită, nu putea fii în nici într-un caz, deoarece atunci zeii s-ar înfuria şi mai tare din cauza necredinţei oamenilor şi a nemulţumirii lor!
Şi *Cireniu* le-a replicat celor trei preoţi inferiori:
„Astăzi nu are voie în nici într-un caz să se înfăptuiască jertfirea şi mâine dimineaţă nu mai degrabă, ca eu să dau ordinul pentru aceasta!“
După aceasta au plecat cei trei preoţi de la Cireniu şi s-au dus la acel loc, unde victimele plângeau şi jeleau şi cu frică îşi ridicau mâinile în sus şi îi implorau pe zei, ca aceştia să aibă milă cu ei.
Dar Cireniu de abia putea aştepta dimineaţa următoare; căci lui îi părea rău de victimele acelea speriate, deoarece acestea trebuiau să îndure o noapte a groazei.

69

Noaptea de frică a victimelor omeneşti tinere. Cei trei slujitori diabolici de idoli.
Supărarea interioară a lui Cireniu şi decizea sa dreaptă: Libertatea victimelor,
moartea celor trei preoţi!

Cei *trei preoţi* de îndată ce au ajuns la locul jertfirii, i-au înştiinţat imediat pe paznicii victimelor şi victimele tinere pline de spaimă, că jertfirea planificată va avea loc cu mult mai mare seriozitate a doua zi, deoarece a ordonat acest fapt chiar însuşi Cireniu cel înalt.
În ce stare i-a pus această înştiinţare pe acele două mii de victime, nu are nevoie de o descriere mai detaliată pentru acela, ce ştie istoria tradiţională, că astfel de jertfe pentru zeii diferiţi erau chinuiţi diferit şi omorâţi tot aşa.
Pentru unii ar fii scandalos, să asculte miile feluri de tortură; de aceea vrem noi să trecem peste ele.
De aceea vrem noi imediat să vizităm împreună cu Cireniu, Maronius şi Iosif locul jertfirii şi să ne uităm puţin prin jur! -
În acea dimineaţa care era cât se poate de senină s-au dus cei trei mai sus menţionaţi la locul din-ainte stabilit pentru acea jertfă.
Cu cea mai mare amăriciune a auzit Cireniu deja de departe strigătele de spaima şi groază ale acelor tiner care erau pregătiţi pentru a fii jertfiţi.
El a grăbit de aceea pasul, pentru a pune cât mai repede capăt acestei secene de groază.
Ajuns la acel loc, s-a înspământat de simţurile neomeneşti ale acelor trei preoţi, care aşteptau deja cu cea mai mare nerăbdare acordul lui Cireniu pentru a-i ucide.
Cireniu a ordonat de aceea imediat să vină la el acei preoţi şi i-a întrebat de îndată: „Spuneţi-mi voi mie, nu vă este milă de aceşti tineri, care trebuie ucişi într-un fel îngrozitor? Nu aveţi voi compasiune în pieptul vostru pentru ei?“
Şi *preoţii* au vorbit: „Unde simt zeii, acolo se termină mila omenească!
„Căci zeiilor nu le este importantă viaţa omenească - şi de obicei le este groază de aceasta; de aceea suntem şi noi, slujitorii lor, după felul lor, şi din această cauză nu putem purta milă în noi,
„însă doar bucurie şi fericire, cum putem noi să le slujim de îndată zeilor noştri măreţi!
„Deci şi acum ne bucurăm peste măsură de uciderea acestor victime, care şi aşa sunt rar cerute de zeii noştri cei înalţi!“
Această afirmaţie i-a zguduit aşa de tare inima lui *Cireniu,* că a început să tremure de furie din cauza acelor preoţi.
Dar s-a liniştit în scurt timp şi a început să vorbească iar spre acei trei preoţi: „Dar cum ar fii, dacă însuşi Zeus s-ar afla aici şi le-ar scuti viaţa acestor victime?! - Ce aţi face voi atunci?“
Şi *preoţii* au replicat cu seriozitate: „Atunci va trebui să fie jertfiţi cu mult mai mult, pentru că acest fapt ar fii doar o probă pentru hărnicia slujirii noastre!
„Dacă noi am avea milă cu acele victime alese, atunci ne-ar privi Zeus ca nişte neleguiţi şi ne-ar distruge atunci cu fulgere şi trăsnete!“
Cireniu însă i-a întrebat mai departe pe preoţi şi a spus: „Dar ce faptă au desăvârşit ceilalţi preoţi înalţi în faţa zeiilor, că au fost omorâţi fără milă în palatul lor?“
Şi *preoţii* au răspuns: „Nu ştii tu oare, că asupra tuturor preoţiilor şi a zeiilor domneşte un crud *fatum* (destin)?
Acesta i-a omorât pe preoţi, şi i-a supărat mai devreme pe zei; dar pe zei

nu-i poate ucide, ci doar pe preoții de aici care sunt muritori de rând!“

„Bine“, a vorbit *Cireniu,* „astăzi, după miezul nopții, a venit fatum la mine şi mi-a dat ordinul, să dăruiesc acestor tineri viața - şi pentru aceasta să va jertfesc pe *voi,* şi aceasta este aşa de drept, cum este adevărat că pe mine mă cheamă Cireniu şi fratele meu este Iulius Augustus Cezar cel mai înalt consul şi împărat al Romei! - Ce spuneți voi la această afirmație?“

Această afirmație de groază i-a făcut pe preoți să pălească şi pe acele victime să revină înapoi la realitate. Căci aici a ordonat Cireniu să li se vestească tuturor victimelor libertatea, dar pentru aceasta să fie legați cei trei preoți şi pregătiți pentru execuție.

70

Încercarea lui Iosif de a atenua situația. Supărarea lui Cireniu pe acei trei preoți condamnați la moarte. Implorarea spre milă a acelor trei condamnați.

Iosif însă a mers spre Cireniu şi l-a întrebat: „Respectat şi drag prieten, este întra-devăr aceasta seriozitatea ta deplină, ca să ucizi aceşti slujitori ai idolilor?“

Şi *Cireniu* plin de supărare pe acei tigri fără milă omenească, a început să vorbească spre Iosif:

„Da, minunatul meu prieten! Aici vreau eu să înființez un exemplu, la care poate vedea poporul, că nu îmi este nimic mai de groază decât sentimentele total lipsite de dragoste!

„Căci un om fără dragoste şi fără compasiune este cel mai mare rău de pe acest pământ.

„Toate fiarele sunt în comparație nişte miei, şi furiile iadului nu se pot numi altfel, decât nişte elevi răi față de aceştia.

„De aceea văd eu aceasta ca cea mai mare îndatorare a mea, ca un conducător adevărat, să-i stârpesc astfel pe tirani de pe fața acestui pământ.

„Dar preoții trebuie să învețe poporul mai ales în dragoste; ei ar trebui să meargă cu un exemplu bun înainte!

„Dar dacă aceşti învățători ai poporului devin nişte furii, ce vor deveni atunci elevii lor?!

„De aceea să înlăturăm aceste bestii umane! Eu mă mai gândesc doar în ce fel de tortură va urma moartea lor, şi imediat după aceea să se întâmple aceasta!“

Iosif însă de abia a mai îndrăznit, să-i spună mai încă ceva lui Cireniu, căci acesta şi-a rostit cuvintele cu o seriozitate măreață.

Dar după un timp au îngenunchiat *cei trei preoți* în fața lui Cireniu şi l-au rugat să aibă îndurare cu asigurarea, că îşi vor schimba cu siguranță viața şi vor fii de acord să renunțe imediat la postul lor înalt.

Dar pentru câştigarea compasiunii au apelat ei la legea preoților, care i-a obligat să acționeze aşa şi nu altfel.

Cireniu însă a vorbit: „Credeți voi răufăcători, că eu nu cunosc legile preoților?!

„Ascultați, nemaipomenita lege a jertfirii sună astfel: ‘Dacă vreun popor a devenit evident necredincios zeilor printr-o abatere şi zeii îl năpădesc pe acel popor cu războaie, foamete şi ciumă, atunci de abia trebuie să atenționeze preoții poporul spre a se îndrepta.

„‘Dacă se îndreaptă acel popor, atunci trebuie ca preoții să-i binecuvânteze şi să îndatoreze poporului, ca acesta să aducă spre împăcarea lor cu zeii anumite jertfe de aur, animale sau cereale în fața preoțiilor, care vor sfinți aceste jertfe şi le vor afuma.

„‘ Dar dacă va exista un popor încăpățânat, care nu vrea să se îndrepte, şi care îi batjocoreşte pe preoți, atunci va trebui să-i prindă preoții pe acei batjocoritori împreună cu copiii acestora şi îi va duce în odăi subterane unde îi va învăța cu zbicul şapte luni întregi!

„‘ Dacă se îndreaptă aceşti nelegiuiți, atunci li se va reda din nou libertatea; dar dacă nu se îndreaptă, atunci să pice din cauza săbii - şi doar atunci vor fii puşi în flăcările zeilor pentru ispăşirea lor!’

„Nu sună exact aşa legea veche şi înțeleaptă a jertfirilor?! - Afost aici vreun război, foamete sau ciumă? Au renegat aceşti frumoşi tineri zeii? I-ați învățat oare şapte luni la rând? - Nu doar din lacisivitate şi faimă ați vrut voi să-i omorâți! şi de aceea trebuie să muriți ca cei mai mari nelegiuiți ale propriilor voastre legi!“

71

Comnetariul blând a lui Iosif spre Cireniu cu indiciul spre judecata Domnului. Ascultarea lui Cireniu. Aparenta condamnare spre moarte pe cruce ca mijloc de îmbunătățire a celor trei preoți.

După această explicație a lui Cireniu a mers din nou *Iosif* spre el şi a început să vorbească:

„Cireniu, tu prieten şi frate măreț şi minunat! Eu cred, că tu ar trebui mai degrabă să laşi în seama Domnului pedeapsa acestor trei slujitori ai idolilor, care sunt într-adevăr plini de răutate!

„Deoarece crede-mă, că nimeni nu-i face pe plac Domnului, atotputernicului Dumnezeu, chiar şi atunci, dacă acesta pune să fie ucişi cei mai mari răufăcători!

„Lasă aceasta fără teamă pe seama Atotputrenicului, şi Acesta îi va pedepsi pe cei trei, şi Domnul te va binecuvânta prin pedeapsa care i-o va da acestora, dacă ei nu se vor îndrepta cu totul şi nu le va părea rău într-adevăr!"

Aceste cuvinte ale lui Iosif l-au pus pe gânduri pe Cireniu despre ce ar trebui el să facă în acest caz.

După o vreme s-a hotărât să-i lase pe cei trei să simtă frica aceea de moarte, aşa cum au simţit-o şi acei tineri întreaga noapte.

De aceea a vorbit el *(Cireniu)* spre Iosif: „Dragul şi iubitul meu prieten şi frate! Eu am cântărit cu bine sfatul tău şi eu îl voi şi urma!

„Dar în *această* clipă nu o pot face! Eu trebuie să rup acel baston promis acestor slujitori răi şi trebuie să-i condamn la o moarte plină de suferinţă şi de tortură! Dar după ce vor trece printr-o frică de moarte de douăzeci şi patru de ore, atunci roagă-mă tu cu voce tare în faţa poporului pe acest loc de judecată pentru scutirea pedepsei cu moartea,

„şi eu evident te voi auizi şi după ordinea statului le voi dărui acestor creaturi viaţa!

„Dar după lege trebuie ei să asculte pedeapsa lor cu moartea; dacă s-a întâmplat aceasta, atunci iertarea poate interveni doar în cazuri extraordinare în locul execuţiei.

„Şi aşa vreau eu să mă pun imediat pe treabă!"

Iosif a fost de aceiaşi părere şi *Cireniu* a strigat de îndată judecătorii şi condamnaţii la el şi a început să vorbească:

„Aduceţi voi trei cruci din fier şi aduceţi lanţuri stabile; cruciile să le fixaţi bine în pământ şi puneţi pe foc douăzeci şi patru de ore în continu în jurul acestor cruci!

„Dacă după o vreme are temperatura destul de ridicată, atunci voi veni eu şi voi lăsa să-i tragă pe aceşti nemernici pe aceste cruci! *Fiat* (Aşa să se şi întâmple)

După aceea a luat Cireniu un baston şi l-a rupt, l-a aruncat celor trei în faţa picioarelor şi a început să vorbească:

„Acum v-aţi auzit voi sentinţa! Să vă pregătiţi de aceea; căci voi sunteţi demni de o asemenea moarte! *Fiat!*

Ca mii de fulgere a ajuns această sentinţă la urechile celor trei; ei au început de îndată să plângă şi să se jelească şi după aceea au început să implore ajutorul zeiilor.

Ei imediat au fost legaţi şi duşi de o gardă puternică, iar slujitorii au mers de îndată în judecătorie şi au început să aducă lucrurile de tortură care le-au fost poruncite să le aducă. Cireniu, Iosif şi Maronius insă au plecat imediat acasă.

72

Dubiile Mariei despre puterea atotcuprinzătoare a copilului Iisus. Povestirea liniştitoare a lui Iosif . De ce a fugit măreţul leu din Iudeea din faţa lui Irod.
Fericirea copilaşilor ucişi. Maturitatea lui Pilla.

Atunci când Cireniu împreună cu Iosif şi cu Maronius Pilla s-au apropiat de vilă, i-a întâmpinat *Maria* foarte fricoasă şi l-a întrebat în aceeaşi clipă pe Iosif:

„Dragul meu Iosif, iubitul meu soţ! O spune-mi repede, ce s-a întâmplat cu acel tineret!

„Căci dacă de fiecare dată, când se cutremură aici pământul, şi după părerea mea se întâmplă acest fapt des, au loc astfel de jertfe, atunci nu suntem nici măcar noi siguri cu copilaşul nostru!

„Chiar dacă are aşa o putere mare - a trebuit noi totuşi să ne refugiem din Palestina din faţa lui Irod,

„de unde am ajuns eu şi la concluzia: Pentru unele cazuri nu are suficientă putere copilaşul nostru! De aceea este sarcina noastră, să-L ferim de toate pericolele!"

Şi *Iosif* a vorbit spre Maria: O tu soţie, primită direct de la Dumnezeu, Domnul nostru, nu te speria din această cauză!

„Căci iată, nici măcar un păr nu li s-a îndoit acelor tineri care au fost aleşi spre jertfire!

„Şi dragul nostru Cireniu le-a redat imediat libertatea şi i-a condamnat în schimb pe acei trei preoţi, care au fost ieri aici şi au cerut permisiunea lui Cireniu pentru uciderea acelor tineri, la moartea cea mai dureroasă şi de tortură pe crucea înfierbântată!

Dar - vorbind între noi - doar aparent! Mâine dimineaţă în loc să fie executaţi îsi vor primi iertatrea!

Şi această lecţie le va ajunge cu siguranţa în viitor, deoarece ei nu îşi vor mai da părerea afirmativă pentru astfel de jertfiri sângeroase pentru idoli!

De aceea fii tu liniştită, iubita mea nevastă şi gândeşte-te: Domnul care până acum ne-a condus aşa de sigur, Acela ne va conduce şi în viitor şi nu va da voie să picăm în mâinile păgânilor!"

Maria s-a liniştit cu totul la aceste cuvinte ale lui Iosif, şi faţa ei s-a înseninat din nou.

Şi *copilaşul* i-a zâmbit mamei Sale în chip şi a vorbit spre ea:
„Maria, dacă cineva ar fii îmblânzit un leu, ca acesta să-l ducă ca un animal blând de povoară,
„crezi tu are, că ar fii de lăudat, să se înspământe acesta pe spatele măreţ al leului de un iepure care fuge?“
Maria a fost uimită de adânca înţelepciune a acestor cuvinte, cu toate că ea nu le înţelegea.
Şi *copilaşul* a vorbit de aceea mai încă o dată spre Maria, şi aceasta cu o mare seriozitate:
„*Eu* sunt măreţul leu din Iudeia, care te duce pe spatele lui; cum te poţi înspământa tu de aceia, pe care Eu îi pot sufla ca o frunză în bătaia vântului?!
„Crezi tu oare, că Eu am fugit de Irod, ca să mă adăpostesc de furia sa?
„Da de unde! Eu m-am refrugiat doar pentru a-l *scuti* pe el; căci dacă mi-ar fii văzut chipul, atunci s-ar fii terminat cu el în vecii vecilor! -
„Iată, copilaşii care au fost strangulaţi în locul Meu, sunt deja fericiţi în împăraţia Mea - şi sunt zilnic în jurul Meu şi Mă recunosc ca Domnul lor etern!
„Iată, Maria, exact aşa sunt lucrurile! Dar pentru că tu trebuie să taci, aşa cum ţi-a fost poruncit; dar tu pentru tine să ştii, *cine* este Acela, pe care tu a trebuit să-L numeşti ‘fiul Domnului’ şi pe care tu l-ai numit aşa!“
Aceste cuvinte au cutremurat-o pe Maria într-u totul; căci ea a văzut de abia acum, că ea purta de fapt *pe Domnul* Însuşi în braţele ei.
Dar şi Maronius, care s-a aflat în spatele Mariei, a auzit cuvintele copilului şi a îngenunchiat imediat în faţa acestuia.
De abia acum a văzut-o Cireniu pe Maria; căci mai devreme a fost într-o discuţie adâncă cu unul din secretarii lui.
Dar acum a mers el repede spre copil l-a salutat, l-a alintat, şi copilaşul a făcut acelaşi lucru şi cu Cirenuiu şi a spus: „Cireniu, ridică-l pe Maronius, - căci el este deja pregătit; acum Mă poate el recunoaşte pe Mine! - Mă înţelegi tu, ce vreau Eu să spun cu aceasta?“

73

Ordinul lui Cireniu: suspendarea exerciţiilor militare. Plecarea către oraş şi condiţia copilaşului Iisus în favoarea celor trei victime date spre moarte.

Atunci când însă întreaga societate a ajuns la vilă, l-a trimis Cireniu de îndată pe adiotantul său în oraş la cel mai mare din oraş şi i-a făcut cunoscut, că în această zi, precum şi în cele următoare, să nu aibă loc parade şi exerciţii militare.
Pentru că aşa ceva era obişnuit la romani la ocazii ieşite din comun, că, acolo, la anumite apariţii - precum o eclipsă de soare sau de lună, o furtună puternică, meteoriţi înflăcăraţi, comete, ieşirea în evidenţă dintr-o dată a unui bolnav mintal, năpădirea de aşa numita epilepsie, asemenea şi a unor zile de judecată extraordinare - obiceiurile romanilor nu permiteau, să umbli în acelaşi timp şi după alte afaceri ale statului.
Pentru că toate zilele de acest gen erau valabile pentru romanii, de altfel în multe părţi cinstiţi, ca zile de nenoroc sau ca zile speciale ale zeiilor, pe care oamenii trebuiau să le folosească de îndată la treburi sfinte şi nu la treburile lor proprii.
Cu toate că însă Cireniu nu socotea tocmai prea importante aceste obiceiuri fără valoare, trebuia el totuşi să facă însă aşa ceva din cauza poporului, care se ţinea încă strâns legat de asemenea nebunii.
Atunci când însă adiotantul a plecat, a vorbit *Cireniu* către Iosif: „Cel mai scump frate şi prieten! Porunceşte tu acum să se facă o gustare de dimineaţă! După gustarea de dimineaţă vrem noi însă să mergem toţi împreună şi laolaltă în oraş şi vrem acolo să luăm în vizor efectele devastatoare ale furtunii!
„Noi vom întâlni la această ocazie cu siguranţă mulţi cetăţeni săraci şi sinistraţi ai acestui oraş şi îi vom şi ajuta pe orice cale posibilă.
„După aceea vom cerceta portul şi vom vedea, cum stau lucrurile cu corăbiile, dacă şi cum au fost ele avariate.
„Se va ivi acolo cu siguranţă câte o treabă pentru fii tăi, pe care vreau să-i numesc de îndată supraveghetori şefi, pentru că oricum lipsesc tare în acest oraş oameni cu cunoştiinţe de a face construcţii.
„Pentru că Egiptul nu mai este acum de loc în privinţa arhitectonică ceea, ce a fost această ţară odată cu mii de ani în urmă, în timpurile vechiilor faraoni.“
Iosif a urmat de îndată cererea lui Cireniu, s-a îngrijit să se facă o gustare simplă de dimineaţă, conţinând pâine, miere, lapte şi unele fructe.
După mâncare s-a ridicat însă Cireniu şi întreaga tovărăşie a mesei şi vroiau imediat să meargă în oraş cu intenţiile menţionate;
dar *copilaşul* l-a chemat pe Cireniu la Sine şi i-a spus: „Cireniu al Meu, tu mergi în oraş, să ajuţi cumva cetăţenii nevoiaşi, şi cea mai mare dorinţă a ta este, ca Eu să fiu la tine!
„Da, Eu şi vreau să plec cu tine, dar tu trebuie să Mă asculţi şi să urmezi sfatul Meu!

„Uite, cei care suferă de cea mai mare nevoie sunt desigur acei trei condamnați de tine la o frică de moarte de patruzeci şi opt de ore!

„Uite dar în plus, Eu nu am bucurie la prea marea durere a celor sărmani; de aceea, să mergem mai întâi acolo şi să-i ajutăm pe aceşti cei mai nenorociți! După aceea vrem noi de-abia să-i vizităm pe acei mai puțin nenorociți în oraş şi să vizităm portul la mare!

„Dacă tu faci aceasta, atunci Eu voi pleca cu tine; dacă însă tu *nu* faci aceasta, atunci Eu rămân acasă! Pentru că uite, şi Eu sunt un Domn în felul Meu şi pot face ceea ce vreau Eu, fără să Mă țin de tine! Dacă tu însă îmi urmezi sfatul, atunci vreau Eu să Mă țin într-adevăr de tine!“

74

Cireniu la calea de răscruce. Sfatul copilaşului. Maronius ca cunoscător al dreptului roman. Amnistierea preoților la locul de condamnare, moartea lor din cauza bucuriei şi readucerea lor la viață prin copilul Iisus.

Atunci când *Cireniu* a auzit aceasta de la micul vorbitor de leagăn care se afla pentru el peste toate, cum el îl numea câteodată, a rămas el foarte tare stupefiat în sine însuşi şi nu ştia, ce să facă el aşa de fapt.

Pentru că, pe de-o parte se considera el în fața poporului tare demascat ca un conducător de oşti şi cel mai mare guvernator şovăielnic,

pe de-altă parte avea el însă prea mare respect față de puterea încercată a copilului.

El s-a gândit un timp încoace şi încolo şi a spus după un răstimp ca pentru sine însuşi:

„O Sțila (vârtej al mării la Mesina) , o Caribdis (stânci la mare, tot la Mesina. Marinarii, care scăpau de Sțila, dădeau greş de obicei la Caribdis, - sau invers.), o mit al lui Hercule la răscruce de drum!

„Aici se află eroul între două prăpastii; dacă el se fereşte de una, atunci cade el inevitabil în cealaltă!

„Ce să fac eu acum? Incotro să mă îndrept? Să apar pentru prima oară şovăielnic în fața poporului şi să fac voia acestui copil puternic?

„Sau să fac după decizia mea şi aşa foarte blândă?“

Aici l-a chemat iarăşi *copilaşul* pe Cireniu la Sine şi a vorbit zâmbind: „Tu prietenul Meu drag, tu amesteci împreună ouă şi nuci goale în interior!

„Ce este Sțila şi ce este Caribdisul şi ce este eroul Hercule în fața Mea?! Urmează-Mă tu pe Mine şi tu nu vei avea nimic de-a face cu toate aceste nimicnicii!“

Şi *Cireniu,* restabilindu-se din şovăiala sa, i-a spus copilului:

„Da, Tu viața Mea, Tu micul meu Socrate, Platon, Aristotel în leagăn, pe Tine vreau să Te fac mulțumit, şi să se întâmple din aceasta ce-o vrea!

„Şi, astfel, să mergem aşadar la locul de execuție şi, acolo, să preschimbăm numaidecât condamnarea noastră în milostivire!“

Aici s-a apropiat şi *Maronius* de Cireniu şi i-a spus foarte domol:

„Inălțime imperială şi consulară! Eu sunt întru totul de acord cu sfatul copilului; pentru că eu mi-am amintit exact acum, că pedeapsa cu moartea nu are voie niciodată să se rânduiască asupra preoților la chestiuni preoțeşti, fără acordul *Pontifex maximum* din Roma *(*textual „cel mai mare constructor de poduri“, titlul căpeteniei preoților din Roma, mai târziu titlu al Papei.), -

„în afară de faptul dacă aceştia ar fi agitatori statali, ceea ce ei nu sunt însă, ci numai orbi zeloşi ai lucrului lor.

„De aceea dau eu tare mare dreptate sfatului copilului; urmarea acestuia îți poate fi de aceea numai de folos, dar niciodată să-ți pricinuiască rău!“

Pe Cireniu l-a bucurat această remarcă a lui Maroniu, şi el s-a pus de aceea de îndată pe cale cu întreaga societate de dinainte determinată.

Ajunşi la locul de execuție, i-a găsit el pe cei trei preoți deja aproape neânsuflețiți - din cauza a prea marii frici față de moartea prin chin.

Numai *unu dintre ei* a mai avut încă atât de multă prezență de spirit, că s-a ridicat cu greu în fața lui Cireniu şi l-a rugat pentru o formă de moarte milostivă.

Cireniu i-a spus însă, precum şi celorlalți doi: „Priviți la copil, pe care îl poartă mama pe brațele sale! Acesta vă dă vouă iarăşi viața, şi astfel eu v-o şi fac cadou şi îmi retrag sentința mea!

„Ridicați-vă de aceea iarăşi, şi mergeți liberi! *Fiat!* şi voi supraveghetori, voi judecători, lictori şi ajutori de călăi, plecați cu toate! *Fiat!“*

Această strigare de milostivire le-a luat preoților viața; dar copilaşul şi-a întâns mâna peste cei trei, şi ei s-au trezit iarăşi la viață şi l-au urmat de îndată foarte înviorați pe micul lor salvator al vieții lor.

75

Vizitarea oraşului după furtună. Efectul bun al orcanului.

Intenția prostească a lui Cireniu, de a arunca sabia de la el.
Cuvintele înțelepte ale copilașului sfânt despre sabie ca toiag de păstor.

Plecând repede de la locul de execuție, s-a dus așadar toată societatea în oraș, în suita celor trei preoți iertați.

Atunci când ea, anume societatea a ajuns însă în oraș, la marele loc - și anume în fața imensului moloz al marelui templu și a întregului mai mare palat de preoți - ,

acolo *Cireniu* și-a pus mâinile în cap și a vorbit cu voce tare:

„Cât de mult schimbat arăți tu! Da, astfel poate să înfăptuiască numai o putere de-a lui Dumnezeu!

„Nu este nevoie de mult timp, ci numai un semn al atotputerniciei este îndeajuns, să preschimbe întregul cerc pământesc în praf!

„O oameni, vreți voi să vă luptați cu Acela, care poruncește elementelor, și ele urmează îndemnului Lui?!

„Vreți voi să fiți judecători, unde poruncește atotputernicia dumnezeirii, și să domniți, unde vă distruge un semn ușor cu mâna al Domnului veșnic?!

„Nu, nu! Eu sunt un nebun, că îmi mai port încă sabia mea încins, de parcă aș avea o putere!

„La o parte cu tine, tu lucru nemernic! Aici, în această grămadă de moloz, este cel mai bun loc pentru tine! Adevărata mea sabie să fii însă *Tu, Tu,* pe care îl poartă mama pe brațele ei!"

Aici și-a îndepărtat dintr-o dată Cireniu sabia sa împreună cu cureaua de onoare de la trupul său și a vrut s-o arunce cu cea mai mare putere în moloz.

Dar *copilașul*, care se afla lângă Cireniu pe brațele Mariei, i-a spus:

„Cireniu! Nu fă, ceea ce vrei tu să faci! Pentru că într-adevăr, cine poartă sabia după felul cum o porți tu, acela o poartă drept!

„Cine folosește sabia ca *armă*, acela s-o arunce de la sine;

„cine o folosește însă ca *toiag de păstor,* acela s-o păstreze! Fiindcă astfel este voia Aceluia, pe care trebuie veșnic să-L asculte cerul și pământul!

„Tu ești însă un păstor acelora, care sunt scriși în cartea sabiei tale;

„de aceea încinge-te tu numai iarăși cu cinstea dreaptă, ca poporul tău să te recunoască, că tu îi ești lui un păstor!

„Dacă ar fi turma ta alcătuită numai din *miei,* atunci tu nu ai avea nevoie de nici un toiag!

„Dar printre sunt foarte mulți *berbeci;* de aceea aș dori Eu mai degrabă să-ți adaug încă un toiag, decât să ți-l iau pe acesta pe care îl ai!

„Adevărat este: nu există putere în afară de cea în Dumnezeu; dar dacă Dumnezeu îți dă putere, atunci tu să n-o arunci de la tine acolo, unde ceea ce blestemul lui Dumnezeu a judecat!"

Aceste cuvinte l-au făcut pe Cireniu de îndată să-și încingă sabia sub rugăciunea continu tăcută înspre copilaș.

Cei trei preoți s-au speriat însă foarte tare de înțelepciunea acestui copilaș.

76

Minunarea celor trei preoți din cauza înțelepciunii copilului și cea a lui Iosif.
Mitologia lui Iosif bună și scurtă despre zei.

Cu cel mai mare respect s-au apropiat *cei trei preoți* de Iosif și l-au întrebat, cum a ajuns acest copil la o asemenea înțelepciune foarte minunată, și câți ani ar avea.

Iosif le-a spus însă: „Dragi prieteni, nu întrebați prea devreme despre acest lucru; pentru că un răspuns prea timpuriu ar putea să vă coste viața!

„Urmați-ne însă, și lepădați credința voastră în zeii cei mulți și credeți, că este numai *un singur* Dumnezeu adevărat al cerului și al pământului, și credeți, că acest *unul* Dumnezeu adevărat este Acela, pe care îl divinizează și îl slăvește poporul israelitean în Ierusalim, căci astfel veți afla voi în voi înșivă și din acest copil, de unde este înțelepciunea Sa!"

Preoții au spus însă: „Omule, tu rostești aici cuvinte stranii!

„Nu sunt așadar zeii noștri de bază, Zeus, Apolon, Mercurul, Vulcanul, Pluto, Marte și Neptun, Iuno, Minerva, Venus și mai mulți alții nimic altceva decât doar făpturi ale fanteziei omenești?"

Și *Iosif* a răspuns: „Ascultați-mă, voi prieteni! Toți zeii voștri s-au format prin fantezia părinților voșstri din începuturi, care l-au cunoscut încă foarte bine pe acel *unic* Dumnezeu!

„Ei erau însă poeți și cântăreți rari la curțile vechilor regi ai acestei țări și personificau - ce-i drept, în corespunderi bune - proprietățile ale acelui *unic* Dumnezeu adevărat.

„Pentru ei reprezenta Jupiter bunătatea și dragostea Tatălui din veșnicie, Apolon era înțelepciunea Tatălui, și Minerva reprezenta puterea acestei înțelepciuni.

„Mercur însemna atotprezența acestui *unic* Dumnezeu prin voia Sa atotputernică.

„Venus reprezenta măreția și frumusețea și tinerețea veșnic tot aceeași a ființei dumnezeiești.

„Vulcan și Pluto reprezentau atotputernicia acestui *unic* Dumnezeu asupra întregului pământ.

„Marte semnifica seriozitatea dumnezeiească şi judecata şi moartea pentru cei judecaţi.
„Neptun semnifica Duhul înfăptuitor al acelui *unic* Dumnezeu în toate apele, cum El însufleţeşte pământul prin acestea.
„Aşa reprezentau vechia Isis, precum şi Osiris, sfinţenia dumnezeiească de neatins, care este aici dragostea dumnezeiască şi înţelepciunea din veşnicie în Sine.
„Şi aşa nu reprezentau toţi ceilalţi zei de rangul doi nimic altceva decât numai o sumedenie de proprietăţi ale acelui unic Dumnezeu în imagini corespunzătoare!
„Şi aceasta a fost o expunere destul de lăudabilă; pentru că nu se ştia altceva, decât că toate acestea îl reprezintă numai pe acel *unic* Dumnezeu în forma cea mai diferită a efectelor Sale nenumărate.
„Dar cu timpul i-a orbit şi întunecat pe oameni egoismul, egocentrismul şi lăcomia de domnie.
„Ei au pierdut duhul, şi nu le-a rămas nimic decât materia exterioară, şi ei au devenit păgâni, ceea ce înseamnă aşa de mult ca: ei au devenit mari materialişti şi l-au pierdut pe acel *unic* Dumnezeu, au ros imaginile exterioare, goale şi neânţelese asemenea câinilor, care rod lacomi cu dinţii oase goale, pe care nu se mai află carne. - Mă înţelegeţi voi pe mine?“
Cei trei s-au uitat semnificativ unii la alţii şi au spus: „Cu adevărat, tu cunoşti mai bine religia noastră decât noi! De unde însă ai aflat tu acestea?“
Iosif a spus însă: „Aveţi numai răbdare; copilul vă va face cunoscut aceasta! De aceea, urmaţi-ne, şi nu vă mai întoarceţi iarăşi înapoi!“

77

Cireniu şi cei trei preoţi. Dezgroparea celor astupaţi.
Ajutorul minunat al copilaşului.
Revenirea la viaţă a celor şapte conducători de catacombă aparent morţi.

Cei trei preoţi nu au întrebat nimic mai departe; căci ei au recunoscut în Iosif un bărbat, care părea să ştie cele mai vechi secrete ale Egiptului, şi de obice doar preoţii supremi ştiau de acestea.
Cireniu însă s-a întors spre cei trei preoţi şi i-a întrebat, câţi de seama lor au decedat din viaţă la acest cutremur.
Şi cei *trei* au vorbit: „Măreţ guvernator, chiar cu exactitate nu putem noi să vă spunem cifra;
„dar cu siguranţă au fost peste şapte sute, care au fost îngropaţti, fără a se număra elevii de ambele gene!“
„Bine“, a vorbit *Cireniu,* „noi vrem să ne convingem de acest lucru mai îndeaproape!“
El l-a întrebat de aceea imediat pe Iosif, dacă nu ar fii drept, să-i dezgroape pe cei îngropaţi!
Şi *Iosif* a replicat: „Acest fapt este chiar obligatoriu; căci ar mai putea fii elevi în viaţă în catacombe, şi să-i salvăm este de îndatorarea noastră!“
Când Cireniu a auzit aceasta, a pus să fie chemaţi imediat două mii de muncitori, care s-au pus imediat la treabă ca să înlăture acel moloz.
În puţine ore au dat peste şapte cadavre, şi acestea erau ghizii catacombelor.
Şi *Cireniu* a spus: „Într-adevăr, de aceştia îmi pare foarte rău; căci fără ei nu vom putea face prea multe lucruri în nenumăratele holuri şi labirinte subterane!“
Dar *copilaşul* a spus către Cireniu: „Dragul Meu Cireniu, ce are de-a face cu catacombele, tu nu vei găsi acolo absolut nimic;
„căci acestea sunt deja de mai multe sute de ani nefolosite şi sunt pline de mlaştină şi de tot felul de insecte.
„Aceşti şapte ghizi ale catacombelor au avut doar titlul ca fiind aceştia; dar dintre ei nu a călcat niciodată vreo-unul într-o catacombă.
„Iată, dar ca tu să mă crezi ce spun Eu, îţi spun Eu acum, că aceşti şapte ghizi ai catacombelor nu sunt într-u totul morţi, ci ei sunt doar ameţiţi şi de aceea ei pot fii chemaţi iar înapoi la viaţă.
„Lasă-i să fie masaţi de femei zdravene la tâmple, la piept, la ceafă, şi la măin şi la picioare, şi ei de îndată se vor trezi din ameţeala lor!“
şi *Cireniu* a întrebat copilul: „O Tu viaţa mea! Dacă *Tu* îi vei atinge, atunci cu siguranţă că îşi vor reveni atunci!“
şi *copilaşul* a început să vorbească la aceasta: „Fă, ceea ce ţi-am spus Eu; căci Eu nu am voie să fac prea multe, dacă nu vreau în loc de binecuvântare să-i dau o judecată lumii!“
Cirenui nu a înţeles de fapt aceste cuvinte; dar el a urmat totuşi sfatul copilaşului.
El a ordonat să fie chemate de îndată zece fecioare zdravene, care au început să-i maseze pe acei şapte ghizi inconştienţi.
După câteva minute şi-au revenit acei *şapte* şi i-au întrebat pe cei din jur, ce s-a putut întâmpla cu ei, şi ce se întâmpla în acea clipă.

Şi Cireniu a ordonat imediat, ca să fie duşi la un adăpost bun; dar poporul s-a mirat foarte tare de această reânviere şi a început să le arate mult respect acelor fecioare.

78

Lucrarea de caritate. Furtuna cea inteligentă. Bănuielile drepte ale lui Cireniu. Vizita la port.

După aceea au început să sape din nou, şi Cireniu a dat ordinul, ca toate cadavrele, care nu erau desfigurate, să fie puse într-un loc cu faţa în jos, şi care era acoperit cu cearşeafuri;

cei foarte desfiguraţi să fie îngropaţi în felul obişnuit la doi metri sub pământ sau să fie incineraţi la locul public pentru înmormântări.

Dar la cei puţin desfiguraţi să se facă tot astfel de încercări de reânviere ca la acei şapte.

Şi dacă vreo unul sau altul se trezea din nou, atunci să fie dus imediat la acel adăpost unde au fost duşi şi acei şapte ghizi ale catacombelor!

După ce au fost date aceste ordine, a plecat la drum Cireniu împreună cu însoţitorii săi, pentru a vizita şi alte părţi ale acestui oraş.

Dar spre marea lui mirare a putut vedea că nici o casă a vreun-ui locuitor nu a fost vătămată;

dar niciunde nu se mai putea vedea vreun templu al zeiilor, care nu era sfărâmat, doar până la unul mic, unde era scris cu cuvinte minuscule: „Zeului necunoscut!“

Şi după ce cu toţii au mers prin tot oraşul, care avea cam la optzeci de mii de locuitori, l-a chemat deodată *Cireniu* pe Iosif la el şi a început să vorbească:

„Ascultă, tu prieten şi frate înalt, eu trebuie să mă amuz în secret de efectul ciudat al acestui cutremur şi a acestei furtuni!

„Căci uită-te o dată cu atenţie! Pe această stradă se înghesuiesc una lângă alta, case construite groaznic; pietre uscate fără lut - şi ansamblate cât se poate de nesimetric - iar acesta este de fapt un zid construit.

„Am putea crede, că aceste ziduri nu ar fii destul de puternice, pentru a putea rezista unui cutremur, care ar putea fii înfăptuit de un picior al unui cal mai voinic!

„Dar iată, aceste clădiri de muşuroi sunt cât se poate de nevătămate! Nici una nu este măcar puţin vătămată,

„ în timp ce printre aceste case construite de azi pe mâine au fost construite temple solide, care să ţină mii de ani, şi acum toate acestea au fost transformate într-o mare grămadă de moloz!

„Ce părere ai tu despre această apariţie ciudată? Nu este de înţeles, că cutremurul şi furtuna s-au pus pe treabă cât se poate de inteligent?!

„Într-adevăr, eu trebuie să-ţi recunosc spre marea mea bucurie şi trebuie să spun:

„Dacă fiul tău nu s-a jucat cu degetuţele Sale atotputernice cu această furtună, şi dacă nu la trimis spre temple, într-adevăr, atunci nu vreau eu să mă numesc ‘Cireniu’!“

Iosif însă a vorbit: „ţine totul doar pentru tine, adică ceea ce crezi şi nu vorbi cumva cu cineva de aceasta - căci se va termina urât!

„Dar noi să mergem spre port pentru a vedea dacă nu există acolo de lucru pentru mine!“ - şi Cireniu a urmat imediat sfatul lui Iosif şi a mers cu el până la malul mării.

79

Pagubele mici în port. Întoarcerea acasă. Maria în căruţă. Ocolul intenţionat spre casă.

Ajunşi la malul mării, unde portul pentru corăbii a fost făcut în parte de natură şi în parte de mâna îndemânatică a oamenilor, nu s-a mirat doar puţin Cireniu.

Căci niciunde nu s-a putut vedea vreo pagubă, în afară că la cea mai frumoasă corabie a lui Cireniu, unde au fost distruse toate ornamentele mitologice.

Cireniu a început de aceea să vorbească cu Iosif: „Prietenul meu, mult respectat, la această situaţie vor avea cât se poate de puţin de lucru fiii tăi!

„Iată, nici o corabie nu a avut de suferit de vreo pagubă, în afară de aceasta - care îmi este mie binevenită - mai ales pe corabia mea, unde idolii au primit poate ca gustare apa mării,

„fapt, care îmi este mie binevenit; căci cu siguranţă noi vom mai pune alţii în locul lor pe nava mea!

„De aceea să-L lăudăm pe Dumnezeu şi să-L slăvim pentru aceasta!

„Dar fiilor tăi le voi da de lucru, acolo unde se va arăta necesară vreo reparatură la vreo corabie, şi eu îi voi plăti, exact aşa, de parcă ei ar fii muncit ceva mult şi greu!“

Şi *Iosif* a început să vorbească spre Cireniu: „O prieten şi frate, nu te îngrijora aşa de tare pentru plata fiiilor mei!

„ Iată, nu din cauza plății, ci să-ți facem ție o faptă bună, te-aş fii ajutat eu cu drag împreună cu copiii mei; dar pe tine te-a ajutat deja Dumnezeu, şi aşa este mai bine, deoarece tu poți să te lipeşti de ajutorul meu.

„Noi am văzut acum totul; de aceea cred eu, că s-a făcut destul de târziu în această după amiază, şi noi vrem să ne întoarcem iar spre casă şi mâine poate ne vom uita noi mai înde-aproape la restul ce nu am văzut noi până acum!“

Şi *Cireniu* a vorbit: „De această părere sunt şi eu; căci mie îmi pare rău deja peste măsură de această mamă. De aceea trebuie să ne grăbim ca să ajungem cât se poate de repede acasă!

„Eu însă voi ordona să mi se aducă pe loc o caleaşcă pentru ea, ca să fie dus-ă acasă ea împreună cu copilaşul!“

Şi *copilaşul* a început să vorbească imediat din spatele lui Cireniu:

„Aşa să faci tu cu siguranță; căci această mamă este deja foarte obosită, deoarece a avut multă osteneală prin a mă duce pe Mine în brațe.

„Dar dacă vom merge acasă nu ne vom întoarce din nou pe lângă acel loc al preoților!

„Căci dacă Eu aş trece împreună cu mama, acolo unde sunt întinşi pe cearşeafuri deja sute de oameni care au fost dezgropați,

„atunci aceştia ar învia deodată, şi aceasta i-ar da poporului tău şi a tuturor popoarelor o judecată, care ar fii pentru toată lumea cât se poate de rea!

„Dar aşa vor reânvia ei cu ajutor omenesc şi cu intervenția Mea secertă în parcursul acestei nopți!

„Prin aceasta se va putea ocoli aparența miraculoasă, şi tu împreună cu poporul tău vă veți scuti duhul de judecata veşnică şi ucigătoare!“

Cireniu însă a urmat foarte bine acest sfat, şi cât se poate de bucuros în inima sa; caleaşca a venit de îndată, şi Maria împreună cu copilaşul au luat loc în aceasta.

şi *Cireniu* a indicat alt drum, pe care toată lumea, împreună cu cei trei preoți, au ajuns imediat la conacul lui Iosif.

80

Grija lui Iosif de părinte al casei. Bucuria copilaşului față de Iacov.
„Pe care îi iubesc, pe aceia îi şi necăjesc şi îi ciupesc şi îi trag de mânecă!“
Misiunea fericită şi demnă de invidiat a lui Iacov.

Ajunşi iarăşi la conac, s-a dus *Iosif* de îndată la fii săi, care erau tocmai preocupați cu pregătirea unei gustări de amiază, şi le-a spus:

„Bine, bine, fiii mei, voi ați luat-o înaintea dorinței mele; dar noi avem astăzi trei oaspeți *în plus,* anume cei trei preoți, care au fost expuşi morții astăzi dimineață!

„Pe aceştia vrem noi să-i ospătăm mai ales foarte bine, ca ei să devină prietenii noştri în aprecierea Tatălui nostru în ceruri,

„Care ne-a ales să fim copiii Lui prin testamentul, pe care l-a făcut El cu părinții noştri!

„Tu, Iacove, mergi însă de îndată afară, în întimpinarea mamei care a devenit foarte obosită, şi ajut-o, luând de la ea copilaşul nostru cel mai cel mai drag,

„şi du-L imediat la odihnă; pentru că El şi este obosit vizibil şi îi este dor de leagăn!“

Şi imediat a fugit Iacov afară la Maria, care tocmai a coborât din căruță, şi a luat de îndată cu mare dragoste şi bucuria copilaşul din brățele ei.

Copilaşul i-a arătat însă şi lui Iacov tocmai aceeaşi mare bucurie; pentru că El sălta pe brațele sale şi zâmbea şi îl necăjea şi îl ciupea, peste tot unde El îl putea numai prinde cu mânuțele Sale.

Cei trei preoți însă, care aveau față de acest copil cel mai mare respect, s-au minunat în toată bucuria cugetului lor, deoarece ei au găsit în acest copil şi ceva adevărat copilăresc.

Unul dintre ei a mers însă la Iacov şi l-a întrebat în limba evreiască pe care o vorbea destul de bine:

„Spune-mi, este acest copil miraculos al tuturor copiilor tot timpul aşa de vioi, ba chiar am putea spune puțin necăjind şi rău, precum copii de felul obişnuit fireşte că sunt de-abia în doi sau trei ani?“

Copilaşul a răspuns însă de îndată El Însuşi în locul lui Iacov:

„Da, da, prietenul Meu! Pe care îi iubesc, pe aceia îi şi necăjesc şi îi ciupesc şi îi trag de mânecă; dar acest lucru se întâmplă numai acelora, care Mă iubesc aşa cum o face Iacov al Meu - şi Eu îi şi iubesc tot aşa ca pe acest Iacov al Meu.

„Dar Eu nu le pricinuiesc de aceea totuşi nici un rău! - Nu-i aşa, tu dragul Meu Iacov, nu te doare, când Eu te ciupesc şi te necăjesc?“

Şi *Iacov,* ca deobicei imediat cuprins până la lacrimi, a apus: „O Tu frățiorul meu dumnezeiesc şi cel mai drag, cum ai putea să Mă faci să mă doară?!“

Şi *copilul* i-a răspuns la acestea lui Iacov: „Iacov, fratele Meu, tu Mă îndrăgeşti într-adevăr foarte tare!

„Eu însă te îndrăgesc tot aşa, că tu nu vei putea înțelege în veşnicie niciodată îndeajuns, cât de drag îmi eşti tu Mie!

„Uite, tu dragul Meu frate Iacov, cerurile sunt largi şi nesfârşit de mari; nenumărate lumi de lumină strălucitoare cuprind ele, precum pământul o picătură de rouă;

„şi lumile sunt purtătoare de ființe nesfârşite şi fericite de felul tău; dar mai fericită decât tine nu este între ele nici una, acum, cel mai drag frate al Meu! Acum tu încă nu Mă înțelegi; dar Ma vei înțelege totuşi destul de bine cu timpul! Să dorm însă nu vreau acum, când oamenii veghează în jurul Meu! Dar la tine vreau să rămân!"

Această cuvântare i-a sfâşiat din nou inima lui Iacov al nostru, că el a plâns din această cauză de fericire a dragostei; preotul care a întrebat s-a scufundat însă aproape în pământ de atâta respect profund şi înaltă cinstire fâță de acest copil.

81

Dorința lui Cireniu, să fie şi el ciupit de copilaşul sfânt.
Răspunsul copilaşului. O proorocie pentru Roma.
Advertismentul Mariei, să se păstreze în inimă cuvintele neânțelese ale copilaşului.

Cireniu, care a auzit şi el foarte bine aceste cuvinte ale copilaşului, s-a dus imediat la copilaş şi l-a întrebat foarte drăgăstos:

„O Tu viața mea! Tu atunci într-adevăr nu mă îndrăgeşti aşa de tare, pentru că Tu nu m-ai necăjit şi ciupit încă niciodată, când eu te-am avut în brațe?"

Copilaşul a spus însă: „O Cireniu, nu te îngriji de aceasta; fiindcă uite, toate neplăcerile, pe care le-ai suferit deja din cauza Mea, au fost numai necăjiri şi ciupituri din partea Mea, pentru că Eu te iubesc aşa de tare!

„Mă înțelegi Tu acum, ceea ce Eu ți-am spus?

„Eu însă te voi necăji şi ciupi totuşi încă deseori - şi voi fi, din caua a atâta dragoste fâță de tine, destul de rău cu tine!

„Dar ascultă, din această cauză tu totuşi nu trebuie să te înfricoşezi față de Mine, pentru că nu ți se va întâmpla la aceasta nici un rău, aşa ca până acum; Mă înțelegi tu, dragul Meu Cireniu?"

Cireniu, plin de cea mai profundă venerație în inima lui fâță de acest copil, a vorbit foarte afectat şi uimit:

„Da, da, Tu dragostea mea! Eu te înțeleg foarte bine şi ştiu, ce lucruri mari mi-ai spus Tu mie!

„Dar, lăsând aceasta deoparte, eu totuşi vreau de asemenea, că Tu să doreşti să mă ciupeşti puțin ca pe fratele Tău!"

şi *copilaşul* i-a spus lui Cireniu: „O dragul Meu prieten, tu totuşi nu vei fi mai copilăros decât Mine?

„Crezi tu deci, că Eu te voi iubi de aceea *mai mult?*

„O uite, în acest caz tu te înşeli foarte tare; pentru că *mai mult* încă, decât Eu te iubesc şi aşa, Eu totuşi oricum nu te pot iubi mai mult!

„Cu adevărat, nici tu nu vei putea veşnic niciodată întru totul cuprinde şi înțelege mărimea şi puterea iubirii Mele!

„Ascultă, nici un secol nu va mai trece şi Roma va îitra înmulțit în cetatea Mea!

„Acum nu a venit, ce-i drept, încă timpul, dar crede-Mă, tu te afli acum deja la pragul, care va fi trecut acuşi de foarte mulți!

„Ințelege, - dar nu trupesc, ci *duhovnicesc* în împărăția Mea viitoare pentru veşnicie!"

Aceste cuvinte ale copilului au pricinuit o senzație pentru toți cei prezenți, şi *Cireniu* nu ştia, ce să înceapă el cu aceasta.

El s-a adresat de aceea la Maria care se afla alături de el şi a întrebat-o, dacă ea înțelege, ce a spus acum copilaşul dumnezeiesc.

Maria a spus însă: „O prietene, dacă acesta ar fi un copilaş obişnuit, atunci şi noi oamenii l-am înțelege;

„dar fiindcă El este de un fel mai înalt, de aceea noi nu-L înțelegem! Să păstrăm însă toate cuvintele Lui în noi; timpul care urmează ni le va descoperi desigur în lumina adevărată!"

82

Intrebarea lui Cireniu către Iosif şi răspunsul acestuia despre dezvelirea vălului a lui Isis.
Buna explicație a lui Maronius. Ospățul. Respectul profund al celor trei preoți.

Aici a venit iarăşi *Iosif* din conac şi a invitat societatea la masa deja pregătită.

Cireniu însă, plin de gânduri mărețe întrepătrunse, l-a chemat pe Iosif la sine şi i-a povestit, ce i-a spus acum copilaşul şi la sfârşit Maria pe care a întrebat-o despre acest lucru,

şi l-a şi întrebat în acelaşi timp be bunul Iosif, cum trebuie înțelese asemenea cuvinte şi cuvântări.

Iosif i-a răspuns însă lui Cireniu care era puțin prea tare agitat, spunând anume:

„O prietene şi frate, îţi este necunoscut mitul, care îl menţionează pe un om, care a vrut o dată să aducă la lumină mantaua lui Isis?“

Şi *Cireniu,* foarte mirat de acest răspuns neaşteptat, a spus:

„O prietene măreţ, mitul îmi este bine cunoscut; omul s-a sfârşit jalnic! Dar ce vrei tu să-mi spui acum cu acest lucru la întrebarea mea?“

Şi *Iosif* i-a răspuns lui Cireniu: „Dragă prieten, nimic altceva decât: Aici este *mai mult* decât Isis!

„De aceea urmează sfatul femeii mele, şi ţie veşnic îţi va merge bine!“

Alături stătea însă şi *Maronius Pilla* şi a spus la această ocazie:

„Inălţime consulară şi imperială! Eu sunt de altfel în asemenea privinţe ce-i drept încă foarte prostănac, dar de data aceasta mi se pare, de parcă l-aş fi înţeles amănunţit pe înţelept!“

Şi *Cireniu* i-a răspuns: „Bine să-ţi fie, dacă tu eşti convins de acest lucru în tine;

„eu însă încă nu mă pot lăuda deocamdată cu aceasta!

„Nici creierul meu nu este ce-i drept de altfel exact neânţelegător; dar de data aceasta nu vrea să-mi facă slujirea potrivită!“

Şi *Maronius* a spus: „Eu pentru partea mea înţeleg treaba astfel: Nu apuca după lucruri prea depărtate; pentru că la aşa ceva îţi este braţul prea scurt!

„Ar fi fireşte într-adevăr foarte lăudabil, să fii un Faeton fericit;

„dar ce poate face slăbuţul muritor, dacă soarele şi-a croit drumul lui prea departe peste el?!

„El trebuie doar să se mulţumească cu lumina lui şi să lase la aceasta cu foarte bune intenţii cinstea şi puterea de a conduce soarele în seama acelor fiinţe, care au braţe mai lungi decât el, muritorul cel slab!

Cât de lung este însă braţul invizibil al acestui copil, de acest fapt ne-am convins ieri.

„Uite, înălţime consulară şi imperială! Nu înţeleg eu din această idee, ceea ce a spus acest bărbat înţelept?!“

Şi *Cireniu* i-a dat dreptate lui Maronius, şi-a liniştit inima şi s-a dus bine dispus cu Iosif în conac şi s-a întărit cu mâncarea simplă.

Cei trei preoţi însă de-abia îndrăzneau să-şi deschidă ochii; pentru că ei erau de părere, că, copilul ar fi ori Zeus sau chiar Fatum-ul însuşi.

83

Orbirea, respectul profund şi gândurile de fugă ale celor trei preoţi de idoli.
Regulile de comportament înţelepte ale copilaşului Iisus către Iosif şi Cireniu.

După ce însă masa a trecut şi toţi s-au ridicat iarăşi de la masă, atunci a păşit *unul din preoţi* la Iosif şi l-a întrebat în cea mai adâncă smerenie:

„Uranus sau totuşi cel puţin Saturn ca tată a lui Zeus! Pentru că acesta eşti tu sigur în persoană; cu toate că te-ai ostenit mai înainte în oraş să-ţi ascunzi de noi dumnezeierea ta,

„tu totuşi ai făcut însă aceasta, pentru a ne încerca, dacă noi te recunoaştem într-adevă sau nu.

„Numai un timp nu te-am recunoscut, şi de aceea te rugăm pentru iertarea marii noastre orbiri.

„Limba de mai înainte a copilului ne-a aprins însă nouă tuturor o lumină, şi noi ştim acum lămurit, unde ne aflăm noi.

„O fă-ne de aceea într-o astfel de formă fericiţi, ca tu să ne faci cunoscut, cum să-ţi aducem ţie o jertfă, cum femeii tale dumnezeieşti şi cum copilului tău, acelui Zeus cu siguranţă întinerindu-se prin atotputernicia ta!“

Iosif s-a mirat însă din cauza acestei schimbări bruşte ale celor trei preoţi, cărora el totuşi mai înainte în oraş le-a arătat limpede şi bine înţeles motivul de rătăcire pentru păgânătatea lor.

El s-a gândit de aceea, ce să le răspundă acum lor. - Dar *copilaşul* a cerut imediat să fie dus la Iosif;

şi atunci când El a ajuns acolo pe braţele lui Iacov, i-a spus el de îndată lui Iosif:

„Lasă tu aceşti săraci şi nu-i dojeni; pentru că ei sunt orbi şi dorm şi visează!

„Reţinei însă aici câteva zile, şi fraţii Mei îi vor trezi desigur din somnul şi visul lor! Când ei vor vedea, cum voi înşivă vă rugaţi la Dumnezeu, atunci ei se vor lepăda cu siguranţă de Uranus, Saturn şi Zeus al lor!“

Aceste cuvinte l-au liniştit pe Iosif pe deplin, şi el le-a făcut de îndată celor trei preoţi propunerea, să locuiască ei între timp sub acoperişul lui, până se va decide ce fel de determinare îngrijitoare li se va acorda.

Cei trei preoţi însă, de-abia îndrăznind să respire de atâta respect profund, îndrăzneau cu atât mai puţin să respingă propunerea, pentru că ei acum nu ştiau de loc, cum stau lucrurile cu ei aşa de fapt.

Ei au acceptat de aceea propunerea; dar între ei bolboroseau ei:

„Ah, dacă ar fi aici posibil, să fugim de aici şi să ne ascundem într-un oarecare ultim colţ al pământului, cât de fericiţi am fi noi acolo!

„Dar astfel trebuie noi să rămânem aici, în prezenţa a evidenţilor zei principali. O ce chin este acesta pentru noi nemernicii!“

Cireniu a observat însă o asemenea bolboroseală între cei trei, a păşit de aceea la ei şi vroia să le ceară socoteală pentru acest lucru.

Copilaşul a spus însă: „Cireniu al Meu, rămâi pe loc; pentru că Mie nu-Mi este necunoscut, ce se întâmplă în cugetul celor trei.
„Planul lor este rodul orbirii lor şi a fricii lor nebuneşti şi nu poartă nimci altceva în minte, decât o fugă de noi în vreun colţ cel mai îndepărtat al pământului.
„Uite, aceasta este totul, şi de aceea tu nu trebuie să te agiţi imediat astfel!
„Lasă aici, în această casă, numai pe seama *Mea* judecata, şi fii asigurat, că aici nimănui nu i se va întâmpla o nedreptate!"
Şi Cireniu a fost mulţumit cu acest lucru şi s-a dus cu Iosif iarăşi afară; cei trei proţi însă s-au dus în odaia lor indicată.

84

Legenda despre formarea oraşului Ostrazine.
Grija lui Cireniu pentru viitor în ceea ce priveşte templele zeilor.

Ajunşi afară, au început să se sfătuiască Iosif cu Cireniu aşa despre lucruri diferite, în timp ce Maria îngrijea copilaşul în casă
şi fii lui Iosif se ocupau cu punerea în ordine a casei, la care slujitorii lui Cireniu le făceau aşa de felurite servicii .
După mai multe discuţii cu mai puţină importanţă între Iosif şi Cireniu în acompanierea lui Maronius Pilla a venit însă şi un punct important în discuţie, şi acesta suna astfel, şi aceasta din gura lui *Cireniu:*
„Distinse prieten şi frate! Uite, oraşul şi întreaga împrejurime mare, care mai aparţine încă de stăpânirea oraşului, are cu siguranţă un număr de optzecidemii de oameni!
„Printre aceştia sunt numai foarte puţini de credinţa şi religia ta.
„Ei sunt mai ales mai mult sau mai puţin de milenii după cunoştinţa mea slujitori ai idolilor din începuturi.
„Templele lor idoleşti au ei toate în acest oraş străvechi, despre care mitul spune, că el ar fi fost construit la ocazia războaielor zeilor cu giganţii pământului, şi acest lucru de Zeus însuşi ca semn de victorie asupra giganţilor pământului.
„Mercur a trebuit să strângă oasele giganţilor şi să le scufunde în mare; astfel s-a format ţara aceasta.
„Peste aceste oase de giganţi ar fi lăsat atunci Zeus să ploaie în decursul unei luni întregi nisip şi cenuşă şi câteodată pietre mari şi grele.
„După aceea ar fi poruncit Zeus către bătrâna Ceres, ca ea să facă acest pământ să fie roditor şi să construiască în mijlocul acestuia, nu departe de mare, o cetate şi un oraş ca semn pentru victoria cea mare.
„Zeus însuşi va chema atunci însă un popor din pământ, care pentru toate timpurile timpurilor să locuiască pe acest pământ şi în acest oraş. -
„Din această relatare a mea vei înţelege tu acum uşor, că tocmai acest popor, ca nu uşor vreun altul de pe pământ, este încă de părerea puternică, că populează acel oraş, pe care l-au construit însăşi zeii,
„din care motiv poţi vedea tu aşadar tot timpul şi casele de locuit mizere, pentru că nici un om nu îndrăzneşte să corecteze ceva la lucrarea zeiilor, pentru a nu păcătui contra lor.
„Mai ales ar fi construit bătrâna Ceres templele cu mâna ei proprie şi cu ajutorul lui Mercur şi a lui Apolon. -
„Acesta este mitul şi în acelaşi timp credinţa încă tare înrădăcinată a acestui popor de altfel foarte blând, care este în ciuda sărăciei lui foarte ospitalier cu străinii şi cinstit în mod excepţional.
„Ce va fi însă de făcut acum, aici, dacă poporul cere cumva refacerea templelor?
„Să li se reconstruiască lui iarăşi templele sau nu, sau să fie convertit la învăţătura ta?
„Şi dacă se face aceasta, ce vor spune popoarele învecinate despre acest lucru, care nici ele nu vizitează rar acest oraş, care este acum cu atât mai mult, precum fireşte deja de un timp îndelungat, mai mult o ruină decât un oraş propriu zis?"

85

Trimiterea lui Iosif la încrederea în Dumnezeu şi prezicere asupra sfârşitului oraşului Ostrazine.

Şi mai departe a vorbit *Cireniu:* „O într-adevăr prietene, aici este un sfat cât se poate de scump!
„Ai tu în odaia ta a înţelepciunii dumnezeieşi un sfat, atunci fii bun şi rosteşte-l!
„Intr-adevăr, cu cât mai mult mă gândesc eu la acest lucru, cu atât mai critic şi întortocheat devine el!"
Şi *Iosif* a început atunci să vorbească spre Cireniu: „Ascultă-mă tu prieten preţios! Din această situaţie poţi fii ajutat tu foarte uşor!
„Eu vreau de aceea să-ţi dau un sfat bun, care îţi va arăta calea dreaptă care va trebuie s-o urmezi în această situaţie.

„Iată, în inima ta, tu eşti acum de crediinţa mea vie şi îl iubeşti şi îl cinsteşti împreună cu mine pe unicul şi adevăratul Dumnezeu!

„Eu îţi spun însă: atâta timp cât tu îţi vei face griji, atâta timp nu va face nimic Dumnezeu pentru tine!

„Dar atunci când vei lăsa în seama Lui toate grijiile tale şi te vei ocupa doar de faptul, ca să-L iubeşti şi să-L recunoşti din ce în ce mai mult chiar pe acest adevărat Dumnezeu,

„atunci El va începe să te ajute, şi totul ce vezi astăzi de nerezolvat, va fii mâine într-o ordine deplină!

„Lasă de aceea să se curețe oraşul de moloz, sub care vor fii poate încă câțiva oameni îngropați, şi acest lucru se întâmplă deja.

„Toate celelalte temple sub care se aflau poate idoli de bronz sau din piatră distruşi, lasă-le acolo în ruine!

„Căci ceea ce distrug elementele, este pentru acest popor orb, exact aşa de parcă ar fii distrus aceasta zeii.

„şi de aceea nimeni nu se va mai chinui, să reconstruiască aceste temple;

„Preoții, care ar fii putut face aceasta spre binele lor, prin poporul orbit, nu mai există, -

„şi aceia care mai sunt, nu vor mai construi în veci temple pentru idoli!

„De aceea nu mai trebuie ca tu să-ți faci griji; Domnul cerului şi al pământului va face ceea ce este mai bine pentru tine şi pentru poporul tău!

„În acest timp însă vor avea mai multe oraşe tot acest destin, deoarece se vor prăbuşi ici şi colo templele; şi aşa nu va fii bătător la ochi, dacă acest oraş vechi va mai fii doar o ruină în zece ani!“

Aceste cuvinte ale lui Iosif l-au consolat pe Cireniu, şi el s-a întors liniştit împreună cu Iosif în casa acestuia.

86

Intoarcerea lui Cireniu împreună cu slujitorii săi în Ostrazine.
Maria în rugăcine. Cuvintele de consolare ale lui Iosif.

Ajunşi în odaia de mâncare, l-a întrebat Cireniu pe Iosif: „Drag prieten, tot ce am eu, iată, mie mi-a trecut un gând bun prin piept şi prin cap!

„Ce crezi tu, nu ar fii cel mai bine în lucrul de care am vorbit noi afară, şi spre liniştea mea proprie şi totală,

„ca eu să-i întreb pe aceşti trei preoţi prezenți, care este părerea lor la acest lucru?“

Şi *Iosif* a vorbit: „Dacă ţie încă nu îţi ajunge cuvântul meu, - tu eşti aici stăpânul şi poţi face ceea ce doreşti spre liniştea ta,

„cu toate că eu sunt de părerea, că nu se poate vorbi prea multe cu aceşti preoţi prezenți, nu atâta timp cât ei sunt de părere că eu sunt Uran sau Saturn şi copilaşul meu este Zeus!

„Dacă tu îi vei întreba, ce vor face, atunci evident te vor trimite la mine sau la copil!“

Când *Cireniu* a auzit aceasta de la Iosif, s-a hotărât să renunțe la propunerea sa şi a început să vorbească următoarele cuvinte:

„Acum sunt foarte lămurit; m-am liniştit într-u totul, şi acum pot să-mi dedic timpul în linişte treburilor mele oficiale.

„S-a făcut deja noapte; eu voi pleca de aceea cu slujitorii mei înapoi în oraş!

„Dar mâine după amiază voi fii iar la tine! Dar dacă voi avea nevoie mai repede de părerea ta, atunci te voi chema la mine înainte de masă!“

Aici l-a binecuvântat Iosif pe Cireniu şi pe Maronius, şi Cireniu a mers la leagănul copilaşului şi a sărutat copilul care dormea liniştit;

şi imediat după aceea a plecat el cu lacrmi de bucurie în ochi.

În timp ce mergea s-a uitat el cel puțin de câteva sute de ori înapoi spre vilă, care însemna pentru el mai mult decât toate comorile lumii.

Şi Iosif i-a trimis o binecuvântare după alta spre Cireniu, atâta timp cât a putut să-l vadă pe Cireniu şi pe slujitorii săi.

Atunci când nu l-a mai zărit pe Cireniu, a plecat înapoi în casă Iosif şi acolo la Maria, care - cum îi era obiceiul la acea vreme - era adâncită în rugăcinea ei spre Dumnezeu.

Dar imediat ce l-a observat pe Iosif, s-a ridicat ea (*Maria*) şi a început să vorbească: Drag soț, într-adevăr, această zi m-a schimbat cu totul! Pământul, pământul, nu este un câştig pentru oameni!“

Şi *Iosif* a vorbit: „Soţia mea credincioasă, tu ai dreptate; dar eu mă gândesc: atâta timp cât Domnul este cu noi, nu putem pierde nimic pe acest pământ! De aceea nu te îngrijora; mâine ne va străluci vechiul şi minunatul soare din nou! Toată cinstea pe veci Domnului! Amin.“

87

Maria ca exemplu pentru umilința femeiască.
Cântecul de laudă şi de mulțumire a lui Iosif şi a fiiilor săi.
Efectul bun asupra celor trei slujitori de idoli.

Maria însă, care nu spunea prea multe cuvinte şi nu avea niciodată ultimul cuvânt de spus, cum este obiceiul femeilor, s-a mulţumit în inima ei cu cuvintele scurte şi simple de alinare ale lui Iosif.

Ea a mers după aceea să se odihnească, credincioasă lui Iosif şi a Domnului.

Iosif însă a mers la fiii săi şi a vorbit spre ei: „Copii, seara este minunată şi frumoasă; să mergem afără, în are liber!

„Să mergem în templul mare şi sfânt al Domnului ca să cântăm un cântec de laudă şi noi vrem să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru nenumăratele lucruri bune, care ni le-a dat nouă şi strămoşiilor noştir deja de la începutul pământului!“

Imediat au lăsat totul deoparte fii lui Iosif şi l-au urmat pe tatăl afară.

Şi el i-a condus la un mic deal, care era la vreo o sută de paşi depărtare de vilă, dar care făcea parte din bunul lui Iosif şi care avea o înălţime de aproape douăzeci de paşi.

Dar acest lucru au observat şi acei *trei preoţi* şi ei au fost de părerea, că zeii vor pleca peste noapte în olimp, pentru a se sfătui cu ceilalţi zei.

De aceea s-au ridicat ei încet de pe patul lor şi l-au urmărit în secret pe Iosif până la acel deal.

Ajunşi acolo, au ascultat ei după un smochin bogat în frunze, ce se sfătuiau aşa zişi zei în olimp.

Dar cât de mult s-au mirat ei, când au auzit că aşa zişii zei de prima clasă au început să-L laude, să cânte şi să se roage la un Dumnezeu.

Dar cea mai mare impresie a avut asupra lor *Psalmii lui David (Psalm 90),*care suna astfel:

„Doamne, scăpare Te-ai făcut nouă în neam şi în neam.

„Mai înainte de ce s-au făcut munţii şi s-a zidit pământul şi lumea, din veac şi până în veac eşti Tu.

„Nu întoarce pe om întru smerenie, Tu, care ai zis: ‘Intoarceţi-vă, fii ai oamenilor’,

„Că o mie de ani înaintea ochilor Tăi sunt ca ziua de ieri, care a trecut şi ca straja nopţii.

„Nimicnicie vor fi anii lor; dimineaţa ca iarba va trece.

„Dimineaţa va înflori şi va trece, seara va cădea, se va întări şi se va usca.

„Că ne-am sfârşit de urgia Ta şi de mânia Ta ne-am tulburat.

„Pus-ai fărădelegile noastre înaintea Ta, greşelile noastre ascunse, la lumina feţei Tale.

„Că toate zilele noastre s-au împuţinat şi în mânia Ta ne-am stins.

„Anii noştri s-au socotit ca pânza unui păianjen; zilele anilor noştri sunt şaptezeci de ani;

„Iar de vor fi în putere optzeci de ani şi ce este mai mult decât aceştia osteneală şi durere;

„Că trece viaţa noastră şi ne vom duce.

„Cine cunoaşte puterea urgiei Tale şi cine măsoară mânia Ta, după temerea de Tine?

„Invaţă-ne să socotim bine zilele noastre, ca să ne îndreptăm inimle spre înţelepciune.

„Intoarce-Te Doamne! Până când vei sta departe? Mângie pe robii Tăi!

„Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta şi ne-am bucurat şi ne-am veselit în toate zilele vieţii noastre.

„Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit, pentru anii în care am văzut rele.

„Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pe fiii lor.

„Şi să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează.“ -

Când cei trei au auzit acest cântec, au plecat imediat înapoi în odaia lor.

Şi *unul* a vorbit spre ceilalţi doi: „Într-adevăr, aceştia nu pot fii zei, care se roagă la un Dumnezeu şi care recunosc furia şi judecata Lui asupra lor!“

Şi *altul* a început să vorbească: „Aceasta ar fii cel mai mic lucru; dar că această rugăcine ne-a atins doar pe noi, este cât se poate de evident!

„De aceea să fim liniştiţi; cei ce s-au rugat vin iar înapoi! Dar mâine vrem să ne gândim mai bine la ceea ce am auzit noi acum; deci linişte pentru astăzi, căci ei se întorc înapoi!“

88

Ora de aur a dimineţii. Iosif şi fiii săi pe câmpul la lucru.
Moartea lui Iov prin muşcătura unui şarpe veninos. Întoarcerea acasă şi spaima din casă.
Cuvintele de alinare ale acopilaşului. Trezirea la viaţă a mortului.

Iosif însă le-a spus fiilor săi să aducă la capăt lucrul lor început şi să merargă după aceea să se odihnească.
El însuşi, a început deja să simtă oboseala în oasele sale, şi de aceea a mers de îndată să se odihnească.
Deci aşa s-a terminat acea zi bogată în apariţii. -
Ziua următoare însă s-a trezit Iosif cu multă vreme înaintea răsăritului şi aşa şi-a trezit fiii la lucrul lor obişnuit.
Căci el a vorbit: „Plină cu aur este ora dimineţii; ce facem noi în acea oră este binecuvântat decât toată silinţa care urmează în acea zi!“
Şi aşa a mers el, cu excepţia lui Iacov, care trebuia să rămână cu copilaşul, cu ceilalţi patru fii ai săi mai mari pe câmp şi a început să lucreze.
Cel mai bătrân fiu al său însă lucra cel mai mult şi a vrut să fie înaintea celor trei.
Dar iată, cum săpa el cu hărnicie pământul, s-a ridicat deodată de la pământ un şarpe foarte veninos!
Şi şarpele s-a mişcat repede şi l-a muşcat de îndată de picior.
Cu toate că ceilalţi fraţi mai tineri au fugit şi au omorât şarpele; s-a umflat cât se poate de tare piciorul fratelui lor. Ameţeala l-a apucat, şi imediat a căzut pradă morţii.
Iosif şi fraţii săi mai mici au început să-l jelească şi l-au implorat pe Dumnezeu, ca Acesta să-L reânvie din nou pe Iov.
Şi *Iosif* a blestemat şarpele şi a vorbit celor trei: „De acum înainte pe veci să nu mai calce vreun şarpe pe acest pământ!
„Ridicaţi-l pe fratele vostru şi duceţi-l spre casă; căci i-a plăcut Domnului, să-mi ia moştenitorul neamului meu!“
Şi cei trei fraţi l-au ridicat plângând pe Iov şi l-au dus acasă, şi Iosif şi-a rupt hainele şi i-a urmat, jelindu-l.
Ajunşi acasă, i-a întâmpinat Maria împreună cu copilaşul şi urmaţi de Iacov, care s-au speriat de acele ţipăte.
Dar amândoi au ţipat de durere când l-au văzut pe Iov neânsufleţit şi pe Iosif cu hainele rupte.
Şi cei trei preoţi au venit de îndată şi s-au speriat foarte tare de trupul fără suflet a lui Iov.
Şi *unul* a vorbit spre Iosif: „De abia acum te cred eu, că şi tu eşti doar un om; căci dacă ai fi un zeu, cum ar putea atunci să-ţi moară copiii, şi cum nu ai putea atunci să-i reânvii?“
Dar *copilaşul* a vorbit: „Voi vă înşelaţi cu toţii! Iov este ameţit şi doarme; dar el nu este mort!
„Aduceţi o ceapă de mare aici; puneţi aceasta pe rana sa, şi de îndată se vor îndrepta lucrurile în privinţa lui!“
Repede a adus Iosif o astfel de ceapă şi a pus-o pe rana lui Iov.
Şi acesta şi-a revenit în câteva clipe şi i-a întrebat pe toţi ce s-a putut întâmpla cu el.
Cei prezenţi i-au povesti imediat ce s-a întâmplat şi au început să-L slăvească şi să-L laude pe Dumnezeu pentru această salvare; dar preoţii au început să aibă un mare respect faţă de acel copil, - dar ei au avut un respect şi mai mare pentru acea ceapă salvatoare.

89

Jurământul lui Iosif pentru jertfire. Vorbele copilaşului Iisus şi indicaţiile Sale pentru jertfa cea mai potrivită lui Dumnezeu. Spusele lui Iosif şi vorbele copilaşului.

Imediat după aceea s-a dus *Iosif* cu întreaga sa familie în odaia de dormit şi a început să-L laude şi să-L slavească pe Dumnezeu o oră întreagă.
Şi a mai depus şi jurământul, prin care el se va obliga să-i ducă o jertfă lui Dumnezeu, atunci când el va ajunge la Ierusalim.
Dar *copilaşul* a vorbit spre Iosif: „Ascultă-Mă tu ce vreau eu să spun! Crezi tu oare, că lui Dumnezeu îi va place aceasta?
„Oh, aici te înşeli tu amarnic! Iată, El nu are nici o plăcere la jertfele arse sau la sângele animalelor şi nici la făină, la ulei sau la cereale
„ci doar la o inimă umilă plină de smerenie, şi care îl iubeşte pe El deasupra tuturor.
„Dacă ai ceva mai mult, atunci dă-le celora care sunt dezbrăcaţi, sunt înfometaţi şi sunt însetaţi, aşa vei aduce tu cea mai potrivită jertfă Domnului!
„Eu te scutesc de aceea de promisiunea ta şi de treburile templului, doar de aceea, că am puterea să fac aceasta.
„Eu Însumi voi îndeplini jurământul tău odată în Ierusalim, şi aceasta într-un fel, că pe veci se va sătura prin aceasta întreg pământul!“
Iosif însă a luat copilaşul în braţe şi a început să-L sărute şi a început să vorbească către El:
„Tu cel mai îndrăgit al meu mic Iisus, Iosif al Tău îţi mulţumeşte ce-i drept din toată inima şi recunoaşte întregul adevăr sfânt al spuselor Tale minunate,

„dar uite, Dumnezeu, Tatăl Tău şi al nostru al tuturor, ne-a rânduit totuşi aşa ceva prin Moise şi prin prooroci nouă, copiilor Săi şi ne-a poruncit ca să ţinem această rânduială!

„O spune-mi: Ai Tu, fiul meu, deşi de provenienţă dumnezeiască, sfântă şi minunată, într-adevăr dreptul, să anulezi legile marelui Tată, care locuieşte veşnic în cerurile Sale?“

Copilaşul a spus însă: „Iosif, chiar dacă Eu ţi-aş şi spune, *cine* sunt Eu, tu totuşi nu Mă vei crede, pentru că tu vezi în Mine doar un copil omenesc!

„Dar totuşi îţi spun Eu: Acolo unde sunt *Eu,* acolo se află şi *Tatăl;* acolo unde nu sunt Eu, acolo nu se află nici Tatăl!

„Eu însă sunt aici, acum, şi nu în templu; cum ar putea fi atunci Tatăl în templu?!

„Inţelegi tu aceasta? - Uite, acolo unde este *dragostea* Tatălui, acolo este şi *inima* Lui; în Mine este însă dragostea Tatălui şi astfel este şi inima Lui!

„Nimeni nu poartă însă inima sa în afara lui, deci nici Tatăl; acolo unde se află inima lui, acolo este şi El! - Inţelegi tu acest fapt?“

Aceste cuvinte l-au umplut pe Iosif, pe Maria precum şi pe cei cinci fii cu o presimţire adâncă, sfântă. şi ei s-au dus atunci afară şi l-au slăvit în inimile lor pe Tatăl atât de apropiat; şi Maria s-a pus atunci să facă o gustare de dimneaţă.

90

Gustarea de dimineaţă. Intrebarea lui Iosif referitoare la spălat. Inverşunarea celor trei preoţi împotriva indicaţiilor lui Iosif şi educaţia lor spre ascultare făcută de copilaş. Intrebarea cu un înţeles profund a preoţilor şi încurcătura lui Iosif.

Gustarea de dimineaţă a fost acuşi pregătită, pentru că ea nu consta din nimic altceva decât dintr-o oală de lapte proaspăt bătut cu ceva miere cu cimbru şi din pâine.

Maria însăşi a adus acestea şi le-a pus pe masă şi l-a chemat la masă pe Iosif şi pe cei cinci fii, precum şi pe cei trei preoţi.

Şi *Iosif* a apărut imediat cu copilul pe braţele sale, l-a dat mamei şi s-a dus atunci la masă.

Aici a început el de îndată să-i cânte Domnului cântarea lui de slavă; şi după ce a terminat de cântat cântarea de slavă, a întrebat Iosif după obiceiul uzual, dacă totţi sunt spălaţi.

Şi *Maria, cei cinci fii şi copilaşul* au spus: „Da, noi ne-am spălat toţi foarte temeinic!“

Şi *Iosif* a răspuns: „Deci, să şi mâncaţi! Cum stau lucrurile însă cu voi trei? V-aţi spălat şi voi?“

Cei trei preoţi au spus însă: „La noi nu este obiceiul, să te speli dimneaţă cu apă, într-adevăr însă seara.

„Dimineaţa ne ungem noi cu untdelemn, ca arşiţa zilei să nu fie prea supărătoare.“

Şi *Iosif* a spus: „Acest lucru poate fi astfel; dacă eu aş veni în casa voastră, aş face eu acelaşi lucru ca şi voi.

„Deoarece sunteţi voi însă acum la *mine* în casă, de aceea cinstiţi obiceiul *meu;* pentru că el este mai bun decât al vostru!“

Preoţii s-au rugat însă, ca ei să fie scutiţi de acest lucru.

Atunci a vrut Iosif să treacă peste spălarea preoţilor;

dar *copilaşul* a spus: „Intr-adevăr, piatră să devină fiecare muşcătură în stomacul lor, dacă ei nu se spală şi se curăţesc cu apă, înainte ca ei să ia parte la această masă, la care *Eu* sunt prezent!“

Aceste cuvinte i-au făcut pe cei trei preoţi să uite de îndată de obiceiul lor, şi ei au cerut apă şi s-au spălat.

După ce s-au spălat ei însă, i-a invitat *Iosif* de îndată iarăşi la masă;

dar *preoţii* au refuzat şi nu îndrăzneau, - pentru că ei se temeau de copil.

Copilaşul a spus însă: „Dacă voi veţi refuza acum, să mergeţi la masă şi să ţineţi aici cu noi gustarea de dimineaţă binecuvântată, atunci voi veţi muri!“

Şi imediat s-au dus preoţii la masă şi mâncau cu mare respect profund în secret faţă de copil.

Atunci când însă gustarea de dimineaţă a ajuns la sfârşit, s-a ridicat *Iosif* iarăşi şi i-a adus mulţumire lui Dumnezeu.

Preoţii l-au întrebat însă după aceea: „Cărui Dumnezeu îi mulţumeşti tu? Nu este copilul primul, cel mai adevărat Dumnezeu? De ce îi mulţumeşti tu aici încă altuia?“

Această întrebare l-a lăsat tare surprins pe Iosif, şi el nu ştia, ce să răspundă el la acestea.

Dar *copilaşul* a spus: „Iosife, nu îţi face griji zadarnice; pentru că ceea ce au spus cei trei, va fi îndeplinit! Dar, acum, fii tu fără griji; pentru că tu te rogi totuşi numai la un *singur* Dumnezeu şi Tată!“

91

Dragostea ca adevărata rugăciune către Dumnezeu. Iisus ca fiu al lui Dumnezeu. Gândurile păgâne ale celor trei preoţi şi răspunsul copilaşului.

Iosif a sărutat copilaşul şi a spus: „Da într-adevăr, dacă n-ar fi în Tine inima Tatălui, Tu n-ai fi niciodată capabil de asemenea cuvântări!

„Pentru că unde, oare, pe întregul pământ este un copil de vârsta Ta, care ar fi în stare să spună asemenea cuvinte din sine, pe care nu le-a rostit niciodată vreun înțelept?!

„De aceea spune-mi, dacă să mă rog la Tine ca la Dumnezeul şi Domnul meu!"

Această întrebare a lui Iosif către copilş a surprins cugetele tuturor celor prezenți.

Dar *copilaşul* a vorbit surâzând blând către Iosif: „Iosif, ştii tu într-adevăr, cum trebuie să se roage un om la Dumnezeu?

„Uite, tu nu ştii acest lucru pe deplin; de aceea vreau Eu să-ți spun aceasta!

„Ascultă! În *Duh şi în adevăr* trebuie să se roage un om la Dumnezeu, nu însă cu buzele, cum o fac copiii lumii, care sunt de părere, că ei i-au slujit astfel lui Dumnezeu, dacă au mişcat un timp buzele lor.

„Dacă vrei tu însă să te rogi în Duh şi în adevăr, atunci iubeşte-L pe Dumnezeu în inima ta, şi fă bine tuturor prietenilor şi duşmanilor, căci atunci va fi rugăciunea ta dreaptă în fața lui Dumnezeu!

„Dacă însă cineva a mişcat doar buzele un timp scurt la o anumită vreme în fața lui Dumnezeu şi s-a gândit în timpul unor asemnea mişcări mecanice ale buzelor la tot felul de lucruri lumeşti, care erau mai importante pentru inima sa decât toată rugăciunea lui goală, ba chiar mai mult decât Dumnezeu Insuşi, - spune, este atunci într-adevăr şi aceasta o rugăciune?!

„Cu adevărat, milioane de asemenea rugăciuni vor fi ascultate de Dumnezeu exact aşa, cum aude aici o piatră vocea unuia care țipă!

„Dacă, însă, tu te rogi prin *dragostea* față de Dumnezeu, atunci nu mai trebuie niciodată să mai întrebi, dacă trebuie acum să Mă divinizezi ca pe cel mai sfânt Dumnezeu şi Tată.

„Pentru că cine se roagă astfel la Dumnezeu, acela se roagă şi la Mine; pentru că Tatăl şi Eu suntem într-o *singură* dragoste şi de o *singură* inimă."

Aceste cuvinte i-au îndreptat pe toți spre înțelegerea curată, şi ei ştiau acum, de ce Iisus trebuie să fie numit Fiul lui Dumnezeu.

Pieptul lui Iosif a fost atunci plin de cea mai înaltă fericire cerească.

Şi Maria jubila în secret din pricina copilului şi a ținut toate aceste cuvinte în inima ei; acelaşi lucru l-au făcut şi fiii lui Iosif.

Cei trei preoți i-au spus însă lui Iosif: „Cel mai cinstit înțelept al tuturor timpurilor!

„Unele cuvinte foarte secrete vrem noi să vorbim cu tine singur pe acea colină, unde tu te-ai rugat ieri seară cu fiii tăi aşa de inimos şi constructiv spre Dumnezeul tău!"

Copilaşul a vorbit însă de îndată în mijlocul lor, spunând anume:

„Sunteți voi de părere că urechile Mele ar fi prea scurte şi nu ar ajunge acolo, pe colină, la gura voastră?! O, voi vă înşelați; fiindcă urechile Mele ajung aşa de departe ca mâinile Mele! De aceea, înțelegeți-vă numai aici, în fața Mea!"

92

Dezvelirea orbirii şi nebuniei a celor trei preoți.
Despre facerea de temple în inimă şi despre slujba adevărată către Dumnezeu.

Cei trei preoți au devenit însă din această cauză foarte jenați şi nu ştiau, ce să facă; pentru că ei nu îndrăzneau să-i descopere lui Iosif rugămintea lor în prezența copilului .

Copilaşul însă s-a uitat la ei şi a vorbit după aceea cu o voce foarte serioasă:

„Nu vreți voi să faceți şi un idol din Mine?

„Acolo, pe acea colină, doriți voi să construiți un templu, să puneți în acela un chip cioplit după înfățişarea Mea pe un altar de aur şi să-i adeuceți atunci jertfe acelui chip cioplit după felul vostru.

„Incercați numai să inteprindeți aşa ceva ; cu adevărat, vă spun Eu, primul, care va face spre aşa ceva un pas şi va întinde numai un deget, să fie de îndată sortit morții în locul acela!

„Dacă voi vreți însă să-Mi construiți şi aşa un templu, atunci construiți-l viu în inimile voastre!

„Pentru că Eu sunt viu, dar nu mort, şi vreau de aceea temple vii, însă niciodată neânsuflețite!

„Dacă voi credeți însă şi aşa, că, în Mine, ar trăi întruchipat belşugul Dumnezeirii, nu sunt Eu Insumi atunci templu destul şi viu în fața voastră?! Pentru ce să mai fie acolo, în fața Mea, încă un chip cioplit şi un templu de piatră?!

„Ce este aici mai mult, *Eu* - sau un astfel de templu care nu reprezintă nimic şi un chip cioplit după înfățişarea Mea?

„Dacă Cel viu este la voi şi între voi, la ce să fie într-adevăr bun şi să folosească atunci cel mort?

„O voi orbi nebuni! Nu este oare acest luru mai mult, dacă voi Mă iubiți, decât dacă voi vreți să-Mi faceți mii de temple din piatră şi să doriți atunci să mişcați buzele voastre în haine lungi o mie de ani în acelaşi templu în fața a chipuri cioplite după înfățişarea Mea?!

„Dacă ar veni însă un om sărac la voi, care ar fi gol şi înfometat şi însetat,
„Voi însă doriți să spuneți: 'Uite, acesta este jumătate om jumătate Dumnezeu, fiindcă astfel apar aceste ființe înalte;
„ 'să facem un chip cioplit după înfățişarea lui şi să-l punem atunci într-un templu, ca acest chip să fie cinstit de noi!', -
„Spuneți-Mi, dacă voi ați face desigur aceasta, i-ar folosi astfel într-adevăr ceva acestui om sărac, şi chiar dacă ați face voi chipul său din aur pur?!
„Nu l-ar ajuta însă *mai mult* pe sărac, dacă voi îl îmbrăcați după dragostea voastră şi îi dați atunci mâncare şi băutură?!
„Nu este însă Dumnezeu încă mai viu decât fiecare om al pământului, pentru că totuşi toți au viața din El?!
„Să fie Dumnezeu cumva orb, care a făcut soarele şi ți-a dat ție un ochi văzător?!
„Sau să fie Acela surd, care ți-a făcut ție urechea, şi Acela fără simțire, care ți-a dat simțirea?!
„Uite, cât de nechibzuit ar fi aceasta să spui şi să vorbeşti!
„Dumnezeu este totuşi conform acestei idei Viața cea mai desăvârşită Insuşi, deci cea mai desăvârşită dragoste; cum vreți voi aşadar în consecință să-L divinizați şi să-L cinstiți ca pe un mort?! -
„Luați aceasta în considerare, ca voi să vă însănătoşiți de la orbirea voastră!"
Această cuvântare i-a pus pe cei trei preoți la pământ; ei au înțeles adevărul sfânt şi n-au mai vorbit în acea zi.

93

Efectul bun multilateral al acestei învățături. Familia sfântă în viața casnică.
Cerşetoarea oarbă şi visul acesteia.
Insănătoşirea femeii oarbe prin apa de înbăiere a copilului.

După un asemenea respect profund arătat s-au înapoiat iarăşi cei trei preoți în odaia lor indicată şi au rămas în aceeaşi până la asfințitul soarelui.
Ei nu au vorbit nimic, ci fiecare dintre ei reflecta asupra cuvintelor copilului care a vorbit minunat.
Iosif i-a dat însă slavă lui Dumnezeu în inima lui şi a mulțumit cu tărie pentru milostivirea nemărginit de mare, că el a devenit tatăl pământesc al Fiului lui Dumnezeu.
După ce însă el îi dăduse astfel cinstea şi slava lui Dumnezeu împreună cu Maria şi cu fii săi şi Maria îngrijise de asemenea copilaşul,
a fost dat copilaşul iarăşi în îngrijirea lui Iacov, şi Iosif a lăsat să se coase de către Maria haina cea ruptă şi s-a dus atunci cu cei patru fii ai săi iarăşi afară, pe ogor, şi l-a cultivat.
Maria a curățat însă între timp uneltele de cameră ale casei, ca ele să fie curate pentru primirea oaspeților, care au promis că vin iarăşi după amiază.
Atunci când ea a ajuns la sfârşit cu curățenia, s-a uitat iarăşi după copil, dacă nu-i lipseşte ceva.
Copilaşul însă cerea sânul şi atunci o baie, şi acest lucru cu apă curată şi rece.
Maria a făcut toate acestea de îndată; şi după ce ea a înbăiat copilaşul, a venit *o femeie oarbă* în odaie la Maria şi a jelit mult din cauza nenorocirii ei.
Maria a vorbit însă către această femeie oarbă: „Eu văd într-adevăr, că tu eşti foarte nenorocită; dar ce pot eu să-ți fac aici într-adevăr, ca să-ți fie ție ajutat cu aceasta?"
Şi *femeia* a spus: „Ascultă-mă! În această noapte am visat foarte minunat.
„Eu am văzut, cum tu aveai un copil care strălucea foarte tare; acest copil cerea de la tine sânul şi o baie.
„Baia consta dintr-o apă rece; şi atunci când tu ai înbăiat copilul în aceasta, a fost apa plină de stele luminoase.
„Atunci mi-am amintit eu, că sunt oarbă, şi nu m-am mirat puțin, cum am fost în stare să văd toate aceste lucruri.
„Tu însă mi-ai vorbit pe lângă: 'Femeie, atunci ia aşadar această apă, şi spală-ți ochii, - şi tu vei vedea!'
„Atunci am vrut eu de îndată să apuc după apă şi să-mi spăl ochii; dar eu m-am trezit numaidecât - şi am mai rămas încă oarbă!
„Astăzi dimineață mi-a spus însă cineva: 'Mergi afară, şi caută! Tu vei întâlni femeia cu copilul; fiindcă nu vei intra mai degrabă în nici o casă decât în aceasta singură!'
„Aici sunt eu acum la capătul ostenelii, fricii şi primejdiei mele mari!"
Aici i-a întins Maria femeii oarbe apa de baie, şi femeia şi-a spălat fața cu aceasta şi putea vedea dintr-o clipă într-alta.
Femeia nu ştia să se ajute de atâta mulțumire şi bucurie şi vroia să trâmbițeze acest lucru de îndată în întregul oraş Ostrazine; Maria i-a interzis aşa ceva foarte hotărât.

94

Mulțumirea şi cererea de a fi primită în casă din partea celei vindecate şi lămurirea ei despre

comportamentul timid al Mariei din partea lui Iacov. O prezicere a femeii despre viitorul Mariei. Modestia Mariei. Intoarcerea acasă a lui Iosif.

Femeia însă a rugat-o pe Maria, dacă ea nu doreşte să-i permită, ca să rămână un timp la ea, ca să slujească în casa, în care i s-a întâmplat o aşa de mare mântuire.

Maria a spus însă: „Femeie, acest lucru nu depinde de mine, fiindcă eu însumi sunt numai o slujitoare a Domnului;

„rămâi însă un timp, până ce soțul meu se întoarce acasă de la ogor! De la el o să primeşti tu răspunsul potrivit!"

Femeia a căzut însă la picioarele Mariei şi vroia să înceapă s-o divinizeze de-a dreptul pe Maria ca pe o zeiță ; pentru că ea considera vindecarea ochilor ei ca o minune prea mare, pentru că era o femeie născută oarbă.

Maria i-a interzis însă aşa ceva cu severitate şi s-a dus într-o altă odaie.

Femeia a început însă să plângă din această cauză, fiindcă era de părerea, că ar fi jignit-o astfel pe cea mai mare binefăcătoare a ei.

Iacov însă, care se juca în aceeaşi cameră cu copilaşul, s-a uitat la femeie şi i-a spus:

„De ce plângi tu, de parcă ți-ar fi pricinuit cineva vreun rău?"

Femeia a spus însă: „Ah, tu tinerel drag! Eu am jignit-o chiar pe *aceea,* care mi-a dat lumina ochilor! Cum să nu plâng în această situație?"

Iacov a vorbit însă: „Ah, îngrijeşte-te de altceva! Femeia tânără, care ți-a dat apa de baie, este mai blândă decât o turturea; de aceea eu nu poate fii niciodată jignită.

„Chiar dacă cineva ar şi vrea s-o jignească, atunci acela nu poate însă totuşi să înfăptuiască acest lucru!

„Pentru că ea îl binecuvântează pe acela de zece ori pentru o jignire şi îl roagă chiar pe însuşi cel jignitor iarăşi să refacă prietenia cu ea şi acest lucru într-o formă, căreia nici cea mai solidă piatră n-ar putea să i se împotrivească!

„Uite, aşa de bună este această femeie! De aceea, fii neapărat fără grijă; fiindcă eu te asigur, că ea se roagă chiar acum la Dumnezeu pentru tine!"

Şi astfel a şi fost: Maria se ruga într-adevăr la Dumnezeu pentru această femeie, ca El să binevoiască să-i ilumineze mintea ei, ca ea să admită atunci, că şi ea (Maria anume) este numai o femeie slabă.

Maria nu era într-adevăr numai o femeie obişnuită, ea făcând parte din cea mai înaltă aristocrație (ca fiică de rege); dar bucuria ei consta din aceea, ca ea să fie umilită peste tot şi de fiecare.

După o perioadă de timp a venit însă buna şi draga *Marie* iarăşi înapoi şi a rugat-o în serios pe femeie s-o ierte din această cauză, dacă ea s-ar fi purtat cu aceasta puțin cam prea dur.

Această purtare din partea Mariei a omorât-o aproape pe femeia mulțumitoare din cauza a atâta dragoste pentru Maria.

Şi *femeia* a spus în deplina fericire a dragostei sale:

„O tu suflet luminos al neamului meu, ceea ce mai înainte mi-a arătat inima ta nobilă, acest lucru îți vor face odată popoarele!

„Pentru că dintre toate femeile lumii eşti tu sigur prima, care se aflâ cu înalții zeii cu atât mai sigur în legătură, deoarece ei, pe lângă virtutea lor adevărată de zei, sunt chiar şi atât de nespus de dragi, minunați şi frumoşi!"

Maria a spus însă: „Dragă femeie, după moartea mea să facă oamenii cu mine, ce vor ei; dar în timpul vieții mele, să nu se întâmple aceasta!"

Aici a venit *Iosif* cu cei patru fii iarăşi înapoi; şi Maria a condus-o de îndată pe femeie la el şi i-a povestit totul, ce s-a întâmplat acolo.

95

Primirea celei vindecate prin Iosif. Povestea romantică a femeii. Cuvintele de alinare ale lui Iosif către săraca orfană.

Atunci când însă *femeia* a recunoscut numaidecât, că Iosif este soțul Mariei, ea s-a dus la el şi i-a înfățişat cererea, ca să aibă voie să rămână în casa lui.

Şi *Iosif* i-a zis femeii: „Dacă ți s-a întâmplat o asemenea milostivire, cum mi-a făcut-o cunoscută femeia mea în prezența ta, şi tu vrei de aceea să fii mulțumitoare față de această casă, atunci poți să rămâi tu într-adevăr.

„Pentru că uite, eu am aici o proprietate de teren destul de mare şi am mai multe animale domestice şi am o casă încăpătoare!

„Şi astfel nu va fi lipsă de ocupație, şi şi spațiul de locuit este îndeajuns aici.

„Femeia mea este şi aşa mai mult de o constituție slabă în puterea ei trupească; de aceea îmi vei aduce tu mie o slujire bună, dacă tu o ajuți pe femeia mea pe ici pe colo în lucrul casei.

„Să se aibă grijă de toate necesitățile tale; dar în bani nu pot să-ți dau nici o recompensă, pentru că eu însumi nu am bani.

„Dacă tu eşti mulţumită cu această cerere, atunci poţi tu să rămâi aici după buna voinţă a ta, dar nu din cauza a vreunei obligaţii presupuse!“

Aceste cuvinte au făcut-o pe *femeie,* care era şi aşa o orfană foarte săracă, din calea afară de fericită, şi ea a lăudat casa peste toate măsurile, în care a întâmpinat-o aşa de mult bine.

Iosif a întrebat-o însă de locul ei de naştere şi de vârsta ei, şi de care religie ar aparţine ea într-adevăr.

Şi femeia a răspuns: „Cel mai demn bărbat de toată cinstea, eu sunt originară din Roma, sunt fiica unui patrician bogat!

„Infăţişarea mea bătrânească nu corespunde cu vârsta mea; pentru că eu sunt de-abia de douăzeci de veri o locuitoare a pământului.

„Eu m-am născut oarbă; pe părinţii mei i-a sfătuit însă un preot, ca ei să mă ducă la Delfi, căci acolo eu aş căpăta prin mila lui Apolon lumina ochilor.

„Atunci când acest sfat a fost dat părinţilor mei, am avut eu vârsta de zece ani şi şapte luni.

Părinţii mei, care erau foarte bogaţi şi mă iubeau foarte tare ca singura lor fiică, au urmat acest sfat.

„Ei au închiriat o corabie, pentru a naviga cu mine către Delfi.

„Noi însă de-abia ne-am aflat trei zile pe mare, că a venit o furtună imensă şi a dus corabia pe apă cu cea mai mare viziteză în această regiune.

„ La aproximativ două sute de stânjeni - cum mi-a povestit deseori salvatorul vieţii mele - s-a izbit corabia de o stâncă,

„şi tot - în afară de mine şi un marinar, care m-a salvat - s-a scufundat, şi astfel şi părinţii mei buni.

„Niciodată nu s-a mai ivit o ocazie, care m-ar fi dus înapoi în oraşul meu de baştină. şi marinarul a murit aici, deja în urmă cu cinci ani, şi eu sunt acum o cerşetoare orfană chinuită de mare nevoie şi tristeţe în acest oraş.

„Deoarece eu totuşi am găsit o asemenea milostivire cu siguranţă la zei şi am căpătat lumina ochilor mei şi îi pot vedea acum pe binefăcătorii mei, atunci eu vreau totuşi să uit cu plăcere marea mea stare jalnică!“

Această povestire a femeii aparente i-a făcut pe toţi să plângă; şi *Iosif* a spus: „O tu săracă orfană, fii mângăiată; pentru că aici îi vei regăsi pe părinţii tăi multiplu!“

96

Intrebarea femeii referitoare la câştigarea părinţiilor ei multiplu.
Explicarea lui Iosif. Iluzia femeii, Iosif ar fi Zeus. Replica lui Iosif.

Pretinsa femeie nu l-a înţeles pe deplin pe Iosif, ce a dorit el să spună cu câştigarea părinţiilor ei multimplu; de aceea l-a întrebat ea:

„O tu bărbat drag şi foarte bun, în a cărui casă m-a întâmpinat o milostivire aşa de nesfârşit de minunat de mare, ce vrei tu să spui într-adevăr cu faptul, că mi se va petrece aici după cuvintele tale o găsire din nou multiplă a părinţiilor mei pierduţi?“

Iosif i-a spus însă: „Intr-adevăr, tu să fii în casa mea ţinută asemenea cu copiii mei întreaga ta viaţă!“

„Să înveţi să-L recunoşti pe singurul şi veşnic adevăratul Dumnezeu, care este aici Acelaşi, care te-a făcut pe tine şi ţi-a dat acum iarăşi lumina ochilor tăi!

„Da, să-L recunoşti real pe Dumnezeul şi Domnul tău şi să fii învăţată de El Insuşi!

„Astfel, vei întâlni tu şi aici foarte acuşi un roman de rang înalt în această casă a mea, care îţi va pune în ordine treburile tale în Roma!

„Şi acest roman este Cireniu, un frate al lui August.

„El ţi-a cunoscut cu siguranţă părinţii şi se va folosi după sugestia mea cu siguranţă şi pentru treaba părinţiilor tăi pentru tine în Roma. şi aceştia vor fi totuşi părinţii tăi într-un mod multiplu, duhovnicesc şi trupesc?!

„Pentru că dacă ar trăi într-un oarecare fel părinţii tăi trupeşti, spune, ar putea aceştia să facă *mai mult* pentru tine?

„Ţi-ar fi dat ei într-adevăr iarăşi lumina ochilor tăi, şi ar fi fost ei într-adevăr în stare să ţi-l arate pe unicul, veşnicul şi adevăratul Dumnezeu?!

„Părinţii tăi trupeşti te-ar fi îngrijit probabil pe o durată de timp, aici însă vei fi tu îngrijită pentru veşnicie, dacă tu vrei numai să primeşti această purtare de grijă!

„Spune, ce este atunci într-adevăr mai mult? Părinţii tăi trupeşti, pe care i-a înghiţit marea, sau cei de acum, cărora trebuie să le asculte marea în numele Dumnezeului *unic?“*

Aici a fost *pretinsa femeie* pe deplin tăcută de atâta respect profund şi dragoste pentru Iosif.

Pentru că ea era de păreree că, deoarece ea şi aşa a auzit deja pe ici pe colo foarte încet vorbindu-se, de parcă ar locui Zeus pe undeva în această împrejurime a oraşului Ostrazine, ar fi ea în prezenţa trupească a aceluiaşi.

Iosif însă a recunoscut foarte acuşi iluzia femeii şi a vorbit către ea:

„O fată, o fiică! Să nu cumva să crezi despre mine mai mult decât sunt eu; cel mai puţin însă să crezi despre mine ceva, ce nu este nimic!

„Eu sunt un om asemenea ție; aceasta să-ți fie îndeajuns deocamdată! Cu timpul însă se va ilumina şi aşa mai mult în jurul tău; de aceea, bine pentru acum!

„Aduceți însă acum gustarea de prânz; după aceasta vrem noi să învățăm a cunoaşte mai multe lucruri! Deci, să se întâmple!“

97

Cuvintele lui Iosif referitoare la cei trei preoți care postesc.
Smerenia noii tovarăşe a casei şi adopția ei de către Iosif.
Binecuvântarea şi bucuria copilaşului Iisus.

Fii lui Iosif s-au dus de îndată afară şi au adus gustarea de prânz înăuntru.

Iosif a spus însă: „Ce se întâmplă cu cei trei? Vor ține ei cu noi masa de prânz, sau vor mânca ei cumva mai bine pentru astăzi în odaia lor?

„Mergeți afară şi interesați-vă de aceasta, şi să le fie lor, cum vor ei cel mai bine să fie!“

Şi fii s-au dus şi i-au întrebat pe *cei trei;* aceştia însă n-au spus nimic, ci le-au arătat fiilor, că ei nu vor vorbi nimic şi nu vor mânca nimic înainte de asfințitul soarelui, nici mâncare şi nici băutură.

De aceasta l-au înştiințat fiii pe Iosif, şi *Iosif* a fost cu acest lucru mulțumit şi a spus:

„Dacă cei trei au ridicat această treabă la rangul unui lucru de conştiință, atunci noi am păcătui față de ei, dacă noi n-am vrea să-i lăsăm în devotamentul jurământului lor!

„Să ne aşezăm de aceea acum la masă în numele Domnului şi să mâncăm cu mulțumire ce ne-a dat Dumnezeu!“

Pretinsa femeie a spus însă : „O domn al acestei case! Tu eşti prea bun, şi eu nu am nici o valoare, de aceea eu nu sunt într-adevăr demnă, să mănânc la masa ta! Pe coridorul casei vreau eu să mănânc cu mulțumire, ceea ce îmi va da bunătatea ta.

„La aceasta nu sunt într-adevăr potrivite nici hainele mele chiar foarte zdrențuite şi nici trupul meu nespălat pentru masa a unui astfel de domn, cum eşti tu unul!“

Iosif le-a spus însă fiilor: „Mergeți şi aduceți patru găleți mari cu apă; puneți-le în odaia lăturalnică a Mariei!

Tu, femeie, mergi însă, şi spal-o pe aceasta, şi piaptăn-o, şi îmbrac-o cu cele mai bune haine ale tale!

„Şi atunci când aceasta este înzestrată astfel sărbătoresc şi splendid, atunci condu-o încoace, ca ea să țină cu noi fără frică masa de prânz!“

Intr-o jumătate de oră a fost îndeplinită voia lui Iosif, şi cu totul spălată stătea acum acolo, în locul femeii, o fată foarte drăgăstoasă, timidă şi foarte mulțumitoare, în a cărui făță se puteau vedea doar urmele tristeții de dinainte.

Ea era după trăsăturile ei de o mare frumusețe, şi în ochii ei se afla smerenie adâncă, dar şi dragoste adâncă.

Iosif avea acum o bucurie mare din cauza acestui copil şi a spus: „O Doamne, eu îți mulțumesc, că Tu m-ai ales spre faptul, de a salva săraca aceasta! În numele tău cel mai sfânt vreau eu s-o primesc ca pe o fiică deplină a mea!“

Şi întorcându-se spre fii a spus el: „Uitați-vă la sora voastră săracă, şi salutați-o ca frați ai ei!“

Cu multă bucurie au făcut aceasta *fiii lui Iosif,* şi la sfârşit a vorbit şi *copilaşul:*

„Deci, aşa cum a fost ea acceptată de voi, aşa să fie ea acceptată şi de mine; aceasta este o faptă bună şi îmi face mare bucurie!“

Dar când însă *fata* a auzit copilaşul vorbind astfel, atunci ea s-a minunat şi a spus: „O minune, ce este aceasta, că acest copilaş vorbeşte aşa ca un Dumnezeu?“

98

Scena drăgăstoasă între fată şi copilaş.
Pericolele secretului sfânt.
Fericirea şi bucuria peste măsură de mare a fetei.

Fata s-a dus de îndată la copilaş şi a spus:

„O ce copil minune ieşit din comun eşti Tu totuşi!

„Da, Tu eşti acelaşi copilaş strălucitor, despre care eu am visat aşa de minunat, că mama l-a spălat şi după aceea aceeaşi apă de înbăiere mi-a redat lumina ochilor mei.

„Da, da, Tu copilaş Dumnezeiesc! Tu mi-ai dat lumina ochilor! Tu eşti mântuitorul meu; Tu eşti adevăratul Apolon de la Delfi!
„Da, Tu eşti în inima mea deja acum mai mult decât totți zeii Romei, Greciei şi Egiptului!
„Ce fel de Duh înalt, dumnezeiesc trebuie să-şi aibă sălaşul în Tine, care ți-a dezlegat deja aşa de devreme limba Ta, şi care se face cunoscut deja acum aşa de aducător de mântuire şi înfăptuind aşa de măreț!
„Pace vouă oameni ai pământului, care trăiți împreună cu mine în mare întuneric şi tristețe!
„Aici este soarele cerului, care vă va da vouă orbilor, precum şi mie, văzul iarăşi!
„O Roma, tu măreață biruitoare a pământului, uite, aici, în fața mea, îmi zâmbeşte eroul, care te va preschimba într-o grămadă de dărâmătură!
„Steagul Lui El îl va înfinge peste zidurile tale, şi tu vei merge în mormânt! Aşa cum este vânturată de furtună o pleavă slobodă, aşa vei fi tu împrăştiată!"
Copilaşul însă i-a întins fetei mâna şi a cerut la ea.
Şi *fata* l-a luat cu mare bucurie la sine şi la răsfățat şi l-a alintat.
Copilaşul se juca însă cu buclele de păr bogate ale fetei şi i-a spus la aceasta foarte încet:
„Crezi tu, draga Mea soră, într-adevăr cuvintele, pe care le-ai rostit mai înainte în fața Mea, atunci când Eu încă Mă aflam pe brațele fratelui Meu?"
Şi *fata* a vorbit tocmai şi ea foarte încet către copilaş:
„Da, Tu mântuitorul meu, Tu lumina mea, Tu primul meu soare al dimineții, - acum cred eu aceasta cu atât mai tare, deoarece Tu m-ai întrebat despre acestea!"
Şi *copilaşul* a spus la acestea: „Bine să-ți fie ție, că tu crezi în inima ta astfel, precum ai vorbit!
„Dar acest lucru îți spun Eu: Nu ține deocamdată nimic mai secret decât tocmai această mărturie de credință a ta!
„Pentru că niciodată n-a ascuțit duşmanul a toată viață urechea lui aşa de tare decât exact în acest timp!
„De aceea, taci despre Mine, şi să nu cumva să Mă trădezi, dacă îți este important, să nu fii omorâtă veşnic de acest duşman!"
Fata a făgăduit însă acest lucru sus şi tare şi a fost în timpul, când îl adora pe copilaş, aşa de foarte desăvârşit de frumoasă şi tinerească, că din această cauză au început toți să se minuneze foarte tare, şi fata de-abia că nu se putea ajuta de loc de atâta fericire, da aşa de fericită era ea, că a început să jubileze şi să devină familiară.

99

Informarea din partea lui Cireniu şi a lui Pilla. Relatarea lui Iosif despre fată. Interesul lui Cireniu pentru fiica adoptivă a lui Iosif.

Atunci când fata se afla încă în cea mai mare fericire a ei, a venit exact Cireniu iarăşi în compania lui Maroniu Pilla la Iosif, cum el a promis în seara de dinainte.
Iosif şi Maria l-au primit cu mare bucurie inimoasă, şi *Cireniu* a spus:
„O tu prieten şi frate al meu ales, ce ați trăt voi aşadar totuşi, din care cauză sunteți voi aşa de fericiți spre marea bucurie a mea?"
Iosif însă, l-a făcut pe Cireniu de îndată atent asupra fetei şi a spus:
„Uite, acolo cu copilaşul pe braț şi scufundată într-o fericire adâncă, vezi tu motivul bucuriei noastre!"
Cireniu s-a uitat mai îndeaproape la fată şi i-a spus după aceea lui Iosif:
„Ai primit-o tu aşadar ca să fie o îngrijitoare de copil? De unde a venit în sfârşit această fată frumoasă evreică?"
Şi *Iosif* i-a răspuns lui Cireniu care ardea de curiozitate:
„O prieten înalt, uite, o minune a adus-o sub acest adăpost! Ea a venit oarbă la mine, arătând ca o bătrână şi foarte sărăcăcioasă femeie cerşetoare.
„Prin puterea miraculoasă a copilaşului a primit ea însă lumina ochilor, şi s-a arătat atunci, că ea este o fată tânără de abia de douăzeci de veri, şi este o orfană, din care cauză eu am şi primit-o aşadar să fie fiica mea, şi acesta este motivul aşa de fapt al bucuriei noastre!"

Şi *Cireniu,* privind la fată cu o bine dispunere tot mai mare, în timp ce fata de atâta fericire încă nu l-a observat pe Cireniu, chiar dacă el era prezent în cea mai plină strălucire a lui, i-a spus lui Iosif:

„O prietene, o frate, cât de mult regret eu acum, că sunt un patrician roman de rang înalt!

Intr-adevăr, eu aş da totul pentru aceasta, dacă aş fi un evreu şi aş putea acum să cer această evreică minunată de la tine ca să fie femeia mea!

„Pentru că tu ştii, că eu sunt celibatar şi fără copii. O ce mult poate să-mi însemne o asemenea femeie binecuvântată de tine!“

Şi *Iosif* a zâmbit către Cireniu şi l-a întrebat: „Ce ai face tu în sfârşit, dacă această fată nu ar fi o evreică, ci o romană de rang înalt, asemenea ţie?

„Dacă ar fi ea singura fiică a unui patrician, a cărei părinţi au găsit moartea în valurile marii într-o călătorie înspre Delfi?“

Aici s-a uitat *Cireniu* foarte mirat la Iosif şi a spus după un timp de tăcere:

„O distins prieten şi frate! Ce spui tu aici? Eu te rog, explică-te mai clar; pentru că treaba pare să mă privească îndeaproape!“

Iosif a spus însă: „Prietenul meu înalt! Uite, totul îşi are timpul său potrivit, de aceea ai şi tu puţină răbdare aici; fiindcă fata însăşi îţi va face totul cunoscut!

„Tu însă relatează-mi momentan, cum stau lucrurile cu morţii dezgopaţi din molozul templului!“

100

Relatarea lui Cireniu despre readucerea la viaţă a celor două sute de oameni aparent morţi şi interesul lui în creştere pentru fata străină. Temerile lui Iosif. Dreptul de cununie triplu în vechea Romă.

Cireniu i-a vorbit însă lui Iosif: „O prietene şi frate, nu te îngriji de morţi; pentru că în această noapte au fost readuşi la viaţă în jur de două sute, şi eu m-am îngrijit pentru adăpostirea lor întreaga dimineaţă de astăzi!

Şi dacă vor mai fi găsite în timpul îndepărtării molozului încă mai multe trupuri moarte intacte, atunci se va avea grijă şi de aceia, ca pentru cei de până acum.

„Uite, aceasta este pe scurt totul şi nu este nici pe departe de un interes aşa de mare pentru mine acum decât tocmai această fată, care, după spusele tale pentru mine foarte credibile, ar fi fiica unui patrician roman, care a suferit un accident!

„Lasă de aceea mai întâi să aflu mai amănunţit, cum stau lucrurile cu acest copil, ca eu să pot atunci chiar să mobilizez totul, ceea ce este necesar pentru binele acestei orafane!

„Uite, cum ţi-am spus eu deja mai înainte, eu sunt neânsurat şi n-am copii, poate ea să fie cumva mai bine îngrijită, decât dacă eu, ca un frate al împăratului, o iau ca să-mi fie femeia mea statornică?!

„De aceea mă interesează înainte de toate acum tot mai mult povestea acestei fete.

„Obţine-mi de aceea numai imediat ocazia, ca eu să mă înţeleg cu acest copil minunat şi să mă sfătuiesc bine!“

Şi *Iosif* i-a spus lui Cireniu: „Inalte prietene şi frate, tu îmi spui aici mie, că ai fi *necăsătorit,* şi doară mi-ai spus mie tu însuţi în Tir, că eşti *cununat* cu o femeie, - numai că tu nu ai copii cu ea!

„Spune-mi cum să înţeleg aceasta? Tu poţi desigur (ca roman; d. Hsg) să-ţi iei o a doua soţie, dacă prima este stearpă; dar cum poţi tu să fii încă necăsărtorit ca un soţ cununat, într-adevăr, acest lucru nu-l înţeleg! Explică-te mai limpede în această privinţă!“

Şi *Cireniu* a zâmbit la această ocazie şi a spus: „Dragă prietene, eu văd că tu nu eşti familiarizat cu legile Romei; de aceea trebuie eu să-ţi dau totuşi o explicaţie mai îndeaproape, - şi aşa asultă-mă aşadar:

„Uite, noi romanii avem un drept *triplu* de căsătorie; două dintre acestea nu sunt angajante şi astfel nu sunt căsătorii care ne obligă, numai una este angajantă.

„Conform celor două legi neangajante pot eu să mă cunun într-adevăr cu o sclavă chiar; eu însă nu am de aceea totuşi nici o soţie stabilă, ci numai o femeie cu care dorm şi acest lucru permis de lege, şi eu sunt la aceasta încă necăsătorit şi pot să-mi iau tot oricând o femeie potrivită şi conform rangului meu.

„Diferenţa primelor două legi neangajante constă doar în aceea, că în primul caz pot să-mi iau doar o concubină, - fără nici cel mai neânsemnat angajament, de a o lua vreodată ca să-mi fie femeia mea legitimă;

„în al doilea caz însă, pot eu şi fiica unei case conform rangului meu să mi-o las dăruită de părinţii ei numai cu condiţia, s-o iau ca să-mi fie soţia mea legitimă, dacă zămislesc cu ea unu până la trei copii, printre care să fie băiat cel puţin unul.

„În al treilea caz intră atunci de-abia în funcţiune legea care obligă, conform căreia sunt eu de-abia în faţa altarului Himen-ului (zeul cununeiei) stabil îndatorat cu o femeie potrivit legii de un preot rânduit pentru aşa ceva şi atunci nu mai sunt celibatar, ci însurat.

„Deci nu anulează nici concubinajul (nuptias capere) nici căsătoria examinativă (patrimonium facere), ci numai cununia adevărată (uxorem ducere) starea de necăsătorit după legile, cum sunt ele acum.

„Deci, putem noi să fim nuptias capere, patrimonium facere şi uxorem ducere, şi numai ultima stare anulează starea de celibatar!

„Uite, de aceea sunt şi eu cu atât mai mult celibatar, fiindcă nu pot face copii cu concubina, şi aş fi chiar şi atunci încă necăsătorit, dacă aş avea cu ea copii, pentru că, copiii din concubinaj nu au la noi nici un drept asupra tatălui, în afară de faptul dacă tatăl îi adoptează cu consimţământul împăratului!

„Acum ştii tu toate, de aceea te rog eu, să mă faci acum cunoscut mai îndeaproape cu povestea acestei fete; pentru că eu sunt acum pe deplin hotărât, să mă cunun cu ea de îndată pe deplin!“

Când *Iosif* a auzit aceasta de la Cireniu, a spus el atunci:

„Dacă aşa este, atunci vreau eu însumi să înştiinţez mai înainte fata şi s-o pregătesc, ca o asemenea cerere să n-o slăbească sau chiar s-o omoare!“

101

Facerea de cunoşiinţă întreTullia şi Cireniu prin Iosif.
O descoperire minunată: Tullia, ruda feminină şi dragostea de tinereţe a lui Cireniu.
Induioşarea lui Cireniu.

După aceea s-a dus *Iosif* la fata care încă mai era ocupată cu copilaşul, a tras-o de mânecă şi i-a spus:

„Ascultă, fiica mea scumpă, n-ai observat tu aşadar într-adevăr încă, cine se află acum, aici? - ridică-ţi totuşi privirea o dată şi uită-te!“

Aici s-a trezit *fata* din fericirea ei şi l-a văzut pe strălucitorul Cireniu.

Ea s-a speriat de-a dreptul şi a întrebat foarte înfricoşată: „O tu tatăl meu drag Iosif, cine este acest atât de tare strălucitor bărbat? Ce vrea el aici? De unde a venit el în sfârşit?“

Şi *Iosif* i-a spus fetei: „O nu te teme, fiica mea Tullia! Uite, acesta este foarte bunul Cireniu, un frate al împăratului şi guvernator al Asiei şi a unei părţi a Africii!

„Acesta va pune treaba ta în Roma cu siguranţă în cea mai bună ordine; pentru că tu ai devenit foarte scumpă pentru el deja de la prima vedere!

„Mergi însă la el, şi roagă-l ca să te asculte, şi povesteşte-i toată istoria vieţii tale, şi fii asigurată, că tu nu vei fi vorbit către urechi surde!“

Fata a spus însă: „O tu dragul meu tată, pentru aceasta n-am curajul; pentru că eu ştiu, că un asemenea domn examinează tare îngrozitor de sever la asemenea ocazii, şi dacă el a aflat vreun oarecare punct, care nu se lasă dovedit, atunci te ameniţă el imediat cu moartea!

„Aşa cum mi s-a mai întâmplat o dată în sărăcia mea, atunci când tot un astfel de domn a început să mă examineze, de unde aş fi eu!

„Şi când eu i-am făcut totul cunoscut cu exactitate, atunci a cerut el de la mine dovezi foarte severe!

„Deoarece eu însă n-am fost în stare să prezint asemenea dovezi în deplina mea stare de orfan şi cea mai curată sărăcie a mea, atunci mi-a poruncit el cea mai severă tăcere şi m-a ameninţat cu moartea, dacă eu doresc să-i povestesc cuiva încă mai multe despre aceasta temă.

„Eu te rog pentru faptul, de a nu mă trăda nici tu, căci, altfel, sunt cu siguranţă pierdută!“

Aici a păşit *Cireniu,* care a auzit această discuţie în şoaptă, la Tullia şi i-a spus:

„O Tullia, nu-ţi fie frică de acela, care vrea chiar totul să pună la contribuţie, pentru a te face aşa de fericită pe cât este posibil!

„Nu-mi spune nimic altceva decât numele tatălui tău, dacă tui ţi l-ai mai memorat încă, şi mai mult nu-mi trebuie!

„Insă, să nu cumva să te temi de ceva, chiar dacă numele tatălui tau l-ai fi uitat! Tu îmi rămâi la fel de scumpă, de aceea, că tu eşti acum o fiică al acestui cel mai mare prieten al meu!“

Aici a prins *Tullia* deja mai mult curaj şi i-a spus lui Cireniu: „Intr-adevăr, dacă mă înşeală ochiul tău blând, atunci toată lumea este o minciună! Eu vreau de aceea să-ti spun chiar cu drag, cum s-a numit bunul meu tată.

„Uite, numele lui era *Victor Aureliu Dexter Latii;* - dacă eşti tu un frate al împăratului, atunci acest nume nu trebuie să-ţi fie străin.“

Când *Cireniu* a auzit acest nume, a fost el atunci emoţionat vizibil şi a vorbit cu vocea schimbată:

„O Tullia, acesta a fost chiar un frate bun al mamei mele! Da, da, despre acesta ştiu, că a avut cu soţia lui legitimă o fată născută oarbă, pe care o iubea el deasupra tuturor!

„O cât de des l-am invidiat eu din cauza norocului său, care era de fapt un nenoroc! Dar pentru el însemna Tullia cea oarbă mai mult decât întreaga lume.

„Da, eu însumi am fost de această Tullia, atunci când ea a fost încă de-abia de patru cinci ani, foarte îndrăgostit şi am jurat deseori în mine însumi: ‚Aceasta sau alta niciuna să-mi fie o dată femeia mea adevărată!'

„Şi - o Doamne, acum găsesc eu aceeaşi Tullia cerească aici, în casa pritenului meu ceresc, dumnezeiesc!

„O Doamne, o Doamne, aceasta este prea multă răsplată dintr-o dată pentru un muritor fără putere pentru puţinul, pe care eu, un nimic în faţa Ta, o Doamne, l-am făcut!“ - Aici s-a lăsat Cireniu lipsit de vlagă pe un scaun şi şi-a revenit de-abia după un timp pentru a discuta mai departe cu Tullia.

102

Străduinţa lui Cireniu pentru obţinerea Tulliei ca soţie a lui şi examinarea lui prin Tullia.
O Evanghelie a cunuiei.

După restabilirea lui a vorbit iarăşi *Cireniu* către Tullia: „Tullia, nu vrei tu totuşi să-mi întinzi mâna şi să devii soţia mea legitimă, dacă eu te-aş ruga aşa ceva din cea mai adâncă temelie a inimi mele?“

Şi *Tullia* a spus: „Ce ai dori tu într-adevărţ să-mi faci mie, dacă eu ţi-aş respinge aşa ceva?“

Şi *Cireniu* a spus, puţin emoţionat, dar tot din inimă bună:

„Atunci eu aş jertfi aceasta Aceluia, pe care îl porţi tu pe mâinile tale, şi aş pleca atunci trist de aici!“

Şi *Tullia* l-a întrebat pe Cireniu mai departe, spunând anume: „Ce ai face tu în sfârşit atunci , dacă eu l-aş întreba după un sfat pe Acela, care se odihneşte acum pe braţele mele, despre ce să fac eu,

„şi El m-ar sfătui, să nu primesc cererea ta, şi mi-ar spune să fiu fidelă casei, care m-a primit aşa de nespus de prietenos?“

Şi *Cireniu* a rămas puţin stupefiat la această întrebare, a vorbit însă totuşi, puţin încurcat:

„Da atunci, tu cea mai minunată Tullia a mea, atunci ar trebui eu fireşte să-mi retrag de îndată dorinţa mea fără contrazicere!

„Pentru că împotriva voinţei Aceluia, pe care îl ascultă toate elementele, veşnic niciodată nu se poate împotrivi omul muritor.

„O întreabă însă copilaşul chiar imediat, ca eu să aflu cel mai repede, cum stau lucrurile în privinţa mea!“

Dar copilaşul s-a ridicat imediat şi a început să vorbească: „Eu nu sunt un Stăpân al pământului, aşa cum există pe această lume; de aceea sunteţi voi în toate deciziile lumeşti liberi în faţa Mea!

„Dar dacă va cuprins dragostea adevărată în inima voastră , atunci voi nu trebuie s-o rupeţi pe aceasta!

„Căci pentru Mine nu este valabilă altă lege pentru căsătorie decât aceea, care este scrisă cu cuvinte arzătoare în inimile voastre.

„Dacă voi aţi recunoscut deja aceasta şi v-aţi unit după această lege, atunci voi nu mai trebuie să vă despărţiţi, dacă nu vreţi să păcătuiţi în faţa Mea!

„Eu însă nu recunosc o căsătorie lumească ca fiind valabilă, ci doar pe acea din inimă;

„cine o rupe pe aceasta, acela este un adevărat adulter în faţa Mea!

„Dar tu Cireniu, ţi-ai dat deja inima acestei fiice; de aceea nu mai trebuie să te întorci de la ea!

„Şi tu, fiică, ţi-a fost inima deja din prima clipă pe jar pentru Cireniu, de aceea eşti tu în faţa Mea deja soţia lui şi nu trebuie să devii una!

„Căci în faţa Mea nu este valabil vreun sfat sau vreo părere, ci doar părerea inimii voastre este valabilă în faţa Mea.

„Rămâneţi de aceea credincioşi acestei păreri, dacă voi nu vreţi să deveniţi în faţa Mea adevăraţi adulteri!

„Blestemate să fie însă motivele lumeşti în domeniul iubirii şi al dragostei înaintea Mea!

„Ce este mai mult: dragostea vie, care provine din Mine, sau motivul lumesc, care este din iad?

„Dar vai de acea dragostea a cărui motiv este lumesc, - aceasta să fie blestemată!“

Aceste cuvinte ale copilaşului i-a speriat pe toţi foarte tare, şi nimeni nu a mai avut curajul ca să vorbească despre lucrurile şi faptele căsătoriei.

103

Explicaţiile următoare ale copilaşului sfânt despre legea căsătoriei.
Dragostea minţii şi dragostea inimii. Unirea celor doi îndrăgostiţi prin copilaş.
Recunoaşterea Tulliei despre dumnezeitatea copilaşului.

Dar pentru că toți au tăcut după cuvintele acestea şi nimeni nu a avut curajul să deschidă gura, şi-a deschis deodată *copilaşul* gura şi a început iarăşi să vorbească:

„De ce sunteți voi acum cu toții aşa de întristați? Eu nu v-am făcut nimic!

„Ție Cireniu, ți-am dat ceea ce ți-a cerut inima, şi ție, dragă Tullia; deci ce vreți mai mult?!

„Ce dorință mai aveți voi? Nu înseamnă aceia mai mult, ce se petrece în *viață,* decât ceea ce este condamnat la moarte?!

„Eu cred, că voi puteți să vă bucurați, şi nu să fiți aşa de trişi!

„Cine iubeşte, iubeşte oare în minte sau în inimă?

„Voi ați înființat legile voastre de căsătorie din cap, şi nu din inimile voastre!

„Dar viața este doar în *inimă* şi de acolo în toate părțiile corpului omenesc, adică şi în cap, care în sine nu are viață, deoarece el este mort.

„Dar cum voi sancționați deja legile minții cu moartea, care sunt împreună cu capul fără viață, cu cât mai drept este, să respectați legiile veşnice şi drepte ale *Domnului!*

„De aceea bucurați-vă, că Eu, ca fiind viu printre voi, mențin legile vii ale vieții; căci dacă nu aş face aceasta, deja de multă vreme s-ar fii năpustit moartea veşnică peste voi!

„De aceea am venit Eu pe lume, ca Eu să distrug toate lucrările şi legile care conduc spre moartea eternă şi în locul acestora să se instaleze din nou vechile legi ale vieții!

„Dar ce rău vă fac Eu dacă vă spun deja de dinainte, care sunt legile vieții, şi cele ale morții, deoarece voi sunteți trişti şi vă este teamă de Mine, aşa de parcă v-aş fii adus moartea în loc să vă aduc viața eternă?

„O voi neştiutori! Prin Mine s-a reântors viața veche şi veşnică la voi; de aceea bucurați-vă şi nu vă mai întristați!

„Şi tu, Cireniul Meu drag, ia acestă nevastă, şi tu, Tullia, ia acest bărbat, pe care Eu l-am condus spre tine; iar voi să nu vă mai despărțiți în veci!

„Dar atunci când vă va despărți moartea corporală, atunci să fie liberă partea care a supraviețuit în exterior, dar dragostea să fie pe veci în inimă, Amin!“

Aceste cuvinte ale copilaşului i-a mirat pe toți enorm de mult,

şi *Tullia,* a început să vorbească cu o voce cutremurată şi plină de respect:

„O oameni buni! Acest copil nu este un copil omenesc, ci este Însuşi cea mai înaltă Dumnezeire!

„Deoarece un om nu poate vorbi aşa, ci doar un Dumnezeu; doar un Dumnezeu ca fiind baza vieții poate cunoaşte legile vieții şi le poate trezi în noi!

„Noi oamenii, suntem morți cu toții; cum am putea să găsim legile vieții şi cum putem noi să le respectăm?!

„O Tu copilaş prea sfânt, de abia acum recunosc eu limpede, ceea ce am bănuit eu mai devreme în întuneric: Tu eşti Domnul cerului şi al pământului din vecii vecilor! De aceea, ție toată lauda şi slăvirea mea!“

104

Rugămintea lui Cireniu pentru binecuvântarea de la copilaş. Cererea copilului spre Cireniu, ca acesta să renunțe la Eudokia în favoarea Tulliei. Cireniu în lupta sa interioară Voința de neclintit a copilaşului. Aducerea Eudokiei.

Aceste cuvinte înalte din partea Tulliei l-au îmbucurat foarte tare pe *Cireniu,* şi el a mers spre Tullia, care încă mai ținea copilaşul în brațe, şi el a început să vorbească spre copil adânc mişcat:

„O Tu viața mea, Tu adevărat Dumnezeu al inimii mele, pentru că Tu m-ai unit cu milostivire cu această fată, te rog eu, ca un păcătos sărac, să ne binecuvântezi, şi eu voi rămâne credincios acesteia întreaga mea viață!“

Şi *copilaşul* s-a ridicat de îndată în picioare şi a început să vorbească: „Da, dragul Meu Cireniu, pe tine te binecuvântez Eu, împreună cu nevasta ta Tullia!

„Dar nevasta ta legitimă, cu care ai fost căsătorit până acum, aceia trebuie să mi-o dai Mie!

„Căci dacă nu ai face aceasta atunci ar fii în fața mea un adulter; deoarece tu ai iubit acea femeie şi încă o iubeşti foarte mult!

„Dar dacă tu îmi dai femeia cu totul şi mi-o jertfeşti, atunci îmi dai tu Mie şi toate păcatele tale!

„Eu însă de aceea am venit în lume, ca să port toate păcatele oamenilor de pe pământ şi să le ameliorez prin dragostea Mea în fața Ddumnezeirii! Deci aşa să fie!“

Şi Cireniu a mai rămas la început pe gânduri la această cerere; căci soția sa era o sclavă din Grecia foarte frumoasă, pe care el a cumpărat-o cu foarte mult aur.

El o iubea din cauza frumuseții ei, cu toate că nu avea nici un copil cu ea.

Această grecoaică avea deja treizeci de ani, dar totuşi era încă foarte frumoasă, şi mulți păgâni se rugau la ea, aşa de parcă ea ar fii fost însăşi Venus.

De aceea au fost aceste cuvinte cât se poate de dureroase pentru Cireniu, şi lui i-ar fii plăcut mai mult, dacă acestea nu s-ar fii rostit.

Dar copilaşul nu a fost impresionat de aceasta, şi a insistat la cererea Sa.

Şi pentru că *Cireniu* a văzut că copilul nu a vrut să lase de la cererea Sa, a început să vorbească următoarele cuvinte spre copil:

„O Tu viaţa mea! Iată soţia mea, frumoasa Eudokia, a pătruns în inima mea, şi eu îi voi duce foarte mult dorul!

„Într-adevăr, dacă ar fii posibil, atunci ţi-aş lăsa-o mai degrabă pe Tullia, decât să ti-o dau pe frumoasa Eudokia!“

Dar *copilaşul* a zâmbit spre Cireniu şi a început să vorbească spre acesta: Crezi tu oare că sunt un negustor?

„Iată, aşa ceva nu sunt Eu! Sau crezi tu că Eu sunt o fiinţă, cu care se poate trata cuvântul o dată rostit?

„O Eu îţi spun, dacă mi-ai spune: ‘Lasă să dispară tot cerul vizibil şi întreg pământul!’ într-adevăr, Eu te-aş asculta mai cu atenţie, decât să-mi retrag Eu cuvântul o dată rostit!

„Eu îţi spun într-adevăr: soarele, luna şi stelele vor dispărea mai repede, exact aşa cum se învecheşte şi se prăpădeşte o îmbrăcăminte; dar cuvintele Mele vor rămâne pe veci!

„De aceea o vei aduce pe Eudokia în scurt timp aici şi de abia după aceea o vei primi pe Tullia, binecuvântată de Mine.

„Dar dacă te vei împotrivi, atunci o voi lăsa pe Eudokia să moară - şi nu ţi-o voi mai da în veci pe Tullia.

„Căci ceea ce vei face, va trebui să faci în libertate; o lucrare forţată nu are nici o valoare în faţa Mea.

„Moare Eudokia, atunci vei fii tu deja condamnat prin moarte ei şi nu vei mai putea deveni atunci bărbatul Tulliei.

„Dacă renunţi la Eudokia, atunci vei fii într-adevăr liber, şi Tullia poate deveni femeia ta dreaptă!

„*Două* femei tu nu poţi avea, conform ordinii Mele; deoarece la început a fost *un* bărbat şi *o* femeie.

„Deci fă ceea ce ţi-am spus, ca să nu se năpustească asupra ta judecata!“

Aceste cuvinte ale copilaşului l-au adus pe Cireniu la hotărârea, ca să fie adusă Eudokia din oraş;

căci el a adus-o şi pe ea din Tir, dar nu o lăsa să fie văzută de cineva, ca nu cumva să fie ispitit vreunul de farmecele ei.

Şi totuţi nu a încredinţat-o nimăniu decât celui mai mare fiu a lui Iosif şi lui Maronius Pilla.

Aceştia au mers însoţiţi de garda de corp a lui Cireniu până la reşedinţa lui Cireniu şi au adus-o de îndată pe frumoasa Eudokia în locuinţa lui Iosif: dar Eudokia s-a mirat foarte tare şi nu a ştiut ce se întâmplă, deoarece aceasta a fost prima oară că Cireniu a trimis oameni străini după ea.

105

Repetata rugăminte a lui Cireniu pentru păstrarea Eudokiei.
Un ‘nu’ hotărât al copilaşului. Protestele Edokiei.
Victoria spiritului din Cireniu. Cuvintele liniştitoare ale Mariei spre Eudokia.

Atunci când *Cireniu* a văzut-o pe Eudokia lângă Tullia, a gândit el, că aceasta era mult mai frumoasă decât Tullia, şi l-a durut foarte tare, că trebuia să se despartă de ea pentru totdeauna.

Şi el a întrebat mai încă o dată copilaşul, dacă nu o putea păstra cel puţin ca slujitoare sau ca şi compania Tulliei.

Dar *copilaşul* a spus: „Dragul Meu Cireniu! Tu poţi lua în casa ta câte slujitoare doreşti ,

dar doar pe Eudokia nu ai voie! Pe aceasta trebuie s-o laşi aici, şi aceasta se întâmplă doar, că Eu vreau aceasta spre binele tău!“

Dar când *Eudokia* a auzit aceasta, cum acest copilaş îi răspundea într-un ton sever lui Cireniu, s-a îngrozit şi a început să vorbească:

„Dar spre voinţa tuturor zeiilor, ce este aceasta? Un copil mic îi comandă aceluia, care când vorbeşte se cutremură toată Asia şi întreg Egiptul?!

„Şi marele stăpân ascultă cu teamă copilaşul care porunceşte şi se conformează după spusele acestuia?!

„O nu se va întâmpla cu uşurinţă, ceea ce crede acest mic copil!

„Ar fii pentru tine, înaltul meu Cireniu, o adevărată ruşine, dacă vei asculta poruncile acestui copil mic! De aceea fii un *bărbat* şi un *roman!“*

Dar când *Cireniu* a auzit aceasta de la Edokia, s-a emoţionat şi a început să vorbească:

„Da Eudokia! Exact acum îţi voi arăta eu că sunt un adevărat bărbat şi un adevărat roman!

„Iată, dacă acel copil care este în braţele Tulliei nu ar avea ceva dumnezeiesc în El şi ar vorbi aşa cu mine, eu l-aş urma totuşi!

„Dar acest copil are cea mai înaltă dumnezeire în Sine, şi de aceea vreau eu să-l urmez, exact aşa cum cere El de la mine!

„Ce ți-ar place mai mult: să faci ceea ce dorește acest copil al copiilor, sau să mori pe veci?“
Aceste cuvinte ale lui Cireniu au avut un mare efect asupra Eudokiei.
Ea a început într-adevăr să plângă, deoarece trebuia să părăsească atâta bogăție,
dar s-a gândit la aceasta, că sfatul unui Dumnezeu nu se va mai schimba; şi aşa s-a conformat ea.
Dar *Maria* s-a apropiat de Eudokia şi a început să vorbească: „Eudokia, nu fii tristă din cauza acestui schimb!
„Căci tu ai părăsit câteva minunății, pentru a primi altele care sunt cu mult mai mari!
„Iată, şi eu sunt fiica unui rege, dar minunățiile regeşti au dispărut de mult, şi iată, eu sunt acum o slujitoare a Domnului, şi acest fapt este mai minunat decât toate cele regeşti din lumea aceasta!“
Aceste cuvinte au avut un efect măreț asupra Eudokiei, şi ea a început să nutrească sentimente calde în casa lui Iosif.

106

Cererea Eudokiei spre iluminarea copilului. Avertismentul Mariei de a avea răbdare.
Copilaşul Iisus în brațele Eudokiei şi în discuție cu aceasta.

Dar *Eudokia* a întrebat-o pe Maria, cum se face că acel copil are aşa de multă putere miraculoasă şi cum de are o natură aşa de înalt dumnezeiască.
Şi cum s-a întâmplat, că Cireniu a ascultat aşa de mult de cuvintele rostite de acel copilaş.
Maria însă a început să vorbească plină de bunătate spre Eudokia: „Dragă Eudokia! Iată, nu orice băț se poate rupe peste genunchi!
„Fiecare lucru are nevoi de timp şi de odihnă; cu buna răbdare ajungem noi cel mai departe!
„După ce vei sta un timp cu mine, vei putea să afli totul; dar, acum, crede doar, că acest copil este mai înalt decât toți eroii şi zeii Romei!
„Alaltăieri, nu ai simțit tu forța acelei furtuni?!
„Iată, acea furtună a fost concepută din mâna Aceluia, care încă mai este în brațele Tulliei!
„Iată, ce a făcut forța acelei furtuni cu templele din oraş, aceasta se poate întâmpla exact aşa cu întreg pământul!
„Dar acum ştii tu destule şi nu ai voie să ştii mai multe deocamdată, spre binele tău;
„dar când te vei maturiza, atunci vei putea să afli mai multe!
„De aceea te rog eu spre binele tău, ca să nu scoți vreo vorbă spre cineva; dar dacă vei vorbi, atunci tu vei fii judecată!“
Aceste cuvinte ale Mariei au adus-o pe Eudokia la linişte, şi ea a început, să reflecteze în sine chiar foarte tare despre ceea ce ea a auzit de la Maria.
Maria s-a dus însă la Tullia şi i-a luat iarăşi copilaşul de pe brațele ei, şi i-a spus:
„Uite, pe tine te-a binecuvântat deja fiul meu acesta, şi tu vei fii de aceea fericită pe veci!
„Acolo se află însă săraca Eudokia; aceasta n-a simțit încă pâna acum fapta bună nesfârşit de mare a binecuvântării copilaşului! De aceea vreau eu să-i şi pun copilaşul pe brațele Eudokiei, ca ea să simtă, ce putere iasă din copilaş!“
După aceasta a dus Maria copilaşul la Eudokia şi a vorbit către ea:
„Aici, Eudokia, este mântuitorul meu şi al tău! Ia-L pentru un timp scurt pe brațele tale şi simte, cât de dulce este, să fii mama unui asemenea copil!“
Cu mare venerație a luat Eudokia copilaşul în brațele ei;
dar ei îi era frică de acest copil misterios şi de-abia îndrăznea la aceasta, să se mişte.
Copilaşul a zâmbit însă şi a spus: „O Eudokia, nu te teme de Mine; pentru că Eu nu sunt stricătorul tău, ci mântuitorul tău!
„În cel mai scurt timp însă, Mă vei cunoaşte tu deja mai bine, decât cum Mă cunoşti tu acum!
„Atunci tu nu te vei mai înfricoşa de Mine, ci Mă vei iubi, cum Eu te iubesc!“ - Aceste cuvinte i-au luat Eudokiei frica, şi ea a început să fie drăguță cu El şi să-L îndrăgească.

107

Mulțumirea lui Cireniu. Noblețea sufletească şi înțelepciunea modestului Iosif.
Predarea de către Cireniu a 8 copii săraci lui Iosif spre creştere.

Acum însă i-a spus *Cireniu lui* Iosif: „Distinse prieten şi frate! Eu mi-am făcut acum cel mai mare noroc al meu în casa ta în orice privință; spune acum, care răsplată ceri tu de la mine pentru tine!
„O spune, cum pot eu să mă revanşez în cea mai neânsemnată măsură, pentru toate ce tu mi-ai făcut mie?

„Dar să nu cumva să aduci acest conac în discuție, care ca răsplată pentru tine este într-adevăr ceva prea neânsemnat şi sărăcăcios!“

Şi *Iosif* a vorbit: „O prietene şi frate, ce crezi tu aşadar dspre mine?!

„Eşti tu în sfârşit de părere, că eu aş fi un negustor de binefacere şi fac binele numai din cauza răsplatei?

„O cât de mult te înşeli tu în această privință, dacă crezi tu aşa ceva despre mine!

„Uite, eu nu cunosc nimic mai deplorabil decât un binefăcător plătit şi fapta bună plătită!

„Intr-adevăr, eu să fiu blestemat şi ziua şi ora în care m-am născut, dacă eu aş lua de la tine chiar numai o monedă (mică antică)!

„Ia tu de aceea numai foarte bine intenționat femeia ta la tine, Tullia care s-a curățit; binele pe care îl vei face tu ei şi încă atâtor săraci, pe acesta îl voi considera şi primi eu totdeauna ca o răsplată bună pentru faptele mele!

„Această casă însă scuteşte-o de orice donație; pentru că ceea ce am eu, este îndeajuns pentru noi toți! La ce să folosească aici ceva mai mult decât am eu?

„Tu eşti de părere cumva , că eu voi cere pentru Eudokia o plată în abonament a mesei şi a pensiunii? - Oh, fii liniştit în privința aceasta!

„Eu o primesc ca pe o fiică şi o voi educa în milostivirea lui Dumnezeu.

„Unde este însă într-adevăr tatăl, care s-a lăsat încă plătit cu ceva vreodată de la cineva pentru educarea fiicei sale?!

„Eu îți spun, Eudokia este mai valaroasă decât toată lumea; de aceea nu este pe lume nici o răsplată, care ar putea fii acum oferit acceptabil pentru ea!

„Marea răsplată însă, pe care o am pentru toată fapta mea, uite, acela se află acum în brațele Eudokiei!“

Când însă *Cireniu* a văzut aceast mare neeogoism a lui Iosif, a vorbit el atunci foarte emoționat;

Intr-adevăr, în fața lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor pământului te afli tu singur aşa ca un om al tuturor oamenilor!

„Să te slăsvesc pe tine prin cuvinte, ar fi o osteneală zadarnică; pentru că tu te eşti mai presus de orice cuvânt omenesc!

„Eu ştiu însă , ce voi face, cât de mult de stimez eu şi te cinstesc.

„Un cadou îți voi face, pe care tu sigur nu-l vei respinge!

„Uite, eu am în Tir trei fete şi cinci băieți de la nişte părinți foarte nevoiaşi, care au murit însă deja!

„Aceşti copii dragi îi voi aduce aici, la tine, ca ei să fie crescuți de tine!

„Că eu mă voi îngriji pentru întreținerea lor, despre aceasta poți fii tu pe deplin asigurat.

„Imi vei respinge tu şi *aceasta?* Nu, Iosif, tu distinsul meu frate, acest lucru nu-l vei face tu cu siguranță!“

Şi *Iosif* a spus foarte emoționat: „Nu, frate, pe acest lucru nu-l voi respinge de la tine! Trimte de aceea aceşti copii numai aşa de repede pe cât se poate încoace; ei să fie cel mai bine întreținuți în toate privințele în care ei duc lipsă!“

108

Rezervele lui Cireniu referitoare la binecuvântarea căsătoriei printr-un preot suprem al Himen -ului. Sfatul bun al lui Iosif şi marea bucurie a lui Cireniu.

Cireniu, pe deplin satisfăcut prin această asigurare a lui Iosif, i-a spus după aceasta lui Iosif:

„Cinstite prieten, acum este îndeplinită fiecare dorință a mea, şi eu nu mai am acum nimic altceva, ce aş vrea să doresc!

„Numai *o singură* împrejurare fatală se află încă pe lângă norocul meu mare, şi aceasta constă în următorul lucru:

„Tullia, cea cerească, este acum ce-i drept femeia mea legitimă şi aceasta cu binecuvântarea lui Dumnezeu; dar uite, eu sunt după aparență un roman şi trebuie de aceea să mă şi las, din cauza poporului, binecuvântat formal, într-un mod mărturisitor, de un preot!

„O asemenea binecuvântare poate însă să fie efectuată numai de un preot de rang superior al Himen-ului, prin care formă devine aceasta atunci de-abia o cununie de drept legal.

„Cum punem însă aşa ceva în mişcare aici, deoarece, în afară de cei trei preoți de rang înferior, nu mai este nici *unul* în viață?“

Şi *Iosif* i-a spus lui Cireniu: „Ce te îngrijorează ceea ce nu este important?

Atunci când tu te vei reântoarce iarăşi la Tir, acolo vei găsi tu destui preoți, care te vor binecuvânta pentru bani, dacă tu pui deja pe binecuvântare o oarecare însemnătate.

„Dacă rămâi tu însă, cum eşti tu acum, atunci vei face tu mai bine; pentru că chiar şi tu eşti un domn peste legea ta proprie!

„Eu însă imi aduc aminte, că am auzit o dată de la un roman, că acolo, în Roma, ar fi în vigoare o lege secretă, care sună astfel:

„ ‚Dacă un bărbat alege o fată în prezența unui om mut, unui nebun sau a unui copil minor,

„ ‚şi aceştia sunt binevoitori la această alegere şi zâmbesc la aceasta, atunci este cununia astfel pe deplin valabilă, numai că trebuie făcută după aceea o înştiinţare despre aceasta către preotul în cauză,

„ ‚pe lângă care, fireşte că nu are voie să lipsească o jertfă mică strălucitoare.'

„ Dacă este această lege secretă adevărată, la ce este atunci nevoie de mai mult?

„Spune să vină cei trei preoţi, care sunt acolo la mine; aceştia îţi vor da mărturia, că tu ai ales-o pe Tullia în prezenţa unui copil care îţi zâmbeşte şi te binecuvântează, care de-abia este în luna a patra a vârstei sale!

„Dacă ai tu această mărturie foarte nevinovată şi ceva aur, ce ai tu nevoie mai mult pentru întregul popor roman?!"

Şi *Cireniu* sălta de bucurie de-a dreptul în sus şi i-a spus lui Iosif:

„Intr-adevăr, tu distinse frate, tu ai pe deplin dreptate! Este într-adevăr o asemenea lege, numai că eu la început n-am putut să-mi aduc aminte de ea imediat!

„Acum sunt toate în cea mai bună ordine; cheamă-i de aceea pe cei trei preoţi, şi eu voi ţine cu ei de îndată o discuţie solidă despre acest punct!" - şi Iosif i-a lăsat după aceea de îndată pe cei trei preoţi încă tăcuţi să păşească în cameră.

109

Indoielile preoţilor. Preluarea responsabilităţii din partea lui Cireniu. O mărturie rea pentru lăcomia după bani a Romei. Cununia lui Cireniu cu Tullia.

Cei trei preoţi au venit de îndată, şi unul a spus: „Numai o poruncă a guvernatorului ne poate astăzi dezlega limba;

„pentru că noi am făcut astăzi dimineaţă un jurământ, să nu vorbim această întreagă zi nici un cuvânt şi să nu luăm nici o îmbucătură în gură!

„Dar, cum am spus, noi încălcăm numai seara acest jurământ, pentru că noi suntem obligaţi spre a face aceasta prin porunca guvernatorului! Să răspundă el o dată pentru plata noastră!"

Cireniu a spus însă: „Intr-adevăr, să vă oblig, eu nu am făcut de loc acest lucru; dar dacă voi faceţi asupra acestei chestiuni o treabă de conştiinţă, atunci iau eu chiar cu destul de mare drag socoteala pe seama mea!

„Pentru că eu doară sunt în casa Aceluia, pe care îl priveşte din adâncul motivului asemenea socoteli, - şi aici cred eu, că nu-mi va merge aşa de greu în proba acestei socoteli, decât cum voi vi-o imaginaţi într-un mod prostesc!"

Şi *Iosif* a spus: „O frate, proba este deja la sfârşit, de aceea spune-le numai celor trei, ce vrei tu să ceri de la ei!"

Unul dintre preoţi i-a luat-o însă înainte lui Cireniu şi l-a întrebat, ce să facă ei cumva pentru el.

Ş*i Cireniu,* spunând foarte pe scurt, le-a înfăţişat celor trei de îndată chestiunea lui.

Cei trei au spus însă: „Legea este corectă, şi fapta este asemenea; dar noi suntem numai preoţi de rang inferior, şi mărturia noastră nu se va considera ca fiind valabilă!"

Şi *Cireniu* le-a explicat lor, că în acest caz din cauza lipsei cu desăvârşire a unui preot de rang superior fiecare preot de rang inferior ar fi chiar îndatorat să exercite slujba şi dreptul de rang superior.

Preoţii au spus însă: „Aceasta este adevărat; dar uite, când noi în urmă cu două zile trebuia să exercităm o putere a preoţilor de rang superior, atunci tu ne-ai blestemat!

„Dacă noi am exercita acum iarăşi în faţa ta un drept al preoţilor de rang superior, nu ne-ai blestema tu atunci din nou?"

Cireniu a vorbit însă puţin cam agitat: „Atunci v-am blestemat, că voi aţi vrut să exercitaţi cu totul ilegal un drept al preoţilor de rang superior;

„acum însă, aveţi voi dreptul legal în faţa voastră! Dacă voi înfăptuiţi conform acestuia, atunci nu trebuie cu siguranţă să vă temeţi de nici o blestemare din partea mea!

„Desigur însă vreau eu să vă dau pentru aceasta o jertfă, care să vă asigure întrţinerea voastră! şi o jertfă pentru Roma nu va rămâne pe drum!"

Şi *cei trei preoţi* au spus: „Bine; dar nici noi trei nu mai aparţinem de zei şi nu mai vrem să avem nimic de-a face cu păgânătatea Romei!

„Va fi oare într-adevăr valabilă mărturia noastră, dacă se va afla în Roma, că noi am trecut la credinţa poporului lui Israel?"

Şi *Cireniu* a spus: „Voi ştiţi tot aşa de bine ca mine, că, în Roma, pentru bani este valabilă orice mărturie!

„De aceea, faceţi ceea ce eu cer de la voi! Toate celelalte nu vă privesc; fiindcă pentru acelea mă voi ocupa încă *eu*!"

Această asigurare i-a făcut pe preoţi, să-i dea lui Cireniu mărturia cerută şi să-l binecuvânteze cu aceasta.

Când Cireniu a avut atunci mărturia, de-abia atunci a întins el mâna către Tullia şi a ridicat-o ca soţia lui acum legitimă.

Şi el i-a dat un inel şi a aranjat ca să se aducă de îndată haine regeşti pentru ea din oraş.

110

Tullia în haine regeşti şi durerea Eudokiei.
Cuvinte alintătoare ale copilaşului către Eudokia şi lacrimile de fericire ale Eudokiei.
Participarea Mariei.

Intr-un timp scurt au fost aduse hainele regeşti pentru Tullia, şi ea a fost îmbrăcată cu acestea, cum a mai fost deja menţionat.

Maria a luat însă iarăşi haina ei, a spălat-o şi a reţinut-o atunci iarăşi pentru sine.

Cireniu a vrut însă fireşte într-adevăr să-i dea şi Mariei haine regeşti pentru aceasta;

dar Maria precum şi Iosif au refuzat aşa ceva sus şi tare.

Pentru că însă Eudokia a văzut-o pe Tullia în splendoarea ei regală adevărată, i-a fost ei totuşi greu să accepte, aşa încât ea a început să se oftice în secret.

Dar *copilaşul* a vorbit încet către ea: „Eudokia, Eu îţi spun, nu te oftica din cauza lumii, ci ofticā-te din cauza păcatelor tale, căci, astfel, îţi va merge mai bine!

„Pentru că uite, Eu sunt *mai mult* decât Cireniu şi Roma; dacă Mă ai pe Mine, atunci ai tu mai mult, decât dacă ai deţine toată lumea!

„Dacă însă vrei tu să Mă ai pe deplin, atunci trebuie tu să te căieşti de păcatele tale, în consecinţa cărora tu ai devenit stearpă!

„Dacă tu te vei căi de păcatele tale în dragostea faţă de Mine, de-abia atunci vei recunoaşte tu după măsura dragostei tale faţă de Mine, cine sunt eu aşa de fapt!

Atunci când însă tu Mă vei recunoaşte, atunci vei fi tu mai fericită, decât dacă ai fi fost însăşi mireasa împăratului!

„Pentru că uite, împăratul trebuie să ţină străji puternice, ca el să nu fie alungat de la tronul său!

„Eu însă Imi sunt Mie singur îndeajuns! Duhuri, sori, luni, pământuri şi toate elementele îmi sunt ascultătoare; şi totuşi n-am Eu nevoie de străji şi Mă las dus de tine chiar în braţe, chiar dacă tu eşti o păcătoasă!

„De aceea fii liniştită şi nu plânge; pentru că tu ai obţinut, ceea ce a fost luat de la Tullia, atunci când ea a primit hainele regeşti!

„Şi aceasta este nesfârşit mai mult decât acele haine regale strălucind auriu, care sunt moarte şi aduc moartea,

„în timp ce tu porţi viaţa în braţele tale şi veşnic nu vei mai gusta moartea, dacă Ma iubeşti pe Mine!“

Aceste cuvinte ale copilaşului au avut un efect atât de vindecător asupra cugetului Eudokiei, că ea a început să plângă din cauza a atât de mare bucurie şi a minunării foarte fericite.

Maria a băgat însă de seamă, că Eudokia îşi spală ochii în lacrimi de fericire, a mers de aceea la ea şi a întrebat-o:

„Minunată Eudokia, ce este într-adevăr cu tine, din care cauză descopăr eu lacrimi dulci în ochii tăi?“

Şi *Eudokia* a răspuns după o ofticare adâncă de fericire:

„O tu cea mai fericită a tuturor mamelor de pe tot pământul, uite, copilaşul tău mi-a vorbit minunat!

„Cu adevărat, nu oameni muritori în toată mărirea lumească, ci numai *zeii* pot fii în stare de asemenea cuvinte!

„ De mari gânduri şi presimţiri este acum plin pieptul meu! Ca dintr-o adâncime ascunsă se ridică ele asemenea stelelor liminoase din mare; şi de aceea plâng eu de plăcere!“

Maria a spus însă: „Eudokia, ai numai răbdare! După stele va veni şi soarele; în lumina lui vei vedea tu de-abia, unde te afli! - Dar numai linişte, pentru că Cireniu vine încoace!“

111

Mulţumirea lui Cireniu acordată copilaşului. Cuvintele de binecuvântare ale copilaşului către perechea de cununie. Cuvintele de invitaţie ale lui Iosif la ospăţul de nuntă.
Reântoarcerea lui Cireniu în oraş.

Când *Cireniu* a ajuns cu Tullia la Eudokia, care încă mai purta copilul în braţe, atunci i-a vorbit el copilaşului:

„O tu viaţa mea, tu totul ce am eu! ţie singur îţi mulţumesc pentru acest mare şi minunat noroc al meu!

„Eu ţi-am făcut numai puţin bine, şi tu mă răsplăteşti aşa de nespus de mult şi mă faci cel mai fericit om de pe pământ!

„O cum voi putea eu păcătos sărac să-ţi mulţumesc vreodată îndeajuns pentru acest lucru?“

Copilăşul însă s-a ridicat, şi-a ridicat în sus mâna Sa dreaptă şi a spus:

„O dragul Meu Cireniu Quirinu, Eu te binecuvântez acum şi pe femeia ta Tullia, ca voi să trăiţi împreună fericiţi pe lume!

„Dar pe acest lucru ţi-l şi spun: Nu te considera în fericirea lumii niciodată ca fiind prea fericit, ci socoteşte lumea împreună cu fericirea ei ca fiind un loc al înşelăciunii, căci astfel, vei savura tu viaţa în lume în înţelepciunea adevărată!

„Pentru că uite, totul în lume este exact contrariul a ceea ce se arată acesta; *dragostea* singură numai, dacă ea vine din temelia inimii, este adevărată şi dreaptă!

„Unde tu vezi viaţă fără dragoste, acolo nu este viaţă, ci moarte;

„unde tu însă îţi închipui moartea din cauza liniştii a dragostei adevărate, acolo îşi are viaţa sălaşul, şi nimeni nu o poate distruge pe aceasta!

„Tu nu ştii, cât de slab este suportul, pe care stai tu acum; Eu însă ştiu acest lucru, de aceea îţi spun Eu toate acestea!

„Sapă aici numai până la o adâncime de o mie de stânjeni, şi tu vei avea o prăpastie imensă în faţa ta, care te va înghiţi!

„Deci, nu săpa prea adânc în interiorul lumii, şi nu te bucura de descoperirile în adâncimea lumii;

„Pentru că oriunde sapă cineva prea adânc în lume, acolo el îşi şi pregăteşte căderea sa proprie.

„Nu te încrede în punctul, pe care tu stai; pentru că el este slab şi te poate înghiţi, dacă tu sapi în el şi faci o mină în pământ!

„Ţine minte: totul de pe lume poate să te omoare, pentru că toate însăşi poartă în sine moartea, - numai *dragostea* singură nu, dacă tu o păstrezi în curăţia ei!

„Dacă tu o amesteci însă cu lucruri lumeşti, atunci ea devine grea şi te poate şi omorî, precum trupeşte tot aşa şi sufleteşte.

„In consecinţă, rămâi în dragostea curată, neeogoistă, iubeşte-L pe singurul *Dumnezeu* ca Tatăl şi făcătorul tău deasupra tuturor şi pe oameni aşa ca pe tine însuţi, ei fiind fraţii tăi, căci astfel vei avea tu viaţa veşnică într-o asemenea dragoste a ta! Amin."

Aceste cuvinte foarte înţelepte ale copilaşului le-a insuflat lui Cireniu precum tuturor celor prezenţi o cinstire aşa de adâncă, că ei tremurau cu întregul lor trup.

Iosif a mers însă la Cireniu şi a spus: „Frate, revino-ţi şi mergi în oraş cu binecuvântarea acestei case! ţine însă totul, ce tu ai auzit şi ai primit aici, deocamdată în secret! Mâine însă vino şi ţine aici ospăţul de nuntă!" - şi Cireniu s-a dus de îndată în oraş cu Tullia şi cu suita lui.

112

O nouă surpriză în casa lui Iosif: tinerii străini şi îmbrăcaţi în alb ca ajutoare în treburile casei.

Când Cireniu s-a dus din casa lui Iosif în oraş deja destul de târziu seara cu cei ai săi, a spus atunci *Iosif* către fii săi:

„Copii, mergeţi acum, şi îngrijiţi-vă de gospodăria noastră! Ingrijiţi-vă de vaci şi de măgari, şi pregătiţi atunci o cină, şi aceasta să fie bună şi proaspătă! Pentru că eu doară mai trebuie încă astăzi să adoptez şi să binecuvântez noua mea fică la masa înviorătoare!"

După aceasta s-au dus fii lui Iosif de îndată şi au făcut, ce le-a poruncit Iosif.

Dar cât de mult s-au minunat ei atunci când au întâlnit în grajd mai mulţi tineri îmbrăcaţi în alb, care se îngrijeau foarte harnic de animalele lui Iosif.

Fiii lui Iosif i-au întrebat, cine le-a poruncit să facă aşa ceva, şi ai căror slujitori sunt ei.

Tinerii au spus însă: „Noi suntem tot timpul slujitori ai Domnului, şi Domnul ne-a poruncit să facem aşa ceva; de aceea am şi făcut noi aceasta!"

Fiii lui Iosif i-au întrebat însă pe tineri: „Cine este Domnul vostru, şi unde este el acasă? Este el cumva Cireniu?"

Şi *tinerii* au spus: „Domnul nostru este şi al vostru şi locuieşte la voi, - dar 'Cireniu' nu este numele Său!"

Atunci au fost de părere *fiii lui Iosif,* că acesta ar fi evident tatăl lor însuşi, şi le-au spus de aceea tinerilor:

„Dacă aşa stau lucrurile, atunci mergeţi cu noi, ca tatăl nostru, care este aici domnul casei, să vă recunoască, dacă sunteţi voi într-adevăr slijitorii lui!"

Şi *tinerii* au spus: „Mulgeţi mai întâi vacile, apoi vrem noi să mergem cu voi şi să ne înfăţişăm domnului vostru!"

Aici au luat *fiii* vasele de lapte şi au muls de trei ori mai mult decât de obicei, chiar dacă ei le-au hrănit mai înainte încă cât se poate de bine.

Despre acest lucru s-au minunat ei peste măsură de mult şi nu-şi puteau explica, cum aceste vaci au dat de această dată chiar aşa de mult lapte.

Când însă ei au ajuns la sfârşit cu mulgerea vacilor, au spus atunci *tinerii:*

„Acum, deoarece sunteţi voi gata cu lucrul vostru, să mergem aşadar în casă, unde locuieşte domnul vostru şi al nostru!

„Dar tatăl vostru v-a poruncit să faceţi şi o cină bună ; aceasta trebuie mai înainte să fie gătită, înainte ca noi să păşim în odaia Domnului!“

De îndată au mers tinerii în bucătărie, şi uite, acolo au fost deja întru totul ocupaţi şi mai mulţi tineri cu pregătirea unei cine gustoase! -

I s-a părut însă lui *Iosif* că lucrul fiilor săi durează ceva peste măsurile obişnuite; de aceea s-a dus el să vadă, ce ar face aceştia.

Cât de tare s-a minunat el însă, atunci când el a găsit bucătăria arhi plină de lucrători!

El i-a întrebat de îndată pe fii, ce ar fi aşadar aceasta pentru numele Domnului.

Dar *tinerii* au răspuns: „Iosif, nu te îngrijora; pentru că ce este aici şi se întâmplă, este şi se întâmplă într-adevăr din voia Domnului! Lasă-ne însă mai întâi să pregătim cina, atunci vei afla tu amănuntele de la Domnul Isuşi!“

113

Mirarea Mariei din cauza vizitei necontenite. Alinarea lui Iosif.
Respectul profund al îngerilor faţă de copilaş şi cuvântarea acestuia către arhangheli.
Cina gustată împreună.

Iosif s-a dus după aceea de îndată iarăşi în cameră şi i-a povestit Mariei şi Eudokiei, ce a văzut el aşadar, şi ce se întâmplă afară, în bucătărie.

Maria şi Eudokia s-au minunat foarte tare din cauza acestui lucru, şi *Maria* a spus:

„O Dumnezeule mare, astfel nu suntem noi totuşi nici o secundă siguri de vizitele efectuate ţie! De-abia a pus una piciorul în afara uşii, că pun deja iarăşi o sută de vizite noi la aceasta picioarele în odaie!

„O Doamne, nu vrei Tu în sfârşit să ne acorzi nici un strop de odihnă? Să fugim noi cumva deja iarăşi și acum cumva de romani? Sau ce să se întâmple din această apariţie?“

Iosif a spus însă: „Dragă Maria, nu te înfricoşa în zadar! Uite, noi doară suntem numai o sumedenie de trecători în această lume, şi Domnul ne este conducătorul nostru!

„În acea parte în care vrea să ne ducă Domnul, acolo îl şi urmăm, cu totul devotaţi în voia Sa sfântă; pentru că El singur ştie totuşi; unde şi ce este cel mai bun pentru noi!

„Uite, tu te temi tot timpul, când Domnul ne trimite ceva nou, eu însă sunt din cauza acestor lucruri plin de bucurie, - pentru că acum chiar ştiu eu, că Domnul se îngrijeşte totdeauna pentru binele nostru!

„Astăzi dimineaţă a trimis Domnul o încercare puternică asupă mea; eu am fost foarte trist din cauza aceasta.

„Dar tristeţea nu a dăinuit mult; cel omorât a fost reânviat şi trăieşte!

„Fă tu asemenea, şi îţi va fii cu mult mai bine decât toată frica şi temerea ta zadarnică şi tinerească!“

Aceste cuvinte ale lui Iosif au liniştit-o pe Maria, şi ea însăşi a fost acum plină de curiozitate, să-i vădă pe bucătarii cei nou veniţi în bucătărie.

Ea s-a ridicat de aceea şi a vrut să se uite; dar în acel moment au păşit fiii lui Iosif, încărcaţi cu mâncăruri, în cameră, şi toţi tinerii aceia i-au urmat cu cel mai profund respect.

Şi atunci când au ajuns în apropierea copilaşului, au căzut ei deodată în genunchi şi se rugau la acesta.

Copliaşul s-a ridicat însă şi a vorbit către acei tineri: „Ridicaţi-vă, voi arhangheli ai cerurilor Mele nesfârşite!

„Eu am auzit rugăciunea voastră! Dragostea voastră vrea să-Mi slujească Mie şi aici, în micimea Mea; dar Eu, Domnul vostru din veşnicie, n-am avut încă niciodată nevoie de seviciile voastre!

„Deoarece însă dragostea voastră este aşa de puternică, atunci rămâneţi aici trei zile pământeşti şi slujiţi acestei case! Dar în afară de aceştia, care sunt aici, în casă, să nu afle nimeni, cine sunteţi voi!

„Acum însă ţine-ţi cina cu tatăl Meu de familie şi cu cea care m-a născut şi cu această fiică, care Mă poartă în braţele ei, cu cei trei care caută şi cu fraţii Mei!“

După aceasta s-au ridicat tinerii, Maria a luat copilaşul, şi toți s-au pus la masă, au cântat cu Iosif cântarea de laudă şi au mâncat şi au băut toți peste măsură de bucuroşi şi de fericiți.
Arhanghelii ca tineri au plâns însă plini de fericire şi au spus:
„Intr-adevăr, veşnicii s-au scurs pe sub privirile noastre, pline de cea mai înaltă fericire;
„dar toate veşniciile pline de fericire sunt anulate de acest moment, în care mâncăm la masa Domnului, ba chiar la masa copiilor Săi, printre care se aflā El în tot belşugul Său! O Doamne, lasă-ne ş pe noi să devenim copiii Tăi!

114

Dialogul Mariei cu Zuriel şi Gavriil.
Trimiterea copilaşului la *noua* ordine în cer şi pe pământ.
Setea de cunoaştere a Eudokiei în ceea ce-i priveşte pe 'mesagerii arhangheli'.

După ce cina a fost luată şi după ce toți au adus atunci cu Iosif o cântarea de mulțumire către Domnul, a spus atunci *unul dintre tineri* către Maria:
„Maria, tu cea mai fericită dintre femeile pământului, nu îți mai aminteşti de mine? Nu sunt eu acela, care s-a jucat în templu aşa de des cu tine şi care ți-am adus întotdeauna o mâncare bună şi o băutură dulce?!"
Aici a rămas Maria stupefiată şi a spus: „Da, eu te recunosc; tu eşti *Zuriel,* un arhanghel! Tu m-ai şi tachinat însă câteodată foarte tare, deoarece ai vorbit cu mine, dar nu te-ai lăsat *văzut!*
„Şi eu trebuia adesea să te rog ore întregi, până ce te-ai lăsat convins spre faptul, ca eu să te văd!"
Şi *tânărul* a spus: „Uite, tu mamă binecuvântată, astfel a fost voia Domnului, care te îndrăgeşte foarte tare!
„Aşa însă cum inima în tine, ca lăcaş al dragostei, bate încontinuu şi toată ființa ta se tachinează şi se îmbrânceşte,
„tot aşa este şi felul dragostei a Domnului, că ea îi tachinează, îi îmbrânceşte şi îi trage continuu pe dragii ei, dar tocmai şi prin aceasta se formează viața şi o face durabilă pentru veşnicie!"
Maria a fost foarte bucuroasă din cauza acestei explicații şi lăuda marea bunătate a Domnului,
Un alt tânăr s-a adresat însă şi el Mariei şi a spus: „Fecioară binecuvântată! Mă recunoşti şi pe mine? N-a trecut mult peste un an, atunci când eu te-am vizitat în Nazaret!"
Şi *Maria* l-a recunoscut după voce şi a spus: „Da, da, tu eşti *Gavriil!* Cu adevărat, asemenea ție nu este nici unul; pentru că tu ai adus pământului desigur cea mai mare vestire şi mântuirea tuturor popoarelor!"
Şi *tânărul* i-a răspuns Mariei: „O fecioară, cu ce-ai zis la îneput te-ai înşelat; pentru că uite, Domnul a început deja cu mine, să se folosească spre punerea în aplicare a celei mai mari fapte de mijloacele cele mai mici şi neânsemnate!
„De aceea sunt eu într-adevăr cel mai mic şi cel mai neânsemnat în împărația lui Dumnezeu, dar nu cel mai mare! Intr-adevăr că i-am adus pământului vestirea cea mai mare şi cea mai sfântă,
„dar de aceea nu sunt eu, de parcă nimeni nu mi-ar fi asemenea ca mărire; într-adevăr însă invers, cum eu sunt anume cel mai neânsemnat în împărăția lui Dumnezeu!"
Atunci s-a mirat Maria împreună cu Iosif de smerenia mare a tânărului.
Copilaşul a spus însă: „Da, acest înger are dreptate! La început Mi-a fost cel mai mare şi cel mai apropiat Mie.
„Acela însă s-a ridicat şi vroia să fie asemenea Mie şi vroia să Mă întreacă şi s-a depărtat de aceea de Mine.
„De aceea am făcut Eu însă atunci cerul şi pământul şi am dat ordinea, ca numai ce este neânsemnat să-Mi fie cel mai aproape!
„Acum însă am ales Eu pentru Mine toată micimea lumii ; şi de aceea vor fi numai *aceia* cei mai mari la Mine, care, asemenea Mie, sunt în lume precum în sine însăşi cei mai de jos şi neânsemnați.
„Şi astfel ai tu, Gavriil al Meu, dreptate din tine însuți, şi şi mama are dreptate; pentru că aşa eşti tu cel mai mare, că eşti cel mai neânsemnat din tine şi în tine!"
Când copilaşul i-a spus asemenea cuvinte tânărului Gavriil, au căzut atunci deodată *toți tinerii* jos în genunchi şi se rugau la Acesta.
Eudokia însă a căutat încoace şi încolo; fiindcă ea nu ştia, ce să creadă despre aceşti tineri foarte frumoşi.
Ea a auzit într-adevăr, cum aceşti tineri erau numiți 'mesageri arhangheli', şi acest lucru din împărăția lui Dumnezeu, - dar ea credea că aceasta este Palestina precum şi Egiptul de sus. Ea a întrebat de aceea, dacă aceştia ar fi cumva *miniştri plenipotențiari.*
Un tânăr a spus însă: „Eudokia, ai numai răbdare! Uite, noi rămânem chiar trei zile aici, şi în acestea ne vom cunoaşte încă deja mai bine!" şi Eudokia a fost mulțumită cu acest lucru şi s-a dus acuşi la odihnă.

115

Indemnul lui Iosif spre odihna de noapte. Menționarea tinerilor despre lovitura de noapte a celor 300 de tâlhari. Atacul. Victoria îngerilor.

Iosif a spus însă: „Copii şi prieteni, s-a făcut deja seară târziu; de aceea sunt eu de părere, că este timpul, să ne ducem la odihnă!“

Tinerii au spus însă: „Da, tată Iosif, tu ai dreptate; voi toți care mai trăiți încă în trupurile muritoare, mergeți la liniştea întăritoare!

„Noi însă vom merge afară, în fața casei tale şi o vom păzi!

„Pentru că duşmanul vieții a aflat acum într-un mod mârşav, că aici locuieşte Domnul, şi a decis, să atace ucigător această casă în această noapte.

„De aceea suntem noi însă aici, pentru a proteja această casă, şi când va veni duşmanul, atunci să fie el rău nenorocit!“

Iosif şi Maria, încă mai trează Eudokia, cei trei preoți şi fiii lui Iosif s-au speriat tare din cauza acestei înştiințări ,

şi *Iosif* a spus: „Dacă aşa este, atunci eu nu vreau să mă odihnesc, ci să veghez cu voi în decursul a întregii nopți!“

Tinerii au spus însă: „Fiți voi toți cu totul fără grije, noi suntem destui la număr şi avem şi destulă putere, să preschimbăm toată creația în nimic după voia Domnului!

„Cum să ne înfricoşăm atunci aşadar de câțiva criminali laşi şi mârşavi?!

„Pentru că uite, toată treaba constă în aceasta: Câțiva prieteni ai clerului care s-a prăpădit au aflat prin osteneala Satanei, că Cireniu a devenit un mare prieten al evreilor, şi acest lucru prin această casă.

„De aceea au făcut ei un complot secret şi au jurat, să atace această casă în această noapte şi să-i omoare pe toți care se află înăuntru.

„Noi însă am prevăzut un asemenea plan deja de mult de dinainte şi am venit de aceea, să păzim această casă.

„Fii de aceea cu totul liniştit; mâine vei vedea tu, cum am lucrat noi pentru tine în decursul a întregii acestei nopți!“

Când *Iosif* a auzit însă o asemenea asigurare de protecție fidelă din partea tinerilor, atunci el a lăudat şi l-a slăvit pe Dumnezeu,

i-a arătat după aceea mai întâi Eudokiei odaia ei de odihnă, a binecuvântat-o pe ea ca fiică a lui, şi ea s-a dus mai întâi la odihnă.

După aceea s-a dus Maria cu copilaşul în aceeaşi odaie şi l-a luat pe Acesta de această dată cu ea în pat.

Atunci s-au dus şi cei trei preoți în odaia lor; Iosif şi fiii au rămas însă în odaia de gustare şi vegheau.

Tinerii au mers însă afară şi s-au împărțit în jurul casei. -

Când a venit miezul nopții, s-a auzit atunci zăngăneală de arme pe drumul din oraş spre conac.

În puține minute a fost înconjurată întreaga casă a lui Iosif de trei sute de bărbați înarmați.

Când ei au vrut însă atunci să intre în casă, s-au sculat tinerii şi au sugrumat într-o sclipire întreaga ceată până la unul.

Pe acel unu singur l-au legat ei însă şi l-au dus într-o cămară spre mărturie pentru ziua următoare.

Şi astfel a fost casa lui Iosif minunat salvată şi a rămas atunci în pace şi sigură față de orice atac în viitor.

116

Pregătirile lui Cireniu pentru ospățul de nuntă.
Inalta considerație a îngerilor față de copilaşul înbăiat.
Readucerea la viață a trupurilor moarte ale criminalilor prin apa de înbăiere a copilaşului.

Dimineața, deja devreme înainte de răsăritul soarelui, au fost toți ocupați în casa lui Iosif.

Tinerii lucrau în grajd şi în bucătărie cu fiii lui Iosif; pentru că trebuiau pregătite totuşi aşa de multe lucruri pentru ospățul de nuntă a lui Cireniu.

Iosif însuşi a mers însă cu câțiva tineri, cu Zuriel şi Gavriil, afară şi s-a uitat la trupurile moarte şi le-a spus celor doi:

„Ce să se întâmple cu aceştia? Vom trebui totuşi mai înainte să-i îngropăm, până ce Cireniu va veni din oraş!“

Tinerii au spus însă: „Iosif, nu te îngriji de aceasta, pentru că tocmai guvernatorul trebuie să vadă, ce putere locuieşte în casa ta!

„De aceea rămân aşa, pe jos, aceste trupuri moarte, până când Cireniu va veni şi el însuşi să hotărască atunci, să le ducă de aici!“

Iosif a fost mulțumit cu această explicație şi s-a dus atunci cu cei doi în casă.

Atunci când ei au păşit în cameră, tocmai a fost Maria ocupată cu facerea de baie a copilaşului, la care Eudokia - unde era posibil - o ajuta.

Cei doi au rămas însă în loc în cel mai mare respect profund, cu mâinile în formă de cruce puse pe piept, atâta timp cât copilaşului i s-a făcut baie.

După ce însă *copilaşul* a fost spălat şi iarăşi îmbrăcat cu scutece curate, l-a chemat El atunci numaidecât pe Iosif pentru o treabă la Sine şi i-a spus: „Iosif, nimeni să nu moară pe suprafaţa de pământ la care aparţine această casă!

„Treaba însă, din cauza căreia te-am chemat, este, ca tu să iei această apă şi s-o pătrezi.

„Atunci când însă Cireniu va veni din oraş şi îi va vedea pe aceştia omorâţi, ia atunci apa şi stropeşte-i, şi ei se vor trezi atunci şi vor fi duşi în faţa judecăţii.

„Legaţi-i însă mai înainte fiecărui trup mort mâinile la spate, ca ei, când se vor trezi, să nu apuce numaidecât o armă şi să se apere!“

Când Iosif a auzit aceasta, a făcut el atunci cu ajutorul celor doi de îndată, ce a spus copilaşul;

şi când ultimului trup mort i-au fost legate mâinile, a şi venit atunci *Cireniu* în deplina strălucire din oraş cu o suită numeroasă.

El s-a îngrozit însă la privirea spre aceste trupuri moarte legate şi a întrebat grăbit, ce s-a întâmplat aici.

Iosif însă, făcându-i totul cunoscut, a lăsat să i se aducă apa şi a udat de îndată trupurile moarte, după care acestea s-au ridicat ca dintr-un somn adânc.

Cireniu însă, acum înştiinţat despre toate, a rânduit ca cei treziţi să fie imediat duşi în închisoarea acelui oraş.

şi atunci când toţi aceştia, cu tot cu cel lăsat în viaţă, au fost duşi de acolo sub o supraveghere strictă, s-a dus Cireniu cu mireasa sa în odaie şi l-a lăudat şi l-a slăvit acolo peste măsură pe Dumnezeul lui Israel.

117

Prosta dispoziţie a lui Cireniu din cauza trădătorilor. Trimiterea lui Iosif la ajutorul Domnului. Cireniu şi îngerii. Cuvintele de explicaţie ale lui Iosif. Minunea puterii a îngerilor.

Această apariţie l-a pus însă totuşi pe *Cireniu* puţin cam într-o proastă dispoziţie, şi el nu ştia, ce să facă cu aceşti trădători.

El a păşit de aceea la Iosif şi s-a sfătuit cu el; *Iosif* i-a răspuns însă:

„Fii binedispus, tu fratele meu în Domnul! Pentru că nu ţi se va îndoi nici un păr din această cauză!

„Uite, tu eşti pe pământ desigur cel mai mare prieten şi binefăcător al meu; dar la ce mi-ar fi folosit în noaptea care a trecut toată prietenia ta?!

„Aceşti ucigaşi ageri ar fi putut în această noapte să mă fiarbă şi să mă frigă împreună cu toţi ai casei mele, fără ca tu să nu fii aflat nimic mai înainte, decât până ce tu astăzi dimineaţă, când ai venit la mine, n-ai mai fii găsit nimic de-al meu!

„Cine a fost în acest caz salvatorul meu? Cine a ştiut planurile secrete ale răufăcătorilor deja cu mult mai înainte şi mi-a trimis ajutor la timpul potrivit?

„Uite, acesta a fost Domnul, Dumnezeul meu şi Dumnezeul tău! - Deci, fii tu binedispus; pentru că şi tu eşti acum în mâna atoateprotectoare a Domnului, şi El nu va îngădui, nici măcar un păr să-ţi fie îndoit!“

Cu inima emoţionată a muţumit *Cireniu* alături de Tullia a lui, care se ocupa de copil, lui Iosif pentru această alinare.

Dar el i-a văzut în acelaşi timp pe cei doi tineri şi a fost şi conştient, că erau prezenţi în bucătărie încă mai mulţi astfel de tineri.

El l-a întrebat de aceea pe Iosif, de unde ar fi în sfârşit aceşti tineri atât de frumoşi şi foarte gingaşi, dacă aceştia ar fi cumva şi ei nenorociţi salvaţi.

Iosif a spus însă. „Uite, fiecare îşi are slujitorii lui; tu ştii însă acum totuşi, că şi copilaşul meu este un Domn!

„Şşi uite, aceştia sunt slujitorii Lui; aceştia sunt şi aceia, care au păzit această casă azi noapte de la un dezastru!

„Nu încerca însă să ghiceşti, din ce ţări sunt ei; pentru că aici nu vei judeca nimic, fiindcă aceşti ajutători sunt de o putere şi de forţă nedescrisă!“

Şi *Cireniu* a spus: „Aşa, sunt ei pe jumătate zei, cum noi îi avem în învăţătura noastră fabuloasă?

„Cum? Să aveţi voi pe lângă acest *unic* Dumnezeu şi asemenea oameni pe jumătate zei, care sunt rânduiţi, să-i facă omului precum şi zeului principal servicii bune?“

Şi *Iosif* a spus: „O frate, aici te înşeli tu foarte tare! Uite, despre oameni pe jumătate zei nu este la noi veşnic nici o vorbă.

„Într-adevăr însă despre duhuri foarte fericite încă, care sunt acum îngeri ai lui Dumnezeu, o dată însă au şi trăit ei, ca noi, pe pământ!

„Dar, ceea ce ai aflat tu acum de la mine, taci despre aceasta, aşa de parcă n-ai fi aflat niciodată nimic, - căci, altfel, ar putea să-i meargă rău trupului tău!“

Aici şi-a pus *Cireniu* degetul la gură şi a jurat, să tacă până la moarte.

Aici au păşit *cei doi tineri* aproape de Cireniu şi au spus: „Acum mergi cu noi afară, ca noi să-ți arătăm puterea noastră!"

Şi Cireniu a mers cu ei afară, şi uite, un munte în planul adânc de fond a dispărut printr-un cuvânt din gura tinerilor!

Aici a văzut Cireniu de-abia motivul, de ce trebuie el să tacă, şi el a şi tăcut despre acest lucru în decursul a întregii lui vieți - şi totți, care au fost cu el.

118

Diferența între puterea Domnului şi cea a slujitorilor Săi.
Intrebarea lui Cireniu despre folosul îngerilor.
Pilda despre tatăl iubitor şi copiii Săi.

După această demonstrație de putere l-au condus cei doi tineri pe Cireniu iarăşi în odaia, unde se afla Iosif, Maria cu copilaşul, Tullia, Eudokia şi cei trei preoți, Maroniu şi încă alte suite ale lui Cireniu.

Şi *Iosif* a mers imediat la Cireniu şi l-a întrebat:

„Acum, prealuminat frate şi prieten, ce spui tu despre aceşti slujitori ai Domnului?"

Şi *Cireniu* a spus: „O distinse frate, aici nu este între ei şi Domnul chiar aproape nici o diferență; pentru că ei sunt tot aşa de puternici ca El!

„Copilaşul a distrus de curând printr-un semn cu mâna o statuie mare a lui Zeus;

„aceşti slujitori însă au distrus cu un cuvânt un munte întreg! - Spune, ce fel de diferență este aici într-adevăr între Domn şi slujitor?"

Şi *Iosif* i-a răspuns lui Cireniu: „O prietene, între aceştia este o diferență nesfârşit de mare!

„Uite, Domnul face toate acestea veşnic din Sine Însuşi; slujitorii Săi sunt însă în stare să facă aşa ceva numai din Domnul atunci, când El vrea să fie astfel!

„Dacă nu este acesta cazul, atunci sunt ei în stare să facă aceasta tot aşa de puțin ca mine şi tine, şi toată puterea lor proprie nu este în stare să zdrobească nici măcar un fir de praf!"

Cireniu a răspuns însă: „Eu te înțeleg; ceea ce ai spus tu, este adevărat şi nu necesită de nici o explicație mai amănunțită.

„Dar dacă toate acestea le înfăptuieşte numai Domnul şi slujitorii în sine nu au nici o putere, la ce îi folosesc ei aşadar în consecință?"

Şi *Iosif* a spus: „Uite, tu frate minunat şi drag, aici este copilaşul! Adresează-te cu această întrebare la Acesta, - Acesta îți va da despre asta cel mai bun răspuns!"

Şi *Cireniu* a făcut astfel, şi *copilaşul* s-a sculat şi a spus:

„Cireniu, tu eşti acum soț şi ai fecundat deja în această noapte femeia ta, ca să-ți fie un urmaş!

„Eu îți spun însă, tu vei mai primi încă doisprezece de acest fel! Dacă tu însă vei fii un tată a doisprezece copii, spune-Mi, pentru ce vor fi ei pentru tine, şi de ce şi pentru ce vrei să ai tu într-adevăr copii!

„Nu poți tu în sfârşit cumva să te ocupi de munca ta destul de bine şi de temeinic fără aceştia?"

Aici a rămas *Cireniu* foarte tare stupefiat şi a vorbit după un timp puțin încurcat:

„În ceea ce priveşte scăparea din vedere a treburilor mele conducătoare de stat, în acestea îşi are căile sale înțelepte, şi eu nu am nevoie de copii la acestea!

„Dar numai în inima mea se manifestă o necesitate puternică pentru posesia de copii, şi această necesitate se numeşte *dragoste!"*

Şi *copilaşul* a spus. „Bine, când tu vei avea însă copii, tu nu-i vei trage şi în afacerea ta din dragoste curată față de ei şi le vei da de aceea putere şi stăpânire, pentru că ei sunt copiii tăi, şi îi vei face slujitorii tăi stăpânitori?"

Şi *Cireniu* a răspuns: „O Doamne, acest lucru îl voi face într-adevăr cu siguranță!"

Şi *copilaşul* a răspuns iarăşi: „Acum uite, dacă tu, ca om, faci deja aceasta din dragoste curată față de copiii tăi, de ce să nu facă aşadar aceasta *Dumnezeu,* ca un Tată sfânt cu copiii Săi din dragostea Lui nemărginită față de ei?"

Acest răspuns i-a spus totul lui Cireniu, l-a cuprins, precum pe toți, cel mai mare respect profund, şi el n-a mai întrebat după aceea despre nimic altceva.

119

Rânduiala lui Iosif pentru ospățul de nuntă. Imbrăcarea hainelor de sărbătoare.

Hainele de sărbătoare strălucitoare ale îngerilor. Apăsarea sufletească a lui Cireniu
şi a celorlalţi. Dezbrăcarea hainelor de sărbătoare.

Aici au venit deja şi *fiii lui Iosif* înăuntru şi i-au spus: „Tată, mâncarea de dimineaţă este pregătită din belşug!

„Dacă tu vrei, vrem noi să aranjăm masa mare de sufragerie şi să punem numaidecât mâncarea pe ea!“

Şi *Iosif* a spus: „Bine, copiii mei, faceţi aceasta, îmbrăcaţi-vă însă cu hainele voastre noi, pentru că noi vom ţine acum dimineaţa ospăţul de nuntă a lui Cireniu!

„Şi voi trebuie să fiţi la masă, de aceea trebuie voi să şi fiţi îmbrăcaţi de nuntă! Mergeţi acum, şi faceţi tot, ce este bun, potrivit şi cuviincios!“

Şi fiii au aranjat masa şi au mers şi au făcut, precum le-a poruncit Iosif.

Au păşit însă şi *cei doi tineri* aproape de Iosif şi au spus:

„Tată Iosif, ce crezi tu într-adevăr? Uite, îmbrăcămintea noastră, pe care o purtăm, este numai haina noastră de muncă; să ne îmbrăcăm şi noi în haine de nuntă?“

Iosif a răspuns însă: „Voi sunteţi îngeri ai Domnului, şi această îmbrăcăminte a voastră este totuşi oricum cea mai frumoasă haină de nuntă; la ce să vă împodobească atunci o altă haină?“

Tinerii au spus însă: „Uite, noi nu vrem să-i facem nimănui supărare, ceea ce tu le-ai poruncit fiilor tăi, vrem şi noi să facem şi vrem să fim prezenţi la masa ta în hainele noastre de nuntă!

„Lasă-ne de aceea să mergem afară, ca noi să ne schimbăm hainele asemenea fiilor tăi!“

Şi *Iosif* a spus: „Atunci faceţi aşadar, ceea ce voi consideraţi desigur că este necesar din partea Domnului! Voi sunteţi totuşi întotdeauna slujitori ai Domnului şi ştiţi tot timpul voia Sa; deci, faceţi conform acesteia!“

Şi cei doi tineri au mers afară, şi în scurt timp au venit ei cu fiii lui Iosif şi cu toţi ceilalţi tineri în haine aşa de strălucitor luminoase ca aurora în cea mai frumoasă strălucire roşie;

chipurile lor, picioarele şi mâinile străluceau însă ca soarele, când răsare.

Cireniu şi toţi cei din suita lui s-au îngrozit de această podoabă şi măreţie nemărginită.

Şi *Cireniu* a vorbit într-o pripeală de frică către Iosif:

„Cel mai măreţ prieten, eu am văzut acum minunăţia nesfârşită a casei tale! Lasă-mă să merg afară, fiindcă această măreţie mă mistuie!

„De ce trebuia tu aşadar să le şi porunceşti fiilor tăi o schimbare a hainelor? Fără aceasta ar fi rămas sigur şi slujitorii Domnului în simplitatea şi slaba strălucire al lor de mai înainte, mie aşa de binefăcătoare!“

Aici s-a îmbărbătat Iosif, căruia şi suflarea i s-a îngreunat de atâta strălucire, şi le-a poruncit iarăşi fiilor săi, să îmbrace hainele lor de lucru.

Fiii s-au dus şi au făcut aceasta; dar şi tinerii au mers şi şi-au schimbat hainele şi au venit atunci cu fiii lui Iosif iarăşi în prima lor simplitate.

Acum însă i-a fost lui Cireniu iarăşi mai uşor în jurul inimii, şi el s-a putut atunci pune la masă cu femeia lui şi cu însoţitorii lui.

Şi astfel a ocupat el partea de sus a mesei cu cei ai săi, şi Iosif, Maria şi copilaşul, Eudokia, fiii lui Iosif şi tinerii partea de jos a mesei şi au mâncat şi au băut toţi după cântarea de laudă a lui Iosif.

Unii centurioni împreună cu cel mai mare al lor au fost însă de părere, că s-ar afla acum înşăşi la masa zeiilor în Olimp şi nu se puteau ajuta de atâta fericire, fiindcă ei nu ştiau nimic despre casa lui Iosif, cum este ea alcătuită.

120

Grija lui Iosif din cauza sărbătoririi după litera legii a paştelui. Explicaţia liniştitoare
a îngerilor. Noua grijă a lui Iosif din cauza celor mulţi păgâni prezenţi acolo.
Răspunsul minunat al copilaşului.

După terminarea gustoasei mese de dimineaţă, care a durat în jur de o oră, a fost rostit de *Iosif* cântecul de laudă, şi toţi s-au ridicat de la masă.

Deoarece însă ziua aceea era o zi înainte de sabat, deci o zi de vineri, în care dată erau sărbătorile de paşti ale evreilor, aşa că lui Iosif i-a fost puţin cam frică, şi el nu ştia aici, în mijlocul a atâţia romani, cum să petreacă această sărbătoare.

Pentru că el ştia că aceştia il vor vizita acum şi în ziua de sabat a paştelui aşa de bine ca în orice altă zi.

De aceea i-a fost lui, cum am spus, frică, cum să-l sfinţească el pe acest sabat chiar ieşit din comun de important.

Atunci l-au înconjurat însă *tinerii* şi i-au spus: „Ascultă-ne, tu bărbat drept, dar zadarnic îngrijorat!

„Tu ştii că în acest timp şi îngerii lui Dumnezeu s-au înfăţişat în Ierusalim ca arhangheli, heruvimi şi serafimi.

„Şi sfânta sfintelor era tot timpul locuită de ei, precum ştii tu aceasta, şi cum ştie femeia ta.
„Pentru că tu ştii însă, că noi îl urmăm numai pe Domnul şi nu templul din Ierusalim, de aceea noi nici nu suntem în templu.
Când Domnul a locuit în templu în Ierusalim, atunci am fost şi noi în templu.
„Acum locuieşte El aici, şi şi noi suntem aici, să sărbătorim cu tine paştele, şi nici unul dintre noi nu este în templu, care este acum foarte straşnic părăsit!
„Cum poţi tu însă să sărbătoreşti mai bine paştele, decât dacă procedezi aşa cum facem noi?!
„Uite, noi vom face mâine acelaşi lucru, ce am făcut astăzi şi îl vom mai face, şi aceasta va fi potrivit!
„Fă tu asemenea, şi tu vei petrece potrivit cu noi, în deplina prezenţă a Domnului sabatului şi a toate sărbătorile, ziua sabatului şi sărbătoarea paştelui!
„Intreabă cel mai măreţ copilaş, şi El îţi va spune acelaşi lucru şi ţi-l va vesti cinstit!"
Şi *Iosif* a spus: „Totul este potrivit şi bine şi adevărat, dar ce se întâmplă cu legea lui Moise? Incetează aceasta de a mai fi valabilă?"
Tinerii au spus însă: „Bărbatule drept, tu te înşeli; spune, a rânduit vreodată Moise ca sărbătoarea paştelui să se ţină în Ierusalim?
„N-a stabilit el sărbătoarea numai acolo, unde Domnul este cu chivotul legii?!
„Uite, acum nu mai este însă Domnul cu chivotul legii, ci El este în persoană cu tine şi cu casa ta!
„Spune acum, unde ar trebui deci după Moise să se petreacă în modul potrivit sărbătoarea paştelui?"
Şi *Iosif* a spus: „Dacă aşa este, atunci trebuie să se ţină sărbătoarea fireşte într-adevăr *aici!* Dar ce facem noi aici cu aceşti păgâni mulţi?"
Şi *tinerii* au spus: „O fiu drept din David, nu te îngriji de aceasta, ci fă, ce vom face noi, şi va fi încă totul potrivit!"
Aici l-a cerut *copilaşul* pe Iosif (la care ocazie tinerii au cazut în genunchi) şi a spus:
„Iosif, aşa cum astăzi, aşa şi mâine şi poimâine; nu te îngriji însă din pricina celor netăiaţi împrejur, pentru că aceştia sunt acum mai buni decât cei tăiaţi împrejur!
„Uite, nu este importantă tăierea împrejur a pielii, întru totul importantă este însă tăierea împrejur a *inimii!*
„Aceşti romani au însă o inimă deosebit de ales tăiată împrejur; de aceea şi ţin Eu acum cu *ei,* şi nu cu evreii, sărbătoarea paştelui!"
Aceste cuvinte l-au adus pe Iosif iarăşi în echilibru; el era plin de bucurie şi le-a predat tinerilor toată grija pentru sărbătoarea de paşte.

121

Iosif, invitat de Cireniu în cetatea acestuia pentru sărbătoarea paştelui, în nevoile de sărbătoare ale paştelui. Cuvintele liniştitoare ale copilaşului şi cedarea lui Iosif.

După ce s-a decis sărbătoarea paştelui şi Iosif a acceptat toate acestea, a venit lângă Iosif *Cireniu,* şi a început să vorbească: „Nobil prieten şi frate, iată, astăzi am fost eu oaspetele tău şi aşa voi rămâne eu până spre seară;
„mâine voi organiza un ospăţ mic în cetatea mea şi prin aceasta învit eu toată casa ta în cetate, pe toţi care sunt prezenţi aici,
„şi eu sper ca tu să nu-mi refuzi această învitaţie prietenească!
„Căci nu pentru ca să mă revanşez te învit eu pe tine, ci din mare respect şi dragoste, care o port casei tale, fac eu aceasta.
„Deoarece iată, poimâine, voi pleca eu de aici şi eu nu mai pot rămâne atâta cât mi-am propus la sosirea mea aici!
„Lucruri importante mă aşteaptă pe mine, de aceea a trebuit ca eu să-mi schimb planurile iniţiale.
„Şi chiar din acest motiv vreau eu să am onoarea, să te primesc în casa mea, într-un fel care va fi demn de tine!"
Aici a rămas *Iosif* din nou pe gânduri, deoarece el nu a ştiut ce să facă; căci mâine va fi ziua sfântă de sabat a paştelui, şi el dorea ca să sărbătorească această sărbătoare în casa sa.
De aceea a spus el următoarele cuvinte spre Cireniu: „Minunat prieten şi frate prin Domnul!
„Iată, mâine este cea mai importantă sărbătoare la noi, iudeii, şi fiecare iudeu trebuie s-o sărbătorească cel puţin în mijlocul pereţilor săi , dacă el nu poate să călătorească până la templul sfânt din Ierusalim!
„Eu ar trebui atunci să-mi reproşez amarnic, dacă aş încălca această lege, care este una dintre primele;
„de aceea eu nu pot să-ţi promit nimic în această direcţie!
„Dar dacă tu doreşti să vii la *mine* ca să sărbătoreşti aici, în casa *mea,* care este de fapt şi a ta, atunci îmi va fi pe plac acest lucru!"

Şi *Cireniu* a spus: „Dar frate, eşti tu oare mai necredincios decât mine, un păgân, după cuvintele tale, de la naştere?!

„Ce este copilul tău? Nu este Domnul, de la care au provenit toate legiile de la bun început?!

„ Nu sunt oare aceşti tineri slujitorii Săi din veci?! Nu are *El* dreptul să dea legiile, acel Atotputernic care se odihneşte în braţele tinerei mame?!

„Cum ar fi dacă Acesta m-ar auzi, - ar fi mai presus de sărbătoarea ta decât cuvântul Său dumnezeiesc?"

Aici s-a ridicat *copilaşul* şi a început să vorbească: „Da Cireniu, tu ai vorbit drept; dar păstrează toate acestea pentru tine!

„Mâine însă vom fi cu toţii oaspeţii tăi; căci acolo unde sunt Eu, acolo este şi paştele adevărat! Căci Eu sunt salvatorul copiiilor israeliţi din Egipt!"

şi atunci când Iosif a auzit aceste cuvinte, a renunţat la paştele său şi a acceptat invitaţia lui Cireniu.

122

Intrebăriile lui Iosif despre curăţarea molozului provenit din temple, despre destinul rebelilor şi al celor trei preoţi şi despre cei opt copii.
Răspunsurile lui Cireniu.

După indicaţiile petrecerii a zilei de paşte, cu care, - cum s-a mai menţionat - a fost de acord Iosif, l-a întrebat din nou *Iosif* pe Cireniu, cum merge înlăturarea molozului provenit din temple şi cum stau lucrurile cu cei dezgropaţi din acesta.

Şi *Cireniu* a vorbit: „O tu înalt prieten şi frate, nu îţi face griji din această cauză:

„căci s-au luat după cunoştiinţele mele deja cele mai bune măsuri pentru aceasta!

„Molozul este strâns deja pâna la ultima pietricică, preoţii sunt deja îngropaţi, şi pe cei salvaţi îi voi lua cu mine poimâine spre Tir unde voi lua decizia corectă în privinţa lor!

„Iată, aşa stau lucrurile! Eu cred, că este bine şi cât de corect planificată!"

Şi *Iosif* a vorbit: „Da într-adevăr, mai bine nu ar fii putut nici un tată să se ocupe de copiii săi! Eu sunt pe deplin mulţumit de acest lucru!

„Dar ce vei face tu cu acei rebeli, care au năvălit casa mea ieri noapte?"

Şi *Cireniu* a vorbit: „Iată, aceştia sunt trădători înalţi şi au de desăvârşit pedeapsa cu moartea!

„Dar tu ştii, că eu nu sunt un prieten al sângelui vărsat, ci mai degrabă sunt eu cel mai mare duşman!

„De aceea, i-am scutit eu de această pedeapsă cu moartea şi am decis pedeapsa binemeritată, care constă în faptul, ca ei să rămână sclavi până la sfârşitul vieţii lor!

„Şi eu sunt de părere, că această pedeapsă nu este mare în locul celei cu moartea, mai ales că acei care se vor îndrepta li se va reda în secret libertatea.

„Şi ei vor veni cu mine la Tir, unde se va decide mai departe destinul lor."

Şi *Iosif* a vorbit: „Dragă frate, şi aici ai lucrat tu după ordinea dumnezeiască, şi de aceea eu te pot doar lăuda că eşti un guvernator cât se poate de înţelept!

„Dar acum mă mai apasă încă ceva pe inimă! Mai sunt încă acei trei preoţi; ce se va întâmpla cu aceştia după părerea ta?"

Şi *Cireniu* a spus: „O drag prieten şi frate, eu m-am ocupate deja de aceasta!

Maroniu, care gândeşte acum ca mine, îi va lua cu el şi îi va folosi în slujba, care o va primi el de la mine.

Spune, este totul drept aşa? - Într-adevăr, dacă înţelepciunea mea ar fi mai profundă şi mai înaltă, atunci aş putea să iau hotărâri mai bune!

„Dar aşa acţionez eu, cum mi se pare mie că este cel mai bine, şi mă gândesc, că Domnul tău şi Dumnezeul tău va binecuvânta voinţa mea bună, chiar dacă aceasta nu este aşa de înţeleaptă!"

Şi *Iosif* a vorbit: „Domnul deja te-a binecuvântat pe tine şi voinţa ta, şi de aceea ai luat tu acum cele mai bune hotărâri!

„Dar, acum, mai încă ceva: Când îmi vei trimite acei opt copii, care sunt cinci băieţi şi trei fete?"

Şi *Cireniu* a spus următoarele cuvinte: „Fratele meu, prietenul meu, acest lucru va fi prima mea grijă, atunci când voi ajunge eu în Tir!

„Dar acum să mergem afară în aer liber, căci astăzi este o zi frumoasă, şi de aceea vrem noi să-L lăudăm pe Domnul nostru!" şi Iosif a pus de aceea imediat toată casa în mişcare.

123

Marşul spre muntele sfânt. Intâlnirea cu animalele sălbatice.
Imblânzirea bestiilor prin cei doi tineri cereşti.

Cireniu împreună cu Maroniu, cei trei preoţi şi Iosif şi Maria împreună cu copilaşul, cei doi tineri şi Eudokia au format coloana.

Maria şi Eudokia stăteau pe doi măgari, care erau ghidaţi de cei doi tineri.

Ceilalţi tineri au rămas acasă cu fiii lui Iosif pe care îi ajutau la treburile casei şi au preparat o pâine bună şi mâncare pentru amiază, care însă bineînţeles se va mânca doar diseară.

În afara oraşului se afla însă un munte care era plin de cedri şi avea o înălţime de aproape patru sute de metri.

Acest munte era respectat de păgâni ca fiind un loc sacru, de aceea nu s-a tăiat nici un pom de pe acesta.

Doar un drum, care a fost făcut de preoţi, conducea spre vârf, pe care era construit un templu deschis, de unde se putea vedea cât se poate de clar şi de frumos în toate direcţiile.

Din cauza pădurii dese a acestui munte mare se aflau în aceasta multe bestii înfiorătoare în pădurea deasă a muntelui, şi aşa era foarte periculoasă urcarea până spre vârf.

Dar *cei trei preoţi* ştiau foarte bine acest amănunt al muntelui; de aceea au mers ei la Cireniu, când au ajuns la poalele muntelui, şi i-au spus acestuia conoaşterile lor.

Şi *Cireniu* a vorbit: „Nu vedeţi voi că eu nu am nici o teamă?!

„De ce să-mi fie mie oare teamă?! Doar este Domnul tuturor cerurilor şi a tuturor lumiilor în mijlocul nostru şi încă doi dintre slujitorii Săi cei mai măreţi!“

Preoţii s-au liniştit şi ei după cuvintele care le-a rostit Cireniu şi s-au retras, iar coloana a înaintat repede în sus pe munte.

Dar când toţi au mers deja o jumătate de oră şi au ajuns în adâncul pădurii, au sărit deodată din tufişuri trei măreţi lei şi i-au tăiat calea lui Cireniu.

Dar *Cireniu* s-a speriat totuşi şi a strigat de îndată după ajutor.

Şi imediat au venit cei *doi tineri* au ameninţat bestiile, şi acestea au părăsit imediat acel loc, urlând;

dar ei nu au fugit înapoi în tufişuri, ci au condus coloana, mergând la marginea drumului, şi nu au făcut nici un rău la nimeni.

Dar când coloana a mai mers încă o jumătate de oră, i-a întâmpinat o caravană întreagă de lei, pantere şi tigri.

Dar când caravana groaznică i-a zărit pe acei doi tineri, s-au împărţit în ambele părţi ale drumului şi aşa le-a făcut loc coloanei noastre.

Dar pentru aceia, care au fost în compania lui Cireniua, a fost această întâlnire plină de respect, deoarece aceştia nici nu îndrăzneau să sufle.

Dar când aceştia au observat cum acele bestii se culcau în apropierea copilului şi începeau să tremure, li s-a aprins păgânilor înfricoşaţi o lumină, şi ei au început să bănuiască, cine era de fapt acel copil.

124

Leşinul Eudokiei şi al Tulliei. şerpii veninoşi pe vârful muntelui.
Curăţarea locului prin Maria cu copilul.
Compania lui Cireniu foarte mirată.

Caravana de bestii nu s-a întors, ci şi-au continuat drumul, mârâind.

Eudokia care era lângă Maria, ca şi Tullia care se afla de partea lui Cireniu, şi mergea doar puţin mai în faţa măgarilor, le-a apucat la acea privelişte un mic leşin;

dar Iosif şi Maria le-a însuflat aşa de mult curaj, că de îndată le-a trecut acestora întreaga lor teamă.
Şi coloana a mers în continuare mai departe şi nu s-a mai petrecut nici un incident până pe vârful muntelui.
Dar ajunşi în vârf - şi aceasta în are liber, unde pe cel mai înalt punct era stituat un templu - , s-a zărit un alt obstacol.
În apropiarea templului a fost un adevărat cuib plin de şerpi veninoşi cu clopoţei şi vipere.
Cu sutele stăteau la soare pe locul întins şi liber din jurul templului.
Când au zărit şerpii coloana noastră, au început să facă gălăgie, să fluiere şi să-şi scoată limbile lor veninoase.
Compania lui Cireniu s-a oprit de frică la această privelişte. Dar cel mai rău i-a mers Tulliei, care mergea pe jos; aceasta aproape că şi-a pierdut minţile şi şi-a văzut de teamă moartea în faţa ochiilor.
Dar nu doar oamenii, ci şi cei trei lei au început să scoată sunete de fică din gâtlej, şi s-au tras cât mai aproape şi mai strâns în jurul oamenilor.
Lui *Cireniu* nu i-a fost frică la această privelişte; dar totuşi s-a jenat din cauza soţiei lui şi din cauza companiei sale.
El s-a întors de aceea la Iosif şi a vorbit: „Frate, spune-le celor doi slujitori ai Domnului, să ameninţe aceşti şerpi!“
Iosif însă a vorbit: „Nu este nevoie de aceasta!
„Deoarece iată, femeia mea este o maestră în aceasta; s-o lăsăm să meargă în faţa cu animalul ei de povoară,
„şi tu vei vedea, cum aceşti şerpi vor fugi din faţa ei!“
Şi Maria cu copilaşul ei în braţe au luat-o în faţă pe animalul lor de povoară; şi atunci când bestiile au zărit-o, s-au refugiat într-o clipă în toate diercţiile, şi nici un şarpe nu s-a mai putut vedea niciunde.
Dar toată compania lui Cireniu s-a mirat de aceasta, şi mulţi au fost foarte miraţi printre ei:
„Nu este oare aceasta chiar Hygieia, pe care toţi şerpii o ascultă doar la cel mai mic semn?“
Dar când *Cireniu* a auzit aceste întrebări, a început să vorbească: „Ce grăiţi voi despre Hygieia, care nu a existat niciodată?
„Aici este mai *mult* decât Juno, care a nu existat niciodată; este femeia aleasă de cel mai înalt Dumnezeu al acestui măreţ înţelept!“
Aici au rămas pe gânduri toată compania lui Cireniu; dar nimieni nu a mai îndrăznit să mai pună vreo întrebare.

125

Templul periculos. Roiul de muşte negre. Prăbuşirea templului.
Toţi cei prezenţi în aerul liber sub un pom de smochine.

Atunci când vârful muntelui a fost curăţat de tot felul de şerpi, a început *Cireniu* să vorbească spre slujitorii săi:
„Mergeţi în templu şi măturaţi-l, şi acoperiţi altarul cu pânze curate, şi aşezaţi proviziile luate pe acesta!
„Noi ne vom întări atunci în acest templu de unde este într-adevăr o privelişte frumoasă!“
Imediat au mers slujitorii lui Cireniu şi au făcut ceea ce le-a fost poruncit.
Când totul a fost pregătit, le-a făcut Cireniu invitaţia lui Iosif şi Mariei, ca aceştia să-l urmeze în tempulu cu privelişte frumoasă, pentru a se întări şi a se împrospăta puţin.
Dar *Iosif* a vorbit: „Frate, eu îţi spun, lasă ca totul să fie luat afară din templu, căci altfel se va prăbuşi mai repede decât vei putea tu scoate totul afară din acesta!
„Deoarece iată, această clădire este foarte veche şi a fost folosită în trecut la mariile păcate ale preoţiilor!
„De aceea este ţinut încă doar de câteva duhuri rele.
„Dacă aş intra eu împreună cu femeia şi copilul meu în această clădire, atunci s-ar refugia duhurile rele, şi întreg templul s-ar prăbuşi în bucăţi asupra noastră.
„Eu te rog de ceea să-mi urmezi sfatul, şi tu vei alege drumul cel bun!“
Cireniu a făcut aici ochi mari, dar a urmat totuşi sfatul lui Iosif într-o clipă.
Slujitorii lui Cireniu de abia au terminat cu acel lucru, când deodată a ieşit din templu un mare roi de muşte negre cu o gălăgie infernală.
La această apariţie a strigat însă *Iosif:* „Plecaţi repede din templu, căci altfel vă va merge rău!“
Cuprinşi parcă de o furtună la strigătul de avertizare a lui Iosif, au fugit slujitorii lui Cireniu din acel templu.
Dar când aceştia au fost doar la câţiva paşi depărtare de templu, acesta s-a prăbuşit cu un zgomot mare.

Toți s-au îngrozit şi au pus mâinile peste cap; chiar şi cei trei lei credincioşi au luat-o la fugă la această ocazia, dar s-au întors după un timp iar înapoi.

Fiecare s-a întrebat de motivul acestei întâmplări; dar, printre păgâni, - cu excepția lui Cireniu - nu a putu nimeni să spună un răspuns cât de cât corect.

Dar când toți şi-au mai revenit puțin de la acea sperietură, l-a întrebat *Cireniu* pe Iosif, unde ar fi un loc sigur, unde s-ar putea întinde hrana adusă.

Şi Iosif i-a arătat un loc minunat şi verde sub un smochin de munte, care era împodobit cu frumoase flori şi fructe.

Şi imediat şi-a trimis Cireniu slujitorii la acel loc, a ordonat ca acesta să fie curățat şi după aceea să se ornamenteze foarte frumos cu hrana pe care ei au adus-o.

126

O hrană în aer liber împreună cu acei tineri. Incendiul din palatul regal.
Agitarea lui Cireniu şi discursul său înfuriat.
Liniştea lui Iosif şi răspunsul calm spre înfierbântatul Cireniu.

După aceea l-a mai invitat încă o dată Cireniu pe Iosif, ca acesta să se întărească cu cele aduse împreună cu Maria, copilul şi Eudokia.

Aici a mers imediat *Iosif* cu ai săi şi s-au aşezat şi a binecuvântat hrana şi a mâncat şi a băut.

Exemplul lui Iosif l-au urmat acei doi tineri şi, după aceştia, toți cei ce au fost prezenți în acel loc.

Când toți stăteau aşa de bine împreună şi mâncau şi beau,

iată, că a observat *Maronius,* care stătea lângă Cireniu, cum a început să se ridice peste oraşul Ostrazine un mare nor de fum,

şi de la malul mării îndepărtat a văzut acesta tot acelaşi lucru.

El a spus aceasta imediat lui Cireniu, şi Cireniu a recunoscut imediat, că în oraş palatul lui era acela care ardea, şi a presupus, că la malul mării care era mai îndepărtat au fost incendiate chiar corăbiile sale.

Ca şi trăznit de mii de fulgere a sărit *Cireniu* în picioare şi a început să urle:

„ Pentru numele Domnului, - ce trebuie eu să zăresc în depărtări! Acestea sunt roadele bunătății mele pentru voi locuitori nemernici din Ostrazine?

„Intr-adevăr, eu vreau să schimb această bunătate în mânia unui tigru, şi voi veți plăti pentru această nenorocire, aşa cum nu a plătit vreodată nici cea mai rea bestie în cel mai adânc iad!

„Să mergem prieteni şi frați! Acum, noi nu mai putem să stăm ! Să mergem şi să cerem răzbunarea dreaptă acestor nemernici!“

Toți slujitorii lui Cireniu au sărit în picioare la strigătul acesta groaznic şi au început să strângă toate lucrurile într-o clipă.

Doar *Iosif* a rămas cu ai săi liniştiți jos şi nici măcar nu s-a întors în acea parte unde era acel incendiu.

Cireniu a observat aceasta şi a început să spună următoarele cuvinte spre Iosif care stătea foarte liniştit:

„Ce fel de prieten îmi eşti tu mie, dacă în clipa nenorocirii mele stai aşa de liniştit fără să-ți pese?!

„Tu ştii doar, că fără tine nu pot să păşeasc pe drumul care duce jos de pe acest munte - din cauza bestiilor înfometate!

„De aceea, ridică-te şi condu-mă în siguranță, căci altfel mă vei supăra enorm de mult!“

Şi *Iosif* a început să vorbească foarte calm: „Iată, tu mânios roman, chiar acum eu nu te voi urma pe tine!

Ce vei face tu când vei ajunge după două ore? - Nu se va prăpădi totul în acest timp în acele flăcări?!

„Şi dacă tu vrei să te răzbuni, atunci cred eu, că va rămâne şi aşa destul timp pentru aceasta!

„Dacă nu te-ai fi supărat aşa de tare, într-adevăr, eu le-aş fi spus celor doi tineri, şi aceştia ar fi putut stinge focul chiar într-o clipă.

Dar pentru că tu te-ai mâniat aşa de tare, du-te tu însuți, şi stinge cu mânia ta focul!“

127

Incercarea lui Cireniu, să-l facă pe Iosif să-şi schimbe părerea prin Tullia.
Cuvintele prieteneşti inimoase şi serioase ale lui Iosif.
Stingerea incendiului prin voința celor doi tineri.

Aceste cuvinte rostite serios de Iosif au avut un mare efect asupra lui *Cireniu,* şi acesta nu a ştiut ce să răspundă;

chiar şi el nu a mai avut curajul să spună vreun cuvânt bărbatului care evident părea agitat.

De aceea a spus el către Tullia: „Du-te tu la acel bărbat înțelept şi roagă-l să mă ierte din cauza disperării mele şi din cauza agitației mele!

„Roagă-l să mă ierte, şi asigură-l, că, în viitor, nu îi voi mai pricinui un astfel de minut de groază!

„Doar că de această dată să nu mă lase singur, ci să mă ajute cum poate el mai bine!“

Iosif a auzit foarte bine, ceea ce a spus Cireniu spre femeia sa Tullia;

el s-a ridicat de aceea în picioare şi a mers spre Cireniu, să-i spună acestuia următoarele cuvinte: „Nobil prieten şi frate prin Dumnezeu Domnul nostru! Noi nu am avut pâna acum nevoie de o a treia persoană,

„ci noi am putut tot timpul să vorbim ceea ce ne-a apăsat!

„De ce să avem nevoie de femeia ta, ca o a treia persoană, aşa de parcă nu ar fi deajuns să fim doar noi doi?!

„Crezi tu oare, că eu m-aş putea înfuria dintr-un motiv oarecare?!

„O iată, tu te-ai înşela atunci amarnic! Seriozitatea mea este doar rodul dragostei mele imense pentru tine!

„Rău este acel prieten care la ananghie nu poate rosti un cuvânt serios!

„Iată, dacă ar fi ceva groaznic la acest lucru care te frământă pe tine acum, atunci poți fii sigur, că eu te-aş fi atenționat primul, exact aşa cum am făcut-o de fiecare dată!

„Aici însă nu este nimic decât o lucrare de orbire din partea acelor duhuri, care au fost izgonite de aici!

„Acele duhuri încearcă o răzbunare oarbă şi vor ca noi să ne neliniştim, deoarece i-am alungat din vechiul lor cuib.

„Iată, aceasta este totul! - Dacă m-ai fi întrebat mai devreme, înainte să te infurii, atunci nici un ar fi fost nevoie, să te ridici în picioare!

Dar tu te-ai încrezut imediat în simțurile tale şi ai început să te agiți pentru nimic şi iar nimic!

„Dar, acum, pune-te liniştit la locul tău, şi uită-te cu indiferență la acel incendiu, şi fii asigurat, că i se va pune imediat un capăt!“

Aceste cuvinte ale lui Iosif au fost bineînțeles pentru Cireniu exact aşa cam cum este pentru un bou o poartă nouă;

dar el a crezut totuşi ceea ce i-a spus Iosif, cu toate că el nu înțelegea acest lucru.

Iosif însă a vorbit în prezența lui Cireniu spre acei doi tineri:

„Uitați-vă şi voi o dată spre oraş, unde cei alungați îşi fac de cap, pentru ca aceasta să le fie capătul, spre liniştea fratelui meu!“

Şi cei doi au făcut aceasta, - şi iată, intr-o clipă nu s-a mai văzut nici o urmă de vreun incendiu!

Dar acum a înțeles Cireniu ceva mai bine ce i-a spus Iosif mai înainte, şi aşa s-a binedispus el din nou; dar fața de acei doi tineri a început să nutrească un respect foarte mare.

128

Invățătura acordată lui Cireniu despre promisele ciupiri ale Domnului. Explicațiile lui Iosif despre aparițiile minunate în natură.

După ce, deci, totul a fost readus iarăşi la ordine şi linşte, s-a ridicat atunci *coplilaşul* şi i-a spus lui Cireniu:

„Ascultă-Mă, tu om cu inimă aleasă! Iți mai aminteşti de faptul, cum Eu l-am tras de păr pe fratele Iacov?!

„Uite, atunci ai vrut tu, ca să te trag şi pe tine de păr!

„Eu ți-am promis aceasta, şi uite, acum îmi şi țin deja promisiunea Mea;

„pentru că toate surprizele mici, pe care le-ai întâmpinat până acum, nu sunt nimic altceva decât tragerile de păr promise!

„Dacă însă, în viitor, te vor întâmpina şi ți se vor întâmpla iarăşi şi astfel de lucruri, atunci aminteşte-ți aceste cuvinte ale Mele şi nu te înfricoşa de nimic, şi nu mai deveni niciodată frurios!

„Pentru că tu nu vei pierde nici un păr din această pricină. Celui care îi fac aşa ceva, pe acela îl iubesc Eu, şi lui nu trebuie să-i fie frică de nimic, nici în această lume şi nici în cealaltă!“

Lui Cireniu i-au curs lacrimi la această explicație a copilaşului, şi el nu ştia ce să facă de atâta dragoste şi mulțumire.

Au auzit însă şi mulți păgâni din jur o asemenea cuvânatre a copilaşului şi se minunau peste toate măsuruile, cum acest copilaş de vârsta a patru luni este în stare să vorbească aşa de desăvârşit înțelept şi foarte limpede.

Şi *unii* s-au adresat lui Iosif şi au întrebat, cum poate totuşi fi aşa ceva, că acest copilaş este în stare să vorbească într-un timp atât de prematur aşa de pe deplin învățat!

Aici a dat *Iosif* din umeri şi a spus: „Dragi prieteni! Pe pământul mare, şi mai ales în regiunea vieții, se arată pe ici şi colo cele mai minunate apariții.

„Ele se întâmplă, ce-i drept, în față ochilor noştri, dar cine poate determina legile secrete ale unei dumnezeități creatoare, după care ea înfăptuieşte asemenea lucruri?

Intr-adevăr, noi călcăm, ca însuşi cele mai mari minuni, nenumărate minuni zilnic cu picioarele noastre - şi de-abia le dăm importanță!

„Care dintre noi ştie însă, cum se formează această înfăptuire minunată nenumărată, - cum se formează iarba, cum pomul, cum râma, cum musca, cum peştele în apă?

„Intr-adevăr, nouă nu ne rămâne nimic altceva de făcut, decât să privim la aceste minuni şi să-L lăudăm pe marele meşter înfăptuitor sfânt al acestor lucruri, să-L cinstim şi să ne rugăm la El!"

Această explicație a lui Iosif i-a liniştit pe deplin pe păgânii care au întrebat,

şi ei au privit, începând cu acel moment, la toată natura cu cu totul alți ochi.

Ei s-au risipit atunci în toate părțile ale acelui munte larg şi au privit îndelung la minunile creației.

Cireniu i s-a adresat însă totuşi în secret lui Iosif şi l-a întrebat, dacă el într-adevăr n-ar ştii aşa ceva.

Şi *Iosif* l-a asiguat de aceasta şi a spus: „Adresează-te copilaşului pentru acest lucru; acesta îți va da desigur cea mai bună învățătură!"

129

Intrebarea lui Cireniu despre capacitatea minunată de a vorbi a copilaşului Iisus în vârstă de trei luni. Răspunsul minunat de înțelpt al îngerilor despre ființa misterioasă a copilaşului.

Şi Cireniu s-a adresat de îndată foarte smerit la copilaş şi a spus:

„Tu viața mea, Tu tot ce am eu! Aceasta este totuşi, şi dacă ştii, *cine* eşti Tu, prea neauzit de minunat, că Tu, un copilaş de vârsta de trei luni, eşti în stare să vorbeşti chiar atât de desăvâşit şi prea înțelept!

„Eu doresc de aceea să primesc de la Tine pe acest munte, unde s-au întâmplat atât multe de lucruri minunate, o lumină mică! Nu doreşti Tu aşadar să-mi spui despre aceasta câteva cuvinte?"

Copilaşul a spus însă: „Uite, colo, alături de Iosif, se află acei doi slujitori: adresează-te lor, aceştia îți vor mărturisi aceasta!"

Cireniu a urmat degrabă acest sfat şi s-a adresat în această privință la cei *doi tineri.*

Şi ei au spus: „Uite, aceasta este o treabă curat cerească; chiar dacă noi ți-o vom şi face cunoscută, tu atunci însă totuşi n-o vei înțelege!

„Pentru că oamenii fireşti nu pot niciodată să înțeleagă ceea ce este curat ceresc, fiindcă duhul lor nu este încă liber, ci prins de toată materia lumii.

„Tu însă eşti şi în cea mai mare parte om firesc; deci nu vei înțelege tu nici ceea ce noi îți vom face cunoscut!

„Tu însă vrei să ai cunoştință despre aceasta, - aşa că noi vrem să ți-o şi dăm după porunca Domnului;

„dar înțelegerea noi nu putem să ți-o dăm de aceea, pentru că tu mai eşti încă un om firesc.

„ Şi, astfel, ascultă-ne: Uite, copilaşul, cum este El în felul Său omenesc, nu vă poate vorbi vouă ca oameni fireşti încă mult timp de acuma încolo!

„Să vorbească cât de cât va fi el în stare s-o facă de-abia într-un an!

„Dar în inima copilaşului sălăşluieşte belşugul Dumnezeirii veşnice şi atotputernice!

„Dacă, acum, acest copilaş îți vorbeşte lămurit şi foarte înțelept, atunci nu-ți vorbeşte copilul vizibil, ci *Dumnezeirea* din copil în cugetul tău trezit spre un folos.

„Şi tu auzi atunci cuvintele aşa, de parcă ți-ar vorbi copilaşul vizibil.

„Dar nu este aşa, ci atunci vorbeşte numai Dumnezeirea pentru tine invizibilă!

„Şi ceea ce tu crezi că auzi de parcă a venit de dinafară, aceea auzi tu numai *în tine însuți;* şi acesta este cazul la fiecare, când aude acest copilaş vorbind!

„Ca tu să te convingi însă despre acest lucru, du-te aşadar acum aşa de departe, cât vrei tu, de aici, de unde nu se mai poate auzi vocea naturală a copilaşului,

„şi copilaşul va vorbi către tine, şi tu îl vei înțelege din depărtare aşa de bine precum în cea mai mare apropiere! Mergi şi află aceasta!"

Şi Cireniu, neânțelegând, ce-i drept, nimic din aceste cuvinte, a mers însă totuşi în jur de o mie de paşi către suprafața muntelui.

Atunci a auzit el deodată *chemarea copilaşului* foarte limpede şi clară, care suna astfel:

„Cireniu, întoarce-te numai repede iarăşi înapoi; pentru că sub punctul, peste care stai tu, este o peşteră, plină de tigri!

„Aceştia încep, să te miroase; de aceea grăbeşte-te să vii înapoi, înainte ca ei să te vadă!"

Cireniu, auzind aşa ceva, a fugit de îndată înapoi foarte rapid şi stătea acum foarte mirat acolo. El vroia să întrebe mai departe, dar nu ştia la sfârşit, despre ce să întrebe al aşa de fapt; fiindcă această experiență i-a fost prea stranie.

130

Mărturisirea lui Cireniu despre neştiința sa în privințe spirituale şi rugămintea lui pentru lumină. Răspunsul îngerilor ca o mărturie mare şi limpede despre ființa Domnului şi devenirea Lui ca om. Binecuvântarea copilaşului asupra lui Cireniu.

Cei doi tineri n-au mai vorbit după aceea nimic altceva; dar *Cireniu* a devenit prin această explicaţie mult prea curios, ca el să poată acum să se odihnească.

După ce el s-a recules după un timp de-abia iarăşi, le-a spus el celor doi tineri:

„Foarte măreţi slujitori ai lui Dumnezeu foarte sigur din veşnicie! Explicaţia voastră este prea minunat de măreaţă şi atrăgătoare a toată viaţa mea, ca eu să mă pot mulţumi cu ceea ce mi-aţi spus şi mi-aţi arătat voi!

„Eu recunosc acum într-adevăr cu desăvârşire, că sunt în toată înţelepciunea mai înaltă un om natural şi raţional pe deplin neânţelgător, care vede de-abia cu un stânjen mai departe, decât poate să cuprindă;

„N-ar putea să fie însă posibil, să-mi obţin numai *puţin* mai multă înţelegere?!

„Eu vă rog foarte umil pentru acest lucru, faceţi-mi aceasta! Deschideţi-mi o capacitate de înţelegere cu siguranţă mai adâncită şi care se află ascunsă în mine,

„ca eu să înţeleg mai limpede cel puţin ceea ce voi mi-aţi făcut cunoscut!“

Cei doi au spus însă: „Uite, tu de altfel un prieten şi frate aşa de drag, tu rogi aici ceva imposibil înaintea vremii!

„Pentru că atâta timp cât tu te afli în trup, nu vei putea tu înţelege niciodată lucruri despre cea mai înaltă înţelepciune Dumnezeiască!

„Gândeşte-te, Dumnezeu Domnul, care locuieşte aici în acest copilaş în tot belşugul Său nesfârşit şi veşnic, ar fi putut alege nenumărate miliarde dintre cele mai minunate şi preamăreţe lumi şi pământuri, a căror cea mai nesfârşit de mică parte vezi tu în timpul nopţii ca stele pe cer,

„pe care El ar fi putut să le aleagă, ca pe acest pământ, pentru întruchiparea Sa, ca om! şi totuşi a ales El acest pământ sărăcăcios, care este totuşi între toate corpurile cereşti nenumărate cel mai mizer şi rău, considerat din orice privinţă!

„Dar Lui, veşnicului Domn al nemărginirii, i-a plăcut aşa; El a făcut-o, cum se vede în faţa ochilor noştri!

„Eşti tu însă de părere, că El ar fi avut nevoie la aceasta cumva de sfatul nostru, sau cumva de acordul nostru?

„O uite, aceasta ar fi o gândire greşită din temelie! El face din veşnicie singur, ceea ce vrea *El,* şi niciodată, nimeni nu i-a fost sfetnic!

„Cine însă poate să-L întrebe şi să spună: ‘Doamne, ce faci Tu, şi de ce faci Tu aceasta?’

„El Insuşi este în Sine veşnic cea mai mare desăvârşire, cea mai înaltă înţelepciune, cea mai mare dragoste şi blândeţe!

„El este în Sine singura cea mai mare putere şi stăpânire; un gând al distrugerii în pieptul Său, - şi totul se scufundă în cea mai rapidă clipire înapoi, în *nimic!*

„Şi uite, totuşi se lasă El ademenit aici ca un copil omenesc slab în braţele unei fecioare slabe evreice!

„Şi El care înzestrează din belşug din veşnicie nenumăraţi sori, lumi şi fiinţe nesfârşit de felurite cu mâncarea înviorătoare şi foarte înţelept de utilă, suge aici, pe pământul sărăcăcios, El însuşi la sânul slab al unei fecioare de cincisprezece ani!

„El, ca temelia vieţii a toată viaţa, a îmbrăcat El însuşi haina morţii, a păcatului şi s-a întruchipat în carne şi sânge!

„Ce spui tu aşadar la aceasta? - Cum ţi se pare asta? Nu vrei tu să ai şi despre acest fapt o iluminare mai strălucitoare?!

„Uite, aşa de puţin cum vei înţelege tu însă aceasta vreodată în adâncime, tot aşa de puţin ţi se poate spune aici mai mult despre capacitatea de vorbire prematură a acestui cel mai înalt copil!

„Iubeşte-L însă din toate puterile tale din tine, şi nu-L trăda niciunde, căci, astfel, vei găsi tu şi în această dragoste ceva, ceea ce n-ar fi în stare altfel să-ţi destăinuie toate cerurile din veşncie!“

Aceste cuvinte l-au umplut pe *Cireniu* cu un aşa de mare respect faţă de copil, că s-a aplecat până în genunchi imediat în faţa acestuia şi spunea plângând: „O Doamne, eu veşnic nu sunt demn de o asemenea milostivire, pe care o savurez aici!“

Copilaşul a spus: „Cireniu, ridică-te, şi nu Mă trăda! Eu îţi cunosc totuşi inima ta şi te iubesc şi te binecuvântez; de aceea, ridică-te!“ şi Cireniu s-a ridicat numaidecât, cutremurându-se tot de dragoste şi veneraţie.

131

O furtună apropiată. Sfatul lui Iosif.
Presimţirea de dinainte şi fuga leilor în pădure.

Au venit însă ceilalţi, care s-au împrăştiat mai înainte în toate părţile ale suprafeţei foarte întinse a muntelui, înapoi cu feţe foarte îngrijorate.

Pentru că ei au zărit din partea de sud-vest a Egiptului, ridicându-se nori foarte puternic negrii, care sunt totdeauna premergătorii furtunelor mari.

În direcția de nord-est, înspre Ostrazine, era firește într-adevăr totul limpede; dar cu atât mai înfricoșător era situația peste munți, cum am mai spus, în sud-vest.

Acești care s-au întors înapoi au sfătuit să se efectueze o reântoarcere rapidă acasă.

Cireniu a spus însă: „Când va fi timpul potrivit, ne vor şi face aceasta cunoscut aceşti puternici înțelepți;

„atâta timp cât însă aceştia vor sta liniştiți, nici noi nu vrem să ne facem prea mari probleme!"

Maroniu şi militarul cel mai mare în grad au spus însă: „Tu ai dreptate; dar mergi acolo peste această ridicătură mică, şi priveşte, şi tu vei fi cu siguranță şi de aceeaşi părere cu noi!

„Pentru că acolo totuşi arată lucrurile, de parcă toate furiile ar fi aprins deodată cu foc pământul!"

Cireniu l-a întrebat însă pe Iosif care a ațipit puțin:

„Prietene şi frate, ai băgat tu de seamă, ce fel de noutate amenințătoare mi-au adus mie aceştia de aici?"

Şi *Iosif* a spus: „Eu am ațipit şi de-abia ştiu, despre ce era vorba acolo, între voi."

Şi *Cireniu* a spus: „Atunci ridică-te, şi mergi cu mine pe această ridicătură de pământ, şi tu vei descoperi esența discuției noastre de îndată!"

Şi Iosif s-a ridicat şi a mers cu Cireniu pe acea ridicătură.

Atunci când au ajuns ei acolo, i-a arătat Cireniu lui Iosif imediat arătarea foarte înspăimântătoare a furtunii apropiate.

Şi *Iosif* a spus: „Da, ce vrei tu să faci acum, aici?

„Să fugi? - Incotro? Nu durează un sfert de oră şi furtuna va fi aici!

„Către Ostrazine avem noi nevoie în mers de o oră şi jumătate; înainte ca noi să ajungem încă prin partea superioară a pădurii de munte, ne va ajunge furtuna deja cu mult înainte!

„Ce vom face atunci în văgăuna aceea nesigură, când ne vor împresura câteva legiuni de bestii, - ceea ce fac ele cu drag la mari furtuni?!

„Şi dacă ne ajung pe deasupra încă torentele de ploaie şi ne trag cu ele necruțător în adâncime, - ce facem noi atunci?

„De aceea rămânem noi mai bine aici, la înălțime, unde vom fi cel mult udați, în timp ce în pădure ne pot paşte tot felul de necazuri!"

Cireniu a fost mulțimit cu acest sfat şi a mers înapoi cu Iosif sub pomul de smochine.

Dar compania lui Cireniu a arătat la aceasta totuşi nişte expresii ale feței foarte îngrijorătoare, - mai ales când ei au văzut deodată leii sărind în sus şi îmbrățișând fuga în pădure.

Şi *Maroniu* i-a spus el însuşi lui Iosif: „Uite, aceste trei bestii care ne-au devenit fidele au cuprins fuga pentru ei protectoare cu siguranță din presimțirea calamității, care ne paşte aici! Să nu facem noi acelaşi lucru?"

Iosif a spus însă: „Omul nu trebuie să învețe de la animal, ce să facă el, ci de la *Domnul* naturii!

„Eu sunt însă de părere, că sunt mai deştept decât animalul; de aceea rămân eu şi voi aştepta aici furtuna şi *după* aceasta voi pleca de-abia, - dacă vine vreuna!" Cu aceasta s-au mulțumit aşadar toți şi au rămas, într-o aştepatare temătoare.

132

Vârful muntelui în ceață. Frica păgânilor față de zei.
Curajul lui Cireniu la încercare în bântuirea furtunii.
Incetarea furtunii la cuvântul de putere al copilaşului Iisus.

Nu a durat însă nici un sfert de oră, când vârful muntelui a început deodată să se învăluiască în ceață, şi acest lucru atât de dens, că s-a făcut de-a dreptul întuneric.

Toată compania lui Cireniu a început să se plângă şi a spus:

„Acum avem nenorocirea! Zeus ne va servi aici frumos!

„Aici nu se va spune: Departe de Zeus, departe de fulger!

„Ci, aici, putem noi toți să murim într-un mod foarte urât; pentru că muritorii nu au voie niciodată să se apropie de zei prea mult, dacă vor să păşească cu viață pe pământ!"

Cireniu a spus puțin în glumă: „Acum să mă placă puțin zeii voştri toți împreună!

„Eu am găsit un Dumnezeu mai bun, la care nu se spune: Departe de El, departe şi de fulgere!

„Ci aici se spune exact invers: Departe de El, departe de viață - şi foarte aproape de fulgerul ucigător!

„Dar aproape de El şi înseamnă atunci aşa de mult ca: Aproape de viață şi foarte departe de fulgerul ucigător!

„De aceea nu mă mai sperie acum nici această ceață; pentru că eu ştiu totuşi, că noi toți suntem totuşi foarte departe de fulgerul ucigător!"

Când însă Cireniu de-abia a terminat de spus aşa ceva, a lovit atunci deja un fulger plesnitor în pământ, exact în fața companiei, şi acestuia i-au urmat acuşi o întregă legiune!

Aceasta l-a surprins pe Cireniu puțin, şi *tovarăşii lui* au spus: „Cum îți place aceasta referitor la spusele tale de dinainte?"

Şi *Cireniu* a spus: „Foarte bine; pentru că acesta este chiar un spectacol într-adevăr surprinzător, la care dintre noi încă nimeni nu şi-a pierdut viaţa !

„Mie mi se pare, că zeii voştri îl simt aici pe fratele împăratului - şi încă pe cu totul Altcineva! De aceea ne dau ei cinstea!“

Un căpitan din compania lui Cireniu, care credea încă destul de tare în zei, i-a spus glumeţului Cireniu:

„Dar eu rog înălţimea Voastră imperială şi consulară, să nu cumva să glumiţi aici cu zeii! Pentru că, cât de uşor ar putea să-l înştiinţeze Mercur-ul ager pe Zeus, - şi noi toţi am fi atunci pierduţi printr-un singur fulger!“

Şi *Cireniu* a spus încă glumind mai mult: „Dragul meu căpitan, pune-te din această cauză foarte liniştit jos, pe pământ!

„Pentru că Mercur-ul a primit acum de la Zeus un veşnic arest la domiciliu, şi Zeus însuşi a primit de la o cu totul altă Iuno o botniţă aşa de straşnică, că nu mai poate din cauza aceasta nici să mai vadă şi nici să mai audă, pe veci!

„De aceea poţi fi tu acum foarte liniştit în această privinţă ; pentru că, de acum încolo, Zeus nu va mai avea *prea mult* de-a face cu fulgerul şi tunetul!“

A început însă la această ocazie tot mai puternic să fulgere şi să tune foarte îngrozitor, şi *căpitanul* a menţionat:

„O înălţimea Voastră imperial consulară o să regrete această defăimare împotriva zeilor desigur încă foarte tare!“

Şi *Cireniu* a spus: „Astăzi cu siguranţă nu; poate mâine, dacă îmi va mai rămâne atâta timp liber!

„Pentru că uite, dacă mie mi-ar fi frică de zei ca şi ţie şi ca şi multor alţi neânţelepţi, atunci n-aş vorbi astfel exact acum, sub această mare de foc!

„Pentru că eu însă nu mă tem pe deplin de loc tocmai de zei, de aceea vorbesc eu astfel!“

Cu această a fost pe deplin servit căpitanul şi n-a mai îndrăznit atunci să vorbească mai departe cu înălţimea imperială.

Un fulger a lovit însă exact între Iosif, Maria şi cei doi tineri.

Atunci s-a ridicat *copilaşul* şi a spus: „Demaschează-te, tu urgie!“

La acest cuvânt au căzut deodată toţi norii jos. Cerul a fost pe deplin limpede; dar în schimb se putea vedea o grămadă de lepădături, târându-se în toate părţile pe pământ.

Cei doi tineri au îndreptat însă o privire la pământ, şi toată lepădătura a fugit în parte în pădure, şi cealaltă parte a fost însă distrusă.

Această întâmplare i-a făcut pe toţi să tacă, care se aflau cu Cireniu pe munte; pentru că nu ştiau, cum s-a întâmplat aceasta.

133

Setea de cunoaştere a căpitanului roman devenit îngândurat şi discuţia lui cu Cireniu despre legile naturii şi legiuitorul lor.
Reântoarcerea acasă de pe munte.

După un timp îndelungat de mirare peste mirare s-a apropiat de Cireniu foarte modest *căpitanul* şi a spus:

„Inălţimea voastră! Eu ştiu că aceasta s-a ocupat foarte mult de cunoaşterea ştiinţelor naturale, cum au făcut aşa ceva şi mai multe capete prealuminate ale Romei!

„Eu am fost, ce-i drept, pentru mine continuu tot mai mult un soldat decât vreun învăţat în ştiinţele naturii;

„dar această apariţie foarte stranie, care s-a întâmplat aici, în faţa ochilor noştri, mă îndeamnă spre reflectare.

„Totuşi, însă, nu sunt în stare să văd vreun alt motiv decât într-adevăr numai pe cel miraculos, care este explicabil prin puterea stranie a acestui copil evreu!

„Să nu existe însă într-adevăr nici un alt motiv? Să nu fie oarecare legi secrete în natură, conform cărora aceasta trebuie tot aşa de bine să se producă, ca de altfel ploaia, grindina şi zăpada?

„O daţi-mi aici o luminiţă mică, ca totuşi şi eu să pot înţelege ceva şi să nu stau aici ca un ciorap al Iliriei!“

Şi *Cireniu* i-a spus căpitanului: „O frate, tu te-ai sfătuit greşit, pentru că mi te-ai adresat *mie* în această privinţă!

„Fiindcă acest lucru îl înţeleg eu tot aşa de mult ca şi tine; că aceasta s-a întâmplat desigur după o lege, atâta este cert!

„Cum însă este alcătuită legea, acest lucru îl va şti într-adevăr cu greu altcineva decât numai marele dătător de lege al naturii!

„Dacă noi, muritorii, suntem însă îndreptățiți, să-L întrebăm pe marele dătător de lege în ceea ce priveşte structura acestor legi, aceasta îmi este cel puțin *mie* pe deplin necunoscut!“

Căpitanul a spus însă: „Priviți, înălțimea voastră, acolo este doară înțeleptul evreu, acolo copilulu lui minunat şi acei foarte ciudați doi tineri, care ne-au făcut astăzi dimineață în hainele lor strălucitoare să ne pierdem aşa de tare tot cumpătul!

„Cum ar fi aşadar, dacă noi ne-am adresa lor în această treabă foarte stranie?“

Şi *Cireniu* a spus: „Incearcă aceasta, dacă posedezi pentru aşa ceva destul curaj!

„Mie îmi lipseşte acesta la această ocazie; fiindcă văd acum foarte limpede, că acestea sunt fiiițe de cu totul alt fel, decât suntem noi!“

Şi *căpitanul* a vorbit: „Curaj tocmai nu am din belşug;

„dar dacă înălțimea voastră este de o asemenea părere, atunci eu totuşi desigur nu vreau să fiu un înalt trădător şi mă mulțumesc cu ignoranța mea!“

Iosif i-a spus însă lui Cireniu: „Frate, acum rânduieşte pentru plecare, fiindcă soarele este deja aproape de asfințit!“

Cireniu a făcut aceasta, şi în cel mai scurt timp a fost începută călătoria înapoi, care s-a desfăşurat fără nici un obstacol; şi în două ore s-a ajuns iarăşi la vilă.

134

Primirea în casa lui Iosif de către cei rămaşi acasă.
Povestirea lui Iov. Cei trei lei ca gardă de corp a lui Cireniu.

Ajunşi iarăşi la vilă, a fost compania salutată de îndată foarte călduros de către fiii lui Iosif şi mai ales însă, de către tinerii cei rămaşi acasă.

Şi fiii i-au arătat tatălui Iosif imediat totul, ce au făcut ei între timp şi cum au îndeplinit ei voia lui până la cel mai mic amănunt.

În acelaşi timp însă i-a povestit lui Iosif *cel mai mare fiu* al său, toate lucrurile ce s-au întâmplat miraculos între timp în regiunea Ostrazinei.

„Mai ales“, a spus povestitorul, „i-a speriat pe toți locuitorii focul izbucnit dintr-o dată la rezidența din oraş!

„Când însă aceştia s-au ostenit, să oprească focul, s-a stins atunci dintr-o dată focul imens şi n-a mai fost nici urmă de acesta.

„După aceea am văzut noi deodată, că muntele a început să se înfăşoare cu nori arzători, şi mii de fulgere scânteiau de-a valma.

„Atunci ne-am amintit noi de Sinai, care a arătat probabil exact aşa în timpul marii mărturisiri a lui Dumnezeu către părinții noştri.

„Noi am fost atunci foarte îngrijorați de voi; dar tinerii ne-au liniştit şi au spus, că nimănui nu-i va fi îndoit nici măcar un fir de păr.

„Când însă muntele a început să se înfăşoare astfel cu nori arzători, uite, atunci am fost noi însă foarte acuşi totuşi destul de tare speriați:

„Trei lei imenşi au sărit în mare grabă către noi de pe calea muntelui.

„Noi ne-am speriat foarte tare din această cauză. Dar tinerii au spus: „Nu vă fie teamă; căci aceste animale caută adăpost în casa Aceluia, pe care toate lucrurile trebuie să-L asculte!“

„Şi uite, aşa a şi fost! Cei trei lei au fugit în grabă în şopronul nostru de căruțe, unde ei încă se află foarte liniştiți.

„Noi am mers acolo după furtună cu câțiva tineri şi ne-am uitat la bestiile uriaşe;

„atunci ele s-au ridicat acuşi şi au dat semne neândoielnice de supunere şi prietenie!“

Şi *Iosif* a spus: „Păi bine, fiul meu; toate acestea le-am trăit şi noi! Tu ai făcut relatarea ta aproape puțin de prea lungă durată!

„Acum însă mergeți, şi ocupați-vă de masă; pentru că noi toți avem nevoie de o întărire, deoarece muntele ne-a obosit puțin!“

Şi fiii cu ceilalți tineri s-au grăbit de îndată în bucătărie şi în odaia în care se mănâncă şi au pus totul în cel mai scurt timp în cea mai frumoasă ordine.

Cireniu a spus: „Intr-adevăr, aceasta mă minunează foarte, că aceste trei bestii, în loc să se ascundă în peşterile lor, au căutat *încoace* scăparea!

„La sfârşit vor rămân ele la casă şi o vor supraveghea devotat pe aceasta, cum se cunosc exemple asemănătoare despre această specie de animale!“

Şi *Iosif* a spus: „Mie îmi este totul potrivit, ceea ce îi este şi *Domnului* potrivit şi bineplăcut;

„poate să fie însă şi cazul, că aceste animale te vor urma spre protecția corabiei tale!“

Şi *Cireniu* a spus: „Atunci îmi va fi şi mie potrivit, ceea ce Domnul vrea, - cu toate că Domnul mă poate proteja şi fără aceşti lei!“

Aici au apărut cei trei lei şi s-au pus în jurul lui Cireniu şi i-au dat de înțeles prietenia lor.

Şi *Cireniu* a spus: „Aceasta este însă într-adevăr ciudat; tu dragă frate, trebuie doar să spui ceva, că se şi întâmplă!“

Cei doi tineri au spus însă: „Aceste trei animale îți vor face servicii bune încă în noaptea aceasta!

„Pentru că Domnul ştie totdeauna cele mai eficace mijloace, prin care El îl ajută pe cineva.

„Asemenea animale au fost însă deja deseori în slujba Dumnezeiească; de aceea vor fi ele şi acum alese, să-ți slujească într-o treabă, care te aşteaptă pe tine! şi, astfel, să se întâmple!

135

Ospățul în casa lui Iosif. Mărturisirea copilaşului despre atentatul iminent asupra lui Cireniu. Intoarcerea acasă a lui Cireniu. Leii ca strajă de noapte. Atacul prin surprindere. Judecata lui Dumnezeu asupra atentatorilor.

După această cuvântare l-au părăsit iarăşi cei trei lei pe Cireniu şi s-au retras înapoi în şopronul lor de căruțe.

Cireniu a vrut, ce-i drept, să vorbească încă multe alte lucruri cu Iosif despre această apariție, dar tocmai au venit fiii lui Iosif şi i-au arătat, că mâncarea este gătită şi masa este pregătită.

Şi *Iosif* a invitat de aceea imediat toată compania, să păşească în odaia în care se mănâncă şi să se întărească la masă cu mâncare şi băutură.

La această ivitație s-au dus atunci toți în odaia în care se mânca şi au mâncat bucatele binecuvântate şi şi-au potolit setea cu apă şi ceva suc de lămâie.

După mâncare, care a durat în jur de o oră, i-a mulțumit Iosif lui Dumnezeu şi i-a binecuvântat pe toți oaspeții aici prezenți.

Copilaşul însă l-a cerut însă pe Cireniu la Sine; şi atunci când acesta s-a apropiat de copilaş în cea mai mare smerenie, i-a spus copilaşul:

„Cireniu, astăzi, în noapte, vei fi tu atacat prin surprindere de o bandă de oameni mică şi trădătoare în odaia ta de dormit.

„Eu însă îți dau de aceea cei trei lei să meargă cu tine; pe aceştia lasă-i la tine în odaie, cum ei te vor urma!

„Când horda trădătoare va păşi în odaia ta, atunci ea va fi deodată atacată foarte cumplit de cei trei lei şi va fi ruptă în bucăți;

„ție însă nu-ți va fi îndoit la aceasta nici un fir de păr! Nu te înfricoşa însă de cei trei lei; pentru că aceştia recunosc pe deplin domnul lor în tine!“

Pătimaş i-a mulțumit *Cireniu* copilaşului în inima lui şi îl copleşea cu multe săruturi, tot aşa şi femeia lui, Tullia, care însă nu ştia nimic, despre ceea ce copilaşul i-a spus mai înainte lui Cireniu.

Şi când s-a făcut deja destul de înserat, a plecat atunci Cireniu cu întreaga lui societate, a repetat încă o dată invitația lui pe ziua următoare şi s-a dus atunci binecuvântat în oraş.

Când însă el şi-a pus piciorul peste pragul casei, au fost atunci şi cei trei lei deja la îndemână şi l-au însoțit pe Cireniu direct în locuința lui.

Şi când el s-a dus în dormitor cu Tullia, s-au pus leii în jurul patului său, îndreptând ochii lor strălucitori neântrerupt către uşa de la intrare.

Au intrat însă şi au ieşit slujitorii lui Cireniu încă deseori; dar leii nu le-au dat importanță.

A fost însă de-abia a doua strajă a nopții, că au venit atunci douăzeci de oameni mascați cu mersul foarte încetişor în odaia lui Cireniu şi s-au apropiat foarte încet de patul de dormit al acestuia.

Când însă ei se aflau la abia cinci paşi depărtare de pat şi au scos deja pumnalele lor, s-au năpustit deodată cei trei lei pe ei cu un urlet îngrozitor şi i-au rupt în bucăți în puține momente, şi nici *unul* n-a scăpat la acest atac.

Pentru că nimeni nu se aştepta la un asemenea atac; la primul asalt au intrat toți în cea mai mare frică şi zăpăceală şi nu s-au mai gândit la nici o apărare.

Din acest motiv n-a gasit nici unul drumul înapoi şi a fost astfel o pradă a furiei leilor.

Şi aşa a fost Cireniu în această noapte minunat scăpat de către cei trei lei şi nu s-a minunat puțin în ziua următoare dimineața, atunci când a el văzut trupurile moarte sfâşiate în cameră.

136

Interogatoriul făcut asupra slujitorilor lui Cireniu.
Frica slujitorilor față de cei trei judecători. Descoperirea trădătorului.
Judecata minunată a leiilor.

Cireniu i-a şi trezit însă imediat pe slujitorii lui şi i-a chemat, ca ei să-i dea socoteală, cum s-a putut întâmpla o asemenea trădare.

Slujitorii s-au speriat la această privelişte şi i-au spus guvernatorului mâniat:

„Cel mai sever, drept şi puternic domn, domn! Zeii să ne fie martorii noiştri, că noi n-am ştiut nimic de toate acestea întâmplate.

„Noi vrem toți să fim sortiți morții, dacă avem la aceasta numai cea mai neânsemnată participare sau chiar numai cea mai neânsemnată cunoştiință!“

Şi *Cireniu* a spus: „Atunci scoateți aşadar aceste trupuri moarte afară şi înmormântați-le în fața acestei cetăți în locul deschis pentru a fi un exemplu înspăimântător pentru toți aceia, care ar mai fi cumva încă de un cuget cu ei!“

Slujitorii au avut însă o frică mare față de cei trei lei, care încă mai păzeau riguros aşternutul lui Cireniu, şi au spus:

„O domnule, domnule! Uite, noi nu îndrăznim, să atingem aici ceva; pentru că acele trei bestii arată prea înfricoşător şi n-ar putea face, ceea le-au făcut ei acestor trădători!“

Şi *Cireniu* a spus: „Cine dintre voi este cu conştința curată, acela să păşească în față şi să se convingă, că şi aceste animale înfricoşătoare respectă fidelitatea!“

La această cuvântare a lui Cireniu au păşit în față toți în afară de *unul singur,* şi leii nu le-au pricinuit nici cel mai mic rău.

Cireniu l-a întrebat însă pe cel rămas în spate: „De ce rămâi tu în sfârşit în spate, în timp ce tu vezi totuşi, cum camarazii tăi nu sunt ofensați nici foarte puțin de către lei?“

Şi *cel întrebat* a vorbit: „Domnule, domnule, fii milos față de mine; fiindcă eu am o conştință încărcată!“

Şi *Cireniu* l-a întrebat: „Din ce constă aşadar necurăția conştinței tale? Vorbeşte, dacă nu vrei să mori!“

Şi *cel întrebat* a spus: „Domnule, domnule, eu am ştiut despre această trădare deja de ieri dimineață, n-am vrut însă să mărturisesc nimic despre aceasta, pentru că am fost mituit cu o sută de livre de argint!

„Pentru că eu m-am gândit în mine însumi, că tu vei fi salvat oricum, aşa ca şi cum bărbatul înțelept afară, în vilă, a fost salvat, şi astfel am acceptat eu argintul.“

Aici a s-a sculat *Cireniu* şi a spus: „Deci trebuie aşadar ca fiecare prieten cinstit al omului să aibă între slujitorii şi prietenii lui şi un *diavol?!*

„Tu nemernic mizer, păşeşte aici, în fața judecății Domnului! Dacă tu afli milă în fața acestei judecăți, atunci nici eu nu vreau să te condamn;

Aici a început întrebatul şi astfel chematul să-i fie frică mare şi a căzut inconştient la pământ.

Atunci s-a sculat leul, s-a dus la cel inconştient, a cuprins mâna acestuia şi l-a cărat cu mare grijă în fața lui Cireniu, unde cel vinovat a zăcut fără mişcare.

Atunci însă a sărit acelaşi leu în mare grabă în camera a cărei uşă era deschisă şi a cuprins în aceasta un balot cu dinții, l-a tras afara şi l-a sfâşiat în o mie de bucăți.

Şi cele o sută de livre de argint au ieşit la iveală, pe care le-a primit slujitorul pentru tăcerea lui.

Cireniu nu s-a minunat puțin din pricina acestei apariții.

Leul l-a prins însă după aceea iarăşi pe vinovat de braț, l-a tras în camera alăturată şi l-a pus exact în acel loc, unde se afla mai înainte balotul.

Atunci i-a dat câteva lovituri cu coada, care l-au adus pe cel amețit iarăşi la conştiență, şi nu i-a făcut nimic altceva.

După aceea a venit leul iarăşi înapoi la locul lui de dinainte şi s-a purtat foarte liniştit împreună cu cei doi camarazi.

Slujitorii au început aşadar să ducă de acolo trupurile moarte, conform ordinului lui Cireniu. şi *Cireniu* l-a lăudat şi l-a slăvit pe Dumnezeul lui Israel, că l-a salvat aşa de minunat, şi într-o oră a fost dormitorul pe deplin iarăşi curățit.

137

Trezirea Tulliei din somnul ei adânc şi povestirea lui Cireniu despre cele întâmplate.
Reântâlnirea şi revederea fericită cu
familia sfântă.

Tullia s-a trezit însă de-abia dintr-un somn întăritor, când în camera de dormit nu a mai fost nici o urmă a ceea ce s-a întâmplat în această noapte.

Şi *Cireniu* a întrebat-o, dacă ea a dormit foarte liniştit.

Şi *Tullia* l-a asigurat că aşa a fost, pentru că ea a fost foarte obosită de la călătoria de pe munte.

Şi *Cireniu* a spus: „Acesta a fost un mare noroc pentru tine!

„Fiindcă dacă ai fi fost trează în această noapte, atunci ai fi înfruntat tu o frică mare!

„Pentru că uite, cu numai o oră în urmă a fost această cameră o privelişte a groazei!“

Foarte mirată l-a întrebat aici *Tullia* pe Cireniu, ce a fost în sfârşit, şi ce s-a întâmplat acolo.

Şi *Cireniu* i-a arătat Tulliei pe cei trei lei şi a spus cu o voce foarte ridicată:

„Tullia, uite, acestea sunt totuşi trei animale înfricoşătoare! Ei sunt regi ai puterii, mâniei şi urgiei animalice, dacă sunt iritați;

„şi vai de fiecare călător în pustie, unde ei sunt acasă!

„Nimic nu-l salvează de furia lor! O săritură, şi omul zace sfâşiat în nisipul arzător al deşertului!

„Şi totuşi mai există oameni, față de care aceste animale sunt genii ale cerului!

„Aşa ne-au apărat pe noi doi aceste trei animale sfâşietoare față de mânia oamenilor şi au sfâşiat douăzeci de trădători în această cameră!“

Tullia s-a îngrozit de această relatare a soțului ei şi a spus:

„Cum s-a întâmplat în sfârşit aceasta? De ce n-am ştiut eu aşadar nimic despre acest lucru? Ai ştiut tu deja ceva de dinainte, de ce nu mi-ai făcut nimic cunoscut despre asta?“

Şi *Cireniu* a spus: „Tullia, eu am ştiut într-adevăr, că în această noapte se va întâmpla ceva, -

dar în ce formă, cu exactitate, n-am ştiut; fiindcă eu am ştiut numai aşa de mult, cât mi-a făcut cunoscut copilul Dumnezeiesc al prietenului meu.

„Că eu însă nu ți-am spus nimic despre aceasta, a fost din cauza marii dragostei mele față de tine, tu femeia inimii mele!

„Şi uite, acum a trecut totul; Dumnezeul lui Israel ne-a salvat de la o nenorocire mârşavă,

„din care cauză însă, noi vrem să-L şi iubim, să-L slăvim şi să-L cinstim întreaga noastră viață în temelia inimii noastre!

„Acum însă, deoarece tu eşti deja îmbrăcată, să mergem în întâmpinarea familiei cinstite şi s-o primim încă înainte de porțile oraşului!“

Cireniu le-a poruncit atunci slujitorilor săi, să pregătească totul pentru petrecerea ce urma să fie şi să pună totul foarte bine în ordine,

şi i-a poruncit slujitorului trădător să-l urmeze până în fața porții a oraşului.

În acelaşi moment a venit însă *Maroniu* cu cei trei preoți la iveală dintr-o altă parte a cetății şi i-a făcut cunoscut lui Cireniu, că familia aleasă se apropie deja de cetate.

Aici a lăsat Cireniu totul baltă şi a mers grăbit cu inima lui bătând tare în întâmpinarea prietenului său Iosif, care l-a întâmpinat însă deja la prima treaptă cu brațele deschise împreună cu Maria, cu copilul şi cu toată suita lui cerească.

138

Relatarea lui Cireniu şi critica lui Iosif.
Dragostea şi mila sunt mai bune decât cea mai temeinică dreptate. Mulțumirea lui Cireniu.
Societatea în marea sală de dormit a lui Cireniu.

Cireniu l-a îmbrățişat pe Iosif cu cea mai mare profunzime de sentiment şi i-a făcut cunoscut pe scurt, ce s-a întâmplat în decursul acestei nopți în cetate.

Şi *Iosif* a spus: „Dragul meu prieten şi frate în Domnul, ceea ce tu vrei să-mi povesteşti, am ştiut eu amănunțit deja de mai înainte, ca aceasta să se întâmple, cum s-a şi întâmplat!

Dar *un lucru* n-ar fi trebuit tu să-l faci aşa, cum l-ai făcut!

„Şi acesta *unul* constă în aceea, că tu ai rânduit, ca trupurile sfâşiate să fie înmormântate în locul public!

„Tu ai făcut aceasta, ce-i drept, dintr-o considerație dreaptă şi politică, pentru anume a reține celălalt popor printr-un asemenea exemplu de la încercări asemănătoare;

„dar acesta este un mijloc foarte nesolid! Pentru că uite, nimic pe lume nu durează mai puțin decât frica, teama şi tristețea!

„De aceea nu este chiar şi un mijloc care trezeşte aceste trei lucruri nici cu puțin mai dăinuitor decât însăşi lucrurile prin aceleaşi trezite.

„Dacă a lepădat însă vreun oarecare om aceste trei semne de recunoaştere a judecății cu libertatea duhului său, atunci el devine supărat şi se aruncă atunci cu mânie dublă asupra judecătorului groaznic.

„De aceea, condu-i tu pe oameni întotdeauna cu *dragostea* care veşnic rămâne, şi caută să tăinuieşti faţă de popor asemenea exemple necesare, dar la aceasta totuşi înfiorătoare, căci, astfel, te vei bucura tu tot timpul de dragostea poporului!

„Eu îţi spun: O picătură de milostivire la fiecare ocazie este mai bună decât un întreg palat plin de cea mai severă dreptate!

„Fiindcă mila îl îndreaptă pe duşman ca şi pe prieten; dar dreptatea cea mai severă şi bună îl fac pe drept trufaş şi mândru,

„şi cel vinovat şi judecat devine plin de răutate şi se gândeşte numai, cum se poate el răzbuna împotriva dreptului.

„Ceea ce ai făcut tu însă acum, aceasta nu se mai poate face neântâmplată -

„dar, pentru viitor, ţine minte această regulă; ea este mai bună decât aurul şi mai bună decât cel mai pur aur!“

Cireniu l-a îmbrăţişat pe Iosif aici încă o dată şi i-a mulţumit pentru această învăţătură ca un fiu tatălui său.

După aceasta s-a dus întreaga societate în camera de dormit a lui Cireniu, care, cum era obişnuit la mai marii Romei, era alcătuită întotdeauna dintr-o sală mare.

Fiindcă romanii spuneau: ‘În somn exalează omul tot timpul boala;

‘dacă aceasta nu are spaţiul potrivit, să se împartă în dormitor, atunci ea revine iarăşi la om, şi el devine bolnav!’

Din acest motiv au avut atunci romanii bogaţi chiar şi fântâni arteziene în sălile lor mari de dormit, care curăţau aerul şi trăgeau la sine exalaţiile rele.

Şi astfel, a fost şi în această cetate cea mai mare sală dormitorul lui Cireniu şi era înzestrat cu două fântâni arteziene cu bazine de apă largi, în care înnotau de-a valma mai multe cepi-de-mare.

Podeaua sălii era din marmură neagră şi maronie, şi întreaga sală era de o mare splendoare din Egiptul vechi.

În această sală deci, se afla acum întreaga societate şi oamenii vorbeau între ei multe lucruri din timpul de dinainte, în timp ce slujitorii lui Cireniu se osteneau foarte râvnitori, să pună în cea mai bună ordine în sălile alăturate toate cele poruncite.

139

Căinţa trădătorului. Mila celor trei lei faţă de cel căit. Sfatul bun al lui Iosif. Generozitatea lui Cireniu şi efectul ei minunat asupra slujitorului plin de remuşcări.

S-a aflat însă şi slujitorul trădător într-un colţ al sălii şi se căia în sine de pasul pe care l-a făcut împotriva domnului său;

dar nimeni nu îl băga în seamă, pentru că toţi erau adânciţi în discuţii adânc înţelepte.

Servitorimea fidelă a lui Cireniu avea însă şi aşa în dreapta şi în stânga mult de lucru cu aranjarea mesei, cu bucătăria şi cu împodobirea de ornamente de tot felul.

Şi, astfel, nici servitorimea nu-şi aducea aminte de camaradul lor peste măsură de trist.

Atunci s-au ridicat dintr-o dată cei trei lei şi au mers în trap la slujitorul plin de căinţă a lui Cireniu şi l-au lins şi i-au dat oarecum de înţeles mila lor prin tot felul de gesturi.

Atunci a băgat mai întâi *Maroniu* de seamă, ce fel de comportament şi fire aveau aici cei trei lei cu slujitorul, şi l-a înştiinţat pe Cireniu de aceasta;

fiindcă lui Maroniu îi era teamă, că aceste trei bestii ar putea primi cumva chiar un apetit asupra slujitorului.

Când *Cireniu* a observat această situaţie ciudată a slujitorului său trădător, de-abia atunci a început el, să se sfătuiască cu Iosif asupra delictului acestui slujitor.

Şi *Iosif* a spus: „Prietene şi frate, uite aici un act a ceea, ce eu te-am sfătuit mai înainte pe trepte şi ţi-am arătat, cum o picătură de milă este mai bună decât un întreg palat plin de cea mai bună dreptate!

„Cele trei animale îţi dau aici un exemplu bun; mergi acolo, şi fă, ca om, ceva mai bun!

„Eu însă am aflat pe călătoria încoace de la vilă de la unul dintre aceşti slujitori ai Domnului, cum tu ai lăudat astăzi dimineaţă la soţia ta aceste trei animale.

„Cum se face în sfârşit, că ţie îţi arată acum tocmai aceste trei animale, ceea ce trebuia tu să faci imediat la început?

„Uite, astfel îl învaţă Domnul încontinuu pe om!

„Nu se întâmplă în lume nimic pe degeaba; din rotirea unui praf de soare poţi tu chiar învăţa înţelepciune adevărată!

„Pentru că acesta este cârmuit de aceeaşi înţelepciune şi atotputernicie a lui Dumnezeu şi păstrată ca soarele şi luna cerului!

„Cu atât mai mult poţi tu considera însă această apariţie ca un destul de mare semn al Domnului, care îţi spune clar, ce trebuie să faci tu.

„Mergi acolo, şi ridică-l pe acel de trei ori sărac şi scufundat adânc; du-te acolo şi ridică un frate foarte trist şi plin de căinţă!
„Pentru că pe acesta ţi l-a rânduit acum Domnul, ca el să-ţi fie un frate foarte fidel!“
Când *Cireniu* a auzit aceasta de la Iosif, atunci a mers el în grabă acolo şi l-a cuprins pe slujitor pe sub braţe şi a spus:
„Frate, tu ai procedat rău împotriva mea; deoarece însă eu am găsit căinţă la tine, de aceea ridică-te iarăşi!
„Dar de acum încolo să nu mai păşeşti ca un *slujitor,* ci ca un *frate* fidel alături de mine!“
Atunci i s-a frânt *slujitorului* inima, că el a început să plângă tare şi să se jelească, cum a putut el să păcătuiască împotriva unei asemenea nobleţi sufleteşti a unui om al oamenilor.

140

Cuvântarea frăţească a lui Cireniu către slujitorul căit şi primirea acestuia în tovărăşie.
Slujitorii geloşi şi răspunsul lui Cireniu către ei.

Dar pentru că *Cireniu* a văzut marea recunoaştere şi umiliinţă a slujitorului, a început să-l consoleze cu următoarele cuvinte:
„Iată, tu noul meu frate prin Domnul, noi oamenii suntem plini de greşeli în faţa lui Dumnezeu , şi Dumnezeu ne iartă nouă greşelile dacă noi le recunoaştem şi ne pare rău de ceea ce am făcut;
„şi totuşi este Dumnezeu sfânt, în timp ce noi toţi suntem nişte păcătoşi în faţa Sa!
„Dar dacă Sfântul ne poate ierta, de ce noi păcătoşii să nu ne putem ierta greşelile noastre reciproc?!
„Atâta timp cât omul nu a devenit o adevărată furie, atâta timp rămâne şi mila Domnului nostru asupra lui;
„dar dacă omul a devenit pe pământ un adevărat diavol, atunci şi-a luat şi Domnul mila deasupra lui şi l-a predat judecăţii din iad!
„De aceea cei douăzeci, care te-au mituit, au fost omorâţi de lei, - căci ei au fost deja adevăraţi diavoli;
„tu însă ai fost scutit, deoarece ai fost doar atras şi ai fost orb şi nu a ştiut ce faci!
„Dumnezeu, Domnului nu a luat mila deasupra ta şi El ţi-a deschis ochii, ca tu să devii într-adevăr conştient de greşeala şi de marele tău păcat.
„Tu ţi-ai recunoscut marele tău păcat, şi Dumnezeu ţi-a iertat păcatul tău.
„De aceea te iert şi eu, de ceea ce ai comis la persoana mea şi prin aceasta te numesc eu acum şi aici prietenul şi fratele meu prin Domnul!
„Eu te ridic de aceea şi te conduc la companie mae mult prea sfântă.
„Fii de aceia voios, şi urmează-mă, ca să fii binecuvântat de prietenii mei înalţi spre a fii un adevărat frate al meu!“
Aceste cuvinte într-adevăr minunate ale lui Cireniu au avut un efect miraculos asupra slujitorului trădător.
Slujitorul a fost consolat şi întărit, s-a ridicat şi l-a urmat pe Cireniu plin de lacrimi în ochi până la compania cea înaltă.
Când a ajuns la aceasta, a ridicat *Iosif* de îndată mâna şi l-a binecuvântat pe slujitor doar cu aceste câteva cuvinte: „Domnul să fie cu tine!“
Imediat după aceea a ordonat *Cireniu,* să-i fie aduse slujitorului haine noi şi strălucitoare ca acesta să fie împodobit cu ele,
şi l-a onorat imediat cu un nume de onoare şi i-a dat după aceea un sărut drag de frate.
După aceasta a chemat Cireniu pe toţi slujitorii săi şi le-a prezentat noul său frate poruncindu-le, că de acum înainte va trebui să-i dea ascultare.
Dar *slujitorii* au spus: „Cum poţi fii tu un judecător drept, dacă pe trădători îi înalţi, şi pe noi ne înjoseşti, pe noi care ţi-am dovedit tot timpul cea mai mare încredere a noastră?“
„Vă interesează pe voi“, a spus *Cireniu,* „dacă eu sunt bun şi plin de milă? Căruia dintre voi i-a lipsit ceva în timpul în care a fost la mine? şi totuşi nici unul dintre voi nu şi-a riscat viaţa pentru mine!
„Acesta însă a fost tot timpul ultimul printre voi şi el şi-a riscat viaţa pentru mine; prin lucrarea sa am putut să mă debarasez de duşmanii mei! Spuneţi-mi, nu merită el de aceea acest rang?“
Aici au muţit toţi slujitorii şi şi-au văzut iar de treburile lor şi au fost mulţumiţi foarte tare cu această explicaţie.
Dar un *tânar al cerurilor* însă a vorbit: „Exact aşa se va întâmpla o dată în împărăţia lui Dumnezeu! Va fii mai multă bucurie de *un* păcătos recunoscător decât de nouăzeci şi nouă de drepţi, care nu au păcătuit niciodată!“

141

Pregătirile şi invitaţia la ospăţul de sărbătoare de dimineaţă făcute de Cireniu.
Cuvântarea de sfinţenie a copilaşului la sărbătoare. Invitaţia şi ospătarea săracilor.
Hrana celor trei lei.

În timpul acestei ocazii a fost şi mâncarea de dimineaţă deja gătită şi mesele erau bine pregătite;
şi *slujitorii* au venit şi i-au dat de veste acest lucru.

Şi *Cireniu* s-a dus şi s-a uitat la toate, şi deoarece el a găsit totul în cea mai mare şi cea mai bună ordine, a mers el atunci şi a învitat societatea la masă în marea sală alăturată.

Când *Iosif* a întrat acolo înăuntru, nu a putut el să se minunaze îndeajuns, pentru că el credea că se află aici, în această sală, într-un mic templu a lui Solomon în Ierusalim.

Era însă această aranjare o faptă a lui Maroniu Pilla, care fireşte - ca fost guvernator al Ierusalimului - ştia foarte bine, cum artăta templu, pe dinăuntru şi pe dinafară.

Plin de bucurie a spus *Iosif:* „Intr-adevăr, pentru acest scop n-ai fi putut tu, fratele meu Cireniu Quriniu, să pui în practică vreun gând mai bun!

„Şi eu sunt, ca în Ierusalim, acum la sărbătoarea de odihnă; lipseşte numai sfânta sfintelor, şi
templul ar fi gata, dacă şi aceasta ar fi aici!

„Perdeaua este într-adevăr aici; dar în spatele acesteia lipseşte chivotul legii!“

Cireniu a spus însă: „Frate, eu m-am gândit că sfânta sfintelor o aduci tu oricum vie cu tine, - de ce să fie aceasta aşadar artificial aici?“

Aici de-abia s-a înbărbătat Iosif din visul lui de surpriză şi s-a gândit la copilaş şi la Maria.

L-a chemat însă acum *copilaşul* pe Cireniu la Sine şi i-a spus (Aici au căzut îngerii cu feţele la pământ):

„Cireniu, multe ai făcut tu, pentru a-i face o bucurie celui mai curat bărbat al pământului; dar *un lucru* ai fi uitat tu acuşi!

„Uite, tu faci astăzi un ospăţ mare, chiar minunat!

„Ceea ce trei părţi ale lumii pot oferi bun şi ales, este astăzi adunat aici!

„Acest lucru îl şi faci bine; fiindcă într-adevăr, o cinste mai mare nu i s-a întâmplat unei case în decursul a toate veşniciile şi nemărginirile pe nici o lume decât acum acesteia!

„Pentru că tu ai acum pe Acela în faţa ta, în faţa căruia toate puterile cerului îşi acoperă chipul lor!

„Iosif ţi-a dat de înţeles, că sfânta sfintelor este goală în acest templu.

„Uite, aşa şi este; dar să nu fie astfel!

„Trimte-i afară pe slujitorii tăi, şi ei să aducă aici tot felul de oameni săraci, orbi, paralitici, infirmi şi oameni schilozi!

„Şi pentru aceştia porunceşte să se pregătească o masă în sfânta sfintelor reprodusă şi să fie ei serviţi sărbătoreşte, şi slujitorii Mei se vor îngriji de ei!

„Şi uite, aşa va fi atunci vie sfânta sfintelor şiisus îl va închipui pe Cel mai sfânt mai bine decât acum chivotul gol al legii în Ierusalim!

„În acelaşi timp însă, procură şi trei ţapi; pe aceştia dă-i leilor, ca şi ei să fie hrăniţi!“

Cireniu l-a sărutat după aceea pe copilaş şi a urmat de îndată sfatul acestuia.

Şi în decursul a unei ore a fost sfânta sfintelor închipuită plină de săraci, şi leii şi-au primit hrana.

142

Smerenia şi rugăciunea de muţumire a lui Iosif.
Cearta din dragoste a lui Cireniu cu Iosif din pricina ordinii de şezut.
Sfatul înţelept al lui Iosif şi cedarea lui Cireniu.

După ce totul a fost rânduit şi pus în ordine astfel, de-abia atunci şi-a îndreptat *Iosif* ochii săi la cer şi i-a mulţumit Dumnezeului lui Avraam, Isaac şi Iacov.

Şi atunci când el şi-a terminat rugăciunea lui de mulţumire, de-abia atunci a luat el loc foarte tare la capătul din dos al mesei lui Cireniu pregătită regeşte.

Cireniu a mers în grabă imediat acolo la Iosif şi i-a spus:

„Nu, nu, alesul meu prieten şi frate, aceasta nu este bine; fiindcă această sărbătorire are legătură cu *tine* şi nu cu *mine!*

„Ridică-te în consecinţă, şi lasă-te de mine însumi aşezat acolo la capătul principal al mesei, unde aceasta este acoperită cu aur, şi aceasta cu toţi cei care aparţin de tine!

„Aici însă vor şedea şi vor sta întinşi oamenii mei; pentru că aşa am rânduit eu însumi să fie!“

Iosif a spus însă: „Cireniu, uite, tocmai de aceea, deoarece eu sunt cel mai drept prieten şi frate al tău, rămân eu împreună cu ai mei pe aceste locuri!

„Deoarece iată, la mine nu pierzi absolut nimic, chiar dacă stau eu pe cel mai de jos loc;

„dar la compatrioţii tăi ai pierde multe dacă nu i-ai pune chiar în faţă la masă!

„De aceea lasă totul aşa cum este!Pe pământ să aibă pământul întâietate; dar în împărăţia lui Dumnezeu se va întâmpla cu totul altfel, - căci acolo cei din urmă vor fi cei dintâi la masa lui Avraam, Isaac şi a lui Iacov!“

Dar *Cireniu* a început să vorbească: „O frate, eu m-am bucurat de această zi, că eu pot ţie, unui fiu de rege, să-ţi aduc o onoare cuvenită ţie;

„Dar acum s-a risipit jumătate din bucuria mea, deoarece tu, pentru care este totul aici aranjat, stai aşa de departe şi aşa de în spate!

„Frate, du-te şi aşează-te cel puţin pe locul din mijloc, aşa ca eu să fiu mai aproape de tine la masă!“

Şi *Iosif* a vorbit: „Dar dragul meu frate, tu nu vei începe oare să fii aşa de copilăros?!

„Tu ştii foarte bine, că eu trebuie tot timpul să rămân în ordinea mea, care mi-o prescrie Dumnezeu, Domnul, în inima mea!

„Cum vrei tu atunci să încerci să mă atragi din rândul acestei ordini?

„Pune-i tu la începutul mesei pe cei mai mari şi strălucitori ai tăi; şi tu ca domn poţi să te aşezi oriunde doreşti, deoarece ai dreptul să alegi oricare loc de la această masă!

„Şi prin aceasta, cred eu, că s-a rezolvat totul; la veselele aurii vor recunoaşte marii tăi primele lor locurile, şi ei vor fi destul de flataţi, dacă le vei da lor astfel de locuri de onoare şi chiar tu vei alege un loc mai de jos!“

Cireniu a înţeles cuvintele lui Iosif, şi le-a indicat mariilor săi primele locuri cele mai mari,

dar el însuşi împreună cu Tullia s-a aşezat însă la mijlocul mesei.

Şi aşa totul a fost aranjat; cei mari au fost plini de bucurie, că stăteau aşa de sus,

Cireniu era bine-dispus în mijloc, şi Iosif cu ai săi au fost peste măsură de fericiţi, că au putu rămâne totuşi în ordinea lui Dumnezeu la această mare festivitate.

143

Întrebările curioase spre căutarea lui Dumnezeu ale comandantului. Răspunsul bun al preotului despre învăţăturile zeiilor şi recunoaşterea sa spre unicul şi adevăratul Dumnezeu.
Răspunsul servit de Iosif comandantului curios şi întrebător.

Dar micul dejun a durat aproape o oră întreagă, şi în timpul mesei s-au discutat foarte multe despre diverse lucruri.

Dar *comandantul,* care era şi el prezent la acea masă, a întrebat la sfârşitul mesei pe unul dintre acei foşti preoţi ai templului:

„Ascultă-mă tu! Iată, noi avem o învăţătură despre zei, în care mişună doar aşa de tot felul dintre aceştia, în oricare parte ne-am uita noi;

„dar eu personal nu am văzut până acum niciodată ceva dintr-un zeu, sau să aud ceva de la el!

„Deseori am visat de mii şi mii de lucruri, - dar de vreun zeu niciodată!

„Dar cine poate spune cu certitudine dintre noi, oamenii vii: ‘Eu l-am văzut pe Zeus sau pe un alt zeu şi am şi vorbit cu unul din aceştia!’?

„Dar după ce suntem tot astfel de oameni, aşa cum au fost strămoşii noştri, care au avut de-a face cu zeii,

„eu nu pot înţelege, de ce ne lasă baltă acum zeii şi nu se mai ocupă în nici într-un fel de noi!

„Nu ai putea tu, ca un fost preot, să-mi spui vreun motiv serios şi credibil?“

Dar *fostul preot* a vorbit: „Drag prieten, eu te rog pentru tot ce este pe lume, nu mă întreba astfel de lucruri cât se poate de prosteşti!

„Zeii noştri nu sunt altceva decât nişte muşte cu durata vieţii de o singură zi, care au răsărit din mlaştina prostiei noastre.

„Dar pentru că noi, în prostia noastră, nu putem zări altceva decât astfel de roade ale mlaştinii, noi le favorizăm pe acestea şi ni le imaginăm ca fiind nişte zei,

„le construim temple ne rugăm la aceste rezultate provenite din propria noastră prostie.

„Iată, aceştia sunt zeii, cărora le-am construit temple, şi cu care se mândreşte acum Roma!

„Da, într-adevăr, există un adevărat Dumnezeu; dar Acesta a fost tot timpul sfânt, şi noi am fost cele mai necurate fiinţe în inimile noastre, de aceea noi nu îl putem zări, ci doar lucrările Sale minunate!

„Dar dacă tu doreşti să auzi mai multe despre *acest* Dumnezeu, atunci du-te la acel iudeu curat şi întreabă-l pe el; acesta - şi eu îţi jur - ţi-l va aduce mai aproape!“

„Cu acest răspuns a fost mulţumit *căpitanul;* căci el a primit exact acel răspuns, pe care el îl căuta deja de multă vreme.

Şi el a mers spre Iosif şi a început să-i spună acestuia nevoile sale.

Şi *Iosif* a vorbit: „Bărbat bun, toate la timpul lor! Atunci când vei fii pregătit, ţi se va arăta totul; de aceea mulţumeşte-te acum doar cu promisiunea!“

144

Intenţia lui Iosif şi a lui Cireniu să se uite la imitaţia sfinţeniilor. Impotrivirea copilaşul.
Jena lui Iosif. Cuvintele de explicare ale Mariei şi aprobarea copilului.
Invăţarea din urmă a comandantului.

Când comandantul care era aşa interesat de natura lui Dumnezeu a fost servit cu un astfel de răspuns , a început să vorbească *Iosif* spre Cireniu:

„Frate, acum hai să mergem să vedem tot ce este prea sfânt!“

Şi Cireniu cu bucurie a fost de acord cu această propunere a nobilului său prieten.

Dar copilaşul s-a ridicat şi a început să vorbească spre Iosif:

„Ascultă-Mă tu, credincios îngrijitor al vieţii Mele! Chiar tu ai spus mai înainte comandantului curios despre Dumnezeu:

„‘Toate la vremea lor; atunci când vei fii pregătit, atunci vei afla tu tot ce trebuie să ştii! Cu aceste cuvinte trebuie să te mulţumeşti acum!’

„Deci aşa îţi spun şi eu acum în faţa intrării a ceea ce este prea sfânt:

„Intrarea mai poate să aştepte! Incă nu sunteţi pregătiţi pentru aceasta; dar când veţi fi, atunci voi lăsa să se deschidă aceasta prin slujitorii Mei credincioşi!

„Dar pentru această clipă mulţumiţi-vă cu această promosiune!“

Aici s-au uitat cu ochi mari Cireniu şi Iosif unul la altul, şi jena lui unul o întrecea pe cea a celuilalt.

Şi *Iosif* a vorbit spre Maria: „Aceasta începe deja bine, dacă copilaşul îmi dă deja acum legi, cu toate că picioarele îi sunt încă în scutece!

„Ce va face oare când va fi cu zece ani mai mare, şi ce va face, când va fi cu douăzecei de ani mai mare?“

Maria însă a vorbit spre Iosif: „Dar dragă tată Iosif, cum poţi tu să devi aşa de slab?!

„Doar îţi arată îngerii prin umiliinţa lor *cine* este de fapt acest copilaş!

„Şi toate miracolele care s-au întâmplat în jurul nostru, sunt şi ele o dovadă limpede pentru marele adevăr miraculos al tuturor adevărurilor.

„Iată, eu sunt femeia ta credinciasă şi slujitoare, dar gândeşte-te bine, ce vor să însemne cuvintele copilaşului!

„Fă aceasta, şi eu sunt deja de pe acum convinsă, că va începe să bată un cu totul alt vânt!“

Şi *Iosif* a început s-o întrebre din nou pe Maria: „Da, dar ce este acel lucru, pe care eu trebuie să-l fac?“

Şi *Maria* a spus: „Uită-te la acel bărbat care caută, şi arată-i înţelept, ceea ce caută el, care îi pare lui aşa de departe şi este totuşi aşa de aproape!“

Şi *copilaşul* s-a uitat la Iosif, şi i-a zâmbit cât se poate de frumos şi a spus aceste cuvinte:

„Da, da, iubitul Meu Iosif, femeia are dreptate, du-te la comandant şi învaţă-l!

„Deoarece iată, celora care roagă, caută şi bat, acelora trebuie să li se deschidă poarta de mult închisă a împărăţiei Mele!

„Dar nu trebuie totuşi să arăţi cu degetul spre Mine, deoarece încă nu a sosit timpul Meu; tu ştii doar că toate lucrurile necesită timpul lor!“

Iosif a sărutat imediat după aceasta copilaşul şi a mers spre comandant şi i-a spus aceste cuvinte:

„Vino şi ascultă, ceea ce ceri, ţi se va da!“ şi comandandantul a ascultat cu bucurie vorbele lui Iosif.

145

Intrebarea comandantului despre sosirea Mântuitorului. Discursul lui Iosif
despre fiinţa Mântuitorului. Cuvintele fostului preot despre prăbuşirea templelor păgâne.
Despre templul viu în inima omenească.

Atunci când *comandantul* a ascultat de la Iosif deja toate bazele învăţăturii Domnului şi prin aceasta şi despre Mântuitorul care va veni,

a devenit acesta foarte îngândurat şi a întrebat după un timp, când va veni oare acel Mântuitor.

Iosif însă i-a răspuns cu următoarele cuvinte: „Acest Mântuitor va scăpa omenirea de povara morții şi Acela care va reuni pământul căzut din nou cu cerul este deja aici!“

Şi *comandantul* s-a gândit mai departe şi a spus: „Dacă a venit deja acest Mântuitor, atunci spune-mi unde este, şi cum îl pot recunoaşte eu pe El!“

Şi *Iosif* i-a răspuns: „Aceasta nu îmi este îngăduit ca eu să-ți arăt cu degetul!

„Dar unele semne vreau eu totuşi să-ți spun!

„Iată, Mântuitorul va fi primul şi veşnicul Fiu al Celui mai înalt şi până acum necunoscut Dumnezeu!

„O fecioară pură îl va primi printr-un fel minunat şi doar prin puterea miraculoasă a Celui mai înalt.

„Dar când ea va rămâne însărcinată şi îl va naşte, va locui belşugul celei mai mari puteri din Dumnezeu în carnea Sa.

„Şi dacă El va locui într-adevăr pe pământ, atunci se vor coborâ pe pământ înalții Săi mesageri şi slujitori şi în secret şi vizibil vor ajuta mulți oameni şi îl vor sluji şi pe El.

„El va îmbucura pe toți cu cuvintele şi cu faptele Sale, care va urma într-adevăr după cuvântul Său şi va incendia toate inimile pentru El.

„Dar aceia care nu vor să-L recunoască, pe aceia îi va judeca cuvântul Său atotputernic, pe care El îl va scrie în inima fiecărui om.

„Dar cuvintele Sale nu vor fi ca a unui om obişnuit, ci vor fi pline de putere şi de viață; şi cine va auzi acele cuvinte, acela le va păstra în inimă spre faptul, că nu va mai gusta pe veci din moartea cea amară!

„Dar în ființa Sa va fi aşa de blând ca un miel şi fin ca o turturea;

„şi totuşi vor asculta toate elementele cea mai mică suflare a Sa!

„Dacă va porunci în şoaptă vântului, atunci acesta va porni şi va împărți marea până pe fund!

„Dacă s-ar uita peste oceanul tulburat, atunci acesta va deveni într-o clipă ca o oglindă curată!

„Dacă va sufla spre pământ, atunci se vor deschide toate mormintele şi toți morții vor fi din nou vii!

„Şi focul va fi răcorirea aceluia care poartă în inima sa cuvintele vii ale Mântuitorului! -

„Acum drag comandant, ai aflat toate indiciile importante, prin care tu poți să-L recunoşti pe Mântuitorul nostru!

„Mai multe nu pot eu să-ți spun despre El; dar întrebarea ‘unde este’ o vei ştii şi tu imediat şi cu mare uşurință!“

Această explicație a avut un mare efect asupra *comandantului* , deoarece acesta nu a mai avut curajul să spună vreun cuvânt,

El a mers la acel preot cu care a vorbit mai devrem şi i-a spus aceste cuvinte:

„Ai auzit tu din această parte, ce a vorbit cu mine evreul acesta cât se poate de înțelept?“

Şi *fostul preot* a spus: „Eu îți spun: Fiecare cuvânt a pătruns adânc în sufletul meu mirat!“

Şi *comandantul* a vorbit: „Deci spune, ce sfârşit vor avea zeii noştrii, dacă va apărea Mântuitorul ciudat descris cu puterea Sa măreață!“

Şi *preotul* a replicat: „Nu ai simțit tu acum trei zile puterea merelui uragan?

„Pe munte nu ai văzut sfârşitul imediat al vechiului nostru templu închinat lui Apollo şi după aceea semnele acele care au urmat?

„Iată, aşa se va întâmpla în scurt timp şi la Roma! Într-o grămadă de moloz se vor transforma toate templele!

„Şi unde se mai aduc jertfe lui Zeus, acolo vei vedea în scurt timp doar o adunătură de bolovani; dar pentru toate acestea vor construi oamenii temple vii în inimile lor!

„În acesta fiecare om va putea, la fel ca un preot, să-i aducă o jertfă singurului şi adevăratului Dumnezeu, peste tot va putea face el aceasta şi oricând doreşte! Atât şi nu mai mult îți voi spune eu! Vrei să auzi tu mai multe? Iată, acolo sunt aceia carte ştiu cu mult mai mult decât mine! De aceea nu mă întreba pe mine mai departe!“

146

Întrebările următoare ale căpitanului. Discursul lui Iosif despre împărăția Mântuitorului şi despre dragoste, ca fiind cheia principală spre adevăr. Întrarea companiei în îmitația sfântei sfintelor. Fapta bună a Mariei spre săracul orb.

După aceea nu l-a mai întrebat mai departe *căpitanul* pe preotul inferior, ci s-a dus de îndată iarăşi la Iosif.

Ajuns acolo, a povestit el imediat totul, ce a auzit el de la preotul inferior,

şi l-a şi întrebat însă după aceea de îndată pe Iosif, ce să creadă el într-adevăr despre toate acestea.

Şi *Iosif* i-a răspuns şi a spus: „Crede tu deocămdată despre toate acestea, ce ți-au fost spuse, aşa de mult, cât ți-a fost spus;
„toate celelalte însă aşteaptă în răbdare de le ceea ce urmează, căci astfel vei ieşi tu la cea mai bună socoteală!
„Pentru că uite, în întrebări şi răspunsuri nu constă împărăția sfântă a lui Mesia,
„ci singură numai în răbdare, dragoste, blândeţe şi în deplina supunere în voia Dumnezeiască!
„Pentru că la Dumnezeu nu se lasă nimic obținut cu forța şi nimic obținut prin constrângere, cel mai puțin însă se lasă ceva obținut prin încăpățânare.
„Dacă însă Domnul va decide că este bine pentru tine, atunci El te va şi conduce într-o mărturisire mai înaltă.
„Cuprinde însă imediat dragostea vie spre Dumnezeul cel foarte curat de mine mărturisit ţie; prin ea vei ajunge tu cel mai repede acolo, unde tu doreşti să fii aşa de fapt!
„Da, o asemenea dragoste îţi va da ţie *deodată* mai mult Duh viu, decât ceea ce ai dori tu să afli cu un milion de întrebări moarte!"
Şi *comandantul* în trebat şi a spus: „Bine, prietene el meu cinstit şi foarte înțelept! Eu vreau să fac toate acestea, dar numai acest lucru trebuie să mi-l spui tu, cum trebuie iubit Dumnezeul tău, pe care îl cunosc încă prea puțin!"
Şi *Iosif* a spus: „Aşa cum tu îl iubeşti pe fratele tău şi pe mireasa ta eventuală, aşa iubeşte-L şi pe Dumnezeu!
„Iubeşte-ţi aproapele tău ca fiind numai fraţi şi surori în Dumnezeu, şi tu îl vei iubi prin aceasta şi pe Dumnezeu!
„Fă binele întotdeauna şi peste tot, căci aşa vei avea tu mila lui Dumnezeu!
„Fii milostiv față de fiecare om, căci aşa vei găsi tu şi la Dumnezeu milostivirea adevărată şi vie!
„Mai departe fii în toate lucrurile calm, blând şi plin de răbdare, şi fugi de mândrie, trufie şi invidie ca de ciumă,
„atunci va trezi Domnul o văpaie puternică în inima ta,
„şi lumina puternică a acestei văpăi duhovniceşti va alunga toate întunecimile morții din tine, şi tu vei găsi atunci în tine însuţi o mărturisire, în care tu vei găsi toate întrebările tale răspunse într-un cel mai luminos şi viu mod!
„Iată, aceasta este calea dreaptă spre lumina şi viața din Dumnezeu! Aceasta este dragostea dreaptă față de Dumnezeu; mergi pe această cale!"
Când comandantul a primit această învățătură puternică de la Iosif, a încetat el atunci numaidecât cu întrebările lui încă multe rămse în plus şi s-a cufundat în gânduri adânci.
În acelaşi timp însă fusese perdeaua şi de către tineri larg deschisă, şi Iosif văzuse numaidecât, că acum ar fi timpul, să păşească în această imitație a sfintei sfintelor.
Deja din depărtarea adâncimii a acestei săli mari a fost trimis în întâmpinare un strigăt puternic de mulțumire din partea celor săraci hrăniţi .
Când însă strălucitorul Cireniu a intrat pe deplin împreună cu Iosif şi Maria cu copilaşul în sfânta sfintelor imitată, atunci s-au minunat săracii pâna la refuz.
Fiindcă pe Cireniu l-a costat această privelişte multe lacrimi de bucurie şi de milă, tot aşa şi pe Iosif şi pe Maria.
Erau însă mulți orbi, ciungi şi infirmi de tot felul printre aceştia; pentru că numărul lor era de sute de oameni.
Atunci s-a rugat Maria în secret, a luat atunci ştergarul, cu care ea ştergea adesea copilaşul, şi le-a şters atunci ochii tuturor orbilor; şi toți au căpătat după aceea iarăşi lumina ochilor lor. După această faptă, n-a vrut să ia un sfârşit slăvirea şi lauda; de aceea s-a dus iarăşi societatea pentru un timp scurt înapoi, în sala principală.

147

Strigătul de rugăminte a bolnavilor către Maria. Trimiterea Mariei la copilul Iisus.
Insănătoşirea bolnavilor şi învăţarea lor de către îngeri.
Căpitanul în căutare după înfăptuitorul minunilor.

După un timp de-abia s-a dus societatea aleasă iarăşi în sfânta sfintelor imitată şi a fost iarăşi primită cu cea mai mare laudă.
Ciungii, şchiopii şi ceilalţi infirmi au strigat însă: „O tu mamă minunată, care le-ai ajutat orbilor, noi te rugăm, eliberează-ne şi pe noi de chinul nostru!"
Maria a spus însă: „Ce strigați voi la *mine?* Eu nu vă pot acorda vreun ajutor; pentru că eu sunt asemenea vouă numai o slujnică slabă şi muritoare a Domnului meu!
„Dar *Acela,* pe care îl port în brațele mele, vă poate într-adevăr ajuta; pentru că în El sălăşluieşte belşugul veşnic al atotputerniciei Dumnezeieşti!"
N-au ascultat însă *bolnavii* la cuvântarea Mariei, ci strigau încă mult mai mult: „O mamă minunată, ajută-ne, ajută-ne nouă săracilor, şi eliberează-ne de chinul nostru!"

Atunci s-a ridicat *copilaşul* şi şi-a întins mâna Sa asupra celor bolnavi, şi ei s-au făcut toţi în acelaşi moment pe deplin sănătoşi.

Ciungii săltau ca cerbii, şchiopii au devenit exact ca cedrii libanului, şi toţi ceielalţi infirmi au fost eliberaţi de chinurile lor.

Şi *îngerii* au păşit atunci la toţi aceşti săraci, i-au îndemnat să tacă şi le-au propovăduit apropierea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ.

Această întâmplare l-a scos pe *căpitanul nostru* din visul său adânc al gândurilor, şi a mers şi el deasemenea după societate în sfânta sfintelor.

Ajuns acolo, a păşit el de îndată la Iosif şi l-a întrebat: „Stimate prieten, ce s-a întâmplat aici? Eu nu văd aici nici chiar orbi, nici şchiopi, nici ciungi şi alţi mai mulţi săraci!

„Cum? S-au însănătoşit ei toţi printr-o minune, sau a fost starea lor mizeră de dinainte numai aparentă?"

Şi *Iosif* a spus: „Mergi acolo şi vorbeşte tu însuţi cu aceia, care ţi se par acum aşa de misterioşi! Aceştia vor şti să-ţi spună cel mai bine, ce s-a întâmplat acum cu ei!"

Şi *căpitanul* a făcut de îndată, ce l-a sfătuit Iosif; fiindcă punerea de întrebări era mai ales partea slabă a acestui căpitan.

El a primit însă peste tot *unul şi acelaşi răspuns;* peste tot se spunea: „Intr-un mod miraculos m-am însănătoşit eu!"

Şi *căpitanul* a venit iarăşi la Iosif şi l-a întrebat:

„Cine dintre voi a înfăptuit aşadar minunea? Care dintre voi posedă o asemenea putere miraculoasă? Care dintre voi este aşadar cu siguranţă un zeu?"

Şi *Iosif* a spus: „Uite, acolo, se află iarăşi săracii vindecaţi!

„Mergi încă o dată acolo şi întreabă-i; aceştia îţi vor da sigur indiciul potrivit!"

Şi *căpitanul* s-a adresat de îndată iarăşi săracilor şi i-a întrebat care este omul care a făcut aceste minuni.

Săracii au spus însă: „Uită-te la acea mare societate; din mijlocul ei ne-a venit nouă minunat vindecarea!

„Evreica mică pare să poarte puterea! Cum însă? Aceasta vor şti zeii mai bine decât noi!"

Acum n-a ştiut căpitanul cu mult mai multe decât înainte.

Iosif i-a spus însă căpitanului: „Uite, tu eşti un bogătaş al Romei; îngrijeşte-i pe aceşti săraci din dragostea faţă de Dumnezeu, căci aşa vei afla tu mai multe! Pentru acum însă, mulţumeşte-te cu aceasta!"

148

Intrecerea în a face bine între căpitan şi Cireniu. Căpitanul nedumerit şi învăţarea lui prin Iosif.

Când *căpitanul* a auzit aceasta de la Iosif, n-a stat el atunci mult pe gânduri, ci s-a dus la Cireniu şi a spus:

„Inălţime imperială şi consulară! Acestea înalte au băgat sigur de seamă, ceea ce evreul mi-a sfătuit aici nimicniciei mele?!

„Eu m-am hotărât de aceea imediat, să acord sfatului său cea mai exactă urmare.

„De aceea rog eu pe aceste înălţimi, să-mi aprobe această hotărâre a mea, conform căruia doresc eu să-i iau pe toţi aceşti săraci ca pe copiii mei proprii în grija mea."

Şi *Cireniu* a spus: „Dragul şi cinstitul meu căpitan! Imi pare rău, că eu nu pot să-ţi acord această plăcere aleasă!

„Fiindcă uite, chiar acum i-am luat eu deja pe toţi în grija mea proprie!

„Dar din această cauză tu nu trebuie să te amărăşti, pentru că vei întâlni încă destui săraci.

„Urmează la *aceştia* sfatul evreului înţelept, şi tu vei recolta aceeaşi răsplată!"

Căpitanul s-a aplecat aici în faţa lui Cireniu, s-a dus imediat la Iosif şi a spus: „Acum vezi aici, ce pot face eu acum, când Cireniu mi-a luat-o deja de mult înainte?! De unde voi lua acum săraci? Pentru că aici s-au adunat ei împreună din întregul Ostrazine!"

Şi *Iosif* i-a zâmbit aici prietenos căpitanului şi i-a spus:

„O cel mai bun prieten al meu, numai să nu te îngrijeşti din această cauză; fiindcă de toate celelalte a dus lipsă pământul tot timpul mai mult decât de săraci!

„Iată, nu trebuie să fie neapărat orbi, şchiopi, ciungi şi alţi infirmi!

„Du-te şi caută familiile în case, convinge-te de nevoile lor diverse, şi tu vei găsi de îndată ocazii în abundenţă, să acorzi oamenilor ajutor puternic cu belşugul tău!

„Uite, acest oraş este doară, per total, orcium mai mult o ruină decât un oraş respectabil prosper!

„Caută numai în locuinţele pe jumătate decăzute a atâtor cetăţeni, şi tu vei vedea de îndată foarte limpede îngâmfarea tristeţii tale din cauza lipsei de săraci!"

Căpitanul a spus însă: „Dragă prieten înţelept, aici ai tu într-adevăr dreptate;

„dar acei săraci îmi vor putea da puţine lămuriri despre Mesia care urmează să vină, pentru că ei sunt totuşi împreună cu mine într-o credinţă rătăcită faţă de tine!

„*Aceştia* însă au trăit acum pentru sine aşa de multe minunății şi ar fi putut încetul cu încetul să-mi dezvăluiască atât de multe lucruri!"

Şi *Iosif* i-a răspuns căpitanului: „Oho, dragul meu prieten! Eşti tu cumva de părere, că dezvăluirea spiritualității ar fi la săraci?

Oh, în această privință eşti tu într-o mare rătăcire! Uite, dezvăluirea se află numai în dragostea inimii tale şi a duhului tău propriu! Dacă tu exerciți dragoste, atunci îți va ieşi din flacăra unei asemenea iubiri o lumină, dar nu din gura săracilor!" Cu această explicație a fost căpitanul satisfăcut şi n-a mai întrebat mai departe în această direcție, despre ce să facă el.

149

Intrebarea despre reparația corabiei vechi cartagiene în zi de odihnă.
Cuvântarea copilaşului despre facerea de fapte bune în zi de odihnă. Neascultarea păzitorului de lege Iosif. Reparația minunată a corabiei de către îngeri.

După această liniştire a căpitanului i-a dat *Cireniu* un ordin şefului gărzii sale, conform căruia acesta trebuia să echipeze pentru ziua următoare încă o corabie, în care aceşti săraci trebuiau să fie duşi la Tir.

Şeful gărzii a spus însă: „Inălțime imperiala şi consulară! Se află, după cunoştințele mele, numai o corabie veche cartagiană afară în port, care este însă deja foarte deteriorată.

„Oameni constructori de corăbii nu există în acest oraş, într-adevăr pe ici pe colo numai foarte nepricepuți dulgheri, care pot lega împreună cu cea mai mare greutate cumva o plută de pescari.

„Este în consecință foarte tare cu semn de întrebare, cum să putem pune în stare de funcțiune corabia veche cartagiană!"

Şi *Cireniu* a spus: „Nu te îngriji; pentru aceasta să fie de îndată cel mai bun sfat adus la iveală!

„Uite, acel evreu înțelept este conform artei lui un mare maistru ca dulgher, şi astfel şi cei cinci fii ai săi!

„Pe acesta vreau eu să-l întreb despre un sfat, şi eu sunt convins, că el îmi va acorda mai ales în această treabă cel mai bun sfat!"

Aici s-a adresat Cireniu de îndată lui Iosif şi i-a înfățişat treaba.

Iosif a spus însă: „Prietene şi frate, totul ar fi bine şi corect, dacă n-ar fi chiar astăzi cea mai mare zi (sabat) de odihnă a noastră, în care noi nu avem voie să facem nici o treabă!

„Dar sunt poate aici dulgheri, pe care nu-i afectează ziua noastră de odihnă; acelora vreau eu doară într-adevăr să le dau îndrumarea!"

S-a ridicat însă *copilaşul* şi a spus: „Iosif, în ziua de odihnă are voie fiecare om să facă binele!

„Sărbătorirea zilei de odihnă nu constă aşa de mult în trândăvia în decursul a întregii zile de odihnă, ci mult mai mult în fapte bune!

„Moise a poruncit într-adevăr sus şi tare sărbătorirea zilei de odihnă şi a numit în porunca lui orice muncă care nu este necesară şi plătită pentru slugi ca o defăimare a zilei de odihnă, care este în fața lui Dumnezeu o grozăvie;

„dar într-o zi de odihnă să faci voia lui Dumnezeu, n-a interzis Moise niciodată!

„Niciunde nu stă scris în lege, că în ziua de odihnă trebuie să fie lăsat un frate să se prăpădească!

„Eu însă, ca *Domnul* zilei de odihnă, spun: „Faceți şi în ziua de odihnă totdeauna fapte bune, căci astfel veți sărbători ziua de odihnă cel mai bine!

„Dacă nu îndrăzneşti tu, Iosife, însă deja să încalci numai aparent legea lui Moise prin restaurarea uşoară a acelei corăbii, atunci s-o facă de îndată slujitorii Mei!"

Şi *Iosif* a spus: „Fiul meu Dumnezeiesc, Tu ai într-adevăr dreptate; dar uite, eu am îmbătrânit în această lege şi nu vreau s-o încalc, nici aparent!"

Atunci i-a chemat *copilaşul* imediat pe tineri şi a spus: „Deci, mergeți *voi* şi îndepliniți voia Mea;

„pentru că Iosif cinsteşte legea mai mult decât îl cinsteşte pe dătătorul de lege şi ziua de odihnă mai mult decât pe Domnul zilei de odihnă!"

Şi aşa de repede ca un gând au părăsit tinerii sala şi au şi restaurat într-un moment corabia şi au şi venit numaidecât înapoi.

Toți s-au minunat de această repeziciune, şi mulți n-au crezut, că corabia este în ordine. Dar au venit acuşi mesageri din port, care i-au adeverit lui Cireniu această faptă. După aceea s-a dus întreaga societate la mal şi s-au uitat toți la corabie şi s-au minunat din cauza unei asemenea îndemânări a acestor tineri.

150

Vizitarea portului. Corabia prețioasă. Cuvânatrea de mulțumire a lui Cireniu acordată lui Iosif. Răspunsul şi indicația copilaşului la facerea de bine către cei săraci.

Cireniu s-a uitat foarte exact la vas şi a calculat, cam câți oameni ar putea avea loc în acesta.

şi el a fost de părerea, că în caz de urgență ar putea comod să intre în vas aproape o mie de oameni.

La această ocazie de socotit s-a convins însă Cireniu de extraordinara stabilitate şi frumusețe a acelei corăbii; căci aceasta nu arăta de parcă ar fi una veche şi reparată, ci corabia arăta exact aşa, de parcă ar fi turnată dintr-o bucată.

Nici o ruptură nu se putea descoperi, şi în lemn nu se putea zări vreun nod, crengi, fisuri sau pori.

Când *Cireniu* s-a convins de toate acestea şi s-a întors înapoi de pe vas la compania sa care era la mal - bineînțeles cu cei ce necesitau ajutor, - s-a dus acesta imediat la Iosif şi a început să-i vorbească următoarele cuvinte:

„Nobil prieten al meu, tu cel mai fericit om de pe lume! De acest miracol eu nici nu mă mai mir; căci eu ştiu acum prea bine că lui Dumnezeu îi sunt posibile toate lucrurile.

„Eu ştiu, că acest vas nu este nici reparat sau construit, ci această corabie este una cu totul nouă; dar eu nu mă mir de aceasta.

„Căci Domnului îi este foarte uşor să creeze ori o lume întreagă sau o astfel de corabie; deoarece pământul este şi el o corabie, care poartă nenumărat de mulți oameni pe marea largă a universului!

„Dar tu m-ai îndatorat acum față de tine, şi iată, acest lucru mă pune pe gânduri, cum şi în ce fel aş putea eu să mă revanşez față de tine cu această mare datorie!

„Deoarece iată, această corabie, care până mai înainte nu a valorat nici măcar o jumătate de kilogram de argint, pentru că mai mult a fost o epavă decât un vas, valorează acum mai mult de zece mii de kilograme de aur!

„Căci aceasta se poate folosi spre o călătorie înconjorul stâlpului lui Hercule (Gibraltar) spre Britania, cât şi spre înconjorul întregii Africi până spre India.

„Intr-adevăr, o astfel de lucrare pentru uzul pământesc nu se poate plăti cu nici un fel de aur!

„Iată, tu minunat prieten, aceasta este ceea ce îmi dă mie acum de gândit, cum aş putea eu să mă revanşez față de tine!

„Dacă tu doreşti aurul atunci tu vei primi în şapte zile zece mii de kilograme din acesta, aşa cum este adevărat că trăieşte Dumnezeul tău şi al meu!

„Dar eu ştiu că aurul este o groază în ochii tăi, şi aşa mă face trist faptul, că trebuie să-ți rămân ție dator, drag prieten al meu!"

Şi Iosif a prins mâna lui Cireniu, a apăsat-o pe pieptul lui şi a vrut să vorbească; dar l-au năpustit lacrimile la privirea acestui nobil roman.

Dar pentru aceasta s-a ridicat *copilaşul* i-a zâmbit lui Cireniu şi a vorbit aceste cuvinte: „Într-adevăr, dragul Meu Cireniu Quirinu, într-adevăr Eu îți spun: Dacă tu ai fi primit un sărac în numele Meu, atunci ai fi făcut mai mult, decât valorează zece mii de astfel de vase!

„Tu însă te-ai ocupat în scurt timp de mai multe sute, şi Eu ar trebui să-ți dau aşa de multe corăbii, pentru a echivala aceasta, aici pe pământ!

„Deoarece iată, la Mine contează un om mai mult decât o lume întreagă de astfel de vase! De aceea nu te necăji de aşa zisa ta datorie!

„Ce faci tu pentru cei săraci, faci tu şi pentru Mine; dar nu aici pe pământ te voi răsplăti Eu pe tine, ci atunci când vei muri Eu îți voi trezi de îndată sufletul şi te voi face egal cu acei slujitori ai Mei, care au reparat această corabie!"

Cireniu a început să plângă aici şi a promis, că toată viața şi-o va dedica spre binele celor săraci.

Dar *copilul* şi-a ridicat mâna şi a spus: „Amin" şi a binecuvântat vasul şi pe Cireniu.

151

Masa prânzului la cetate. Comandantul în căutarea celor săraci în oraş, şi întoarcerea sa şi lauda primită de la Cireniu. Cuvintele de binecuvântare ale copilaşului.

Imediat după aceea s-a dus toată societatea înapoi în oraş şi spre cetate, unde se pregătea între timp prânzul după felul evreu.

Toți şi-au ocupat din nou vechiile locuri şi s-au întărit cu prânzul bogat.

La sfârşitul prânzului a observat de abia Cireniu, că binecunoscutul căpitan nu se afla printre oaspeți.

„Unde este el, şi ce face el?" a fost *întrebarea* frecventă în partea mesei de sus unde în mare parte erau romani.

Dar Cireniu s-a întors spre Iosif al său şi l-a întrebat despre acesta.

Şi *Iosif* a răspuns şi a vorbit: „Nu îţi face griji din cauza lui; deoarece el a plecat, ca să caute săracii acestui oraş!
„Bineînţeles contează mai mult pentru el acum găsirea luminii interioare decât căutarea săracilor;
„dar aceasta nu împiedică situaţia, - căci în căutare i se va deschide de la sine drumul cel bun!“
Când a auzit acestea *Cireniu,* a fost cât se poate de bucuros şi l-a lăudat pe căpitan foarte tare în inima sa.
Dar când partea romană îşi spărgea pur şi simplu capul din pricina lipsei căpitanului, a apărut deodată foarte voios în mijlocul societăţii şi imediat s-au năpustit asupra lui mii şi mii de întrebări din toate părţile.
Dar *căpitanul,* ca un prieten bun al întrebărilor, nu era de aceea nici un duşman al răspunsurilor.
El a mers de aceea imediat la Cireniu şi s-a scuzat, deoarece a lipsit în timpul prânzului.
Şi *Cireniu* i-a întins mâna căpitanului şi a vorbit spre acesta:
„Într-adevăr, şi dacă am sta în faţa duşmanului, şi tu ai fi părăsit câmpul de luptă din acest motiv, nu ar trebui să dai socoteală în faţa mea!
„Căci adevărat, adevărat, cum pot eu înţelege acum, noi am face mai mult dacă doar unui om i-am face bine, decât să câştigăm toate regatele lumii pentru Roma!
„Dumnezeului, Domnului nostru îi pasă mai mult de un om decât de întreaga lume!
„De aceea înfăptuim în faţa lui Dumnezeu lucruri cu mult mai mari, dacă noi ca fraţi ne ocupăm de bunăstarea corporală a unui frate din dragoste, - şi cât se poate de tare şi de cea spirituală - ,
„decât dacă am merge pe câmpul de luptă ca să nimicim cu miile cei mai răi duşmani ai noştri!
„Da, este nemărginit de mult mai de lăudat în faţa Domnului, să fi un binefăcător al unui frate, decât cel mai mare erou pe acest pământ măreţ!“
Şi *copilaşul* a spus aceste cuvinte: „Amin; aşa este, dragul Meu Cireniu Quirinu!
„Rămâi tu numai pe acest drum; într-adevăr, atât de sigur ca acesta nu duce altul spre viaţa eternă! Căci dragostea este viaţa; cine are dragostea, acela are şi viaţa!“ Imediat după aceea i-a binecuvântat copilaşul cu ochii pe Cireniu şi pe căpitan.

152

Cuvintele copilaşului Iisus spre Cireniu la predarea celor săraci.
Cireniu ca înaintaşul lui Pavel. O prezicere de cădere a Ierusalimului prin sabia romanilor.

După aceste discuţii, au tras la o parte tinerii perdeaua, şi întreaga societate a mers din nou la cei săraci. şi *copilaşul* s-a ridicat şi i-a binecuvântat cu ochii pe cei săraci.
După aceasta s-a întors spre Cireniu şi a început să vorbească cu o voce nespus de drăgălaşă:
„Mult prea drag Cireniu Quirinu! Iată, aceşti slujitori ai Mei, pe care îi vezi tu ca fiind nişte tineri fragili, au grijă de toată creaţia Mea, în numele Meu!
„Fiecare lume, fiecare soare trebuie să-i asculte la cea mai mică mişcare,
„şi prin acesta poţi vedea tu că le-am dat o forţă nemărginită.
„Dar cum Eu le-am dat slujitorilor Mei conducerea ordonată peste creaţie, aşa îţi dau şi ţie lumi cu mult mai mari de viaţă!
„Iată, aceste surori şi aceşti fraţi sunt mai mult decât un întreg univers plin de corpuri pământeşti şi de soare!
„Da, Eu îţi spun: un copil în leagăn este mai mult decât o materie în nemărginitul şi veşnicul spaţiu!
„Gândeşte-te de aceea, ce lucru mare primeşti tu de la Mine şi peste ce lucruri măreţe te aşez Eu!
„Ghidează cu toată dragostea, tandreţea şi răbdarea aceşti săraci pe drumul drept spre Mine, şi tu nu vei putea măsura pe viitor răsplata ta cea mare!
Eu, Domnul şi Dumnezeul tău, te numesc pe tine înaintaş în regatul păgânilor, ca acela, pe care Eu îl voi trimite păgânilor, să aibă o primire plăcută!
„Dar, prin urmare, voi trimite şi evreilor un înaintaş;
„dar Eu îţi spun: acela va avea o primire cruntă! şi ce va face el cu propiile sale mâini în sudoarea feţei sale, aceasta o vei putea înfăptui tu în somn!
„De aceea li se ia şi copiilor lumina şi vouă vi se va da din belşug!
„Şi eu aşez în tine ca copil o sămânţă, care îmi va face Mie o dată pomul, pe care vor creşte fructe nobile pentru casa Mea pe veci.
„Dar smochinul la copii, pe care Eu l-am sădit deja de pe vremea lui Avraam în Salem - un oraş, pe care Eu l-am construit cu propria Mea mână - , îl voi blestema, deoarece nu are altceva decât frunze!
„Intr-adevăr, Eu am fost tot timpul înfometat! De multe ori am lăsat să se pună îngrăşăminte la pomul acela din Salem prin cei mai buni grădinari, şi totuşi nu mi-a adus acesta nici un fruct!
„De aceea, peste nici un secol, oraşul, pe care Eu l-am construit cu propriile mâini pentru copiii Mei, va cădea prin voi străinii; fiul fratelui tău va ridica sabia împotriva Salemului!

„Dar cum tu îi primeşti pe aceşti săraci ca pe copiii tăi, aşa vă voi primi şi Eu pe voi străinii ca copiii Mei, şi ei vor alunga copiii!-

„Aceste cuvinte ţine tu pentru tine, şi acţionează în secret după ele; Eu însă te voi binecuvânta tot timpul cu coroana invizibilă a dragostei Mele veşnice şi a milei Mele, Amin!“

Aceste cuvinte i-au oprit pe toţi din vorbă. Îngerii stăteau în genunchi, şi nimieni nu a avut curajul să înceapă vreo conversaţie.

153

Intrebarea lui Cireniu despre fiinţa dumnezeiască a copilului.
Incercarea de explicare a lui Iosif, despre cuvântul viu a lui Dumnezeu prin profeţi.
Corectarea părerii lui Iosif prin copilaşul Iisus.

Decât după un timp l-a tras *Cireniu* pe Iosif mai la o parte şi a vorbit spre el:

„Minunat prieten şi frate, ai auzit tu ce a vorbit copilaşul spre mine?

„Ai auzit, cum a spus cât se poate de clar: ‘Eu, Dumnezeul tău şi Domnul tău!’?

„Dacă pun la socoteală puterea voinţei Sale şi pe slujitorii din cerul cerurilor, care tot timpul apleacă chipurile spre pământ, atunci când micuţul vorbeşte, şi aşa sunt eu de părerea, că acest copil este - unicul, veşnicul, adevăratul Dumnezeu şi creator al lumii şi a tot ce este pe aceasta!

„Frate, prietene, ce spui tu despre această descoperire? Nu este aşa? Sau este oare altfel?“

Iosif a rămas aici pe gânduri puţin; căci el era într-adevăr de părerea, că fiul său era un fiu desăvârşit al Domnului, dar el nu credea că era într-adevăr Dumnezeu Însuşi.

El a început de aceea să vorbească peste un timp: „Să credem că, copilul este chiar Însuşi Domnul este prea mult.

„Dar la evrei este aşa, că toţi sunt *copiii* lui Dumnezeu - şi prin urmare sunt ei şi *fiii* lui Dumnezeu!

„şi aceasta datează deja de pe timpul tatălui Avraam, care a fost şi el un fiu al lui Dumnezeu, şi aşa sunt şi toţi urmaşii săi.

„Pe lângă aceasta au mai existat tot timpul profeţi mai mici sau mai mari, şi când aceştia au vorbit, atunci au vorbit din Dumnezeu, şi Dumnezeu judeca şi vorbea din ei tot timpul în prima persoană.

„Aşa a vorbit o dată Domnul prin Isaia: ‘Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care mişcă marea, şi care izbeşte valurile. Numele Meu este: Domnul Savaot.

„ ‘Eu aşez cuvântul Meu în gura ta şi te acopăr sub umbra mâinilor Mele, ca Eu să sădesc cerul şi să creez pământul şi să vorbesc spre Sion: Tu eşti poporul Meu!’

„Şi iată, dacă profetul a vorbit în prima persoană, aşa de parcă ar fi Insuşi Domnul, dar nu a fost de fapt, ci doar duhul Domnului vorbeşte prin gura profetului!

„Şi iată, tot aşa este şi aici; Dumnezeu trezeşte acest copil pentru a fi un profet măreţ şi vorbeşte prin gura sa devreme, exact aşa cum a vorbit El o dată prin gura băiatului Samuel!“

Aici s-a liniştit Cireniu, dar *copilaşul* l-a strigat pe Iosif şi pe Cireniu, şi micuţul a început să vorbească spre Iosif:

„ Iosif, tu ştii foarte bine că Domnul a vorbit prin gura profeţiilor de obicei la prima persoană:

„dar nu ştii tu, ce a vorbit o dată Domnul spre Isaia, care spune:

„‘Cine este acela, care vine din Edom, cu haine roşii din Bazara? Acela, care este aşa de împodobit în hainele sale şi care păşeşte cu o putere aşa de mare? -

„‘Eu sunt acela, care învaţă dreptatea şi care este un maestru în ajutor!

„‘De ce este îmbrăcămintea ta aşa de roşie şi rochia ta ca a unui drumaş? -

„‘ Eu păşesc singur pe scară şi nimeni din popoare nu este cu Mine! Eu am urcat-o în furia Mea şi am zdrobit-o cu supărarea Mea!

„‘De aceea averea lor a pătat hainele Mele, şi Eu am ales o zi a răzbunării; anul, în care îi salvez Eu pe ai mei, a sosit!

„‘Căci Eu m-am uitat în jur şi nu am văzut nici un ajutor; şi Eu am fost speriat, şi nimeni nu m-a ţinut, - ci mâna *Mea* a trebuit să Mă ajute, şi furia *Mea* să Mă ţină!

„'De aceea am călcat eu popoarele în supărarea Mea şi le-am ameţit cu furia Mea şi moştenirea lor am aruncat-o la pământ!' -
„Iosif, îl cunoşti tu pe Acela, care a venit din Edom şi vorbeşte acum spre tine: '*Eu sunt Acela,*care învaţă dreptatea şi sunt un maestru în ajutor!'?
La aceste cuvinte şi-a aşezat Iosif mâna pe piept şi a început să se roage în sine la acel copilaş.
Şi *Cireniu* i-a spus după un timp, în linişte, lui Iosif: „Frate! Mie mi se pare după discursul înţelept al copilaşului, că am totuşi dreptate cu ceea ce spun!"
Şi *Iosif* a spus: „Da, tu ai dreptate; dar acum trebuie cu atât mai mult să păstrezi totul pentru tine, dacă doreşti să trăişti!" - şi Cireniu şi-a scris acest avertisment adânc în inimă şi l-a şi respectat o viaţă întreagă.

154

Intrebarea de serviciu a căpitanului. Răspunsul negativ a lui Cireniu.
Discuţia căpitanului curios cu îngerul frumos.
Chinul de dragoste al căpitanului.

După această întâmplare a venit *căpitanul nostru* la Cireniu şi l-a întrebat, câţi oameni trebuie el să pună la dispoziţie în acea seară pentru ca să-i slujească lui în cetate.
Aceasta a întrebat căpitanul de aceea, pentru că el ştia, că Cireniu va porunci să i se ducă bagajele lui în corabie încă în acea seară tot aşa şi necesarul de hrană pentru mai multe sute de oameni, pe care el îi luase cu sine de la Ostrazine la Tir.
Cireniu s-a uitat însă drept la căpitan şi a spus: „Dragul meu prieten, dacă eu ar trebui să mă îngrijesc de aceasta de-abia acum, atunci aş fi avut rău grijă de această treabă!
„ Insă, pentru aprovizionarea corabiei noi, care îi va prelua pe aceşti săraci, se va duce grijă încă astăzi în aşa fel, ca niciunul dintre călători să nu ducă lipsă.
„N-ai văzut tu, cât de repede a fost restaurată vechea corabie cartagiană de către aceşti tineri?!
„Uite, în acelaşi fel se poate şi se va şi aproviziona cu de toate!
„Ceea ce priveşte însă corăbiile mele proprii, acestea sunt deja aprovizionate deja de mult cu de toate pentru un an de zile, şi acest lucru în cel mai extrem caz pentru o mie de oameni.
„Din acest motiv să nu fie acum din cauza mea nici un om ostenit, ci să rămână în slujba sa imperială."
Aceast răspuns l-a minunat pe *căpitan,* pentru că Cireniu era de obicei foarte interesat de atenţia militară.
El l-a întrebat după aceea pe Cireniu, spunând: „Inălţimea voastră imperială şi consulară! Cine sunt aşadar în consecinţă aceşti tineri? Sunt aceştia adevăraţi vrăjitori egipteni, sau sunt aceştia chiar pe jumătate zei sau magi vestiţi şi astrologi din Persia?"
Şi *Cireniu* a spus: „Dragul meu prieten, aici nu este nici una nici cealaltă;
„ci, dacă tu chiar vrei să ştii, cine sunt aceşti tineri, atunci mergi la ei şi întreabă-l pe unul dintre ei, şi tu vei ştii acest lucru fără implicarea mea!"
Căpitanul s-a închinat în faţa lui Cireniu şi s-a adresat de îndată unuia dintre tinerii prezenţi şi l-a întrebat:
„Ascultă-mă cel mai demn de dragoste, cel mai minunat, cel mai frumos, pe mine cu totul fermecându-mă, tu peste toate noţiunile mele minunat, tu nemărginit de blând, tu care îmi paralizezi limba cu frumuseţea ta nespusă, tu cel mai - mai plă - plăcut - tânăr al meu!
„Da, - ce am - vrut - vrut - vrut - eu în sfârşit - să întreb aşa de fapt?"
Şi acel *tânăr,* transformându-se până la strălucire în deplina frumuseţe cerească, i-a spus după aceea căpitanului:
„Acest lucru doară tu trebuie să-l ştii totuşi? Continuă numai de a întreba, tu prieten al întrebării; eu doară vreu cu plăcere să-ţi răspund la toate!"
Căpitanul s-a pierdut însă de tot din cauza prea marii frumuseţi a tânărului şi nu mai putea să spună nici un cuvânt.
După un timp, când el s-a săturat de a privi la frumuseţea tânărului pentru el necuprinsă, de-abia atunci l-a rugat el pe tânăr să-i dea un sărut.
Şi *tânărul* l-a pupat pe căpitan şi a spus: „Cu aceasta o legătură între noi pe veci! - Caută tu numai facerea de cunoştiinţă mai aprofundată cu acel evreu înţelept, şi tu vei afla multă lumină!"
Căpitanul a fost însă după aceea aşa de îngrozitor de îndrăgostit în acest tânăr, că el nu mai ştia ce să facă din cauza a atâta dragoste, şi a uitat de tot întrebarea lui.
Şi această dragoste l-a chinuit până seara şi era o mică pedeapsă pentru adoraţia de a întreba a căpitanului; la sfârşit a fost el însă iarăşi vindecat şi nu mai avea plăcerea de a se apropie de un asemenea tânăr.

155

Grija pentru corabie a lui Cireniu. Sfatul bun al îngerului.

Cuvântarea de mulţumire a lui Cireniu acordată lui Iosif şi copilaşului.
Prezicerea lui Iosif referitoare la călătoria aventuroasă a lui Cireniu.

Seara, a mai fost încă pregătită o cină şi consumată şi au fost stabilite apoi măsuri adecvate pentru plecarea la călătorie în ziua următoare.

Nu era însă după cunoştinţele lui Cireniu şi a suitei lui vechea corabie cartagiană încă cu nimic încărcată şi aprovizionată, şi Cireniu s-a îngrijit în scecret totuşi puţin de aceasta.

Dar a păşit *un tânăr* la el şi a spus: „Quirinu, tu să nu te îngrijeşti de nimic nici în secret!

„Fiindcă uite, pentru ceea ce tu te îngrijeşti acum, aceea este deja de mult în cea mai bună ordine!

„Ocupă-te numai de această casă a ta ca să fie într-o ordine bună în absenţa ta; pentru toate celelalte ne vom îngriji noi desigur în numele Domnului Dumnezeu Savaot!“

Cireniu *a crezut* - şi nu s-a mai îngrijit de nimic altceva de ceea ce avea legătură cu treburile corăbiilor.

După aceea l-a chemat *Cireniu* pe căpitan la sine şi i-a încredinţat lui conducerea şi îngrijirea cetăţii.

Şi când căpitanul a intrat iarăşi în această slujbă a lui obişnuită,

l-a chemat atunci Cireniu pe şeful suprem la sine şi i-a încredinţat lui iarăşi împuternicirea asupra militarilor care erau staţionaţi în acest oraş.

Pentru că, la romani, nu avea voie şeful suprem să comande milităria după bunul său plac în prezenţa guvernatorului, fiindcă atunci era guvernatorul aşa zicând totul întru toate.

Când Cireniu a fost gata cu ordinele, a mers el atunci la Iosif şi a spus:

„Mai presus de toate alesule, ba chiar doresc eu să spun, tu sfântul meu prieten şi frate! Cât de mult am eu totuşi să-ţi mulţumesc acum ţie şi mai ales copilaşului tău mai presus de toate sfânt!

„Cum, când, cu ce voi fi eu vreodată în stare să plătesc această mare datorie?

„Tu mi-ai dat-o pe Tullia, mi-ai salvat minunat viaţa!

„Da, eu chiar nici nu pot de loc să enumăr toate facerile de bine ieşite din comun, pe care tu mi le-ai acordat în timpul scurt al aflării mele aici!“

Şi *Iosif* a spus: „Prietene, cât de mult a trecut de când am fost eu într-o mare strâmtorare?

„Atunci ai fost tu trimis în întâmpinarea mea ca înger salvator al Domnului înTir!

„Şi uite, astfel o spală încontinuu o mână pe cealaltă pe marele trup al întregii omeniri!

„Dar acum să nu mai vorbim mai departe despre aceste lucruri! Iată, s-a făcut seară! Vila se află la o oră în afara oraşului; de aceea, lasă-mă acum să plec şi să merg acasă!

„Binecuvântarea mea şi a Domnului o ai tu şi însoţitorii tăi o au înmulţit; de aceea poţi tu să mergi liniştit de aici!

„Pe cei trei lei i-ai însă cu tine în corabia ta, - ei îţi vor face servicii bune!

„Pentru că voi veţi avea furtună şi veţi naufragia către Creta, şi cretanii tâlhari vă vor ataca.

„Şi acolo va fi locul, unde cei trei lei îţi vor face iarăşi un seviciu bun!“

Aici a fost Cireniu înfricoşat; dar Iosif l-a alintat şi l-a asigurat, că acolo nimeni nu va suferi nici măcar cea mai neânsemnată pagubă.

156

Mulţumirea lui Maroniu, a celor trei preoţi şi a Tulliei.
Porunca de tăcere a lui Iosif.

După aceea a venit *Maroniu Pilla* cu cei trei preoţi la Iosif şi i-a mulţumit pentru toate minunatele faceri de bine.

Şi *Iosif* l-a avertizat, ca să tacă despre toate acestea pe care el le-a văzut aici;

şi *Maroniu* a jurat aceasta cu cei trei preoţi în modul cel mai profund.

După aceea a venit *Tullia,* s-a aplecat până jos în faţa Mariei şi lacrimile de mulţumire i-au curs în şuvoaie.

Maria însă s-a aplecat jos împreună cu copilaşul, a ridicat-o pe Tullia şi i-a spus:

„Fii mie binecuvântată în numele Aceluia, care se odihneşte în braţele mele! Fii totdeauna mulţumitoare în inima ta, amintindu-ţi de acest copil, căci, astfel, îţi vei găsi tu în El mântuirea ta!

„Limbii tale pune-i însă o îngrădire şi nu ne trăda nimănui!

„Pentru că atunci când va fi timpul, se va dezvălui Domnul desigur El însuşi în faţa lumii!“

După aceasta i-a dat Maria Tulliei, care încă mai plângea, drumul să plece.

Iosif i-a spus însă lui Cireniu: „Prietene, uite, mulţi dintre cei din suita ta au fost martori a atâtor minuni; acestora porunceşte-le tu pentru mântuirea lor, ca şi ei să tacă despre toate acestea!

„Pentru că pe fiecare trădător al acestei treburi curat Dumnezeieşti îl va lovi moartea, dacă el nu vrea să tacă!“

Cireniu i-a promis aceasta solemn lui Iosif şi l-a asigurat, că nimeni nu va afla niciodată nici măcar o silabă despre cele, ce s-au întâmplat.

Iosif l-a lăudat însă pe Cireniu şi l-a amintit în sfârşit de cei opt copii promişi, care ar consta aici în cinci fete şi trei băieți.
Şi *Cireniu* a spus: „O prietene, aceasta va fi într-adevăr prima mea treabă!
„Dar acum numai o singură întrebare încă: Uite, eu voi trebui să merg încă în acest an la Roma din pricina Tulliei!
„Fratele meu Cezarul August, deoarece el a aflat deja unele lucruri de la mine, precum ştii tu, mă va întreba cu siguranță mai multe lucruri despre această temă.
„Ce să-i spun eu? Cât de mult am voie eu să-l inițiez pe acest om ales în acest secret?“
Şi *Iosif* a spus: „Tu poți să-i spui lui, dar numai între patru ochi, multe lucruri.
„Dar aminteşte-l, că el, dacă tace, va rămâne nederanjat în calitatea lui de împărat, tot aşa şi urmaşii săi;
„dacă el însă va spune chiar numai o silabă pe undeva, atunci Dumnezeu îl va pedepsi de îndată!
„Şi dacă el se va ridica însă împotriva Celui atotputernic, atunci va pieri el cu întreaga Romă într-o sclipire!“
Cireniu i-a mulțumit pasionat lui Iosif pentru această învățătură; şi Iosif l-a binecuvântat şi s-a dus atunci cu toți ai săi pe drumul înspre vilă.

157

Conversația de dragoste a copilaşului Iisus cu Iacov.
Greutatea şi povara Domnului pentru aceia, care îl poartă pe El în sineşi.
Amuțirea dintr-o dată a copilului Iisus care era pâna acum în stare să vorbească.

În afara oraşului a dat Maria copilaşul în grija lui Iacov; pentru că ea a devenit obosită, deoarece ea l-a dus întreaga zi în brațele ei.
Şi *Iacov* era plin de bucurie, că el l-a primit încă o dată iarăşi să-l ducă pe dragul lui în brațe.
Copilaşul a deschis însă ochii şi a spus: „Tu, dragul Meu Iacov, ție îți place într-adevăr de Mine din toată inima ta!
„Dar, dacă Eu aş deveni destul de greu pentru tine, M-ai îndrăgi tu atunci tot aşa de mult?“
Şi *Iacov* a spus: „O tu cel mai drag frățior al meu, dacă Tu ai avea chiar şi greutatea *mea,* atunci eu totuşi Te-aş purta cu inima arzătoare pe brațele mele!“
Copilaşul a spus însă: „Fratele Meu, acum fireşte că nu voi fi greu pentru tine,
„dar va veni odată vremea, în care Eu voi fi o mare povară pentru tine!
„De aceea faci tu bine, că te obişnuieşti deja acum iubind cu greutatea Mea;
„când va veni în consecință timpul greu, atunci tu Mă vei purta în greutatea Mea deplină tot aşa de uşor, cum tu Mă porți ca copil!
„Eu îți spun însă: Fiecare, care nu Mă va purta mai înainte în starea Mea de copil, va fi doborât sub greutatea Mea deplină cândva!
„Cine însă Mă va purta în inima lui, aşa cum tu acum în brațele tale, ca un copilaş mic şi slab, aceluia îi voi fi Eu şi la vârsta matură o tot aşa de mică povară!“ -
şi *Iacov,* neânțelegând aceste cuvinte înalte, l-a întrebat, alintându-l pe copilaş:
„O Tu cel mai drag frățior al meu, Tu Iisus al meu, Te vei lăsa purtat aşadar şi ca *bărbat* încoace şi încolo?“
Copilaşul a spus însă: „Tu Mă iubeşti din toate puterile tale, şi asta îmi ajunge!
„Simplitatea ta îmi este însă mai dragă decât înțelepciunea înțelepților, care calculează mult şi prezic multe, inimile lor sunt însă la aceasta mai reci decât gheața.
„Ceea ce tu încă nu înțelegi acum, pe acestea le vei înțelege aprofunzit la timpul potrivit.
„Uite, Eu sunt însă acum numai un copil încă, care este la o vârstă pe deplin nematură;
„şi uite, limba Mea este totuşi capabilă să vorbească, şi Eu vorbesc cu tine de parcă aş fi un bărbat matur!
„Dacă Eu aş dori să rămân astfel, atunci aş fi asemenea unei ființe duble, un copil pentru ochi - şi un bărbat pentru ureche.
„Aşa, însă, nu poate să rămână! Eu nu voi mai vorbi cu nimeni încă un an în afară de tine;
„tu însă îmi vei auzi vocea Mea numai în *inima* ta!
„Când o să vorbesc însă iarăşi cu gura Mea, atunci Mă va vedea ochiul tău într-adevăr mai matur, dar urechea ta va auzi numai lucruri copilăreşti de la Mine!
„Ție ți-am făcut însă acum cunoscut acestea, ca tu să nu te superi atunci din pricina Mea; şi aşa să fie!“
Aici a fost copilaşul iarăşi pe deplin fără grai şi se comporta ca şi oricare altul. şi în timpul acestei discuții, au şi ajuns toți deja la vilă.

158

Intreținerea minunată prin acei îngeri a animalelor de casă a lui Iosif.
Râvna lui Iosif pentru ziua de odihnă. Trimiterea lui Gavriil la activitatea naturii în ziua de odihnă. Dispariția îngerilor.

Ajunşi la vilă, a poruncit de îndată *Iosif* celor patru fii mai mari, să se uite la animale şi să le îngrijească şi apoi să se ducă acuşi la odihnă.

Şi aceştia au mers în grabă şi au făcut toate acestea; dar ei au venit acuşi înapoi şi i-au spus lui Iosif:

(*Fiii lui Iosif:)* „Tată, este miraculos: Bovinele ca şi măgarii sunt hrănite şi adăpate, şi totuşi sunt pline coşurile de hrană, şi gălețile de apă sunt pline pâna la refuz! Cum este aceasta?“

Şi *Iosif* s-a dus el însuşi să se uite şi a găsit adeverită afirmația celor patru fii.

Atunci s-a întors el înapoi şi i-a întrebat pe tinerii încă prezenți, dacă ei au făcut aceasta în zi de odihnă.

Şi *tinerii* au confirmat aceasta; *Iosif* însă a vorbit gânditor spre tineri:

„Cum sunteți voi slujitorii Domnului şi totuşi nu vă place sabatul?“

Gabriel însă a răspuns la aceasta afirmație: „O tu bărbat curat, cum poți pune tu o astfel de întrebare?

„Nu a trecut ziua de astăzi ca şi oricare altă zi?! Nu a răsărit şi a apus soarele ca în fiecare zi normală?! Nu a bătut astăzi vântul de dimineață de amiază şi de seară?!

„Atunci când am stat noi pe malul mării, nu ai văzut tu tot aceeaşi intensitate de valuri?! De ce nu a vrut marea oare să sărbătorească şi ea sabatul?

„Cum ai putut tu astăzi să mergi, să mănânci şi să bei sau să respiri aerul - şi de ce nu i-ai interzis inimii tale să bată?!

„Iată, tu bărbat înfricoşat de sabat, totul, ce se întâmplă pe lume, există doar din voința şi puterea Domnului şi toate sunt conduse şi administrate de noi!

„Şi dacă noi am dori să ne odihnim o zi, spune, nu s-ar prăpădi oare într-o clipă întreaga creație?!

„Iată, de aceea trebuie ca noi să sărbătorim sabatul muncind în dragostea pentru Domnul, dar nu avem voie să stăm, fără ca noi să nu facem ceva!

„Adevărata linişte în Domnul constă prin urmare în adevărata dragoste în inimă pentru El şi în munca permanentă, spre menținera veşnică a ordinii.

„Tot restul este o groază în fața lui Dumnezeu plină de prostie omenească.

„De aceasta ține tu bine cont, şi nu te retrage să faci bine în oricare sabat, deoarece aşa te vei asemăna întru totul cu Creatorul tău!“

După aceste cuvinte au picat toți tinerii cu fața spre pământ înaintea copilaşului şi au dispărut după aceea.

Iosif însă a îngropat aceste cuvinte adânc în inima sa şi nu a mai fost după aceea aşa de fricos față de ziua sabatului.

159

Mirarea şi neliniştea Eudokiei, de dispariția instantanee a minunaților tineri.
Cuvintele de linişte ale Mariei. Odihna de noapte. Dorul Eudokiei după Gavriil, apariția sa neaşteptată şi sfatul acestuia.

Atunci când tinerii au dispărut, a întrebat-o *Eudokia* pe Maria, cine au fost de fapt aceşti minunați tineri.

Căci Eudokia era încă o păgână şi nu ştia despre misterele extraordinare ale cerului.

Că la această ocazie au văzut şi păgânii îngerii, provine de la faptul, că în acest răstimp a fost deschis ochiul lor interior;

şi dispariția îngerilor nu era de fapt nimic altceva decât *închiderea* văzului spiritual, -

din acest motiv i s-a părut şi Eudokiei dispariția îngerilor, exact aşa de parcă ea s-ar fi trezit dintr-un vis profund.

Ea se simțea acum conform naturii, şi tot ce a a văzut, a auzit şi a înfăptuit în acea zi, i s-a părut ei ca un vis cât se poate de viu.

De aceea este scuzabilă întreabarea Eudokiei de mai sus spre Maria;
căci ea era acum complet în starea exterioară, şi această stare era păgână.

Şi *Maria* însă a răspuns cu aceste cuvinte: „Eudokia, noi vom rămâne un timp mai îndelungat împreună, şi ţie îţi va fi atunci totul limpede, ce pentru tine încă este în umbră!

„Dar pentru astăzi vrem noi să mergem să ne odihnim; deoarece eu sunt deja foarte obosită!“

Eudokia s-a mulţumit aparent cu această consolare; dar în inima ei a crescut dorinţa de a cunoaşte.

Iosif însă a spus aceste cuvinte: „Copiii mei, a venit noaptea; închideţi porţiile şi mergeţi să vă odihniţi!

„Căci mâine este şi aşa încă o zi a sabatului, în care noi nu vom lucra; aşa vom putea noi discuta încă despre anumite lucruri!

„Dar pentru astăzi lăudaţi-L pe Domnul şi faceţi ceea, ce v-am spus eu!

„Tu,Iacov, însă pregăteşte leagănul copilului şi pune copilaşul să se odihnească, şi aşează leagănul la patul mamei sale!

„Şi tu, Eudokia, du-te în odaia ta de odihnă şi întăreşte-te cu un somn dulce în numele Domnului!“

Şi *Eudokia* a mers de îndată în odaia ei şi s-a pus în pat; dar somnul a rămas departe.

Căci mult prea agitată era ea din cauza dispariţiei acelor tineri;

deoarece ea s-a îndrăgostit de Gavriil şi nu a ştiut să-şi dea vreun sfat sau să se ajute în vreun fel, deoarece obiectul inimii ei a dispărut aşa dintr-o dată din faţa ochiilor ei.

Dar când toţi s-au pus la odihnă şi au dormit, s-a ridicat Eudokia şi a deschis geamul, uitându-se afară pe fereastră.

Dar deodată a apărut *Gabriel* în faţa ei şi a început să-i vorbească: „Tu trebuie să-ţi linişteşti inima!

„Deoarece iată, eu nu sunt un om ca tine, ci doar un spirit şi un mesager al Domnului!

„Dar roagă-te tu la copilaş, căci acesta este Domnul! El va putea linişti inima ta!“ - După ce a spus aceste cuvinte a dispărut din nou îngerul, şi Eudokia şi-a regăsit liniştea.

160

Joaca copilăroasă-fericită a lui Iacov cu copilaşul. Dojana lui Iosif şi răspunsul bine nimerit de Iacov. Visul Eudokiei şi mărturia minunată despre Domnul.

Dimineaţa, cu o oră înaintea răsăritului, a fost ca de obicei totul deja viu în casa lui Iosif, şi chiar şi copilaşul dădea vesel din picioare în leagănul său şi din gura sa se auzeau tonuri fericite de copil, aşa de parcă ar fi cântate.

Iacov se juca cu copilaşul în felul său şi îi făcea tot felul de figuri Domnului întregului univers şi pe lângă aceasta el cânt şi fluiera.

Dar Maria încă a fost în patul ei şi dormea; de aceea i-a şi făcut reproşuri *Iosif,* care era adâncit în rugăciuna sa de dimineaţă, lui Iacov, deoarece făcea aşa de multă gălăgie şi nu se sinchisea de rugăcine şi de mama care încă dormea.

Iacov s-a scuzat de aceea şi a început să vorbească: „Drag tată, iată, Domnul cerului îi este pe plac ocupaţia mea cu El!

„Şi noi trebuie să facem tot timpul ceea, ce îi este pe plac Domnului!

„Şi iată, Domnului îi place, ceea ce fac eu! Cum poate să nu îţi fie ţie pe plac aceasta?

„Mama cu siguranţă nu ar dormi aşa de bine, dacă noi doi, copilaşul şi eu, nu am face atâta gălăgie!

„Eu te rog de aceea tată să fiu scuzat prin aceasta şi de aceea să nu mai îmi faci reproşuri, chiar dacă eu par copilaros pentru anii mei în faţa ta, şi îi este totuşi pe plac Domnului!“

Iosif însă a spus: „Da, da, totul este drept, - eu mă uit cu drag, că tu te descurci aşa de bine cu copilaşul;

„dar pe viitor nu mai trebuie să faci aşa de multă zarvă, când tu poţi vedea, că încă mai doarme cineva sau vreunul este încă adâncit în rugăciune sa cu Dumnezeu!“

Iacov i-a mulţumit lui Iosif pentru această avertizare, dar l-a întrebat după aceea totuşi:

„Dacă tu te rogi spre Dumnezeu, aşa cum te-ai rugat acum, spre care Dumnezeu te rogi tu de fapt?

„Ce ştiu eu acum despre copilaş, este imposibil să existe un Dumnezeu mai mare şi mai viu, decât copilul, şi aceasta prin urmarea dovezilor din cer!

„Dar dacă aşa este cazul - conform profeţiilor şi a mărturiilor minunate?

„Dacă se spune prin proroocul: „Cine este Acela, care vine din Edom, cu hainele roşii din Bazra? Care este aşa de împodobit cu hainele Sale şi care vine cu o aşa putere măreaţă? - *Eu* sunt Acela care învaţă dreptatea şi Eu sunt un maestru în ajutoare!“

„Tată, aceste cuvinte le-a rostit copilaşul cu referirea la El! Cine este atunci? Căci aceste cuvinte nu le poate rosti vreun om! Dumnezeu este doar *Unul!*

„Prin urmare cine este copilaşul care vorbeşte aşa: ‘*Eu sunt Acela,* care învaţă dreptatea şi care este un maestru în ajutoare!’?“

Aici a rămas *Iosif* pe gânduri şi a început să vorbească: „Într-adevăr, fiul meu Iacov, tu ai dreptate; ţie îţi este mai bine acolo lângă leagăn - decât mie în colţul meu de rugăciuni!“

La aceste cuvinte a ieşit foarte bucuroasă *Eudokia* din odaia ei, frumoasă ca un rasărit de soare, şi a picat în genunchi în faţa leagănului şi s-a rugat la micul copil.

Şi după ce ea s-a rugat aşa o jumătate de oră, s-a ridicat în picioare şi a început să vorbească: „Da - da, Tu eşti singurul, şi în afară de *Tine* nu există altul!

„Eu am văzut azi noapte în vis soarele pe cer şi el a fost gol şi a avut puţină lumină.

„Dar după aceea am zărit acest copil pe pământ, şi El strălucea ca mii de sori, şi din El răsărea o rază măreaţă până spre soarele gol şi aşa l-a luminat întru totul.

„În această rază am văzut eu îngerii, care pluteau în sus şi în jos, numărul lor era nemărginit, dar chipurile lor au fost tot timpul îndreptate spre micul copil! Ah, ce minunăţii au fost acestea!“

Această povestire l-au adus pe Iosif cu totul din colţul său de rugăciuni, şi el lăuda acum tare copilaşul şi deseori se ruga la leagănul Lui.

161

O dimineaţă minunată în casa lui Iosif. Grija Mariei şi a lui Iosif de tăcerea copilaşului.
Proba greşită a Mariei. Nobleţea lui Iosif faţă de orb şi însănătoşirea acestuia prin Iacov.

La această ocazie s-a trezit şi *Maria,* şi-a frecat ochii din somn, s-a ridicat de îndată şi şi-a scimbat în odaia alăturată rochia de noapte cu cea de zi.

În scurt timp a venit ea curată înapoi, cu asemănarea unui înger din cer, aşa de frumoasă, aşa de bună, aşa de cuminte şi aşa de îngrijorat predată în voia Domnului.

Ea l-a salutat pe Iosif şi l-a sărutat, a luat-o în braţe pe Eudokia şi a sărutat-o şi pe ea.

După această salutare cât se poate de prietenoasă, care pe Iosif cel bătrân îl costat tot timpul câteva lacrimi de bucurie - s-a umilit în inimă - şi Maria plină de dragoste s-a aplecat spre leagăn şi a alăptat copilaşul în timp ce ea se ruga.

Dupa ce s-a săturat copilul, a aranjat Maria imediat o baie proaspătă şi a început să spele copilul ca şi de obicei.

Şi copilul dădea vesel din picioare în cadă şi cu hărnicie îşi lăsa auzită vocea nearticulată.

După ce copilaşul a fost spălat, uscat şi proaspăt îmbrăcat cu haine şi scutece noi, a întrebat Maria copilaşul, cum se simte şi dacă îi sunt pe plac hainele curate.

Căci ea ştia că copilaşul putea vorbi, şi aceasta din cauza dumnezeirii; dar ea nu ştia, şi nimeni în afară de Iacov, că copilaşul şi-a legat din nou limba.

De aceea s-au mirat cu toţii, când copilaşul nu a răspuns la întrebarea Mariei.

Maria a rugat de aceea copilaşul din inimă, ca acesta să vorbească doar puţin; dar copilul vorbea cu glasul său de copil, şi de vreun cuvânt nu a mai putut fi vorba!

Aceasta a neliniştit-o pe Maria cât şi pe Iosif, şi ei s-au gândit, dacă nu cumva duceau îngerii copilaşul sfânt în cer pe timp de noapte şi lăsau de aceea un copil cât se poate de obişnuit înapoi în leagăn.

Căci credinţa schimbării copiilor era un lucru obişnuit la evrei.

Maria şi Iosif s-au uitat înfricoşaţi la copilaş, dacă acesta era tot acelaşi,

dar ei nu au putut vedea nici o diferenţă, nici la cap sau în altă parte.

Dar *Maria* a început să vorbească: „Ridicaţi apa de baie, şi căutaţi un bolnav, şi aduceţi-l aici;

„căci până acum a avut apa un efect miraculos!

„Dacă se va însănătoşi bolnavul, atunci mai avem noi copilaşul nostru, şi dacă *nu* se va însănătoşi, atunci i-a fost Domnului pe plac să pună un alt copil în locul acestuia!

Aici a vrut să vorbească Iacov; dar copilul i-a interzis aceasta cu voce tare în inima acestuia, şi el a tăcut de aceea.

Iosif şi-a trimis însă imediat cel mai în vârstă fiu în oraş, ca acesta să aducă un bolnav.

Într-o oră şi jumătate s-a întors acesta cu un orb, şi Maria i-a spălat ochii cu apa în care copilul a făcut baie; dar orbul nu şi-a primit înapoi lumină ochiilor.

Această apariţie i-a întristat pe Maria, Iosif, pe cei patru fii ai săi şi pe Eudokia; doar Iacov a rămas binedispus şi a continuat să se joce cu copilaşul.

Dar *orbul* a început să vorbească cu sine, deoarece a fost de părerea, că a fost înşelat.

Iosif însă a început să-l consoleze şi i-a promis, ca despăgubire pentru acea înşelăciune, o îngrijire pe viaţă. Cu aceste cuvinte s-a liniştit orbul din nou.

Iosif însă a observat bunadispoziţie a lui Iacov şi a considerat-o ca un păcat contra sa ca tată.

Iacov însă a început să spună următoarele cuvinte: „Eu sunt binedispus, pentru că ştiu cum stau lucrurile; dar voi sunteţi trişti pentru că nu ştiţi aceasta! Nu ştiţi voi că Dumnezeu nu trebuie ispitit?!“

Aici a suflat Iacov înspre orb şi acesta a putut vedea din nou; dar toţi au început să se mire de Iacov şi nu ştiau de fel cum stau toate lucrurile.

162

Cercetările lui Iosif referitoare la puterea de vindecare a lui Iacov. Interogatoriul lui Iacov prin Iosif. Neâncrederea lui Iosif. Răspunsul bun a lui Iacov prin Domnul.

După un timp s-a apropiat mai mult *Iosif* de Iacov şi l-a întrebat pe acesta de unde provine forţa în suflarea acestuia.

Şi *Iacov* a vorbit aceste cuvinte: „Dragă tată, eu am auzit în mine o voce, care a vorbit aşa:

„'Suflă pe chipul acelui orb, şi el îşi va recăpăta înapoi cu glorie vederea!'

„Şi iată, eu cred cu tărie în vocea din mine, am înfăptuit după cele spuse de ea, şi orbul poate vedea din nou acum!"

Şi *Iosif* a vorbit: „Aceasta va fi aşa cum ai vorbit tu acum;

„dar de unde a apărut acea voce măreaţă în tine? Cum ai putut tu s-o auzi?"

Şi *Iacov cel examinat* a spus: „Dragă tată, nu îl vezi tu pe Acela, care se joacă în braţele mele cu buclele de pe capul meu?!

„Eu cred, ca Acesta este acela, care a vorbit aşa de minunat în mine!"

Şi *Iosif* l-a întrebat mai departe pe Iacov cu următoarele cuvinte:

„Crezi tu încă, că copilaşul este tot acelaşi? Nu eşti tu oare de părere că ne-a fost cumva schimbat?"

Şi *Iacov* a spus: „Cine sau ce putere ar putea fi în stare să-L schimbe pe cel ce este Atotputernic?!

„Doar s-au închinat tot timpul îngerii atunci când a vorbit aşa de minunat copilaşul, - şi atunci cum ar fi putut ei să acţioneze aşa împotriva celui Atotputernic?!

„Eu sunt de aceea de părerea că copilaşul este cel adevărat şi drept, aşa de adevărat cum eu niciodată nu am putut să cred în inversarea copiilor!"

Şi *Iosif* a vorbit: „Dragul meu fiu, tu nu mi-ai dat acum o dovadă prea solidă a credinţei tale;

„deoarece iată, aşa vorbeşte David, şi el spune: 'Pentru ce s-au întărâtat neamurile şi popoarele au cugetat deşertăciuni?

„'S-au ridicat împăraţii pământului şi căpeteniile s-au adunat împreună împotriva Domnului şi a unsului Său zicând:

„'Să rupem legăturile lor şi să lepădăm de la noi jugul lor.'

„Iată, fiul meu, aceste cuvinte sunt spirituale, şi regii sunt puterile, şi ţara este marea împărăţie a puterilor ascunse! - Dar ce au acestea de gând să înfăptuiască? Despre ce vorbesc oare?

„Nu există oare posibilitatea, că aceştia îşi vor deschide braţele şi spre Domnul!?"

Şi *Iacov* a vorbit aşa: „Intr-adevăr, doar atunci se va întâmpla, dacă Domnul va îngădiu aceasta!

„Dar deja de la începutul acestui psalm se pune întrebarea: „ Pentru ce s-au întărâtat neamurile şi popoarele au cugetat deşertăciuni?"

Nu vrea oare David să arate imposibilitatea acestor puteri faţă de Domnul?!

„Dar mai jos scrie doar cât se poate de clar: 'Cel ce locuieşte în ceruri va râde de dânşii şi Domnul îi va batjocori pe ei!

„'Atunci va grăi către ei întru urgia Lui şi întru mânia Lui îi va tulbura pe ei!'

„Dragă tată, eu cred, că aceste două strofe ale marelui cântăreţ al Domnul deovedesc îndeajuns credinţa mea!

„Căci ele îmi dovedesc mie îndeajuns, ca Domnul va rămâne veşnic un Domn şi El nu va putea fi schimbat în vecii vecilor!"

Iosif s-a mirat de înţelepciunea fiului său şi a început din nou să creadă împreună cu toată casa sa că copilaşul era cel drept şi de aceea ei au început să-L laude şi să-L slăvească pe Dumnezeu.

163

Lucrările fiilor lui Iosif. Iscusinţa Mariei. Hărnicia Eudokiei. Sosirea celor opt copii din Tir. Mesajul nobil a lui Iosif către Cireniu. Maria ca învăţătoare a celor opt copii.

În acest mod a fost acum totul iarăşi în vechea ordine în casa lui Iosif.

Iosif şi fiii săi făceau tot felul de mici lucrări din lemn şi le vindeau pe acestea locuitorilor oraşului la preţuri ieftine;

şi aceasta făceau ei bineînţeles pe lângă alte treburi ale casei.

Maria şi Eudokia se îngrijeau însă de cele casnice şi făceau haine şi câteodată şi lucrări delicate pentru familii bogate din oraş.

Fiindcă Maria era foarte îndemânatică în tot felul de torcătorii artistice şi tricota haine întregi;

Eudokia însă era o femeie care cosea bine şi ştia să se îndeletnicească bine cu acul.

Şi astfel îşi câştiga familia tot timpul cele necesare şi avea aşa de mult, pentru a ajuta în caz de necesitate şi altor săraci. -

După un sfert de an de-abia au ajuns la ei cei opt copii din Tir - fireşte că însoţiţi de oameni de încredere ai lui Cireniu -

Şi au adus cu ei o sumă mare de bani pentru întrţinera copiilor, care consta în patru sute de kilograme de aur.

Iosif a spus însă: „Pe copii îi primesc într-adevăr, dar banii nu-i primesc; pentru că pe aceştia se află blestemul Domnului!

„Luaţi-i de aceea numai iarăşi înapoi cu voi, şi daţi-i lui Cireniu; el va şti desigur, de ce eu nu pot şi nu am voie să-i primesc!

„Transmiteţi-i însă binecuvântarea şi salutul meu,

„şi spuneţi-i, că eu l-am însoţit în duh pe călătoria lui spre casă şi am fost martor a toate, ce i s-a întâmplat,

„şi l-am binecuvântat tot timpul, unde pe el îl păştea o primejdie!

„Din cauza pierderii a celor trei animale pe insula Creta el să nu se înfricoşeze; Fiindcă aşa a vrut să fie Domnul pe care îl cunoaşte el!“

Apoi i-a binecuvânta Iosif pe prietenii lui Cireniu şi i-a primit cu mare bucurie pe cei opt copii, care s-au simţit imediat ca acasă în casa lui Iosif.

După aceea au luat iarăşi aurul prietenii lui Cireniu şi s-au dus repede iarăşi înapoi la Tir.

Iosif l-a lăudat însă pe Dumnezeu pentru adaosul acestor copii, i-a binecuvântat şi i-a dat în grija Mariei, care era o învăţată în treburile educaţiei, pentru că ea a fost în templu educată în toate materiile posibile.

Şi copii au învăţat greceşte, ebraică şi şi limba romană să acrie şi să citească.

Fiindcă aceste trei limbi trebuia aproape fiecare în *acel* timp să le vorbească şi să poată în caz de urgenţă să şi scrie în aceste limbi; limba romană era însă pe atunci aproximativ ceea, ce este astăzi limba franceză, şi nu avea voie să lipsească la o educaţie mai bună.

164

Un an liniştit în casa lui Iosif. Vindecarea miraculoasă prin Iacov a băiatului posedat din familia de mauri la îndemnul copilului Iisus.

Incepând din acea perioadă, mergea totul înainte în linişte şi nu s-a întâmplat nimic miraculos.

şi această stare de linişte a durat un an întreg, în care copilaşul putea să meargă deja singur şi să vorbească şi să se joace cu ceilalţi opt copii.

În acest timp a venit o familie de mauri, care avea un copil foarte bolnav, în casa lui Iosif.

Pentru că această familie a auzit în oraş, că în această casă s-ar afla un doctor miraculos, care ar vindeca toate bolile.

Copilul bolnav era un băiat la vârsta de zece ani şi era chinuit foarte jalnic de un duh rău.

Duhul nu-i dădea linişte băiatului zi şi noapte, îl arunca încoace şi încolo, îi umfla stomacul şi îi pricinuia astfel dureri insuportabile.

Acuşi îl arunca iarăşi în apă şi acuşi în foc.

Când însă acest duh s-a aflat în casa lui Iosif, a fost el atunci liniştit şi nu se mişca.

Iosif l-a întrebat însă pe tatăl copilului, care înţelegea greceşte, de ce natură ar fi treaba cu băiatul.

Şi *tătăl* i-a povestit lui Iosif totul cu de-amănuntul, toate lucrurile ce s-au întâmplat cu băiatul de la început.

După aceasta l-a chemat *Iosif* pe Iacov, care se ocupa cu copilaşul ca de obicei ca un tânar de şaisprezece ani, şi i-a făcut cunoscută nenorocirea familiei de mauri.

Iacov şi-a întors atenţia însă spre copilaş şi l-a dezmierdat şi a vorbit cu El înima lui.

Copilaşul a vorbit însă foarte tare în limba ebraică:

„Fratele Meu! Vremea Mea n-a venit nici pe departe; dar mergi tu la băiatul bolnav, a cărui neam poartă semnul lui Cain,

„atinge-l cu degetul arătător al mâinii stângi în adâncimea pieptului, şi numaidecât va pleca duhul rău pentru totdeauna din băiat!“

Şi Iacov s-a dus numaidecât acolo şi a făcut, cum îi poruncise copilaşul.

Atunci l-a tras *duhul rău* pe băiat pentru ultima oară şi a zbierat:

„Ce vrei tu îngrozitorule în sfârşit de la mine? Incotro să mă duc acum, deoarece tu mă alungi înainte de vreme din lăcaşul meu?“

Şi *Iacov* a spus: „Domnul o vrea! Nu departe este marea; unde este cel mai adânc, acolo să locuieşti tu în adâncime, şi mocirla să fie lăcaşul tău de locuit de acum înainte, Amin!“

Aici l-a părăsit duhul pe băiat, şi băiatul a fost sănătos în acelaşi moment.
După aceea a vrut familia să-l răsplătească pe Iosif; Iosif n-a primit însă nimic şi i-a dat familiei iarăşi drumul în pace şi l-a lăudat pe Dumnezeu pentru această însănătoşire miraculoasă acordată băiatului.

165

Pauza de o jumătate de an în care nu s-au întâmplat miracole. Iisus ca băiețaş vioi. O vizită a lui Iacov la pescarul cinstit Ionatan. Greuatatea lui Hristos sau a copilaşului aşa de grea ca şi o lume. Intoarcerea acasă cu însoțirea lui Ionatan.

Incepând de la această întâmplare a trecut iarăşi o jumătate de an în linişte deplină şi nu s-a întâmplat nimic miraculos.
Pentru că copilaşul evita prin puterea Sa interioară totul cu grije, ceea ce ar fi putut crea o ocazie pentru vreo faptă miraculoasă.
El era vioi şi se juca cu ceilalți copii, când aveau aceştia timp;
De obicei însă se plimba El cu plăcere împreuna cu Iacov şi vorbea cu el, când erau singuri, foarte înțelept.
Dar cu ceilalți copii vorbea El exact ca alți copii la vârsta de doi ani. -
Trăia însă în acele împrejurimi un evreu emigrat şi practica pescăria în marea apropiată şi trăia din această îndeletnicire.
Acest evreu era însă foarte mare la trup şi era tare ca un uriaş.
Într-o zi de dinainte zilei de odihnă, dimineața, acuşi după micul dejun, a luat Iacov copilaşul şi a mers cu blagoslovenia lui Iosif la acel evreu, care era, mergând pe drum, la o depărtare de o oră bună de casa lui Iosif.
Acest lucru l-a făcut însă Iacov, pentru că acest evreu l-a invitat deja deseori, şi pentru că copilaşul i-a poruncit aceasta în secret.
Când Iacov a ajuns cu copilaşul în sfârşit în casa pescarului, a fost atunci acesta foarte bucuros din pricina venirii lor şi l-a servit pe Iacov imediat cu un peşte bine pregătit.
Şi Iacov a mâncat din acesta după buna plăcere a lui şi îi dădea bucăți mici bine alese şi frățiorului lui mai mic pentru degustare.
Şi copilaşul mânca şi El cu un apetit vizibil porțiile mici, pe care i le băga Iacov în gură.
Aceasta l-a bucurat pe pescar aşa de tare, că el a fost din această cauză fără voia lui emoționat până la lacrimi.
Iacov a vrut însă să se ducă acuşi iarăşi acasă;
pescarul l-a rugat însă stăruitor, ca el să rămână întreaga zi în casa lui.
„Dar diseară“, a spus el, „vreau eu să te car acasă pe tine cu tot cu cel mai drag frate mai mic!
„Pentru că uite, tu ai avut într-adevăr de lucru în jur de o oră şi jumătate, fiindcă trebuia să înconjori acest braț al mării, care este în întregime foarte puțin adânc!
„Eu însă măsor aproape doi stânjeni; apa îmi ajunge de-abia până la gât, acolo unde este cel mai adânc!
„Eu te iau atunci cu tot cu copil pe brațul meu, trec cu voi prin apa brațului mării şi vă duc atunci uşor acasă într-o mică jumătate de oră cu încă o porție din cel mai bun şi proaspăt peşte!“
Aici a spus *copilaşul: „*Ionatan, voința ta este bună; dar numai dacă Eu nu voi fi cumva cu fratele meu prea greu pentru tine?“
Şi *Ionatan* a zâmbit şi a spus: „O tu dragul meu copilaş, dacă voi ați fi de o sută de ori mai grei, decât cum sunteți acum, atunci v-aş putea eu duce încă foarte uşor!“
Şi *copilaşul* a spus: „Ionatan, numai printr-o probă se poate verifica aceasta; încearcă să Mă duci dus şi întors pe Mine singur peste acel braț, care de-abia are o lățime de cincizeci de stânjeni, şi se va arăta, cum stau lucrurile cu puterea ta pentru noi doi!“
Ionatan a acceptat imediat această probă, a luat copilaşul pe brațul său cu acordul lui Iacov şi a trecut cu El prin apa brațului mării.
Până dincolo a mers uşor, cu toate că Ionatan s-a minunat tare din cauza greutății copilaşului.
La căratul înapoi a fost însă copilaşul atât de greu, că Ionatan a fost nevoit, să ia o bârnă puternică, pentru a duce, sprijinindu-se pe aceasta, copilaşul la țărm cu cea mai strânsă strâmtorare din lume.
Atunci când el a ajuns acolo, a pus el numaidecât copilaşul la țărm, unde aştepta Iacov, şi a spus: „Pentru numele lui Iehova, ce este aceasta? Mai greu decât acest copil nu poate fi întreaga lume!“
Şi *copilaşul* a vorbit, zâmbind: „Aceasta cu siguranță; pentru că tu ai şi purtat acum cu mult mai mult, decât ceea ce alcătuieşte întreaga lume!“
Ionatan a spus însă, de-abia revenindu-şi: „Cum să înțeleg aceasta?“
Iacov a spus însă: „Dragă Ionatan, ia tu peştii, şi însoțeşte-ne pe calea uscată până la casa noastră, şi rămâi noaptea aceasta la noi; mâine să-ți fie o lumină în această privință!“
Apoi a luat Ionatan trei măsuri dintre cei mai buni peşti şi i-a însoțit pe cei doi încă înainte de amiază la casa lui Iosif, care l-a primit cu multă bucurie, fiindcă ei erau din tinerețe prieteni de şcoală.

166

Ionatan la prietenul lui din tinerețe Iosif. Povestirea și întrebarea lui Ionatan referitoare la copilul ciudat a lui Iosif. Relatarea lui Iosif despre copil.
Smerenia și dragostea lui Ionatan față de copil și rugăciunea lui.

Ionatan i-a dat lui Iosif cele trei măsuri de pește, cu care el i-a făcut o mare bucurie; pentru că Iosif era un mare prieten al mâncărurilor din pește.

După aceasta i-a spus el lui Iosif: „Dragul meu prieten din tinerețe, spune-mi totuși, ce fel de copil ai tu!

„Intr-adevăr, el poate fi cel mult de doi trei ani, și vorbește așa de înțelept, de parcă ar fi un bărbat matur!

„Și uite, eu, care totuși pot căra doi boi sub brațele mele, precum tu doi miei, voiam să-l rețin pe Iacov cu copilașul la mine în decursul a întregii zile și voiam seara, trecând prin apa brațului mării, să ți aduc la tine acasă!

„Când eu i-am făcut însă cunoscută lui Iacov o asemenea dorință, atunci mi-a vorbit copilașul și a spus spre minunarea mea nu neânsemnată:

„'Ionatan, voința ta este bună; dar numai dacă noi nu vom fi cumva prea grei pentru tine!'

„Că eu a trebuit să zâmbesc din cauza acestei întrebări copilărești-îngrijitoare la conștiența puterii mele, acest lucru se înțelege de la sine!

„Dar copilașul a spus apoi, că numai printr-o probă se poate verifica aceasta; eu să încerc, să-l duc pe el singur dus și întors prin brațul mării, pentru a mă convinge, dacă el nu ar fi prea greu pentru mine!

„Cu acordul lui Iacov am luat eu copilașul pe brațul meu și l-am cărat prin apă.

„Până pe partea cealaltă a fost încă suportabil; dar înapoi a trebuit eu să iau o bâtă, pe care m-am rezemat, și am ajuns numai cu cea mai strânsă strâmtorare din lume la țărmul de dincolo.

„Pentru că într-adevăr, tu, dragă prietene, poți să-mi crezi acest lucru, că copilul a fost așa de îngrozitor de greu, că eu am crezut de-a dreptul, că o greutate a unei lumi se află pe brațele mele!

„Când am ajuns la țărm, i-am dat repede lui Iacov copilașul și mi-am revenit puțin,

„atunci l-am întrebat pe Iacov, ce ar fi aceasta în sfârșit, cum acest copil este mai greu decât o lume.

„Atunci a vorbit copilul iarăși nechemat,

„că eu aș fi dus acum mai mult, decât dacă aș fi cărat o lume întreagă! -

„Prietene, la toate acestea a fost martor Iacov! Acum te întreb eu despre aceasta și spun:

„Ce fel de copil ai tu în sfârșit pentru numele lui Iehova? Intr-adevăr, aceasta nu poate fi de un lucru natural!"

Și *Iosif* a vorbit către Ionatan: „Dacă ai putea tu tăcea ca un zid - căci, altfel, ar ajunge viața ta în mare pericol! - , atunci aș vrea eu să-ți povestesc într-adevăr ceva ție, prietenului meu vechi și foarte cinstit!"

Și *Ionatan* a jurat și a spus: „La Dumnezeu și la toate cerurile, eu vreau de o mie de ori să mor mai degrabă în foc, decât să te trădez vreodată cu o silabă!"

Atunci l-a luat *Iosif* cu sine pe dealul său îndrăgit și i-a povestit toată desfășurarea evenimentelor cu copilașul, despre care Ionatan nu știa mai înainte nici o silabă.

Ionatan însă, când a auzit el așa ceva într-o relatare povestită pe scurt, a căzut jos în genunchi și se ruga la copilaș de pe deal, care tocmai se juca în mijlocul celorlalți opt copii,

și a spus la sfârșitul rugăciunii sale lungi: „O tu mântuire a mântuirilor! Dumnezeul meu, făcătorul meu m-a cercetat! Eu l-am dus pe El, pe care îl poartă toată lumea și toate cerurile, în brațele mele! O tu milostivire nemărginită a milostivirii! O tu pământule, ești tu într-adevăr demn de o astfel de milostivire? Da, acum înțeleg cuvintele copilului Dumnezeiesc: „Mai mult decât o lume ai dus tu!" - După aceasta a tăcut Ionatan și nu putea de atâta fericire să scoată nici un cuvânt din gura sa o oră întreagă.

167

Invitația ospitalieră a lui Iosif către Ionatan. Rezervele lui Ionatan și mărturisirea păcatelor lui.
Cel mai bun sfat al lui Iosif. Mâncarea preferată a copilașului: inima lui Ionatan.
Mărturia lui Iisus despre Ionatan.

După ce Ionatan și-a terminat rugăciunea în felul acela viu, a început *Iosif* să vorbească spre acesta:

„Dragul meu prieten, tu locuiești singur cu cele trei ajutoare ale tale în cabana ta.

„Astăzi, în ziua înaintea sabatului nu vei mai prinde tu și așa pești; de aceea rămâi tu astăzi la mine, și mâine în ziua sabatului!"

Și *Ionatan* a spus: „Da, dragul meu prieten și frate, dacă nu ar fi copilul dumnezeiesc la tine, eu aș poposi la tine;

„dar iată, eu sunt un om păcătos și sunt necurat în toate părțile și în toate mădularele mele!

„Căci eu de când trăiesc în mijlocul păgânilor nu m-am mai gândit la legiile lui Moise şi de aceea am trăit eu mai mult într-un mod păgân decât evreieşte.

„Şi prin urmare nu pot rămâne eu în acel loc, unde trăieşte cel mai Sfânt!“

Şi *Iosif* a vorbit: „Frate, motivul tău este bun; dar de mine nu va putea fi acceptat!

„Deoarece iată, Domnul, care s-a arătat aşa de milostiv faţă de păgâni, ,va fi şi mai milostiv cu tine, pentru că tu eşti un evreu care îşi recunoaşte vina!

„Tu trebuie doar să-L *iubeşti,* şi tu poţi socoti că şi El te va iubi pe tine din răsputeri!

„Deoarece iată, cei opt copii şi Eudokia sunt păgâni, şi totuşi stă copilaşul în preajma lor şi îi iubeşte peste măsură!

„Deci, prin urmare te va primi şi pe tine cu drag şi va sta în preajma ta, ca şi cum ai fi cel mai bun prieten al Lui!“

După aceste cuvinte a prins Ionatan curaj şi s-a întors cu Iosif înapoi în casă de pe acel deal, unde deja de multă vreme era pregătită masa de amiază.

Iosif i-a chemat de aceea pe toţi la masă. Maria a luat copilul şi s-a aşezat, ca de obicei, lângă Iosif la masă.

Dar *copilaşul* nu a vrut să mănânce hrana făcută cu lapte pentru El.

Şi *Maria* s-a speriat, pentru că a fost de părerea, că ceva îi lipseşte copilaşului ei drag!

Dar *copilul* a vorbit: „De ce îţi faci tu griji din cauza Mea?

„Iată, Ionatan mi-a adus Mie un mai bun fel de mâncare; acel fel îl voi mânca Eu, pentru că Mă va sătura!“

Maria a înţeles imediat că este vorba de peşti, care au fost aşezaţi ultima oară pe masa de prânz.

Dar *copilaşul* a spus aceste cuvinte: „Maria, tu nu m-ai înţeles pe Mine!

„Eu nu mă refer la peşti, cu toate că aceştia au gustul mai bun decât laptele acesta de ieri, care deja se prinde, şi pe care Iov l-a folosit în loc de altul nou, pentru a găti pentru Mine acest pireu.

„Dar marea umilinţă şi măreaţa dragoste din inima lui (a lui Ionatan), care mi-a dovedit-o de atâtea ori, fără ca el să Mă cunoască, la aceea Mă refer Eu!

„Eu îţi spun ţie, Maria, Ionatan este un om tare, dar dragostea din inima sa este cu mult mai puternică!

„Şi această dragoste pentru Mine, este hrana Mea întăritoare, care Mă satură acum! Dar Eu voi mânca şi din acei peşti; deoarece nu vreau pireul acela acru!“ - De aceste cuvinte a fost aşa de bucuros *Ionatan*, că a început să plângă foarte tare.

168

Pireul prost pregătit de Iov. Observaţia Mariei şi a lui Iosif.
Indulgenţa copilaşului cu Iov. Sfaturi de educaţie.

Acum a gustat şi *Maria* pireul, pe care Iov l-a pregătit pentru copil, şi într-adevăr a fost prea acru şi a început să se strângă din cauză că a fost vechi.

Imediat l-a chemat pe Iov, care încă era ocupat în bucătărie cu frigerea peştilor.

Când a venit acesta, a început să vorbească mama plină de seriozitate: „Iov, ia gustă puţin acest pireu!

„Chiar aşa de puţin respect ai tu faţă de copil, faţă de tatăl Iosif şi faţă de mine, femeii credincioase a tatălui tău, deoarece îmi faci tu mie una ca aceasta?!

„Nu mai au oare vaciile şi caprele noastre lapte proaspăt?

„ De ce ai folosit tu laptele de ieri, care s-a acrit, şi se poate bea rece pentru a-şi stinge setea, dar care nu se mai poate fierbe, pentru că atunci ar fi periculos, şi aceasta mai ales pentru copilaş?“

Aici a gustat şi *Iosif* pireul şi a vrut deja imediat să trimită asupra lui Iov o furtună întreagă de reproşuri;

dar *copilaşul* s-a ridicat în picioare şi a început să vorbească aceste cuvinte: „O voi oameni, de ce vreţi tot timpul să fiţi mereu deasupra Mea?!

„Nu este de ajuns, ceea ce am observat *Eu* la Iov?! De ce vreţi voi să judecaţi după Mine totul complet?!

„Credeţi voi, că Mie îmi este pe plac severitatea voastră? - Da de unde! Mie îmi place doar dragostea, fineţea şi răbdarea!

Iov s-a făcut într-adevăr vinovat din cauza neatenţiei lui,

de aceea l-am şi pedepsit Eu prin observaţia Mea. Dar această pedeapsă este suficientă; pentru ce să mai fie nevoie de observaţii şi de furtuni întregi din acestea?

„Fiecare tată are dreptate, dacă pedepseşte copilaşul său mic cu un băţ, dar fiilor adulţi să le fie tot timpul un învăţător blând!

„Doar atunci când un fiu se împotriveşte tatălui, poate fi ameninţat!

„Dacă se îndreaptă atunci, se va instala din nou vechea pace;

„Dar dacă nu se va îndrepta, atunci să fie alungat afară din casa tatălui său şi să fie izgonit din ţara sa natală!

„Iov, însă nu a făcut nimic, doar pofta pentru peşti nu i-a îngăduit timpul suficient, ca acesta să fi putut mulge capra!

„Dar de acum înainte nu va mai face cu siguranţă aceasta; de aceea să-i fie toate iertate!“

După aceste cuvinte l-a chemat copilaşul imediat pe Iov şi i-a vorbit aceste cuvinte: „Iov, dacă Mă iubeşti, aşa cum te iubesc Eu, atunci nu le mai face pe viitor necazuri tatălui şi mamei tale!“

Iov însă a început se plângă profund mişcat şi a picat în genunchi în faţa copilaşului, a Mariei şi a lui Iosif, şi le-a cerut lor iertare.

Şi *Iosif* a vorbit: „Ridică-te în picioare, fiul meu, ce îţi iartă Domnul, să fie iertat şi de mine şi de mamă!

„Dar du-te repede, şi uită-te ce fac peştii!“

Şi *copilaşul* a spus la aceasta în grabă mare: „Da, da du-te tu, căci altfel se vor arde peştii, şi atunci nu vor mai fi buni; deoarece vreau şi Eu să mânânc din aceştia!“

Această grabă le-a plăcut celor opt copii aşa de bine, că ei au început să râdă cu glas tare de bucurie.

Dar şi copilaşul a râs cu poftă şi pentru toţi cei prezenţi la masă s-a instalat o stare de bucurie, iar ochii lui Ionatan erau plini de lacrimi de fericire.

169

Mâncarea peştilor. Avertismentul neservitului copil Iisus spre Iosif şi răspunsul acestuia.
Replica şi înştiinţarea importantă a copilaşului Iisus despre devenirea Mariei una cu Dumnezeu.
Cuvintele de binecuvântare ale copilaşului umil.

În scurt timp a adus Iov pe un platou peştii fripţi şi ia aşezat pe aceştia pe masă.

Iosif a aşezat imediat în faţa fiecăruia o porţie bună şi nu a uitat nici de el;

dar în faţa copilaşului nu a pus bineînţeles o porţie pentru că acesta se hrănea din farfuria mamei.

Dar copilul nu a fost de data aceasta mulţumit cu o astfel de tratare, ci El a dorit o porţie întreagă.

De aceea a vorbit *Iosif:* „Dar Tu dragul şi scumpul meu fiu, Tu Iisus al meu, o astfel de porţie va fi prea mare pentru Tine!

„În primul rând ar fi imposibil ca Tu să mănânci totul, şi în al doilea rând, dacă ai putea să mănânci totul te-ai îmbolnăvi cu siguranţă!

„Nu vezi tu, că de aceea am pus în faţa mamei o porţie mai mare, ca să poţi mânca şi Tu de acolo?!

„De aceea fi liniştit, fiul meu; căci tu nu vei rămâne nemâncat!“

Şi *copilaşul* a vorbit aşa: „Aceasta o ştiu şi Eu - şi încă multe altele, ce tu nu ştii!

„Dar ar fi fost totuşi frumos, dacă i-ai fi dat Domnului o întreagă porţie!

„Ştii tu oare cine a fost Melchisedec, regele din Salem? - Tu nu ştii aceasta!

„Dar Eu ştiu şi îţi spun şi ţie: Regele din Salem a fost Însuşi Domnul; dar în afară de Avraam nu a avut nimeni voie să bănuiască ceva!

„De aceea se închina Avraam până la pământ în faţa Lui şi ia dat nesilit a zecea parte din tot ce a fost a lui.

„Iosif, Eu sunt acelaşi Melchisedec, şi tu eşti la fel ca Avraam!

„De ce nu vrei tu să-mi dai Mie a zecea parte din acest peşte?

„De ce îmi socoteşti porţia Mea împreună cu cea a mamei? A fost Maria sau Eu, un rege al Salemului din eternitate?

„Iată, Eu sunt aici în proprietatea Mea din vecie, şi tu nu vrei să aşezi în faţa Mea nici măcar o întreagă porţie de peşte?

„De aceea se va şi întâmpla, că oamenii vor aşeza în faţa mamei Mele pământeşti porţii cu mult mai mari decât cele aduse Mie.

„Şi Eu va trebui să aştept ceea ce se va aşeza în faţa mamei, şi atunci va fi departe ordinea veche din Melchisedec!“

Iosif însă nu a ştiut ce să spună la toate acestea. El a tăiat imediat o bucată şi a aşezat jumătatea mai mare în faţa copilaşului.

Dar *copilaşul* a spus: „Cine îmi dă Mie ceva, şi reţine o parte pentru el, acel nu Mă cunoaşte!

„Cine doreşte să-mi dea ceva, acela să-mi dea totul, - căci altfel nu primesc Eu nimic!“

Aici a împins *Iosif* cu bucurie şi porţia *sa* în faţa copilului.

Copilaşul şi-a ridicat mâna cea dreaptă şi a binecuvântat amândouă părţile şi a vorbit aşa:

„Cine îmi dă Mie totul, acela câştigă de sute de ori! Ia înapoi peştele în faţa ta, Iosif, şi mănâncă din el! Ce îţi va rămâne, îmi vei da Mie!“

Aici a luat Iosif peştele şi a mâncat foarte mult din el. Dar când el nu a mai putut să mănânce, a mai rămas încă atâta, cât ar fi fost îndeajuns pentru încă doisprăzece persoane. şi copilaşul a mâncat din ceea ce a rămas.

170

Intrebarea încrezută a lui Ionatan despre poziţia lui Iosif spre copilaş
şi replica exactă a lui Iosif.

După această scenă de la masă, care la costat pe Ionatan multe lacrimi de fericire şi de recunoaştere, a început însă *Ionatan* să vorbească spre Iosif:

„Iosif, tu vechi prieten al meu din copilărie, spune-mi cu sinceritate, cât de nemărginit de fericit te simţi tu, când te gândeşti la importanţa existenţei tale?

„Ce simţi tu când te uiţi la copil şi inima ta vie de credinţă spune în tine: ‘Iată, copilaşul acesta este Dumnezeu Iehova Savaot,

„‘este Acela, care a vorbit cu Adam, cu Enoh, cu Noe, cu Avraam, Isaac şi cu Iacov, -

„‘Cel, care a scăpat pe strămoşii noştri din această ţară prin Moise şi care Însuşi a dat poruncile în deşert

„‘şi a hrănit timp de patruzeci de ani marele popor în deşert, unde nu cresc decât ici şi colo nişte spini sau scaieţi ,

„‘care a vorbit prin gura sfinţilor şi a proroocilor!’?

„O Iosif, spune-mi, ce simţi tu în prezenţa Aceluia, care a creat cerul şi pământul?!

„Da, care a făcut îngerii şi a făcut prima pereche de oameni şi i-a însufleţit cu suflarea Sa veşnic vie!

„Sau spune, îţi este ţie, dacă te gândeşti la aceasta, într-adevăr posibil să vorbeşti?

„Nu-ţi leagă privirea la acest copil deja astfel limba, că tu din prea mare respect profund faţă de Acela, care a fost veşnic, eşti nevoit să taci?“

Şi *Iosif* i-a răspuns lui Ionatan: „Tu ai dreptate, că mă întrebi în felul acesta;

„dar gândeşte-te tu însuţi aprofundat, - ce să fac eu? Asta este, şi eu trebuie să-L suport pe Cel mai mare aşa, de parcă ar fi ceva neânsemnat; căci altfel, este chiar împosibil ca să trăiesc!

„Uite, Dumnezeu este Dumnezeu, şi noi suntem făpturile Sale! El este totul, şi noi toţi suntem nimic!

„Această relaţie este calculată corect; poţi însă tu însuţi să schimbi ceva în privinţa acestei relaţii prin gândirea ta cea mai înaltă?

„Uite, de aceea este întrebarea ta încrezută! Chiar dacă aş vrea să am şi o inimă, aşa de mare ca pământul, şi un cap aşa de mare ca cerul, şi chiar dacă aş cugeta simţiri şi gânduri, în faţa cărora toţi îngerii s-ar cutremura,

„spune, ce slujire i-aş aduce prin aceasta Aceluia, care poartă întreaga nemărginire, ca un grăunte de nisip, în dreapta Sa?!

„Voi fi eu prin aceasta *mai mult* om şi Dumnezeu *mai puţin* Dumnezeu?!

„Uite, de aceea este întrebarea ta înfumurată! Totul, ce pot face eu, este, ca eu să *iubesc* copilaşul din toate puterile mele şi să-I acord slujirea necesară, pe care o cere de la mine!

„Toate celelalte gânduri măreţe le las însă din *acel* motiv de-o parte, fiindcă ştiu bine, că gândul meu cel mai mare şi grandios este un veritabil nimic încrezut faţă de mărimea lui Dumnezeu!“

Acest răspuns l-a pus pe Ionatan pe cu toate alte gânduri, şi el nu i-a mai pus după aceea lui Iosif nici o astfel de întrebare.

171

Seara pe dealul îndrăgit al lui Iosif.
Iacov la hrănirea micului Iisus cu pâine cu unt şi miere.
Muştele în oala de miere. Cuvintele profund înţelepte ale lui Iisus despre Isaia cap. 7, 15.

Către seara acelei zile, care - precum s-a spus - era o zi înainte de cea de odihnă, a luat însă Iacov copilaşul şi s-a dus pe dealul cel mai drag al lui Iosif.

Şi Iosif şi Ionatan au urmat acuşi exemplul lui Iacov şi s-au dus şi ei pe deal.

Iacov al luat însă, ca de-obicei, cu sine ceva unt şi miere pentru copilaş într-o oală mică şi o bucată de pâine din grâu,

din acestea îi băga el copilaşului deseori o porţie mică în gură; fiindcă copilaşul mânca cu preferinţă o bucată de pâine cu miere sau pâine cu unt.

Când însă Iacov pusese oala mică pe o băncuţă şi se jucase vioi cu copilaşul în iarba dealului domol,

au vizitat atunci numaidecât oala câteva muşte şi albine şi sugeau după buna plăcere din conţinutul dulce.

Când însă *Iosif* a observat aceasta, i-a spus el atunci lui Iacov: „Du-te şi acoperă totuşi oala cu ceva, căci altfel va fi mâncat acuşi conţinutul de către muşte şi albine!“

Şi Iacov a venit repede cu copilul acolo şi vroia să alunge oaspeţii din oală; dar ei nu-l ascultau.

Atunci a vorbit *copilaşul: „*Iacov, dă-mi Mie oala, şi Eu voi vedea, dacă musca şi albina se va comporta neascultătoare şi în faţa Mea!“

Aici a dat Iacov copilaşului oala în braţe, şi copilaşul a suflat cu un de trei ori gşt - gşt - gşt - în oală, şi în aceeaşi clipă s-au pierdut muştele şi albinele.

Apoi i-a dat Iacov copilaşului o bucată de pâine cu unt şi cu miere, şi copilaşul a luat-o şi a mâncat-o mulţumit.

Ionatan însă, care mai înainte discuta cu Iosif tot felul de lucruri despre limba cu semne a Egiptului, a observat această întâmplare, care părea să fie foarte neânsemnată, şi l-a întrebat pe Iosif, dacă şi în aceasta s-ar afla vreo oarecare însemnătate adânc înţeleaptă.

Şi *Iosif* a răspuns: „Eu nu sunt tocmai de această părere; pentru că nu în chiar fiecare faptă minoră se află o înţelepciune ascunsă.

„De atâtea ori în care cineva lasă descoperit untul şi miere, de atâtea ori se vor aduna întotdeauna albine şi muşte şi vor mânca din acestea!

„Am putea într-adevăr să folosim această întâmplare, precum mii de alte întâmplări, într-un mod de pildă la ocazii prielnice, - dar pentru sine este această faptă fără însemnătate!“

Copilaşul a fugit însă la Iosif şi a spus foarte vioi:

„Dragul Meu Iosif, de data aceasta de înşeli!

„Cum citeşti tu în cartea proorocului Isaia? Nu stă scris de Mine astfel: ‘El se va hrăni cu lapte şi cu miere pâna la vremea când va şti să arunce răul şi să aleagă binele.

„‘Că înainte ca fiul acesta să ştie să dea la o parte răul şi să aleagă binele, pământul de care îţi este teamă, din pricina celor doi regi, va fi pustiit.

„‘Dar Domnul va aduce peste tine, peste poporul tău şi peste casa tatălui tău, vremuri care n-au mai venit de când Efraim s-a desfăcut de Iuda; va aduce pe regele Asiriei.

„‘Şi va fi că în ziua aceea Domnul va chema muştele care se află la capătul Nilului - fluviul Egiptului - şi albinele din pământul Asirie!’

„Uite, Iosif, însemnătatea care se află în cuvintele proorocului, această însemnătate se află şi în această faptă;

„dar timpul mărturisirii nu a venit încă, cu toate că nu mai este departe!

„Cunoşti tu însă fiul proorociţei, care se numea ‘grabnic- pradă- apropiat- jaf?’

„ Il cunoşti tu pe acel fiu, pe care îl va naşte o fecioară şi îl va numi ‘Emanuel’?

„Uite, acesta sunt Eu! Dar mai repede nu vei înţelege tu pe deplin aceasta, decât până ce Eu, ca ‘grabnic-pradă’ , ‘apropiat-jaf’ şi ca ‘Emanuel’ voi striga din înălţime mamă şi tată!“

Aici a fugit copilaşul iarăşi la Iacov. *Iosif* şi *Ionatan* s-au uitat însă stupefiaţi unul la celălalt şi nu se putea minuna îndeajuns despre cuvintele copilaşului şi din pricina coincidenţei stranie figurată a întâmplării de dinainte cu cuvintele proorocului.

172

Smerenia şi veneraţia exagerată a lui Ionatan faţă de băieţelul Iisus.
Sfatul bun al lui Iosif şi consolarea plină de dragoste a copilaşului. Rămânerea lui Ionatan.

Ionatan însă, după ce el şi-a revenit puţin de la minunarea din cauza acestei cuvântări a copilaşului, i-a spus lui Iosif:

„Frate! Intr-adevăr, aşa de hotărât cum eu mi-am propus, să rămân astăzi şi mâine la tine, tot aşa însă voi putea eu de-abia să rămân totuşi credincios acestei intenţii!

„Pentru că uite, mie mi se pare acum prea sfânt totul de aici! Ca într-o pustie par eu să fiu aici, în care unui călător îi strâgă în întâmpinare totul la care se uită el: ‘Aici nu este nici un loc pentru tine, ci numai pentru duhuri!’

„Mi se pare şi aşa ca pe un munte înalt, pe a cărui vârf farmecă simţurile într-adevăr vraja priveliştii largi, la început;

„dar foarte acuşi îi vorbeşte lui aerul rece şi curat:

„‘Tu animal de cărat omenesc leneş şi necurat, du-te acuşi înapoi în patria ta rău mirositoare!

„‘Pentru că aici, unde se leagănă duhurile cele mai curate ale celui mai curat eter, nu este nici un refugiu pentru un suflet necurat!’

„Cât de curat a fost marele prooroc Moise; şi totuşi i-a vorbit Domnul, când el a cerut să-L vadă:

„‘Pe Mine, Dumnezeul tău, nu Mă poţi vedea şi să trăieşti!’

„Aici este acelaşi Domn în belşugul sfinţeniei Sale; El este aici, care a proorocit prin gura tuturor proorocilor!

„Cum ar putea să-mi fie posibil, să suport aici mai departe prezenţa Lui vizibilă, care eu totuşi sunt un bătrân păcătos împotriva a întregii legi a lui Moise?!“

Iosif a spus însă: „Dragă prietene şi frate, tu şti totuşi, care este legea de bază; de ce vrei tu în sfârşit mai degrabă să pleci acasă, decât să respecţi această lege pe viu?

„Iubeşte-L pe Domnul din toate puterile tale, şi nu te gândi încontinuu la păcatele tale, căci aşa vei fi tu Domnului desigur mai agreabil decât prin exclamaţiile tale continue!

„Aşteaptă, până ce copilaşul îşi va lua rămas bun de la tine! Când se va întâmpla aceasta, atunci crede, că tu nu eşti demn de El;

„atâta timp cât însă acesta nu va fi cazul, atâta timp rămâne, - pentru că starea de a fi mai mult acasă altundeva decât este ea aici, nu o vei găsi tu într-adevăr veşnic niciunde!“

Aici s-a alăturat *copilaşul* şi a spus: „Iosif, tu ai într-adevăr dreptate, că tu l-ai certat puţin pe Ionatan; de ce este el aşa de încăpăţânat şi nu vrea să rămână aici, căci Eu il iubesc totuşi aşa de mult!“

Apoi s-a adresat copilaşul lui Ionatan şi a zis:

„Ionatan, nu vrei tu într-adevăr să rămâi aşadar aici? Ce rău ţi se poate întâmpla într-adevăr aici, că tu nu vrei să rămâi?“

şi *Ionatan* a spus: „Dumnezeul şi Domnul meu, uite, eu sunt chiar un păcătos grosolan împotriva legii!“

Copilaşul a spus însă: „Ce vorbeşti tu de păcate? Eu nu recunosc nici unul la tine!

„Şti tu, cine este un păcătos? - Eu îţi spun: *Acela este un păcătos, care nu are dragoste!*

„Tu ai însă dragoste, şi astfel nu eşti un păcătos în faţa mea; pentru că eu ţi-am iertat păcatele, de aceea sunt Eu un Domn din veşnicie peste Moise!“

Aici a plâns *Ionatan* şi s-a hotărât să rămână, şi s-a apropiat de copilaş şi l-a dezmierdat.

173

Copilul Iisus uşor ca o pană. Minunarea lui Ionatan.
Cuvintele adânc înţelepte ale copilaşului despre povara legii lui Moise.

Când însă Ionatan l-a dezmierdat şi l-a răsfăţat astfel pe *copilaş,* i-a spus atunci acesta:

„Ionatan, încearcă acum să Mă duci o dată; acum nu îţi voi părea cu siguranţă aşa de greu decât atunci peste braţul mării!“

Şi *Ionatan* a luat copilaşul în braţe plin de bucurie şi dragoste şi l-a aflat atât de uşor ca o pană.

Atunci i-a spus el copilaşului: „Dumnezeul meu şi Domnul meu, cum ar trebui într-adevăr să înţeleg aceasta?

„Acolo, la mare, ai fost Tu pentru mine o povară grea ca o lume; aici îmi eşti Tu însă mie uşor ca un fulg!“

Şi *copilaşul* a spus: „Ionatan, aşa ca ţie îi va merge fiecăruia!

„Pentru că marea mea greutate nu constă în Mine, ci în legea lui Moise!

„Când tu nu M-ai cunoscut, ci numai legea, şi M-ai avut sub braţul tău, atunci n-a apăsat greutatea Mea pe umerii tăi, ci numai cea a legii grea ca o lume.

„Acum însă M-ai recunoscut pe Mine, Domnul peste Moise şi peste lege, în inima ta, şi uite, greutatea legii nu mai este cu Mine, Domnul legii!

„Astfel le va merge însă duhovnicesc tuturor purtătorilor de lege, în viitor!

„Adevărat iţi spun ţie: Drepţii din lege se vor jeli şi vor scrâşni cu dinţii;

„dar Domnul va sta la masă în casele păcătoşilor şi îi va vindeca şi îi va primi ca copii ai Săi!

„Pe cei pierduţi îi voi căuta, pe cei bolnavi, pe cei prinşi cumplit şi strâmtoraţi îi voi vindeca, mâintui şi elibera;

„dar drepţii din lege să plece neândreptăţiţi din casa Mea!

„Adevărat iţi spun ţie: Pe vameş şi pe păcătos îl voi slăvi în casa Mea;

„dar pe drept îl voi împovăra cu o sarcină grea în faţa Mea, în casa Mea!

„Da, o desfrânată să Mă miruiască, şi vina unei adultere vreau Eu s-o iert, şi păcătoşii să Mă atingă;

„dar blestemat să fie fariseul şi cărturarul, dacă El Mă va atinge!

„Pe aceia pe care i-a omorât povara legii, pe aceia îi voi trage din morminte;

„dar în faţa mâncătorilor de litere a legii voi face poarta spre viaţă aşa de strâmtă ca o ureche de ac!“

Despre aceste cuvinte s-a îngrozit *Iosif* şi a spus: „Dar copilaşule, ce fel de lucruri groaznice spui Tu?

„Chiar şi legea a dat-o Dumnezeu, cum poate fi aici un păcătos mai bun decât un drept?!“

Copilaşul a spus însă: „Dumnezeu a dat într-adevăr legea, dar nu pentru înţelegerea lumii, ci pentru *inimă!* şi Moise însuşi a stabilit întreaga lege în *dragostea faţă de Dumnezeu!*

„Legea a rămas într-adevăr, - dar dragostea a murit deja de mult!

„O lege însă, în care nu mai este dragoste, nu foloseşte la nimic, şi cine o ţine fără dragoste, este o slugă moartă a aceleiaşi!

„De aceea prefer Eu acum mai mult un păgân şi un păcătos liber decât un sclav al legii mort şi legat!“

Aici a tăcut Iosif şi a reflectat asupra acestor cuvinte; copilaşul a început însă iarăşi să vorbească despre lucruri copilăreşti cu Ionatan şi cu Iacov al Său.

174

Seara pe deal. Privirile lui Iosif şi Ionatan înspre luna plină.
Indicaţia copilaşului referitoare la multa-cunoaştere în opoziţie cu multa-iubire.
‘Chipul’ lui Dumnezeu. Substanţa lunii.

Deoarece se făcuse deja seară şi luna chiar răsărise în lumina deplină peste Ostrazine,

a admirat atunci Ionatan de pe acel deal înfăţişarea frumoasă a acestea şi se desfăta în lumina ei şi era foarte tăcut.

Iosif a observat însă aceasta şi l-a întrebat pe Ionatan: „Frate, ce vezi tu într-adevăr în discul lunii, din care cauză tu priveşti la ea chiar aşa de atent?“

Şi *Ionatan* a răspuns şi a spus: „Eu nu văd de fapt nimic - în afară de petele vechi şi tot timpul la fel!

„Dar totuşi mă gândesc întotdeauna, de atâtea ori când văd astfel luna, ce sunt oare totuşi petele, de ce nu o vedem acuşi de loc, acuşi ca o seceră, acuşi iarăşi aşa şi acuşi iarăşi altfel!

„Dacă tu cunoşti cumva ceva mai amănunţit despre acest lucru, atunci fă-mi cunoscut; pentru că despre lucruri ca acestea, ascult eu cu drag vorbindu-se!“

Şi *Iosif* a spus: „Dragă prietene, în această privinţă ne asemănăm noi pe deplin unul cu celălalt;

„şi astfel sunt eu tot aşa de priceput ca tine în ceea ce priveşte structura ciudată a acestui astru,

„şi astfel voi fi eu în stare să spun foarte puţine în această privinţă! Copilaşul va şti aici cu siguranţă mai multe decât mine; de aceea, întreabă-L tu pe Acesta!“

Şi *Ionatan* întrebă plin de spaimă copilaşul despre felul şi despre construcţia lunii.

Şi *copilaşul* a spus aşa: „Ionatan, dacă Eu îţi voi arăta luna, atunci tu vei dori să vezi şi soarele şi după aceea nenumăratele stele!

„Spune, când se va termina atunci curiozitatea ta şi dorinţa ta de a şti mai multe?!

„Iată, prea multe cunoştinţe fac capul greu şi viaţa de pe pământ incomodă!

„Dar multă dragoste în inima ta pentru Dumnezeul tău şi pentru fraţii tăi, fac viaţa pământească plăcută şi absoarbe toată spaima pentru moarte!

„Căci acea dragoste este în sine viaţa veşnică; cine o are însă pe aceasta, acela va putea vedea într-o bună zi întreaga creaţie!

„Căci cei ce îl iubesc într-adevăr pe Dumnezeu, aceia îl vor vedea! Dar acesta este chipul lui Dumnezeu, pe care El l-a creat prin înţelepciunea Sa şi prin forţa Sa atotputernică şi veşnică.

„Căci înţelepciunea şi forţa atotputernică este chipul lui Dumnezeu, deci exact aşa cum este dragostea baza fiinţei Sale din vecii vecilor!

„Dar pentru că tu m-ai întrebat pe Mine deja despre lună, Eu îţi spun aceste cuvinte: este un pământ alăturat şi are munţi pe el, are câmpii, are fructe, animale şi fiinţe de felul tău.

„Dar partea aceea pe care o vezi tu este liberă şi goală şi nu are nici apă şi nici măcar foc.

„Doar *acea* parte pe care tu nu o poţi vedea este la fel ca şi pământul;

„lumina sa provine de la soare, şi schimbarea sa de lumină vine de la poziţia sa şi de la ocolul care îl face minut de minut în jurul pământului. şi petele acelea sunt locuri adânci ale testării.

„Acum ştii tu deja ce este luna; eşti tu mulţumit cu cele auzite?“ - şi *Ionatan* a confirmat această întrebare şi a căzut adânc în gândurile sale.

175

Maria şi copilaşul Iisus într-o discuţie glumeaţă şi inimoasă sus pe deal.
Iosif şi Ionatan la cina lor de lună. Eclipsa de lună neaşteptată.

Dar când Maria şi cu Eudokia şi-au terminat lucrurile din gospodărie, s-au dus cu toţii spre deal, conduşi de Eudokia.

Şi copilaşul a fugit în întâmpinarea mamei şi a sărit plin de bucurie în jurul ei.

Maria însă a luat copilul, care deja devenise destul de greu, pe mâinile ei obosite şi a început să-L alinte şi să spună în glumă:

„Astăzi eşti Tu foarte greu! Tu ai gustat probabil astăzi prea multă miere, prea mult unt şi prea multă pâine?“

Şi *copilaşul* a început să vorbească: „Se merită doar! Aşa o oală, pe care Iacov o poate ascunde în pumnul său!

„După aceea o bucată de pâine, care nu trebuie dezvăluită vântului, ca acesta să n-o ridice imediat în aer ca şi o frunză uscată!

„De la toate acestea nu se poate să fiu prea greu!

„Eu trebuie să-ţi spun de aceea cu toată seriozitatea că sunt deja foarte înfometat, şi mă bucur foarte tare de cina care va urma.

„Iată, Iosif şi Ionatan vor mânca mai întâi întreaga lună şi ei vor fi tot flămânzi, cu toate că ei nu vor mai creşte deloc;

„cum m-aş fi putut Eu sătura de la acea mâncare de muşte, Eu, care încă mai trebuie să cresc!?“

Şi *Maria* a vorbit spre copilaş: „Fiul meu, pe ziua de astăzi eşti tu foarte rău!

„Iată, dacă Iosif şi Ionatan ar fi mâncat luna de pe cer, atunci aceasta nu ar mai lumina aşa de frumos de acolo de sus!“

Şi *copilaşul* a vorbit însă: „Femeie şi mamă! Eu nu sunt rău; ci tu nu m-ai înţeles deloc pe Mine.

„Du-te la acei doi şi ei îţi vor da şi ţie să guşti puţin din această lună!“

Aici a început *Maria* să zâmbească şi a mers spre Iosif, l-a salutat şi l-a întrebat, la ce se gândeşte el aşa aprofundat,
şi de ce se uita împreună cu Ionatan aşa de harnic după lună.
Şi *Iosif* de abia că s-a întors la Maria şi a început să vorbească aceste cuvinte: „Nu mă deranja în observaţiile mele;
„căci eu vreau să desluşesc încă ceva împreună cu Ionatan! Iisus ne-a dat indicii, acestea trebuie însă prelucrate; de aceea taci din gură şi nu ne mai deranja!“
Aici s-a uitat Maria la copilaş, care zâmbea în secret, şi *copilaşul* a vorbit aşa:
„Vezi tu acum, cum Iosif şi Ionatan gustă încă din această lună?! Dar aşteaptă aici cu răbdare, şi lasă prin Iacov să mi se aducă o bucată de pâine şi o portocală!
„Căci gustarea lui Iosif şi a lui Ionatan la lună mă fac pe mine mult mai înfometat, decât sunt Eu deja.“
Şi *Maria* l-a trimis imediat pe Iacov şi a spus să aducă ceea ce a cerut micul copil.
Dar după aceea a întrebat ea copilul, cât timp va mai dura până când aceştia vor fi gata cu descifrarea lunii.
Şi *copilaşul* a vorbit aşa: „Ai tu puţină grijă; astăzi şi acum se va instala o eclipsă a lunii, care va dura aproximativ trei ore!
„Dar aceşti doi nu ştiu de unde va veni aceasta; de aceea vor fi ei într-adevăr de părerea, şi mai ales Ionatan, că au mâncat întreaga lună!
„Şi această apariţie va pune capăt acestor observaţii.
„După aceea îi voi învăţa Eu din nou, aşa cum obişnuiesc Eu să fac, atunci când este nevoie.
„Dar mai întâi vor trebui să fugă bine aceştia doi şi să vadă cum se alege praful de socotelile lor!“
După ce copilaşul a vorbit aceste cuvinte, a început deja luna să intre puţin într-o umbră maronie.
Ionatan a observat aceasta primul şi ia arătat şi lui Iosif.
Iosif a observat plin de uimire tot acelaşi lucru, doar că întunericul începea să crească din clipă în clipă.
Amândoi au început să se sperie şi *Iosif* a întrebat de îndată copilaşul: „Copilule, ce este aceasta, ce se poate întâmpla cu luna?“
Şi *copilul* a vorbit: „Tu vezi doar că Eu mănânc, de ce mă deranjezi tu de la aceasta? Aşteaptă tu până când Eu voi termina portocala - aşa cum aţi terminat voi luna, de abia atunci voi vorbi Eu cu voi!“
Iosif a tăcut la aceasta, şi atunci când luna s-a întunecat cu totul, s-.au speriat amândoi, şi toţi au trebuit să se întoarcă înapoi în casă, şi *Ionatan* a avut într-adevăr impresia, că el a fost acela care a mâncat întreaga lună.

176

Continuarea privirii la lună de către Iosif şi Ionatan.
O lumină peste luna umbrită.

Ajunşi în casă, a început *Ionatan* să vorbească spre Iosif: „Frate, ce se va întâmpla din toată povestea aceasta, care este cât se poate de fatală?
„La viaţa mea amărâtă, uită-te o clipă afară pe geam! Intreaga lună s-a mâncat cu tot cu suport şi cu coadă!
„Şi afară este acum cât se poate de întuneric!
„Da, da, eu am auzit de la păgâni învăţaţi, că oamenii să nu numere astrele cerului şi să nu se uite la acestea cu atenţie, -
„căci aşa ar putea să se întâmple cu uşurinţă că acestea ar putea cădea jos pe pământ!
„Şi dacă omul ar nimeri cumva din greşeală propria sa stea de ghidare, şi aceasta ar pica de pe cer, atunci acel om ar fi întru totul pierdut!
„Luna este doar şi ea un astru pe cer şi poate să stea şi ea sub această lege bizară!
„Şi aşa poate fi că noi am nimerit-o, şi ea a picat undeva parţial pe pământ; căci eu am văzut multe părţi zburând în diferite direcţii (stea căzătoare).
„Sau poate că noi suntem atraşi de lună şi devenim dependenţi de aceasta, iar acest lucru va fi enervant pentru amândoi!
„Una dintre aceste variante este cu siguranţă adevărată! Că luna nu mai există, acest lucru este cât se poate de limpede; dar cine a mâncat-o, sau unde a ajuns aceasta, este o cu totul altă întrebare!“
„Şi *Iosif* a vorbit: „ştii tu ceva, astfel de lucruri am mai auzit eu deseori, că luna exact ca şi soarele pot să se eclipseze.
„ Şi acest lucru poate fi valabil şi aici, cu toate că eu nu pot să-mi aduc aminte, să fi văzut ceva asemănător!
„Dar aceste lucruri am auzit eu de la oameni bătrâni, că îngerii Domnului şterg aceste lumini cereşti, exact aşa cum ştergem noi lămpile noastre, -
„iar în timpul acestor lucrări se întunecă bineînţeles puţin la noi pe pământ. şi aşa poate fi şi acum cazul!
„Căci povestea aceea despre acel balaur care începe să înfulece astrele cerşti, este mult prea prostească şi aparţine păgânătăţii întunecate.“

Dar în timp ce Iosif şi Ionatan discutau astfel despre lună, începuse luna să fie iarăşi vizibilă pe cealaltă parte.
Şi *copiii şi fiii lui Iosif* au observat aceasta şi au spus: „Priviţi, priviţi, luna vine deja iarăşi la vedere!"
Cei doi s-au uitat afară, şi Ionatan s-a simţit foarte uşurat, pentru că el a văzut acum iarăşi luna.
Aici a întrebat iarăşi *Iosif* pe copilaş, cum s-ar întâmpla totuşi aşa ceva, în sfârşit.
Copilaşul a spus însă: „Lăsaţi totuşi săraca luna să iasă mai întâi afară din umbra pe care o aruncă pământul, de-abia atunci vrem noi să vedem, dacă ea s-a schimbat!
„Pământul nu este totuşi un corp nemărginit, ci este aşa de rotund ca portocala, pe care am mâncat-o mai înainte,
„şi pluteşte liber şi în jurul lui este un spaţiu nesfârşit şi liber; de aceea pot razele soarelui să îl lumineze tot timpul pe toate părţile.
„Astfel trebuie totuşi şi pământul mare să arunce o umbră, şi dacă luna intră în aceasta, atunci se întunecă ea, deoarecem, de altfel, şi ea este iluminată de soare. Mai multe însă, nu vă spun!" - Aici s-au uitat Iosif şi Ionatan unul la celălalt şi nu ştiau să răspundă nimic la această cuvântare.

177

Mirarea lui Ionatan din pricina formei ca un glob a pământului.
Iisus ca „profesor al ştiinţelor naturale". Pregătirile pentru cină.

De-abia după un timp i-a spus *Ionatan* lui Iosif: „Frate, cine şi-ar fi putut însă închipui aceasta vreodată chiar numai în vis, că pământul ar fi un glob enorm de mare?!
„Noi populăm deci numai suprafaţa acestui glob?
„Dar cum se potriveşte marea în această socoteală? Aparţine şi aceasta de glob, sau pluteşte globul tare propriu zis pământesc pe aceasta?"
Aici s-a deschis *copilaşul* şi a spus: „Ca voi să nu rataţi astăzi somnul binefăcător din cauza a atâtor cugetări, de aceea trebuie eu totuşi să vă ajut să ieşiţi din visul vostru!
„Păşiţi mai aproape, şi tu, Iacov, adu repede încă o portocală destul de frumoasă!"
Când portocala a fost adusă, a luat-o atunci copilaşul în mână pe aceasta şi a spus:
„Priviţi, aceasta este pământul! Eu vreau însă acum, ca această portocală să se asemenea pe deplin cu pământul în cea mai mică scară geografică şi să aibă munţi, câmpii, râuri, mări şi şi localităţi, care sunt construite de către oameni. - Să fie!"
În acel moment s-a aflat în mâna copilaşului un glob pământesc cu totul desăvârşit în cea mai mică scară geografică.
Se vedeau marea, râurile, lacurile, munţii şi şi oraşele cât se poate de natural pe acest glob, - care fireşte că prin cuvintele „Să fie!" a fost de o sută de ori mai mare decât o portocală.
Toţi s-au îmbulzit acum, pentru a privi îndelung la această creaţie minunată pe scară mică a pământului.
Iosif a găsit acuşi pe acesta Nazaretul şi Ierusalimul şi se minuna din pricina exactităţii ieşite din comun.
Eudokia a găsit acuşi Teba în ţara ei de baştină şi se minuna asupra exactităţii.
Astfel a fost găsită şi Roma şi incă o sumedenie de alte localităţi cunoscute.
Peste o oră a durat această îndelungă privire la globul pământesc şi nu vroia să aibă un sfârşit.
Mariei însăşi i-a plăcut acest pământ mic aşa de mult, că ea se dezmierda tare în timpul privirii la el.
Şi cei opt copii, aceştia erau cu totul ca îmărmuriţi cu ochii lor smoliţi asupra acestui glob pământesc.
Copilaşul a explicat atunci pe larg substanţa pământului ca un profesor de geografie, şi toţi înţelegeau cuvântatarea Lui.
Când însă copilaşul a ajuns la sfârşit cu această explicaţie, i-a spus el atunci lui Iacov:
„Iacov, acum ia o frânghie, şi agaţă liber undeva acest glob, ca cei dornici de a şti să găsească încă şi mâine o muncă!
„Pentru astăzi, să lăsăm însă acest pământ în pace şi să ne ducem noi înşine la odihnă, ceea ce înseamnă la cină;
„fiindcă Mie îmi este foame şi sete, în timp ce voi v-aţi hrănit cu luna şi cu pământul!"
Şi *Iosif* i-a poruncit imediat maestrului de bucătărie Iov, să pregătească o cină şi s-o pună pe masă. şi Iov a mers cu ceilalţi trei fraţi şi a pregătit o cină gustoasă.

178

Cina. Dorinţa lui Ionatan de a merge acasă, şi intenţia lui secretă.
Contrapropunerea cu succes a copilaşului.
Ascultarea şi plecarea acasă a lui Ionatan.

Când însă cina a fost pregătită şi consumată, i-a spus atunci *Ionatan* lui Iosif:

„Frate, tu vei avea puțin loc; de aceea lasă-mă acum să plec acasă în această noapte frumoasă, unde şi este pregătită pentru persoana mea un aşternut îndeajuns de mare!

„Mâine însă vreau eu să fiu la tine deja cu o oră înainte de răsăritul soarelui!"

Iosif a spus însă: „Frate, dacă tu nu ai o altă grijă decât numai aceea a aşternutul de noapte destul de mare pentru tine, atunci poți tu să rămâi sănătos aici;

„pentru că, să nu se ducă lipsă de aşa ceva în această casă acum a mea!

„Uite acolo, în curtea din față, o uşă în stânga, acolo este un cabinet foarte spațios!

„În acela am lăsat eu deja să se pregătească un adăpost bun pentru tine!

„Eu sunt de părere că acesta va fi destul de mare pentru tine; de aceea poți tu să rămâi într-adevăr aici!"

Şi *Ionatan* a spus: „Frate, tu eşti foarte generos față de mine, şi eu recunosc acum numai foarte exact, că eu nu sunt nici unde *mai mult* acasă decât aici,

„şi sunt şi convins, că aşternutul tău va fi destul de mare şi destul de bun pentru mine!

„Dar uite, ceva mă trage foarte tare acasă, şi acest lucru, acum, de-odată, aşa de tare, că eu aş dori mai mult să zbor până acolo, decât altfel să mă mişc pe jos!"

Când însă *Iosif* a auzit aceasta, a spus el atunci: „Voia este a ta, şi tu poți face, ce vrei tu; de aceea, poți tu să mergi sau să rămâi!"

După aceasta s-a dus *Ionatan* la copilaş şi a cerut umil de la acesta să-l lase să plece.

Copilaşul a spus însă: „Ionatan, dacă tu vrei chiar neapărat să pleci, atunci poți tu pleca; dar nu uita reântoarcerea!

„Eu îți spun însă ție, că expediția ta din noaptea aceasta cu mreaja mare nu-ți va aduce nimic!

„Eu îți voi mâna însă un rechin în mreajă, şi acela îți va da bătaie de cap până la răsăritul soarelui şi îți va rupe dimineața cea mai bună mreajă de peşte a ta!

„Şi totuşi nu-l vei prinde tu; pentru că el îți va nimici toată osteneala cu o bătaie de coadă în apă!"

Când *Ionatan* a auzit însă aşa ceva de la copilaş, atunci şi-a schimbat dintr-o dată intenția şi i-a spus lui Iosif:

„Frate, dacă aşa stau lucrurile, atunci rămân eu aici! Pentru că uite, eu vroiam mâine să-ți aduc o măsură mare plină cu cel mai ales peşte, -

„şi acest gând m-a tras aşa de tare acasă!

„Deoarece eu am auzit însă acum, cum se va sfârşi această expediție, aşa că rămân eu la tine.

„Lasă-mă de aceea condus la aşternutul meu stabilit, şi eu voi dormi acolo foarte liniştit, - şi să se întâmple acasă ce-o vrea!"

Copilaşul a spus însă: „Ionatan, aşa îmi placi tu mai mult, decât dacă vrei să-ți tăinuieşti inima ta!

„Acum însă îți spun eu ție: Mergi acasă; pentru că astăzi, la miezul nopții, îmi vei face tu o slujire importantă!"

După aceasta s-a ridicat Ionatan şi a plecat în grabă acasă, binecuvântat de întreaga casă a lui Iosif.

179

Primirea bună a lui Ionatan la cei ai lui. Ieşirea din port a lui Ionatan înspre largul mării.
Salvarea naufragiatului Cireniu cu cei ai lui.

Era însă după calculul actual a zecea oră seara, când Ionatan a ajuns acasă.

Când însă Ionatan ajunsese acasă în acea oră, îi găsise atunci pe cei *trei ajutători* ai săi cu femeile lor încă destul de activi şi îi auzise jubilând şi vorbind astfel între ei:

„Asta a fost bine şi potrivit, că domnul nostru s-a dus pe o călătorie şi ne-a dat o ocazie, în care putem noi să-i arătăm, ce fel de slujitori devotați ai casei lui suntem noi!

„O mie de livre de peşte de ton, o mie de livre de nisestru, trei rechini tineri, zece peşti sabie, un delfin şi în jur de două sute de livre de peşti deosebiți mai mici am prins noi astăzi!

„Ce bucurie va avea el, când va găsi o asemenea bogăție de peşte!"

Aici s-a anunțat Ionatan, şi toți i-au fugit în întâmpinare ca la un tată şi i-au făcut cunoscut prinderea bogată.

Ionatan i-a lăudat şi i-a sărutat şi a spus după aceea: „Deoarece voi ați fost astăzi atât de harnici, mergeți acum Şi aduceți peştii mari, ca: rechinii, peştii sabie, delfinul şi niseştri, tranşați în cămara mare de afumat!

„Şi faceți însă totuşi de îndată un fum intens din tot felul de plante bine-mirositoare, ca peştii să nu treacă în putrefacție din cauza căldurii! şi sărăți bine mai ales rechinii şi delfinul, şi nu faceți la aceasta economie de cepi de mare şi de timian!

„Peştii ton şi ceilalți peşti mai mici puneți-i însă în măsurile mari!"

Şi *primul său slujitor* a spus însă: „O domnule, ceea ce tu ai poruncit acum, aceasta s-a întâmplat deja ziua, şi totul este deja în cea mai mare ordine!"

Atunci a mers *Ionatan* şi s-a convins de toate acestea şi a spus: „Copii şi frați, aceasta nu este o pescuire obişnuită!

„Aici a contribuit o putere mai înaltă; de aceea vrem noi însă să şi aşteptăm astăzi până după miezul nopții şi vrem să vedem, dacă o asemenea putere mai înaltă nu vrea de aceea să-i dea de lucru forței noastre!

„Voi ați văzut eclipsa puternică; acesta este un semn sigur, că astăzi îl mai paște pe vreunul încă o nenorocire! De aceea vrem și noi să așteptăm până la miezul nopții, dacă cumva nu va avea nevoie cineva de ajutorul nostru!

„Mergeți de aceea și faceți barca mare, care are o pânză și zece vâsle tari, gata de plecare!“

Și cei trei slujitori au mers de îndată și au făcut aceasta.

Ei, însă, de-abia au fost încă gata cu punerea în stare de funcționare a bărcii mari, că a început atunci deja un vânt puternic să agite apa mării.

Atunci a vorbit Ionatan către cei trei: „Acum nu mai avem timp de irosit! Chemați-i pe cei zece fii ai voștri și puneți-i la vâsle! Tu, maestru pescar, ia cârma, și eu însumi voi prelucra cele două vâsle mari din față!

„Pânza trageț-o însă jos, deoarece avem noi un vânt potrivnic; și astfel să se meargă de îndată în numele Domnului afară în largul mării!“

Când ei vâsliseră astfel în larg o oră bună și avuseseră mult de lucru cu valurile puternice, au auzit ei atunci un țipăt de frică mare din largul mării puternic agitat.

Ionatan a cârmuit cu îndrăzneală în acea direcție și a ajuns într-un sfert de oră la o corabie mare romană, care era înțepenită pe un banc de nisip și era deja foarte înclinată de la împingerile valurilor.

De îndată au fost aruncate acări de funii, și toți oamenii - în jur de o sută la număr - au fost salvați, în a căror frunte se afla tocmai Cireniu al nostru cu Tullia și cu Maroniu Pilla.

180

Debarcarea norocoasă. Bucuria lui Ionatan. Mulțumirea lui Cireniu. Naufragiații în liniște. Salvarea corabiei înțepenite. Micul dejun comun. Smerenia lui Ionatan. Sosirea lui Iosif cu ai săi.

Cireniu însă l-a întrebat, cum se numea acea regiune în care se afla el și ce nume avea uriașul său salvator.

Și *Ionatan* a replicat: „Domnule, tu trebuie să fii străin pe aici, deoarece îți este necunoscută această regiune, care este plină de caracteristici!“

Și *Cireniu* a vorbit așa: „Prietene, o regiune deseori se aseamănă cu alta, și în bătaia lunii deseori nu îți recunoști nici măcar propria țară!

„Dar cel mai rău cu recunoașterea regiunii este atunci, când conștința a avut de suportat o frică de moarte!

„De aceea, fii tu bun și spune-mi cum se cheamă acest loc, în care m-a suflat vântul și furtuna aceea nenorocită!“

Și *Ionatan* a spus așa: „Dragul meu om, tu știi de acea regulă, de care se spune că nu este bine să-i spui de îndată celui salvat, unde se află acesta.

„Căci dacă este departe de locul său de destinație, atunci devine trist, deoarece aude aceste lucruri după frica trăită;

„dar dacă este el totuși după o schimbare a vântului aproape de locul său de destinație, atunci ar putea să-l coste viața bucuria care ar urma după ce a trăit el acea frică de moarte!

„De aceea salvatorul îi va spune doar după un anumit timp salvatului, ceea ce dorește el să știe!“

Dar când *Cireniu* a auzit acest răspuns de la salvatorul său necunoscut, a început el să vorbească aceste cuvinte:

„Într-adevăr, tu ești un nobil salvator și tu ai și înțelepciunea necesară pentru aceasta; de aceea menține cursul acesta cu hărnicie, ca noi să ajungem imediat pe țărâm!“

Și *Ionatan* a vorbit: „Iată, golful se poate vedea deja, se întinde ca un braț subțire!

„Dacă noi am fi într-un punct stabil și liniștit deja de multă vreme am vedea noi cabana mea de pescar!

„Intr-o jumătate de oră vom fi pe țărâmul uscat; căci vântul este într-adevăr foarte favorabil pentru noi!“

Cireniu a fost mulțumit cu acest răspuns, și Ionatan i-a condus ca o săgeată de repede prin acel golf și în câteva minute au ajuns ei la malul dorit.

Când barca a fost ancorată de mal, au coborât imediat toți pe pământ, și *Cireniu* a început să-I mulțumească cu voce tare Dumnezeului din Israel, că El l-a salvat pe el împreună cu toți cei credincioși lui.

Când *Ionatan* a auzit acestea, că Cireniu, pe care nu-l cunoștea încă la acea vreme l-a lăudat pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac și a lui Iacov, a început să vorbească:

„Prietenul meu, acum sunt eu dublu fericit, deoarece eu am salvat un evreu; deoarece și eu sunt un fiu a lui Avraam!“

Și *Cireniu* a vorbit: „Nu sunt chiar așa cum spui tu, deoarece eu sunt un roman; dar cu toate acestea cunosc eu sfințenia Dumnezeului tău și îl recunosc de aceea doar pe El.“

Și *Ionatan* a vorbit: „Aceasta este și mai bine! Mâine vrem noi să vorbim mai multe; dar pentru astăzi mergeți voi să vă odihniți!

„Iată, cabanele mele sunt destul de mari și de curate! Paie am eu foarte multă, de aceea faceți-vă voi un culcuș; eu însă mă voi întoarce de îndată și mă voi uita dacă se mai poate repara vasul vostru!“

Dar *Cireniu* a vorbit: „Prietene, aceasta are timp și mâine!“

Ionatan însă a replicat aşa: „Mâine este sabatul; şi aceasta înseamnă odihna totală de la orice fel de lucru! De aceea trebuie rezolvat totul înaintea răsăritului!“

Imediat după aceste cuvinte s-a urcat din nou Ionatan împreună cu ajutoarele sale înapoi în barcă şi au vâslit în direcţia corabiei, deoarece şi-a mai pierdut vântul din intensitate, cu o viteză mult mai mare la corabia lui Cireniu şi nu au avut prea mult de reparat la aceasta, deoarece apa mării şi luna plină le-a fost de mare ajutor.

El a pus mâna imediat pe frânghie, a strâns-o de barcă şi a vâslit plin de bucurie în acel golf şi aşa a adus vasul cel mare într-un port sigur şi a lăsat ca vasul să fie ancorat de ţărâm prin mijlocul unei frânghii lungi, deoarece el nu putea ajunge la ancoră.

După acest lucru care a durat aproape trei ore s-a întors Ionatan de dimineaţă înapoi acasă, s-a pus la locul său de odihnă şi a dormit aproape trei ore întregi împreună cu ajutoarele sale.

Şi Cireniu împreună cu ai săi au dormit până destul de târziu în dimineaţa următoare.

Când s-a trezit *Ionatan* proaspăt întărit, a început să-L laude şi să-L slăvească pe Dumnezeu în copilul lui Iosif şi s-a gândit ce a vorbit acesta spre el.

După aceea le-a ordonat femeilor, să taie cele mai bune bucăţi de ton - care au fost aproximativ treizeci de bucăţi la număr - să le frigă pentru oaspeţi, şi la acest lucru a ajutat şi el împreună cu toate ajutoarele sale.

După ce a trecut o oră şi a fost pregătit micul dejun, a mers Ionatan însuşi în cabane şi i-a trezit pe invitaţii săi salvaţi.

Cireniu s-a trezit primul şi s-a simţit bucuros şi întărit şi l-a întrebat de îndată pe Ionatan, dacă acesta a mai dat de vasul lor.

Şi *Ionatan* a vorbit: „Ridică-te, şi uită-te afară pe geam!“

Şi *Cireniu* s-a ridicat miediat în picioare, s-a uitat afară pe geam şi şi-a văzut corabia cea mare nevătămată în port.

De această privelişte el s-a bucurat peste măsură, da, a fost cât se poate de mulţumit faţă de măreţul salvator Ionatan şi a vorbit aşa:

„O prietene, o astfel de faptă nu poate rămâne nerăsplătită; într-adevăr, această faptă vreau eu s-o răsplătesc într-un fel, aşa cum doar împăraţii pot răsplăti!“

Ionatan a vorbit însă: „Prietene, lasă acum totul cum este; dar vino cu toţi cei prezenţi la micul dejun!“

Şi *Cireniu* a vorbit cât se poate de mirat: „Ce, tu doreşti să ne mai şi serveşti? O tu nobil bărbat! Atunci când voi afla de la tine, cine eşti tu, atunci vei afla şi tu, cine sunt eu, şi ţie ţi se va da o mare răsplată!“

După aceste cuvinte s-au ridicat toţi cei prezenţi şi l-au urmat pe Ionatan în cabana cea mare, unde era deja pregătit micul dejun, şi toţi au început să mânânce peştele bine pregătit cu mare poftă şi l-au lăudat pe Ionatan peste măsură.

Ionatan însă a spus: „O nu mă lăudaţi pe mine; căci la toate acestea are meritul Altcineva - şi nu eu!

„Eu am fost decât o unealtă a Aceluia, care m-a trimis şi mi-a arătat, că eu voi avea de rezolvat un lucru foarte important în această noapte.

„Şi aşa s-a şi întâmplat; eu te-am găsit pe tine la ananghie şi am devenit salvatorul tău, şi toate acestea au fost voinţa Celui mai înalt.

„Această voinţă sfântă am respectat-o eu, şi conştiinţa, că am îndeplinit voinţa lui Dumnezeu cu dragoste pentru El, este cea mai înaltă răsplată pentru mine, - şi dacă tu ai fi un împărat, tu nu mi-ai putea da o altă răsplată mai mare!

„De aceea te rog eu să nu te mai gândeşti în tine la vreo altă răsplată.

„Repară-ţi tu doar vasul tău cel mare, şi dacă eu voi afla capătul drumului tău, atunci te voi ajuta eu pe tine din toate puterile mele!“

Aici începe să vorbească *Cireniu:* „Prietene, acest lucru îl vei afla tu imediat!

„Iată, capătul călătoriei mele de această dată este Ostrazine în Egipt; căci eu sunt guvernatorul şi sunt un frate al împăratului! Numele meu este Cireniu Quirinus.“

La aceste cuvinte a picat Ionatan în genunchi şi a început să implore mila, dacă cumva el a rostit vreun cuvânt nedrept.

Când Cireniu a vrut să-l ridice în picioare pe Ionatan, a venit Iosif cu întreaga sa companie, să-l viziteze pe Ionatan, deoarece acesta a promis că nu va mai trece pe la Iosif până când acesta nu va ajunge în vizită la el.

181

Ionatan şi Cireniu adânciţi în discuţii. Mirarea lui Iosif despre vasul străin şi explicaţiile lui Ionatan. Atenţia superstiţioasă a salvatorului şi învăţarea sa. Reântâlnirea emoţionantă între copilaş şi Cireniu.

Iosif însă nu a mers imediat înăuntru în cabană, ci a trimis un mesager prin care Ionatan să fie anunţat de sosirea sa.

Ionatan s-a ridicat de îndată şi a vorbit spre Cireniu:

„Alteţe înaltă şi consulară, eu mai rog încă o dată pentru iertarea mea, dacă am comis cumva o nelegiuinţă prin duritatea mea totuşi bună!
„Căci cum este la mine totul masiv, aşa este la unele ocazii şi limba mea!
„Dar acum trebuie să ies eu din nou afară; căci vecinul şi minunatul meu prieten a venit astăzi la mine!“
Şi *Cireniu* a vorbit spre Ionatan: „O prietene, o tu scumpul meu salvator, fă ceea ce doreşti, şi nu te uita la mine, acela care îţi este ţie îndatorat!
„Eu îmi voi schimba doar hainele şi te voi urma de îndată!“
Acum l-a părăsit Ionatan pe Cireniu şi a mers imediat afară ca să-l primească pe Iosif.
Iosif însă a mers mai în sus spre mal, acolo unde se afla vasul, pentru a-l putea vedea din apropiere.
Şi Ionatan a mers imediat după Iosif şi compania acestuia şi i-a ajuns pe aceştia de îndată.
După ce s-au salutat amândoi şi l-a ridicat în braţe Ionatan, pe copilaşul care venea fugind spre el şi a început să-L alinte,
a întrebat plin de mirare *Iosif* pe prietenul său mare:
„Dar frate, spune-mi tu, - de unde ai acest vas minunat?
„Sau au ajuns în acest vas oaspeţi şi călători?
„Într-adevăr, acest vas este minunat, astfel de modele se pot vedea cum ajung aici de la Roma!“
Şi *Ionatan* a vorbit: „O prietene, iată, de aceea a trebuit ca eu să-ţi părăsesc ieri casa!
„O furtună şi vântul acesteia au aşezat un vas roman pe un banc de nisip în afara golfului.
„Prin efortul depus de mine - prin milostivirea copilaşului tău - am reuşit eu, să salvez acest vas, înainte ca acesta să se poată scufunda.
„Cei salvaţi, cam o sută la număr, se află încă în locuinţa mea, care din fericire este destul de mare pentru toţi;
„şi eu mă gândesc, că ei vor pleca încă astăzi, deoarece locul final al călătoriei lor este şi aşa oraşul nostru, după câte mi-au spus ei mie.
„Ei nu ştiu într-adevăr unde se află - căci aceasta nu trebuie să le spui imediat celor salvaţi -,
„când ei vor pleca de aici, atunci le voi îndica eu şi aşa direcţia destinaţiei lor!“
Şi *Iosif* l-a întrebat pe Ionatan, dacă cei salvaţi nu au spus, cine şi de unde veneau ei.
Ionatan a răspuns însă: „Tu ştii foarte bine că nu este voie să pârăşti;
„căci atâta timp cât cei salvaţi nu au plecat încă, nu avem noi voie să le spunem numele, deoarece acest lucru i-ar putea afecta la următoarea călătorie!“
Aici a început să vorbească *copilaşul* spre Ionatan: „ O bărbatule, tu ai într-adevăr o inimă nobilă, în care nu locuieşte nici măcar puţină răutate;
„dar ce are de-a face cu nişte superstiţii vechi, de acestea eşti încă bogat umplut!
„Dar aici este şi aşa mai bine să taci decât să vorbeşti; căci în câteva clipe se va rezolva situaţia aceasta!“
Dupa ce copilaşul a vorbit aceste cuvinte, a ieşit *Cireniu* împreună cu compania sa din cabană şi a mers spre vas, adică exact în acel loc, unde se afla de fapt Iosif.
Când au ajuns acolo, a început să vorbească acesta spre Tullia: „Femeie!Uită-te cu atenţie! În compania salvatorului nostru nu se află oare acei oameni, din cauza cărora am călătorit noi aici în Ostrazine?
„Pentru numele lui Dumnezeu, cel viu! Eu nu am văzut până acum ceva mai asemănător! şi iată, gazda noastră a luat un copilaş în braţe, care seamănă leit cu cel sfânt, a cărui tată este prietenul nostru ceresc din Ostrazine!“
Aici a cerut copilaşul să fie aşezat din nou pe pământ şi a început să fugă, după ce s-a întâmplat aceasta, în faţa lui Cireniu, care era deja foarte aproape.
Şi Cireniu a rămas în loc şi a privit cu mare atenţie copilaşul care venea în mare fugă spre el.
Dar copilaşul a început să vorbească, când a fost încă la trei paşi depărtare de Cireniu:
„Cireniu, Cireniu, dragul Meu Cireniu, aşa cum fug Eu spre tine; de ce nu fugi şi tu exact aşa spre Mine?“
Aici a recunoscut *Cireniu* copilaşul, a picat imediat în genunchi împreună cu Tullia şi a început să zbiere de-a dreptul:
„O Dumnezeul meu, o Domnul meu! Cine -- unde sunt eu, că Tu - o Dumnezeul meu! - Tu, Creatorul meu, viaţa mea, Acela care eşti totul pentru mine, mă întâmpini pe mine în acest loc străin?“
Dar *copilaşul* a început să vorbească: „Dragul Meu Cireniu, tu eşti deja la locul potrivit; căci acolo unde sunt Eu, acolo este locul potrivit şi pentru tine! Iată, acolo vine deja Iosif, Maria, Eudokia, fraţii Mei şi cei opt copii ai tăi!“
Aici a început să vorbească *Cireniu:* „O Tu viaţa mea, acum am primit prea *multă* fericire deodată!“ După aceste cuvinte a început să plângă de fericire şi nu a putut rosti nici un cuvânt, deoarece l-a cuprins un sentiment de sfinţenie.

182

Despre îndoirea inimii în loc de cea a genunchilor. Salutul lui Iosif spre Cireniu.
Despre binecuvântarea crucii şi a triumfului de încredere în Dumnezeu.
Bucuria lui Cireniu din pricina apropiatul oraş Ostrazine.

Acum a apărut şi Iosif şi a început să plângă de bucurie împreună cu Maria, deoarece îl vedea din nou după doi ani de zile pe prietenul lor Cireniu.
Dar copilaşul a vorbit spre Cireniu: „Cireniu, este suficient, dacă îți apleci inima plină de dragoste în fața Mea;
„Dar genunchii tăi poți să-i îndrepți! Deoarece iată, tu ai mulți slujitori cu tine, care nu Mă cunosc încă, şi de aceea să nu Mă dai în vileag prin închinarea ta!
„De aceea ridică-te de la pământ, şi fă ceea ce face Iosif, Ionatan, Maria şi toți ceilalți; chiar şi femeia ta să se ridice în picioare!"
După aceste cuvinte s-a ridicat *Cireniu* împreună cu Tullia, au luat copilul în brațe şi au început să-L alinte din răsputeri.
Cu copilaşul în brațe s-a apropiat mai tare de Iosif şi a început să vorbească aceste cuvinte spre el:
„Să fii salutat din adâncul inimii mele! Cât de des s-a zbătut inima mea în dorul ei pentru tine;
„Doar treburile statale s-au adunat în ultimii doi ani, că nu am mai putut să-mi fac timp, pentru a putea urma cererea aceasta sfântă a inimii mele!
„Acum am putut eu rezolva totul, ca eu să te pot vizita un timp scurt pe tine, prietenul meu sfânt.
„Dar chiar acum, după ce am urmat dorința inimii mele, era să mă prăpădesc, dacă acest copilaş sfânt nu mi-ar fi trimis un salvator în întâmpinarea mea!
„O prietenul şi fratele meu, eu am avut de întâmpinat destul de multe în aceşti doi ani!
„Persecuție, trădare, pâre la împărat şi multe alte lucruri foarte neagreabile a trebuit eu să înfrunt!
„Dar eu m-am gândit la acestea tot timpul la ceea, ce mi-a spus o dată cu doi ani în urmă copilul cel mai sfânt, anume, că El îi ciupeşte şi îi trage de mânecă pe aceia, pe care îi iubeşte.
„Şi într-adevăr, toate aceste furtuni în jurul cugetului meu n-au fost desigur nimic altceva decât o sumedenie de alintări ale acestui al meu Domn al tuturor Domnilor!
„Pentru că oriunde s-a ridicat un val împotriva mea şi amenința să mă înghită cu tot cu piele şi păr,
„atunci s-a şi zdrobit el de un val contrar şi mai puternic şi nu a rămas nimci altceva în plus decât numai o spumă înfumurată şi goală!
„Şi astfel sunt eu acum şi aici după o primejdie mare înfruntată, care amenința să înghită totul, şi am ajuns foarte sănătos şi mă aflu acum în compania ta pentru mine atât de sfântă, şi toată furtuna care m-a speriat, a încetat şi s-a dus ca la o odihnă veşnică!"
Aici l-a îmbrățişat *Iosif* pe Cireniu şi a spus: „Da, frate în Domnul, cum ai vorbit tu acum, aşa şi este!
„Eu am ştiut în secret chiar tot timpul ceea, ce s-a întâmplat cu tine; dar eu l-am slăvit de aceea întotdeauna pe Domnul, că El te îndrăgeşte aşa de mult.
„Acum, însă, uită-te acolo înspre răsărit, şi tu vei recunoaşte uşor oraşul şi încă mai uşor vila ta!
„Lasă de aceea să fie îngrijită corabia ta şi mergi cu mine; de-abia acasă vrem noi să discutăm după pofta inimii noastre!"
Când Cireniu s-a uitat acolo şi a recunoscut foarte acuşi vila, atunci s-a pierdut el de tot, şi nu se putea minuna îndeajuns despre toate acestea.

183

Intâmplările de călătorie ale lui Cireniu şi rugămintea lui pentru explicare adresată lui Iosif. Răspunsul pe ocolite a lui Iosif. Lămurirea nesatisfăcutului Cireniu prin copilaş. Plecarea comună la vila lui Iosif.

Când *Cireniu* s-a minunat îndeajuns, deoarece el s-a convins în toate părțile despre exactitatea spuselor lui Iosif, de-abia aici a început el foarte stupefiat să vorbească iarăşi ordonat şi i-a spus lui Iosif:
„Da, tu prietenul meu ales, să se înâmple de îndată după cererea ta!
„Dar două lucruri mai trebuie mai înainte să fie încă luate în considerație!
„Mai întâi trebuie răsplătit salvatorul meu mare - şi acest lucru într-un mod împărătesc - ,

„şi în al doilea rând trebuie eu încă să aflu mai înainte de la tine, cum a fost posibil aşa de fapt, că eu am fost naufragiat exact *încoace,* în care direcție am socotit eu cel mai puțin că sunt!
„Pentru că uite, deja începând de la Tir, am avut eu tot timpul un vânt puternic din est, care s-a transformat încetul cu încetul într-un adevărat orcan!
„Eu am plutit la voia întâmplării din pricina acestui vânt potrivnic deja zece zile în largul mării - Dumnezeu ştie, unde peste tot!
„Când însă eu am simțit în sfârşit o dată iarăşi ieri pământ tare sub picioarele mele cu ajutorul acestui salvator înalt, m-am gândit eu atunci că mă aflu în Spania, şi anume aproape de columnele lui Hercule!
„Şi acum sunt eu - în loc de presupusa Spanie - exact aici, unde am vrut eu să ajung aşa de fapt!
„O frate, o prietene, dă-mi numai o informare mică despre acest lucru!“
„Şi *Iosif* a spus: „Prietene, dar lasă totuşi mai întâi corabia ta examinată de oamenii tăi, dacă totul este în ordine, -
„de-abia atunci vreau eu să-ți fac ceva cunoscut cu milostivirea Domnului despre călătoria ta pe apă!“
Şi *Cireniu* i-a răspuns înțeleptului Iosif: „O prietene, tu îmi pari astăzi foarte ciudat!
„Mă pui la încercare? Sau ce este aceasta, ce tu ai de gând cu mine?
„Este totuşi astăzi ziua de odihnă a Domnului meu şi al tău, căreia i-ai dat tu altă dată peste tot o aşa de mare importanță!
„Şi într-adevăr, eu nu te înțeleg şi nici nu ştiu, de ce vrei tu astăzi să mă obligi să fac o muncă!
„Uite, Acesta de aici, care se odihneşte aici sfânt, prea sfânt în brațele mele, a pus desigur deja de mult corabia mea în ordine, de aceea îl iubesc eu mai presus de toate!
„Pentru ce ar fi atunci bună grija mea? Eu am fost într-un mare pericol şi am avut multe griji,
„dar toate grijile mele n-au folosit la nimic; pentru că numai El singur mi-a adus salvarea!
„De aceea vreau eu însă în viitor să nu mă mai îngrijesc de nimic şi voi lăsa foarte sigur corabia deja astăzi să se odihnească! Nu este aceasta potrivit astfel?“
Şi *copilaşul* l-a sărutat pe Cireniu şi a spus: „Iosif te-a încercat numai în numele Meu, pentru că tu ai vrut să-l răsplăteşti pe Ionatan înainte de a merge cu el la vilă!
„Eu îți spun însă, tu să nu-l răsplăteşti de loc pe Ionatan; pentru că Eu însumi sunt totuşi răsplata lui!
„De aceea pregăteşte-te numai, şi mergi cu Iosif; acasă are să-ți fie totul limpede!“ - şi Cireniu a făcut de îndată, ceea ce copilaşul l-a sfătuit, şi toți s-au dus înspre vilă.

184

Şederea împreună înviorătoare în frunzişul umbros al dealului.
Explicarea înțeleaptă a lui Iosif despre călătoria pe mare a lui Cireniu.
Cum îi conduce Domnul pe ai Lui.

Când, cu excepția lui Ionatan, toată compania a ajuns la vilă, a poruncit atunci de îndată *Iosif* către fiii săi, să se ocupe de o masă de prânz bună.
Şi Ionatan le-a înmânat lor spre acest scop încărcătura bună de cei mai aleşi peşti de ton, pe care i-a luat cu el.
După această poruncă s-a dus Iosif pe dealul preferat cu suita principală a lui Cireniu şi bineînțeles şi cu Cireniu însuşi, cu Maria, cu Ionatan şi cu copilaşul, pe care încă îl mai ducea Cireniu în brațe.
Şi Eudokia şi Tullia, precum şi cei opt copii n-au rămas în casă, ci au urmat de asemenea compania pe dealul foarte spațios.
Ajunşi aici, s-au aşezat toți pe băncile făcute de Iosif şi se dezmierdau sub umbra bine mirositoare a copacilor de roze, mirtă şi papirus.
Pentru că dealul avea două părți: prima era înconjurată cu pomi denşi, aceasta servea ziua, -
cealaltă era însă liberă şi folosea numai pentru timpul de seară şi de noapte, pentru a savura acolo aerul curat şi o privelişte liberă peste regiune precum şi către cer.
Astfel ajunşi în frunzişul minunat al dealului şi luând acolo loc, l-a întrebat *Cireniu* pe Iosif, dacă el n-ar dori să-i dea acum explicația dorită despre călătoria lui pe mare.
Şi *Iosif* i-a răspuns şi a spus: „Da, frate, aici este locul şi timpul potrivit pentru aceasta, şi aşa ascultă-mă aşadar!
„Uite, vântul dinspre răsărit reprezintă milostivirea lui Dumnezeu; acesta te-a împins furtunos spre Acela, pe care îl porți acum în brațele tale!
„Nu recunosc şi cunosc însă chiar foarte mulți milostivirea lui Dumnezeu, când şi cum înfăptuieşte ea.
„Astfel n-ai recunoscut-o nici tu, ce a avut de gând cu tine milostivirea atotputernică a Domnului.

„Tu te-ai considerat pierdut şi ai fost de părere, că Domnul a uitat pe deplin de tine;
„şi uite, când tu ai naufragiat pe bancul de nisip prin cea mai puternică milostivire a Domnului şi te-ai considerat ca fiind pierdut, de-abia aici te-a cuprins Domnul cu toată puterea şi te-a salvat de la orice scufundare!
„Astfel a fost însă tot timpul şi va fi veşnic modul Domnului, să-i călăuzească pe aceia, care erau şi vor fi pe calea înspre El!
„De ce te-a călăuzit însă Domnul astfel? - Uite, când în Tir şi împrejurimi a fost cunoscut faptul că tu vei merge cu corabia încoace, atunci s-au adunat trădători plătiți,
„au luat bărci de navigat şi vroiau să te atace într-un mod criminal în largul mării!
„Atunci a trimis Domnul deodată un vânt puternic dinspre est;
„acesta a împins corabia ta foarte repede departe de duşmanii tăi, că ei n-ar mai fi fost niciodată în stare să o ajungă.
„Dar deoarece duşmanii tăi totuşi nu te-au pierdut din ochi, ci te urmăreau tot timpul cu atât mai înverşunat, a fost atunci milostivirea Domnului asupra ta în formă de orcan.
„Acest orcan i-a înecat pe duşmanii tăi în mare şi a pus corabia ta în linişte la locul potrivit, unde ți-a venit atunci deplina salvare. - Cireniu, înțelegi tu acum călătoria aceasta a ta pe mare?“

185

Mulțumirea lui Cireniu acordată copilaşului pentru călăuzirea milostivă.
Cum să te rogi bineplăcut. Motivul principal pentru întruparea Domnului în trup.
Minunarea lui Cireniu din pricina progreselor celor opt copii.

Când *Cireniu* a auzit însă aceasta de la Iosif, atunci s-a adresat el de îndată la copilaşul care se odihnea în brațele lui şi i-a spus:
„O Tu, a cărui nume limba mea nu va fi niciodată demnă să-L pronunțe! Aceasta a fost în consecință o grămadă de milostivire din partea Ta, Tu Dumnezeul şi Domnul meu?
„Cum, în ce fel însă să-ți mulțumesc acum, cum să Te slăvesc şi să Te măresc pentru o asemenea milostivire mare şi minunată?
„Ce pot eu, un om sărac şi prost, să-ți dau într-adevăr ție în schimb, o Doamne, pentru că îmi eşti aşa de nemărginit de milostiv şi m-ai protejat mai mult decât inima Ta proprie?“
Şi *copilaşul* a spus: „Indrăgitul Meu Cireniu! Eu te-aş îndrăgi încă cu mult mai mult, dacă tu numai nu te-ai oftica întotdeauna astfel în fața Mea!
„Ce câştig am Eu şi tu, în sfâşit, dacă tu te oftici aşa în fata Mea?!
„Eu îți spun, fii tu mai degrabă bine dispus, şi iubeşte-Mă în inima ta ca şi toți ceilalți oameni, atunci îmi vei fi tu mai drag, decât dacă tu te oftici tot timpul pentru nimic şi iarăşi nimic!“
Şi *Cireniu* i-a spus foarte blând copilaşului:
„O Tu viața mea, Tu tot ce am eu! Nu am voie în sfârşit să mă rog la Tine, Dumnezeul şi Domnul meu?“
Copilaşul a răspuns însă: „O da, acest lucru poți tu într-adevăr să-l faci; dar nu cu tot felul de exclamații nesfârşite,
„ci numai în duhul tău, care este dragostea față de Mine în tine, şi în adevărul acesteia, care este aici o lumină dreaptă, care țâşneşte din flacăra iubirii!
„Eşti tu aşadar de părere că Eu devin prin rugăciunile oamenilor mai gras, mai puternic şi mai mare, decât cum sunt Eu oricum deja fără asemenea rugăciuni?
„O uite, de aceea M-am întruchipat Eu totuşi în acest trup din nemărginirea Mea veşnică, ca oamenii să se roage la Mine mai mult cu *dragostea* lor -
„şi să facă la aceasta economie cu gura, limba şi buzele lor! Pentru că un asemenea fel de rugăciune îl necinsteşte pe cel rugat şi pe cel care se roagă, fiindcă aceasta este un lucru mort, o proprietate a păgânilor!
„Ce faci tu aşadar cu prietenii şi frații tăi buni, când te întâlneşti cu ei?
„Uite, tu te bucuri de ei şi îi saluți şi le oferi mâinile, pieptul şi capul!
„Acelaşi lucru fă şi cu Mine, şi Eu veşnic nu voi cere de la tine altceva!
„Şi acum fii pe deplin vioi, şi uită-te puțin şi la copiii tăi, şi întreabă-i unele lucruri, despre ce au învățat ei deja,
„şi tu însuți vei avea o bucurie mai mare la aceasta şi îmi vei face şi Mie o bucurie mai mare, decât dacă vrei tu de o sută de ori una după alta să continui să te oftici şi să te exclamezi!“
Apoi a fost *Cireniu* destul de înviorat şi i-a chemat de îndată pe cei opt copii la sine şi i-a întrebat despre o grămadă de lucruri.

Copiii i-au dat însă la fiecare întrebare nişte răspunsuri aşa de temeinic bogate în cunoaştere, că el nu s-a putut minuna îndeajuns din această cauză.

Atunci a şi fost însă Cireniu pe deplin flatat din cauza a atâta bucurie; copiii se bucurau însă deasemenea, că erau aşa de deştepţi, şi Cireniu le-a făcut lor tuturor daruri din belşug şi l-a lăudat pe maestru.

186

„Cadoul de revanşă“ a băieţaşului Sixtus pentru tatăl Cireniu: o cuvântare despre substanţa şi înfăţişarea pământului. Adeverirea prin copilul Iisus.

A păşit însă după aceea *cel mai mare dintre cei trei băieţi* la Cireniu şi i-a spus:

„Tată Quirinu Cireniu! Deoarece tu ne-ai întrebat astfel despre aşa de multe lucruri şi nu ţi-am rămas datori cu nici un răspuns şi ai aflat bucurie din pricina noastră, a tuturor, -

„n-ai dori tu să primeşti pentru dragostea şi grija ta pentru noi de asemenea un mic cadou de revanşă de la mine?“

Cireniu a zâmbit la această întrebare şi i-a spus băieţelului:

„Cererea ta, dragul meu Sixtus, îmi este foarte îmbucurătoare şi dragă; dar tu trebuie numai să-mi descrii lucrul mai îndeaproape pe care vrei tu să mi-l faci cadou,

„şi eu vă voi spune atunci imediat vouă tuturor, dacă pot să-l primesc sau nu!“

La aceasta a răspuns *baieţaşul* şi a spus: „O tată Cireniu Quirinu, nu este un *lucru,* pe care vrem şi putem noi să ţi-l facem cadou,

„ci *o nouă ştiinţă,* despre care tu până acum nu ai cu siguranţă nici o idee!“

Când Cireniu a auzit aceasta de la Sixtus al său, i-a spus al atunci acestuia:

„Ascultă tu, dragul meu Sixtus, dacă astfel stau lucrurile, atunci poţi tu să-mi dăruieşti, atât de mult cât vrei, şi eu voi accepta totul cu plăcere!“

După această relatare din partea lui Cireniu a spus *băieţaşul:*

„Atunci, dacă ţie, o tată Quirinu Cireniu, îţi este aceasta pe plac, atunci ascultă-mă în sfârşit!

„Tu nu ai auzit până acum cu siguranţă încă niciodată în adevăr, cum arată pământul nostru, şi ce fel de formă are el!

„Ce crezi tu într-adevăr, ce fel de formă are el, pământul mare, care ne duce pe toţi şi ne hrăneşte prin milostivirea lui Dumnezeu în el?“

Şi *Cireniu* a rămas stupefiat la această întrebare şi nu ştia, ce să răspundă la aceasta.

După un timp de-abia i-a spus el băieţaşului: „Ascultă, băiete, întrebarea ta mă pune într-o mare încurcătură; pentru că eu nu pot să-ţi dau la aceasta nici un răspuns precis.

„Noi avem într-adevăr tot felul de presupuneri despre substanţa pământului; dar unde este vorba despre un adevăr concret, acolo nu se poate apărea cu presupuneri!

„De aceea vorbeşte tu numai acum pe deplin singur, şi eu te voi asculta şi îţi voi judeca atunci relatarea ta!“

Aici a fugit *băiatul* la un semn al lui Iosif în casă şi a adus foarte grijuliu acel glob pământesc, pe care l-a creat copilaşul dintr-o portocală în noaptea de dinainte din pricina eclipsei de lună.

Când *Cireniu* a văzut acest produs, s-a minunat el atunci şi a spus: „Da, ce este aşadar aceasta? Este acesta cumva chiar cadoul presupus?

„Tu ai spus totuşi mai înainte că, cadoul n-ar consta din nici un *lucru,* ci numai dintr-o analiză ştiinţifică!

„Acesta este însă chiar tocmai numai un *lucru* şi nu o analiză ştiinţifică!“

Băiatul a spus însă: „Dragă tată Quirinu Cireniu, aceasta este desigur adevărat, dar acest lucru eu nu ţi-l pot face cadou, pentru că el nu este al meu;

„dar el este aici necesar, ca tu să mă înţelegi!“

Aici a început băiatul cu ajutorul globului pământesc să explice ca un profesor substanţa pământului, şi aceasta cu o asemenea temeinicie, că ea l-a transpus pe Cireniu în cea mai adâncă minunare.

Şi când băiatul a fost gata, a spus *copilaşul* către Cireniu: „Astfel este aceasta! Ca ţie să-ţi rămână însă o amintire, de aceea să fie şi acest pământ mic al *tău,* până ce tu, o dată, în împărăţia Mea, vei primi unul mai mare!“

187

Bucuria lui Cireniu asupra globului pământesc primit ca cadou şi rugămintea lui în ceea ce îl priveşte pe August.
Răspunsul adânc înțelept al copilaşului cu îndicația
la ordinea Dumnezeieească.

Cireniu a fost aşa de bucuros de acel cadou, că nici nu ştia ce să facă de atâtă fericire.

După un timp, în care a privit la globul pământesc din toate părțile şi după ce s-a convins de expunerea tuturor punctelor cunoscute de el, a început el să vorbească acest cuvinte cu voce tare:

„Iosif, acest glob este acum într-adevăr o dovadă enormă pentru noi despre Acela, care a creat în trecut pământul!

„Căci ce i-a fost Atotputernicului mai greu, să creeze un pământ mare, sau să creeze un pământ aşa de mic spre învățarea noastră, decât cel mare care ne poartă?

„Eu cred, că aceste două lucruri sunt absolut identice!

„ O Doamne, o Dumnezeule mare, ce fel de desăvârşire trebuie să trăiască în Tine, că îți sunt aşa de uşoare astfel de lucruri cu adevărat minunate!

„Cine se uneşte cu ființa Ta, acela este deja cât se poate de fericit, aici, pe pământ!

„Cine te-a găsit pe Tine şi te poartă cu dragoste în inima lui, cât de nemărginit de bucuros trebuie să fie acel om!

„O cât de groaznic mi se par acum toate treburile îngâmfate ale oamenilor lumeşti!

„ O tu sărac frate al meu, Augustus! Dacă ai ştii şi ai cunoaşte tu, ceea ce ştiu şi cunosc eu, cât de mult te-ar scârbi atunci tronul tău care se mişcă!

„O Tu micul meu Iisus, Tu, care eşti viața mea, Tu, ce însemni totul pentru mine! Nu ai vrea Tu oare, să-i arăți fratelui meu prin puterea ta măreață, cât de neimportant şi cât de murdar este de fapt tronul său?"

Şi *copilaşul* a început să vorbească: „Cireniu, uită-te la toate creaturile acestui pământ,

„şi tu vei găsi printre ele mai bune sau mai rele decât tine!

„Crezi tu oare, că şi față de Mine sunt ele aşa?

„Iată, leul este un animal înfricoşător şi nu scuteşte nici o viață cu mânia sa!

„Ți s-a părut că tot aşa se comportă şi animalul față de Mine?

„'Nici din greaşeală', ai spune tu în gând, 'deoarece acest rege al deşertului mi-a salvat până acum de două ori viața!'

„Iată, aşa stau lucrurile şi cu fratele tău; el nu poate fi ca *tine* şi tu nu poți fi ca şi *el!*

„Căci Eu am creat ființe diferite, pentru că este nevoie de ele aşa cum sunt în ordinea Mea veşnică!

„Şi aşa a trebuit să se întâmple, că fratele tău a fost, ceea ce este, şi tu ai devenit ceea, ce eşti tu acum!

„Dar dacă fratele tău ar vorbi:'Domnul meu, eu nu ştiu ce sunt şi nu ştiu nici ce fac, ci doar puterea ta este în mine, şi eu acționez în întregime după aceasta!',

„ atunci este fratele tău aşa de drept ca şi tine, şi tu nu vei mai trebui să-ți faci griji pentru el; căci o dată, va ieşi la iveală fiecare lucrare a tuturor persoanelor!"

- Acest discurs i-au schimbat în bine gândurile lui Cireniu despre Augustus, şi el a început de aceea să se uite din nou la micul său glob pământesc.

188

Mărturisirea de dragoste a lui Cireniu pentru Domnul.
Proba următoare: Moartea Tulliei. Tristețea profundă a lui Cireniu.
Observațiile drepte ale copilaşului dezamăgit şi efectul bun asupra lui Cireniu.

Dar după ce s-a uitat din nou Cireniu cu mare atenție la globul acela pământesc, a cerut *copilaşul* să i se de-a drumul, pentru a sări încoace şi încolo pe acel deal.

Şi *Cireniu* l-a aşezat cu blândețe pe pământ şi a început să-i vorbească:

„ O Tu viața mea, o Tu vindecarea mea, o Tu, ce eşti totul pentru mine! Doar cu mâinile mele îți dau drumul în felul corporal;

„dar pe veci, pe veci nu îți voi mai da drumul din *inima* mea; căci acolo trăieşti Tu acum singur, - da, doar Tu eşti singura mea dragoste!

„ Într-adevăr, dacă te-aş avea doar pe Tine, Mântuitorul meu, atunci este lumea cu toate bogățiile mai mult fără sens, decât un nimic mare şi gol!“

Aici s-a ridicat din nou în picioare *copilaşul,* s-a întors spre Cireniu şi a început să vorbească spre acesta:

„Eu trebuie să rămân totuşi la tine - cu toate că aş sări cu mare drag aici pe deal - , pentru că tu Mă iubeşti aşa de mult!

„Dacă te-ai fi uitat tot timpul la pământul acela mic, iată, atunci m-aş fi plictisit puțin în compania ta;

„ dar pentru că ți-ai întors inima şi întreaga atenție asupra Mea, a trebuit ca Eu să rămân la tine şi de aceea nici nu mă pot despărți de tine!

„Dar ascultă tu, dragul Meu Cireniu, ce va spune oare *femeia* ta, deoarece ea a auzit cu siguranță, că tu Mă iubeşti doar pe Mine?!“

Şi *Cireniu* a vorbit aşa: „Doamne, dacă te am eu doar pe *Tine,* ce să mai îmi pese mie de femeia mea sau de întreaga lume? Iată, toate acestea nu valorează pentru mine nici măcar un ban foarte uşor!

„O Tu, Iisus al meu, ce fericire poate fi mai mare decât doar aceea, să te iubesc pe Tine mai presus de toate şi să fiu la rândul meu iubit de Tine?!

„De aceea mai degrabă aş desconsidera-o pe Tullia, înainte ca eu să mă îndepărtez doar un strop de dragostea față de Tine!“

Şi *copilaşul* a început să vorbească: „Cireniu, dar dacă Eu te voi testa puțin , crezi tu oare, că vei rămâne la ceea ce ai spus tu acum?“

Şi *Cireniu* a început să vorbească: „După sentimentul meu actual ai putea să sfărâmi sub picioarele mele pământul şi să mi-o iei de mii de ori pe Tullia, dacă ar fi posibil acest lucru, şi eu nu m-aş îndepărta nici un strop de dragostea pe care ți-o port!“

Aici a căzut Tullia la pământ, aşa de parcă ar fi lovit-o un trăsnet, şi a fost pe loc moartă.

Toți cei prezenți s-au speriat foarte tare. S-a adus de îndată zeamă de lămâie proaspătă şi apă proaspătă care i-a fost dată ei!

Dar tot efortul a fost în zadar; deoarece Tullia murise.

Când *Cireniu* a văzut că Tullia a fost într-adevăr moartă, şi-a ascuns chipul şi a început să devină foarte trist din această cauză.

Dar acum l-a întrebat *copilaşul* pe Cireniu cel plin de tristețe: „Cireniu, cum îmi pari tu Mie acum? Iată, pământul este încă întreg, şi femeia ta nu a murit încă de mii de ori, aşa cum ai cerut tu, - şi tu te-ai întristat exact aşa de parcă ai fi pierdut totul pe această lume!

„Nu mă ai ca mai înainte, Eu, care am fost totul?! Cum poți de aceea să fii aşa de întristat?“

Aici a suspinat adânc *Cireniu* şi a vorbit cu greutate: „O Doamne, eu nu am ştiut cât de prețioasă este Tullia pentru mine, atâta timp cât am avut-o; pierderea ei mi-a arătat mie acum adevărata ei valoare!

„De aceea sunt trist şi voi rămâne o viață întreagă trist din pricina ei, care mi-a fost o femeie loială şi un adevărat ajutor!“

Aşa a suspinat adânc *copilaşul* şi a început să vorbească: „O voi oameni, schimbători ca vântul, cât de puțină stabilitate locuieşte în inima voastră!

„Dacă voi sunteți deja aşa în *prezența* Mea, cum veți fi voi oare atunci, când Eu nu am să mă mai mişc printre voi?

„Cireniu, ce am însemnat Eu pentru tine acum câteva minute, şi ce însemn Eu pentru tine acum?

„Chipul tău îl ascunzi în fața Mea aşa cum îl ascunzi şi în fața lumii, şi inima ta este plină de tristețe, deoarece de abia doreşti să asculți tu vocea Mea!

„Eu însă îți spun: Într-adevăr, tu nu eşti încă demn de Mine!

„Căci cine îşi iubeşte mai mult nevasta decât mă iubeşte pe Mine, acela nu este demn de Mine, deoarece Eu sunt mai mult decât o femeie care a fost creată prin puterea Mea!

„Eu îți spun: pe viitor, gândeşte-te bine la tot ce spui, căci, altfel, nu îmi mai vei vedea chipul pe această lume!“

După aceste cuvinte a mers copilaşul la Iosif şi a vorbit către acesta aşa: „Iosif, lasă să fie adus cadavrul în cămăruță şi să fie aşezat într-un sicriu!“

Iosif a vorbit însă: „Dragul meu fiu, nu se va mai trezi în veci la viață?“

Şi *copilaşul* a vorbit: „Nu mă întreba pe Mine despre aceasta; căci nu mi-a venit încă timpul, şi de aceea fă ceea, ce ți-am sups Eu ție!

„Iată, femeia aceasta a fost geloasă pe Mine, atunci când a recunoscut Cireniu dragostea sa față de Mine; acea gelozie şi acea invidie de dragoste a omorât-o aşa de repede! De aceea nu mă întreba pe Mine mai departe, ci lasă să fie dusă în acea cămăruță şi să fie aşezată într-un sicriu; deoarece ea a murit într-adevăr!“

După aceste cuvinte a lăsat *Iosif* să fie dus cadavrul în casă şi să fie aşezat un sicriu într-o cameră alăturată şi să fie pus trupul neânsuflețit în acesta.

Toți au mers la Cireniu şi au început să-l consoleze din cauza pierderii soției sale.

Cireniu însă şi-a dezvăluit din nou chipul, s-a ridicat ca un adevărat erou şi a spus aceste cuvinte:

„O dragi prieteni, nu mă consolați în zadar; căci eu mi-am găsit consolarea în propria mea inimă,

„şi una mai bună nu puteţi să-mi daţi voi!
„Vedeţi, aici mi-a dat Domnul femeia aceasta nobilă, şi El mi-a luat-o din nou înapoi; deoarece El singur este Domnul asupra tuturor vieţilor!
„Să fiţi de aceea cu toţii liniştiţi, şi numele Său sfânt să fie lăudat şi slăvit pe veci!
„Este într-adevăr o lovitură puternică în inima mea carnală; dar eu o simt de aceea cu mult mai înviorătoare pentru spiritul meu!
„Căci prin aceasta m-a eliberat Domnul, şi eu aparţin doar Lui, pentru că m-am eliberat de legăturile pământeşti, şi doar El este acum locuitorul sfânt al inimii mele! De aceea nu trebuie să mă consolaţi; doar El este singura mea consolare pe veci!"
„Aici a venit din nou *copilaşul* la Cireniu şi a spus către acesta: „Amin! Aşa să fie pe vecii veciilor!
„Ca o adiere vor trece aceşti ani pământeşti, în care noi vom mai fi aici; dar după aceea vei fi tu acolo, unde voi fi Eu printre aceia, care Mă iubesc aşa ca tine! Aşa să fie veşnic, veşnic, veşnic!"

189

Iosif îl cheamă pe Cireniu la masă. Refuzul lui Cireniu şi indicarea sa spre săturarea sa prin Domnul. Lauda copilaşului asupra lui Cireniu.

Dar acum au venit şi *fii lui Iosif* şi au spus, că mâncarea este deja pregătită.
Şi *Iosif* a mers spre Cireniu şi i-a spus acestuia, care se ocupa din nou cu copilaşul, şi l-a întrebat, dacă va putea mânca el oare din cauza a atâta tristeţe.
Şi *Cireniu* a spus: „ O minunatul meu frate, crezi tu oare, că îmi este foame în vreun fel?
„Uită-te puţin aici! Cum poţi să devii înfometat în compania Aceluia, care în fiecare clipă satură miliarde şi milarde?!
„Dar ce are de-a face cu aşa zisa trişteţe, îi spun eu din belşugul dragostei mele, Celuia care m-a creat:
„Cum aş putea să fiu eu oare trist în compania Domnului tău şi al meu?!
„Iată, acolo unde arunci o sământă de grâu în pământ, şi aceasta putrezeşte, acolo va pune El o mie în locul acelei sământe putrezite!
„Deci, şi aici aşa stau lucrurile: unde ia Domnul unul, va da El acuşi o mie pentru acel unul.
„El mi-a luat-o într-adevăr pe Tullia cea invidioasă, dar pentru aceasta mi s-a dat în loc chiar pe El!
„O frate, ce nemărginită completare este aceasta pentru o astfel de pierdere minoră!
„ În locul femeii mele pot să-L numesc acum pe *El,* ca fiind al meu pe veci!"
Aici a început să vorbească *Iosif* : „O frate, tu ai devenit mare în faţa Domnului; într-adevăr, tu ai fost un păgân - şi acum eşti mai bun decât mulţi alţi evrei!
„Da chiar eu trebuie să recunosc aceasta în faţa ta: inima şi gura ta mă ruşinează chiar şi pe mine;
„căci o astfel de conformare în voinţa Domnului nu am trăit-o nici măcar la mine!"
La aceasta s-a ridicat *copilaşul* în picioare şi a început să vorbească: „Iosif, Eu ştiu de ce te-am ales pe tine; dar mai mare nu ai fost tu în faţa Mea cum eşti acum, deoarece ţi-ai recunoscut slăbiciunea în faţa unui păgân!
„Eu însă îţi spun, pentru că i-ai dat deja lui Cireniu dovada, că el este acum mai bun decât mulţi alţi evrei:
„Cireniu, este acum mai mult decât Avraam, Isaac şi Iacov, şi mai mult decât Moise şi profeţii, şi mai mult chiar decât David şi Solomon!
„Deoarece faptele lor au fost drepte prin credinţă şi prin frica mare faţă de Dumnezeu în inimile lor;
„Cireniu, însă, este un om serios, pe care l-a trezit *dragostea* Mea, şi el este mai mult decât toată adunarea cea veche, care a fost moartă, în timp ce Cireniu este într-u totul viu!
„Tu cunoşti minunăţiile templului din Ierusalim; este o lucrare a înţelepciunii Salomonice.
„Cireniu însă mi-a construit prin credinţa sa în inima lui un nou şi viu templu, în care eu voi trăi pe veci, şi acest fapt contează mai mult decât toată înţelepciunea lui Solomon!"
Aici a început să plângă *Cireniu* plin de fericire, şi Iosif cât şi Maria şi-au scris acest cuvinte adânc în inimile lor; căci ele erau pline de putere şi de viaţă.

190

Indemnul copilaşului către Iosif pentru a mânca şi a se juca şi el cu ei.
Interveniţia în discuţie a Mariei şi a lui Pilla. Replica puternică a copilaşului.
Trezirea Tulliei.

Copilaşul i-a spus însă după aceasta iarăşi lui Cireniu:
„Cireniu, tu eşti acum bine săturat în inima ta, şi această saturare îţi va rămâne pe veci;
„dar trupul tău este flămând, şi tu ai nevoie de o întărire spre acelaşi scop, pentru care scop Eu însumi necesit pentru trupul Meu o întărire naturală.

„De aceea mergi tu numai cu Mine jos în casă; acolo vrem noi să mâncăm un peşte bun, pe care Ionatan l-a luat astăzi cu el şi pe care fraţii Mei l-au pregătit destul de bine!

„Pentru că Eu trebuie să-ţi spun că mănânc peştii cu mult mai mult drag decât mâncarea searbăda evreiască pentru copii, şi Eu Mă bucur deja într-adevăr din pricina unei bucăţi bune!

„O Eu îţi spun, tu cel mai drag Cireniu al Meu, după mâncare trebuie tu atunci să te joci puţin cu mine, şi copiii tăi să facă aceasta!

„Tu nu eşti încă bătrân şi poţi de aceea totuşi să salţi şi să sari cu Mine puţin încoace şi încolo!“

Această limbă curat copilăroasă a copilaşului l-a bucurat pe Cireniu atât de mult, că el a uitat-o de tot pe Tullia care murise, cu toate că, compania lui se întrista din pricina ei

şi unii din companie au început însă să se îngrijoreze şi pentru Cireniu din cauza veseliei lui, care le părea să fie o nebunie.

Maroniu însuşi s-a dus la Cireniu şi l-a întrebat de starea lui sufletească.

Copilaşul i-a răspuns însă de îndată în locul lui Cireniu şi a zis:

„O Maroniu, nu te îngrijora din pricina acestui prieten al Meu; pentru că acesta nu a fost încă în toată viaţa lui mai liber de nebunie decât acum!

„Eu aş vrea ca tu să fii tot aşa de sănătos ca Cireniu, căci atunci tu cu siguranţă nu ai pune asemenea întrebări în prezenţa Mea!

„Mergi însă şi tu cu noi jos la masă; poate că te vindecă o bucăţică bună de peşte!“

După aceasta s-a dus Cireniu cu copilaşul, cu Iosif, Maria, Ionatan, Eudokia şi cu cei opt copii în casă, şi Maroniu îi urma, cu toate că se simţea mergând puţin ca pe ace;

dar cealaltă companie mare era îndurerată şi nu s-a dus la mâncarea de prânz.

După mâncare însă, care le-a fost tuturor foarte gustoasă, a dorit copilaşul de îndată să meargă iarăşi în aer liber, pentru a se juca cu Cireniu şi cu cei opt copii.

Maria a spus însă: „Ascultă Tu, Iisus al meu! Acum tu într-adevăr n-ai voie să te joci, şi nici cei opt copii; pentru că în primul rând este *zi de odihnă,* şi în al doilea rând avem noi un trup neânsufleţit în casa noastră, şi într-o asemenea împrejurare n-ai voie să te joci, ci trebuie să fii frumos liniştit şi modest!“

Copilaşul a spus însă: „Femeie, ce fel de duh te îndeamnă să vorbeşti astfel cu Mine?

„Este deci ziua de odihnă mai mult decât sunt Eu - şi femeia moartă mai mult decât voia Mea?

„Ca tu să vezi însă, că Eu Mă aflu mai presus de ziua de odihnă şi mai presus de femeia moartă, şi ca aceasta să nu Mă împiedice de la bucuria Mea, de aceea să se trezească!“

La aceste cuvinte s-a sculat femeia moartă de pe eşafod şi a venit acuşi în cameră.

Copilaşul a poruncit însă, să i se dea ceva de mâncare, şi s-a dus atunci de îndată afară cu Cireniu, în timp ce toţi au început să se minuneze tare din pricina acestei învieri.

191

Intrecerea lui Iisus cu Cireniu. Cum Cireniu ajunge de asemenea la perfecţiune! Indicaţie la viaţă ca întrecere.

Când copilaşul îmreună cu Cireniu şi ceilalţi opt copii s-a aflat afară în aer liber, a spus atunci *copilaşul* către Cireniu:

„Uite acolo un pom; cât de departe poate fi într-adevăr de aici până colo?“

„Eu sunt de părere“, a spus *Cireniu,* „ la o îndepărtare de în jur de două sute de paşi, bine măsurat, ar trebui să fie acesta de aici!“

Şi *copilaşul* a spus: „Să facem astfel o întrecere şi să ne convingem, care dintre noi are cele mai rapide picioare!

Şi *Cireniu* a zâmbit şi a spus: „O Doamne, cu puterea naturală vei ajunge Tu desigur ultimul la copac!“

Şi *copilaşul* a spus: „Aceasta o va arăta de-abia reuşita, şi să facem astfel încercarea!“

Aici au fugit alergătorii aceştia din toate puterile, şi copilaşul a fost primul la copac.

Ajuns la copac, a spus *Cireniu,* aproape de tot fără suflu:

„O Doamne, eu doară am ştiut aceasta, că Tu nu vei alerga *într-un mod natural* şi vei ajunge astfel primul la capăt!

„Pentru că pe Tine Te poartă puteri invizibile, pe mine mă duc însă numai picioarele mele greoaie!“

Copilaşul a spus însă: „Cireniu, aici te-ai înşelat tu iarăşi încă o dată; pentru că picioarele tale sunt, ca şi ale Mele, însufleţite de puteri invizibile!

„Dar diferenţa constă numai în aceea, că Eu sunt un *maestru,* tu eşti însă numai *un elev* al puterilor.

„Dacă tu îţi vei exersa însă bine puterile, atunci şi tu le vei putea folosi ca maestrul!

„Acum însă să fugim înapoi, şi noi vrem să vedem, care va ajunge primul la locul din faţa casei!“

Aici s-a aplecat *Cireniu* repede la pământ, a ridicat copilaşul şi a fugit cu El înspre acel loc - şi a ajuns cu mult avans primul la acel loc.

Ajuns acolo, a zâmbit *copilaşul* şi a spus: „Aceasta a fost destul de înveselitor!
„Uite, tu ai ajuns imediat la măiestrie; l-ai văzut pe maestru, l-ai ridicat şi ai devenit astfel tu însuți un maestru!
„Consideră însă şi învățătura din aceasta: Astfel nu va mai fi în viitor nimeni un maestru din sine;
„dacă el îl va adopta însă pe maestru, atunci devine el un maestru prin maestrul, pe care l-a adoptat.
„Puțin contează, cine poate fugi aici mai repede; lăsând aceasta deoparte, trebuie însă fiecare să se ostenească, să ajungă cel mai repede şi primul la țelul arătat de Mine!
„Cine va începe însă alergarea vieții cu puterea *proprie,* acela va fi ultimul;
„cine face însă, precum *tu* tocmai acum la această a doua alergare, acela se va şi afla asemenea ție ca fiind primul la țintă!
„Acum să trecem însă la un alt joc şi să ne înviorăm la acesta într-un mod destul de copilăresc!"

192

Joaca gropițelor bogată în învățătură. Gropițele vieții şi ordinea lor.
Un joc al îndemnului omenesc.

Apoi s-a adresat *copilaşul* la Sixtus, cel mai mare copil dintre copiii cirenieni, şi i-a spus:
„Sixtus, du-te şi fă acolo în față la drumul bătătorit zece gropițe, fiecare să se afle față de cealaltă la o distanță de o palmă! Ceea ce trebuie să se întâmple atunci cu acestea, ştii tu ceja.
„Dacă râzi, dacă altcineva râde, atunci greşeşti tu şi vei fi înlăturat de la postul tău şi cazi în pedeapsă prin acest fel.
„Tu gropiță a țăranului, fii activă; dacă eşti leneşă, va trebui să rabzi foamea!
„Tu gropiță a tatălui, fii plin de dragoste față de copiii tăi, şi educă-i bine şi drept, căci altfel vei deveni tu bătaie de joc pentru ei!
„Tu gropiță a mamei, fii casnică şi plină cu frică de Dumnezeu, ca sugarii tăi să devină înțelepți!
„Şi tu, gropița mea de copii bună şi dragă, rămâi, aşa cum eşti tu: un continuu învățător al înțelepților înspre înțelepciunea în Dumnezeu!
„Aşadar, acestea sunt regulile; acestea trebuie urmate cu exactitate!
„Dacă însă cineva vrea o milostivire de la Mine, acela trebuie să vină la Mine îngenunchând pentru acest lucru!
„Acum mergeți şi înfăptuiți, şi lăsați-Mă pe Mine singur! Tu, Cireniu, trebuie însă să mergi cu tatăl şi mama, pentru că eşti un copil!"
O fată şi un băiat au plecat aşadar foarte serios şi solemn în calitatea de preoți şi s-au pus într-un loc puțin mai distins.
Atunci au plecat două fete şi un băiat ca țărani şi s-au plimbat atunci destul de harnici de-a valma pe sol, de părcă ar avea cea mai importantă treabă.
Apoi s-au dus iarăşi un băiat şi o fată, ținându-se destul de serios, şi l-au reprezentat pe tatăl, că tatăl trebuie să fie în inima lui şi o mamă, pentru a fi un tată adevărat.
Apoi a mers singura mamă şi după ea copilul, anume Cireniu; şi mama se temea însă de copilaşul ei şi nu îndrăznea, să vorbească cu el şi să-i dea învățături înțelepte.
Ea s-a reântors de aceea la rege şi l-a rugat să aibă mila, ca El să-i acorde ei un alt post.
Regele a trimis-o însă la preoți, şi aceştia au început să râdă, când au văzut-o pe mamă venind spre ei.
Atunci i-a chemat regele de îndată pe preoți şi i-a destituit, pentru că au râs, în timp ce trebuiau să fie serios-înțelepți, şi i-a pus între țărani.
Țăranii au început însă acuşi să se certe şi să se sfădească între ei, şi regele i-a chemat şi i-a liniştit potrvit şi a creat pace între ei.
Atunci a venit iarăşi mama şi a dorit un alt post.
Regele a spus însă: „Deoarece tu reprezinți dragostea în înțelepciunea ei, de aceea fii tu preotul!"
Acum însă a venit *tatăl* şi s-a plâns, că el n-are femeie, pentru că mama este un preot.
Şi *regele* a spus: „atunci ia copilul, şi mergi şi devino ceea, ce este mama!"
Şi astfel s-a întâmplat; dar *preotul* a început, să ceară tari pretenții de cinste de la țărani.
Ştunci a început acuşi, să fie o îmbulzeală totală, şi *regele* i-a chemat de aceea pe toți iarăşi înapoi şi a spus: „Eu văd că voi nu sunteți uniți; de aceea vrem noi să păşim la o nouă etapă!"

193

Cireniu în gropița de ministru. Nemulțumirea fetei.
Mijlocul eficace al 'regelui' de intimidare. Minunea şoarecilor.

Cireniu trebuia iarăşi primul să împingă, şi biluța lui a ajuns acum în a noua gropiță, şi *copiii lui Cireniu* au spus:
„Tată Cireniu, dar această înseamnă totuşi să urci: de la copil la ministru, şi acest lucru la prima împingere!
„Dacă vrei tu încă o dată să împingi, atunci ai putea tu desigur să ajungi în gropița regelui!"
Şi *Cireniu* a spus: „Copiii mei, eu sunt totuşi mulțumit cu această onoare, luați numai de aceea *voi* biluțele, şi împingeți!
„Vedeți, ca voi să ajungeți destul de des în gropița copilului, pentru că acolo veți fi la locul cel mai bun şi adevărat!"
Apoi a împins de îndată Sixtus şi a ajuns în gropița copilului şi a avut o bucurie adevărată.
Apoi a împins cea mai vârstnică fată şi a ajuns iarăşi în a doua gropiță a mamei .
Fetița s-a supărat iarăşi şi a spus: „Ah, astfel trebuie să fiu eu aşadar iarăşi mama!"
Copilaşul s-a dus însă la ea, a luat biluța din gropiță, a dat-o iarăşi fetei în mână şi a spus:
„Aici, împinge încă o dată, tu nesatisfăcuto; ai însă grije, ca tu să nu devii iarăşi mamă!"
Şi *fetița* a împins iarăşi şi a ajuns iarăşi în acea anume gropiță şi a început să plângă de-a dreptul de furie.
Atunci a păşit iarăşi *copilaşul* la fetiță şi a spus: „O tu ființă însetată de stăpânire! Intr-adevăr, în tine nu se tăgăduieşte natura femeii din începuturi!
„Ce sa fac Eu cu tine, tu fire şi caracter de şarpe, tu labă de leu?
„Numai repede să procurăm un şoarece, acesta să-ți dea bine bătaie de cap, atunci vei deveni într-adevăr altfel în fața Mea!"
Aici a căzut *fetița* de îndată în genunchi în fața copilaşului şi a vorbit plângând:
„Cel mai drag al meu Iisus, eu te rog, numai să nu fie vreun şoarece sau şobolan; pentru că de acestea mă tem foarte îngrozitor!
„Eu doară vreau să fiu mamă de o mie de ori mai degrabă, decât să văd numai un singur şoarece!"
Copilaşul a spus însă: „De această dată vreau Eu încă să te scutesc de şoarece;
„dar dacă tu îmi mârâi încă o dată, atunci să vină asupra ta zece şoareci deodată şi să miroase la picioarele tale!"
Atunci a fost *fetița* tăcută ca un şoarece şi a privit foarte răbdătoare, cum ceilalți copii ocupă toate celelalte gropițe,
şi nu critica, când o a doua fată a ocupat chiar gropița de tată, ceea ce îi era altfel totdeauna cel mai neplăcut, dacă nu intra acolo un băiat.
La sfârşit a împins fata iarăşi şi a ajuns iarăşi în gropița copilului.
Atunci s-a muşcat ea de buze din cauza unei furii secrete.
Şi *copilaşul* a zâmbit, a luat o ramură mică şi a atins cu aceasta toate biluțele şi a suflat atunci asupra gropițelor, şi în acelaşi moment s-a aflat înăuntru un şoarece vioi în loc de biluță.
Când *fetița* a văzut acest animăluț, a început ea atunci să urle şi să zbiere foarte îngrozitor şi a fugit de acolo.
Atunci a venit *Iosif* afară şi a întrebat: „Ce i-ai făcut Tu iarăşi, dragul meu Iisus, fetei, că ea urlă chiar aşa de tare?"
Şi *copilaşul* a spus: „Ea este, ca întotdeauna, duşmănoasă; de aceea am adus Eu iarăşi câțiva şoareci asupra ei!"
Aici a zâmbit *Iosif* şi a mers, să liniştească iarăşi fata; ceilalți copii au continuat însă numai liniştiți jocul lor, pentru că ei nu vedeau acei şoareci îngrozitori.

194

Dialogul băiatului Iisus cu fetița mirată şi încăpățânată.

După un timp a venit şi fata iarăşi, şi *copilaşul* a întrebat-o de îndată, dacă ea ar vrea să se joace iarăşi cu ei.
Fata a spus însă: „Să mă uit vreau într-adevăr, dar nu vreau să mă joc şi eu, pentru că pe mine mă supără repede ceva, şi atunci eşti tu imediat rău!
„Şi de aceea nu vreau să mă joc şi eu; fiindcă eu am o prea mare frică față de tine, pentru că tu aduci de îndată şoareci şi şobolani aici."
Copilaşul a spus însă: „Da, de ce eşti tu însă în sfârşit şi aşa de proastă şi te superi asupra unor lucruri, la care nu pierzi nimic, dacă ele se întâmplă aşa sau altfel?
„Fii mulțumită cu ceea, ce îți revine prin sorți, şi nu vor mai veni mai departe asupra ta nici şoareci şi nici şobolani!
„Uită-te la Mine! Eu împing tot timpul la urmă, şi nu mârâi, cu toate că mi se cuvine totuşi întâietatea.
„De ce mârâi tu în sfârşit, deoarece tu, ca fată, ar trebui să fii răbdarea însăşi?"
Şi *fata* a spus: „Ce vină am eu aşadar? De ce am deci o asemenea fire? Eu însumi nu mi-am dat-o, şi aşa sunt eu, aşa cum sunt, şi nu pot fi altfel!

„Dar pentru că ştiu, că eu sunt exact aşa, nu mă mai joc cu voi, ca nu cumva să mă supăr din nou, ca tu să mă pedepseşti iarăşi cu acei şoareci!“

Copilaşul s-a întors puţin şi a început să vorbească cu Sine: „Iată, copiii lumii se ceartă cu Tine şi critică la ei creaţia Ta, doar pentru că ei nu te cunosc!“

„O aruncare, şi mai încă o aruncare, şi copiii lumii vor gândi altfel despre Tine!“

După aceste cuvinte s-a întors din nou spre fată şi a început să vorbească: „Dar cui îi dai tu vina, că tu eşti acum aşa de supărată şi atât de nemulţumită cu alegerea ta?“

Fata a replicat însă: „Intr-adevăr, dragul meu Iisus, dacă tu începi o dată cu întrebările, acestea nu mai iau un sfârşit,

„şi prin acestea devii un copil cât se poate de enervant!

„Eu nu pot să ştiu cine este de vină, că eu sunt aşa cum sunt?! Tu însuţi eşti un mic profet şi eşti un miracol de copil, care poate chiar vorbi cu Dumnezeu!

„Pe Acela să-L întrebi, dacă îţi este posibil, El îţi va putea spune cel mai bine, de ce sunt eu aşa!“

Aici s-a apropiat *copilaşul* mai aproape de fată şi a început să-i vorbească: „Tu fată, dacă tu m-ai cunoaşte, atunci ai vorbi cu totul altfel!

„Dar pentru că tu nu Mă cunoşti, vorbeşti, aşa cum ţi-a crescut limba!

„Uită-te în sus la soare! Ce crezi tu că este acel soare, şi de unde crezi tu că işi are strălucirea?“

Dar *fata* a început să vorbească nerăbdătoare: „De ce m-ai ales tocmai pe mine, ca să mă torturezi de-a dreptul cu întrebările tale!

„Uită-te, acolo mai sunt încă alţi şapte copii; aceia sunt lăsaţi în pace de tine! Du-te tu şi pe la ei, şi enervează-i cu întrebările tale, care nu sfârşesc în veci!“

Şi *copilaşul* a spus: „O fată, iată, aceia sunt sănătoşi, şi nu au nevoie de vreun medicament; tu însă eşti bolnavă în suflet, de aceea Eu aş vrea să te ajut, doar dacă tu nu ai fi aşa de încăpăţânată!

„Dar pentru că tu eşti aşa de încăpăţânată, va fi foarte greu să te ajut.

„Dar acest lucru ţine tu bine minte: Dacă ar avea milă vreun înger a lui Dumnezeu, să fie întrebat de Mine, aşa cum eşti tu întrebată, acesta s-ar aprinde de fericire, şi cu dragostea sa de foc ar distruge într-o clipă întreg pământul!

„Dar du-te tu acum de lângă Mine; mie nu-mi mai place de tine, deoarce eşti aşa de încăpăţânată!“ - La aceasta a plecat *fata* şi a început să plângă în secret; Iisus însă a dirijat mai departe ca rege camarazii lui de joc.

195

Alte neânţelegeri în cel de-al doilea joc. A treia mutare.
Fata cea ambiţioasă în gropiţa ministrului. Aţâţarea împotriva copilului.
Noua şi ultima mutare şi reinstalarea ordinii fundamentale a vieţii.

În decursul celui de-al doilea joc au început din nou să fie nemulţumiţi cei ce se jucau.

Ministrul era mult prea înspăimântător, deoarece era chiar însuşi Cireniu; comandantul cât şi guvernatorul şi judecătorul nu aveau curajul, să se împotrivească ministrului, şi au început să se supere în secret de această ordine.

Mai ales câteva fete erau nemulţumite şi acestea erau guvernatoare şi judecătoare, deoarece ele nu aveau voie să facă nimic fără aprobarea ministrului.

Doar Sixtus în gropiţa sa de copil era întru totul mulţumit.

Copilaşul a văzut această nemulţumire şi i-a chemat de aceea pe toţi la un loc, a împărţit din nou biluţele şi a ordonat începerea celei de-a treia mutări.

La această mutare însă a picat Cireniu în gropiţa regelui şi copilaşul în gropiţa copilului;

şi toţi copiii au avut o mare bucurie, că Iisus, care avea doi ani şi patru luni, a ajuns şi El în gropiţa copilului.

La aceasta s-a alăturat şi *acea fată* şi a început să vorbească spre copilaş: „Iată, acesta este locul ideal pentru tine; mă bucură faptul, că ai ajuns şi tu o dată în gropiţa aceea plictisitoare!“

Dar *copilaşul* a început să vorbească: „Iată, gropiţa ministrului este încă liberă! Ia o biluţă, şi mut-o, poate pici tu în acea gropiţă!“

După aceste cuvinte a luat *fata* din bou biluţa şi a mutat-o şi a picat într-adevăr în gropiţa ministrului.

Dar când ea s-a văzut în gropiţa ministrului, a început să ardă de bucurie, deoarece a reuşit să-şi satisfacă şi ea ambiţia, şi de aceea a vorbit ea în glumă:

„Acum, dragă Iisus, bucură-te; acum te voi pedepsi eu, dacă tu nu vei fi ascultător!“

Şi *copilaşul* a spus: „ştii tu, copiii sunt scutiţi de lege; ce vrei tu de aceea să-mi faci sau ce vrei tu cu Mine?“

Dar fata a început să vorbească aşa: „Lasă să înceapă jocul, şi tu vei vedea imediat, dacă ministrul nu are chiar nici un fel de autoritate asupra copiilor!“

După aceasta a lăsat Cireniu să înceapă jocul, şi toţi au mers la locurile lor şi şi-au desfăşurat activitatea aleasă.

Ministrul a aţâţat mai ales preotul împotriva copilului, ca acesta să nu cumva să-l lase să ajungă la el.

Şi aşa nu au ascultat nici celelalte funcţii vocea copilului.

Şi *copilaşul* a fugit de aceea la rege şi a început să se plângă regelui din cauza urmăririi sale, deoarece aşa cerea regula jocului.

Şi *regele* a început să vorbească: „O Doamne, eu nu cunosc aşa de bine aceste reguli!

„Dar pentru că din nou s-a strecurat o neregulă în acest joc, vreau eu să chem mica companie, şi dacă Tu doreşti, putem să începem din nou alte mutări!“

Şi *copilaşul* a spus: „Da, o mutare nouă, şi sus aceasta pe vecie va fi ultima!

„De aceea cheamă copiii, ca noi să începem ultima probă!“

Şi *Cireniu* a adunat copiii, a împărţit biluţele, şi ei au mutat din nou.

De această dată însă au mutat toţi, împreună cu Cireniu, în gropiţa copilului; doar singur Iisus a mutat în gropiţa regelui.

Aşa a început imediat să se aprindă gropiţa Lui şi biluţa Sa a început să strălucească exact aşa ca şi soarele.

Şi *copilaşul* a luat biluţa cea strălucitoare şi a aşezat-o în gropiţa tatălui şi după aceasta l-a întrebat pe Cireniu: „Cireniu, începi tu să înţelegi acum, acest joc atât de important?“

Şi *Cireniu* a răspuns: „ O Doamne, o Tu viaţa mea, ce aş putea eu înţelege din aceasta?“

Şi *copilaşul* a vorbit aşa: „Ascultă-Mă; Eu vă voi spune clar şi răspicat tuturor semnificaţia acestui joc!“

196

Sensul şi explicarea acestui joc important prin copilaş.
Incercările diferite de salvare a spiritelor rătăcite prin conducerea oamenilor prin Dumnezeu.

Şi *copilaşul* a început imediat să vorbească ca un învăţător înţelept a unei sinagogi:

„Aceasta este interpretarea jocului: Începând de la creaţie, cât şi înainte, a fost Dumnezeu din vecii veciilor, Domnul.

„Prima mutare: vechile duhuri se trezesc şi nu vor să accepte minunăţiile lui Dumnezeu, şi aşa jocul nu are nici un fel de ordine.

„Începând de la Adam până la Noe şi de la Noe până la Moise durează acest joc.

„Fata cea încăpăţânată este dragostea şi pământul, căruia însă nu-i este pe plac dragostea.

„ Pe timpul lui Noe este pedepsit, exact aşa cum această fată a fost pedepsită cu acei şoareci.

„Dar lumea nu se schimbă, ci începe din nou încetul cu încetul să construiască altare, doresc dumnezeităţi vizibile şi multe ceremonii.

„După aceasta cheamă Domnul sub Moise un nou joc, şi aşa se întâmplă cea de-a doua mutare.

„La început pare, că de această dată se va menţine ordinea; doar o singură dată îi întorci spatele lui Moise, şi viţelul de aur este deja terminat!

„Aşa începe fata să se certe într-adevăr, ca ea să fie pedepsită de-a dreptul şi ameninţarea devine adevăr.

„Şi aşa a fost potopul mai mult un avertisment întărit decât o aşa zisă pedeapsă.

„Dar pedeapsa poporului în deşert a fost într-adevăr o pedeapsă adevărată, deoarece s-a întâmplat printr-un foc, aşa cum s-a întâmplat în trecut cu Sodoma.

„La această aruncătură merge jocul mai departe, la început a mers bine, dar din *frică* curată; pentru că acestui joc îi lipseşte mama, *dragostea,* care plecase, fiindcă ea nu avusese voie să domnească.

„Până în timpul actual a durat acest joc mozaic şi s-a manifestat printr-o sumedenie de răzvrătiri şi o printr-o frică continuă.

„Iarăşi cheamă Domnul ceata mică laolaltă; aruncătura se întâmplă, şi Domnul devine copil.

„Atunci vine dragostea şi exprimă o anumită bucurie asupra stării incapabile a Domnului.

„Şi dragostea aruncă acum, şi îi reuşeşte, să ajungă la prima treaptă a tronului.

„Şi atunci îl persecută ea pe Domnul până la moarte şi nu îi lasă linişte peste o mie şi aproape nouă sute de ani şi aţâţă totul împotriva Lui.

„ Dar atunci vede însăşi stăpânirea aşezată a lumii, că astfel nu mai merge.

„Şi o ultimă aruncătură se întâmplă: Domnul devine iarăşi vechiul Domn; plină de râvnă arzătoare va fi starea Sa şi plină de milostivire va fi aruncătura Sa!

„Şi tot poporul îl va recunoaşte pe Tatăl de la starea de copil, când El, fiind astfel, se va apropia tot mai mult de popor în toată puterea Lui de dragoste!

„Şi aceasta va fi ultima aruncătură, şi mai departe nu se va mai întâmpla nici una! Pentru că Tatăl va fi atunci veşnic Tată!

„Uite, acesta este sensul acestui joc! Acum să mergem însă iarăşi în casă, pentru a vedea, ce face Tullia cea trezită, şi aşa urmaţi-Mă toţi!“

197

Ostenelile Mariei şi a Eudokiei din pricina Tulliei cea redeşteptată.
O imagine profetică pentru cultul Mariei în Roma
şi cercul adevăraților iubitori ai Domnului.

Când compania noastră de joacă a ajuns în casă, a fost ea de-abia observată; pentru că toți erau încă pe deplin ocupați cu Tullia redeşteptată.

Unii o alintau, alți iarăşi se agitau tare în jurul ei şi priveau la ea şi se îngrijorau cu frica că ar mai putea muri din nou.

Insăşi Maria şi Eudokia erau ocupate cu ea şi îi aduceau tot felul de întăriri şi răcoriri.

Şi fiii lui Iosif împreună cu Iacov erau ocupați cu pregătirea cinei.

Numai *Iosif* şi *Ionatan* stăteau în camera alăturată pe o bancă de paie şi discutau despre unele lucruri din timpul trecut;

şi ei erau singurii, care i-au observat pe cei care au păşit înăuntru, s-au sculat de aceea şi s-au dus în întâmpinarea lui Cireniu şi a copilaşului şi i-au primit bineînțeles într-un mod foarte prietenos.

Copilaşul a fugit însă de îndată la Iosif şi i-a spus:

„Cât de mult o vor mai alinta, mângâia şi întări încă aceşti nebuni pe Tullia cea redeşteptată?

„Ea trăieşte doară deja de mult destul de bine şi nu va mai muri iarăşi înainte de timpul ei cuvenit; ce vor aşadar nebunii aceştia?“

Şi *Iosif* a spus: „Ce ne priveşte pe noi acest lucru? Să le lăsăm bucuria lor; pentru că noi totuşi nu pierdem nimic prin aceasta!“

Şi *copilaşul* a spus la aceasta: „Aceasta este într-adevăr şi evident adevărat, şi Eu vreau să Mă îngrijesc de asemenea puțin de aceasta;

„dar acest lucru, sunt Eu de părere, ar trebui totuşi să fie de asemenea corect: Dacă deja *cea redeşteptată* merită o asemenea admirare mare, atunci totuşi n-ar trebui nici *cel care a redeşteptat-o* să rămână prea tare în planul de fond!“

Şi *Iosif* a spus: „Tu ai dreptate, fiul meu; dar ce se poate face în acest caz?

„Să te prezint pe Tine ca fiind negreşitul acela care redeşteaptă, atunci ar însemna aceasta, să te trădezi *înainte* de vreme către aceia, care nu Te cunosc încă de mult timp!

„Dacă le-ai însufla însă o asemenea cunoaştere minunată în cugetul lor, atunci ar fi ei judecați!

„De aceea, să-i lăsăm pe ei, aşa cum sunt; noi rămânem însă aici, în adunare secretă, în Duh şi în adevăr!

„Când ei însă se vor sătura până peste măsură de alintarea şi privirea la acea femeie romană, atunci vor veni ei într-adevăr şi vor face cu noi o companie!“

Şi *copilaşul* a spus: „vedeți şi aici iarăşi o imagine a viitorului!

„Tot aşa se vor ocupa şi o dată în viitor aceia care vor fi sub acoperişul noastru cu femeia romană moartă din pricina lucrurilor lumeşti,

„şi Maria va avea mult de lucru între romani şi cu romanii!

„Dar totuşi nu vor fi ei în casa noastră tovarăşii noştri, ci vor fi cu mult mai mult, ceea ce sunt acum, anume păgâni, şi nu Mă vor cinsti pe Mine, ci numai pe Maria!

„Şi compania Mea adevărată va fi ascunsă şi va rămâne mică în toate timpurile în lume!

„Tullia a fost o cerşetoare oarbă şi a putut să vadă din cauza apei de viață a Mea

„şi a fost atunci o femeie de frunte a marelui imperiu păgân.

„Deoarece ea a devenit geloasă, atunci a şi găsit ea moartea.

„Iarăşi a fost ea redeşteptată, ca să trăiască, ea trăieşte, dar încă nu vrea ea să Mă perceapă.

„Va trebui Eu într-adevăr să o fac printr-o judecată atentă asupra Mea?!

„Eu însă vreau încă să mai aştept un timp şi vreau să văd, dacă femeia romană nu se va ridica şi va veni la Mine, cel care a trezit-o! - Iosif, înțelegi tu această imagine?“

198

Intrebarea adevărată omenesc-mioapă a lui Iosif. Răspunsul copilaşului.
Insemnătatea universală a întruchipării Domnului.

Când însă *Iosif* a auzit aceasta de la copilaş, a vorbit el atunci:

„O fiul meu Dumnezeiesc, eu te-am înțeles bine în adâncimea mea;

„dar eu trebuie să mărturisesc la aceasta, că Tu nu mi-ai făcut aici tocmai o profeție plăcută!

„Pentru că aşa cum *după* Tine, precum şi *înainte* Ta, vor rămâne cea mai mare parte a oamenilor păgâni şi închinători la idoli, pentru ce foloseşte atunci această întruchipare a Ta?

„Pentru ce o asemenea umilire a sfințeniei Tale nemărginite şi veşnice? Vrei Tu să le ajuți numai *puținor* oameni? De ce nu *tuturor?“*

Copilaşul a spus însă: „O Iosif, tu ai chiar o sumedenie de întrebări înfumurate!

„N-ai privit tu încă niciodată la cerul înstelat? Uite, fiecare stea, pe care o vezi, este o lume, este un pământ, pe care, precum aici, locuiesc oameni liberi!
„Şi un număr nesfârşit există, pe care nu le-a văzut încă nici un ochi muritor; şi uite, acestora toate se referă această întruchipare a Mea!
„Cum însă şi de ce, acest lucru îl vei vedea tu odată în împărăţia Mea în cea mai mare claritate!
„De aceea nu te mira, dacă ţi-am făcut ţie despre oamenii acestui pământ o asemenea proorocie;
„pentru că Eu am de acest fel nenumărate şi nesfârşite, şi toate acestea fără număr şi fără margine necesită această coborâre a Mea
„şi necesită aceasta de aceea, pentru că de acestea are nevoie ordinea Mea proprie şi veşnică, din care a reieşit acest pământ precum şi toate celelalte fără număr şi sfârşit.
„Astfel va merge într-adevăr aşa pe pământ, cum Eu ţi-am prezis.
„Dar de aceea totuşi nu va fi în zadar scopul veşnic sfânt ale acestei coborâri ale Mele!
„Pentru că uite, toate aceste nenumărate lumi, sori, şi pământuri îşi au drumurile lor, şi acestea au tocmai de asemenea direcţii nesfârşit de diferite!
Peste tot sunt alte legi şi peste tot o altă ordine;
„dar la sfârşit se isprăvesc ele toate totuşi în acea *unică,* în ordinea Mea de temelie şi corespund cu acel *unic* mare scop de bază ca şi mădularele trupului în îndeplinirea lor.
„Şi uite, tot aşa va fi la sfârşit şi cu oamenii pământului, şi ei totuşi vor recunoaşte toţi odată, că este numai un *singur* Dumnezeu, un *singur* Domn, un *singur* Tată şi numai o *singură* viaţă desăvârşită în El!
„Cum şi când însă? - Aceasta rămâne la Acela, care ţi-a spus acum acest lucru!
„Dar vor trebui încă multe vânturi să sufle mai înainte peste suprafaţa pământului
„şi multă apă să cadă de la cer şi mult lemn să fie ars, până ce se va spune:
„Uite, acum este *o singură* turmă şi *un singur* păstor, un *singur* Dumnezeu şi numai un *singur* om din nenumăraţi, *un* Tată şi *un* Fiu în şi din numărul nemărginit!“
La această cuvântare a copilaşului i s-a ridicat părul în cap lui Cireniu, lui Ionatan precum şi lui Iosif, şi *Iosif* a spus:
„O copilaşule, cuvintele Tale devin tot mai mult de neconceput, tot mai minunate şi într-adevăr mai îngrozitoare!
„Cine va putea cuprinde adâncimea lor nemărginită? De aceea vorbeşte cu noi după înţelegerea noastră, căci altfel pierim sub o asemenea adâncime a cuvântării Tale!“
Copilaşul a zâmbit însă şi a spus: „Iosif, uite, exact astăzi sunt bine dispus, să vă fac dezvăluiri, ca voi toţi să tremuraţi de frică din cauza acestora!
„Şi voi trebuie să vedeţi în belşug din acestea, că în Mine este într-adevăr acasă desăvârşitul Domn din veşnicie şi trăieşte acum printre voi! - şi aşa ascultaţi-Mă mai departe!“

199

Alte dezvăluiri profetice ale băieţaşului Iisus: Moartea lui Iisus, învăţătura Sa de împăcare, învierea şi deschiderea porţii de viaţă pentru toţi. O indicaţie pentru oamenii lumeşti.

Şi *copilaşul* a vorbit astfel: „Iosif, ce vei spune tu aşadar, dacă copiii lumii îl vor prinde odată pe Domnul şi îl vor omorâ cu ajutorul lui Satan?
„Dacă ei îl vor prinde ca pe un tâlhar şi îl vor duce în faţa judecăţii lumii, unde îşi are domnia lui duhul iadului?
„Şi aceasta îl va pune pe cruce pe Domnul tuturor minunăţiilor ; ce spui tu deci *la aceasta?*
„Dacă cu El se va întâmpla, cum proorocii au mărturisit despre El, a căror cuvinte îţi sunt bine cunoscute; ce spui tu deci *la aceasta?“*
Când cei trei au auzit aşa ceva de la copilaş, s-au speriat ei atunci tare, şi *Iosif* a spus foarte vehement:
„Iisus al meu, fiul meu Dumnezeiesc, cu adevărat, aşa ceva numai *ţie* să nu ţi se întâmple!
„Mâna care ar ridica-o cineva vreodată împotriva Ta, să fie blestemată pe veci, şi sufletul aceluia care o poartă să plătească neleguirea ei în cea mai mare suferinţă!“
Şi *Cireniu* s-a şi alăturat împreună cu Ionatan de partea lui Iosif şi a spus:
„Da, dacă aşa ceva s-ar putea posibil întâmpla vreodată, - pe veci adevărat, atunci vreau eu să fiu începând de astăzi cel mai groaznic tiran!
„De două ori o sută de mii dintre cei mai experimentaţi soldaţi se află sub ordinul meu; numai un semn mă costă, şi moartea şi stricăciunea va fi adusă asupra toată lumea!
„Mai înainte ca un diavol obraznic de om să pună mâinile lui satanice pe acest copil, mai înainte vreau eu să las toţi oamenii omorâţi de pe întregul pământ!“

Copilaşul a zâmbit însă şi a spus: „Atunci vor rămâne însă totuşi războinicii tăi; cine îi va scoate atunci în sfârşit pe aceştia din lume?

„Uite, dragul meu Cireniu, cine ştie aici ce face, şi face nedreptate, atunci face el păcat şi este un făptaş al răului;

„cine însă *nu* ştie ce face, şi face astfel nedreptate, aceluia să-i fie iertată acea faptă! Pentru că el totuşi nu ştia ce a făcut.

„Numai dacă cineva ar şti bine, ce face, şi nu vrea să facă din sine nedreptate, dacă însă este el obligat, atunci nu se împotriveşte şi face nedreptate, acela este un rob al iadului şi îşi trage singur judecată pe capul lui.

„Iadul ştie însă bine, că aici cu uneltele oarbe se poate acţiona mai bine decât cu cele care văd;

„de aceea îşi ţine tot timpul orbii în slujba sa, şi chiar aceşti oribi îl vor crucifica pe Domnul minunăţiilor pe crece!

„Dar cum vrei tu să pedepseşti un orb, dacă acesta se împiedică cu piciorul pe drum şi pică, şi aşa îşi rupe mâinile şi picioarele?!

„De aceea rămâi tu cu puterea ta la tine acasă, deoarece aceasta ar produce mai mult rău decât bine aici pe pământ!

„Şi fi sigur că Acela, pe care oamenii îl vor omorî în carne cu orbirea lor, Acela nu va muri în spirit şi în puterea şi forţa Sa, ci El va învia de îndată din propria forţă şi putere

„şi de abia atunci va deschide tuturor creaturilor drumul spre viaţa veşnică!“

Tonul aspru a lui Cireniu a atras atenţia celor din compania Tulliei şi ei s-au alăturat acelui mic grup.

Copilaşul însă a refuzat compania lor şi a început să vorbească: „Mergeţi voi la treburile voastre; căci ceea ce se întâmplă aici, nu este destinat voua, orbilor!“ - şi compania s-a retras din nou.

200

Cuvintele serioase ale lui Iisus către Maria. O prezicere sumbră despre dispreţuirea Domnului şi a urmaşilor Săi în lume.

Printre cei ce au fost refuzaţi se afla Maria, Eudokia şi Iacov.

Maria însă a intrat şi Eudokia şi Iacov au urmat-o pe aceasta.

Şi *Maria* s-a aplecat spre copil şi a început să-i vorbească:

„Ascultă tu, fiul meu! Astăzi eşti tu într-adevăr foarte rău!

„Dacă deja de pe acum mă pui în faţa uşii, ce vei face tu oare atunci cu mine, când vei fi *bărbat*?!

„Iată, aşa de rău nu ai voie să fi împotriva celeia, care te-a purtat pe Tine sub inimă cu mare spaimă şi în diverse chinuri!“

Copilaşul s-a uitat însă spre Maria cu o mare dragoste serioasă şi a început să-i vorbească aşa:

„Cum mă numeşti tu pe Mine, fiul tău? Nu mai ştii tu oare, ce a vorbit îngerul spre tine?!

„Cum să numeşti tu ceea, ce se va naşte din tine?

„Iată, îngerul a vorbit aşa: ‘şi ceea ce se va naşte din tine, se va numi fiul lui Dumnezeu, El va fi fiul celui mai Înalt!’

„Aşa a fost şi nu altfel, şi de aceea de ce mă numeşti tu pe Mine fiul tău?

„Dacă Eu aş fi fiul tău, atunci ai sta mai mult în preajma Mea decât în preajma Tulliei!

„Dar pentru că Eu nu sunt fiul tău, îţi este mai aproape Tullia la inimă decât îţi sunt Eu!

„Dacă mă joc undeva pe afară şi păşesc pragul uşii, nu mă întâmpină nici un om cu inima infocată,

„şi Eu sunt deja ca păinea de zi cu zi pentru robi şi slujitoare, şi nimeni nu îşi întinde mâinile spre Mine;

„dar când vine aşa o bârfitoare din oraş, atunci este primită aceasta cu cele mai mari onoruri!

„Şi aşa se întâmplă acum şi cu proasta asta de Tullia, care a primit viaţa înapoi de laMine!

„Pe Mine, dăruitorul vieţii, nici nu mă luaţi în seamă!

„Spune tu însuşi, dacă aceasta este ordinea corectă!?

„Nu sunt Eu mai mult decât o bârfitoare şi nu sunt mai mult decât această Tullia?!

„O bucuraţi-vă, voi robii Mei, care veţi urma! Cum îmi merge Mie acum, aşa vă va merge şi vouă!

„ Cei pe care îi veţi ajuta vă vor pune într-un colţ de mizerie, atunci când vor avea ca oaspeţi pe fraţii şi surorile lor bârfitoare!“ - Aceste cuvinte au pătruns adânc în inima Mariei, şi ea a început să se schimbe întru totul după ele.

201

Convorbirea lui Iacov cu micuţul Iisus. Plângerea copilaşului de atenţia minoră, care îi este acordată de părinţii Lui şi de membri casei.

După aceste cuvinte s-a aplecat şi *Iacov* spre copilaş şi a început să vorbească spre Acesta:
„Ascultă Tu, iubitul meu Iisus! Tu, blândul meu frate! Când începi să devi rău, atunci aproape că este de nesuportat prezenţa lângă Tine!
„Vrei Tu să-mi faci şi mie o astfel de atenţie, aşa cum i-ai dat Tu şi mamei Maria?
„Tu poţi să faci aceasta; dar atunci voi replica şi eu, deoarece tu nu m-ai chemat la joc, cu toate că aş fi participat din toată inima!“
Dar *copilaşul* a început săvorbească: „O nu îţi face griji din cauza aceasta, Iacov, că Eu îţi voi spune ţie ceva;
„căci atenţia ta constantă pentru Mine, îmi este foartebine cunoscută.
„Şi pe lângă aceasta stăm noi în aceiaşi barcă, deoarece ţie îţi merge aşa cum îmi merge Mie.
„Iată, când ieşi mai des cu Mine şi Mă duci din nou acasă, de undeva, câteodată şi din oraş, atunci când ai tu însuşi treabă şi mă iei cu tine,
„şi noi doi ne întoarcem, atunci nu ne întâmpină nimeni! Deseori plecăm noi fără companie, şi atunci când ne întoarcem noi din nou acasă, nu ne întâmpină nici un suflet de om;
„dacă am plecat noi singuri, atunci ne întoarcem noi doi, dat tot singuri.
„Şi dacă din când în când mai întârziem vreo jumătate de oră, atunci mai primim şi observaţii pe deasupra.
„Şi dacă suntem acasă, atunci nu avem voie nici să ne mişcăm, dacă nu cumva vrem să fim certaţi.
„Şi dacă câteodată se vorbeşte de tot felul de lucruri, spune, facem şi noi oare parte din acestea, ca să ni se dedice cel puţin câteva cuvinte pe zi!
„Dar dacă se anunţă cumva vreun cunoscut din oraş şi spune: ‘Eu te voi vizita în ziua de luni!’,
„începe să se bucure casa noastră cu trei zile înainte şi vorbeşte trei zile după doar despre acest eveniment important.
„Şi atunci când vine acel prieten, îl întâmpină tot ce suflă în această casă, şi atunci când pleacă din nou, este escortat până în faţa uşii sale.
„Dar când plecăm *noi,* nu se mişcă nici măcar motanul în casă.
„Dar imediat se spune atunci, când vine aşa un bârfitor renumit la noi în casă: ‘Iacov, du-te tu cu copilaşul afară!’,
„şi noi plecăm de îndată fără să fim conduşi şi nu avem voie să ne întoarcem, până când nu binevoieşte acel bârfitor, să plece în compania întrgii case.
„Doar când vine Cireniu sau Ionatan, contăm şi noi puţin, dar doar atunci când nu sunt reţinuţi de observaţii importante.
„De aceea nu iţi fă griji, că Eu îţi voi spune ceva, ce te-ar durea; căci noi suntem la fel, în privinţa dragostei!
„Dacă nu ne mişcăm întreaga zi şi nu scoatem vreo vorbă, atunci suntem ‘cuminţi’! şi acest cuvânt ‘cuminte’ este întreaga noastră răsplată! Eşti tu de mulţumit cu aceasta? Eu nu sunt!“
Când *Iosif şi Maria* au auzit aceste cuvinte, au început să se îngrijoreze. *Copilaşul* insă ia liniştit cu aceste cuvinte: „Doar pe viitor puţin mai altfel! Ce a trecut, este bun trecut!“ - şi Iacov a început să plângă din cauza marii bucurii din inima sa.

202

Recunoaşterea lui Iosif în faţacopilaşului. Diferenţa între mască şi deşteptăciune.
Atenţia Domnului asupra judecăţii lumii.
Un avertisment al copilaşului spre Maria.

După aceea a chemat *Iosif* copilaşul la el şi a început să vorbească spre Acesta:
„Acultă-Mă Tu pe mine! Ce voi spune eu acum, nu voi spune din cauza Ta, ci din cauza celora, care se află aici!
„Căci eu ştiu, că îmi cunoşti tot timpul cele mai adânci gânduri, şi de aceea nu trebuie să spun nimic către Tine; dar cei ce se află aici, trebuie să afle, ceea ce am eu să iţi spun.
„Iată, este adevărat, că deseori am fost noi pe din afară cam reci cu Tine;
„dar acea răceală a fost doar o mască a respectului profund interior a dragostei spre Tine, ca Tu să nu te dezvălui în faţa lumii.
„Cine cunoaşte mai bine decât Tine lumea? şi de aceea vei înţelege Tu cel mai bine, că comportarea noastră aparentă a trebuit să fie aşa, ca noi să putem fi siguri cu Tine.
„Şi de aceea te rog să ne ierţi aparenta răceală a inimilor noastre, care se aprind totuşi ca roşeaţa dimineţii la vederea Ta.
„Dar pe viitor vrem să ne comportăm noi deschis faţă de Tine, aşa cum este cerinţa noastră interioară.“

După acest discurs a început săvobească *copilaşul:* „Iosif, tu ai grăit adevăr; dar să lăsăm deoparte toate acestea, există totuşi o mare diferenţă între o mască şi înţelepciune.
„Masca răceşte trupul; dar înţelepciunea o încălzeşte.
„Dar pentru ce este nevoie de mască, dacă ajunge înţelepciunea? Spre ce bun prefacerea, dacă înţelepciunea este cea mai eficace metodă?
„Nu sunt Eu Domnul, şi tot universul trebuie să mă asculte la cel mai mic semn, pentru că nu este nimic altceva întreg universul decât un gând reţinut din Mine şi este doar un cuvânt rostit din gura Mea?!
„Dar dacă Eu sunt singurul şi adevăratul Domn, cum poate fi mai folositor o schimbare a comportamentului spre siguranţa Mea în faţa întregii lumi, decât puterea Mea veşnică?!
„Iată, o suflare din gura Mea, - şi întreaga creaţie vizibilă nu ar mai exista!
„Crezi tu oare că Eu aş avea atunci nevoie de masca ta de comportare, pentru a Mă proteja în faţa lumii?
„O nu, de aceasta nu am Eu nevoie! Căci Eu nu Mă ascund în faţa lumii de teamă,
„ci doar din cauza judecăţii, ca să nu fie judecată lumea, dacă aceasta m-ar recunoaşte aşa de rea cum este acum.
„De aceea pe viitor fiţi voi cu toţii înţelepţi din cauza vindecării lumii;
„dar nu vă apropiaţi de Mine cu acea mască, căci aceasta este în poziţia ei cea mai bună metodă a iadului.
„Şi tu Maria, întoarce-te spre prima ta dragoste, căci altfel vei avea de îndurat multă tristeţe, deoarece tu te comporţi rece în inima ta faţa de Mine, din caza măştii tale în faţa acestei lumi!“
Aceste cuvinte i-au rupt inima *Mariei*, şi ea a prins cu toată puterea dragostei ei copilaşul, l-a strâns la inimă şi a început să-L alinte cu cel mai mare jar al dragostei ei materne.

203

Intrebarea de dragoste a Mariei spre copilaş. Marea diferenţă între dragostea oamenilor şi între dragostea lui Dumnezeu. Pilda despre rege ca fiind un pretendent. Folosirea pildei referitor spre Tullia şi spre copilaşul Iisus.

După ce *Maria* a drăgălit un timp copilul, a întrebat ea cu mare frică în glas:
„Iisus al meu, pe fata Ta, adică pe mine, mă vei iubi din nou, aşa cum fata Ta te va iubi veşnic?“
Şi *copilaşul* i-a zâmbit Mariei cu mare prietenie şi a început să-i vorbească aşa:
„Dar ce întrebare slabă mi-ai pus tu iarăşi!
„Dacă Eu nu te-aş iubi mai *mult* decât mă iubeşti tu pe Mine, ce ai fi tu oare, ce ai putea tu să fi atunci?
„Iată, dacă tu m-ai iubi cu jarul tuturor sorilor, chiar şi atunci nu ar însemna nimic dragostea ta faţă de dragostea *Mea,* cu care iubesc Eu pe cei mai răi oameni, chiar şi încă în cea mai mare supărare a Mea.
„Şi supărarea Mea este mai multă dragoste decât cea mai mare dragoste pe care tu o poţi avea.
„Ce este atunci adevărata dragoste a Mea, pe care Eu o port pentru tine?
„Cum te-aş fi ales eu vreodată ca să Mă naşti, dacă Eu nu te-aş fi iubit mai mult, - decât o să poată percepe întreaga veşnicie?!
„Iată, cât de slabă este întrebarea ta! Eu însă îţi spun; du-te acum, şi adumi-o pe Tullia;
„căci Eu amj de vorbit cu ea lucruri foarte importante!“
Aici a ascultat Maria de îndată şi a a adus-o pe femeia lui Cireniu.
Când Tullia a intrat plină de spaimă în odaia, unde se afla copilaşul, *acesta* s-a ridicat şi a început să vorbească spre Tullia:
„Tullia, tu înviată, ascultă! O dată a existat un mare rege care nu a fost însurat şi a fost plin de frumuseţe bărbătească şi plin de înţelepciune dumnezeiască.
„Acel rege a vorbit în sine: ‘Eu vreau să mă duc să-mi caut o femeie într-un oraş străin, acolo unde nimeni nu mă cunoaşte;
„‘căci eu vreau să-mi iau o nevastă, care să mă placă pe mine însuşi, şi femeia aceia să mă iubească, pentru că eu sunt un bărbat înţelept, şi nu din motivul pentru că eu sunt un mare rege!’
„Şi aşa a plecat el din împărăţia sa departe şi a ajuns într-un oraş şi imedait a făcut o cunoştinţă într-o casă.

„Fata casei a fost aleasa, şi aceasta a avut o mare bucurie; căci ea a recunoscut de îndată în pretendentul ei un mare înțelept.

„Dar regele s-a gândit: ‘Tu mă iubeşti pe mine, pentru că îmi vezi înfățişarea şi înțelepciunea mea te leagă;

„‘eu însă vreau să văd dacă tu mă iubeşti cu adevărat! De aceea îmi voi schimba hainele cu unele de cerşetor şi aşa îmbrăcat te voi deranja eu de mai multe ori.

„‘Tu însă nu vei ştii şi nu vei afla deloc, *cine* se ascunde sub acel cerşitor.

„‘Intr-adevăr, va purta cerşetorul o dovadă de la mine, aşa de parcă ar fi prietenul meu drag, dar în rest va fi sărac printre străini exact aşa cum este şi prietenul său.

„‘ Şi aşa se va arăta dacă fiica aceasta mă iubeşte cu adevărat!’

„Şi cum marele rege s-a gândit aşa s-a pus de îndată în practică aceasta idee.

„După un timp, după care regele a călătorit aparent undeva, a venit cerşetorul la fiică şi a început să-i vorbească:

„‘ Dragă fiică a acestei case bogate, iată, eu sunt foarte sărac şi eu ştiu că tu posezi mari averi!

„‘Eu am stat la poartă când minunatul tău mire a plecat în călătorie, şi l-am rugat să-mi dea şi mie un mic ajutor.

„‘Aşa a rămas el pe loc şi a început să vorbească: ‘Prietene, eu nu am aici nimic, ce aş putea să-ți dau, în afară de această amintire de la mireasa mea, care este într-adevăr foarte bogată!

„‘Du-te repede la ea, şi arată-i aceasta în numele meu, şi ea îți va da cu siguranță, ceea ce îmi va da şi mie, şi de ceea cea ai tu nevoie!

„‘Dar de îndată ce mă voi întoarce, îi voi înlocui totul de o mie de ori!’

„Când fiica a auzit asemenea lucruri, a fost plină de bucurie şi i-a dat un ajutor cerşetorului.

„Aşa a plecat cerşetorul şi s-a întors înapoi în câteva zile şi s-a lăsat anunțat la fiica casei.

„Fiica, l-a chemat pe altă dată, deoarece ea avea pe acea vreme oaspeți.

„Cerşetorul a venit altă dată, şi s-a anunțat la fiica casei.

„Atunci i s-a spus: ‘Fiica a ieşit cu câțiva prieteni!’ şi ceşetorul a plecat trist de la acea casă.

„Când a ajuns el la poarta casei l-a întâmpinat fiica în mijlocul prietenilor ei şi nici măcar nu i-a dat importanță cerşetorului.

„Dar acesta a spus: ‘Dragă mireasă, a prietenului meu, cum îl iubeşti tu, dacă nu-l asculți nici măcar pe prietenul său?’

„Dar aceasta fiică a început să-i vorbească aceste cuvinte: ‘Eu vreau să mă reculeg; atunci când va veni prietenul tău, pe acela îl voi iubi!’

„După aceasta s-a dus din nou a doua zi ceşetorul la fiica casei şi a găsit-o pe aceasta plină de seninătate; deoarece ea avea o companie cât se poate de gălăgioasă.

„Şi cerşetorul a întrebat-o: ‘Il iubeşti pe mirele tău - şi de aceea eşti aşa de binedispusă, deoarece a călătorit ca să rezolve treburile legate de tine?’

„Imediat a aruncat fiica cerşetorul afară şi i-a vorbit: ‘Aceasta ar fi într-adevăr o cerere! Nu este suficient, dacă eu îl iubesc atunci, când este prezent? Ce aş putea eu oare să iubesc în absența sa? Cine ştie dacă el mă iubeşte pe mine?’

„Aici şi-a aruncat cerşitorul haina ruptă de deasupra şi a început să-i vorbească fiicei mirate:

„‘Iată, acela care a călătorit, a fost tot timpul aici, ca să poată observa dragostea ta!

„‘Tu însă de abia că te-ai gândit la el, şi acela, care ți-a arătat semnul jurământului tău, a fost alungat şi batjocorit, deoarece ți-a plăcut mai mult compania lumii.

„‘Dar iată, chiar eu sunt acela care stă acum în fața ta, şi eu sunt acel mare rege, căruia îi aparține întreaga lume!

„‘ Şi acesta îți dă acum totul înapoi, ceea ce i-ai dat tu, de o mie de ori; dar ție îți va întoarce pe veci spatele, şi tu nu îi vei mai zări vreodată chipul!’

„Tullia! Cunoşti tu acel rege şi acel cerşetor? Iată, *Eu* sunt acela, şi tu eşti acea *fiică*! Pe lume vei fi tu foarte fericită;

„dar ce se va întâmpla după aceea, aceasta îți arătă îndeajuns pilda.

„Eu ți-am dat viața şi mare fericire, şi tu nici măcar nu îți place să iroseşti vreun gând la Mine?

„O tu romană oarbă înăscută! Eu ți-am dat lumină, şi tu nu m-ai recunoscut.

„Eu ți-am dat un bărbat din ceruri, şi tu ai vrut să iei partea Mea de dragoste de la el pentru tine.

„De aceea ai murit; Eu te-am înviat, dar ai acceptat complimentele lumii şi pe Mine nici nu m-ai observat.

„Şi acum, când Eu te-am chemat, ai început să tremuri ca şi una care a înşelat.

„Spune, ce aş putea Eu face cu tine?!

„Să mai cerşesc oare la uşa ta?

„Nu acest lucru nu voi mai face, ci Eu îți voi da partea ta, şi atunci vom fi chit!“ -

Aceste cuvinte au umplut întreaga casă a lui Iosif într-o groază fără margini.

Dar copilaşul a dorit să meargă cu Iacov singur afară şi aceştia nu s-au întors decât seara foarte târziu.

Plângerile Tulliei. Cuvintele de compasiune ale Mariei. Tullia se priveşte pe ea însuşi, îi pare rău şi vrea să se căiască. Mâncarea preferată a lui Iisus, Vechea şi noua Tullia.

Doar după un timp şi-a revenit din nou *Tullia* şi a început să plângă cu amăriciune şi a început să spună aceste cuvinte:

„O Doamne, de ce am văzut eu în trecut în această casă, de ce sunt eu acum femeia lui Cireniu, că în aşa zisa mea bucurie trebuie eu să sufăr acum atât de mult?

„De ce ai înviat-o înapoi pe ce care a fost moartă? De ce a trebuit să se reântoarcă viaţa înapoi în pieptul meu?

„M-am născut eu doar ca să *chinuiesc,* de ce chiar *eu,* în vreme ce mii de oameni trăiesc liniştit şi sunt fericiţi şi de abia că ştiu de vreo lacrimă, care este presată de durere?"

Maria însă, cuprinsă de milă, a început s-o consoleze pe Tullia cu următoarele cuvinte:

„Tullia, tu nu trebuie să te cerţi cu Domnul tău, cu Dumnezeul tău şi al meu!

„Deoarece iată, felul Sau este, că, chiar pe aceia pe care îi iubeşte îi expune unor teste cât se poate de dure!

„Acest lucru recunoaşte tu în inima ta, şi trezeşte dragostea ta din nou pentru El, şi El va uita repede de ameninţarea făcută şi te va primi din nou cu toată mila Sa!

„Căci El a ameninţat de multe ori oamenii răi şi le-a promis moartea în a doua zi prin gura profeţilor şi a descris locul, în care căinii vor linge sângele lor.

„Dar dacă acei oameni răi se căiau, a vorbit El de îndată spre profet: 'Nu vezi tu, că a început să se căiască? De aceea nu vreau să-l pedepsesc!'

„Când Dumnezeu ia poruncit lui Jonas, să le spună niniveerilor, care erau toţi scufundaţi în păcate, că vor muri,

„nu a vrut acesta să meargă, deoarece el a spus: 'Domnul meu, eu ştiu, că doar foarte rar se va întâmpla ceea, ce profetul trebuie să ameninţe;

„de aceea nu vreau eu să mă duc, ca să nu se facă un profet de ruşine în faţa niniveerilor, deoarece ţie cu siguranţă ţi se va face milă de ei!"

„Iată, şi acest profet s-a indoit din motive evidente de furia şi supărarea lui Dumnezeu!

„Eu însă te sfătuiesc: fă ceea ce au făcut niniveerii, şi tu vei fi primită din nou cu toată milostivirea!"

Aceste cuvinte i-au dat din nou curaj *Tulliei*, şi ea a început să se gândească la comportamentul ei, şi de îndată a găsit o grămadă de greşeli în sine, şi de aceea a început să vorbească aşa:

„ O Maria, de abia acum văd eu cât se poate de limpede, de ce m-a pedepsit aşa de tare Domnul!

„Iată, inima mea este plină de păcate şi este foarte murdară! O cum voi putea eu s-o cur^ţ pe aceasta vreodată?!

„Cum pot eu îndrăzni, să-L iubesc pe Sfântul sfinţiilor cu o astfel de inimă necurată?!"

Şi *Maria* a început să vorbească: „Chiar de aceea trebuie să-L iubeşti în mărturia ta sinceră de căinţă; căci doar o astfel de dragoste spre El îţi va purifica inima, către Sfântul tuturor sfinţiilor!"

Spre seară, când Iacov s-a întors iarăşi acasă cu *copilaşul*, a mers Acesta imediat la Maria şi ia cerut ceva de mâncare, şi Maria ia dat repede Lui puţin unt, pâine şi miere.

Dar copilul a spus: „Eu mai văd şi o altfel de hrană, dă-mi să mănânc şi din aceasta! Iată, această hrană este inima Tulliei; dă-mi-o, deoarece tu ai pregătit-o deja pentru Mine!" - Aici a picat Tullia în genunchi în faţa Domnului şi a început să plângă din răsputeri.

Maria însă a început să vorbească: „O Doamne, ai milă cu această săracă, care suferă aşa de mult!"

Şi *copilaşul* a început să vorbească: „Eu m-am milostibvit deja de mult în faţa ei, căci altfel nu aş mai fi înviat-o!

„Doar *ea* a fost acea, care nu a vrut să remarce milostivirea Mea şi a vrut mai degrabă să se certe cu Mine în inima ei, decât să mă primească în aceasta.

„Dar pentru că şi-a întors inima iarăşi spre Mine, am făcut Eu acelaşi lucru ce l-am făcut niniveerilor."

După aceste cuvinte a mers *copilul* spre Tullia şi a început să-i vorbească:;

„Tullia, iată, Eu am obosit deja foarte tare; tu m-ai ţinut în trecut în braţe, şi mi-a plăcut foarte mult, - deoarece tu ai braţele foarte moi.

„Deci ridică-te acum, şi ia-Mă în braţele tale, şi simte ce dulce este, să ţi în braţe Domnul vieţii!"

Această dorinţă a copilaşului ia rupt *Tulliei* inima.

Cu cea mai înaltă dragoste din inima ei a luat copilaşul în braţele ei moi şi a început să vorbească plângând:

„O Doamne, cum este posibil să fi aşa de milostiv, după ameninţarea cruntă care mi-ai spus-o?!"

Şi *copilaşul* a spus: „Pentru că vechea Tullia s-a mutat, cea care nu mi-a fost pe plac, şi în locul ei a venit alta nouă, care este demnă de Mine! Dar acum stai liniştită; căci acum te iubesc din nou!" - Prin această scenă au fost cei prezenţi profund mişcaţi şi au avut cu toţii lacrimi în ochi.

205

Tullia care plânge. Cuvintele adânci-înțelepte ale copilaşului despre lacrimi
şi despre invidia de dragoste a Tulliei.

Cu cât mai mult purta Tullia copilaşul în brațe, cu atât mai mult şi-a recunoscut greşeala vieții şi plângea foarte tare din când în când de acest lucru.

Dar imediat s-a ridicat *copilaşul* în picioare şi a început să vorbească spre Tullia: „Draga Mea Tullia! Acest lucru nu îmi place din nou la tine, că tu plâng în continuu, cu toate că mă ai pe Mine în brațele tale.

„Fii acum bucuroasă şi fericită; căci Mie nu îmi sunt pe plac lacrimile oamenilor, dacă acestea se varsă acolo, unde nu este nevoie de ele!

„Crezi tu oare, că lacrimile tale, îți vor curăța inima de toate păcatele pe care le ai tu în fața Mea?

„O uită-te, acest lucru este prostesc! Lacrimile curg peste obrajii tăi şi ochii sunt încețoşați, iar acest lucru îți poate fi chiar dăunător, -

„dar peste inimă nu curg aceste lacrimi, şi nici nu o purifică; însă o închid pe aceasta, şi nu poate intra în inimă ceva bun şi nici ceva rău.

„Şi iată, acest fapt aduce şi moartea spiritului, care locuieşte în inimă;

„căci un om trist este o ființă veşnic jignită, şi această ființă nu este capabilă să absoarbă vreun lucru.

„Doar *trei* lacrimi am pus eu în ochiul omului, şi acestea sunt următoarele: lacrimile de *bucurie,* lacrimile de *compasiune* şi lacrima care provine de la *durere.*

„Doar pe acestea le pot vedea; dar lacrima de tristețe, cea a căinței şi cea a furiei, provin de la plângerea proprie a milei, acestea sunt fructe a propriului teritoriu şi au în fața Mea doar o valoare foarte scăzută.

„Căci lacrima de *tristețe* provine de la o ființă jignită şi cere o compensare; dacă aceasta întârzie să apară, se schimbă o astfel de stare într-o supărare secretă şi în sfârşit se transformă într-un sentiment de ură.

„Lacrima căinței are aceiaşi proveniență şi apare doar după ce s-a desăvârşit păcatul, dacă păcatul trage după sine o astfel de pedeapsă.

„Dar atunci nu mai este o lacrimă asupra păcatului, ci doar o lacrimă a pedepsirii asupra păcatului, deoarece aceasta este pedeapsa care urmează.

„Chiar şi această lacrimă nu schimbă în bine inima; căci omul nu plânge din cauza păcatului desăvârşit în fața Mea, ci doar de teama pedepsei, şi iată, acest fapt este mai rău decât însuşi păcatul!

„Dar ce are de-a face cu lacrima furiei, nu merită, că Eu să spun un cuvânt despre aceasta; căci acele lacrimi sunt izvoare din fundamentul iadului.

„Această lacrimă nu îți udă ochii, ci doar lacrimile regretării.

„Eu însă îți spun: Uscă şi pe aceste lacrimi din ochii tăi; deoarece tu poți vedea, că nu îmi sunt pe plac!“

Aici şi-a şters *Tullia* ochii şi a început să vorbească: „O Doamne, cât de nemărginit de bun şi de înțelept eşti Tu!

„O cât de bucuroasă şi fericită aş fi eu, dacă nu aş fi aşa o păcătoasă;

„dar eu am jertfit un idol la cererea împăratului în Roma, şi această faptă îmi roade inima ca şi un vierme foarte rău!“

Şi *copilaşul* a vorbit: „Acest păcat ți l-am iertat deja de mult, încă înainte să-l desăvârşeşti.

„Dar tu ai fost invidioasă pe dragostea lui Cireniu care o poartă acesta pentru Mine; iată, acest fapt a fost un mare păcat! Eu însă te-am iertat, şi tu nu mai ai acum nici un păcat, deoarece tu Mă iubeşti din nou; de aceea fii bucuroasă şi foarte fericită!“

După aceste cuvinte s-a umplut Tullia de veselie, ca şi ceilalți din casa lui Iosif, şi toți au mers să se hrănească cu cina.

206

Cuvintele liniştitoare ale copilaşului despre următoarea noapte furtunoasă.
Frica prostească a Eudokiei şi asigurarea ei de atenție.

După cină a binecuvântat *Iosif* pe toți oaspeții săi, şi *copilaşul* ia binecuvântat şi a început să le vorbească aşa:

„Acum mergeți cu toții la odihnă; dar nu vă temeți, dacă pe timp de noapte se va lovi de casa noastră o furtună mică;

„căci nici unul din cei prezenți aici nu va avea de suferit în vreun fel!

„Gândiți-vă, că aici printre voi, se află şi Domnul furtunilor!“

După aceste cuvinte, care au stârnit îngrijorarea printre marinarii lui Cireniu, a început să vorbească un *slujitor al vasului:*

„Acest copil este un adevărat profet, căci prevesteşte răul;

„de aceea să mergem imediat, să ne uităm în care parte este cel mai slab ancorat vasul lui Cireniu, şi să încercăm să-l tragem cât mai aproape de mal şi să-l legăm acolo!“

După aceste cuvinte s-a ridicat *Ionatan* şi a început să vorbească: „Lăsaţi această grijă!

„Deoarece, în primul rând va putea Domnul să ocrotească şi vasul lui Cireniu;

„Şi în al doilea rând, am şi eu oameni acasă, care se pricep mai bine la corăbii decât voi, şi ei vor ştii cu siguranţă să aibă cât mai bine grijă de corabia guvernatorului. De aceea fiţi împreună cu mine liniştiţi!“

Cu aceste cuvinte au fost din nou toţi mulţumiţi şi aşa au plecat la odihnă.

Maria i-a aranjat copilului de îndată un pat moale şi proaspăt, l-a pus în acesta şi l-a aşezat lângă patul ei.

De obice însă, dormeau Maria şi Eudokia într-un pat, aşa cum dormeau şi acum.

Eudokia însă, care avea o mare frică de prezicerea acestei furtuni, a început să vorbească spre Maria:

„Maria, iată, eu am o mare frică faţă de furtuna ceia care va veni!

„Cum ar fi, dacă am lua noi astăzi copilaşul şi l-am pune în mijlocul nostru?

„Atunci am fi în siguranţă de oricare pericol!“

Dar când *copilaşul* a auzit o astfel de frică din gura Eudokiei, a început să zâmbească şi i-a vorbit:

„O Eudokia, câteodată eşti destul de deşteaptă, - dar altădată eşti mai proastă decât trăznetul!

„Crezi tu oare, că doar atunci te pot proteja, dacă Eu mă aflu în braţele tale?

„O atunci te înşeli tu amarnic! Iată, braţul Meu este mai lung, decât poţi crede tu!

„Chiar dacă ai fi tu la capătul lumii, Eu aş putea să te protejez la fel de bine exact ca şi aici!

„De aceea fi liniştită, şi odihneşte-te ca de obicei, şi mâine cu siguranţă te vei trezi din nou sănătoasă!“ - Aceste cuvinte au liniştit-o pe Eudokia, şi ea s-a pus să se odihnească de îndată împreună cu Maria.

207

Vijelia nocturnă cu înfricoşările ei. Animalele sălbatice.
Blestemul lui Iosif asupra furtunii. Observaţia copilaşului. Sfârşitul furtunii.

După două ore, când toţi se odihneau deja, s-a format o mare furtună şi s-a izbit de pereţii casei, aşa că întreaga casă a început să se mişte.

Toţi care se odihneau, s-au trezit prin bubuitura aceea imensă.

Şi pentru că furtuna era condusă întruna de nenumărate fulgere,

au început toţi, cei din casa lui Iosif, să tremure şi să se sperie.

La gălăgia şi agitaţia furtunii s-a mai adăugat şi urletul a mai multor animale sălbatice şi prin aceasta s-a înmulţit frica oaspeţilor din casa lui Iosif.

Toţi au început să se înghesuie în odaia în care se aflau Iosif, Cireniu şi Ionatan, deoarce acolo căutau ei protecţia necesară.

Iosif însă s-a ridicat a făcut lumină, şi a început să-i liniştească pe cei înfricoşaţi, aşa de bine cum putea el face aceasta.

Acelaşi lucru l-au făcut uriaşul Ionatan împreună cu Cireniu.

Dar pentru că furtuna devenea din ce în ce mai intensivă, nu a folosit la prea multe consolarea celor trei; şi mai ales s-au speriat de moarte cei consolaţi, prin faptul că unii tigrii încercau prin ferestrele cu gratii, să-şi bage labele printre acestea.

Când şi lui *Iosif* i s-a părut prea de tot aceasta, a început să se supere şi a vorbit aceste cuvinte spre furtună:

„Încetează, tu monstru, în numele Celuia, care locuieşte aici, şi este un Domn al nesfârşitului,

„şi nu mai agitaţi liniştea necesară pe timpul nopţii! Aşa să se întâmple!“

Aceste cuvinte le-a strigat Iosif cu mare putere, deoarece toţi cei prezenţi s-au îngrozit, mai tare încă, decât au fost îngroziţi aceştia de acea furtună.

Dar furtuna nu a vrut să se oprească, şi Iosif a început şi mai tare să se supere şi a început din nou să ameninţe furtuna.

Dar această furtună era fără frică, şi a început să-l ia în derâdere pe Iosif.

Aşa s-a enervat enorm de tare Iosif şi a blestemat acea furtună neastâmpărată.

În acea clipă însă, s-a trezit *copilaşul* şi i-a spus lui Iacov, care se afla lângă pătuţul său mic:

„Iacov, du-te la Iosif şi spune-i, să-şi retragă blestemul; căci el a blestemat ceea ce nu cunoaşte!

„Mâine însă va înţelege motivul acestei furtuni şi va recunoaşte motivul ei bun; în câteva clipe se va potoli şi aşa.“

După aceste cuvinte a mers de îndată *Iacov* la Iosif şi i-a spus acestuia, ceea ce a rostit copilaşul.

Aşa şi-a calmat Iosif spiritul, şi a făcut ceea ce i-a spus Iacov, şi imediat după aceasta, s-a şi potolit furtuna; bestiile s-au pierdut, şi toţi cei prezenţi în casa lui Iosif s-au întors înapoi la odihnă.

208

Binefacerea şi motivul a furtunii nocturne: distrugerea hoţiilor.
Arderea resturilor de oase ale acestora.

În următoarea zi s-a trezit, ca de obicei, *Iosif* foarte devreme şi le-a împărţit celor trei fii ai săi, lucrul pe acea zi.

Primul lucru era, că trebuiau să se ocupe de un mic dejun bun, şi după aceea vor face ceea ce se va ivi în acea zi.

După ce a le-a împărţit lor lucrul a mers afară şi s-a uitat, ce pagubă a făcut acea furtună nocturnă.

Dar când a început să se plimbe dintr-o parte în alta, a găsit el de îndată oase de oameni

Şi mai multe locuri, a văzut murdare de sânge omenesc.

El s-a îngrozit enorm de tare la această privelişte şi nu a putut nici cum să rezolve această enigmă.

Dar după ce s-a plimbat mai departe a găsit el o grămade de cuţite şi de săbii, care erau în unele locuri măzgălite cu sânge.

La această privelişte i s-a aprins lui o lumină specială, şi el a început să înţeleagă încetul cu încetul, scopul bun a furtunii şi a animalelor care s-au strâns în jurul casei sale.

Imediat a mers *Iosif* la cei patru fii ai săi şi a început să le spună de acea privelişte şi le-a ordonat la trei dintre ei, să meargă să stringă oasele şi acele arme împrăştiate.

În decurs de o oră şi jumătate s-a adunat sub un pom oasele şi lângă această grămadă, o alta care era plină de arme însângerate.

Doar după micul dejun i-a dus Iosif afară pe Cireniu şi pe Ionatan şi le-a arătat acestora, ceea ce el a găsit deja dis de dimineaţă.

Când *Cireniu* a văzut aceasta, a pus mâinile deasupra capului şi a început să vorbească:

„Dar pentru voinţa Celui atotputernic, ce este aceasta?

„De unde provin aceste oase de om? De unde aceste arme, care încă sunt pătate cu sânge proaspăt?

„Iosif, prietenul meu, frate, nu ai tu vreun habar, care îţi şopteşte motivul acestei grovăzii?“

Şi *Iosif* a început să vorbească: „Prieten şi frate, aceştia sunt ori acei piraţi sau acei rebeli, care au urmărit corabia ta!

„Dar mai întâi să distrugem toate acestea printr-un mare foc;

„şi doar după aceea vom analiza în profunzime acest lucru!“

Cireniu s-a mulţumit cu aceasta, şi toţi oamenii săi au trebuit să aducă lemne din toate părţiile posibile.

Şi când spre amiază s-a strâns deja o grămadă considerabilă pe un loc gol, s-au pus oasele împreună cu toate armele acelea pe acea grămadă şi li s-a dat foc.

209

Vizita împrejurul casei. Ocolul în fugă a copilaşului în jurul
focului şi cuvintele sale profetice spre Cireniu.

După ce au trecut câteva ore şi totul a fost ars şi ceilalţi oaspeţi nu au observat nimic din această scenă - deoarce Domnul a vrut aceasta - în afară de slujitorii lui Cireniu,

de abia atunci au venit Tullia, Maronius Pilla şi comandanţii cu subalternii lor împreună cu Maria şi cu Iacov, care conducea copilaşul, pentru prima oară în acea zi în afara casei.

Şi pentru că *Maronius Pilla* avea un nas extrem de fin, a simţit de îndată mirosul acela de ars,

a mers rapid spre Iosif şi a început să-i spună: „Nobil prieten, nu simţi tu mirosul a unui foc sălbatic în nările tale?“

Şi *Iosif* l-a condus mai în spatele casei şi i-a arătat cu degetul locul focului.

Şi *Maronius* a întrebat ce s-a ars acolo.

Iosif a început să rostească aceste cuvinte: „Prietene, de aceea i s-a dat foc, ca să nu fie evident în ochii tuturor de pelume!

„Cireniu însă ştie totul; adresează-te spre el! El îţi va spune, ce s-a întâmplat; căci el a fost martor la totul!“

Prin aceste cuvinte a fost lămurit Maronius împreună cu alţi curioşi, de Iosif.

Dar după aceasta a cerut copilaşul să fie dus de Iosif, Cireniu, Ionatan şi de Iacov al Său, la locul focului, care ici colo mai adrea puţin.

Când aceştia au ajuns acolo, a început să înconjoare de trei ori *copilaşul* în fugă locul focului, care era destul de mare, a luat în mănă un cuţit pe jumătate ars şi i l-a dat lui Cireniu cu cuvintele:

„Cireniu uită, acum sunt învinşi duşmanii tăi, şi cenuşă a devenit tăria lor!

„Aici este ultimul rest al duşmanilor în mâna Mea, şi acesta a devenit de nefolosit.

„Eu ți-l dau ție ca semn, ca tu să nu mai îți exerciți răzbunarea la ceia, care au fost împotriva ta - şi încă puțin au mai rămas din acest soi;
„căci aşa cum este de nefolosit aceste cuțit, aşa să fie şi mânia ta în tine pentru acei puțin duşmani ai tăi!
„Aceşti duşmani însă au venit din Tyrus şi au vrut să termine cu tine aici.
„Eu însă am ştiut ziua şi ora şi clipa, în care tu ai fost în mare primejdie.
„De aceea am lăsat să se formeze această furtună în noapte, la timpul potrivit, ca să fugărească animalele sălbatice din munți
„şi a trebuit ca să le produc rebelilor o mare spaimă, ca aceştia să nu aibă vreun ajutor, atunci când au fost atacați de bestiile din munți.
„Şi iată, aşa se va întâmpla şi în viitor: Un mare foc va veni de sus peste oasele oamenilor răi şi îi va digera până când în urma acestora nu va mai rămâne decât praf şi cenuşă!
„Domnul însă va ocoli de trei ori locul focului de pe pământ, şi nimeni nu îl va întreba sau îi va spune: „Doamne, ce faci Tu?“
„Şi doar la cea de-a treia ocolire se va lua ultima rază de furie de pe acest pământ!“
Toți au făcut ochi mari la aceste cuvinte; deoarece nimeni nu le înțelegea sensul.

210

Intrebarea lui Iosif şi răspunsul alintător al copilaşului.
Foamea mare a copilaşului. Gustarea de peşte.
Intrebarea lui Cireniu referitoare la marea mediterană.

După un timp însă s-a dus *Iosif* la copilaş şi l-a întrebat, cum ar fi aceasta de înțeles.
Şi *copilaşul* a spus: „Iosife, în acest caz cercetezi în zadar;
„pentru că foarte multe lucruri sunt, care nu vă vor fi evidente, în timp ce trăiți voi pe pământ.
„Cine va veni însă duhovnicesc în împărăția Mea după această viață, aceluia îi vă fi totul arătat la lumină.
„De aceea nu întreba aici de lucruri, care nu te privesc acum de loc!
„Lasă însă acum să se aducă pământ şi să acoperim cu el această porțiune care a ars!“
Şi *Iosif* s-a adresat aici lui *Cireniu,* şi acesta a poruncit de îndată să se aducă prin oamenii lui şi să se acopere locul cu acesta.
După această mucă s-a făcut amiază, şi fiii lui Iosif au fost deasemenea gata cu mâncarea de prânz şi au ținut-o pe aceasta în stare de pregătire pentru oaspeții cei mulți.
Şi *copilaşul* insuşi i-a spus lui Iosif: „Eu sunt deja destul de flămând; trei peşti mari sunt fripți, de aceea să mergem la masă!“
Iosif a spus însă: „Acasta este destul de lăudabil; dar vor ajunge peştii într-adevăr pentru mai mult de o sută de persoane?“
Şi *copilaşul* a răspuns: „Tu ai văzut totuşi animalele acelea mari; cum poți să întrebi de acest lucru?
„Fiecare peşte are mai bine de cincizeci de kilograme; la aceasta nu este într-adevăr nevoie de mai mult, şi este îndeajuns pentru două sute de oameni!
„Să mergem de aceea acum numaidecât acasă; pentru că Eu sunt deja foarte flămând - şi mai ales Mă bucur de peştii buni din marea mediterană!“
Şi *Iosif* i-a chemat de îndată pe toți la mâncarea de prânz şi s-a dus la vilă.
Pe cale l-a întrebat însă *Cireniu* pe copilaşul drăgălaş dacă această mare ar fi într-adevăr pe drept o mare mediterană (*mare mediterraneum).*
Şi *copilaşul* a spus: „dacă pe drept sau nu; Eu doară trebuie să vorbesc cu voi în felul vostru, dacă vreau să fiu înțeles de voi.
„După mâncare poți tu însa să verifici pe micul glob pământesc, şi tu vei găsi desigur acolo, dacă această denumire este potrivită.“
Apoi a fugit copilaşul înainte cu Iacov al Său, pentru a fi neapărat acuşi la masă.
Şi când Iosif a venit, atunci i-a zâmbit copilaşul în întâmpinare deja de la masă, pentru că El ținea deja o bucată de peşte în mână.
Iosif s-a bucurat însă de această foarte în secret; numai că a spus din pricina buneicuviințe:
„Dar, Tu cel mai drag copilaş al meu, o aşa de mare bucată! Vei putea Tu într-adevăr s-o mănânci?“
Şi *copilaşul* a zâmbit încă mai mult şi a spus: „Ingrijeşte-te de altceva; fiindcă pentru acest lucru s-au îngrijit deja părinți tăi, ca stomacului Meu să nu-i dăuneze uşor ceva! Pentru că ei mi-au dat destul de des bucățile cele mai rele şi cele mai mari.“ Aici a înțeles Iosif bine, ce a vrut să spună copilaşul.

211

Pedeapsa de post a lui Iacov şi a copilaşului din cauza rugăciunii de masă nerostită.

Dialogul copilaşului cu Iacov şi Iosif.
Plecarea în grabă a lui Iacov şi a copilaşului.

După aceea a început însă *Iosif* rugăciunea lui obişnuită de dinaintea mesei şi a binecuvântat bucatele.
Şi l-a întrebat apoi pe copilaş, dacă şi El s-ar fi rugat într-adevăr deja.
Copilaşul a zâmbit însă iarăşi şi i-a spus lui Iacov:
„ Tu, acum ne va merge bine! Noi am uitat chiar amândoi rugăciunea de rugă şi de mulţumire şi am mâncat deja totuşi din peşte!
„Vorbeşte tu acum, aşa de bine precum este posibil, căci altfel suntem evident iarăşi într-o pedeapsă şi va trebui să postim puţin!"
Şi *Iacov,* puţin jenat, a spus: „Dragă tată Iosif, eu te rog să ne ierţi; pentru că eu am uitat într-adevăr de această dată împreună cu Iisus al meu să mă rog!"
Când *Iosif* a auzit aceasta de la Iacov, s-a cam întunecat el atunci puţin la faţă şi a spus:
„Dacă aţi uitat voi de *rugăciune,* atunci uitaţi şi de *mâncare* până diseară, şi mergeţi acum între timp puţin la plimbare în aer liber!"
Şi *copilaşul* a zâmbit aici către Iacov şi a spus: „Uite, acum s-a întâmplat chiar; n-am spus Eu mai înainte, că postul va fi pedeapsa?!
„Dar aşteaptă totuşi încă puţin; Eu vreau totuşi mai înainte să şi vorbesc încă câteva cuvinte cu Iosif!
„Poate că el lasă să se târguiască atunci puţin cu el despre postirea până seara."
Şi *Iacov* a vorbit în secret: „Doamne, fă Tu, ceea ce gândeşti că este cel mai bine, şi eu voi urma atunci exemplului Tău!"
Şi *copilaşul* l-a întrebat pe Iosif, spunând anume: „Iosif, vorbeşti tu într-adevăr în deplina ta seriozitate?"
Şi *Iosif* a spus: „Da, foarte evident; pentru că cine nu se *roagă,* acela să nici nu *mănânce*!"
Şi *copilaşul* a zâmbit din nou şi a spus: „Dar aceasta numesc Eu a fi sever!
„Uite, dacă Eu aş fi sever, cum eşti tu acum, atunci ar avea foarte mulţi o pedeapsă de post, care astăzi mănâncă totuşi, cu toate că nu s-au rugat!
„Eu vreau însă totuşi să aud o dată de la tine, *de ce* şi *către cine* trebuie Eu să Mă rog aşa de fapt!
„Şi atunci vreau Eu deasemenea să ştiu de la tine, către cine te rogi tu aşa de fapt în rugăciunea ta, şi către cine ar fi trebuit săracul Iacov să se roage!"
Şi *Iosif a spus: „*Către Dumnezeu, Domnul, Tatăl Tău sfânt, trebuie Tu să te rogi, pentru că El este sfânt, preasfânt!"
Şi *copilaşul* a spus: „Aici ai tu fireşte într-adevăr dreptate;
„dar partea fatală la acest lucrueste numai aceea, că tu nu-L cunoşti tocmai pe Tatăl tuturor minunăţiilor, către care te rogi!
„Şi pe acest Tată nu-L vei cunoaşte tu încă mult timp, pentru că te împiedică la aceasta vechea ta orbire de obicei!"
După aceasta i-a spus *copilaşul* lui Iacov: „Să mergem numai afară, şi tu să vezi, că afară în aer liber poţi primi ceva de mâncare şi fără rugăciune!"
Apoi a fugit copilaşul cu Iacov al Său afară şi nu s-a lăsat răzgândit.

212

Cuvintele de dojană ale Mariei şi ale lui Cireniu către Iosif.
Iosif în strâmtorare şi chemarea sa după copilaş.

Când copilaşul şi Iacov au fost însă afară, i-a spus atunci *Maria* lui Iosif;
„Ascultă, tu dragul meu soţ şi tată Iosif, câteodată eşti tu aşadar totuşi puţin prea sever faţă de copilaşul Dumnezeiesc!
„Ce altceva am putea în sfârşit într-adevăr aştepta de la un copil omenesc obişnuit de doi ani şi o treime?!
„Cine l-ar supune într-adevăr la o disciplină atât de severă?
„Tu eşti însă faţă de acest copil al tuturor copiilor aşa de sever în educaţie, de parcă ar fi El la o Dumnezeu ştie ce vârstă matură!
„Uite, aceasta mi se pare foarte nefiresc! Chiar dacă tu îl şi iubeşti câteodată peste măsură, eşti tu atunci însă totuşi câteodată aşa de sever faţă de acesta, de parcă n-ai avea dragoste pentru El!"
La acest ton al Mariei s-au şi alăturat de îndată Cireniu, Ionatan, Tullia, Eudokia şi Maroniu Pilla.
Şi *Cireniu* i-a spus încă pe deasupra lui Iosif: „Prietene, eu nu ştiu într-adevăr de loc, cum îmi pari tu câteodată!
„O dată mă înveţi tu să recunosc în copilaşul însuşi cea mai înaltă fiinţă de Dumnezeu, -
„imediat după aceea ceri tu iarăşi de la copilaş, ca El să se roage la un Dumnezeu!

„Spune-mi, cum se împacă aceste două lucruri?! Dacă copilaşul este însuşi cea mai înaltă fiinţă Dumnezeiască, cum să se roage El atunci la un Dumnezeu? - Nu ţi se pare o asemenea cerere puţin fără sens?
„Şi eu pun cazul că copilaşul n-ar fi ceea, ce eu recunosc acum pe deplin neândoielnic în El şi la care mă rog,
„atunci sunt eu de părere că, ca un adevărat prieten al copiilor ar fi cerinţa ta de la un copil de leagăn în sfârşit totuşi puţin cam prostească!
„Pentru că cine ar cere de la un copil în vârstă de nouă sferturi de an o rugăciune severă?!
„De aceea, trebuie tu acum să-mi dai totuşi dreptate, dacă îţi spun eu ca păgân:
„Prietene, tu trebuie să fii lovit de o orbire triplă, dacă nu eşti în stare să-L cinsteşti tot timpul *de îndată* pe copilaş!
„Intr-adevăr, de această dată nici eu nu mănânc nici o îmbucătură, dacă copilaşul cu Iacov al Său nu se va afla aici alături de mine!
„Nu este aceasta chiar ridicol, dacă tu îl implori pe Dumnezeu Domnul pentru binecuvântarea bucatelor şi îl îndepărtezi atunci de la masă *pe acelaşi* unic Dumnezeu şi Domn, pentru că El nu s-a rugat după felul tău obişnuit?!
„De aceea te-a şi întrebat cu siguranţă copilaşul, către cine să se roage aşa de fapt, şi către cine te rogi *tu,* şi către cine ar fi trebuit şi Iacov să se roage.
„Tu însă n-ai observat după părerea mea, ce a vroia copilaşul să-ţi spună prin aceasta!“ -
Această observaţie destul de convingătoare i s-a pus lui *Iosif* tare la inimă, şi el a mers afară, să-L aducă pe copilaş împreună cu Iacov.
Dar el i-a chemat acolo în zadar pe Iacov şi pe copilaş; pentru că cei doi se îndepărtaseră rapid, - încotro însă, acest lucru nu ştia nimeni.

213

Fiii lui Iosif în căutarea copilaşului. Vocea secretă şi cuvintele ei alintătoare către Iosif. Iosif pe urma cea corectă. Gustarea la masa Domnului pe munte. Despre rugăciunea adevărată.

Deoarece i s-a făcut însă după aceea frică lui *Iosif,* de aceea i-a chemat el numaidecât pe cei patru fii mai vârstnici şi le-a spus:
„Mergeţi, şi ajutaţi-mă să caut copilaşul şi pe Iacov; pentru că eu am păcătuit contra copilaşului, şi îmi este foarte frică în jurul inimii!“
Şi cei patru fii au mers în grabă înspre toate părţile şi au căutat copilaşul în jur de o oră, nu l-au găsit însă niciunde şi au venit fără rezultat acasă.
Când însă Iosif a văzut, că cei patru fii au venit singuri acasă, i-a fost atunci foarte frică în inimă, că a mers de aceea afară, destul de departe de vilă, şi a plâns acolo destul de amarnic din cauza greşelii lui presupuse împotriva copilaşului.
Când însă a plâns el astfel, a auzit el *o voce,* care îi vorbea lui:
„Iosif, tu dreptule, nu plânge, şi nu te lăsa neliniştit de către oameni în cugetul tău!
„Pentru că Eu, pe care îl cauţi tu acum înfricoşat şi plin de teamă, sunt mai aproape de tine, decât crezi tu.
„Mergi însă înainte în direcţia către care eşti îndreptat, şi ochii tăi îl vor vedea pe Acela, care vorbeşte acum cu tine şi pe care îl cauţi!“
La aceste cuvinte minunate s-a ridicat Iacov alintat şi a mers repede înainte în direcţia în care era îndreptat chipul lui, în jur de o jumătate de oră de drum de câmp.
Şi deoarece a mers el astfel, a ajuns la un deal, care avea o înălţime de o sută şaptezeci de stânjeni.
Şi aşa a început el să se gândească şi a vorbit ca pentru sine: „Să mă urc eu oare pe acest deal, pe căldura aceasta mare?“
Şi *vocea* a vorbit din nou: „Da, pe acest deal trebuie ca tu să urci; căci de abia în vârful acestui deal îl vei putea tu zări pe Domnul, pe care nu l-ai observat atunci, când El a stat la masa ta!“
Când Iosif a auzit aceste cuvinte, nici nu s-a mai gândit la căldura cea mare, şi a început repede şi grăbit să urce pe acel deal.
Şi când a ajuns aproape de vârful dealului, a fost primit aici de o ceaţă deasă şi s-a mirat enorm de tare, deoarece nu putea înţelege cum un deal aşa de mic era învăluit de ceaţă; căci vremea era împrejurul paştelui.
Dar când acest se minuna aşa de tare, au apărut deodată Iacov împreună cu un copilaş din acea ceaţă, şi *copilaşul* a început să vorbească:
„*Iosif,* nu-ţi fie teamă, şi vino cu Mine bucuros pe acest vârf de deal,
„şi convinge-te singur, că nu a venit încă vrmea, în care Domnul trebuie să postească, deoarece El nu s-a rugat!
„Va veni într-adevăr o vreme în care Domnul va postii, dar această vreme nu a venit încă. - şi de aceea urmează-Mă!“
Şi Iosif a urmat copilaşul şi a ajuns de îndată pe vârf.

Când el s-a aflat pe acel vârf de deal, s-a retras ceața, şi pe o bucată mare de lemn lustruit se afla un miel prăjit, o cupă plină de vin delicios şi o pâine enorm de bună din făină de grâu.
Aici a început să se mire *Iosif* peste măsură şi a început să vorbească aşa: „Dar de unde ați luat voi toate acestea? Au adus îngerii aceste bunătăți, sau Tu, o Doamne, ai creat toate acestea?“
Şi *copilaşul* s-a uitat spre soare şi a început să vorbească aceste cuvinte: „Iosif iată, şi această lumină a pământului se întăreşte la masa Mea!
„Şi Eu îți spun: acestuia îi trebuie mai mult într-o oră să mânânce, decât este pământul, care te duce pe tine, şi iată, el nu a suferit niciodată de sete sau de foamete! şi mulți sunt ceia, care se hrănesc de la Mine şi nenumărați alții cu mult mai mari există!
„Crezi tu oare, că Eu voi postii, atunci când nu mă laşi să mânânc, deoarece Eu nu vreau să mă rog la Mine Însumi la timpul potrivit?
„O uite, de aceasta nu are nevoie Domnul! Dar vino tu la masa Mea şi hrăneşte-te împreună cu Mine; dar de data aceasta, fără rugăciunea ta obişnuită!
„Căci adevărata rugăciune este dragostea pentru Mine; dacă o ai tu pe aceasta, atunci poți să scuteşti întotdeauna buzele tale de acest efort!“ - şi Iosif a mers, a mâncat şi a băut la masa Domnului, şi pentru el a avut acea hrană cel mai bun şi mai ceresc gust.

214

Iosif care duce crucea. Evanghelia copilaşului despre cruce.

După acea hrană cerească de pe acel deal mic a început *Iosif* să-i spună copilaşului:
„Domnul şi Dumnezeul meu! Eu, care sunt un sărac şi bătrân om, te rog, ca Tu să mă ierți, dacă eu te-am jignit în vreun fel, şi te rog să te întorci împreună cu mine acasă!
„Căci fără Tine, nu mă pot întoarce eu; dacă mă întorc eu făra Tine, atunci se vor supăra şi mai tare ceilalți prezenți în casa mea şi mă vor pedepsi cu cuvinte foarte dure!“
Şi *copilaşul* a început să vorbească: „Da, da, Eu voi merge cu tine; căci aici nu îmi voi ridica o casă şi Eu nu voi rămâne aici pentru totdeauna!
Dar *un* lucru cer Eu de la tine, şi acesta constă în faptul, ca tu să duci această masă în brațele tale şi să-l duci în fața Mea până acasă.
„Dar nu îți fie frică de această greutate; căci ea te va apăsa într-adevăr puțin, dar ea nu te va cocoşa şi nici nu te va obosi!“
La aceste cuvinte a prins Iosif frumoasa cruce şi Iacov a apucat resturile hranei şi aşa şi-au început aceştia drumul spre casă împreună cu copilaşul, care se afla în mijlocul lor.
După un timp a început *Iosif* să vorbească spre copilaş: „Ascultă Tu, dragul meu Iisus, crucea este totuşi destul de grea! Nu ne-am putea opri ca să ne odihnim puțin?“
Şi *copilaşul* a început să vobească: „Tu ai dus lucruri cu mult mai grele, ca fiind un dulgher, decât ceea ce ți-am spus eu să duci;
„Şi iată, atunci tu nu ai vrut să-ți îngădiu o pauză decât atunci, când tu ai dus acea greutate la locul său!
„Acum porți tu pentru Mine doar o mică greutate şi vrei deja să te pui la odihnă, cu toate că nici măcar nu ai mers o mie de paşi încă?
„O Iosif, poartă tu această greutate uşoară, fără întrerupere, şi aşa vei găsi tu în împărăția Mea răsplata bogat cuvenită!
„Iată, la această cruce îți dai tu seama de povoara Mea, şi printr-o mică apăsare îți va spune, ce sunt Eu pe această lume!
„Dar dacă tu vei părăsi această lume în brațele Mele, atunci va deveni această cruce o căruță de jar, în care tu te vei plimba în fața Mea împlinit şi bucuros!“
După aceste cuvinte a sărutat Iosif acea cruce, care era destul de grea şi a dus-o fără nici o oprire mai departe; şi aşa nu ia mai fost grea, deoarece a dus crucea cu uşurință până la vilă.
Dar la vilă toți se aflau într-o aşteptare mare, şi aceasta în frică, că din ce parte se va întoarce Iosif cu copilaşul şi cu Iacov.
Dar când Maria, Cireniu şi ceilalți prezenți i-au văzut pe acei trei, s-a terminat pur şi simplu totul!
Toți i-au întâmpinat cu brațele deschise, şi Maria a luat de îndată copilaşul şi a început să-l alinte cu o dragoste încordată.
Cireniu însă s-a mirat de Iosif , deoarece acel lemn a fost adus acasă de el, căci era considerat ca cel mai mare simbol a ruşinii.
Şi *copilaşul* care se afla în brațele mamei, s-a ridicat şi a spus aceste cuvinte spre Cireniu:
„Intr-adevăr, într-adevăr, acest semn a celei mai mari ruşini va deveni un simbol a celui mai înalt respect!

„Dacă tu nu o vei purta după Mine, aşa cum o poartă Iosif, atunci tu nu vei ajunge pe viitor în împărăția!" - Aceste cuvinte l-au făcut pe Cireniu să nu mai scoată vreun cuvânt, şi el nu a mai întrebat mai departe de povoara lui Iosif.

215

Peşte rece cu ulei şi zeamă de lămâie. Despre dieta lui Moise.
Dieta noului Testament: „Domnul este cel mai bun bucătar!"

După aceasta au mers toți din nou în casă şi de acolo după voința copilaşului din nou la masă.
Căci nici unul dintre oaspeții principali nu a mâncat ceva; cei trei peşti mari erau pe masă aproape neatinşi.
Dar pentru că în timpul căutării copilaşului au trecut mai multe ore şi zuia se înclina spre noapte,
s-au răcit bineînțeles şi peştii, şi în această stare nu puteau fii mâncați de evrei.
Dar pentru că soarele nu a apus încă, au mai putut fi mâncați peştii; doar că trebuiau puşi din nou pe foc şi încălziți iarăşi.
La aceasta a chemat *Iosif* de îndată cei patru bucătari ai săi şi le-a ordonat să încălzească din nou acei peşti.
Dar *copilaşul* a început să vorbească: „Iosif, lasă acest lucru de o parte; căci de acum înainte se vor mânca şi reci peştii, dacă aceştia au fost bineînțeles fripți înainte!
„Dar în loc să fie încălziți din nou, lasă să se aducă lămâi şi ulei bun,
„şi peştii vor avea aşa un gust mai bun, decât dacă ar fi din nou încălziți!"
Iosif a urmat de îndată sfatul copilaşului şi a lăsat să se aducă un coş întreg de lămâi şi o mare sticlă plină de ulei proaspăt.
Şi toți oaspeții au fost curioşi de această mâncare nouă, deoarece ei doreau să ştie gustul ei.
Cireniu a fost primul care şi-a luat o porție zdravănă de peşte şi a pus pe aceasta ulei şi sucul din lămâie.
Şi Când acesta a început să mănânce, nu a putut lăuda destul gustul bun a unui peşte preparat în acest fel.
După o astfel de experiență a guvernatorului au început să se servească şi ceilalți oaspeți, şi tuturor le-a fost pe plac această mâncare, că ei nu au putut să se mire îndeajuns de aceasta.
După ce însuşi *Iosif* a luat o probă mare de la această mâncare, a început să vorbească:
„Intr-adevăr, dacă Moise ar fi mâncat un astfel de peşte gătit, atunci cu siguranță ar fi inclus această hrană în dieta sa!
„Dar probabil că nu s-a descurcat aşa de bine ca şi Tine în bucătărie, o dragul meu Iisus!"
Aici a început să zâmbească cu drag *copilaşul* şi a început să vorbească cât se poate de prietenos:
„Dragul Meu tată Iosif, motivul este acesta:
„Pe timpul lui Moise în deşert s-a spus: 'Foamea este cel mai bun bucătar!', şi poporul ar fi mâncat de multe ori carne stricată sau crudă, din cauza foametei;
„De aceea a trebuit Moise să prescrie o astfel de dietă, şi hrana trebuia mâncată proaspăta şi caldă.
„Dar acum este iar şi aşa se va numi pe veci: *Domnul este cel mai bun bucătar.*s aşa se va putea mâna şi un peşte rece cu lămâi şi cu ulei.
„Şi acest lucru din cauză, că peştele rece, care este totuşi bine prăjit este la fel ca starea păgânilor, sucul lămâii este la fel ca puterea unită din Mine, şi uleiul este la fel ca şi cuvântul Meu pentru ei. - Înțelegi tu acum, de ce are un gust mai bun peştele care este aşa pregătit?" - şi toți au fost mişcați profund şi s-au mirat enorm de tare de înțelepciunea înaltă a copilaşului.

216

De ce marea din mijloc cu drept este numită marea mediterană.

După ce *toți* s-au săturat de peştele acela rece, s-au ridicat în picioare şi i-au mulțumit lui Iosif pentru hrana cea bună şi aşa au mai mers ei adară în aer liber; căci soarele încă nu a apus.
Când majoritatea oamenilor din compania lui Cireniu au mers afară, a început *copilaşul* să vorbească spre el:
„Cireniu, nu îți mai aduci tu aminte, ce m-ai întrebat tu afară la locul focului, atunci când Eu am lăudat peştii din marea mediterană, deoarece ei sunt aşa de buni şi gustoşi?"
Cireniu s-a gândit puțin, dar nu a găsit acea întrebare în memoria sa;
de aceea a vorbit el spre copilaş: „O Tu, Domnul meu, o Tu, viața mea, iartă-mă, eu trebuie să recunosc în fața Ta, că am uitat despre ce este vorba!"
Aici a zâmbit *copilaşul* şi a început să vorbească plin de blândețe spre Cireniu, care evident părea stânjenit:
„Nu m-ai întrebat tu, dacă marea mediterană este într-adevăr în mijlocul pământului?!
„Eu însă ți-am indicat micul glob, ca tu să poți vedea şi să te poți convinge, dacă într-adevăr această mare se află pe mijlocul pământului.
„Şi uite, acum ar fi timpul cel mai potrivit, să clarificăm acest lucru!

„De aceea ia în mână acel glob mic şi ia-ţi răspunsul la întrebarea ta!“

Şi *Cireniu* a început să vorbească: „Da, pentru sufletul meu sărac, acest lucru aş fi uitat eu într-adevăr, dacă Tu, o Doamne, nu mi-ai fi adus aminte de aceasta!“

Aici a mers imediat Iacov în camera alăturată şi i-a adus imediat globul cel mic lui Cireniu.

Acesta a căutat de îndată marea mediteranâ şi a găsit-o imediat.

Dar când a arătat acesta cu degetul spre marea mediteranâ, a început *copilaşul* să-l întrebe:

„Cireniu, este oare aceasta mijlocul pământului? Sau cum ţi se pare ţie acest lucru?“

Şi *Cireniu* a început să vorbească: „Eu sunt într-adevăr un bun socotitor după Euklides şi Ptolemäus

„şi ştiu de aceea cu siguranţă, că suprafaţa unei bile poate avea oricare punct ca centru, pentru că în primul rând mijlocul bilei este la aceiaşi lungime din interiorul ei,

„şi pentru că în al doilea rând toate liniile sunt de aceiaşi dimensiune şi lungime.

„După această ordine de iedei se poate numi această mare ‘marea mediterană’.

„Dar după părerea mea se poate spune şi despre oricare altă mare că este marea mediterană.“

Şi *copilaşul* a început să vorbească: „Da, tu ai dreptate; dar totuşi nu au ce face aici ideeile lui Euklides,

„şi această mare se poate numi marea mediterană,

„deoarece mijlocul este doar acolo unde se aflã Domnul!

„Iată, acest Domn se aflã acum la marea aceasta, şi aşa este prin urmare acolo mijlocul măriilor!

„Uită, acesta este o altă socoteală, de care Euklides nici măcar nu a visat, şi ea este mai exactă decât a lui!“

Această explicaţie l-a trezit complet pe Cireniu, şi acesta a început să cerceteze mai departe.

217

Totul are timpul şi ordinea sa de la Dumnezeu. Despre cercetarea încrezută prin adâncurile dumnezeieşti şi despre ideiile copilăreşti ca drum spre adevărata înţelepciune.

Acest lucru a observat *copilaşul* la Cireniu, deoarece acesta a început să cerceteze mai departe:

„Cireniu, tu crecetezi în zadar şi doreşti imediat să primeşti întreaga mână, dacă Eu ţi-am arătat un deget!

„Uite, acest lucru nu se poate; deoarece totul necesită timp şi ordinea stabilă şi de neclintit!

„Dacă tu vezi un pom înflorit, atunci bineînţeles că tu vrei deja să mănânci fructul copt.

„Dar iată, acest lucru nu se poate; căci fiecare pom are timpul şi ordinea sa!

„Timpul şi ordinea însă provin din Mine din vecii vecilor, şi aşa nu pot Eu să Mă împotrivesc Mie;

„de aceea nu se poate lăsa nimic deoparte din ordine şi din acel timp:

„Eu te iubesc pe tine din belşug şi cu toată puterea Mea dumnezeiască; dar totuşi nu pot Eu să-ţi fac cadou un minut din acel timp care trebuie să treacă;

„pentru că aceasta trebuie să se scurgă neâncetat ca un fluviu şi nu este de oprit şi nu are linişte înainte ca el să ajungă la marele mal al veşniciei de neschimbat.

„De aceea este cercetarea ta mai departe în adâncurile Mele puţin cam încrezută.

„Fiindcă tu nu vei ajunge mai înainte totuşi pe o asemenea cale nici cu puţin mai aproape de adâncurile Mele, decât până ce va fi timpul potrivit.

„De aceea încetează asemenea cercetări, şi nu-ţi osteni duhul în zadar; pentru că la timpul potrivit ţi se va face liber din Mine totul cunoscut!

„Tu doreşti acum să înţelegi în adâncime, de ce este mijlocul *acolo,* unde sunt Eu?

„Eu îţi spun însă: aşa ceva tu încă nu poţi înţelege; de aceea trebuie tu deocamdată să *crezi* şi să dovedeşti în credinţă adevărata smerenie a duhului tău.

„Când duhul tău va fi ajuns prin adevărata smerenie la adâncimea potrivită în sine, atunci vei şi putea tu face din această adâncime observări luminoase în adâncimea Mea.

„Dacă tu însă îţi vei ridica duhul cercetând, atunci va părăsi acesta încontinuu tot mai mult adâncimea sa vie, şi tu te vei depărta prin aceasta de adâncimile Mele şi nu te vei mai apropia de ele.

„Da, Eu îţi mai adaug încă: De acum încolo sa rămână ascunsă toată înţelepciunea adâncă faţă de înţelepţii lumii;

„dar celor naivi, copiilor slabi şi orfanilor să le fie ea pusă în inimile lor!

„De aceea, devino tu un *copil* în cugetul tău, şi va fi atunci timpul potrivit pentru tine, pentru a primi înţelepciunea adevărată!“

Cireniu s-a mirat foarte tare de această învăţătură şi l-a întrebat atunci pe copilaş, spunând anume:

„Da, dacă aşa stau lucrurile, atunci chiar nu mai trebuie nici un om să înveţe să citească scrisul şi să scrie însuşi scrisul!?

„Pentru că dacă Tu îi dai totul liber celui vrednic, pentru ce atunci învăţarea ostenitoare?“

Şi *copilaşul* a spus: „printr-o învăţare potrivită şi smerită va fi ogorul îngrăşat cu îngrăşăminte pentru înţelepciune, şi aceasta este şi în ordinea Mea.
„Dar tu nu trebuie să consideri învăţarea ca scopul sau pentru înţelepciunea însăşi, ci numai ca un mijloc.
„Când însă ogorul va fi îngrăşat, atunci Eu voi şi semănă sămânţa, din care atunci va creşte de-abia adevărata înţelepciune! Inţelegi tu aceasta? - Aici a tăcut Cireniu şi nu a mai cercetat mai departe.

218

Crucea impusă ca exprimare a dragostei lui Dumnezeu faţă de oameni.

După acest dialog foarte plin de învăţătură a copilaşului cu Cireniu s-a adresat însă şi *Iosif* la copilaş şi l-a întrebat, ce să se întâmple acum cu crucea adusă acasă.
Şi *copilaşul* a spus: „Iosife, Eu îţi spun, aceasta şi-a găsit deja omul şi locul ei!
„Spuneţi totuşi şi voi unui neguţător: 'Tu ai o marfă bună, pe aceasta tu nu o vei poseda un timp îndelungat;
„ 'fiindcă pentru aceasta se va găsi într-adevăr acuşi pe undeva un cumpărător dornic de a o cumpăra!'
„Şi iată, un asemenea neguţător sunt şi Eu! Eu am adus o marfă bună pentru libera vânzare.
„Şi s-a şi găsit deja un cumpărator şi a luat-o la sine din dragoste faţă de Mine;
„şi cumpărătorul este Ionatan, pescarul puternic.
„Să nu aibă el aşadaa nimic pentru peştii săi mulţi, cu care el ne-a aprovizionat din belşug deja aşa de des?!
„O mână o spală pe cealaltă. Cine dă *apă,* aceluia să-i fie iarăşi dată apă.
„Cine dă untedelemn, aceluia să-i şi fie iarăşi dat untdelemn.
„Cine *alintă,* aceluia să-i şi fie o alintare pentru veşnicie.
„Cine însă dă *dragoste,* aceluia să-i şi fie dată iarăşi dragoste.
„Ionatan Mi-a dat însă toată dragostea lui; astfel i-am dat Eu deci în această cruce şi dragostea Mea.
„Şi voi Mi-aţi dat, ce-i drept, într-adevăr şi dragoste în apă şi untedelemn;
„dar Eu îţi spun, Iosife: Dragostea pură îmi este aşadar totuşi mai dragă decât aceea cu apă şi untdelemn!
„Crucea s-a făcut însă acum cea mai mare dragoste a Mea!
„De aceea i-am dat-o lui Ionatan, pentru că acesta are o dragoste mare faţă de Mine;
„fiindcă el singur Mă iubeşte de dragul Meu însumi, şi aceasta este dragostea curată.
„El M-a iubit, fără să ştie, cine sunt Eu; voi însă Mă iubiţi mai puţin, chiar dacă voi aţi ştiut totuşi, cine sunt Eu aşa de fapt.
„Şi iată, aceasta a fost o dragoste cu destul de multă apă! De aceea, voi să nici nu suferiţi niciodată de lipsă de apă, în ochii voştri anume, pe această lume.
„Cireniu M-a iubit cu untdelemn; de aceea să fie şi el odată uns cu untdelemnul vieţii, precum voi adăpaţi cu apa vieţii.
„Dar pe deplin în încăperea Mea să locuiască odată numai *aceia,* care Mă iubesc *adevărat!"*
Această cuvântare a copilaşului l-a transpus pe *Iosif* într-o adevărată teamă, şi *Cireniu* însuşi s-a uitat cu ochi mari.
Copilaşul a spus însă: „Voi însă să nu credeţi totuşi de aceea, că vă voi scuti de cruce; pentru că cine va avea o inimă liberă, acela să şi primească crucea liberă!" - Acest răspuns a liniştit iarăşi cugetul lui Iosif şi a lui Cireniu.

219

Lacrimile de păcate ale lui Ionatan şi dragostea sa sfântă faţă de Domnul.
Carnea ca plată a păcatului. Despre valoarea şi despre înfăţişarea dragostei curate.

La această cuvântare plata copilaşului a îngenunchiat însă *Ionatan,* pătruns de simţul fiebinte al dragostei sale, în faţa copilaşului şi a plâns de prea multă fericire şi mulţumire.
Copilaşul a spus însă către ceilalţi: „vedeţi voi, cât de puternică este dragostea lui Ionazan faţă de Mine?
„Adevărat vă spun vouă: Din fiecare lacrimă, care iasă acum din ochii lui, să devină odată o lume pentru el în împărăţia Mea!
„Eu v-am arătat deja, ce-i drept, valoarea şi diferenţa lacrimilor; dar aici vă spun Eu încă o dată:
„Nici o lacrimă nu este mai mare în faţa Mea decât numai aceea, care se aseamănă cu lacrima lui Ionatan!"
La aceste cuvinte ale copilaşului s-a îmbărbătat *marele Ionatan* şi a spus:
„O Tu Domn atotputernic al vieţii mele! Cum sunt eu, un mare păcătos, într-adevăr vrednic de o asemenea milostivire şi îndurare nemărginită din parte Ta?"
Copilaşul a spus însă: „Ionatan, întreabă-te, cum poţi deci tu într-adevăr să Mă iubeşti atât de puternic în inima ta, deoarece eşti un aşa de mare păcătos?!
„Nu este *sfântă* dragostea în sine faţă de Mine, cum Eu însumi sunt în cea a Mea Dumnezeiescă?!

„Cum ai putea tu într-adevăr ca un atât de mare păcătos să suporți o asemenea dragoste *sfântă* în inima ta?!
„Nu se sfințește deci fiecare om şi cu totul se naşte din nou prin dragostea față de Dumnezeu în inima lui?!
„Dacă eşti tu însă pe deplin în aceasta dragoste, spune, ce este prin urmare în tine, ceea ce tu numeşti 'păcat'?
„Iată, carnea fiecărui om este într-adevăr un păcat în sine; de aceea trebuie să şi moară carnea fiecărui om.
„Da, Eu îți spun: Chiar şi această carne a trupului Meu este sub plata păcatului şi va trebui de aceea să şi moară asemenea cărnii trupului tău.
„Dar acest păcat nu este totuşi unul de bună voie, ci numai unul judecat şi nu stă în nici o socoteală pentru duhul tău liber.
„De aceea nu este stabilit valoarea conform cărnii, ci doar numai după dragostea ta liberă.
„Şi nu se va spune o dată în viitor: 'Cum a fost trupul tău?', ci: 'Cum a fost dragostea ta?'
„Iată, dacă tu arunci o piatră în sus, atunci el totuşi nu rămâne înânălțime, ci cade acuşi iarăşi jos, pe pământ.
„De ce deci? - Pentru că materia pământului îl atrage, el fiind o dragoste judecată şi fiind el însuşi plin de aceasta.
„De ce însă nu cad de pe cer norii şi stelele? - Uite, de aceea, pentru că le atrage dragostea cerului!
„Aşadar, dacă inima ta este plină de dragoste față de Dumnezeu, cel veşnic viu, unde te va trage într-adevăr această dragoste singur liberă, ea însăşi vie?"
Această ultimă întrebare i-a umplut pe toți cei prezenți cu cea mai mare fericire, şi ei ştiau acum toți, cum stau lucrurile pentru ei.

220

O soluție împotriva plăgii insectelor. Războiul laptelui. O cometă.

După această corectare pentru Ionatan, precum şi celorlalți, care erau prezenți aici, a spus *Iosif:*
„Prietenilor, seara este frumoasă; cum ar fi în sfârşit, dacă noi am merge înainte de odihna de noapte încă pentru o oră afară în aer liber?!
„Pentru că aici în camere este acum foarte tare înăbuşitor;
„şi dacă mergem într-o astfel de înăbuşeală la pat, atunci nu putem nici dormi nici ne odihni!"
Şi *copilaşul* a spus: „Iosif, de această părere sunt şi Eu; dar numai să nu zumzăiască afară de-a valma aşa de multe insecte supărătoare, căci atunci ar fi mai agreabil să fii afară seara!"
Şi *Iosif* a spus: „Da, Tu viața mea, aici ai Tu într-adevăr foarte tare dreptate!
„Dacă ar exista numai o soluție, pentru a putea da prin aceasta un rămas bun acestor oaspeți mici supărători, dar nu împotriva rânduielii Tale, atunci ar acest lucru foarte tare de dorit!"
Şi *copilaşul* a spus: „O, o asemenea soluție se va lăsa găsită într-adevăr acuşi!
„Mergi, şi ia o oală plină de lapte cald de vacă, şi pune-o afară, şi tu vei vedea, cum toți aceşti oaspeți mici supărători în număr de mii şi mii se vor pune în jurul oalei - şi ne vor acorda linişte!"
Iosif le-a poruncit de îndată fiilor săi, să pună acolo o oală de lapte cald de vacă.
Şi *fiii lui Iosif* au făcut de îndată, ce le-a poruncit Iosif.
Şi atunci când oala cu lapte cald s-a aflat afară, atunci s-a descoperit acuşi în lumina mată de înserare un roi imens de tot felul de insecte muşcătoare peste oala de lapte.
Şi toți s-au minunat de această invenție, prin care milioane de țânțari şi muşte s-au adunat împreună într-un punct şi au purtat acolo unii cu alții un veritabil război al laptelui.
Şi *Cireniu* a spus: „Iată, cât de simplu şi eficient este totuşi acest mecanism !
„O oală de-abia de dat importanță plină de lapte cald ne eliberează de plaga supărătoare a insectelor!
„Intr-adevăr, aceasta să şi fie de îndată pus în practică în Tir!
„Pentru că şi acolo supărără oamenii milioane de asemenea animale în timpul serii."
Şi *copilaşul* a spus: „Mijlocul este într-adevăr destul de bun; dar nu peste tot va putea fi folosit cu succes;
„pentru că nu peste tot sunt aceleaşi împrejurări,
„şi asemenea împrejurări, cum au loc ele acum *aici,* nu vor fi desigur niciunde altundeva prezente!
„De aceea îşi şi are efectul atât de excelent acest mijloc numai *aici.* Unde însă aceste împrejurări nu au loc, acolo nici mijlocul acesta nu-şi va avea efectul astfel.
„Dar, acum, uită-te în sus la cer, şi tu vei descoperi o cometă!" - Aici s-a uitat Cireniu în sus şi a văzut numaidecât o cometă puternică.

221

O discuție despre comete ca mesageri de catastrofe şi războaie.

Când însă *Cireniu* s-a uitat bine la cometa puternică, a spus el atunci:

„Intr-adevăr, o stea stranie! Este prima pe care o văd;
„de auzit am auzit într-adevăr deja adesea despre aceşti mesageri de nenorocire mistici de pe cer.“
La această afirmaţie a lui Cireniu a venit acolo şi *Maroniu Pilla* şi a spus:
„Acolo uită-te o dată în acea direcţie! Templul lui Ianus este închis de de-abia şapte ani, şi toţi au spus:
„ 'Acum va primi Roma o pace eternă!', pentru că aşa de îndelungat n-ar fi fost încă închis acest templu!
„Aici avem însă acum deja acest semn îngrozitor în faţa ochilor noştri, că templul lui Ianus se va deschide iarăşi foarte acuşi,
„şi că va începe să fie chiar foarte viu pe marile câmpii marţiene!“
Iosif l-a întrebat însă pe Maroniu Pilla, dacă el ar considera deci într-adevăr în serios o asemenea cometă ca fiind un premărgător al războiului.
Şi *Maroniu Pilla* a vorbit foarte serios: „O prietene, acesta este un adevăr neclintit! Eu îţi spun: Război peste război!“
Şi *Cireniu* a spus ca adăugare: „Acum sunt cei doi drepţi o dată împreună!
„Iosif se ţine încă mai de puternicul Moise, şi Maroniu Pilla nu poate să se debaraseze de superstiţia lui veche păgână!“
Iosif a spus însă: „Inalt considerat frate şi prieten Cireniu! Eu sunt însă de părere că Moise este totuşi oricum mai bun decât templul lui Ianus în Roma!“
Şi *Cireniu* a spus: „Intr-adevăr! Dar dacă îl ai pe Domnul însuşi, pe Iehova însuşi în belşugul Său, atunci sunt eu de părere că Moise precum şi prostănacul Ianus trebuie să păşească frumsos în planul din fond, şi aceasta o dată pentru totdeauna!
„Cometa pare a fi într-adevăr un mesager al catastrofei conform legendelor vechi şi nefondate;
„dar eu cred că Domnul nostru şi cel mai drag Iisus al nostru în belşugul Său dumnezeiesc va fi şi un Domn peste acest Domn presupus al nenorocirii! Nu eşti tu de aceeaşi părere cu mine?“
Şi *Iosif* a spus: „Aceasta cu siguranţă; dar de aceea Moise nu este totuşi de comparat cu Ianus al Romei, nici în această prezenţă a Domnului!“
Şi *Cireniu* a spus: „Nici nu vreau aceasta; dar dacă îl am *Domnulu,* atunci *îmi* sunt cel puţin Moise şi Ianus tot una!“
Aici a spus *copilaşul* către Cireniu; „La acesta rămâi tu!
„Pentru că adevărat, unde este vorba de veşnicie, acolo dispar toate mărimile şi zero îi aşa de mult ca un milion!“
Acest răspun al copilaşului i-a dat lui Iosif un mic impuls, şi el nu a mai ţinut după aceea nici un cuvânt înainte despre Moise în faţa lui Cireniu.

222

Un învăţământ intuitiv despre substanţa cometelor la exemplul de la oala cu lapte.

După aceea a venit *Ionatan* la Iosif, Ionatan care cerceta tot timpul tare după motiv la asemenea ocazii şi i-a spus:
„Frate, aceasta ar fi iarăşi aşa ceva, unde Domnul, ca înainte la eclipsa de lună, ne-ar putea ajuta să ieşim din vis!
„Ce părere ai tu, dacă noi l-am întreba despre aceasta, ne-ar da El într-adevăr o explicaţie despre acest lucru?“
Şi *Iosif* a spus: „Dragă frate al meu Ionatan, la aceasta este nevoie doar de o probă!
„Cine se încrede tare în Domnul, acela a clădit pe pământ tare.
„Du-te la copilaş, care se află acum în braţele Mariei, şi întreabă-L,
„şi se va arăta într-adevăr, ce fel de răspuns vei primi tu la întrebarea ta!“
La acest răspuns al lui Iosif s-a dus *Ionatan* de îndată în toată dragostea şi smerenia la copilaş şi a vrut să întrebe:
dar *copilaşul* i-a luat-o lui Ionatan înainte şi a spus:
„Ionatan, eu ştiu deja, ce vrei tu; dar aceasta nu te priveşte!
Mergi însă în casă, şi ia o torţă mică,
„aprinde-o, şi mergi atunci cu torţa arzătoare la oala de lapte, care a fost pusă pentru muşte şi ţânţari,
„şi Eu îţi spun, tu vei vedea şi acolo o cometă cu tot cu natura ei de bază!“
Ionatan a făcut aici de îndată, ceea ce copilaşul l-a sfătuit.
Şi iată, când el a ajuns cu torţa arzândă în apropierea oalei cu lapte, peste care milioanele de musculiţe, ţânţari şi muşte zburau de-a valma împrejur,
atunci a şi descoperit el într-adevăr o coadă slab strălucitoare lungă de mai mulţi stânjeni, care consta bineînţeles din insectele zburătoare,
la a cărui coadă oala cu lapte forma capul.

Acest fenomen a fost zărit şi de multe alte persoane,
şi toţi se minunau de asemănarea acestei apariţii formate cu cometa de pe cer.
Şi *Ionatan* a mers la copilaş şi l-a întrebat, cum să înţeleagă el acum aceasta.
Şi *copilaşul* a spus: „Deocamdată astfel, cum ai văzut tu aceasta! Secretul însă n-au voie toţi să-l afle;
„de aceeea mulţumeşte-te deocamdată cu asta! şi mâine va fi o zi."

223

Aluzii de corespundere şi de explicaţie despre esenţa cometelor.

Aici a început *Ionatan* să se gândească foarte intens şi nu putea nicidecum să cuprindă un gând înţelept.
Copilaşul a băgat însă bineînţeles imediat de seamă, că aici Ionatan nu putea potrivi cometa oalei de lapte cu cometa de pe cer.
De aceea el s-a ridicat şi i-a spus lui Ionatan:
„Dragul Meu Ionatan! Iată, în tine se întâmplă exact aşa, cum ţi-a arătat imaginea cometei a oalei de lapte!
„O oală mare plină de lapte reprezintă inima ta, în care dragostea ta este laptele.
„Dar peste lapte se află acum şi un roi imens de muşte musculiţe şi ţânţari, asemenea aceluia de peste acea oală de lapte.
„Şi acest roi formează gândurile tale puţin cam tare mergând spre ridicol asupra natura asemănătoare a celor două comete.
„Dar, prietene Ionatan, cine va considera în sfârşit în serios sâmburele cometei ca fiind o oală cu lapte şi coada ei ca fiind un roi de ţânţari?
„Acestea doară sunt numai corespunderi, dar nu o asemănare deplin naturală!
„Ştii tu însă într-adevăr, ce înseamnă aici o corespundere? - Ce este o oală? Ce este laptele din aceasta? şi ce este roiul de ţânţari şi musculiţe?
„Uite, tu nu înţelegi aceasta; atunci ascultă aşadar, Eu vreau să-ţi spun ceva despre aceasta!
„*Oala* reprezintă un vas pentru primirea de substanţe, de care puterea de viaţă hrănitoare din Mine este legată;
„*laptele* este însă o asemenea substanţă, care poartă din Mine puterea de viaţă hrănitoare în sine în cea mai abundentă măsură.
„În *muşte, ţânţari şi musculiţe* este puterea de viaţă deja liber activă;
„dar dacă ea nu este hrănită cu o asemenea putere de viaţă hrănitoare şi dreaptă, atunci devine ea acuşi slabă şi nu se poate perfecţiona pentru o treaptă mai înaltă şi desăvârşită.
„Acum uite, cometa de pe cer nu este nimic altceva decât o lume nou creată şi în devenire!
„Sâmburele este recipientul pentru primirea puterii de viaţă hrănitoare din Mine.
„Această putere de viaţă este foarte tare încălzită de un foc propriu dat de la Mine prin tocmai această putere de viaţă şi se descompune astfel în aburi hrănitori.
„Dar ca aceşti aburi purtători deja de o putere de viaţă mai tare dezvoltată să nu se piardă şi să fie luaţi de la noul corp lumesc,
„ele sunt atunci preluate de un număr nemărginit de monade (animăluţe de eter) şi prin acestea iarăşi date corpului lumesc nou în devenire spre dezvoltarea lui deplină.
„Iată, aceasta este asemănarea corespunzătoare între cometa de pe cer şi cometa noastră a oalei de lapte!
„Dar nu cerceta acum mai departe în această direcţie, ca dragostea ta să nu devină slabă din pricina cercetării!"
Această explicaţie au ascultat-o într-adevăr destul de mulţi, dar nimeni nu o înţelegea; dar mulţi credeau, că va fi astfel.

224

De ce prea multă cercetare în adâncimile creaţiei lui Dumnezeu este defavorabilă pentru copiii lui Dumnezeu.

L-a întrebat însă *Cireniu* pe copilaş şi a spus: „O Tu viaţa mea, de ce nu este voie sau de ce nu trebuie în sfârşit să cercetăm mai adânc în creaţiile Tale?
„De ce este într-adevăr o asemenea cercetare, conform spuselor Tale, defavorabilă pentru dragostea faţă de Tine?
„Eu sunt însă în această privinţă exact de părerea contrarie: Dacă recunoaştem creaţiile Tale de-abia tot mai adânc şi tot mai limpede, atunci ar trebui doară evident ca să creştem în dragostea faţă de Tine şi nu să devenim mai slabi în aceasta!
„Pentru că este totuşi astfel deja cazul chiar printre noi oamenii, că şi un om devine totdeauna pentru noi tot mai scump, cu cât mai multă desăvârşire descoperim noi la el.
„Cu cât mai mult va fi acesta cazul în primul rând faţă de Tine, Domnul şi creatorul tuturor măreţiilor, desăvârşirilor şi minunăţiilor, dacă noi Te recunoaştem încontinuu tot mai adânc!

„De aceea doresc eu într-adevăr să Te rog chiar pe Tine, Tu viața mea, ca Tu să-mi dai unele lămuriri mai îndeaproape despre steaua aceea ciudată!

„Pentru că inima mea îmi spune, că eu te voi putea de-abia atunci iubi tare pe deplin, când Te voi recunoaşte tot mai adânc în înfăptuirea Ta de minuni atotputernică şi prea înțeleaptă.

„Nu poate doară totuşi nimeni să Te iubească pe Tine ca pe singurul Dumnezeu şi Domn, dacă el nu te *recunoaşte* mai înainte!

„Astfel este şi a noastră treabă de a Te recunoşte de la sufletul nostru chiar motivul principal pentru dragostea față de Tine,

„tot aşa ca şi cum eu am trebuit mai înainte să o recunosc pe femeia mea, înainte ca să o pot primi în inima mea! Dacă eu n-aş fi recunoscut-o, atunci ea cu siguranță n-ar fi şi devenit niciodată femeia mea!"

Aici a zâmbit *copilaşul* şi a spus: „O tu dragul Meu Cireniu, dacă tu mi-ai da mai des învățături atât de înțelepte, atunci aş trebui Eu la sfârşit chiar totuşi să devin într-adevăr şi un om aşa destul de înțelept din temelie!

„Iată, aici Mi-ai spus tu Mie chiar tot felul de lucruri noi!

„Dar acum gândeşte-te la aceasta: Tu Mi-ai fost acum un învățător, pentru că voiai să îmi dovedeşti, că avertismentul Meu față de prea multa cercetare în creațiile Mele nu este avantajoasă pentru sufletul omului în sfera dragostei ei față de Mine, ci că exact numai cercetarea este avantajoasă.

„Cum aş putea Eu acum, în consecință, un elev față de tine, să te învăț despre lucrurile necunoscute?!

„Dacă ție îți sunt pentru dragoste motive mai bune cunoscute, decât cele ce ți le dă Dumnezeul şi făcătorul tău, cum poți tu atunci să implori de la El o învățătură mai adâncită?!

„Sau eşti tu într-adevăr de părere că Dumnezeu se va lăsa împins spre ceva mai bun prin motivele de rațiune concepute şi stabilite de om, de parcă ar fi El un judecător conform legilor lumeşti?!

„O Cireniu, aici eşti tu într-adevăr încă într-o rătăcire foarte puternică!

„Uite, Eu singur cunosc totuşi ordinea Mea veşnică , care este aici mama tuturor lucrurilor!

„Din această ordine ai reieşit şi *tu!* Dragostea duhului tău față de Mine este viața ta cea mai proprie.

„Dacă tu vrei acum să îndepărtezi de la Mine această dragoste față de Mine şi să o direcționezi spre creațiile Mele, pentru a Mă iubi atunci mai intens, în timp ce tu Mă ai totuşi vizibil viu în fața ta,

„spune, va avea o asemenea întărire prostească de dragoste într-adevăr motivul ei?!

„Da, cine încă nu Mă cunoaşte şi nu Mă are, acela poate să se ridice către Mine într-adevăr pe calea ta;

„dar dacă cineva Mă are deja pe Mine însumi în brațele lui, la ce să-i folosească atunci aceluia treptele tale?"

Aici a rămas Cireniu foarte stupefiat, s-a simțit foarte lovit, şi nimeni nu a mai întrebat mai departe de cometă.

225

Păşirea înapoi a Dumnezeirii din copil.
Ultimele indicații ale copilaşului pentru Iosif şi Cireniu.
Odihna de noapte. Milostivirea deosebită a lui Iacov la copilul Iisus.

Când treaba cu cometa a fost însă explicată, a spus atunci de îndată *copilaşul* către Iosif:

„Iosif, în decursul al acestor două zile am jucat Eu pe postul unui veritabil Domn al casei, şi voi toți M-ați ascultat;

„dar de acum încolo îți dau Eu iarăşi locul acesta de domn al casei, şi aşa cum *tu* vei pune totul în ordine, aşa să se şi întâmple!

„Incepând de acum sunt Eu iarăşi ca oricare copil omenesc şi trebuie să fiu astfel; pentru că şi carnea Mea trebuie să crească pentru mântuirea voastră, a tuturor.

„De aceea nu mai aştepta pentru acum, precum şi pentru timpul viitor nici o minune deschisă de la Mine în această țară!

„Nu vă lăsați însă totuşi derutați în credința voastră şi în încrederea în puterea şi forța Mea;

„pentru că ceea ce am fost Eu din veşnicie, aceasta sunt Eu tot timpul şi voi fi asta în veşnicie!

„Nu vă temeți de aceea niciodată de lume, care nu este nimic în fața Mea; dar temeți-vă, de a deveni neâncrezători în Mine, - pentru că aceasta ar fi moartea sufletului vostru!

„Cu asta preia tui, Iosife, iarăşi cârma casei, şi condu-o bine şi drept în numele Tatălui Meu, Amin!

„Astfel călătoreşte şi tu, Cireniu, în ziua de mâine iarăşi fericit la Tir, unde te aşteaptă deja afaceri importante!

„Dragostea şi mila Mea este cu tine, şi aşa poți tu să fii liniştit. Despre toate celelalte înțelege-te însă cu Iosif; pentru că el este acum domnul casei!"

Apoi l-a chemat copilaşul pe Iacov la Sine şi i-a vorbit:

„Iacov, între noi însă să dăinuiască prima relație, care îți este deja cunoscută!

„Şi toate acestea trebuie să rămână aşa cum sunt în această țară, Amin!"

Iosif a fost însă din această cauză foarte trist şi a rugat stăruitor copilaşul, ca El să rămână în continuare aşa în Dumnezeierea Lui.

Copilaşul a vorbit însă acum foarte copilăresc, şi în spusele Lui nu a mai fost acum nici o urmă de ceva Dumnezeiesc.
Lui i s-a şi făcut acuşi somn, şi Iacov a trebuit să-L ducă la pat.
Incă timp îndelungat în noapte a stat tovărăşia împreună şi se sfătuia aşa şi aşa despre motivul unei asemenea schimbări la copilaş;
dar nici unul n-a spus ceva adevărat, ci mult mai mult se întrebau unul pe celălalt, -
dar din nici o parte n-a venit vreun răspuns valabil.
Şi *Iosif* a vorbit în sfârşit: „Noi ştim de ceea ce avem nevoie, şi ce avem de făcut, şi cu aceasta putem fi deasemenea mulţumiţi!
„Este însă deja târziu în noapte; de aceea sunt eu de părere că este acum cel mai bine să ne ducem la culcare.“
Cu aceasta au fost *toţi* de acord cu Iosif şi s-au şi dus numaidecât la odihna bună în casă.

226

Grija lui Iosif din pricina micului dejun. Cămara de alimente golită.
Ajutorul din impas al lui Ionatan cu o încărcătură mare de peşti.

În ziua următoare a fost *Iosif,* ca deobicei, deja cu mult mai devreme în picioare decât altcineva şi s-a dus afară, pentru a vedea, ce fel de zi va fi.
El a găsit toate semnele unei zile frumoase şi s-a dus atunci iarăşi în casă şi i-a trezit pe fiii săi, ca ei să pregătească pentru oaspeţi un mic dejun bun.
Şi *fiii* s-au ridicat acuşi şi s-au dus să se uite, care provizie ar mai oferi într-adevăr încă cămara de alimente.
Şi după ce ei au scotocit prin cămara de alimente, au venit atunci numaidecât la Iosif şi au spus:
„Ascultă, tu tată drag, însărcinarea ta ar fi într-adevăr foarte potrivită şi bună;
„dar cămara noastră de alimente a fost aerisită aşa de tare în decursul al acestor câtorva zile, că nouă ne este aproape imposibil, să pregătim mâncare chiar numai pentru zece persoane.
„Sfătuieşte-ne de aceea, de unde să luăm produsele de mâncare, şi mâncarea trebuie să fie gata într-o oră!“
Aici s-a scărpinat *Iosif* puţin cam tare după urechi şi s-a dus el însuşi în cămara de alimente şi a găsit acolo adeverite spusele fiilor săi, ceea ce l-a transpus atunci într-o încă mai mare încurcătură.
El s-a gândit încoace şi încolo şi nu putea găsi nimic, ce l-ar fi putut smulge din încurcătura lui.
Când însă Iosif stătea în anticasă astfel gândindu-se, a venit atunci *Ionatan* din oadaia lui de dormit, l-a salutat şi l-a sărutat pe vechiul prieten al lui şi l-a întrebat, de ce ar sta în sfârşit acolo aşa de trist şi gânditor.
Şi *Iosif* i-a arăta lui Ionatan numaidecât motivul încurcăturii sale, anume cămara de alimente goală.
Când *Ionatan* a auzit aceasta, i-a spus el atunci lui Iosif:
„O tu cel mai iubit prieten al meu, din această cauză nu trebuie într-adevăr să-ţi fie teamă.
„Iată, cămările mele de alimente sunt încă foarte pline; eu deţin încă în jur de două mii de chintali de peşti afumaţi!
„De aceea lasă acum de îndată să meargă fiii tăi cu mine, şi într-o oră şi jumătate să arate cămara ta de alimente imediat altfel!“
Această cerere a fost un adevărat balsam pe inima lui *Iosif,* şi el a şi acceptat-o de îndată.
De-abia a trecut însă o oră şi jumătate, că au şi venit Ionatan şi cei patru fii cu o încărcătură puternică de peşti.
Fiii au adus în jur de patru chintale (două sute de kg.) de peşti afumaţi, şi Ionatan a adus trei butoaie cu fund ovoidal pline cu peşti proaspeţi şi zece bucăţi mari rotunde de pâine din făină de grâu.
Când *Iosif* i-a văzut pe cei care veneau astfel împovăraţi, a fost el atunci plin de bucurie şi i-a mulţumit şi l-a lăudat pe Dumnezeu pentru o asemenea surpriză şi l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat atunci pe Ionatan.
Apoi a fost în bucătărie acuşi foarte multă ocupaţie.
Fiii se grăbeau vioi încoace şi încolo; Maria şi Eudokia au venit acuşi ele înşişi din dormitor şi s-au dus şi au muls vacile.
Şi aşa a fost pregătit un mic dejun bogat deja într-o jumătate de oră pentru mai mult de o sută de oaspeţi.

227

O intrecere a râvnei de dragoste între Iosif şi Cireniu. Neegoismul lui Iosif.
Adevăraţii şi prefăcuţii slujitori ai lui Dumnezeu.

Când în acest fel a fost pregătit micul dejun şi toţi oaspeţii erau sculaţi, a mers atunci *Iosif* de îndată la Cireniu şi l-a întrebat, dacă el ar fi deja pregătit, să primească micul dejun.
Şi *Cireniu* a spus către Iosif: „O cel mai stimat prieten şi frate al meu, eu sunt fireşte într-adevăr pregătit cu întreaga mea suită;

„dar eu ştiu şi că tu nu ai o asemenea provizie în cămara ta de alimente, pentru a ospăta, mai multe zile la rând, peste o sută de oameni.
„De aceea îi voi trimte pe slujitorii mei în oraş pentru azi dimineaţă, unde să cumpere merinde pentru tine şi pentru mine!“
Când *Iosif* a auzit aceasta, a spus el atunci:
„O dragă prietene şi frate, aceasta o poţi face tu oricum pentru corabia ta;
„dar pentru mine ar fi o asemenea osteneală într-adevăr pe deplin în zadar.
„Pentru că uite, mai întâi este micul dejun deja pregătit, şi în al doilea rând se află în cămara mea de alimente încă aşa de mult, că voi toţi aţi putea aceasta de-abia mânca în opt zile.
„Fă-ţi tu griji de orice altceva, doar de mine să nu-ţi faci; deoarece, sunt într-adevăr în această privinţă bine servit!“
Şi *Cireniu* a vorbit: „Intr-adevăr, într-adevăr, dacă nu mi-ar da o altă dovadă de înalta ta profesie, mi-ar da într-adevăr în cea mai mare măsura ineficienţa ta!
„Da, da, la aceasta se vor putea deosebi tot timpul slujitorii drepţi şi cei răi a lui Dumnezeu ;
„Cei drepţi nu se vor îngrijora de bunăstare, iar cei nedrepţi vor fi chiar contrar aceştora;
„căci cei drepţi îl slujesc pe Dumnezeu în inimile lor şi acolo îşi au răsplata cea mai înaltă şi veşnică, -
„cei nedrepţi însă, vor sluji după felul lor rău doar unui Dumnezeu fictiv, şi acest lucru doar din cauza lumii;
„de aceea ei caută răsplata lumii şi se lasă plătiţi pentru oricare pas mărunt.
„Deoarece eu, ca fiind un păgân născut, cunosc acest fapt cel mai bine, căci am văzut cum se lasă plătiţi preoţii romani pentru fiecare pas mărunt.
„Intr-adevăr, chiar eu a trebuit să plătesc unui preot pentru un sfat o sută de kilograme de aur!
„Intrebare: a fost acesta un slujitor drept a unui adevărat Dumnezeu?
„Tu însă m-ai întreţinut aproape de trei zile, şi ce fel de învăţături am primit eu în casa ta, - şi tu nu vrei totuşi să accepţi ceva!
„Nu vrei nimic nici pentru cei opt copii ai mei! - Prin aceasta este cât se poate de evident, cum arată şi se comportă adevăraţii slujitori a lui Dumnezeu!?“
Iosif însă a vorbit: „Frate, nu vorbi mai departe despre acest lucru, căci şi astfel de vorbe sunt mult prea multe pentru mine,
„ şi de aceea aşează-te la masă, deoarece imediat va fi gata micul dejun!“ şi Cireniu a urmat de îndată dorinţa lui Iosif şi s-a pus la masă.

228

Micul dejun fericit. Iosif vorbeşte despre mila Domnului. Copilaşul la masă. Scene idilice între micuţul Iisus şi Cireniu.

Când toţi s-au aflat la masă, s-a pus pe aceasta de îndată mulţi peşti gustos pregătiţi,
şi Cireniu s-a mirat foarte tare, cum de a putut Iosif să procure aşa de dimineaţă o cantitate destul de impresionantă de peşti proaspeţi!
Şi *Iosif* a arătat aici spre Ionatan cel mare şi a vorbit puţin în glumă:
„Iată, dacă ai ca prieten un aşa mare maestru în pescuit, atunci nu trebuie să cauţi prea departe - şi iată, peştii sunt deja aici!“
Aici a început Cireniu să zâmbească şi a început să vorbească aşa: „Da, aici ai tu dreptate.
„Intr-adevăr, la astfel de împrejurări se poate mânca tot timpul peşte proaspăt, şi mai ales contează, dacă îl ai pe Acela în casă!“
Şi *Iosif* şi-a ridicat mâinile şi a început să vorbească cu inima mişcată:
„Da, frate Cireniu, şi pe Acela, de care noi în veci nu vom fi demn de El!
„Acela să ne binecuvânteze micul dejun, ca să ne întărească cu adevărat în toate oasele şi în dragostea pentru El, celui mai Sfânt!“
Această exlamaţie a făcut să apară lacrimi în ochii oaspeţiilor, şi toţi l-au lăudat pe Dumnezeu în copilaşul, care încă dormea.
Dar când oaspeţii s-au pus să mânânce după ce şi-au terminat slăvirea, s-a trezit şi micul copil;
şi mirosul bun i-a spus Lui imediat, ce anume se afla pe masa de dimineaţă.
De aceea s-a coborât cu repeziciune din patul său scund, a fugit gol la masă, acolo unde se afla mama, şi a cerut imediat ceva de mâncare.

Maria însă l-a luat imediat în brațe şi a spus către Iacov:
„Du-te şi adu-mi repede o cămaşă proaspătă din odaie!“
Şi Iacov a urmat de îndată dorința Mariei şi a adus în mână o cămaşă proaspătă.
Dar copilaşul nu a vrut de această dată să se lase îmbrăcat cu cămaşă.
De aceea s-a enervat puțin *Maria* şi a început să vorbească: „Uite, copilul meu drag, nu se cade să stai gol la masă;
„de aceea voi fi cât se poate de rea, dacă Tu nu te vei lăsa îmbrăcat!“
Cireniu, profund mişcat de apariția băiatului fin, a început să vorbească spre Maria:
„O dragă şi minunată mamă, dă-mi aşa băiatul, ca să-L mai pot ține şi drăgăli aşa gol cum este!
„Cine ştie dacă voi mai avea acest noroc pe lumea aceasta!?“
Şi copilaşul a zâmbit spre Cireniu şi a cerut de îndată să fie lăsat în brațele acestuia.
Şi Maria i l-a dat imediat lui Cireniu, care a început să plângă de fericire şi de bucurie, când băiețelul dădea cu putere din picioare în poala sa.
Cireniu l-a intrebat, ce bucată doreşte El să mânânce din peşte.
Şi *copilaşul* a început să vorbească într-un fel cât se poate de copilăresc: „Dă-mi acea bucată albă în mâini, unde nu se aflǎ aşa de multe ațe!“
Cireniu i-a dat pe loc copilaşului cea mai bună şi curată bucată în mâini, şi micuțul a început să mânânce cu mare bucurie.
După ce s-a săturat a început El să vorbească: „A fost tare bun! Acum îmbracă-Mă tu!
„Căci atunci când îmi este foame, atunci vreau să mânânc mai întâi şi după aceea să mă îmbrac!“ - După aceea nu a mai vorbit nimic copilul şi a stat liniştit până când Cireniu l-a îmbrăcat cu cămaşa Sa.

229

Continuarea scenei copilăroase la masă.
Maria este doar din mare dragoste rea cu Mine!

După ce a fost îmbrăcat copilul, l-a întrebat din nou Cireniu, dacă nu cumva mai dorea El să mânânce o bucată din peşte.
Copilaşul, însă a început să vorbească în felul său: „O bucată mică aş mai dori Eu;
„dar nu am curajul s-o iau, deoarece mama nu va pierde ocazia de a mă certa.“
Şi *Cireniu* a rostit: „O Tu, nemărginit de iubit copilaş al meu, dacă îți voi da *eu,* atunci cu siguranță nu va spune nimic mama ta.“
Copilaşul a replicat cât se poate de naiv la aceasta: „Da, atâta timp cât eşti tu aici, nu va spune cu siguranță nimic;
„dar când vei pleca, voi auzi de două ori mai mult decât de obicei.
„O, tu nu poți să crezi, cât de rea poate fi mama Mea, când fac ceva, ce ea nu vrea!“
Cireniu a zâmbit la aceste cuvinte şi a început să vorbească spre copil: „Ce spui Tu, dacă îi voi face mamei Tale o observație, va fi atunci mai îngăduitoare cu Tine?“
Şi *copilaşul* a vorbit: „Eu îți spun şi te rog să nu cumva să faci aceasta; căci atunci m-ar certa aşa de tare, după ce n-o să mai fi aici, că nu va avea vreun egal acea ceartă!“
Aici a început *Cireniu* să întrebe copilul mai departe:
„O Tu, viața mea, Tu, copilaşul meu ceresc, dacă mama ta este chiar aşa de rea, cum o mai poți iubi atunci?“
Şi *copilaşul* a răspuns: „Pentru că ea este doar din marea dragoste pentru Mine aşa de rea; căci ei îi este tot timpul frică, că mi se poate întâmpla ceva foarte rău.
„Şi iată, de aceea trebuie s-o iubesc aşa de tare! Dacă câteodată este rea fără vreun motiv, nu îi într-adevăr, şi de aceea merită ea dragostea Mea.
„Uită, chiar de aceea ar fi ea aşa de rea, dacă Eu aş mai mânca o bucată de peşte, pentru că ea este de părere, că imi poate dăuna.
„Bineînțeles că nu aş avea nimic; dar nu vrea ca Eu să păcătuies față de părerea de grijă a mamei Mele.
„O, mă pot abține şi pot să mă țin de cuvintele mamei, atunci când este neapărat nevoie;
„dar când nu este neapărat nevoie, atunci pot face Eu, ceea ce vreau.
„Şi atunci nu Mă prea interesează atunci când mama Mă ceartă puțin.
„Deci, nici acum nu este neapărat nevoie, ca Eu să mânânc un peşte; de aceea vreau să Mă abțin, ca mama să nu aibă treabă cu Mine, după ce vei pleca tu.“
Aici a început din nou *Cireniu* să întrebe cu toată dragostea:

„Da, Tu, viața mea, dacă ai Tu aşa de mult respect față de mama Ta lumească, de ce nu te-ai lăsat mai repede ca ea să te poată îmbrăca?
„Nu te va certa din această cauză, atunci când eu voi pleca?"
Copilaşul a început să vorbească: „Cu siguranță; dar acest lucru nu voi prea băga în seamă!
„Căci Eu ți-am spus deja mai devreme, că Eu fac câteodată ceea ce vreau, şi nu întreb dacă îi este pe plac mamei Mele sau nu.
„Dar mama Mea poate să mă certe, pentru că totuşi are o părere şi o voință bună."
Aici a început *Maria* să zâmbească şi a vorbit în glumă: „Na, lasă, că vei vedea atunci când vom fi singuri,
„atunci te voi certa tare, deoarece Tu m-ai acuzat aşa de tare în fața lui Cireniu!"
Şi *copilaşul* a început să zâmbească şi a vorbit aşa: „O, tu nu vorbeşti serios! Eu pot vedea pe fața ta, căci atunci când eşti într-adevăr rea, - eşti plină de pete roşii pe față; acum însă eşti frumoasă şi albă, ca Mine, şi atunci tu nu eşti niciodată rea aşa."
La aceste cuvinte au început să se râdă cu toții, şi copilaşul a zâmbit şi El. Maria însă l-a apucat cu dragostea şi l-a strâns în brațe din adâncul inimii ei şi peste toate măsurile.

230

Mulțumirea lui Cireniu, cadoul şi discursul său de plecare. Cireniu mai rămâne încă o zi.

După această scenă copilărească s-a terminat şi masa de dimineață.
Şi după ce Iosif şi-a terminat rugăciunea de mulțumire, s-a apropiat imediat *Cireniu* de Iosif şi a început să-i vorbească:
„Dragul meu prieten, faptele tale pentru mine cât şi pentru fratele meu Iulius Augustus Quirinus Cezar în Roma sunt aşa de diferite față de altele, că eu pe veci nu te voi putea răsplăti aşa cum se cuvine.
„Dar să te las chiar fără nici o răsplată, uită, acesta fapt îmi este cu totul imposibil!
„Eu ştiu însă, că tu nu vei primi de la mine o răsplată regească;
„de aceea m-am gândit eu aşa: în anul acesta, după câte se pare, ai o recoltă foarte slabă de cereale;
„şi totuşi casa ta este cât se poate de locuită.
„Nouă persoane sunt cu mine, şi voi sunteți opt capete în total; deci împreună sunteți în total 17 capete.
„Şi duhul meu îmi spune acum, că lăzile tale de făină sunt goale şi chiar şi cămara ta de alimente,
„aşa de goală este aceasta, că îți este deja greu cu mâncarea pentru vacile, caprele şi măgarii tăi.
„Iată, toate aceste lucruri eu le ştiu cu exactitate - pe lângă faptul că nu mai aveți cu ce să vă îmbrăcați.
„De aceea, drag frate, trebuie să accepți măcar atât de la mine, cât îți este necesar.
„Eu ştiu foarte bine, că este o mare glumă, dacă un om al pământului încearcă, să-l ajute pe Domnul infinitului, Căruia i-ar fi foarte uşor, să creeze cu un cuvânt miliarde şi miliarde de lumi.
„Dar acum mai ştiu, că chiar acest Domn al infinitului nu vrea să înfăptuiască tot timpul miracole, deoarece este legat de aceasta o judecată veşnică pentru ființele create.
„Din acest motiv trebuie să accepți cel puțin atât cât ai tu nevoie acum,
„şi de data aceasta să nu mă refuzi, aşa cum faci tu de obicei!"
Şi *Iosif* a vorbit: „Da frate, de data aceasta s-ar putea să ai dreptate;
„dar înainte să primesc ceva de la tine, trebuie mai întâi ca să-L întreb pe Domnul."
Aici a apărut *copilaşul,* care se afla deja la Iacov, şi a mers spre Iosif şi a vorbit aceste cuvinte spre el:
„Iosif, ia ceea ce vrea Cireniu să-ți dea, ca tu să poți aproviziona casa cu hrană!"
După aceste cuvinte a acceptat Iosif oferta lui Cireniu.
Şi acesta i-a dat lui Iosif de îndată suma a o mie de kilograme de argint şi şaptezeci de aur.
Iosif ia mulțumit lui Cireniu şi a acceptat suma cea mare şi grea.
Cireniu însă a fost cât se poate de bucuros şi a vorbit aşa: „Frate, inima mea s-a uşurat cu câteva tone! Dar astăzi nu voi pleca încă de aici, ci doar mâine; căci mare mea dragoste nu mă lasă să plec de aici." şi Iosif s-a bucurat foarte tare la aceste cuvinte rostite.

231

Cutia de bani a lui Iosif şi grijile sale de furt.
Sfatul bun al copilaşului spre Iosif.

Iosif însă nu avea o ladă unde să pună banii.

De aceea a poruncit Cireniu slujitoriilor săi, că aceştia să meargă de îndată în oraş şi să cumpere o cutie, chiar dacă aceasta costa o avere!

Slujitorii au mers imediat şi în timp de două ore au adus aceştia o cutie cât se poate de frumoasă din lemn de cedru, care a costat zece kilograme de argint.

Acea cutia s-a pus imediat în odaia de dormit a lui Iosif, şi fiii săi au pus aurul cel greu în cutia cea grea şi frumoasă.

Când banii au fost în acest fel puşi în siguranţă, a început să vorbească *Iosif*:

„Acum sunt eu - în felul lumesc - prima oară bogat în toată viaţa mea;

„căci atâţia bani nu am văzut eu niciodată şi nici nu am avut atâţia în posesia mea!

„Dar până acum nu a ştiut casa mea de vreun hoţ şi mai puţin de jefuitori;

„de acum înainte nu vom avea destuli ochi şi timp, ca să protejăm acest aur de hoţi şi de jefuitori!“

Ionatan însă a început să spună: „Frate, fi liniştit din această cauză!

„Eu ştiu mult prea bine, peste cine vin acei hoţi şi jefuitori.

„Iată, ei vin doar peste acei oameni zgârciţi şi răi!

„Dar tu nu eşti aşa, - de aceea poţi fi liniştit; căci de la tine primeşte şi aşa fiecare de trei ori mai mult, decât dacă el cere de la tine!

„De aceea cred eu că tu vei avea de-a face cu o grămadă de cerşetori, dar cu siguranţă nu vor ajunge la tine hoţii şi jefuitorii!“

„Aici a venit şi *Maria* şi a început să vorbească spre Iosif:

„Ascultă tu, drag tată, ştii foarte bine, cum în oraşul tatălui nostru David am primit de la acei trei înţelepţi de la răsărit, adică care veneau din Persia, acea mare greutate de aur;

„şi iată, acum nu mai avem nici măcar atât cât să egaleze un strop de ploaie, cu toate că noi nu am fost jefuiţi de acel aur!

„Deci aşa cred eu că va fi şi aici: nu va trece un an, şi fără hoţi şi jefuitori noi nu vom mai poseda nimic.

„De aceea fi liniştit; căci într-o casă, unde locuieşte Domnul, nu are valoare aurul, şi hoţii şi jefuitorii nu ar vrea să aibă prea mult de lucru în casa Domnului!

„Căci ei ştiu aşa de bine ca tu şi eu, că nu este bine, să te atingi de acele comori, care sunt puse ca într-o cutie dumnezeiască.“

După ce Maria a vorbit aceste cuvinte, a venit deja şi *copilaşul* şi a început să vorbească:

„Iosif, tu om credincios, nu trebuie să te uiţi cu frică la acea cutie, în care au aşezat fraţii mei aurul!

„Căci atunci sunt Eu de părerea, că eşti cât se poate de bolnav, dacă te uiţi tu aşa de speriat.

„Şi iată, Eu nu vreau, ca tu să fi bolnav!

„Aceşti bani nu te vor apăsa mult timp. Cumpără tu multă făină, altă hrană şi puţină îmbrăcăminte, şi restul ce va rămâne împarte,

„şi cutia se va goli aşa imediat!“ - Aceste cuvinte copilareşti l-au liniştit pe Iosif aşa de tare, că a început să fie iarăşi binedispus.

232

Iosif şi ai săi. Griji şi lucrări casnice.
Ajutorul uriaş a lui Ionatan prin încrederea sa în Dumnezeu.

După toate acestea a chemat *Iosif* pe cei trei fii ai săi la el şi a început să le vorbească:

„Luaţi acest argint şi mergeţi în oraş ca să cumpăraţi făină, şi ceea ce mai este nevoie în bucătărie,

„şi întoarceţi-vă după aceea înapoi ca să preparaţi o masă bună de amiază, pentru că Cireniu mă mai onorează şi astăzi cu prezenţa sa!“

Şi fiii au plecat şi au făcut, ceea ce le-a spus tatăl lor.

Maria a venit şi ea la Iosif şi i-a spus în secret, că lemnele de foc sunt aproape gata, şi cu ceea ce a mai rămas cu greu se va putea prepara o masă de prânz.

Atunci l-a chemat Iosif pe Ionatan şi i-a spus despre acest lucru.

Şi *Ionatan* a început să vorbească: „Frate, dă-mi toporul tău bun şi tare, şi eu mă voi duce în pădurea aceea de pe acel munte;

într-adevăr, în trei ore tu vei avea lemne suficiente!“

Şi Iosif ia dat lui Ionatan un topor tare, şi acesta a mers în pădurea de pe cel mai apropiat munte de vilă, şi a tăiat imediat ajuns acolo un pom de cedru, a strâns o frânghie în jurul trunchiului şi a tras aşa pomul cel mare până în faţa casei lui Iosif.

Când a ajuns acolo cu pomul tăiat, au început să se mire toţi de forţa cea mare care o avea Ionatan.

Şi mulţi dintre slujitorii lui Cireniu au încercat să tragă mai departe pomul, dar încercările lor de putere erau în zadar;

căci treizeci la număr nu au putut mişca pomul din loc, deeoarece avea o greutate cât se poate de mare.

Ionatan însă a început să vorbească spre slujitorii lui Cireniu:

„În loc să vă chinuiţi aici în zadar apucaqţi topoare mici şi mari, şi ajutaţi-mă ca să pot crăpa repede acest pom!

„Acest lucru îi va fi mai mult pe plac proprietarului, decât dacă voi vreţi să va măsuraţi puterile prin încercările voastre încrezute.“

Şi imediat au apucat toţi slujitorii lui Cireniu un topor, şi cu marele ajutor a lui Ionatan a fost crăpat acel pom într-o jumătate de oră.

Iosif s-a bucurat foarte tare şi a început să vorbească: „O acest lucru este extraordinar!

„Intr-adevăr, acest lucru mi-ar fi răpit trei zile, până când eu aş fi crăpat un asemenea pom,

„şi tu nu ai avut nevoi cu tot cu adusul pomului mai mult de trei ore!“

şi *Ionatan* a replicat la aceasta: „O frate, o putere mare în corp este un lucru cât se poate de folositor;

„dar ce este aceasta în comparaţie cu Acela, care locuieşte la tine, şi tot infinitul se cutremură la suflarea Acestuia?!“

Aici a venit *copilaşul* la Ionatan şi a vorbit spre el: „Stai liniştit Ionatan, şi nu mă trăda; căci eu ştiu, când trebuie să Mă arăt!

„Dar dacă *puterea Mea* nu ar fi fost cu tine, atunci nu ai fi devenit maestrul acestui pom. - Dar linişte şi nu mai vorbi despre aceasta!“ - De aici nu a mai vorbit Ionatan şi de abia acum a putut înţelege el, cam *cum* a adus el aşa de uşor acel pom mare.

233

Starea de încurcătură a guvernatorului din pricina delegaţiei. Cireniu invită delegaţia la masă. Despre blestemul banilor.

Când însă în felul acesta a fost aprovizionată casa lui Iosif şi cu lemne şi fiii lui Iosif s-au ocupat destul de viguros cu pregătirea mâncării de prânz,

a venit atunci o delegaţie foarte strălucitoare din oraş, pentru a-l saluta pe cel mai mare guvernator.

Pentru că de adata aceasta n-a aflat nimeni din oraş ceva despre prezenţa lui Cireniu, pentru că el vroia să se fie aici în cel mai sever incognito.

Dar, în acea dimineaţă, au fost văzuţi slujitorii cunoscuţi în oraş, precum fiii lui Iosif, şi s-a presupus de aceea prezenţa guvernatorului.

De aceea s-au adunat oamenii în oraş şi au venit în toată strălucirea afară, ceea ce însă lui Cireniu de data aceasta i-a fost foarte incomod.

şeful suprem şi căpitanul deja cunoscut nouă au fost bineînţeles în fruntea delegaţiei numeroase a oraşului Oastrazine.

Şeful suprem s-a scuzat peste măsură de mult, că el a aflat aceasta aşa de târziu, şi asta numai printr-o coincidenţă norocoasă, că înălţimea lui imperial consulară a fericit aceste împrejurimi cu cea mai înaltă prezenţă a sa.

Cireniu s-a întors însă aproape înapoi din cauza unei mânii secrete din pricina acestei vizite pentru el venită foarte la timpul nepotrivit.

Dar el trebuia acum totuşi să facă pentru jocul rău o expresie a feţei agreabilă din consideraţii politice şi i-a şi răspuns de aceea celui care a salutat cu aceeaş cuvântare binevoitoare.

În sfârşit însă i-a spus el totuşi şi şefului suprem: „Dragă prietene, noi domnii mari ai lumii suntem câteodată totuşi într-o situaţie destul de rea.
„Un om simplu poate să meargă, oriunde vrea el, şi el rămâne în încognito-ul dulce;
„dar noi avem voie să ne ridicăm numai puţin peste pragul uşii, şi starea de incognito este deja la franţu!
„Eu vă primesc salutarea voastră impunătoare în numele fratelui meu, ce-i drept, destul de inimos şi bine;
„dar acelaşi lucru rămâne, că eu sunt aici în cel mai sever incognito,
„aceasta înseamnă spus cu alte cuvinte: 'Prezenţa mea de aici nu este una oficială şi nu are voie sub nici o formă să fie anunţată la Roma!'
„Dacă eu aş afla, că cineva ar fi îndrăznit, să trimită la Roma un asemenea raport, cu adevărat, aceluia să nu-i meargă cel mai bine! - Pentru că băgaţi bine de seamă, eu sunt aici în cel mai sever incognito pentru lume!
„De ce? Aceasta ştiu eu, şi nimeni nu trebuie să mă întrebe despre această temă.
„Mergeţi însă acum acasă şi schimbaţ-vă hainele, şi veniţi atunci iarăşi afară la mâncarea de prânz, care va avea loc aproximativ la trei ore înainte de asfinţitul soarelui!"
Aici s-a aplecat delegaţia în faţa guvernatorului şi a plecat iarăşi.
Apoi a păşit *Iosif* la Cireniu şi a spus:
„Iată, acesta este deja primul efect al banilor, pe care mi i-ai dat într-o măsură atât de bogată!
„Slujitorimea ta a trebuit să-mi cumpere un dulap pentru aceştia, a fost atunci recunoscută - şi prezenţa ta a fost trădată.
„Cum spun eu totuşi întotdeauna: Pe aur şi pe argint se mai tot află încă vechiul blestem al lui Dumnezeu!"
Copilaşul însă care se afla foarte aproape de Iosif a adăugat, zâmbind:
„De aceea nu se poate pricinui aurului trufaş şi argintului mândru o mai mare ocară, decât dacă este împărţit într-o măsură dreaptă între cerşetori.
„Tu, dragul Meu Iosif, faci însă acest lucru tot timpul; de aceea îţi va dăuna puţin vechiul blestem şi astfel şi lui Cireniu.
„O, Mie nu-Mi este de loc teamă din pricina acestui aur; pentru că aici se află el deja la locul potrivit!"
Aceste cuvinte l-au liniştit iarăşi pe Iosif precum şi pe Cireniu, şi ei i-au aşteptat apoi cu cugetul destul de vioi pe oaspeţii invitaţi.

234

Delegaţia la masă. Grija la ordinea mesei.
Supărarea copilaşului la masa de lângă prost înbelşugată.
O proorocie profetică.

În timpul stabilit de dinainte a venit iarăşi delegaţia cu hainele schimbate din oraş, i-a salutat pe toţi din casa lui Iosif şi s-a dus atunci cu Cireniu la masa deja pregătită.
Deoarece însă au venit acum împreună într-un mod nepresupus mai mulţi oaspeţi, decât au fost aşteptaţi, de aceea a fost masa lui Iosif prea mică, aşa încât la aceasta să fi putut avea loc şi familia lui Iosif.
De aceea i-a spus în secret *copilaşul* lui Iosif: „Tată Iosife, lasă să se pună o masă mică pentru noi în camera alăturată!
„Şi spune-i lui Cireniu, ca el să nu se supere din această cauză,
„şi spune-i, că Eu voi veni iarăşi la el după gustare!"
Şi Iosif a făcut aşa, cum copilaşul l-a sfătui.
Cireniu i-a spus însă lui Iosif: „Acest lucru nu merge! Deoarece Domnul veşniciei este între noi, de aceea noi totuşi nu-L vom aşeza la masa mică pentru copii!
„O aceasta ar fi totuşi cea mai stranie ordine din lume!
„Eu îţi spun, tocmai *El* şi *tu* trebuie să vă aşezaţi la capătul de sus al mesei!"
Şi *Iosif* a spus: „Dragă frate, aceasta nu va merge într-adevăr de această dată;
„pentru că uite, sunt deja mulţi păgâni din oraş prezenţi, şi acestora ar putea să le fie destul de rău la prea marea apropiere a Domnului; de aceea este de respectat voia copilaşului aici, precum peste tot şi întotdeauna."
Şi *copilaşul* li s-a alăturat şi a spus: „Cireniu, Iosif are totuşi dreptate, urmează numai cuvintele sale!"
Atunci n-a mai stat Cireniu mult pe gânduri şi s-a dus de îndată cu suita lui şi cu delegaţia din oraş la gustarea de prânz.
Şi Iosif a aranjat imediat în camera alăturată şi o masă destul de straşnică, la care el, Maria, copilaşul cu Iavoc al Său,
Ionatan, Eudokia şi cei opt copii ai lui Cireniu au luat loc.
Au fost însă puse bineînţeles pe masa, la care stăteau el, Maria, copilaşul cu Iacov al Său, mâncărurile mai puţin bune şi mai slabe, pe masa oaspeţilor însă cele mai multe şi cele mai bune.
Şi *copilaşul* a spus: „O tu pată de ruşine a suprafeţei pământeşti, trebuie tu aşadar exact pentru Domnul tău propriu să aduci ce-i mai puţin bun?!

„O tu țară acum fertilă între Asia şi Africa, tu să fii de aceea pentru toate timpurile lovită cu mare nefertilitate!
„Adevărat, adevărat, dacă n-ar avea masa noastră câțiva peşti, atunci n-ar fi pentru Mine pe deplin nimic comestibil aici!
„Aici o mâncare din lapte fiert cu ceva miere, ceea ce nu-Mi place, şi acolo o ceapă de mare friptă, şi aici un pepene mic, şi aici o pâine coaptă de mult, şi pe lângă ceva unt şi miere, -
„aceasta este toată gustarea noastră; tot felul de mâncăruri, care Mie nu-Mi plac, exceptând puținii peşti!
„Eu nu vreau însă ca , cumva oaspeții să aibă mâncăruri mai rele decât cele de pe masa noastră;
„dar nici aceasta nu este aşadar totuşi corect, ca noi să avem mâncăruri cu mult mai rele decât oaspeții!“
Iosif a spus însă: „O dragă Iisus, nu fi totuşi îmbufnat, fiindcă uite, nouă tuturor ne merge doară la fel!“
Şi *Copilaşul* a spus: „Dă-Mi ceva din acel peşte, şi atunci este bine pentru acum. Dar altădată trebuie să meargă altfel; pentru că, cu această gustare de toate zilele nu pot să Mă mulțumesc totdeauna!“ Iosif a reținut aceasta şi i-a dat copilaşului să mănânce din peşte.

235

O întâmplare casnică din bucătărie şi urmările ei serioase. Evanghelia de bază despre întruchipare.

La mâncatul de peşte l-a întrebat însă *copilaşul* pe Ionatan: „Este acesta într-adevăr cel mai bun soi de peşte?
„Pentru că eu îți spun, că gustul acestui peşte nu-Mi place de loc!
„În primul rând este el tare şi în al doilea rând aşa de uscat ca paiele.
„Adevărat, acesta nu este un soi bun de peşte, ceea ce se şi poate recunoaşte din aceea, că el are aşa de multe oase supărătoare!“
Şi *Ionatan* a răspuns: „Da, Tu Domnul şi Dumnezeul meu! Este într-adevăr cel mai prost soi de peşte!
„O dacă mi-ar fi spus totuşi Iosif ceva mai de dinainte, atunci aş fi mers chiar cu drag de zece ori pentru o dată dus şi întors şi aş fi luat pentru Tine cel mai bun peşte!“
Aici a fost Iosif însuşi puțin supărat pe fiii săi, pentru că ei au adus la masa lui mâncăruri aşa de proaste.
Copilaşul a spus însă: „Să ne supărăm tocmai nu avem voie din această cauză;
„dar straniu rămâne aceasta totdeauna din partea fraților Mei, deoarece ei rețin în bucătărie pentru sine ce este mai bun, nouă, însă, tocmai dintre toate ne pun pe masă ce este mai prost.
„Să le fie, ce-i drept, totul binecuvântat; dar frumos şi lăudabil nu este acest lucru din partea lor!
„Iată, tu Mi-ai dat într-adevăr cea mai bună bucată din peşte; dar totuşi nu sunt în stare să o mănânc, cu toate că sunt încă destul de flămând, -
„şi acesta este totuşi un semn sigur, că peştele este rău!
„Aici, gustă această bucată, şi tu te vei convinge, că Eu am dreptate!“
Aici a gustat Iosif din peşte şi a găsit spusele copilaşului pe deplin confirmate.
Atunci s-a şi ridicat el însă de îndată şi s-a dus în bucătărie şi a găsit acolo, cum cei patru fii mâncau un peşte de ton ales.
Atunci a şi fost paharul răbdării deja umplut la Iosif, şi el a început să-i certe foarte tare pe *cei patru bucătari.*
Aceştia au spus însă: „Tată, uite, noi trebuie să facem toată munca grea, de ce să nu mâncăm atunci câteodată şi o bucățică mai bună decât aceia, care nu lucrează?
„La aceasta nu este chiar nici acel peşte rău, pe care l-am pus pe masa ta;
„copilaşul însă, pentru că El este prea alintat de voi, este numai câteodată prea plin de mofturi, şi atunci nu-i este nimic potrivit şi destul de bun!“
Aici a fost *Iosif* furios şi a spus: „Bine; pentru că voi mă întâmpinați cu o asemenea cuvântare, de aceea voi nu mai veți pregăti de acum încolo niciodată bucate pentru masa mea!
„Maria va fi de acum încolo bucătăreasa mea, voi însă puteți să faceți pentru voi mâncare, ce doriți voi; dar la masa mea să nu fie văzut vreodată niciunul dintre voi!“
Aici i-a părăsit Iosif pe cei patru bucătari şi a venit foarte emoționat înapoi la compania lui de masă printr-o uşă mică lăturalnică.
Atunci a fost copilaşul trist şi a început să plângă şi suspina destul de tare.
Atunci l-a întrebat de îndată Maria, Iosif şi Iacov cu o înfățişare înfricoşată, ce i-ar lipsi, dacă ar simți vreo oarecare durere, -
sau ce ar fi în sfârşit totuşi, din care cauză a devenit aşadar aşa, dintr-o dată, aşa de trist şi straniu?
Copilaşul a suspinat însă adânc şi a vorbit către Iosif într-un ton foarte mâhnit:
„Iosife, este aşadar atât de dulce, să le arăți săracilor şi slabilor măreția proprie şi să-i condamni pe deplin din cauza unei devieri minore?
„Priveşte totuşi o dată la Mine, câți bucătari chiar îngrozitor de răi am Eu în lume, care M-ar fi lăsat deja de mult să mor de foame, pe Mine, ca un Tată al tuturor părinților, dacă aşa ceva ar fi posibil în privința Mea!
„Eu îți spun, bucătari, care nu mai ştiu nimic despre Mine şi nici nu mai *vor* să mai audă şi să mai ştie ceva!

„Şi iată, Eu totuşi nu Mă duc afară, ca să-i condamn în mânia Mea dreaptă!
„Este aşadar chiar aşa de dulce, să fii un Domn? Uite, Eu sunt singurul Domn al nemărginirii, şi în afară de Mine veşnic nu mai este nici unul!
„Şi iată, Eu, făcătorul şi Tatăl vostru al tuturor, am vrut să devin în fața voastră un copil omenesc slab, cu toată reținerea măreției Mele veşnicie şi nemărgint Dumnezeieşti,
„ca voi să simțiți prin acest *exemplu* mai smerit decât toate o *scârbă* față de spiritul vostru vechi de dominație!
„Dar nu, tocmai în acest timp al tuturor timpurilor, în care Domnul tuturor măreţiilor s-a înjosit între toţi oamenii, pentru a-i câştiga pe toţi într-o asemenea înjosire a Sa, vor oamenii cel mai mult să fie domni şi să domnească!
„Eu ştiu desigur, că tu i-ai judecat pe fiii tăi cu precădere din pricina Mea;
„dar dacă tu Mă recunoşti pe Mine ca fiind Domnul, de ce Mi-ai luat-o tu în sfârşit în acest caz înainte Mie, ca Domn al vostru?
„Uite, noi toţi nu suntem de aceea încă nefericiți, pentru că am fost serviți cu un peşte slăbuț; fiindcă putem doară de îndată să ne pregătim unul mai bun.
„Cei patru fii sunt însă acum cele mai nefericite făpturi de pe lume, pentru că tu, ca tată, i-ai judecat;
„şi uite, aceasta nu este o pedeapsă dreaptă pentru un delict atât de minor! -
„Ce ați fi într-adevăr voi oamenii, dacă aş face cu voi, cum faceți voi intre voi, dacă aş fi Eu aşa de iute la mânie şi nerăbdător cum sunteți voi?!
„Tu nu ştii, *de ce* am fost de această dată serviți aşa de sărăcăcios; Eu însă ştiu aceasta.
„De aceea îți spun Eu: Du-te şi retrageți hotărârea, şi Iacov îți va face cunoscut motivul acestui prânz sărăcăcios!"
Aici a mers Iosif şi i-a chemat pe cei patru fii, ca ei să mărturisească în fața lui greşeala lor şi el să-i ierte atunci.

236

Cuvântarea smerită şi inimoasă a celor patru fii către copilaşul ocărât.
Răspunsul dumnezeiesc al Acestuia către frații Săi.

Şi cei patru fii ai lui Iosif au venit numaidecât în camera lui Iosif unde se mânca, au şi căzut aici de indată în genunchi, şi-au mărturisit vina şi l-au rugat atunci pe bătrânul tată Iosif să-i ierte.
Iosif i-a iertat după aceea şi şi-a retras hotărârea lui.
Apoi le-a spus el însă celor patru: „Eu v-am iertat într-adevăr aceasta;
„dar eu am şi fost la aceasta acela cel mai puțin jignit de voi.
„Dar aici este copilaşul, despre care voi îmi mărturisiți spre cea mai mare furie a mea,
„că El ar fi prea alintat şi ar fi de aceea câteodată plin de capricii, când Lui nu-i este atunci nimic potrivit şi destul de bun.
„Prin aceasta l-ați ocărât foarte dur!
„Mergeți la El şi rugați-L mai cu seamă pentru iertare, căci altfel, poate să vă meargă rău!"
Apoi s-au dus *cei patru* în fața copilaşului şi i-au spus:
„O tu cel mai drag frățior al nostru! Iată, noi Te-am ocărât pe nedrept în fața tatălui nostru,
„şi l-am mâniat prin aceasta foarte tare, că el aproape a trebuit de aceea să ne blesteme.
„Chiar foarte aspru am păcătuit împotriva Ta şi împotriva bunului tată Iosif.
„O Tu drag frățior, ne vei putea ierta vreodată păcatul dur? Ne vei ridica Tu oare din nou, ca să putem fi frații tăi?"
Aici a început *copilaşul* să zâmbească la cei trei care se rugau, a întins brațele Sale fine şi a început să vorbească cu lacrimi în ochii Săi sfinți:
„O ridicați-vă, voi dragi frați ai Mei, şi veniți, ca Eu să vă sărut şi să vă binecuvântez!
„Căci într-adevăr, cine vine la Mine aşa cum ați venit voi, acela să fie iertat şi chiar dacă ar avea atâtea păcate câte fire de iarbă există pe pământ şi cât nisip pe fundul mării!
„Intr-adevăr, într-adevăr, înainte să fie acest pământ, am văzut Eu pe aceasta la voi şi v-am iertat mai devreme decât ați fost voi.
„O voi dragi frați ai Mei, nu vă fie frică din cauza Mea; căci Eu vă iubesc pe voi toți, că din dragoste pentru voi, Eu am să mor cu trupul în viitor!
„De aceea nu vă fie frică din cauza Mea; căci într-adevăr, chiar dacă m-ați fi desconsiderat, Eu nu v-aş fi judecat, ci aş fi plâns din cauza durității din inimile voastre!
„Veniți de aceea aici, voi, dragii Mei frați, ca Eu să vă binecuvântez, că m-ați certat puțin!"
Această milă nemărginită a copilaşului a rupt celor patru inima, aşa că ei au început să plângă ca nişte copii mici.
Şi ceilalți de la masă au fost aşa de mişcați, că nu s-au putut abține ca să nu plângă şi ei.

Copilaşul s-a ridicat însă în picioare, a mers Însuşi la cei patru, i-a sărutat şi i-a binecuvântat şi a început să spună următoarele cuvinte către ei:

„Deci, dragii Mei fraţi, acum aţi putut vedea că Eu v-am iertat întru totul?

„Eu vă rog însă: mergeţi în bucătărie şi aduceţi un peşte mai bun!

„Deoarece Eu sunt cât se poate de înfometat nu pot mânca peştele, pe care voi l-aţi pregătit mai devreme pentru noi!"

Aici s-au ridicat de îndată cei patru, au sărutat copilaşul peste măsură de bun şi au mers repede în bucătărie unde în cel mai scurt timp au preparat cel mai bun peşte pentru masa lui Iosif.

237

Sensul corespunzător a mâncării. Fazele stării spirituale pe pământ:
1. În general. 2. Evreii. 3. Biserica greacă. 4. Biserica romană. 5. Celelalte secte creştine.

Când peştele bine preparat a ajuns pe masa lui Iosif şi după ce toţi s-au săturat,

şi masa s-a terminat, a întrebat Iosif pe fiul său Iacov, dacă acesta i-ar putea spune motivul profeţiei a acestei mâncări, care la început a fost aşa de slabă şi la sfârşit a fost totuşi cât se poate de gustoasă?

Şi *Iacov* a început să vorbească umil şi cu o mare modestie în glas:

„O da, tată, cât îmi va spune Domnul, atât îţi voi spune şi eu, ce înseamnă această mâncare.

„Şi de aceea te rog, ca tu să mă asculţi cu mare atenţie şi exactitate!"

Toţi şi-au îndreptat atenţia la gura lui Iacov, şi acesta a început săvorbească aşa:

„Mâncarea slabă şi rea descrie *acea vreme care va veni,* în care cuvântul Domnului va fi modificat.

„În acea vreme slujitorii Săi vor reţine pentru ei cea mai bună parte şi comunităţiile sub ordinea lor o vor hrăni cu drojdie exact cum păgânii îşi hrănesc porcii.

„*Evreii* vor fi la fel ca ceapa călită;

„căci cu toate că este o rădăcină, care creşte la marea milostivirii dumnezeieşti şi care se va frige cu totul în focul dumnezeiesc al dragostei,

„se va afla totuşi ca o hrană rea şi cât se poate de slabă la masa Domnului, şi nimeni nu se va servi din ea.

„Fiertura de lapte proastă vor fii *grecii.* Aceştia vor ţine cel mai mult cont de cuvântul adevărat a Domnului;

„dar pentru că ei vor duce doar o viaţă exterioară şi nu una interioară, vor deveni fără nici un gust şi proşti ca această fiertură, care are în sine cele mai bune puteri pentru viaţă, dar pentru că este rece şi nu a fost bine fiert, face totuşi o figură cât se poate de rea la masa Domnului;

„căci nu are nici un miros, şi prin aceasta este încă crudă, şi nu îi este nici Domnului pe plac.

„Pepenele este *Roma.* Acest fruct creşte dintro coadă care se împrăştie în toate direcţiile,

„şi unde se află foarte multe flori; dar doar în spatele câtorva flori se poate vedea fructul.

„Şi când a apărut deja fructul şi s-a copt, are un miros cât se poate de tare, -

„dar dacă este tăiată în două şi se gustă fructul interior, devi imediat conştient, că gustul este cu mult mai rău decât mirosul.

„Dacă nu se adaugă mierea, i se va face celuia rău şi va vomita după mâncare acelui fruct,

„da, la un astfel de fruct se poate mânca imediat şi moartea!

„Exact aşa va fi şi cu Roma o vreme îndelungată, mulţi vor mânca la acea hrană moartea, şi acest fruct va fi tot o hrană rea pe masa Domnului şi El nu se va atinge de aceasta.

„Deci aici mai există ceva unt, pâine şi ceva miere şi nenumăraţi peşti slabi.

„Această mâncare este ceva mai bună şi este cu totul diferită de cealaltă şi pe lângă acest fapt au un altfel de aspect;

„dar în acestea nu se află totuşi nici un fel de căldură, şi condimentele principale ale focului nici măcar nu le-a atins, de aceea sunt ele aici pe masa Domnului şi nu sunt lăudate.

„Peştii au fost într-adevăr pe foc; dar ei au avut mult prea puţină grăsime, şi de aceea sunt tari ca paiele, şi Domnul nu poate să-i mânânce.

„Sub aceste mâncăruri se înţelege sectele diferite, care se vor debarase de primele şi vor avea cu siguranţă *credinţa* lor;

„dar la acestea nu se va putea găsi dragoste sau dacă, doar foarte puţină, şi de aceea nu vor fi pe plac Domnului.

„Aceasta este scurta însemnare a acestei mâncări. Eu am spus totul, ce am primit; mai mult nu am primit, de aceea eu nu voi mai spune nimic." - Această explicaţie a atras tuturor atenţia, dar nimeni nu a putut s-o înţeleagă.

238

Ultimul peşte bun înseamnă dragostea Domnului şi mila Sa cea mare - în această ultimă

vreme. Locuitorii soarelui destinați să devină şi ei copiii lui Dumnezeu.
O turmă sub Unicul şi bunul păstor.

Iosif însă a început să vorbească după aceste cuvinte spre Iacov: „Tu ai vorbit în adevăratul sens în numele Domnului, cu toate că eu şi ceilalți prezenți, nu suntem în stare să înțelegem ceea ce tu ai vorbit mai înainte.

„Dar pentru că recunosc în tine înțelepciunea lui Dumnezeu,

„şi pentru că la sfârşit am primit totuşi un peşte bine pregătit şi foarte gustos pe masa noastră,

„doresc ca tu să-mi spui, ce înseamnă de fapt peştele acesta nobil care l-am primit la sfârşit.

„Cu siguranță că Domnul îți va dezvălui, ceea ce este adevărat,

„deoarece El ți-a dezvăluit mai înainte, ce este rău şi ce va fi rău pentru întreaga lume."

Şi *Iacov* a început să vorbească la aceasta: „Drag tată Iosif, aceasta nu depinde de mine, ci doar de Domnul.

„Eu sunt doar o unealtă a Domnului şi pot vorbi doar atunci, când Domnul îmi dezleagă limba.

„De aceea nu cere de la mine, ceea ce nu am şi ceea ce eu nici nu îți pot da,

„ci adresează-te la Domnul; dacă El îmi va spune, atunci vei auzi şi tu totul!"

Aici s-a întors *Iosif* în secret spre copilaş şi a început să-i vorbească:

„Iisus al meu, lasă-mă să aflu şi eu ce înseamnă peştele cel bun!"

Copilaşul a început însă să vorbească: „Iosif, tu poți vedea, că Eu nu am terminat încă cu peştele Meu; de aceea mai aşteaptă încă puțin!

„Nici Cireniu nu a terminat încă de mâncat; de aceea mai aşteaptă şi tu încă o jumătate de oră,

„şi în acest timp se poate spune multe, se poate sfătui şi se poate hotărâ."

După aceste cuvinte s-a adresat *copilaşul* spre Iacov şi a început să vorbească aşa:

„Iacov, până când Eu voi mânca bucata aceasta de peşte, vei putea vorbi, ceea ce îți va veni în gură."

După aceasta s-a pus din nou copilaşul şi-a mâncat în continuare peştii, şi *Iacov* a început să vorbească imediat:

„Acest ultim peşte *bun,* înseamnă *dragostea Domnului* şi *marea Sa milă,* care El o va avea pentru oameni în acele vremuri, când totul se va afla deasupra prăpăstii a morții.

„Dar înainte de aceasta vor trebui să treacă bucătarii printr-o judecată cât se poate de aspră.

„Doar după o astfel de judecată, va veni acea vreme, de care a vorbit profetul Jesaias.

„Şi acea stare va rămâne pe pământ şi ne se va modifica, şi pământul va deveni una cu soarele,

„şi locuitorii lui vor locui în spațiul luminos al soarelui şi vor străluci la fel ca el.

„Şi Domnul va fi singurul Domn, şi chiar El va fi *păstorul,* şi toți locuitorii vor fi la fel ca şi o *turmă!*

„Şi aşa va rămâne pe veci pământul, şi locuitorii lui pentru eternitate, şi Domnul va fi în veci printre ei - *un tată cu copiii Săi* din vecii vecilor!

„Nu va mai exista moartea; cine va trăi, acela vă trăi pe veci, şi nu va mai vedea niciodată moartea! Amin."

Aici a tăcut Iacov din nou; dar toți cei prezenți nu au scos un cuvânt din cauza admirației pentru înțelepcinea lui Iacov; doar *copilaşul* a vorbit la sfârşit: „şi aşa am terminat şi Eu cu peştele; de aceea şi aici: Amin!"

239

Oaspeții devin atenți asupra copilaşului. Informația lui Cireniu.
Un verdict al veciniilor despre Iosif şi familia sa.

Imediat după aceasta s-au ridicat toți de la masă şi i-au mulțumit lui Dumnezeu pentru hrana corporală şi spiritual şi în mare parte au mers afară în are liber.

Doar Iosif, Maria, copilaşul şi Iacov au mers în sala mare de mâncare, unde se afla încă Cireniu cu oaspeții săi.

El a primit cu mare prietenie pe cei mai dragi prieteni ai săi şi a vrut imediat să se ridice ca să le facă un loc.

Copilaşul însă a început să vorbească aşa: „O drag Cireniu, rămâi, rămâi acolo unde eşti!

„Eu mă mulțumesc deja, dacă am în inima ta locul care Mi se cuvine!

„Ce are de-a face cu locul de la masă, nu Mă interesează deloc aceasta.

„Eu Mă voi duce cu ai Mei, afară la aer liber; atunci când vei termina tu cu mâncarea, vei putea veni şi tu după Mine!"

După aceste cuvinte a fugit copilaşul cu Iacov al Său direct afară, şi a început să vorbească acolo cu el şi cu ceilalți copii care erau prezenți.

Dar unii oaspeți din oraş au observat discuția particulară dintre copilaş şi Cireniu.

Şi ei au început să întrebe, de vârsta acelui mic copil;

deoarece acesta vorbea deja ca un bărbat adult şi părea să fie foarte apropiat de marele guvernator.

Cireniu însă a vorbit aşa: „Ce aveți voi de acolo, dacă eu sunt un mare prieten al copiiilor?

„Că copilaşul acesta este plin de spirit, ați putut vedea deja cu toții;

„dar cum a ajuns la nici trei ani să înțeleagă aşa de limpede totul,

„despre acest lucru, mergeți şi întrebați părinții Săi, aceia vor fii în stare să vă dea răspunsul cel mai drept!
„Pe mine mă miră foarte tare, că voi, ca fiind vecinii cei mai apropiați ai acestei case, nu conoaşteți mai îndeaproape locuitorii ei!“
După aceasta au început să vorbească *unii:* „Da, dar cum să cunoaştem această familie mai îndeaproape?
„În primul rând nu merge nici unde, şi în al doilea rând nu avem nici noi prea mult timp ca să putem să vizităm o familie evreiască, deoarece nu prea ştim cum să ne comportăm cu ei;
„căci ea era aşa un aer mistic, că nu poți ştii cu exactitate, ce să faci şi ce să începi cu această familie.
„Cât am putut afla de la foarte puțini oameni, este această familie cât se poate de paşnică şi face mult bine săracilor;
„dar mai sunt şi unii, caare au spus, ca au văzut această casă în flăcări luminate de foc, dar care s-au stins la un ‘da’ sau un ‘nu’, şi încă alte lucruri interesante.
„De aceea nici nu prea avem curajul, ca să vizităm această familie;
„căci bătrânul este şi va rămânde vrăjitorul principal evreu,
„şi cu oamenii de acest fel nu prea este bine ca să te împrieteneşti!“
Aici a început *Cireniu* să râdă şi a început să vorbească aceste cuvinte: „Deci, dacă aşa credeți voi, atunci rămâneți cu ideea voastră; căci atunci este această casă în siguranță față de voi!“ - Oaspeții s-au uitat însă cu ochi mari la Cireniu şi nu au ştiut ce să creadă din cele auzite.

240

Hotărârea răutăcioasă a oaspeților invidioşi. Focul cel mare din Ostrazine.

Dar un *cetățean de onoare* al oraşului Ostrazine a întrebat, sub ce formă pot ei înțelege ceea ce a spus guvernatorul:
„De ce să fie în siguranță această casă, cu toate - că poate nu este adevărat - că acest bătrân evreu este un adevărat vrăjitor?“
Şi *Cireniu* a spus aşa: Pentru că omul nu poate face nimic acolo, unde puterea din veci a Dumnezeității îşi ține deasupra mâna protectoare.
„Această casă, ca nici una alta de pe această lume, stă sub o asemenea protecție Dumnezeiască, şi aceasta este de neânvins!
„Dacă vreți să faceți rău acestei case, voi veți putea vedea cum stau lucrurile cu aceasta!“
Aici au rămas pe gânduri *toți oaspeții* din oraş şi ei au început să vorbească aşa printre ei:
„Guvernatorul, cu siguranță că vrea doar ca să ne sperie, deoarece el nu are nici o putere.
„Dar dacă am pune mâna pe această casă şi pe trupul său, atunci cu siguranță ar vorbi cu totul altfel!
„Să ne ridicăm de aceea de la masă şi să mergem în oraş şi spre seară vom veni aici cu întăriri,
„şi aşa vom vedea dacă guvernatorul, va mai grăi tot aceleaş vorbe!“
După aceste cuvinte s-au ridicat de îndată toți cei prezenți la masă şi au mers afară în aer liber.
Acolo au început oaspeții să se scuze la Cireniu, împreună cu generalul şi comandantul, şi după aceasta şi-au început drumul spre oraş.
Iosif însă a mers la ceia care doreau să plece şi a început să vorbească spre aceştia:
„De ce vreți voi să mergeți deja, cu toate că soarele va mai lumina încă cel puțin o oră bună!
„Rămâneți aici până diseară, şi după aceea îl vom conduce toți pe Cireniu la vasul său, aşa cum se cade de fapt;
„căci încă la noapte îşi va începe călătoria spre Tyrus şi de aceea va face ordine încă astăzi pe vaporul său şi se va şi urca astăzi în acesta.“
Dar cei din oraş s-au scuzat şi au început să vorbească aceste cuvinte: „Noi mai trebuie să rezolvăm astăzi lucruri foarte importante, de aceea scuză-ne tu la prietenul tău cel mai intim!“
Aici a venit *copilaşul* în fugă şi a început să spună aceste cuvinte spre Iosif:
„Lasă-i să plece în oraş; căci lucrarea lor este de acel fel, care slujeşte spre înălțarea Mea!“
Aici i-a lăsat Iosif pe oaspeții aceia din oraş ca să plece şi a mers cu copilaşul la Cireniu şi ia povestit cum s-au scuzat aceştia, şi ceea ce a vorbit copilul.
Şi *Cireniu* a început să vorbească: „O nobil frate al meu, acest fel îl cunosc eu!
Este felul invidios şi nu poate să se ajute din cauza presiunii interioare, pentru că eu vizitez casa ta şi pentru că pe ei i-am dat pur şi simplu la o parte;
„dar eu sunt foarte liniştit pentru tine; căci eu ştiu foarte bine sub protecția Căruia te afli tu!“
Şi *copilaşul* a spus aşa: „Oh, drumul uscat o să le fie foarte fierbinte!
„Ei vor să distrugă astăzi încă casa noastră, şi aceasta vor s-o facă prin ajutorul focului;
„dar ei nu vor avea timpul necesar, deoarece ei vor avea destul de lucru cu propriile lor case!“
După ce a terminat copilaşul să vorbească aceste cuvinte, a fost deja jumătate de oraş cuprins în flăcări - şi nimieni nu s-a mai gândit la distrugerea casei lui Iosif.

241

Grija lui Cireniu pentru cei sinistrați. „Cine sapă cuiva o groapă, pică chiar el în ea.“
Dumnezeu este tuturor cel mai drept judecător.

S-au îngrozit însă toți, când au văzut urcând-se deodată în aer o masă imensă de fum şi de flăcări.

Şi Cireniu l-a întrebat pe Iosif, dacă n-ar trebui să li se sară în ajutor acestor oameni aşa de puternic împresurați.

Iosif a spus însă: „Eu sunt de părere, că noi putem să lăsăm baltă această intenție!

„Pentru că nu putem şi aşa împiedica focul cu puterile noastre naturale şi omeneşti;

„ceea ce îi priveşte însă pe cei sărăciți prin acest lucru, aceia ne vor întâlni încă destul de acuşi şi chiar la timpul potrivit.

„De aceea, să fim numai foarte liniştiți aici; cui îi va fi nevoie, acela va şi veni!“

Şi *copilaşul* de lângă a spus către Iosif: „Dragă Iosif, iată, aceasta îți va face şi dulapul tău cu aur şi argint foarte însemnat mai uşor!

„Şi tu, Cireniu, vei fi încă astăzi, înainte de plecarea ta, mai uşor cu câteva livre de aur şi argint;

„pentru că aceştia de aici au fost şi ne-au amenințat cu distrugerea casei noastre, aceştia vor reveni acuşi ca nişte prieteni foarte umiliți şi te vor ruga pentru un ajutor.

„De aceea pregăteşt-te numai în acest sens! Nu te gândi însă, de parcă Eu aş fi pus cumva casele lor în flăcări prin puterea Mea;

„pentru că aşa ceva nu fac Eu; şi *orice răzbunare este departe de Mine!*

„ție îți spun însă: Aceasta le-a făcut-o slujitorimea lor.

„Pentru că aceasta a avut deja o mânie veche asupra domnilor ei, deoarece ea a fost tratată prea dur şi nemilos.

„Astăzi a găsit slujitorimea timpul potrivit, să se răzbune astfel asupra domniei sale,

„că a aprins toate palatele ei.

„Şi astfel au căzut acum fără intervenția Mea aceşti domni lumeşti direct în *acea* groapă, pe care au avut de gând s-o facă pentru *noi!“*

Când *Cireniu* a auzit aceasta de la copilaş, l-a întrebat el atunci repede, dacă o asemenea slujitorime rea n-ar trebui să fie pedepsită.

Şi *copilaşul* a spus: „O lasă baltă această intenție! Pentru că în primul rând a făcut ea o faptă bună în ceea ce priveşte domnii nemilostivi ai ei,

„în al doilea rând a scăpat ea deja de mult cu comoara furată, -

„şi în al treilea rând ea nu va scăpa de pedeapsa cuvenită ei, deoarece a făcut-o foarte despotic din răzbunare rea!

„De aceea să fie grija noastră îndreptată mai întâi către *aceia,* care vor avea nevoie aici de ajutorul nostru!

„Ceea ce îi priveşte însă pe cei care au pus focul, aceia sunt deja îngrijiți.

„Pentru că uite, Dumnezeu îi vede peste tot şi cunoaşte exact calea lor!

„De aceea poate El să-i şi prindă peste tot, oriunde s-ar afla ei.

„Dumnezeu este pentru toți şi un judecător foarte drept; de aceea va şi şti El să le dea lor răsplata dreaptă pentru fapta lor!“

Aici li s-a alăturat Maria foarte înfricoşată şi i-a arătat lui Iosif o ceată mare de războinici înarmați, care se mişcau către vilă în pas alergător.

Copilaşul a spus însă: „O nu vă fie teamă; aceasta este garda de corp pentru Cireniu, pe care o trimite acum şeful suprem din oraş spre siguranța voastră!

„Ii vor urma însă acuşi şi o grămadă de cetățeni.

„De aceea, fiți acum aici îngrijorați numai pentru cazarea lor; toate celelalte se vor rezolva de la sine!“

Şi aşa cum a spus copilaşul aceasta, aşa a şi fost: Cireniu a primit o supraveghiere, şi acesteia i-a urmat acuşi o sumedenie de sinistrați.

242

Trufia vine înainte de cădere. Comportarea onorabilă a lui Iosif cu cei sinistrați.
Noblețea sufletească a lui Cireniu cu cei accidentați. Cireniu la Ionatan.

Când au ajuns cei sinistrați la casa lui Iosif, atunci tocmai *Iosif* i-a recunoscut acuşi, că ei erau aceiaşi domni, care au fost mai înainte de aceasta oaspeții lui, şi i-a întrebat:

„Da, stimații mei domni, ce a ieşti în sfârşit din treaba vostră importantă, din care cauză voi ați plecat înainte aşa de repede?

„Consta ea în aceea, că voi ați dat foc oraşului vostru?

„Sau consta ea în cu totul altceva, care trebuie să rămână pentru mine un mister?“

Sinistraţii au spus însă: „Dragă prieten al oamenilor, nu ne încerca pe noi săracii; pentru că tu totuşi vezi, că noi suntem acum cei mai evidenţi cerşetori!

„Dacă ne poţi tu însă ajuta cumva, atunci fă-o, şi noi vrem să fim iobagii tăi toată viaţa noastră!“

Iosif a spus însă: „Numai patricienii puternici ai Romei se înţeleg despre sclavi şi iobagi;

„eu însă mă înţeleg numai cu termenul fraţi, care sunt totdeauna la fel *fraţi ai mei,* precum ca domni aşa şi ca cerşetori.

„De aceea vă voi şi ajuta după puterile mele.

„Dar când voi veţi sta iarăşi neclintiţi pe pământul vostru, atunci să nici nu mai intenţionaţi o asemenea treabă, cum ar fi trebuit să fie cea a voastră de astăzi!

„Pentru că aşa de tare cum vă doare pe *voi* acum, că slujitorii şi sclavii voştri v-au jefuit aşa de mârşav şi au aprins casele voastre,

„tot aşa şi încă mai multă durere mi-ar fi pricinuit aceasta *mie,* dacă voi aţi fi comis o faptă asemenea acesteia împotriva mea!“

Aici s-a dus Iosif la Cireniu şi l-a întrebat, ce ar trebui să li se dea dintr-o dată acestor nenorociţi.

Şi *Cireniu* a spus: „Aşteaptă numai puţin! Cărăuşii mei, pe care i-am trimis să ia casa mea de bani de pe vapor, vor fi acuşi aici!

„Când eu voi fi de-abia în posesia mai marii case de bani ale mele, atunci vom şi vedea, cât va ajunge atunci împărţit pentru fiecare, care se află deja aici şi va mai veni încă!“

Intr-o mică oră au adus mesagerii o mie de pungi de aur şi argint.

Fiecare pungă, constând ca greutate din zece livre, era însă amestecată cu două livre de aur şi opt de argint.

Aici i-a spus *Cireniu* lui Iosif: „Aceste săculeţe le împarte tu între cei sinistraţi într-un asemenea fel, ca fiecare să primească o pungă!

„Pe cele rămase păstrează-le însă pentru încă alţii, care vor mai veni încă!

„Eu însă nu vreau să fiu prezent la împărţire, ca să nu fiu recunoscut de către tot poporul, care va veni încoace!

„Eu mă voi duce însă acum cu Ionatan în locuinţa lui şi sper, să te văd diseară.“

Iosif a fost de acord cu aceasta şi a preluat de îndată cu fii săi împărţirea; şi Cireniu s-a îndepărtat în secret cu întreaga lui suită şi cu Ionatan.

243

Dragostea energică a lui Iosif faţă de aproapele lui. O alintare adevărată în grea încercare. Vizita de seară şi cina la Ionatan.

Două ore după asfinţitul deplin al soarelui a avut *Iosif* de lucru cu împărţirea

şi le-a rânduit la aceasta şi locuri celor fără de adăpost şi fără acoperiş, unde puteau ei înopta.

Pentru că în oraş se încumetau numai puţini să petreacă noaptea, în parte din pricina mirosului tare de lucruri arse,

în parte însă şi din cauza nesiguranţei, deoarece trebuiau oamenii încă să se mai teme, dacă focul n-ar cuprinde cât mai curând aceasta sau cealaltă casă încă nedistrusă.

Când Iosif şi-a terminat astfel treaba lui, l-a întrebat atunci pe copilaş foarte în secret, dacă ar fi într-adevăr acum sigur, să părăsească casa şi să se ducă la Ionatan.

Şi *copilaşul* a spus: „Pentru ce te îngrijeşte casa şi conţinutul acesteia?

„Nu ne aparţine totuşi nouă, ci aceluia, care a cumpărat-o, precum şi conţinutul, care este deasemenea a cumpărătorului.

„De aceea să mergem numai la Ionatan, care are cu siguranţă pentru noi un peşte bun la îndemână!“

Şi *Iosif* a spus: „Tu fireşte că ai într-adevăr dreptate;

„dar gândeşte-te, că noi avem un dulap plin de aur şi argint şi vaci, capre şi măgari!

„N-ar putea acesta să devină un jaf al acestor acum foarte mulţi oaspeţi?“

Şi *copilaşul* a spus: „Iosife, aceasta este acum prea de neânţeles pentru Mine;

„vorbeşte despre aceasta cu Iacov, acesta înţelege această treabă acum mai bine decât Mine!“

Şi Iosif i-a pus numaidecât lui Iacov aceeaşi întrebare.

Şi *Iacov* a spus: „Tată, şi dacă noi am pierde totul, *Domnul* însă ne-ar rămâne, ce am fi pierdut atunci?!

„Domnul merge însă cu noi la Ionatan; ce să ne temem atunci aici, în casa guvernatorului, că am putea pierde?!

„Lasă-ţi jefuit tot pământul şi păstrează-L pe Domnul, căci atunci ai tu mai multe, decât dacă toate cerurile şi pământurile ar fi proprietatea ta pe deplin folosibilă!

„Şi astfel mergi, tu bărbat cinstit, fără teamă şi grijă cu Domnul la Ionatan, şi tu te vei convinge, că noi nu vom pierde nimic!“

Aceste cuvinte ale Domnului din gura lui Iacov l-au liniştit pe Iosif aşa de tare, că el a plecat în acelaşi moment cu toată rudenia lui şi s-a dus la Ionatan.

Acolo aşteptau deja toţi cu espectativa cea mai dornică sosirea lui Iosif.

Şi când ei l-au zărit, i-au fugit ei atunci în întâmpinare ca copiii către tatăl lor, printre care se afla şi Cireniu.
Şi când cu o asemenea însoţire Iosif cu ai lui au păşit în casa lui Ionatan, a pus el atunci de îndată peştii gătiţi pe masă, şi toţi au ţinut cina lor.

244

Cireniu pregăteşte corabia lui pentru plecare. Iacov îl avertizează despre globul pământesc. Sfatul cel mai bun al lui Iosif acordat lui Cireniu: Înfăptuieşte liber - după voia Domnului! Cireniu îi ia cu el pe cei trei băieţi.

După această cină le-a poruncit Cireniu marinarilor săi, să pună corabia în ordine.
Şi aceştia s-au dus şi au pus în corabie totul în cea mai bună ordine în cel mai scurt timp.
A păşit însă şi Iacov aproape de Cireniu şi l-a întrebat, dacă el n-a uitat în graba lui globul pământesc minunat, pe care băiatul i l-a făcut cadou cu câteva zile în urmă.
La această întrebare s-a apucat Cireniu de-a dreptul de păr şi vroia de îndată el însuşi la plece să-l aducă.
Iacov a spus însă: „O Cireniu, nu te îngriji din această cauză;
„pentru că ceea ce ai uitat tu, la aceasta m-am gândit eu deja!
„Iată, aici în acest colţ într-o basma se află globul pământesc, şi tu nu mai trebuie de aceea să mai fugi până la locuinţa noastră!"
Atunci a fost Cireniu plin de bucurie; el însuşi a luat comoara şi a dus-o la corabie şi a dat-o acolo căpitanului lui de vas spre cea mai bună păstrare.
Când şi această treabă fusese terminată, a mers atunci *Cireniu* la Iosif şi i-a spus:
„Ascultă-mă tu, cel mai onorabil prieten şi frate al meu, pe mine cu bunătate; pentru că eu am cuprins acum un gând bun, şi acesta trebuie îndeplinit!
„Uite, tu ai acum în casa ta o sumedenie de oameni, şi sus îţi vor rămâne unii!
„Copiii mei însă îţi fac totuşi mai multe sau mai puţine griji şi unele neplăceri, şi, cum am observat eu însumi, mai ales cei trei băieţi.
„De aceea am decis acum, să-i iau cu mine tocmai pe aceşti trei băieţi şi să-ţi las ţie numai cele cinci fete."
Şi *Iosif* a spus: „Dragă frate, fă tu, ceea ce ţi se pare că este cel mai bine, şi mie îmi va fi totul potrivit!
„Dar fă numai toate acestea după sfatul Domnului, căci astfel va fi cel mai bine!
„Intrebă-L de aceea şi în această privinţă pe Domnul, şi ceea ce *El* îţi va spune, fă aceea!"
Aici s-a adresat Cireniu de îndată copilaşului cu cea mai profundă dragoste şi veneraţie şi l-a întrebat conform sfatului lui Iosif.
Şi *copilaşul* a spus: „Da, da, ia-i numai cu tine pe cei trei băieţi destul de răi; aceasta îmi este desigur plăcut!
„Sixtus Mi-ar mai fi, ce-i drept, totuşi încă plăcut, dar nici el nu rămâne acelaşi şi nu vrea să Mă lase să reprezint ceva.
„De aceea ia-l numai şi pe el cu tine şi fii neapărat sever cu ei, căci altfel vor deveni aceştia oameni adevărat lumeşti!
„Fetele însă, lasă-le numai aici; pentru că pe acestea le îndrăgesc cu mult mai mult decât pe băieţi!
„Dar nu le îndrăgesc mai mult, pentru că ele sunt fete, ci numai din cauza *dragostei* lor mai mari *faţă de Mine."*
După această afirmaţie a copilaşului i-a luat Cireniu pe cei trei băieţi şi i-a mulţumit copilaşului pentru acest sfat minunat şi a şi poruncit atunci să fie duşi numaidecât în corabie.

245

Rugămintea de binecuvântare a lui Cireniu, şi răspunsul Dumnezeiesc al copilaşului. Aleasa rugăciune a lui Cireniu de rămas bun. Copilaşul îi binecuvântează pe cei care se despart de ei şi îi linişteşte cu cuvintele: Unde este inima voastră, acolo este şi comoara voastră.

Când corabia a fost pe deplin pregătită de plecare, a mers atunci *Cireniu* la copilaş, s-a pus în genunchi în faţa Lui şi l-a rugat să-i dea binecuvântarea cu următoarele cuvinte:
„O Doamne, Tu marele meu Dumnezeu, Tu Făcătorul meu, Tu Tatăl meu din veşnicie,
„care Tu păşeşti aici după veşnicul Tău sfat aici pe acest praf, pe care noi îl numim pământ şi lume, ca un copil omenesc slab în înfăţişarea noastră,
„Tu Domnul meu atotputernic, în faţa a cărui cel mai slab semn cu mâna se ridică toate puterile veşniciei,
„O priveşte la mine milostiv, eu cel mai mizer vierme în faţa Ta în praful deplinei mele nimicnicii,
„şi cinsteşte-mă Tu Sfântule a tuturor Sfinţeniilor pe mine, un vierme nedemn în praf în faţa Ta, cu binecuvântarea Ta nesfârşit de sfântă!
„Lasă, o Tu viaţa mea, numele Tău cel mai sfânt să fie toată puterea, forţa şi tăria mea!

„O Tu al meu mai presus de toate îndrăgit Iisus, Tu Impărat din începuturi al inimii mele, priveşte milostiv şi milos la mine săracul şi slabul păcătos şi permite, ca eu să cresc tot mai mult în dragostea faţă de Tine!
„Primeşte, o Tu veşnic cel mai drag el meu Iisus, dragostea mea ca o mulţumire slabă şi mică pentru nesfârşita milostivire şi îngăduinţă, pe care mi-o acorzi Tu cu fiecare suflare!"
Aici i s-a rupt inima lui Cireniu de atâta dragoste, şi el n-a mai putut vorbi de atâta suspine.
Copilaşul a sărit însă foarte vioi spre Cireniu, l-a îmbrăţişat de multe ori şi i-a spus atunci:
„O nu plânge, tu cel mai drag Cireniu al Meu, pentru că tu totuşi vezi, cât de drag îmi eşti tu!
„În această dragoste a Mea pentru tine şi faţă de tine se află însă totuşi cea mai mare binecuvântare a Mea!
„Eu îţi spun, dacă tu rămâi aşa cum eşti, atunci rămâi tu veşnic al Meu, şi sufletul tău să nu mai simtă nici să guste veşnic niciodată moartea!
„Aşa cum tu M-ai rugat însă acum pentru această binecuvântare, tot aşa te rog şi Eu, ca tu să nu cumva să Mă trădezi faţă de careva.
„Şi Eu nu te rog din cauza Mea, ci din cauza întregii lumi;
„căci aceasta ar muri de îndată, dacă Mă ve recunoaşte înainte de vreme!" -
După aceste cuvinte l-a îmbrăţişat copilaşul pe Cireniu mai încă o dată şi l-a sărutat foarte tare.
Cireniu şi-a întins după aceea mâinile şi a vorbit cu o voce extrem de mişcată:
„O Doamne! O Tu, Dumnezeul meu! O Tu, Dumnezeul meu măreţ! - Ce sunt eu oare, ca *Tu* mă săruţi cu gura din care a reieşit întreaga creaţie?!
„O voi, ceruri luminate, şi tu pământ, şi voi puteri ale cerurilor! Uitaţi-vă, uitaţi-vă încoace!
„*Acela,* care v-a creat pe voi şi pe mine, este aici înaintea mea şi mă binecuvântează cu mâna Sa atotputernică!
„Când vei putea concepe tu, o lume, mila din aceste timpuri, în care picioarele Creatorului şi a Domnului tău au păşit pe suprafaţa ta?!
„O tu pământ prea sfânt, care îl porţi pe Domnul, vei putea înţelege tu oare măreţia acestei milostiviri, şi te vei apleca cât se poate de umil?!
„O tu loc sfânt, cât de greu te părăsesc eu acum! -
Aici l-a ridicat copilaşul dea dreptul pe Cireniu în picioare şi nu l-a mai lăsat să îngenunchieze în faţa Lui
Dar între timp a venit Tullia şi Maronius Pilla, şi copilasşul i-a binecuvântat pe toţi, şi toţi au plâns ca nişte copii din cauza că trebuiau să se despartă.
Dar *copilaşul* a început să spună aceste cuvinte: „Oh, noi nu ne despărţim! Căci *acolo unde este inima voastră, acolo se va afla şi comoara voastră!"*
Prin aceste cuvinte ei s-au calmat şi s-au ridicat în picioare de la pământ.

246

Iosif îl binecuvântează pe Cireniu. Delicioasele cuvinte de despărţire ale lui Iisus spre Cireniu: „Doar dragostea poate suporta prezenţa Mea." Plecarea lui Cireniu. Iosif la Ionatan

După aceasta a mers *Iosif* la Cireniu şi l-a binecuvântat împreună cu întreaga sa casa.
Tot aşa a mers *Maria* şi a binecuvântat-o pe Tullia şi pe cele care erau în compania ei.
După ce s-a terminat aceasta a mers *Iosif* la Cireniu şi a început să-i vorbeacă: „Frate, cu această binecuvântare, îmi exprim şi dorinţa inimii mele, care sună aşa:
„Lasă-le la mine pe cele cinci fete ale tale, ca ele să aibă prin mine un tată desăvârşit!
„Căci tu vei avea şi aşa proprii tăi copii, care în timp nu se vor înţelege prea bine cu acestea.
„Dar la mine nu se va ivi niciodată o rupere a aromniei; motivul acesta îl cunoşti exact atât de bine ca şi mine."
Şi *Cireniu* i-a îndeplinit cu drag dorinţa lui Iosif şi i-a dat cele cinci fete, iar Iosif a fost bucuros din această cauză;
căci lui îi erau drage fetele, pentru că erau cuminţi şi ascultătoare, şi pe lângă aceasta erau şi bine crescute şi aveau un aspect cât se poate de drăgălaş.
După ce s-au reglementat aceste lucruri, l-a îmbrăţişat *Cireniu* pe Iosif şi a început să spună aceste cuvinte:
„Frate, dacă va fii voia Domnului, atunci sper ca noi să ne întâlnim iarăşi în curând."
Şi *copilaşul* care stătea lângă Iosif a început să spună: „Amin, spun Eu! - Încă nu aici, dar totuşi în împărăţia Mea!
„Căci Eu îţi spun: Mult timp nu vom mai sta în ţara aceasta, pentru că suntem deja mult prea cunoscuţi.
„Dar dacă ne vom muta, atunci ne vom muta undeva în linişte, ca nu cumva să fie judecat vreun om!
„Dar - ceea ce am dobândit în dragostea aceasta va rămân *tot timpul* prezent în *spirit,* pe veci!
„Acolo unde se va afla comoara ta, acolo vei fi şi tu cu inima ta, acolo unde locuişte comoara principală.
„Dacă am devenit Eu comoara principală în inima ta, într-adevăr, atunci nu Mă mai vei scăpa pe veci!
„Căci Eu locuiesc în dragoste, acolo este de fapt casa Mea şi pe veci nu voi părăsi acea locuinţă.
„Lasă-Mă de aceea să locuiesc tot timpul în inima ta, şi Eu nu voi trăi pentru tine undeva în acuns!

„Deoarece doar *dragostea* singură, poate să suporte prezența Mea, ca un foc pe altul.
„Dar tot restul ce nu este foc, va fi distrus şi cuprins de foc.
„De aceea Mă retrag Eu în fața lumii, ca nu cumva s-o cuprindă focul Meu şi s-o distrugă!
„Dar nu întreba vreodată: 'Doamne, unde eşti Tu?' - Deoarece Eu nu îți voi spune: 'Aici sunt Eu!'
„ci întreabă cu grijă inima ta, dacă ea Mă iubeşte, şi Eu îți voi spune în inima ta, care Mă iubeşte:
„'*Aici sunt Eu acasă,* în abundența dragostei şi a milostivirii Mele!'
„Dar acum urcă-te împăcat pe vasul tău, şi un vânt bun să te ducă până la Tyrus! Amin."
Aici şi-a luat pentru ultima oară în Egipt rămas bun guvernatorul *Cireniu* de la Iosif şi aşa a urcat el pe vasul său.
Iosif însă a mers după aceea cu întreaga sa familie în casa lui Ionatan şi a rămas în acea noapte la el.

247

Iosif şi Ionatan obsearvă la pescuitul de dimineață un vas în pericol,
şi îl salvează.

În ziua următoare a fost Iosif ca de obice primul în picioare şi a trezit curând pe întreaga sa familie.
Ionatan însă, care a venit şi el din odaia sa, pentru a vedea, ce avea de lucru pe acea zi, a mers la Iosif şi i-a vorbit:
„Dar drag prieten şi frate, ce faci tu atât de devreme în picioare şi îi mai trezeşti şi pe ai tăi?
„Nu ar trebui ca să-L aştepți pe Domnul, până când Acesta se va trezi din somnul său?
„Nu ar fi atunci cea mai bună clipă a zilei ca să te trezeşti?
„Eu te rog de aceea, să-ți mai laşi câteva ore familia ca să se odihnească!
„Tu însă vino cu mine şi cu oamenii mei pe un vas mic, şi noi vom merge ca să pescuim de dimineață!"
Această propunere ia fost pe plac lui Iosif, şi el şi-a mai lăsat familia ca să se odihnească şi a mers de îndată împreună cu Ionatan pe vasul acestuia.
Oamenii de pescuit a lui Ionatan aranjau plasele de pescuit şi au început după aceea să vâslească cu putere,
şi într-o oră se aflau deja pescarii de dimineață în acel loc, unde se aflau cei mai mulți peşti.
Dar când ei au ajuns la acel loc, care tot timpul era plin cu peşte, şi soarele se pregătea să răsară,
a observat *Ionatan* la o distanță de o oră un vas roman, care stătea pe loc şi nu prea ştia ce să creadă din ceea ce el a văzut!
El a vorbit din această pricină spre Iosif: „Frate, eu cunosc marea în acel loc;
„nivelul apei este scăzut şi sunt multe bănci de nisip, şi cu uşurință poate rămâne acolo înțepenit un marinar al Romei.
„Noi ar trebui de aceea să vâslim repede în acel loc ca să-i putem ajuta!"
Şi Iosif fost de acord cu cele spuse; repede s-a vâslit în acea parte, şi ei au ajuns într-o jumătate de oră la acea corabie.
Şi iată, era într-adevăr un vas roman, care purta un trimis pentru Cireniu!
Acesta a fost primit imediat, şi l-a rugat pe Ionatan, ca acesta să facă totul posibil, ca vasul să poată fi salvat.
Imediat după aceste cuvinte a apucat Ionatan frânghia vasului mare şi a ordonat ca să se vâslească cu putere cu barca sa cea mare.
Şi nici o jumătate de oră nu a durat, până când corabia imensă a fost din nou în stare fucționabilă.
După ce a terminat Ionatan acest lucru, a primit mari valori de la trimisul roman, şi acesta a plecat cu corabia sa mai departe spre răsărit.
Ionatan însă s-a întors înapoi acasă cu aur şi argint în loc de peşti şi pentru acea dimineață nu a mai dat atenție pescuitului.

248

Întrebarea copilaşului despre peştele prins astăzi. Pofta copilaşuli de peşte
Răspunsul la spusele lui Iosif: „Eu sunt peste tot acasă, acolo unde sunt iubit!
Prada bogată de peşte după spusele copilaşului.

După aproximativ trei ore s-au întors Ionatan împreună cu Iosif cu aur şi cu argint, iar toți cei din casă au fost deja în picioare şi se uitau în direcția oraşului peste care era încă cât se poate de mult fum.
Copilaşul împreună cu Iacov al Său au fugit la malul mării în întâmpinarea lui Iosif şi a lui Ionatan.
şi când aceştia au ajuns la mal, ia salutat şi ia sărutat El pe cei doi şi la întrebat pe Ionatan, dacă acesta a prins cât se poate de mulți peşti.
Acesta (*Ionatan*) a cuprins cu mare dragoste copilul, şi a început să vorbească:
„O Tu, viața mea, o Tu, dragostea mea! Drumul peştelui a avut astăzi multe încurcături!
„Dar eu am salvat, cu ajutorul Tău atotputernic, un vas roman, care ducea un trimis spre Cireniu.
„Şi aşa au picat destul de mulți peşti de aur şi de argint în plasa mea, şi prin aceasta am lăsat pentru ziua de astăzi prinderea peştelui la o parte."
Şi *copilaşul* a vorbit: „Acest lucru este bun şi frumos;
dar pentru că Eu m-am bucurat aşa de tare pe un peşte proaspăt astăzi, mi-ar fi fost mai mult pe plac, dacă tu ai fi adus în loc de cei de aur şi de argint pe cei adevărați!"
Ionatan a spus: O Tu, viața mea! Iată, pe malul mării sunt agăţate cutii întregi cu acel mai bun peşte, de acolo îi vom scoate noi acum!"
Şi *copilaşul* a început să zâmbească şi a vorbit: „Da, dacă este aşa, atunci poți să păstrezi prada ta de aur şi de argint de pe ziua aceasta!
„Eu însă sunt destul de înfometat; va dura mult, până când se va pregăti un astfel de peşte?"
Ionatan a vorbit: „Da de unde, da de unde, Tu, viața mea, într-o jumătate de oră vom sta cu toții la masă!"
Iosif însă a spus aceste cuvinte spre copil: „Dar Tu eşti un adevărat cerşetor!
„Uită, noi nu suntem acasă aici; de aceea nu trebuie să ne comportăm, de parcă am fi acasă!
„Ai răbdare, ceva vom primi cu siguranță; dar să cerşeşti aşa într-o casă străină nu se cade deloc!"
Copilaşul însă a replicat aşa: „Dar şi ce! Eu sunt peste tot acasă, acolo unde Eu sunt iubit.
„Dar unde Eu sunt ca acasă, atunci am voie şi pot să vorbesc, ce vreau Eu!
„Dar ca Ionatan, să nu-şi golească cutiile fără vreo răsplată,
„va merge el şi va arunca o plasă în mare, şi de îndată va prinde el suficient peşte pentru noi toți! - Ionatan, fă acest lucru!"
Ionatan a arunct imediat o plasă mare în mare şi a prins cu aceasta o grămadă uriaşă de peşti nobili.
După aceasta a vorbit *copilaşul* spre Iosif: „Iată, dacă Eu am puterea, atunci voi putea doar să-l rog pe Ionatan ca acesta să-Mi prepare un peşte?!" - La aceasta nu a mai scos Iosif nici un cuvânt; Ionatan însă nu ştia ce să facă şi încotro să meargă de atâta mulțumire.

249

Ionatan se mută în casa lui Iosif. Casa este găsită goală şi jefuită.
Supărarea mare a lui Iosif. Explicațiile de analizare ale copilaşului.

Ionatan a luat imediat zece peşti care erau cei mai buni şi i-a dat bucătarului său, care i-a preparat de îndată.
El însă ia ajutat pe oamenii săi să ducă peştii în cutii şi o parte să-i pună în sare.
Intr-un sfert de oră au fost preparați peştii, şi toți cei din familia lui Iosif s-au dus la micul dejun.
După ce au mâncat cu toții, a fost deja vremea spre amiază, şi *Iosif* a început să vorbească:
„Acum a venit deja timpul, ca noi să ne întoarcem iarăşi acasă!
„Şi tu frate, Ionatan, mă vei însoți şi încă astăzi de vei muta la mine!"
Şi *Ionatan* a început să vorbească plin de bucurie în inimă:
„O frate, acest lucru îl voi face cu cel mai mare drag; căci tu ştii mult prea bine cât de nemărginit de mult te iubesc eu pe tine!"
După aceste cuvinte a luat Ionatan trei cutii mari pline de peşti nobili şi a mers cu bucurie cu Iosif şi cu familia acestuia în direcția conacului.
Când au ajuns acolo, nu au mai găsit nici un om din cei arşi, spre marea lor mirare,
ci cât se poate de goală era întreaga casă şi uşiile din toate odăile erau larg deschise.
Iosif a supus aceste cuvinte la priveliştea aceasta a casei sale: „Nu este un semn prea bun;

„căci aici par să fi fost hoţi! Doar ei fug din casa pe care au jefuit-o; doar omul cinstit rămâne!
„Mergeţi voi, fiii mei, în casă şi controlaţi, dacă mai există ceva în casă, şi veniţi după aceea ca să-mi spuneţi!"
Şi cei patru fii au mers în casă, au controlat-o şi au văzut că totul este furat, în afară de animalele care se aflau în grajd.
Aşa a fost şi cămara goală, şi în cutia de bani nu s-a mai aflat nici măcar unul.
Şi pentru că cei patru fii au văzut totul aşa, au devenit enorm de trişti şi s-au întors ca să-i spună lui Iosif ceea ce ei au văzut cu ochii lor.
La aceasta s-a supărat foarte tare *Iosif* pe răutatea oamenilor, care pentru o faptă bună mulţumesc cu astfel de lucruri!
Şi el a vorbit cât se poate de furios: „Intr-adevăr, dacă aş avea puterea, aş pedepsi astfel de oameni cât se poate de tare, şi de îndată s-ar dezlănţui din ceruri o furtună de foc peste capetele acestor hoţi!"
Aici s-a apropiat *copilaşul* de Iosif şi a început să vorbească: Ah, ah, tată Iosif, pe ziua de astăzi eşti cât se poate de rău!
„Hoţii, m-au lăsat pe Mine la tine; cum poţi să fi atunci aşa de supărat şi de furios?
„Iată, hoţii ţi-au făcut doar o mare favoare, că ei au curăţat casa aşa de bine!
Căci într-adevăr, pe viitor dacă nu se va curăţa aşa de bine casa (inima omului), atunci Eu nu mă voi muta în aceasta!
„Această casă este acum curată, de tot ce este lumesc, şi Mie îmi este pe plac!
„Căci în primul rând este deschisă în toate sertarele şi odăile ei,
„şi în al doilea rând este curată, şi aşa numai bună pentru sosirea Mea; de aceea nu te înfuria pe acei hoţi, ca să nu se mărească şi mai mult păcatul lor!"
Iosif şi toţi cei prezenţi au scris adânc aceste cuvinte în inimile lor, şi *copilaşul* a vorbit la sfârşit:
„Vedeţi, aşa fac toţi oamenii cu Mine, cum au făcut şi aceşti oameni arşi cu această casă, şi totuşi nu las să plouă foc din ceruri!
„Deci, nici voi să nu-i blestemaţi pe aceia, care fac rău pentru bine, aşa veţi deveni adevăraţi copii a unui Tată în ceruri!" - Aceste cuvinte l-au liniştit pe Iosif întru totul, şi el a mers după aceea în interiorul casei sale.

250

Maria plânge de furtul întregii îmbrăcăminţi şi a tuturor hainelor
Alinarea lui Ionatan şi fapta sa nobilă. Maria se întrece cu Ionatan în nobleţe
Copilaşul îl îmbucură pe Ionatan

Când toţi se aflau în casă şi după ce *Maria* s-a convins, că dulapul ei, şi cel a Eudokiei era într-adevăr jefuite i-au apărut lacrimi în ochi, şi în ochii Eudokiei, şi ea a început să vorbească spre Iosif:
„Ia, uită-te aici, chiar şi rochia, pe care eu am avut-o în templu, a devenit prada de furt a unor oameni răutăcioşi!
„Intr-adevăr, mie îmi este cât se poate de greu şi mă doare enorm de mult inima!
„Noi şi aşa nu prea stăm bine cu hainele, şi totuşi a trebuit să renunţăm chiar şi la acelea, care ne-au fost necesare!
„Să fie totul în numele Domnului jertfit, dar mă doare totuşi, că a fost singura rochie pe care eu am avut-o la schimb!
„Intr-adevăr, acest lucru mă doare destul de tare! Dar mai tare mă doare, că hoţii aceia răi au luat şi hăinuţele copilaşului!
„Acesta are acum singura cămaşă, care o poartă pe trup; cum îi voi putea lua o altă cămaşă?
„O Tu copilaşul meu sărac, uite, uite, acum nu voi mai putea să-ţi schimb zilnic cămaşa, aşa cum ţi-a plăcut ţie întotdeauna!"
Aici a venit şi *Ionatan,*adânc mişcat şi a început să spună aceste cuvinte: „O tu minunată, şi prea sfântă mamă a Domnului meu, nu te întrista; căci eu am acum destul aur şi argint!
„Cu cea mai mare bucurie îţi dau totul, până la ultimul ban, şi tu poţi după aceea să te foloseşti de ei după necesităţiile tale!
„Eu ştiu mult prea bine, că Domnul infinitului nu se uită la aurul şi la argintul meu; căci El a îmbrăcat aşa de minunat toţi copacii, toate plantele şi toate animalele, şi aşa cu siguranţă că nu va da voie, ca trupul mamei Sale de carne să devină gol!
„Dar totuşi vreau spre liniştea mea să-ţi dau ţie toate bogăţiile mele ca o jertfă.
„O mamă, primeşte-le din toată inima mea!"
Aici s-a uitat *Maria* cu prietenie mare la Ionatan şi a început să-i vorbească:
„O Ionatan, cât de mare şi de nobil eşti tu! Voinţa ta se ghidează după necesităţiile mele!
„Dar dacă Domnului îi va fi pe plac, atunci vreau eu să te rog pe tine pentru un mic ajutor pentru micul copil.

„Dar dacă nu va dori aceasta Domnul, atunci am primit eu deja totul din inima ta, şi de aceea nu voi înceta niciodată, ca să-ţi mulţumesc!“

Aici a venit şi *copilaşul* şi a început să vorbească spre Ionatan: „Dragă Ionatan, fă ceea, ce doreşte mama de la tine, şi tu vei primi o dată o mare răsplată pentru aceasta!

„Deoarece iată, noi suntem acum într-adevăr săraci, şi cu atât mai mult, că nu am voie să fac vreo minune din cauza omenirii!“

Aici a mers Ionatan plin de bucurie până acasă şi în scurt timp a adus tot aurul şi argintul său, şi la aşezat la picioarele Mariei.

Când Maria şi Iosif au văzut aceasta, au început amândoi să plângă de bucurie.

Ionatan a plâns împreună cu ei şi nu a putut să-i mulţumească destul lui Dumnezeu, că a fost demn de o astfel de milă şi a avut voie s-o ajute pe Maria.

Copilaşul însă l-a binecuvântat pe Ionatan şi a vorbit spre Maria: „Iată, aceasta ne va aduce din nou o cămăşuţă curată; de aceea fi din nou bucuroasă! - şi toţi s-au înveselit din nou şi au fost bine dispuşi.

251

Binecuvântarea Domnului în casa lui Iosif. Mirarea familiei şi mulţumirile ei.
Iacov vorbeşte despre miracolul în bobul de grâu.

În timpul acestei discuţii s-au ocupat fiii lui Iosif de animale, au muls vaciile şi caprele, şi au câştigat în ziua aceea o cantitate enormă din cel mai gras lapte.

După ce ei au terminat cu lucrul acela, au mers doi dintre ei au tăiat mai multe rânduri de pe holda de grâu, şi au frecat un coş mare plin de fructe curate de grâu.

Şi ceilaţi doi fraţi au luat de îndată coşul cu fructul grăului, l-au dus la cele două mori de mână, care însuşi Iosif le-a construit, şi au măcinat în cel mai scurt timp acel grâu.

Prin binecuvântarea Domnului au câştigat de două ori mai multă făină, decât s-a aflat mai înainte în coş.

Şi tot acest lucru a fost terminat în trei ore. şi când făina sătătea în două coşuri la soare,

a venit *Iosif* afară şi a întrebat, de unde au câştigat fiii săi această făină frumoasă.

Şi când fiii i-au spus, cum au câştigat această făină, s-a uitat la rândurile tăiate şi a început să spună aceste cuvinte:

„Cum poate fii posibil? Eu văd doar zece rânduri! Să fi umplut oare acestea cele două coşuri mari, cu aşa de multă făină?“

Şi *fiii* au început să vorbească: „Da, tată, aşa este! Prin mila lui Dumnezeuam câştigat în scurt timp de pe aceste zece rânduri atâta făină frumoasă;

„şi binecuvântarea lui Dumnezeu a fost peste aceste rânduri şi peste lucrul nostru, - de aceea şi câştigul bogat!“

După aceasta a mulţumit Iosif cu inima adânc mişcată şi a mers înapoi în casă unde le-a povestit aceasta tuturor ce se aflau în ea.

Şi *toţi* au mers afară şi s-au uitat la făină, şi unul a vorbit ca celălalt:

„Este imposibil, pe un drum natural nu poate fi posibil!“

Atunci a luat *Iacov* printr-un îndemn interior de pe pământ un bob de grâu şi a început să vorbească aşa:

„Aceasta vă va lua toate miracolele, că a ieşit aşa de multă făină din doar un rând!

„Dar când s-a mirat vreodată unul din noi, când el a aruncat acest bob în pământ, şi după un timp scurt a răsărit un spic întreg din acel singur bob de grâu?

„Şi totuşi este aici primul miracol zilnic mai mare decât această dublă înmulţire a făinei, pentru că ea a înmulţit însutit un singur bob!

„Dacă cei zece snopi bogaţi ar fi dat numai un coş plin de făină, atunci nimeni nu s-ar fi minunat de acest lucru, cu toate că *un* coş ar fi tot aşa de bine o dare minunată a lui Dumnezeu, precum sunt *două* coşuri.

„Astfel nici nu s-a minunat nimeni de un spic cu o sută de boabe, pentru că acest miracol este deja unul obişnuit.

„Eu întreb însă, dacă este într-adevăr potrivit, să-L admiri pe Dumnezeu numai acolo, unde El lasă să se întâmple ceva neobişnuit, în timp ce totuşi obişnuitul ordonat se află cu mult mai presus, deoarece acesta mărturiseşte în toate timpurile continuu aceeaşi nesfârşită bunătate, atotputernicie, dragoste şi înţelepciune a lui Dumnezeu?!“

Această cuvântare a lui Iacov a produs o mare senzaţie. Toţi l-au lăudat de aceea pe Domnul, că El i-a dat omului o asemenea înţelepciune. Fiii au luat însă făină şi s-au pus să pregătească unei mâncări bune de prânz.

252

Mâncarea de prânz din peşte şi prăjitură de miere cu limonadă. Furtul îndrăzneţ a lucrurilor din casă şi a cheiţei copilaşului. O Evanghelie pentru tâlhari din gura lui Iisus. Nemilostivirea copilaşului faţă de îndrăzneţi răi.

Intr-o oră a fost pregătită o mâncare bună de prânz, care consta din cinci peşti bine pregătiţi şi din paisprezece prăjituri de miere;

pentru că mierea era singurul lucru din dulapul cu alimente care a fost cruţat de hoţi.

Astfel s-a avut grijă şi de o băutură bună, pe care Iosif şi Maria înşişi l-au pregătit din apă şi suc de lămâie cu adăugarea de ceva miere.

Când astfel a fost pregătită mâncarea şi pusă pe masă, de-abia atunci s-au gândit fiii lui Iosif la tacâmuri, ca linguri, furculiţele şi cuţite, care fireşte că erau în casa lui Iosif într-adevăr în cea mai mare parte din lemn.

Dar nici aceste tacâmuri nevaloroase n-au rămas scutite de către hoţi!

Şi astfel a avut acum Iosif într-adevăr mâncărurile pe masă, dar n-a avut la aceasta nici chiar tacâmurile de cea mai strictă necesitate.

Aici s-a dus *Iosif* în bucătărie i-a întrebat pe fii, ce fel de aranjare a mesei ar fi aşadar totuşi aceasta;

cum s-ar putea şi s-ar lăsa totuşi pune mâncarea pe masă fără tacâmuri!

Fiii au spus însă: „Tată, uită-te o dată încoace: un grătar şi două oale şi o singură, foarte deteriorată lingură de gătit şi o furculiţă din lemn ne-au lăsat ei nouă, -

„toate celelalte ni le-au luat, de aceea trebuie noi şi laptele să-l lăsăm acum într-o singură oală, pentru că şi oalele de lapte ne lipsesc toate!“

Când *Iosif* s-a convins de toate, a mers el atunci cu o singură lingură de gătit şi cu un cuţit şi cu acea singură furculiţă în camera de mâncat şi i-a spus lui Ionatan:

„Aici, frate!Iată, acesta este acum tot tacâmul nostru! Adevărat, aceasta este îndrăzneală, şi aceasta trebuie să fie pedepsită!

„Eu accept un furt de lucruri scumpe şi un furt din necesitate!

„Dar la această hoţie nu este cazul nici una nici cealaltă.

„Ci aici străluceşte în afară îndrăzneala de pedepsit, şi pe acesta să-l nu lase nici Domnul să scape nepedepsit!“

După această argumentaţie s-au aşezat toţi la masă, şi Iosif a tăiat peştele în bucăţi cu acel un cuţit şi a pus în faţa fiecăruia o parte cu acea singură furculiţă şi a împărţit şi în acest fel şi prăjiturile de miere.

Deoarece însă *copilaşul* nu avea cheiţa Lui în faţa Sa, l-a întrebat de aceea pe Iosif, dacă deci şi cheiţa a fost furată.

Şi *Maria* a spus: „Cu siguranţă, Tu cel mai drag fiu Dumnezeiesc al meu; pentru că altfel ar fi fost ea într-adevăr cu siguranţă în faţa Ta!“

Şi *copilaşul* a răspuns la aceasta: „Adevărat, Iosif are dreptate; aceasta a fost *îndrăzneală,* şi aceasta să şi fie *pedepsită* totdeauna şi veşnic!

„Cine face rău şi nu ştia aceasta, acela să fie învăţat, tot aşa şi acela, care îl face din nevoie!

„Cine însă cunoaşte binele, face însă totuşi răul din *îndrăzneală* pur satanică, acela este un *diavol* din fundamentul iadului şi trebuie pedepsit cu foc!“

Apoi a mâncat fiecare partea lui cu mâna goală.

Fuseseră însă cei care mâncau încă de-abia gata cu mâncarea lor, căci atunci s-a auzit deja de dinafară un urlet foarte îngrozitor.

Ce a fost aceasta, în sfârşit? - Erau hoţii, care au furat cu îndrăzneală lucrurile necesare din casa lui Iosif,pentru a le strica.

Fiecare era legat împrejur cu un şarpe arzător şi striga după ajutor; dar copilaşul nu i-a ascultat, ci i-a alungat pe toţi, în jur de o sută la număr, cu atotputernicia Lui în mare, unde toţi au murit. - Aceasta a fost singura dată, unde s-a arătat copilaşul în mod nemilostiv.

253

Hoţii de haine jelindu-se în faţa uşii lui Iosif.
Cuvântare energică a copilaşului către aceştia.

La scurt timp după aceea s-a auzit iarăşi deasemenea un urlet de la o distanţă, ca din oraş până aici, şi s-a văzut o sumedenie de oameni grăbindu-se înspre vila lui Iosif.

„Ce să fie aşadar iarăşi aceasta?“ l-a întrebat *Iosif* pe surprinsul *Ionatan.*

Şi acesta a spus: „Aceasta o va şti Domnul, ca de-obicei toate, cu siguranţă mai bine decât noi doi.“

Şi *Iacov* le-a spus celor doi: „Nu vă îngrijoraţi din această pricină; pentru că aceştia sunt hoţii de haine!

„Puterea Domnului i-a ajuns din urmă, ei se căiesc acum de neleguirea lor făcută la hainele sfinţite;

„pentru că cine le îmbracă sau le atinge numai, acela este cuprins numaidecât de o văpaie interioară şi nimicit până la scrum.

„De aceea fug ei acum urlând şi jelindu-se încoace şi ne vor ruga, ca noi înşine să mergem în oraş să luăm aceste haine din casele lor pe jumătate arse, -
„orice am dori noi să facem, totuşi Domnul va îndrepta împotriva acestor nelegiuiți răzbunarea, ceea ce este rezervat Lui!“
Când Iacov de-abia că a rostit până la sfârşit aceste cuvinte, au şi fost atunci hoții de haine jelindu-se deja în fața uşii lui Iosif.
Acolo au strigat ei tare după ajutor şi salvare. şi Iosif s-a dus afară cu Ionatan.
Când el a fost afară, i-au urlat atunci în întâmpinare *treizeci de bărbați desperați:*
„Tu atotputernic zeu Jupiter, ajută-ne, şi salvează-ne pe noi; pentru că am comis o nelegiure împotriva ta, deoarece noi nu Te-am recunoscut!
„Acum însă Te-am recunoscut; de aceea Te rugăm, oamoară-ne, sau ia hainele casei Tale din casele noastre!“
Atunci a venit *copilaşul* afară şi a spus: „Ascultați, voi hoți nelegiuiți!
„Aşa cum ați luat hainele, tot aşa şi aduceți-le iarăşi încoace!
„Dacă nu veți face aceasta, atunci să fie moartea destinul vostru!“
Când *hoții* au auzit aşa ceva, au spus ei atunci:
„Acesta este Dumnezeul tânăr, acestuia trebuie să-I urmăm, căci altfel suntem pierduți!“
Şi toți au fugit deodată de acolo şi au adus iarăşi toate hainele furate pe toiege de bronz.
Pentru că cu mâna goală nu avea nimeni voie să atingă aceste haine.
Când hainele au fost aduse, atunci i-a eliberat copilaşul pe hoți şi nu i-a pedepsit mai departe. Iosif a luat însă cu bucurie hainele iarăşi şi le-a dus în casă.

254

Noblețea interioară sufletească a Mariei şi cuvintele de recunoscătoare ale lui Iisus. Explicația Domnului despre milostivirea şi dragostea față de duşman.

Când *Maria* a văzut iarăşi hainele ei, a fost ea într-adevăr bucuroasă; dar în acelaşi timp a avut ea milă cu aceia, care îi aduseseră hainele ei înapoi;
pentru că ea se gândea: ‘Aceştia n-au obținut cu siguranță nimic din aur, din care cauză ei au luat atunci din nevoie hainele sărăcăcioase.
‘Acum vor fi ei într-adevăr expuşi unei nevoi puternice.
‘O dacă ei ar fi totuşi aici, eu le-aş da totuşi cu drag hainele sau atâția bani, ca ei să poată să-şi procure o haină cu aceştia!’
Aici a venit *copilaşul* la mamă şi a spus:
„Dar mamă, astăzi eşti tu frumoasă! - Dacă ai ştii tu, cât de frumoasă eşti ai, ai putea să devii exact invidioasă!“
Maria a zâmbit aici şi i-a spus celui mic care o mângâia:
„O Tu cel mai drag Iisus al meu! Nu sunt eu aşadar în toate zile la fel de frumoasă?“
Şi *copilaşul* a spus: „O da, tu eşti într-adevăr tot timpul foarte frumoasă; dar câteodată eşti tu în sfârşit totuşi un strop mai frumoasă.
„Astăzi eşti tu însă deja din calea afară de frumoasă! - Adevărat, de o mie de arhangheli eşti tu înconjurată, şi fiecare vrea să fie cel mai aproape de tine!“
Maria nu înțelegea însă cuvântarea copilaşului şi s-a uitat în spate şi împrejur, dacă ar fi aici de văzut vreun arhanghel.
Dar ea n-a văzut nimic, decât ce conținea camera, şi l-a întrebat de aceea pe copilaş:
„Da, unde sunt deci în consecință cei o mie de arhangheli, deoarece eu totuşi nu sunt în stare să-l văd pe nici unul?“
Atunci a spus *copilaşul: „*Tu totuşi n-ai voie să-l vezi pe nici unul, că ai putea altfel să devii îngâmfată!
„Tu eşti însă acum de aceea aşa de frumoasă în fața tuturor îngerilor cerului, fiindcă în inima ta a înflorit o aşa de mare *milostivire*, care este aproape asemenea alei Mele!
„Pentru că uite, să le aplici drept şi omensc duşmanilor tăi o pedeapsă, este tocmai şi aceasta drept şi bine plăcut, şi să fie totdeauna astfel pe pământ;
„dar să le *ierți* din toată inima duşmanilor tăi *vina lor* şi să le *faci* pe deasupra încă *bine* şi să-i *binecuvântezi,* iată aceasta este curat dumnezeiesc!
„Aceasta este în stare s-o îndeplinească numai puterea nesfârşită a dragostei Dumnezeieşti;
„pentru că cea omenească este prea slabă pentru aceasta!
„Deoarece, însă, tu tocmai ai făcut aşa ceva, aşa cum o face Dumnezeu, de aceea eşti tu acum atât de frumoasă: fiindcă *Dumnezeu este cea mai înaltă frumuseţe, precum şi cea mai înaltă dragoste.*
Fă însă acum şi ceea, ce îti cere inima ta, aşa îti va reveni împărăția Mea a dragostei ca un regat, şi tu vei fi o regină în acesta, pe veci!“

Aici l-a trmis Maria de îndată pe Ionatan după hoți, acesta i-a adus înapoi, şi Maria le-a dăruit tuturor din belşug acei bani, pe care ei, aşa ca lui Iosif, i i-a dat Ionatan.

255

Puterea dragostei. Casa lui Iosif devine cunoscută. Ințelepciunea lui Iosif îi ruşinează pe mai marii şi bogați oraşului. Bunul efect de după.

Hoții care au primit astfel bani au căzut însă cu chipurile la pământ şi au strigat de-a dreptul:
„O asemenea bunătate, o asemenea generozitate, aceasta nu le este niciodată caracteristic oamenilor; numai zeii, care nu mor, pot să mai răsplătească încă duşmanii!
„Noi meritam aici pedeaspă numai, deoarece noi am păcătuit împotriva voastră, voi zei înalți, aşa de straşnic;
„însă în loc să ne pesepsiți într-un mod bine meritat, ne mai dați voi încă răsplată şi binecuvântare pentru faptele noastre rele!
„Nu sunteți voi astfel zei? Da, voi sunteți cei mai înalți domni ai cerului foarte evident şi sigur; pentru că acestea le vestesc faptele voastre nouă nemaiîntâlnite!
„De aceea cinste, laudă şi slavă să vă fie vouă de la toți oamenii de pe pământ!
„Şi tronurile aristocraților şi toate coroanele lor să se aplece veşnic în fața măreției voastre mari!"
Aici s-au ridicat hoții şi au plecat atunci plini de mulțumire şi cinste
şi au făcut atunci aceasta în tot oraşul cunoscut; şi toți locuitorii se cutremurau din cauza unei asemenea apropieri a zeilor şi au mers într-ascuns de-a valma şi nu îndrăzneau să lucreze de atâta respect profund.
Au venit însă acuşi cei înstăriți din oraş afară la Iosif şi l-au întrebat, dacă lucrurile stau într-adevăr astfel, cum atunci acolo plebea urla de-a valma în oraşul pe jumătate ars.
Şi *Iosif* a spus. „Ceea ce priveşte aici fapta bună acordată lor, atunci țipetele lor sunt corecte;
„pentru că aşa a procedat femeia mea absolut adevărat față de ei.
„Dar că ei ne cred zei, această vă dă vouă, voi marilor şi puternicilor, o mărturie proastă!
„Pentru că, cu aceasta numeşte plebea săracă marea voastră neândurare, pentru că ea nu vede la voi nimic asemănător cu Dumnezeu!
„Faceți asemenea, ceea ce a făcut femeia mea, şi ceea ce face toată casa mea, şi plebia va înceta acuşi, să considere zei locitorii casei mele!"
Când mai marii şi bogații oraşului au auzit de la Iosif o asemenea cuvântare care îi privea foarte tare pe ei, a devenit ei atunci foarte ruşinați şi au plecat.
Şi ei erau convinşi, că Iosif ar fi numai un om foarte înțelept şi bun, dar la aceasta totuşi nu zeu.
Incepând de atunci a avut casa lui Iosif linişte.
şi familia lui a trăit atunci încă o jumătate de an nederanjați aici şi era stimată şi înalt cinstită de fiecare om.
Aşa n-a mai făcut nici copilaşul în acest timp nici o minune, şi toți trăiau aici foarte firesc. Ionatan era însă mai mult la Iosif decât acasă, pentru că aici era pentru el o existență fericită.

256

Moartea lui Irod; Arhelau devine rege. Ingerul Domnului îl îndeamnă pe Iosif la întoarcerea în țara lui Israel. Inzestrarea minunată de călătorie. Iosif îi înmânează totul lui Ionatan şi îl roagă să-i urmeze lui. Luarea de rămas bun.

Murise în acest timp tocmai şi Irod, ucigaşul de copii, şi fiul său Arhelau i-a urmat în stăpânire.
Iacov i-a spus aceasta lui Iosif şi Mariei.
Dar *Iosif* i-a spus lui Iacov: „Aceasta vreau eu să ți-o cred într-adevăr; dar ce fel de schimbări să aducă aceasta în privința mea?"
Şi *Iacov* a spus: „Aceasta, tată, să-ți mărturisesc, nu m-a încredințat Domnul;
„aşa cum însă Domnul încă întotdeauna a vorbit spre tine prin gura unui înger, ceea ce tu trebuie să faci, tot aşa o va face El şi acum.
„Pentru că n-ar fi în ordinea dumnezeiească, ca un fiu să-i impună căile tatălui său!"
Atunci a spus *Iosif: „*Eşti tu într-adevăr de părere, că Domnul va face aceasta cu mine?"
Şi *Iacov* a spus: „Tată, astfel am auzit aceasta în mine acum:
„'Astăzi încă în noapte, într-un vis luminos, îți voi trimte ție îngerul Meu, acela îți va face cunoscută voia Mea.
„'Şi cum îți va vesti, aşa vei acționa tu după cuvintele sale!'"
Când a auzit Iosif astfel de cuvinte de la Iacov, a mers afară să se roage la Dumnezeu şi i-a mulțumit pentru o astfel de înştiințare din gura fiului său Iacov.
Mult s-a rugat Iosif şi de abia după trei ore a intrat el în casă ca să meargă să se odihnească.

Când a adormit el în patul său, şi le-a dat răgaz de odihnă picioarelor sale obosite, i-a apărut deodată în vis *îngerul Domnului* şi a început să spună aceste cuvinte spre el:

„Ridică-te, ia copilul şi pe mamă la tine, şi du-te în țara Isreal; căci ei au murit, care doreau să distrugă viața copilaşului!“

După ce a auzit Iosif aceste cuvinte, s-a ridicat imediat din pat şi i-a spus *Mariei.*

Şi aceasta a vorbit: „Tot timpul să se întâmple voia Domnului!

„Dar cum vorbeşti tu doar de noi trei? Să rămână copiii tăi aici?“

Şi *Iosif* a vorbit: „Da de unde; căci ceea ce a vorbit îngerul cu mine, este valabil pentru întreaga mea casă!

„Deoarece şi Domnul a vorbit deseori spre profeți, aşa de parcă ar avea de-a face doar cu ei;

„dar totuşi erau valabile cuvintele Domnului pentru întreaga casă a lui Iosif.“

Aceste cuvinte le-au înțeles toți, şi fii au mers imediat afară, pentru a pregătit totul pentru călătorie.

Dar ei au venit plini de mirare înapoi; căci totul era deja pregătit pentru călătorie, şi pentru fiecare persoană era încărcat un măgar cu toate necesitățiile.

Iosif i-a dat totul lui Ionatan, care se afla în acea noapte în acea casă, l-a binecuvântat şi l-a chemat, să-l urmeze într-un an la Nazaret.

Aşa l-a binecuvântat copilaşul şi l-a sărutat cu drag. Ionatan a început să plângă de plecarea aceasta neaşteptată.

Şi Iosif a încălecat cu mult înaintea răsăritului animelele de povoară şi a plecat pe uscat spre destinația sa.

257

Familia cea sfântă se întoarce înapoi în țara natălă după o călătorie grea.
Frica lui Iosif şi încurajarea Mariei.
Porunca Domnului, să se îndrepte spre Nazaret. Sosirea în Nazaret.

După zece zile de călătorie grele a ajuns Iosif cu ai săi fericiți în țara Israel şi au rămas să se odihnească pe un munte la nişte oameni, care stăteau acolo şi trăiau de pe creşterea animalelor.

Aici s-a informat cu exactitate Iosif de starea țării sale natale.

Dar când a auzit de la aceşti oameni că, conducea Archelaus după tatăl său Irod, şi că acesta era mai crud decât tatăl său, l-a apucat pe Iosif şi pe ai săi o mare spaimă.

Şi el s-a gândit să se întoarcă înapoi în Egipt, şi dacă nu să plece din noub spre Tyrus.

Căci cu toate că a aflat din gura lui Iacov, în Egipt, că conducea acum Archelaus în Ierusalim,

nu a aflat totuşi, că acest rege întrecea cruzimea tatălui său.

Şi această informație l-a înfricoşat aşa de tare pe Iosif, că acesta a fost ferm hotărât ca să se întoarcă din nou înapoi.

Maria a vorbit spre el şi a spus aceste cuvinte:

„Iosif! Domnului ne-a poruncit ca să plecăm, de ce ne temem mai mult de regele omenesc Archelaus decât de Domnul?“

Şi *Iosif* a vorbit: „O Maria, femeia mea iubită, tu ai întrebat foarte drept;

„dar iată, eu ştiu, că drumurile Domnului sunt de multe ori de neânțeles, şi mai ştiu, că Domnul îi conduce pe ai Săi de obicei prin moarte, - de pe vremea lui Abel.

„De aceea mă tem eu acum, ca nu cumva să mă conducă şi pe mine Domnul prin moarte.

„Şi această bănuială devine din ce în ce mai adevărată, cu cât mai mult mă gândesc eu la grozăviile noului rege din Ierusalim.

„De aceea am hotărât, ca mâine dimineață să ne întoarcem înapoi.

„Intr-adevăr, dacă Domnul doreşte moartea noastră, atunci ar trimite El mai bine lei, tigri, şi hiene decât pe acel Archelaus!“

Şi aşa s-a hotărât Iosif, că el se va întoarce din nou înapoi.

Dar în acea noapte a venit chiar Duhul Domnului peste Iosif în visul său.

Şi de la *Însuşi Dumnezeu* a primit Iosif porunca, ca el să se îndrepte spre Nazaret.

De aceea s-a trezit de dimineață Iosif, şi şi-a continuat cu ai săi drumul.

Şi încă în aceiaşi zi au ajuns ei în localitățiile țării galilee.

Şi aşa a ajuns încă în aceiaşi zi în noapte în oraşul Nazaret, s-a instalat acolo, ca să se îndeplinească ceea, ce a vorbit *profetul:* „El va fi unul din Nazaret!“

258

Scene drăguțe de seară pe terasa lui Salomei.
Corneliu descoperă mica caravană.

Dar unde a luat Iosif locuința sa în Nazaret? Unde a oprit el, şi unde a intrat el?
În primele capitole ale acestei cărți, unde era vorba de plecarea lui Iosif din Betlehem spre Egipt, s-a spus, cum Iosif a căutat-o pe bogata Salomeia, ca ea să închirieze ferma din Nazaret.
Şi a făcut aceasta Salomei? - Da, a făcut aceasta; dar nu numai ce a dorit Iosif, ci ea a cumărat cu două intenții întreaga fermă:
Acea fermă, dacă Iosif sau un fiu de-al lui se va întoarce, ca să aibă o proprietate;
iar în caz contrar să păstreze această fermă prea sfântă ca o amintire pentru familia cea înaltă.
Ea ținea acea fermă ca fiind prea sfântă, deoarece ea nu avea curajul, că să locuiască în ea; şi mai puțin ca să primească chiriaşi.
Dar ca să poată trăi totuşi în apropierea acestei case, a cumpărat o parcelă alăturată şi şi-a construit o casă cât se poate de drăguță şi locuia în aceasta împreună cu toți slujitorii ei, şi acolo era deseori vizitată de Corneliu.
Şi s-a nimerit, că Corneliu se afla în acea zi, după ce s-a întors de la slujba sa, la Salomei, în acea zi în care şi Iosif s-a întors din nou în Nazaret.
Era o seară minunată, luna era plină, şi nici un nor nu ascundea vreo steluță pe cer.
Această seră frumoasă i-a atras pe Salomei şi pe Corneliu pe terasa casei sale, care se afla destul de aproape de drumul principal şi ferma lui Iosif se afla spre răsărit la aproximativ şaptezeci de metri depărtare.
Amândoi se uitau deseori la casa locuită o dată de familia prea sfântă, şi *Corneliu* vorbea de multe ori spre Salomei:
„Eu văd apariția din Betlehem vie în fața mea, ca un vis frumos şi înalt, şi această fermă îmi aduce des aminte de aceasta.
„Dar apariția din Betlehem era aşa de înaltă şi de minunată, că îmi este din ce în ce mai mult neexplicabilă, cu cât mă gândesc mai mult la ea."
Şi *Salomei* replica la aceasta: „Da, prieten Corneliu! Nici eu nu pot cuprinde, cum mai sunt în viață la mărimea acelor evenimente importante.
„Dar aceasta este diferența între mine şi tine, că eu acum, cum ştii prea bine, nu mă pot ajunta, şi trebuie să mă rog în inima mea tot timpul la acel copil,
„în timp ce tu priveşti această poveste ca pe ceva foarte înalt.
„Eu mi-am închipuit de multe ori în spirit: dacă s-ar întoarce vreodată această familie sfântă, atunci eu nu aş mai putea trăi de bucurie.
„Dacă ar locui în acea femă - o Doamne, ce sentiment ar fi acest fapt pentru mine!
„Intr-adevăr, toate cerurile cerurilor s-au întâlni pe această terasă!"
Şi *Corneliu* a vorbit aşa: „Da, tu ai dreptate, acest lucru ar fi şi pentru mine ceva suprem.
„Dar ce am face, dacă - să presupunem - ar veni acea familie dumnezeiască sfântă, şi noi am recunoaşte-o deja din depărtare?"
Şi *Salomei* a vorbit: O prietene! Nu vorbi despre astfel de lucruri, că aş muri de bucurie!" -
Când se discutau amândoi pe plac lui Dumnezeu pe acea terasă, şi deja s-a făcut cât se poate de târziu,
a observat *Corneliu* la o distanță de două sute de metri o caravană mică, şi a început să-i spună lui Salomei:
„Na, uită-te în acea direcție, seara târziu mai călătoresc! Sunt aceştia oare ervrei sau greci?
„Salomei, ce ai face, dacă ar fi această caravană chiar familia prea sfântă?"
Şi *Salomei* s-a speriat dea dreptul şi a vorbit: „Dar te rog, nu mai tot vorbi despre aceasta şi nu mai trezi în continu dorința, care nu poate să se îndeplinească!
„Dar ce ai face *tu* într-o astfel de bucurie a bucuriilor?"
Şi *Corneliu* a vorbit aceste cuvinte: „Intr-adevăr, atunci nu m-ar merge nici mie prea bine! Deoarece iată, caravana se opreşte, şi eu văd cum un om se desprinde de ea şi vine direct spre noi! Hai, ca să vedem, cine poate fi!"
Şi ei au mers în întâmpinarea acelui om. Acel om însă era un fiu de-al lui Iosif şi a mers cu un vas ca să ia apă de la acea casă.
Cei doi nu l-au recunoscut însă; căci aşa a vrut Domnul, spre binele celor doi.

259

Jöel ca cercetaş află apropierea casei.
Iosif vrea să rămână cu ai săi peste noapte în aerul liber.
Fiii lui Iosif ajung în căutarea lemnului şi a focului la Salomei.

Când *Jöel* a tras apa, i-a întrebat pe amândoi, cât de mult mai este până în oraşul Nazaret.
Şi *Corneliu* a vorbit: „Prietenul meu, uită-te, şi cu uşurință vei vedea zidurile oraşului!
„Un copil ajunge cu uşurință într-un sfert de oră în oraş, şi prin acest fapt eşti tu de fapt deja în Nazaret."
Jöel a mulțumit pentru acea informație şi a dus apa la membri familiei sale.
Când a ajuns la mica caravană, l-a întrebat *Iosif* de îndată, ce a aflat el la acea casă.

Şi *Jöel* a vorbit: „O femeie şi un bărbat m-au întâmpinat cu drag, mi-au dat apă şi mi-au spus că aici este de fapt deja oraşul Nazaret.
„Eu însă m-am gândit, dacă aici este deja oraşul, atunci nu mai avem mult de mers până la ferma noastră închiriată.“
Şi *Iosif* a vorbit aşa: Dragul meu fiu, tu ai dreptate în ceea ce spui;
dar ştii tu, cui îi aparţine ferma, acum după trei ani de zile?
„Vom avea voie să ne mutăm înapoi în locuinţa noastră de altă dată?
„Uite, de aceea este bine dacă nwe vom odihni sub cerul liber şi ne vom uita de abia mâine, unde se va găsi pentru noi o locuinţă constantă!
„Du-te însă cu fraţii tăi şi uitaţi-vă, de unde vom primi puţine lemne şi foc!
„Căci aici pe vârful acestui munte este destul de răcoare; de aceea vom face un mic foc, ca noi să ne putem încălzi puţin la acesta!“
Apoi s-au dus cei patru fii la exact aceeaşi căsuţă şi i-au mai găsit încă treji pe cei doi.
Şi ei i-au făcut cunoscută cererea lor şi au rugat-o să le dea ceva lemn şi foc.
Aici l-a întrebat Salomea împreună cu Corneliu, cine ar fi deci această companie, dacă s-ar putea într-adevăr avea încredere în ei.
Şi *fiii* au spus: „Noi venim din Egipt şi suntem cei mai cinstiţi oameni de pe lume.
„Şi scopul nostru este să ne cumpărăm ceva aici în Nazaret;
„pentru că noi înşine suntem de fapt Nazarinieni, numai că ne-a exilat o anume necesitate în Egipt vreme de trei ani.
„Deoarece, însă, acest exil al nostru s-a dezlegat iarăşi, de aceea suntem noi acum iarăşi aici, pentru a căuta pentru noi o locuinţă aici.“
Atunci când cei doi au auzit aceste cuvinte de la cei patru, le-au dat ei numaidecât lemne şi foc în măsură dreaptă, şi aceştia le-au dus la Iosif.
Iosif a aprins însă focul de îndată, şi toţi s-au încălzit la foc.

260

Presimţirea Salomeii şi a lui Corneliu în ceea ce priveşte această mică caravană.
Salomea şi Corneliu examinează această companie. Leşinul de bucurie al Salomeii.

S-au gândit însă Salomea şi Corneliu foarte mult la faptul că, cine ar fi cumva totuşi această companie din Egipt.
Corneliu a spus: „Aceşti patru bărbaţi, care nu păreau să fie tocmai bătrâni, au conform observării mele o foarte tare asemănare cu fiii acelui bărbat minunat, cu care am avut noi doi de-a face în Betleem.
„Şi limba lor avea un accent specific nazarinian.
„Tu, foarte stimată prietenă a mea! Acel om de minune, care se numea Iosif, a şi emigrat totuşi foarte probabil înspre Egipt, după cum eu am înţeles din scisoarea fratelui meu din Tir.
„Cum ar fi, - dacă acesta ar fi acelaşi Iosif?
„Să nu mergem aşadar la acea companie şi s-o examinăm? şi dacă această presupunere ar fi cea adevărată,
„să nu-i ospătăm atunci de îndată în modul cel mai minunat?“
Atunci când *Salomea* a auzit aşa ceva; a fost ea aproape de leşin de atâta fericire şi a spus:
„Ah prietene, - tu ai desigur dreptate, este totuşi astfel; aceasta este cu siguranţă familia sfântă!
„De aceea porunceşte imediat să fie trezită slujitorimea mea şi să meargă cu noi acolo, unde poposeşte această familie!“
Apoi s-a dus Salomea şi a trezit întreaga ei slujitorime.
Şi într-o jumătate de oră au fost toţi în picioare în casa Salomeii.
Atunci când însă toţi erau în stare de pregătire, a spus atunci *Corneliu* către Salomea:
„Acum haide să mergem acolo şi să vedem, cine se află în spatele acestei familii!“
După aceea i-a chemat Salomea imediat pe toţi laolaltă în casă, şi toată compania s-a dus acolo, unde Iosif poposea împrejurul unui foc obişnuit.
Atunci când ei au ajuns acolo, a spus *Corneiu* către Salomea:
„Uită-te o dată acolo! Acolo lângă foc - nu este aceea tânăra Maria, femeia lui Iosif cu copilul lor?

„Şi acel bărbat bătrân, spune, nu este acela Iosif, acel bărbat minunat, pe care l-am cunoscut în Betleem?"

Atunci a deschis Salomea larg ochii şi a privit intens într-acolo şi a recunoscut încetul cu încetul, ceea ce Corneliu i-a spus.

Atunci a şi fost însă acesta prea mult pentru Salomea! Ea s-a scufundat în jos şi a leşinat, şi Corneliu avea de lucru, pentru a o pune pe tovarăşa lui iarăşi pe picioare.

261

Salutarea companiei de către Corneliu şi Salomea.
Intrarea călătorilor obosiţi în casa lor veche.

Atunci când *Salomea* şi-a revenit din leşinul ei de bucurie, i-a spus ea lui Corneliu: „O prietene,

„îngăduie-mi numai o mică odihnă, căci atunci voi merge acolo şi îi voi face cunoscut acestei familii sfinte păstrarea intactă din partea mea a curţii lor!"

Şi *Corneliu* a spus: „ştii tu ceva, dacă te simţi prea slăbită, atunci lasă-mă să mă duc eu acolo în numele tău şi să-i fac cunoscut acelei familii ceea, ce tu ai făcut pentru ea!

„Pentru că uite, aici nu este timp de pierdut! Aceşti călători aleşi vor fi foarte obosiţi şi au nevoie foarte acuşi de un adăpost bun; de aceea vreau eu să merg de îndată acolo în locul tău."

Atunci când *Salomea* a auzit aceasta de la Corneliu, a spus ea:

„O prietene, tu ai dreptate; eu însă mi-am revenit deja acum, şi astfel vreau şi eu imediat să merg cu tine acolo."

După o asemenea decizie au mers cei doi la companie.

Şi *Corneliu* preluând cuvântul a spus: „Dumnezeu, Domnul lui Israel, să fie cu voi, precum şi cu mine şi cu tovarăşa mea Salomea!

„Mi-a reuşit, să vă recunosc pe voi, şi nu mai este acum nici un dubiu, că tu bărbat bătrân şi blând eşti acelşi Iosif cu tânăra femeie Maria, care a plecat în Egipt cu trei ani în urmă, pentru a scăpa de persecuţia lui Irod.

„Eu m-am grăbit însă încoace, pentru a te primi de îndată şi a te introduce în proprietatea ta."

Atunci când *Iosif* a auzit aceasta de la Corneliu, s-a sculat el în picioare şi l-a întrebat:

„Omule bun, cine eşti tu aşadar, că îmi faci aşa ceva cunoscut?

„Spune-mi numele tău, şi eu vreau să te urmez de îndată!"

Şi *Corneliu* a spus: „Cinstit moşneag! Iată, eu sunt guvernatorul de Ierusalim,

„şi numele meu este Corneliu, şi sunt acelşi om, care ţi-a acordat o mică prietenie în Betleem.

„De aceea, nu te mai îngriji acum de nimic mai departe; pentru că iată, această prietenă a mea, Salomea din Betleem, a urmat exact însărcinarea ta!"

Aici s-a aruncat *Salomea* jos la picioarele lui Iosif şi a vorbit cu o vocea tremurătoare:

„Bucurie mare pentru mine păcătoasă săracă, că ochii mei nedemni te revăd!

„O vino, vino în casa ta! Pentru că, casa mea nu este demnă de o asemenea milostivire!"

Iosif a fost aici emoţionat până la lacrimi şi a spus:

„O mare Dumnezeu şi Tată, cât de bun eşti Tu! Tu îl conduci pe călătorul obosit chiar tot timpul la cea mai bună destinaţie!"

Apoi l-a îmbrăţişat el pe Corneliu şi pe Salomea şi s-a dus atunci de îndată cu ei în curtea lui.

262

Salomea îi predă lui Iosif casa şi curtea în cea mai bună stare.
Starea de încurcătură a lui Iosif. Smerenia şi dragostea Salomeii.
O mărturie minunată despre Domnul. Un cuvânt al Domnului despre dragoste.

Slujitorimea Salomeii şi suita lui Corneliu şi înşişi Salomea şi Corneliu au ajutat de a aduce toate bagajele lui Iosif.

Şi Salomea conducea compania în odăile bine aranjate ale clădirii de locuit.

Şi Iosif s-a minunat tare de curăţenia profundă, care era făcută în casa lui.

Toate paturile au fost noi şi cele vechi erau curăţate; tot aşa era şi grajdul aranjat foarte adecvat aranjat.

Şi *Iosif* s-a convins de toate, cât de excelent s-a îngrijit Salomea pentru el.

Şi el a întrebat-o pe Salomea: „O dragă prietenă, tu vezi totuşi, că eu sunt sărac şi nu am nimic ce ar fi vreo oarecare avere! Cum voi putea eu într-adevăr să-ţi restitui aceasta vreodată?"

Atunci când *Salomea* a auzit o asemenea întrebare de la Iosif, a vorbit ea plângând:

„O tu cinstitul meu prieten! Ce am eu într-adevăr pe această lume, ceea ce eu n-aş fi primit de la Acela, care se odihneşte acum în braţele gingaşei mame?

„Am primit eu aceasta totuşi veşnic adevărat de la Acela, care este la tine aşa de veşnic minunat; cum aş putea numi aceasta ca proprietate a mea, ceea ce a fost din veşnicie Aceluia, care este cu tine?

„O Domnul, Sfântul din veşnicie, n-a venit totuşi în împrejurări străine la noi săracii păcătoşi,
„ci El a venit totuşi în proprietatea lui veşnică; de aceea noi nu putem să-I dăm nimic,
„ci noi îi aducem numai ce este al Lui, cu puterea pe care ne-a dat-o El nouă.
„Şi astfel este nevalabilă într-adevăr fiecare menţionare despre o îndatorare către mine din partea ta pentru veşnicie; pentru că eu sunt deja răsplătită prin milostivirea acestei ocupăţii nesfârşite şi cea mai înalte, de a mă îngriji de tine, pentru toate veşnciile, -.
„Şi aceasta cu atât mai mult, deoarece eu simt acest lucru în toată temelia vieţii mele, că sunt cu siguranţă cea mai nedemnă pentru această slujbă sfântă!"
Aici n-a mai putut Salomea să vorbească mai departe; ea a tăcut de aceea şi plângea din dragoste şi fericire.
Copilaşul s-a trezit aici şi a devenit vioi.
Atunci când El s-a ridicat aşa de potrivit vioi în sânul Mariei, s-a uitat El foarte drăgăstos la Salomea şi la Corneliu şi a spus:
„O Salomea, şi tu, Corneliu al Meu! Iată, Eu dormeam; dar prea marea voastră dragoste M-a trezit!
„Adevărat, aceasta este dulce şi plăcut; astfel să rămână pururea!
„De acum încolo vreau Eu să dorm în fiinţa Mea din veşnicie pentru fiecare; dar cine va veni la Mine cu dragostea voastră, Acela Mă va trezi pentru el de-a pururea!
„Salomea, du-te acum la odihnă; mâine adu-Mi însă un mic dejun bun!"
Salomea a fost foarte fericită de acest lucru, că l-a auzit pe Domnul pentru prima oară vorbind astfel. Toţi l-au lăudat şi mărit pe Dumnezeu şi s-au dus după aceea la odihnă.

263

Salomea invintă familia lui Iosif la micul dejun. Mâncarea pentru trup a copilaşului Iisus. Bucurii de dragoste a copilaşului şi a Salomeii.

Dimineaţa a fost în amândouă casele toată lumea deja foarte devreme în picioare, şi Salomea era ocupată în bucătăria ei şi pregătea o gustare bună de dimineaţă, constând din prăjitură de miere, o supă bună de peşte şi din mai mulţi peşti aleşi,
printre care păstrăvii erau într-adevăr pe primul loc, care se prindeau acolo deseori în pârâiele de munte.
Atunci când micul dejun a fost gata, a mers Salomea în grabă în casa lui Iosif şi l-a invitat pe Iosif şi pe toţi ai lui la micul dejun.
Şi *Iosif* a spus: „Dar uite tu, draga mea prietenă, de ce îţi faci tu aşadar din pricina mea chiar cheltuieli aşa de mari?
„Iată, şi fiii mei sunt deja ocupaţi în bucătărie şi pregătesc o gustare bună de dimnieaţă;
„de aceea n-ar fi trebuit tu să fii într-adevăr aşa de tare ospitalier îngrijorată pentru noi!"
Salomea a spus însă: „O tu prietenul meu măreţ! Nu refuza totuşi munca slijitoarei tale, şi vino!"
De aceasta a fost Iosif foarte emoţionat, i-a chemat pe toţi din casa lui laolaltă şi s-a dus cu Salomea la micul dejun în casa ei.
La pragul uşii i-a aşteptat Corneliu şi le-a urat tuturor bun venit în cel mai drăgăstos mod.
Şi Iosif a avut o mare bucurie, când el l-a recunoscut atunci iarăşi pe deplin pe prietenul său Corneliu în lumina soarelui.
Apoi s-au dus toţi în camera frumoasă de mâncat, unde îi aştepta micul dejun al oaspeţilor.
Atunci când însă *copilaşul* a văzut peştii de pe masă, a zâmbit şi a fugit la Salomea şi i-a spus:
„Dar cine ţi-a spus în sfârşit, că eu mănânc cu drag *peşti?*
„Cu aceasta Mi-ai făcut tu într-adevăr o bucurie mare; pentru că uite, aceasta este înainte de toate *hrana trupului Meu!*
„Eu mănânc cu drag într-adevăr şi prăjitura de miere, precum şi supa de peşte cu pâine din făină de grâu;
„dar peştii îmi sunt totuşi mai mult pe plac decât toate celelalte mâncăruri.
„De aceea eşti tu acum deja destul de cuminte, că ai te-ai gândit aşa de bine pentru Mine, şi Eu te-am îndrăgit acum foarte din această cauză!"
La o asemenea cinstire copilărească s-a pierdut Salomea deja iarăşi de fericire şi a plâns.
Copilaşul a spus însă: „Salomea, iată, tu plângi chiar tot timpul, dacă ai o mare bucurie la ceva;
„dar uite, Eu nu sunt un prieten al suspinelor! De aceea nici nu trebuie să plângi tu totdeauna, dacă te bucură ceva, căci atunci Te voi îndrăgi încă şi mai mult!
„Iată, Eu vreau cu destul de mult drag să mănânc peştele în braţele tale;
„dar Eu totuşi nu Mă încumet, pentru că tu atunci din atâta bucurie vei plânge prea mult!"
Atunci s-a îmbărbătat *Salomea* pe cât îi era posibil şi a spus catre copilaş:
„O Doamne! Cine poate într-adevăr privi la Tine fără lacrimi în ochi?"
Şi *copilaşul* a spus: „Uită-te numai acolo la fraţii Mei, şi aceeia Mă văd zilnic şi totuşi nu plâng, când Mă văd!"

Apoi a fost Salomea iarăşi liniştită, şi toţi s-au dus la masă, şi copilaşul a luat loc în braţele Salomeii.

264

Iosif primeşte de la Corneliu un răspuns liniştitor despre regele Arhelau. Corneliu primeşte de la Iosif o informare de familie despre fratele lui Cireniu. Bucuria şi recunoştiinţa lui Corneliu.

Atunci când micul dejun a fost consumat, a vorbit atunci *Iosif* cu Corneliu despre regele Arhelau şi a întrebat exact, ce fel de om ar fi acesta, şi cum ar domni el.

Şi *Corneliu* i-a spus lui Iosif: „Bărbătule şi prieten măreţ! Dacă eu şi fratele meu Cireniu nu l-am înfrunta, atunci ar fi el încă de zece ori mai crud, decât cum a fost tatăl său.

„Dar aşa i-am îngrădit noi tare puterea, din motive întemeiate, şi astfel nu are el voie nimic să facă decât să-şi încaseze taxele, şi acest lucru conform socotelii noastre.

„Şi dacă cei obligaţi de a plăti taxe se sustrag de la plata taxelor, atunci trebuie el să se adreseze la noi,

„în caz contrariu putem noi să-i înmânăm în toate zilele actul de abdicare al împăratului pe care îl am tot timpul în mâinile mele şi putem să-l declarăm rânduit spre moarte în faţa a tot poporul.

„Astfel, n-ai de ce să te temi tu nici foarte puţin de acest rege;

„fiindcă doară nu-i este indicat, să acţioneze vreodată cumva doar în cel mai neânsemnat mod împotriva restricţiilor în vigoare,

„căci, altfel, nu mai este el mâine rege, ci un surghiunit sclav al Romei şi îi este fiecăruia îngăduit să-l omoare!

„Prietene! Eu sunt de părere că tu nu ai nevoie de mai multe pentru liniştirea ta.

„Eu sunt acum îngrijitorul Ierusalimului, şi fratele meu Cireniu este de fapt vice împăratul Asiei şi a Africii, şi noi suntem amândoi prietenii tăi.

„Eu cred că mai buni prieteni, în felul lumesc, nu pot exista pentru un om într-o oarecare ţară.

„Şi siguranţa ta cea mai mare pentru liniştea ta locuieşte, cum bine ştii, în propria ta casă!

De aceea fi liniştit, şi practică meseria ta, cunoscută mie foarte bine, fără teamă şi frică!

„Eu însă voi căuta la declararea venitului pentru tine o astfel de rubrică, care nu va fi dureroasă pentru tine!“

Când Iosif a auzit aceste cuvinte de la Corneliu, a devenit din nou liniştit, bucuros şi binedispus.

Corneliu a descoperit însă fetele lui Cireniu şi pe Eudokia, care îi era foarte cunoscută, dar pe care totuşi nu o recunoştea aici.

El l-a întrebat de aceea pe Iosif mai îndeaproape rostul acestor persoane.

Şi Iosif i-a spus tot adevărul, fără a ocoli faptele esenţiale mistice.

Când a aflat *Corneliu* în acest fel, cât de bun şi de omenesc s-a comportat Iosif faţă de fratele său Cireniu şi fãra a cere ceva în schimb, a rămas Corneliu pur şi simplu fără cuvinte.

Bucuria sa era mult prea mare, şi de aceea l-a sărutat pe Iosif de zeci de ori şi a chemat la el copiii fratelui său, i-a alintat şi i-a sărutat şi pe ei.

Spre Iosif a vorbit el însă: „Pentru că te înţelegi aşa de bine cu fratele meu, de aceea vei fi tu pe veci scutit de orice fel de impozit, la fel ca oricare cetăţean roman; şi astăzi încă voi pune în faţa casei tale împuternicirea nelimitată a regelui!“ - Iosif a fost din această cauză atât de mişcat, că au început să-i curgă lacrimile, şi toţi au început să plângă cu el de bucurie.

265

Intrebarea lui Corneliu, dacă Cireniu ştia ceva de plecarea lui Iosif. Răspunsul bun a lui Iosif. Corneliu îi explică lui Iosif scrisorile sercrete ale romanilor.

După aceea însă a întrebat Corneliu, dacă Cireniu ştia, că Iosif a părăsit Egiptul.

Şi dacă acesta nu era informat, era bine din pricina regatului, ca acesta să fie de îndată înştiinţat.

Şi *Iosif* a vorbit: „Prietene, fă ce vrei, cu fratele tău;

„dar eu te rog, ca tu să-i spui, ca el să nu vină aşa de curând la mine!

„Şi dacă va dori să vină, atunci să vină pe timp de noapte şi de ceaţă, ca nu cumva să observe careva sosirea sa,

„Şi prin aceasta să nu atragă casa mea atenţia, care ar fi dăunătoare pentru mine şi copil şi liniştea mea dumnezeiască din casă s-ar tulbura!“

Când a auzit *Corneliu* aceste cuvinte de la Iosif, a început să vorbească aşa:

„O tu minunat prieten! Căci ce are de-a face cu scrisori secrete adresate cuiva, suntem noi romanii, nişte maeştri adevăraţi;

„şi mâine, când eu voi ajunge la Ierusalim, va fi aceasta prima mea treabă,care o voi desfăşura în cea mai mare linişte, şi îl voi anunţa printr-o scrisoare secretă pe fratele meu, că tu eşti aici.

Cu o astfel de scrisoare îl voi trimite pe Archelaus însuşi, dacă va fi nevoie, la fratele meu, şi el nu va ştii, ce scrie în acea scrisoare, chiar dacă se va afla nesigilată în mâinile sale!“
Iosif însă l-a întrebat pe Corneliu, cum poate fi posibil o astfel de scrisoare secretă.
Şi *Corneliu* a vorbit: „O drag prieten! Nimic nu este mai uşor decât aceasta.
„Iată, se foloseşte un pergament, lat de un deget.
„Acest pergament se înfăşoară ca o casă de melc în jurul unui baston rotund, aşa ca marginile să fie la aceiaşi distanţă.
„După ce este înfăşurat acel baston rotund, se scrie de-a lungul acelui baston în toate părţiile a pergamentului secretul său.
„Dar Cireniu are un baston la fel de gros, aşa cum este al meu.
„După ce am terminat scrisoarea, se va desfăşura acel pergament şi se va trimite prin cineva deschis la fratele meu, -
„şi nici un om nu este în stare fără un baston, care trebuie să fie identic, să desluşească conţinutul unei astfel de scrisori;
„căci el nu recunoaşte nimic în acea scrisoare decât litere sau cel mult câteva silabe, din care cu siguranţă nu se va deştepta în veci, şi nu va ştii ce scrie în acel pergament! - Iosif, ai înţeles tu ceea ce am vorbit?“
Şi *Iosif* a spus: „Da întru totul, dragul meu frate!
„Deci aşa vei putea să scri fratelui tău; căci aşa nu va putea desluşi nimeni secretul tău!“
După aceea s-a întors Corneliu spre Eudokia şi a vorbit anumite lucruri cu ea.

266

Corneliu întreabă de minunăţiile din copil.
Indicaţia lui Iosif către discursurile Sale. Cuvintele mari ale copilaşului spre Corneliu.

După ce a vorbit îndeajuns *Corneliu* cu Eudokia despre anumite lucruri, ce i s-au părut lui necesare ca să le cunoască, şi cum el a văzut, că spusele ei, corespund întru totul, cu afirmaţiile fratelui său
s-a întors el din nou spre Iosif şi a început să-i vorbească:
„Minunat bărbat! Acum sunt eu cât se poate de liniştit, şi înţeleg totul.
„Eu nu mai vreau să te întreb, de ce şi cum ai părăsit tu Egiptul, cu toate că acolo ţi-a mers cât se poate de bine;
„căci eu ştiu că nu faci altceva, decât ceea ce îţi porunceşte Dumnezeul tău.
„Şi pentru că tu ai acţionat după voinţa Dumnezeului tău, aşa este dreaptă acţionarea ta în faţa lui Dumnezeu şi a lumii, şi mie mi se pare dreaptă şi adevărată.
„Dar un lucru mai vreau eu să te întreb, înainte de plecarea mea spre Ierusalim,
„şi această întrebare sună aşa: Uită, eu îmi mai amintesc foarte bine miracolele, care s-au întâmplat la naşterea copilului tău, şi acestea încă plutesc ca vii în faţa ochiilor mei.
„Dar acum văd, că aceste miracole, par să le fi pierdut întru totul. Spune, cum se poate înţelege aceasta?“
Şi *Iosif* a vorbit: „O prietene, cum poţi pune întrebări atât de ciudate?
„Nu ai auzit tu mai înainte cum a vorbit copilaşul spre Salomei?
„Vorbeasc oare *toţi* copiii la anii Lui cu o înţelepciune atât de profună?
„Nu ţi se pare că astfel de vorbe sunt tot atât de miraculoase ca naşterea din Betlehem, de la un copil de trei ani?“
Şi *Corneliu* a vorbit: „Aici ai tu dreptate; dar nu este totuşi nimic nou un astfel de miracol.
„Deoarece iată, în Roma am văzut de multe ori copii de un an, care vorbeau cât se poate de înţelept, şi totuşi naşterea lor nu a fost deloc miraculoasă!
„Din acest motiv copilul tău extraordinar, nu s-a ridicat la aşteptările mele.“
Aici a venit chiar *Insuşi copilaşul* la Corneliu şi a început să-i vorbească: „Corneliu, fii tu mulţumit cu greutatea, pe care Eu ţi-am aşezat-o pe umeri;
„Căci iată, tu ar trebui să devi atunci un munte de piatră, dacă ai dori să duci o greutate mai mare a voinţei Mele pe umerii tăi!
„De aceea nu cere înainte de vreme mai multe de la Mine!
„La timpul potrivit voi face Eu destul pentru tine şi întreaga lume!“
Când a auzit Corneliu aceste cuvinte, nu a cercetat mai adânc şi a lăsat ca să i se pregătească toate bagajele pentru plecarea sa.

267

Corneliu pune în faţa casei lui Iosif împuternicirea nelimitată a Romei.
Ordinea romană a impozitelor. Făgăduiala copilaşului spre Corneliu.

În câteva ora a fost gata Corneliu de plecare, a mers însă înainte la locuința lui Iosif şi a bătut o tablă de onoare cu imaginea regelui şi a semnăturii lui pe uşă, aşa cum a şi promis el.

Şi această tăbliță avea semnul libertății regale sau la fel ca o împuternicire nelimitată, conform căruia regele de arendare a acelei țări nu avea voie să exercite nici o putere asupra acelei case.

Când a fost gata Corneliu cu acest lucru, a luat o pană şi a început să scrie pe acea tăbliță pe uşă în limba romană:

Această împuternicire nelimitată, este bazată pe motivul voinței şi a grăirii lui Cezar Augustus, prin Corneliu, comandantul Ierusalimului, prin împuternicirea totală a oraşului Roma.

După ce a terminat *Corneliu* şi cu aceasta, a început el să vorbească spre Iosif :

„Acum, dragul meu prieten, este scutită casa şi lucrările tale de orice fel de impozit, care ar vrea să-ți pună Archelaus.

„Doar dobânda anulă trebuie s-o trimiți la Roma, pe care tu sper că o vei putea economisi!

„Acea dobândă o vei putea plăti în Ierusalim sau chiar aici în Nazaret la oficiul regal în schimbul unui pergament.

„Şi aşa eşti scutit de orice fel de obligații din partea regelui de arendare; dar îngrădeşte-ți acea tăbliță, ca nu cumva s-o fure cineva şi să se folosească de semnătura mea!“

Iosif a mulțumit în inima sa Domnului pentru o astfel de milostivire şi l-a binecuvântat de mai multe ori pe Corneliu.

Şi *copilaşul* a venit la Corneliu şi a început să-i spună aceste cuvinte:

„Ascultă-Mă puțin, Eu vreau să-ți spun ceva spre marea ta răsplată!

„Iată, tu ai făcut un mare bine pentru casa lui Iosif;

„tot aşa te voi răsplăti şi pe tine o dată împreună cu întreaga ta casă!

„Cu toate că această casă nu este proprietatea tatălui Iosif care Mă îngrijeşte, ci este proprietatea lui Salomei, pentru că ea a cumpărat-o,

„vreau Eu totuşi ca să răsplăteasc casa ta de mai multe ori, pentru ceea ce ai făcut tu aici în casa lui Salomei.

„Semnul regal al libertății ai bătut tu cu propria mână pe această uşă şi ai adăugat semnătura ta.

„Deci aşa voi pune chiar Eu duhul Meu peste casa ta, prin care tu vei obține libertatea veşnică a cerurilor lui Dumnezeu şi prin aceasta viața eternă în împărăția Mea!“

Corneliu a ridicat aici copilaşul în brațe, l-a sărutat şi a zâmbit la această făgăduială ciudată a copilaşului;

căci cum ar fi putut înțelege el, ceea ce a vorbit copilaşul în înțelepciunea Sa adâncă?

Şi *copilaşul* a început să vorbească: „Tu vei înțelege atunci, când duhul Meu va veni peste tine!“ - După aceea a fugit copilul la Iacov al Său. Corneliu s-a pregătit de plecare, şi Iosif a început, să pună în ordine tot în casă, după necesitățiile sale.

268

Iosif face ordine în casă şi discută cu Maria vizita la câteva rude şi cunoştiințe.
Comportarea ciudată a copilaşului şi cuvintele Sale ciudate.

Când *Iosif* a ordonat în acea zi totul în casă, cu ajutorul harnic a Salomeiei, i-a mulțumit lui Dumnezeu s a fost plin de bucurie, ca a fost primit din nou aşa de minunat în țara strămoşiilor săi.

A doua zia a vorbit însă cu Maria, după ce le-a predat fiilor săi treburile în casă pentru acea zi:

„Maria, tu femeia mea credincioasă! Iată, noi avem aici în oraş câteva rude şi prieteni buni şi cunoştiințe;

„du-te şi ia copilul, pe Iacov, şi dacă tu vrei, pe Eudokia cu cele cinci fete,

„şi toată ziua vom vizita rudele şi prietenii din Nazaret şi din apropiere,

„ca să poată şi ei să se bucure de prezența noastră, deoarece cu siguranță că le-a fost dor de noi!

„Şi la această ocazie, poate voi primi şi ceva bun de lucru, ca să pot câştiga pentru voi pâinea zilnică.“

Maria a fost de acord cu această propunere şi a ordonat totul pentru acea vizită.

Doar copilaşul nu a vrut să meargă la început cu ei. Dar când mama a început să-L alinte, s-a lăsat totuşi îmbrăcat şi convins să meargă şi El.

Dar a început să vorbească (copilaşul): „Eu mă duc cu voi; dar să nu mă ducă nimeni în brațe!“

„Dacă Eu voi merge, atunci vreau să merg peste tot îm mijlocul vostru, acolo unde voi vreți să mergeți.

„Dar nu Mă întrebați, de ce vreau Eu aşa; căci Eu nu spun chiar totul, de ce fac Eu aşa sau aşa!“

Şi *Maria* a început să vorbească spre copilaş: „Oh, tu te vei lăsa dus în brațe, dacă vei deveni cât se poate de obosit!“

Şi *copilaşul* a spus: „De aceasta nu trebuie să-ți faci griji! Eu nu obosecs niciodată, dacă nu vreau.

Dar dacă vreau, atunci Mă obosesc, - dar atunci este oboseala Mea o judecată pentru omenire;

„căci doar păcatul oamenilor Mă poate purta, că Eu trebuie să devin obosit din cauza păcatelor desăvârşite de oameni!
„Eu însă vă spun, ca nu cumva să Mă trădaţi!
„Căci este suficient ca voi să ştiţi, că *Eu sunt Domnul.*
„Voi o ştiţi fără judecată; căci inimile voastre sunt din ceruri.
„Dar dacă ar afla oamenii lumii înainte de vreme, atunci aceştia ar fi judecaţi şi ar trebui să moară!
„De aceea nu am vrut să merg imediat cu voi.
„Eu a trebuit să vă spun aceasta mai întâi; şi pentru că voi ştiţi aceasta acum, vreau să merg cu voi.
„Dar înţelegeţi, vreau doar să *merg,* şi nu vreau să fiu dus în braţe, ca pământul să afle prin paşii Mei, Cine îl atinge de fapt!"
Toţi au ţinut minte aceste cuvinte şi s-au pus imediat pe drum spre neamurile, prietenii şi cunoştiinţele lor.

269

Cutremurul sub picioarele lui Iisus îi înspăimântă pe Iosif şi pe Maria.
Fugarii din oraş îl avertizează pe Iosif să nu meargă mai departe.
Iosif, liniştit prin Iacov, intră fără frică în oraş.

Când Iosif s-a pus pe drum cu cei ai lui şi copilaşul mergea între Iosif şi Maria, a simţit atunci întreaga comapnie la fiecare pas al copilaşului un cutremur destul de evident.
Iosif a simţit acest miracol de asemenea câteodată destul de evident şi a spus către Maria:
„Femeie, nu simţi tu, cum pământul se mişcă şi se cutremură?"
Şi *Maria* a zis: „O, acest lucru îl simt foarte tare;
„numai să nu ne ajungă cumva pe cale sau în oraş o furtună puternică, care cu drag se instalează după un cutremur!
„Şi iată, cutremurul este perseverent, ceea ce eu încă n-am întâlnit!
„O, acestuia îi va urma foarte sigur o furtună tare îngrozitoare!"
Şi *Iosif* a spus: „Eu nu zăresc, ce-i drept, încă niciunde un nor pe cer;
„dar, lăsând aceasta deoparte, ai putea tu să ai totuşi poate într-adevăr dreptate.
„Dacă cutremurul nu ia foarte acuşi un sfârşit, atunci nici măcar nu va fi sigur, să intrăm în oraş."
Când însă familia se apropia astfel de oraş, i-au venit atunci înainte deja o sumedenie de *fugari* din oraş şi i-au avertizat, să nu intre în oraş.
Pentru că ei spuneau: „Prietenilor, de oriunde aţi şi fi voi, să nu cumva să mergeţi în oraş!
„Pentru că a fost cu mică jumătate de oră înainte un cutremur puternic, şi nu mai suntem siguri nici un minut de prăbuşirea caselor!"
Iosif a fost aici el însuşi în dubii trecătoare, ce să facă el aşa de fapt, să meargă el înainte, sau să facă cale întoarsă.
Iacov s-a dus însă la Iosif şi i-a spus în secret:
„Tată, tu nu trebuie să te temi; acest cutremur nu-i va pricinui nimănui nici cea mai mică pagubă, nici în oraş şi nici în împrejurimi!"
Iosif a înţeles acum de îndată, de unde venea cutremurul.
El i-a şi îmbărbătat imediat pe toţi cei ai lui, pentru a merge în oraş.
Când însă cei *fugari* din oraş au văzut aceasta, că bătrânul moşneag mergea totuşi în oraş,
au vorbit atunci între ei: „Cine trebuie sa fie deci totuşi acest bărbat, că el nu are nici o frică faţă de cutremur?"
Şi ei au gicit încoace şi încolo; dar nimeni nu l-a recunoscut.
Ei şi vroiau însă iarăşi să meargă în oraş;
dar deoarece la mersul înainte al copilaşului începea pământul iarăşi să se cutremure, au căutat ei scăparea în îndepărtare. - Iosif a intrat însă cu totu fără frică în oraş împreună cu familia lui.

270

Oamenii dau inconştient o mărturie adevărată. Răspunsul bun al lui Iosif către aceia. Iosif este primit foarte inimos de prietenii lui.

Când însă Iosif a ajuns în oraş, a văzut el atunci oamenii fugind de-a valma în mare teamă şi dezorientare,
şi *toţi* strigau: „Dumnezeu, Domnul lui Avraam, Isaac şi Iacob, ne-a cercetat cu nenorocire!
„Rupeţi hainele, presuraţi cenuşă pe capetele voastre, şi căiţi-vă, ca Domnul să se milostivească iarăşi de noi!"
Astfel s-au şi îmbulzit unii la Iosif şi l-au întrebat în grabă, dacă şi el nu-şi va rupe hainele.
Iosif a spus însă: „O fraţilor, dacă chiar vreţi voi să faceţi o ispăşire, atunci faceţi-o mai bine în inimile voastre decât în hainele voastre!

„Pentru că Domnul nu vede nici culoarea hainei, nici dacă ea este întreagă sau ruptă;
„ci numai la inimă se uită Domnul, cum este ea alcătuită!
„Pentru că în inimă poate să fie răutate, ca: gânduri rele, lăcomie, o voință rea;
„incest, desfrânare, adulter şi mai multe asemenea lucruri.
„Aşa ceva faceți din inimile voastre, dacă aceste păcate sunt înăuntru, căci atunci veți face mai bine, decât dacă rupeți astfel hainele voastre şi capetele voastre le presurați cu cenuşă!“
Când nazarinienii descurajați au auzit o asemenea cuvântare din partea lui Iosif, au păşit ei atunci înapoi, şi *mulți* dintre ei vorbeau unul cu altul:
„Uite aici, cine este acel bărbat, care poartă o asemenea cuvântare în gura lui, de parcă ar fi un mare prooroc?“
Copilaşul l-a împins însă uşor pe Iosif şi a spus, zâmbind:
„Acum ai vorbit tu bine; de aceasta le-a fost nevoie acestor orbi!
„Dar acum să aibă suprafața pământului iarăşi linişte, ca noi să putem călători nestingheriți mai departe!“
Apoi s-a dus familia la un prieten de-al lui Iosif, care era un *doctor* aici în Nazaret.
Când acesta l-a văzut pe bătrânul Iosif, atunci s-a grăbit el în întâmpinarea lui cu toți cei ai lui şi i-a căzut pe grumaji şi a strigat:
„O Iosife, Iosife, tu cel mai drag al meu prieten şi frate! Cum vii în sfârşit tu încoace acum în această oră de împresurare?
„Unde ai fost tu aşadar timp de trei ani?
„De unde vii tu acum? Care înger de-al lui Dumnezeu te-a adus deci acum încoace?“
Iosif a spus însă: „Frate, condu-ne mai întâi în casă şi dă-ne apă pentru spălarea picioarelor,
„apoi ai să afli tu toate, unde am fost eu şi de unde vin acum!“ - şi doctorul a îndeplinit de îndată dorința lui Iosif.

271

Iosif îi povesteşte doctorului cu care era împrietenit despre întâmplările sale.
Compătimirea inimoasă a doctorului şi propriile sale experiențe.
Mânia lui Iosif asupra lui Arhelau. Iosif este îmblânzit de către copilaş.

Când Iosif cu familia lui îşi spălaseră picioarele şi veniseră în camera de zi a doctorului, unde se aflau mai mulți bolnavi în îngrijire, s-a aşezat el atunci cu cei ai lui şi i-a povestit doctorului foarte pe scurt întâmplările principale ale refugierii sale şi motivul acesteia.
Când doctorul a auzit aceasta, a fost el atunci plin de mânie împotriva lui Irod şi încă mai mult însă împotriva fiului încă în viață Arhelau.
El l-a descris pe acest tiran ca fiind încă cu mult mai rău, decât cum a fost tatăl său.
Şi *Iosif* i-a spus: „Prietene, ceea ce tu mi-ai povestit acum despre Arhelau, am şi auzit eu deja în timpul călătoriei înspre acest loc.
„Dar uite, Domnul s-a şi îngrijit deja de mine în această direcție!
„Pentru că iată, eu trăiesc acum într-o casă liberă şi sunt asemenea unui cetățean al Romei şi nu am de aceea nimic de-a face cu tiranul!“
Şi *doctorul* a spus: „O prietene, uită-te aici la această casă a mea, şi aceasta a avut o imputernicire nelimitată imperială;
„dar de-abia nu de mult au venit tâlharii de tribut ai lui Arhelau, au rupt jos tăblița de pe uşă şi m-au pus sechestru foarte mârşav în ziua următoare.
„Un asemenea lucru poate să ți se întâmple şi ție; de aceea, fii neapărat atent!
„Pentru că eu îți spun: Acestui diavol de rege nu-i este nimic sfânt; ceea ce *el* nu jefuieşte, pe aceasta o jefuiesc atunci arendaşii lui mizeri şi cei mai mârşavi vameşi!“
Când *Iosif* a auzit aşa ceva de la doctor, a fost el însuşi atunci plin de mânie asupra lui Arhelau şi a spus:
„Aceasta s-o încerce numai acest tiran, şi eu îți spun, îi va merge de aceea rău!
„Pentru că eu am cuvântul guvernatorului, că Arhelau va fi tratat de îndată ca un trădător de țară, îndată ce el n-ar respecta privilegiul Romei!“
Şi *doctorul* a spus: „O frate, încrede-te tu neapărat mai mult în toate celelalte decât în asemenea privilegii;
„pentru că nici o vulpe nu se poate elibera la un tâlhar mai şiret din laț decât această bestie grecească!
„Uite, ce a făcut el în privința mea, când m-am plâns la un oficiu roman?
„El l-a învinuit de îndată pe avocatul lui de acționare pe cont propriu şi a poruncit să fie aruncat în temniță.
„Când însă am venit eu atunci cu o cerere de despăgubire la oficiu, am fost eu respins cu motivația:
„‘Deoarece oarecum regele nu este un participant la această fărădelege, de aceea el nici un este obligat de a despăgubi, ci numai singur făptaşul care a acționat pe cont propriu.
„‘La acesta nu s-a găsit însă nimic; deci, îl priveşte pe stăpân paguba ca la un furt obişnuit!’ - şi uite, cu aceasta am fost eu respins!

„Tăblița mi-a fost într-adevăr iarăşi pusă pe uşa de la întrarea în casă; dar pentru cât timp, acest lucru îl va ştii Arhelau cel mai bine!“

Când Iosif a auzit aşa ceva, a fost el atunci foarte supărat şi nu ştia, ce să spună el la acestea. *Copilaşul* a spus însă:

„O nu te înfuria din cauza celor neputincioşi; pentru că uite, mai este încă un Domn, care poate mai multe decât Roma!“ - Iosif a fost după aceea liniştit. Doctorul a făcut însă la aceasta ochi mari; pentru că el încă nu-L cunoştea pe copil.

272

Minunarea şi proorocia doctorului despre copilaşul înțelept.
Răspunsul copilaşului către Iosif.
Speranța în Mesia a doctorului şi corectarea acesteia prin copilaş.

După un timp de-abia a început *doctorul* iarăşi să vorbească şi i-a spus lui Iosif:

„Dar prietene şi frate! Pentru numele Domnului, ce fel de copil ai tu aici, în sfârşit, care vorbeşte aici deja aşa de înțelept ca un mare preot în templul Domnului, când el stă în fața sfintei sfintelor îmbrăcat în urim şi tumim?

„Cu adevărat, el vorbeşte numai puține cuvinte, şi ele mi-au pătruns prin măduvă şi picior!

„Tu mi-ai spus într-adevăr în relatarea ta, cum copilul a fost motivul refugierii tale în Egipt, şi mi-ai menționat superficial unele lucruri rare despre naşterea acestuia,

„din care lucruri eu presupun, că din acest copil va putea ieşi cu timpul un mare prooroc, când ar parcurge şcoala profetică a eseenilor.

„Dar aşa cum eu l-am auzit acum vorbind, el nici nu are nevoie de şcoala eseenilor;

„pentru că aşa este el chiar deja un prooroc de prima mărime, asemenea unui Samuel şi asemenea unui Elisei şi Isaia!“

Iosif a fost aici puțin încurcat şi nu ştia, ce fel de răspuns să-i dea el de îndată prietenului lui.

Atunci a venit *copilaşul* iarăşi la Iosif şi i-a spus:

„Lasă-l numai pe doctor în credința lui; pentru că şi el este chemat la împărăția lui Dumnezeu, dar prea mult el să nu afle dintr-o dată!“

Atunci când însă *doctorul* a auzit şi aceste cuvinte, a vorbit el foarte mirat:

„Da, da, frate Iosif, eu am vorbit bine către tine!

„Acesta este deja un prooroc, care ne va propovădui apropiatul Mesia, care ne este făgăduit;

„pentru că el ne-a vorbit acum totuşi despre împărăția lui Dumnezeu, la care şi eu aş fi chemat.

„Acum însă şi înțeleg, de ce acest mic Samuel te-a alintat mai înainte cu un Domn, care este mai puternic decât Roma.

„Da, atunci când va veni Mesia, atunci fireşte că îi va merge Romei, precum odată i s-a întâmplat oraşului Ierihon în timpul lui Iosua!“

Copilaşul a spus însă: „Oho, prietene, ce vorbeşti tu? Nu ştii tu oare, cum este scris: ‘Din Galileea nu vine nici un prooroc!’?

„Dacă însă aşa stau lucrurile, cine ar putea fi aşadar într-adevăr *Acela,* care vine din neamul lui David?

„Eu îți spun însă: Când va veni Mesia, atunci El nu va scoate nici o sabie din teacă împotriva Romei,

„ci El va lasă numai propovăduită împărăția Lui duhovnicească prin mesagerii Săi pe pământ!“ -

Aici a rămas *doctorul* stupefiat şi a spus după un timp: „Intr-adevăr, în Tine a cercetat Dumnezeu poporul Său!“

Şi Iosif i-a dat dreptate doctorului, n-a adăugat însă totuşi nici o explicație următoare.

273

Copilaşul face o probă de încredere cu bonavii doctorului şi vindecă o fetiță
bolnavă de artrită.

După această conversație a fugit însă copilaşul vioi prin cameră şi i-a întrebat pe bolnavi, care erau cuprinşi de tot felul de boli, ce i-ar durea, şi cum ar fi ajuns ei la asemenea suferințe.

Bolnavii au spus însă: „Tu băiețaş mic şi vioi, acest lucru l-am spus deja doctorului, care ne va vindeca apoi.

„Acum, în fața oaspeților n-ar fi într-adevăr la locul lui, ca noi să ne mărturisim păcatele noastre, care sunt aici cu siguranță cauza bolilor noastre trupeşti;

„de aceea mergi tu la doctor, acela îți va spune într-adevăr aceasta, dacă ți se cuvine ție!“

Copilaşul a zâmbit aici şi le-a spus bolnavilor:

„Nu Mi-ați face nici atunci cunoscut motivul bolilor voastre, dacă Eu v-aş putea ajuta foarte sigur?“

Şi *bolnavii* au spus: „O da, atunci desigur;

„dar pentru aceasta va trebui tu să mai înveți încă foarte multe lucruri! Va trece încă un timp însemnat, până ce vei deveni doctor."

Şi *copilaşul* a spus: „O absolut de loc, pentru că Eu sunt deja un doctor pe deplin învățat şi am ajuns aşa de departe, că pot să şi vindec instantaneu.

„Şi Eu vă spun vouă: Cine dintre voi vrea să Mi se încredinţeze mai întâi, acela să şi devină primul şi de îndată sănătos!"

Acolo a fost *o fetiță* la vârsta de doisprezece ani, *suferind de atrită,* aceasta a aflat satisfacție față de copil şi i-a spus:

„Atunci vino aşadar aici, tu doctor mic, eu vreau să mă las vindecată de tine!"

Aici a fugit *copilaşul* la fetiță şi i-a spus:

„Pentru că tu M-ai chemat prima, de aceea să şi fii tu mai întâi sănătoasă!

„Iată, Eu cunosc motivul bolii tale, el constă în aceea, care te-au zămislit;

„tu eşti însă fără păcat, de aceea iți spun:

„Scoală-te şi mergi liberă, şi aduți aminte de Mine!

„Dar cum nu-i vorbi nimănui, că *Eu* te-am vindecat!"

Şi uite, fetița de doispezece ani a fost de îndată sănătoasă, s-a sculat şi a mers liberă.

Deoarece au văzut însă aceasta ceilalți bolnavi, au cerut şi ei atunci să fie vindecați.

Dar copilaşul nu s-a dus la paturile lor, pentru că ei nu ceruseră aceasta mai înainte.

274

Minunarea doctorului şi recunoasşterea lui smerit-presimțitoare. Copilaşul îl linişteşte pe doctor şi îi face cunoscută cea mai bună metodă de vindecare (a Lui). Doctorul crede şi devine în multe locuri cunoscut prin vindecările sale. Iosif ia fetița vindecată în casa lui.

Atunci când însă doctorul a văzut această vindecare miraculoasă a fetiței pe care o declarase ca fiind pe deplin nevindecabilă, s-a şi pierdut el însă atunci de tot.

El şi-a pierdut răsuflarea de atâta minunare şi i-a spus lui Iosif:

„O frate, eu te rog, pleacă de aici;

„pentru că acum mi se face foarte frică în inimă!

„Pentru că iată, eu sunt un om păcătos, şi în copilul tău este evident o adiere a *Duhului lui Dumnezeu!*

„Cum poate însă un păcătos sărac să dăinuiască în fața Duhului atoatevăzător şi atotputernic a celui mai înalt?!"

Atunci a fugit *copilaşul* la doctor şi i-a spus:

„Omule! De ce devii tu acum aşadar neânțelept şi te temi de Mine?

„Ce rău ți-am făcut Eu într-adevăr, că ție îți este acum aşa de frică față de Mine?

„Eşti tu oare de părere că însănătoşirea fetiței a fost cumva o minune?

„Eu îți spun: Absolut de loc; pentru că încearcă tu numai, să-i tratezi şi pe ceilalți bolnavi prin acest fel, şi le va merge mai bine!

„Du-te la ei, *trezeşte* în ei credința, pune atunci mâinile pe ei, şi ei se vor însănătoşi în aceeaşi clipă!

„Dar mai întâi trebuie *tu însuți să crezi temeinic,* că îi poți ajuta astfel şi cu siguranță negreşit îi vei şi ajuta!"

Atunci când însă doctorul a auzit aceasta de la copli, a s-a decis el să cuprindă o credință tare, s-a dus atunci la cei bolnavi şi a procedat cu ei conform sfatului copilaşului.

Şi iată, toți bolnavii s-au făcut de îndată sănătoşi, i-au plătit doctorului onorarul acestuia, l-au lăudat şi l-au mărit pe Dumnezeu, că le-a dat oamenilor o asemenea putere!

Astfel a dispărut atunci însă în mod benefic şi partea miraculoasă a copilaşului din fața ochilor lumii.

Doctorul a ajuns însă prin aceasta la o faimă imensă de celebritate,

Şi mulți au venit atunci de prin toate locurile la el şi au aflat acolo însănătoşirea lor.

Deoarece fetița de doisprezece ani a văzut, că şi doctorul însănătoşea aşa de miraculos, a fost ea atunci de părerea că, copilul ar fi făcut aceasta prin intermediul doctorului, şi a lăudat după aceea şi înțelepciunea doctorului.

Copilaşul nu s-a plâns însă de acest fapt, pentru că El i-a dat doctorului tocmai de aceea o asemenea putere, ca să fie înlăturată bănuiala de la El.

Numai *Iosif* i-a vorbit fetiței: „Fetițo, ține minte că toată puterea vine de sus!

„Deoarece tu nu ai însă acum nici o ocupație, de aceea mergi în casa mea, şi tu să fii îngrijită!" - şi fetița s-a alăturat de îndată lui Iosif şi s-a dus atunci cu el.

275

Familia sfântă la învățătul Dumas. Iosif îi povesteşte acestuia întâmplările sale.

Copilaşul la copiii de şcoală.

Când Iosif s-a pus la drum după nişte sfătuiri private cu doctorul din pricina unor eventuale lucrări de dulgherie, l-a însoţit atunci doctorul până la cel mai apropiat prieten al său, care era acolo un învăţător de şcoală în Nazaret şi se numea Dumas.

Aici a plecat doctorul iarăşi acasă, Iosif s-a dus însă înăuntru la Dumas.

Acesta nu l-a recunoscut însă imediat; pentru că el s-a dezacomodat pe deplin de vechiul lui prieten.

Atunci l-a întrebat *Iosif,* dacă acesta deci într-adevăr şi în serios nu l-ar mai cunoaşte.

Dumas şi-a frecat însă fruntea şi a spus;

„Tu ai într-adevăr o asemănare accentuată cu un oarecare Iosif, care a avut aici în urmă cu trei ani bune cuviinţe din cauza unei anumite desfrânate din templu;

„acest de altfel foarte cuviincios bărbat a trebuit şi în acest timp să meargă la Betleem pentru descriere, şi acest lucru cu toate ale lui.

„Ceea ce s-a întâmplat atunci mai departe cu el, nu ştiu.

„Şi iată, cu acest bărbat mie foarte scump ai tu într-adevăr cea mai mare asemănare; dar *acela* nu eşti tu cu siguranţă?!"

Şi *Iosif* a spus: „Cum, dacă aş fi eu însă totuşi acelaşi, nu mi-ai da nici o muncă în domeniul dulgheritului?

„Pentru că uite, eu locuiesc acum iarăşi în vechea mea gospodărie ţărănească."

Când *Dumas* a auzit aceasta de la Iosif, a spus el atunci:

„Da, acum este limpede, tu eşti acela, tu eşti într-adevăr vechiul meu prieten şi frate Iosif!

„Dar *de unde* pentru numele lui Dumnezeu vii tu, aşadar, acum?"

Şi *Iosif* i-a spus: „Frate, dă-mi mai întâi o cârpă udă, ca eu să-mi curăţ picioarele de praf, căci atunci ai să afli tu totul, ce este aici necesar!"

Şi Dumas a lăsat să se aducă de îndată o cârpă udă şi o găleată cu apă, şi toată tovărăşia lui Iosif şi-a curăţat picioarele şi s-a dus atunci în casa de şcoală a lui Dumas.

Iosif i-a relatat aici foarte pe scurt întâmplările lui pe care le-a avut în decursul a acestor trei ani.

Intre timp însă s-a preocupat copilaşul de unii copii ai şcolii, care tocmai erau prezenţi aici şi învăţau să citească şi să scrie câte ceva.

Unul dintre copiii de şcoală a citit ceva cu voce tare înaintea copilaşului, făcea însă greşeli la aceasta.

La această întâmplare zâmbea copilaşul tot timpul şi îi corecta harnic greşelile cititorului.

Aceasta au remarcat acuşi toţi copiii şcolii şi ei l-au întrebat, *când* şi *unde* a învăţat Acesta aşadar aşa de bine să citească.

Şi *copilaşul* a spus: „O cu aceasta M-am născut astfel!"

Atunci au râs toţi copiii şi s-au dus şi i-au povestit toate acestea lui Dumas; şi acesta a fost după aceea atent la copil şi a început, să-l întrebe pe Iosif despre o asemenea capacitate a copilaşului.

276

Minunarea întrebătoare a lui Dumas din pricina copilului.
Răspunsul socratic-filozofico-înţelept al lui Iosif. Lauda filozofică a lui Dumas.
Cuvântarea copilaşului acordată lui Dumas despre prooroci şi filozofi.

Iosif însă, deoarece el vedea, cum Dumas se ostenea foarte mult, să afle aceasta, de unde copilaşul are o asemenea însuşire minunată, i-a spus acestuia:

„Frate, eu ştiu chiar încă foarte bine, că tu ai studiat înţelepciunea grecilor şi mi-ai rostit atunci foarte des propoziţiile înţeleptului Socrate.

„Şi acolo se spunea: Omul nu trebuie să înveţe nimic, ci numai duhul său trebuie să fie trezit, pe calea amintirii.

„Şi omul are atunci totul, ce are nevoie pentru întreaga veşnicie.

„Iată, aceasta mi-ai spus-o tu mie, ca un înţelept profesor al tinereţii, chiar foarte des.

„Acum uite, dacă o asemenea propoziţie de temelie a ta este cu siguranţă corectă, ce este atunci nevoie de mai mult?!

„Aici nu vezi tu în consecinţă nimic altceva decât o confirmare vie a propoziţiei tale socratice.

„În acest copil al meu a fost duhul trezit deja foarte devreme printr-un procedeu propriu în natura Acestuia, şi astfel şi are acest copil de om deja îndeajuns acum pentru veşnicie,

„şi noi nu mai trebuie să-i dăm de aceea nimic altceva, decât ce are El din Sine.

„Nu găseşti tu acest lucru aşa de corect, precum este de corect că unu cu unu fac doi?"

Aici s-a apucat *Dumas* de frunte şi a vorbit cu un anume patos:

„Da, aşa este; pentru că astfel am fost eu acela, care a adus o asemenea înţelepciune mai aproape de prostănacii evrei!

„Pe tine nu te consider însă cumva tot printre aceştia; pentru că tu tocmai eşti chiar aproape singurul, cu care am putut vorbi mai mut într-un mod bine înțeles despre Dumnezeiescul Socrate, Aristotel, Platon şi alții.

„Şi noi avem, ce-i drept, într-adevăr oameni foarte mari, precum sunt aici proorocii şi primii regi însemnați ai acestui popor;

„dar pentru lucrul practic nu se pot folosi ei aşa de bine ca bătrânii înțelepți ai grecilor.

„Pentru că *proorocii noştri* folosesc tot timpul o asemenea limbă pe care probabil ei înşişi au înțeles-o tot aşa de puțin precum noi acum.

„Dar cu totul altceva sunt în schimb *grecii antici;*

„aceştia vorbesc totuşi clar şi limpede, ceea ce vor ei, şi sunt astfel şi pentru oameni practici de cel mai mare folos.

„Aceasta provine însă desigur şi de la faptul, că ei erau asemenea mie învăţători ai poporului."

Iosif a zâmbit aici la această ocazie; pentru că el îl vedea încă cu totul neschimbat pe vechiul său admirator al grecilor, dar la aceasta însă şi pe vechiul lăudător de sine.

El i-a dat de aceea dreptate, pentru a nu atrage bănuiala asupra copilului său.

Dar *copilaşul* Insuşi a fugit la Dumas şi i-a spus:

„Dar prietene! Tu eşti încă foarte tulbure şi prost, dacă îi pui pe înțelepții evrei după filozofii grecilor;

„pentru că cei dintâi a vorbit *din Dumnezeu,* - aceştia au vorbit însă din lume.

„Şi deoarece eşti tu încă plin de duhul lumii şi gol de duhul lui Dumnezeu, de aceea înțelegi tu şi ceea ce este lumesc mai bine decât ceea ce este Dumnezeiesc!"

Aceasta i-a dat lui *Dumas* o lovitură imensă în coaste. El trebuia să joace rolul unui căscat învațat şi nu i-a spus lui Iosif nimic altceva, decât în latină : *„Dixit puer ille! Ergo autem intelligo eius ironiam quam acerbam. Dixi!"(*Nu-i rău spus din partea băiatului! Mie mi se pare însă bătaia lui de joc într-adevăr destul de aprigă!) - Apoi s-a depărtat el şi l-a lăsat baltă pe Iosif; acesta însă s-a şi dus mai departe.

277

Iosif se gândeşte să meargă acasă. Cuvântul deosebit de femeie al Mariei. Cel mai bun sfat al copilaşului şi reântoarcerea acasă a lui Iosif. Cearta cu slujitorii lui Arhelau. Deservirea bună a acestora prin Iosif.

Deoarece însă Iosif s-a depărtat de Dumas, i-a spus el companiei lui:

„ştiți voi ceva: Este de aşteptat, că noi vom găsi peste tot o astfel de primire, -

„de aceea nu vrem noi să ne ocupăm prea mult cu vizitele la prietenii, cunoscuții şi rudele noastre de odinoară;

„pentru că eu am văzut deja la Dumas, ce pot oamenii, dacă păşeşti numai cumva prea aproape de ei.

„Voia mea este de aceea, să ne ducem iarăşi acasă. - Ce spui tu, femeia mea credincioasă, la aceasta?"

Şi *Maria* a spus: „Iosife, tu iubitul meu soț, tu ştii doară, că eu nu am nici o voință în fața ta, fiindcă *voia ta* este tot timpul cea a *mea* şi aşa şi trebuie să fie după ordinea sfântă a Domnului;

„dar de acest lucru sunt eu într-adevăr de părere, ca noi, deoarece Domnul Insuşi păşeşte întruchipat în mijlocul nostru, să-L şi întrebăm în acest sens de un sfat!"

Şi *Iosif* a spus: „Maria, tu femeia mea fidelă, aici ai tu pe deplin dreptate;

„acest lucru vreau să-l şi fac de îndată, şi noi vom afla atunci exact, ce ar putea fi aici cel mai bine!"

Şi *copilaşul* a vorbit aici cu totul nechemat: „Chiar dacă ar fi deja peste tot bine, atunci ar fi totuşi mai bine, să fii acasă.

„Pentru că vedeți voi, timpul Meu este departe de a fi sosit; dacă Eu însă Mă duc numai în orice parte cu voi, atunci Eu totuşi nu pot însă să ascund astfel belşugul Meu Dumnezeiesc, ca acesta să nu fie simțit de cei care se află prin jur.

„De aceea este pentru Mine acum *cel mai bine acasă;* pentru că acolo iasă cel mai puțin în evidență, Ceea ce este acasă în Mine.

„Dacă tu, Iosif, vei avea în viitor oarecare umblări în scopul de a rezolva treburi, atunci pleacă tu numai afară cu ceilalți copii ai tăi;

„pe Mine lasă-Mă însă foarte bine acasă, căci aşa vei avea tu prin Mine cele mai puține neplăceri!"

Iosif s-a dus de aceea iarăşi acasă. şi când a ajuns el acolo, i-a şi găsit el deja spre nu puțina lui uimire pe cei patru fii ai săi lăsați în urmă certându-se foarte tare cu câțiva supraveghetori ai lui Arhelau.

Aceşti muscoi au mirosat imediat, că aici s-a mutat cineva;

de aceea au şi fost ei aşadar de îndată prezenți, pentru a a junge prin şantaj la tribut.

Deoarece însă fiii lui Iosif le-au arătat împuternicirea nelimitată a Romei de pe uşă, au devenit ei de aceea supărați şi vroiau s-o rupă de pe uşă.

Şi tocmai la această operațiune a venit Iosif şi a pus de îndată întrebarea către hoți, conform cărui drept ar face ei aceasta.

Aceştia au spus însă: „Noi suntem slujitori ai regelui şi facem aceasta conform dreptului regesc!"

Iosif a spus însă: „şi eu sunt un slujitor al lui Dumnezeu celui Atotputernic şi vă alung de aici după dreptul Aceluia!“ - Aici i-a cuprins pe tâlhari o frică imensă, şi ei au fugit în grabă de acolo. Casa a avut însă linişte după aceea din partea nelegiuiților de asemenea fel.

278

Pauză de miracole pe un timp doi ani a copilaşului. Sosirea lui Ionatan din Egipt.
Mare bucurie din această cauză în casa lui Iosif şi sfatul copilaşului către Ionatan.
Ionatan ca pescar la Marea Galileii.

Aşa s-au scurs doi ani, şi nu s-a mai întâmplat nimic deosebit în casa lui Iosif.

Cireniu a primit într-adevăr vestea despre mutarea lui Iosif, nu l-a putut însă totuşi vizita aici, pentru că el era tocmai în acest timp asaltat de afaceri statale din Roma.

Şi nu cu mult mai bine ia mers şi lui Corneliu;

fiindcă şi el primea de atâtea ori cele mai necesare afaceri, de câte ori el vroia să-şi ia o vacanță, pentru a-i vizita pe Salomea a lui şi pe prietenul Iosif.

A rânduit toate acestea deja Domnul astfel, ca copilaşul în Nazaret să poată creşte într-o cu atât mai mare neobservare.

Aşa a fost lumea şi în Nazaret într-o deplină necunoştință despre ființa copilului.

Numai acel doctor deja cunoscut atrăsese în consecința curelor sale miraculoase o atenție comună asupra sa.

Şi a devenit de-a dreptul o zicală, că se spunea către cei bolnavi:

„Dacă nu te vindecă Nazaretul, atunci nu te vindecă nici întreaga lume!“

Salomea era însă totuşi foarte tare ostenită, să-i slujească casei lui Iosif după posibilități, şi copilaşul se afla mult în casa lui Salomea.

După doi ani venise însă în sfârşit Ionatan din Egipt după Iosif şi l-a vizitat.

Şi *Iosif* avea o bucurie peste măsură de mare, că l-a revăzut pe prietenul său, şi copilaşul sălta de bucurie în jurul pescarului Său mare.

Când Ionatan locuise cu totul singur în jur de trei săptămâni în casa lui Iosif, deoarece toți ai săi muriseră în Egipt de o epidemie care s-a răspândit (friguri galbene),

atunci l-a rugat el pe Iosif, dacă el n-ar putea să-l ajute aici la Nazaret să înceapă o meserie de pescar.

Atunci s-a ridicat iarăşi încă o dată *copilaşul* şi i-a spus lui Ionatan:

„ştii tu, dragă Ionatan, aici sunt oamenii cel mai adesea răi şi foarte egoişti,

„aici nu se va putea face prea multe pentru tine! Dar mergi tu la Marea Galileii, care nu este tocmai departe de aici, acolo mai este pescuitul încă liber!

„Acolo vei găsi tu acuşi un loc bun şi vei primi tot timpul uşor cei mai buni peşti.

„Cu aceşti peşti vino atunci deseori la piață în Nazaret, şi tu vei afla o desfacere bună!“

Ionatan a urmat de îndată acest sfat, şi iată, el a găsit atunci numaidecât o văduvă, care avea o casă la Marea Galileii.

Şi această văduvă a aflat îndată o mare plăcere față de Ionatan, l-a luat în casa ei şi l-a şi cerut acuşi în căsătorie.

Şi astfel a fost atunci Ionatan din nou un pescar excepțional în Marea Galileii şi a făcut pretutindeni cele mai bune afaceri din cauza prețurilor de peşte foarte scăzute,

la care fapt era el tot timpul foarte intens ostenit, să-i aprovizioneze săptămânal pe Iosif şi pe Salomea cu cea mai bună măsură dintre cei mai aleşi peşti.

Şi această întâmplare a fost de doi ani încoace singura cea mai semnificativă, altceva nu s-a mai întâmplat însă nimic până atunci, ce ar fi fost demn de o menționare.

279

Copilul acum la vârsta de cinci ani se joacă la pârâu.
Cele douăsprezece gropițe şi cele douăsprezece vrăbii de argilă. Explicația imaginii.
Supărarea evreului fanatic, şi miracolul copilaşului.

Când copilul a fost pe deplin la vârsta de cinci ani şi câteva săptămâni peste, a mers El odată într-o zi de odihnă (sabat) la un pârâu, care curgea acolo nu departe de gospodăria țărănească a lui Iosif.

Era o zi destul de vioaie, şi mai mulți copii l-au condus pe micul şi sprintenul Iisus într- acolo;

pentru că toți copii vecinilor îl îndrăgeau tare pe Iisus, pentru că era tot timpul vioi şi ştia să rânduiască o grămadă de jocuri copilăreşti nevinovate.

Din acest motiv l-au urmat copii vecinilor şi de această dată foarte bucuroşi.

Când mica compania a ajuns la pârâu, i-a întrebat atunci copilaşul pe cei care se jucau împreună cu El, dacă ar fi într-adevăr voie, să te joci într-o zi de odihnă.

Copiii au spus însă: „Copii sub şase ani nu sunt sub lege, şi noi toţi suntem unul câte unul încă de-abia la vârsta de şase ani, de aceea putem noi într-adevăr să ne jucăm într-o zi de odihnă; pentru că părinţii noştri nu ne-au interzis aceasta niciodată.“

Şi *copilul Iisus* a spus apoi: „Bine aţi spus! Deci să ne jucăm un joc!

„Ca noi însă să nu-i facem totuşi nimănui un prilej de supărare, de aceea vă voi arăta numai Eu singur ceva foarte ciudat.

„Voi toţi însă trebuie să vă purtaţi la aceasta foarte liniştiţi!“

Apoi s-au aşezat ceilalţi copii pe pământul bogat în iarbă şi s-au purtat foarte liniştiţi şi tăcuţi ca un şoarece.

Copilaşul a luat însă un briceag şi a săpat pe calea bătătorită de lângă pârâu douăsprezece gropiţe mici şi rotunde şi le-a umplut atunci cu apă din pârâu.

Apoi a luat El argilă moale care se afla lângă pârâu şi a format de îndată douăsprezece păsări în înfăţişarea vrăbiilor şi a pus lângă fiecare gropiţă de apă o vrabie.

Când vrăbiile de argilă au fost astfel ordonate, i-a întrebat atunci copilaşul pe cei *împreună tovarăşi de joacă,* dacă ei ar ştii, ce înseamnă aceasta.

Şi aceştia au spus: „Ce altceva, decât ceea ce este aceasta? - Douăsprezece gropiţe pline cu apă şi pe lângă douăsprezece vrăbii de argilă!“

Copilaşul a spus însă: „Aceasta cu siguranţă; dar imaginea înseamnă şi cu totul altceva.

„Ascultaţi, Eu vreau să vi-o explic! Cele douăsprezece gropiţe reprezintă cele doăusprezece seminţii ale lui Israel.

„Apa curată din ele este cuvântul lui Dumnezeu, care este peste tot la fel;

„vrăbiile de argilă moarte îi închipuie pe oameni, cum sunt ei acum în general.

„Şi aceştia se află la apa vie a cuvântului lui Dumnezeu, dar pentru că ei sunt prea *lumeşti,* aşa ca aceste vrăbii, de aceea şi stau ei astfel, ca acestea aici, *morţi* la bazinele de viaţă, care sunt pline de viaţă;

„dar ei nu vor şi nu pot să dea atenţie acestora, pentru că ei sunt *morţi* prin *păcatele* lor.

„*De aceea* însă *vine Domnul Dumnezeu Savaot* acum şi îi va însufleţi iarăşi pe aceşti oameni morţi în cea mai mare strâmtorare, şi ei vor putea iarăşi să zboare către norii cerului.“

A observat însă acest joc de copii un evreu fanatic care trecea pe lângă şi care îl cunoştea pe Iosif. El a fugit de îndată în casă şi a făcut o mare gălăgie în faţa lui Iosif, de ce ar pângări el prin aceasta ziua de odihnă, că el le îngăduie copiilor săi să se joace în acest fel!

Iosif s-a dus însă imediat cu el la copii şi a făcut fireşte numai o gălăgie prefăcută, din pricina străinului.

Atunci a spus *copilaşul: „*şi aceasta este o mare strâmtorare! şi astfel vă dau Eu viaţa vouă vrăbiilor de argilă; şi acum zburaţi de aici!“

Şi deodată s-au ridicat vrăbiile de argilă şi au zburat de acolo. Din aceasta cauză i-a cuprins însă pe toţi o mirare înfierbântată, şi evreul fanatic n-a mai spus nimic după aceea. - şi aceasta a fost prima faptă miraculoasă a copilaşului, când El a fost la vârsta de cinci ani.

280

Imbulzeala de curioşi asupra miracolului. Copilaşul vecin prost-crescut şi neascultător este pedepsit de Iisus. Mai marele judecător vine să-l judece pe Iosif, este însă ameninţat de copilaş şi face dintr-o dată cale întoarsă.

Au venit însă la această ocazie încă şi mai mulţi evrei în acel loc, unde s-a înfăptuit minunea, şi ei îl întrebau foarte curioşi pe Iosif, ce s-a întâmplat aici.

Au venit însă la aceasta şi părinţii locuitori de pe aproape ai unui băiat foarte certăreţ, care era foarte răsfăţat de părinţii lui, fiind singurul copil.

Băieţaşul Iisus a mustrat deja adesea dorinţa de ceartă a acestui băiat de şapte ani, -

doar aceasta nu a ajutat tocmai mult; pentru că de atâtea ori cât se oferea o nouă posibilitate, el se certa atunci de îndată iarăşi şi distrugea de îndată o jucărie.

Acest băiat, care se afla şi de această dată în compania copiilor, a fost neastâmpărat imediat după această faptă miraculoasă, a luat o ramură de salcie şi a spus:

„Aceasta se plăteşte, fiindcă aceste vrăbii de argilă au zburat de aici;

„eu voi face de îndată cu această ramură să zboare şi apa de aici!“

După aceste cuvinte a început băiatul, care se numea Anas, să biciuie apa din gropiţe şi s-o arunce din gropiţe.

Atunci a pierdut *copilul Dumnezeiesc* răbdarea, şi el a vorbit într-un ton foarte serios:

„O tu omule revoltat, prost şi rău! Tu, un diavol de-abia îmbrăcat în carne, vrei să distrugi, ceea ce Eu am construit?!

„O tu nenorocitule, pe care pot să-L distrug cu cea mai neânsemnată suflare, tu vrei să Mă superi şi să Mi te împotriveşti tot timpul?!

„Iată, ca prostia ta şi răutatea ta să-ţi fie limede, de aceea uscă-te vreme de trei ani, asemenea ramurii, cu care ai alungat apa Mea!“

La aceste cuvinte ale copilului Dumnezeiesc a căzut băiatul rău de îndată jos şi s-a uscat aşa de tare, că la el nu se mai putea vedea nimic altceva decât piele şi oase

şi a fost aşa de slab, că nu mai putea sta în picioare şi mai puţin era în stare să meargă.

Atunci au luat părinţii cu inimă tristă copilul lor uscat şi l-au dus plângând în casa lor.

Acuşi după aceea au venit ei la Iosif în casă şi l-au pârât apoi din pricina unei asemenea fapte a copilaşului său la mai marele judecător

Şi acest lucru din acea cauză, pentru că Iosif nu le-a îngăduit, să pedepsească copilul lui Dumnezeiesc din pricina acestei fapte.

Când a venit mai marele judecător înspre ei, atunci i-a fugit *copilaşul* în întâmpinare şi l-a întrebat:

„De ce vii tu încoace? Vrei să Mă judeci?“

Şi *mai marele judecător* a spus: „Nu pe Tine, dar pe tatăl tău!“

Şi *copilaşul* a spus: „Intoarce-te repede înapoi, căci altfel va cădea judecata ta asupra *ta!“*

De aceasta s-a speriat însă mai marele preot aşa de tare, că el a făcut deodată cale întoarsă şi nu a vrut să mai audă nimic de această treabă.

Şi aceasta a fost a *doua* minune pe care o înfăptuise copilaşul în acelaşi timp.

281

Iosif ia copilul cu el la ţară. Micul Iisus este îmbrâncit într-un mod răuvoitor. Răsplata straşnică pentru băiatului de păstori.

Când în acest fel s-a rezolvat totul în casa lui Iosif, prin faptul că judecătorul suprem nu a mai ridicat nici o acuzaţie împotriva lui Iosif,

s-a întâmplat după opt zile, că Iosif a trebuit să plece într-un sat apropiat, pentru a vorbi acolo de o slujbă.

Aşa a vrut să meargă copilaşul cu Iosif , şi Iosif l-a luat cu mare bucurie.

Dar părinţii copilului uscat au prins o mare furie împotriva lui Iosif şi a copilului său.

Iosif trebuia însă, ca să ajungă în acel sat, să treacă pe lângă casa părinţiilor a acelui băiat.

Când Iosif a trecut pe lângă acea casă, a fost observat,

şi *vecinul înfuriat* a spus către un băiat foarte curajos, care de obicei păştea oile vecinului:

„Iată, acum vine dulgherul împreună cu băiatul său rău pe drum!

„Du-te şi fugi cu mare viteză pe acest drum!

„Şi atunci când vei ajunge în dreptul dulgherului şi a copilului său, intă cu cea mai mare putere în acesta, aşa ca el să rămână acolo mort!

„Atunci mă va putea acuza bătrânul şmecher, - şi eu îi voi arăta legea, că un copil sub doisprăzece ani nu este responsabil pentru faptele sale lumeşti!“

Când băiaul a auzit aceste lucruri de la stăpânul său şi faptul că acesta îi promise o răsplată bună, dacă îl omora pe acel băiat,

a fugit deodată acel băiat din odaie şi cu mare viteză în întâmpinarea lui Iosif

. În acea clipă însă a început să vorbească băiatul *Annas* care era uscat în pat spre tatăl său:

„O uită-te cât de repede fuge ciobanul în întâmpinarea morţii sale, şi ce tristeţe va aduce aceasta părinţiilor săi!

„O tattă, acest lucru nu trebuia să faci! Căci eu îţi spun acum, cum văd eu lucrurile: Iosif este drept, şi copilul său sfânt!“

După aceste cuvinte a tăcut băiatul uscat, şi tatăl său a început să se gândească la cuvintele acestuia.

Dar în acea clipă a ajuns băiatul cu mare viteză în dreptul copilaşului şi l-a împins cu mare forţă în umăr.

Copilaşul nu a picat însă, ci a început să vorbească cu o voce gravă spre acel băiat:

„Acest lucru ai făcut din cauza că ai vrut să fi răsplătit! Deci prin urmare, fiecare muncitor este demn de lucrarea sa, şi - cum este lucrarea aşa este şi răsplata!

„Lucrul tău a fost să Mă omori; deci, moartea îţi va fi răsplata!“

Aici s-a prăbuşit deodată băiatul şi a căzut pe jos, fiind mort.

Iosif s-a sperita însă foarte tare din această cauză; dar *copilaşul* a vorbit aşa: „Iosif nu îţi fie frică cu Mine; căci ceea ce s-a întâmplat aici cu acest băiat, acest lucru se va întâmpla cu întreaga lume, dacă ea vrea să ne lovească!“ - După aceste cuvinte a mers mai departe Iosif şi l-a lăsat pe băiatul cel mort în acel loc, după voinţa copilaşului.

282

Bunăcuviința lui Iosif. Vecinul rău a lui Iisus muțește.
Rugămintea din partea tătălui a acelui băiat și răspunsul copilașului.

Dar când Iosif a ajuns în sat, și s-a uitat mai atent la lucrarea, care trebuia s-o execute,
l-a ajuns din urmă în sat gălăgia, și aceasta mai ales din partea tatălui a acelui băiat uscat.
Şi aceasta i-a căutat de îndată pe *părinții băiatului mort* și a început să-i ațâțe împotriva lui Iosif .
Şi aceştia au fugit în mare grabă spre Iosif şi au început să zbiere:
„Du-te de aici, cu copilul tău groaznic, deoarece fiecare cuvânt rostit de El este un lucru înfăptuit!
„Deoarece copiii ar trebui să fie tot timpul o binecuvântare de sus;
„copilul tău însă a venit doar pentru blestemul nostru!
„Şi de aceea pleacă de aici, tu, care aduci atâta ghinion!"
Aici a început însă să vorbească *copilaşul:* „Dacă aşa stau lucrurile, ce sunteți voi atunci pentru Mine?!
„Nu ai spus tu, tatăl lui Annas, spre acel băiat, care păzeşte oile, ca să Mă omoare?
„Nu i-ai promis şi o răsplată bună, dacă Mă va omorî, deoarece ar fi sigur, pentru că este încă sub lege?
„Şi iată, aşa m-am gândit şi Eu, cu spiritul Meu trezit mai devreme:
„Eu nu sunt încă sub lege; de aceea am vrut ca Eu să-i dau acelui băiat răsplata sa binemeritată!
„Şi dacă tu, mă vei acuza pe Mine sau pe tatăl Iosif în fața judecătorului, atunci vom ştii şi noi să-ți explicăm legea!
„Iată, aşa am gândit Eu ca tine, şi am acționat ca atare! Cum poți de aceea să acuzi acționarea noastră după ideiile tale la noi?"
După aceste cuvinte ale copilaşului, s-a speriat enorm de tare tatăl băiatului uscat;
căci el a înțeles cât se poate de limpede, că acel copil ştia gândurile şi hotărârile secrete ale oamenilor,
şi prin aceasta trebuia ca El să fie ocolitz cu mare atenție.
Toți, cei care au făcut acea gălăgie mare au plecat de lângă Iosif şi copilul său.
Doar *tatăl copilului mort* a rămas în fața lui Iosif şi a plâns după copilul său, vorbind aceste cuvinte: „Să omori nu este o artă; dar să învii este una!
„De aceea să nu omoare nimeni, care nu poate să învie înapoi!"
Şi *copilaşul* a început să vorbească: „Acest lucru aş putea să-l fac dacă aş vrea; dar băiatul tău a fost rău, de aceea nu vreau!" - Tătăl însă a început să se roage de copil după aceste cuvinte. şi copilul a spus: „Mâine, dar astăzi nu!"

283

Sfatul lui lui Iosif către tatăl băiatului mort. Acordul de lucru a lui Iosif
și întoarcerea sa acasă. Copilaşul alină femeile, dar mai ales pe Salomei.
O făgăduință minunată pentru toții ceia, care o o voință bună.

Dar tatăl băiatului mort nu a vrut să plece de lângă copilaş, deoarece el a auzit că acesta, îl poate învia pe copilul său.
De aceea a vorbit *Iosif* către el: „Prietene, eu îți spun, nu fii insistent; căci copilul are ordinea Sa, după care acționează,
„şi tu nu vei rezolva absoltu nimic, dacă vei urla în continuare!
„Du-te însă şi ia-ți copilul în casă, pune-l la fel ca pe un bolnav pe un pat bun, şi mâine vor sta altfel lucrurile cu el!"
După aceste cuvinte l-a părăsit în sfârşit tatăl băiatului mort pe Iosif, şi a plecat ca să urmeze sfatul lui Iosif.
Doar după aceea a câştigat Iosif timp şi linişte şi a putut să termine acordul de lucru cu stăpânul construcției.
După aceasta a plecat Iosif înapoi acasă şi a început să le povestească Mariei, Eudokiei şi Salomeii, care i-au întâmpinat, ce lucru mari s-au întâmplat pe parcursul acelui drum scurt.
Toate trei s-au mirat de răuatea oameniilor.
Copilaşul a început să vorberască: „O, nu vă mirați din cauza răutății a oameniilor; căci dacă ați face aceasta, atunci ar fi cam mult de mirat în această lume!"
Aşa a început *Salomei* să vorbească spre Maria: „Dar tu, minunata mea soră! Este de neconceput;
„copilaşul dumnezeiesc trebuie să deschidă doar gura Sa sfântă, şi rosteşte doar cuvinte foarte înțelepte.
„Cât de mărețe şi cu vederea largă au fost iarăşi aceste cuvinte!
„O tu fericită mamă a unui astfel de copilaş!
„Şi *copilaşul* a vorbit aceste cuvinte: „şi tu, fericită Salomei, care a cumpărat o casă pentru Domnul său
„şi eşti acum martoră, cum El trăieşte într-adevăr în această casă!
„Ce diferență este oare între aceea, care m-a purtat pentru scurt timp în trupul ei,

„şi între femeia casei Mele, care mă adăposteşte sub acoperişul ei?
„Dar dacă o mamă poartă un copil în pântece, ce face ea oare, ca acesta să devină viu, să crească şi să se nască în această lume?
„Nu sunt toate acestea lucrările Domnului, unde voinţa omului nu poate înfăptui nimic?
„Dar dacă cineva primeşte în casa sa un copil şi îi dă o casă, îl îngrijeşte şi îi dă de măncare pe veci, spune, nu este acest lucru mai mult?!
„Intr-adevăr, Eu îţi spun: Care vor face ca tine pe viitor, şi Mă *vor primi în inimile lor spiritual*, aceia vor fi la fel ca *mama Mea,* ca fraţii Mei şi ca surorile Mele!“
Aceste cuvinte şi-au reţinut toţi adânc în inimă şi au mers după aceea în linişte şi gândindu-se în casă.

284

Băiatul de păstori mort este iarăşi înviat, şi frica lui faţă de copilaşul sfânt.
Tatăl acestuia îl învaţă ceva mai bun şi dă despre Iosif şi copilaş o mărturie adevărată. Dragostea copilaşului.

În ziua următoare însă tocmai în aceeaşi perioadă de timp, când băiatul a îmbulzit copilaşul, a fost el iarăşi viu în pat, s-a sculat şi a întrebat ca unul trezit dintr-un vis, ce ar fi, şi cum ar fi ajuns el de aceea în acest pat.
Şi tatăl lui i-a făcut totul cunoscut a ceea ce se întâmplase atunci, şi cum ajunsese el acolo.
Atunci a fost *băiatul* plin de frică şi a spus: „O tată, acesta este un copil îngrozitor;
„de această părere să fie chiar fiecare om, căruia îi este scumpă viaţa lui!
„O trimite-mă departe de aici la o slujbă, ca eu nu cumva să mă mai lovesc vreodată de copilul îngrozitor pe undeva la o ocazie neprielnică;
„pentru că atunci ar putea el să mă omoare iarăşi într-o sclipire!
„Dar la domnul slujitorilor de dinainte nu mă mai duc iarăşi; pentru că acela m-a dus spre rău!“
Tatăl a spus însă: „Fiul meu, eu îi mulţumesc lui Dumnezeu, că te am acum iarăşi!
„De aceea să nu mai mergi tu în nici o slujbă,
„ci eu te voi reţine la mine, atâta timp cât voi trăi!
„De copilul lui Iosif nu trebuie noi însă să ne înspăimântăm aşa de tare, precum eşti tu de părere;
„pentru că uite, tocmai acest copil ţi-a redat evident iarăşi viaţa la timpul prezis.
„Dacă însă aşa stau lucrurile, cum să fie atunci copilul lui Iosif chiar aşa de îngrozitor, precum tu îţi imaginezi?
„Iată, fiul meu, cine omoară şi nu poate iarăşi să învie, acela este îngrozitor;
„dar cine poate aici omorî fără sânge şi să învie atunci iarăşi, acela nu este aşa de îngrozitor, precum tu crezi despre el.
„Noi vrem însă acum să facem ceva mai bun! Să mergem vrem noi şi vrem acolo să-i mulţumim dulgherului pentru trezirea la viaţă a ta!
„Pentru că acest lucru îl ştiu deja de mult timp, că dulgherul este un om foarte drept şi cu frică de Dumnezeu.“
La această cuvântare a tatălui a alungat el atunci frica sa şi s-a dus cu acesta la Iosif.
Acesta însă i-a întâmpinat deja în sat cu cei patru cei mai vârstnici fii ai săi şi cu copilaşul, care şi El mergea iarăşi cu Iosif în sat.
Când băiatul a văzut copilaşul, a fost el atunci foarte slab;
pentru că el era de părerea, că trebuie acum iarăşi să moară.
Copilaşul a venit însă El însuşi de îndată la băiatul temător şi i-a spus:
„Joras, nu te teme de Mine; pentru că Eu te iubesc mai mult decât întreaga lume!
„Dacă nu Te-aş iubi aşa de tare, atunci tu n-ai fi recăpătat iarăşi viaţa.
„Pentru că iată, *dragostea Mea este viaţa ta în veci!“*
Când băiatul a auzit copilaşul vorbind astfel, a fost el atunci acuşi mai bine dispus şi a rămas atunci întreaga zi şi s-a jucat cu copilaşul.
Şi copilaşul i-a şi arătat atunci băiatului o grămadă de jocuri foarte ingenioase, la care băiatul a avut o foarte mare bucurie.

285

Verdictul greşit al judecătorului satului asupra lui Iisus. Răspunsul curajos al lui Iosif.
Martorii mincinoşi. Iosif îi acordă lui Iisus o mustrare. Verdictul veşnicului judecător.
Greşeala lui Iosif şi dojana copilaşului.

Când însă Iosif a venit în sat la lucru cu cei patru fii ai lui în ziua următoare şi copilaşul împreună cu el,
a venit atunci *un judecător al satului* la el şi i-a spus:
„Ascultă, tu dulgherule! Aceasta nu este lăudabil, că tu iei totdeauna băieţaşul tău cu tine;

„pentru că în primul rând are el o miasmă otrăvitoare, şi în al doilea rând copiii pe care îi atinge, se îmbolnăvesc acuşi,
„ sau ei mor acuşi, sau ei devin acuşi orbi sau surzi!“
Când *Iosif* a auzit o asemenea minciună, a pus el atunci securea la o parte şi i-a spus judecătorului:
„Adu încoace martorii, care au suferit o asemenea nenorocire prin foarte nevinovatul băiețaş al meu Iisus,
„şi eu vreau să merg cu ei în templu şi vreau să clarific treaba cu ei înaintea marelui preot al lui Dumnezeu!“
Acest judecător a fost însă mituit de tatăl băiatului care s-a uscat
şi căuta de aceea un mijloc, să-l suspecteze pe băiatul lui Iosif aşa de mult pe cât era posibil.
Judecătorul a trecut însă peste această cuvântare a lui Iosif şi a adus în scurt timp laolaltă în sat o grămadă de copii foarte îngrozitor de infirmi şi i-a dus atunci la Iosif.
Şi când a ajuns el aici, i-a vorbit el atunci: „Uită-te numai o dată aici! Toate acestea le datorăm copilului tău otrăvitor!
„Iată, aceşti copii au vizitat adeseori copilul tău şi s-au jucat cu el;
„şi iată, acestea sunt roadele minunate ale acestui fapt! Scuteşte de aceea satul nostru, şi reține cu toate acestea ciuma ta acasă!“
Când *Iosif* a auzit aşa ceva de la judecător, a fost el atunci supărat, a luat copilaşul la o parte, i-a vorbit Lui ca în conştiință şi a spus:
„Pentru ce faci tu totuşi asemenea lucruri? Iată, aceştia totuşi suferă din această cauză şi ne urăsc şi ne urmăresc de aceea!“
Copilaşul i-a spus însă dimpotrivă lui Iosif: „Aceste cuvinte pe care le-ai rostit acum, nu sunt din Mine, ci din tine;
„pentru că tu ai vorbit acum cuvintele judecătorului, care este un mincinos, şi nu *cuvintele Mele,* care sunt *veşnic adevărate!*
„Eu vreau însă totuşi să tac față de tine şi nu vreau să-ți dau nici o mustrare pentru cuvântarea ta împrumutată;
„dar acest judecător mituit să primească din cauza unei asemenea acuzații dojana lui dreaptă!“
Şi numaidecât a fost *judecătorul de tot orb.* Toți însă, care erau cu judecătorul, s-au îngrozit foarte imens de o asemenea faptă.
Mulți dintre aceştia au devenit pe deplin zăpăciți şi urlau:
„Se fugim numai în grabă de aici! Pentru că fiecare cuvânt din gura acestui copil este o faptă îndeplinită!“
Deoarece însă şi Iosif a văzut acum, că judecătorul a orbit şi îi va face din această cauză desigur multe necazuri,
atunci s-a aprins el însuşi asupra copilaşului, l-a prins puțin de ureche şi l-a tras, pentru a-L pedepsi astfel, din pricina oamenilor.
Copilaşul a fost însă prin aceasta emoționat şi a vorbit foarte serios către Iosif:
„Să-ți fie îndeajuns, că ei caută şi totuşi nu găsesc, ceea ce caută ei!
„Tu însă n-ai procedat de această dată înțelept! - Nu ştii tu oare, că *Eu sunt al tău?!*
„De ce vrei tu însă să Mă întristezi, deoarece Eu sunt al tău? O nu Mă mai întrista de acum încolo, deoarece Eu sunt al tău!“
Iosif a văzut însă acuşi greşeala lui, a luat copilaşul şi l-a alintat. - Toți cei care stăteau în jur s-au împrăştiat însă acuşi din pricina prea marei frici față de copil.

286

Invățătorul Pira Zaheu îşi doreşte copilul miraculos în şcoala lui din însetare de glorie.
Iosif îl sfătuieşte pe învățător să facă o încercare.
Iisus îl ruşinează pe învățătorul fățarnic.

După un timp de aproximativ trei luni pline, când Iosif fusese gata cu lucrul în sat, a venit un anume *Pira Zaheu* din oraş la Iosif la o vizită şi a şi făcut acolo pentru prima oară cunoştință personală cu copilul, despre care el a auzit deja unele lucruri.
El venise însă în secret aşa de fapt din pricina copilului.
Pentru că acest Pira Zaheu fusese în oraş un profesor de mâna a doua şi avea puțin de lucru şi considera însă totuşi foarte mare înțelepciunea sa proprie.
De ce venise el însă aşadar în secret din cauza copilaşului la Iosif?
Pentru că el se gândea: ‘Acesta trebuie să fie un băiat foarte talentat;
‘pe acesta vreau eu să-l aduc la mine la şcoală, ca atunci prin progresele rapide ale acestuia să fie cunoscută şcoala mea mai mult decât cea a rivalului meu!’
El se ocupa de aceea mai ales cu băiatul Iisus, l-a întrebat despre unele lucruri şi primea totdeauna răspunsul cel mai concludent, despre care lucru el se minuna foarte tare.
Când el îl examinase astfel pe băiețel, s-a adresat el (*Pira Zaheu)* atunci lui Iosif şi i-a spus:

„Frate, cel mic are pentru vârsta sa chiar o minte ieşită din comun. Intr-adevăr adevărat, aici ai tu un băieţaş foarte deştept;
„este numai păcat, că el nu poate încă să citească şi să scrie literele!
„Nu vrei tu în sfârşit să-l dai în şcoala mea, ca el să înveţe la mine literele să le scrie şi să le citească?
„Şi eu vreau atunci să-l mai învăţ toate celelalte ştiinţe, ca el să înveţe să-i salute pe cei mai bătrâni şi să-i cinstească ca pe bunici şi părinţi;
„şi ştii tu, că el va şi învăţa să iubească tovarăşii lui de joacă, cu care el s-ar fi purtat deja adesea foarte nemilostiv,
„şi să înveţe în sfârşit şi legea lui Moise, să recunoască istoria poporului lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu în prooroci!"
Şi *Iosif* i-a spus învăţătorului: „Bine, prietenul şi fratele meu! Dar înainte ca tu să-l iei încă pe acest băiat al meu la tine la şcoală, fă aici în faţa a mai multor martori, care sunt astăzi la mine, o mică încercare!
„Rosteşte-I toate literele şi explicăi-le limpede; atunci examinează-L,
„şi tu vei putea atunci cel mai sigur aprecia din ceea, ce băiatul va fi ţinut minte, cum este aici alcătuit talentul Său!"
Şi învăţătorul a făcut aceasta de îndată. El i-a rostit limpede băiatului literele de la alfa până la omega şi a şi explicat semnele, aşa de bine pe cât i-a fost numai posibil.
Iisus s-a uitat însă cu ochi mari la învăţător şi spuse către el, atunci când acesta l-a întrebat după aceea:
„O tu învăţător făţarnic! Cum vrei tu să-i înveţi pe elevi beta, care tu n-ai recunoscut alfa încă niciodată conform sensului acestuia?!
„Explică-Mi conform adevăratei înţelepciuni ce este alfa, şi Eu vreau atunci să te cred, ceea ce tu vei spune despre beta!
„Ca tu să afli însă acum, că Eu nu am nevoie, să învăţ de la tine literele şi alcătuirea lor şi semnificaţia lor, de aceea vreau Eu să-ţi explic *ţie aceasta* şi să arăt adevărata însemnătate a literelor!"
Aici a început micul Iisus să-i explice învăţătorului foarte stupefiat capitol cu capitol întregul alfabet şi l-a şi întrebat harnic pe lângă, dacă el a înţeles aceasta.
Fiecare răspuns al învăţătorului a ieşit însă aşa de prost şi foarte incomplet, că din această cauză toţi cei prezenţi au izbucnit într-un râset intens.
Deoarece însă *învăţătorul* descoperise o asemenea înţelepciune remarcabilă în copil, şi cum a ajuns el aici de ruşine, s-a sculat el atunci în picioare şi le-a spus celor prezenţi:
„O vai de mine săracul! Eu am devenit acum foarte confuz! Mie însumi mi-am pricinuit ruşine, batjocoră şi pagubă de aceea, că eu vrusesem să-l aduc pe acest băieţaş în şcoala mea.
„O frate Iosif, ridică-l pe băiat de la mine; pentru că eu nu mai pot suferi asprimea chipului Său şi ceea ce este străpungător a cuvântării Sale!
„Adevărat, acest băieţaş nu este unul pământean! El de bună seamă trebuie să înţeleagă să îmblânzească chiar foc şi apă la înţelepciunea Lui!
„Eu vreau să fiu un nebun întotdeauna, dacă el n-a fost născut cu mult înainte de facerea lumii! Iehova va ştii, ce fel de trup de mamă l-a purtat, şi care sân l-a hrănit!
„Vai mie! Eu sunt deja un nebun, eu am venit în căutare să atrag un elev, şi iată, eu am găsit un învăţător, la a cărui duh eu nu sunt niciodată în stare să năzui! O simţiţi ruşinea, prieteni, cu mine! Un moşneag a fost făcut de râs de către un băieţaş, - aceasta este chiar moartea mea!
„De aceea, o Iosife, ridică băieţaşul la o parte de la mine; pentru că el trebuie să fie ceva imens, ori acel *unic Dumnezeu* sau *un înger!"*
Toţi cei prezenţi au început însă acum, să-l alinte pe învăţător; pentru că el trezea compătimirea lor din cauza marii sale strâmtorări.

287

Iisus îi dă lui Pira Zaheu o rază de lumină despre misiunea lui.
Efectul de însănătoşire şi cercetarea lui Pira Zaheu.
Iisus ca 'profesor de istorie naturală': „Unde este sus şi unde este jos?"

Când însă *Iisus* a auzit o asemenea plingere de la Pira Zaheu, a zâmbit El numai şi a spus:
„Acum să poarte nebuniile tale rezultatul, şi să fie văzători, cei care erau cu inima oarbă!
„Şi astfel ascultă aşadar tu, nechibzuitule, tu care îl porţi pe Dumas ca pe o bârnă în ochiul tău!
„Iată, *Eu vin de sus,* ca să-i blestem pe oameni după lumea din ei,
„dar după aceea după strigarea, ce este sus, după însărcinarea Aceluia, care este în Mine, peste Mine şi peste voi,
„care M-a trimis de aceea din Sine în Mine, ca voi să fiţi mântuiţi !"

După această cuvântare a copilului Iisus s-au însănătoşit toţi în toată împrejurimea, care zăceau acolo din cauza unei oarecare infirmităţi.
Astfel au şi fost toţi izbăviţi, ale cărui părţi lumeşti au fost lovite pe ici pe colo de blestemul micului Iisus, în afară de băiatul uscat.
Acesta trebuia din cauza tatălui său să trăiască cei trei ani de dinainte hotărâţi sub blestemul băieţaşului.
Pira Zaheu s-a ridicat însă şi s-a dus cu Iosif afară în aer liber şi i-a spus acolo:
„Frate, noi suntem acum în aer liber şi nimeni nu ne ascultă.
„Eu te rog de aceea, dragă frate, ca tu să-mi faci cunoscut, de ce fel de natură este băiatul;
„pentru că acesta nu este, cum am observat eu deja, absolut de loc un copil natural!"
Iosif i-a spus însă lui Pira Zaheu: „Prietene, uite, dacă eu aş fi vrut să vorbesc despre natura băieţaşului meu, atunci nu aş fi gata în multe zile de acum încolo;
„la aceasta însă nu-mi permite copilul nici mie, să stau de vorbă despre secrete, când mi-ar place mie.
„Iată, acolo vine însă tocmai băieţaşul încoace la noi!
„Cuprinde curaj şi dragoste pantru El, şi El îţi va face totul cunoscut, ce îţi este vindecător!"
Şi *învăţătorul* a cuprins acuşi curaj şi dragoste faţă de El. şi când a fost El pe deplin la învăţător, l-a întrebat el atunci pe băieţaş, spunând:
„Tu băieţaşul meu minunat şi cel mai drag inimii mele!"
Şi *băieţaşul* a zâmbit şi a spus: „ştii tu, omule învăţat, unde este *sus* şi unde este *jos?*
„Pentru că uite, pământul este rotund ca un glob, şi împrejur locuiesc oameni şi făpturi.
„Unii locuiesc scolo *jos,* şi unii *sus.* şi pământul se învârte zilnic în jurul mijlocului lui, şi tu eşti dus zilnic în jur de patru mii de mile; spune, când eşti tu *sus* şi când *jos?"*
Aici a făcut învăţătorul o mină foarte stupefiată despre asemenea lucruri nemaiauzite şi nu ştia, ce să spună el la acestea.
Băieţaşul a râs însă de faţa prostănacă a lui Pira Zaheu şi i-a spus:
„O tu învăţatule! Ce vrei tu aşadar să înveţi atunci pe alţii, dacă nu ştii, că numai *lumina* dă aici decizia?
„Unde este *lumină* - acolo este sus; unde este însă *noapte* - acolo este *jos!*
„La tine şi este însă încă noapte, de aceea eşti *tu jos.* Eu însă am fot totdeauna *situat deasupra* la lumină; de aceea vei putea tu să înţelegi natura Mea de lumină în noaptea ta intr-adevăr tot aşa de puţin, precum cât de puţin ne pot vedea acum persoanele noastre de la antipod, care au acum noapte." - Apoi a fugit copilaşul de acolo.
Pira Zaheu i-a spus după aceea lui Iosif: „Acum avem problema! - Acum ştiu aşa de mult ca înainte. - Cuvântare ciudată a băiatului! Lasă-mă acum singur, eu vreau să reflectez asupra acestor lucruri !" şi Iosif l-a lăsat pe învăţător singur în grădină.

288

Gândurile învăţătorului despre băiat. Iisus îl avertizează pe învăţător.
Iisus, o lumină a păgânilor şi o judecată a evreilor!
Invăţătorul o ia la fugă.

O oră întreagă s-a gândit *Pira Zaheu* la cuvintele copilaşului, n-a găsit însă niciunde un motiv.
„Ce să fie aşadar acest băiat?" a vorbit el deseori în sine.
„Este el cumva chiar Ilie, care va veni încă o dată?
„Sau este el *Samuel* sau vreun oarecare alt prooroc mare reânviat?
„El s-a născut în Betleem, şi de acolo nu vine nici un prooroc!
„Intr-adevăr însă se spune că va veni de acolo *Mesia!*
„Este cumva acest băiat chiar însuşi Mesia?
„Din seminţia lui David se spune că este El! Iosif se pare că este totuşi un descendent adevărat al lui David,
„fireşte fără o dovadă credibilă şi de nezdruncinat.
„Treaba are după aparenţe multe în sine;
„dar cine poate crede şi accepta aceasta ca evident plauzibil fără o dovadă istorică?
„Şi totuşi eşti aproape nevoit, să crezi aceasta astfel.
„Dar împuterncirea nelilmitată romană se pronunţă iarăşi cu totul împotrivă;
„pentru că Mesia va trebui totuşi să fie un cel mai crunt duşman al romanilor!
„Cum însă va putea fi aceasta într-adevăr la o asemenea prietenie cu romanii, care l-au făcut un cetăţean de-al lor?
„Astfel poate el într-adevăr cu timpul să devină un mare conducător de oşti al Romei, un Mesia al păgânilor;
„pentru noi însă o sabie cu două tăişuri, care ne va distruge din temelie!
„Dacă eu le-aş spune aceasta marilor preoţi, cu adevărat, aceasta mi-ar putea aduce mari avantaje!"
Aici a venit *copilaşul* cu Iacov iarăşi în grădină, s-a dus la învăţător şi i-a spus:
„Pira Zaheu! Lasă să-ţi treacă ţie cheful, de a Mă mărturisi înainte de vreme la marii preoţi;

„pentru că, altfel, să te ajungă deja moartea la al treilea pas de aici!
„Puterea Mea ai încercat-o; de aceea lasă să-ţi fie aceasta o bună cuvântare de avertisment!
„Ceea ce ai vorbit tu însă despre un Mesia pentru păgâni, cu tine însuţi, aceasta să aibă o adeverire;
„pentru astfel să şi fie: *o lumină păgânilor* şi *o judecată evreilor* şi tuturor copiilor lui Israel!"
Aici a fost *învăţătorul* supărat şi a spus: „Dacă astfel stau lucrurile, atunci pleacă de la noi şi du-te la păgâni!"
Copilaşul a spus însă: „Eu sunt un Domn şi fac, ce vreau Eu; şi tu nu eşti unul, care ar avea *aici* ceva de poruncit!
„De aceea, taci tu şi pleacă de aici, căci altfel Mă vei obliga încă, să te pedepsesc!"
Când Pira Zaheu a auzit aşa ceva de la copilaş, s-a ridicat el atunci repede şi a fugit de acolo în oraş.
Şi Iosif s-a scăpat prin aceasta de un oaspete supărător şi s-a dus atunci iarăşi la treaba lui.

289

Atmosfera plăcută în casa lui Iosif, unde vecinilor şi copiilor acestora le place bine să se afle.
Copiii pe balcon. Zenon îşi frânge gâtul. Trezirea la viaţă a mortului.
Mărturia lui Zenon despre Iisus. Mustrarea lui Iisus acordată lui Zenon.

După un timp însă i-a atras totuşi iarăşi dragostea copiilor vecinilor să meargă la Iosif, precum şi pe părinţii acestora, -
şi aceasta mai ales în ziua înaintea sabatului (vinerea), în care, mai ales după amiaza, se lucra puţin sau nimic.
Intr-o asemenea zi de dinaintea sabatului au venit acolo mai mulţi vecini cu copiii lor.
Fetele găseau cea mai drăgălaşă companie la cele cinci fete cireniene, care erau foarte prietenoase, frumoase şi harnice şi deţineau în toate lucrurile multă cunoaştere.
Băieţilor le-a fost însă oricum dragul şi vioiul Iisus mai presus de toate;
pentru că în primul rând le arăta El multe jocuri foarte înţelepte, care îi înveselea acolo foarte pe băieţi;
şi în al doilea rând le povestea El deseori istorisiri aşa de emoţionante ca pilde, că, copiii mici erau la aceasta pe deplin ochi şi urechi.
De această dată însă, deoarece în consecinţa unei ploi de dinainte de furtună pământul era puţin umed, a fost balconul (pod al casei fără acoperiş şi înprejmuit cu balustradă) ales spre loc de joacă.
O durată de timp s-a desfăşurat totul în destul de multă linişte; pentru că atunci a povestit micul Iisus mai multe dintre istorisirile Sale palpitante.
Dar mai mult spre seară a fost totul mai vioi pe balcon; pentru că atunci a rânduit Iisus un mic joc de zaruri, şi acolo se sărea adesea în sus de bucurie.
Între cei doisprezece băieţi prezenţi se afla însă şi un anume *Zenon;* acesta era unul dintre cei de frunte care pariau şi vroia coducătorilor săi să le ia prin câştig prin tot felul de îndrăzneli periculoase bănuţii lor de economie aduşi cu ei.
O asemenea îndrăzneală a pus el şi aici în practică, şi aceasta consta în faptul, că el punea la pariu unsprezece bănuţi, şi anume *impotriva* voii Domnului Iisus,
şi anume pe faptul, că el ar putea să mergă de trei ori împrejurul balustradei de la balcon, fără să-şi piardă echilibrul.
Dacă el mergea de trei ori împrejur într-un mod norocos, atunci trebuiau ceilalţi unsprezece copii care se uitau să-i mai pună la cei unsprezece bănuţi încă unsprezece;
dacă el pierdea însă echilibrul şi cădea, atunci pierdea el cei unsprezece bănuţi ai lui.
Ceilalţi băieţi au făcut aceasta, şi Zenon a săltat de îndată pe balustradă, simţise imediat o mică ameţeală, îşi pierduse echilibrul, căzuse de îndată jos pe pământ, îşi frânsese gâtul şi şi fusese astfel mort pe loc.
Atunci fugiră părinţii băiatului mort plin de durere şi de furie sus pe balcon, l-au apucat pe Iisus şi vroiau să-L lovească.
Iisus s-a smuls însă de la ei, a fugit jos la băiatul mort şi a strigat acolo cu voce tare:
„Zenon! Scoală-te şi mărturiseşte despre mine faţă de părinţii tăi orbi, dacă Eu te-am aruncat jos şi te-am omorât?!"
Aici s-a ridicat de îndată *băiatul mort* şi a spus:
„O Doamne! Tu nu m-ai aruncat absolut de loc jos şi nu m-ai omorât,
„ci la aceasta a fost de vină lăcomia mea de câştig şi graba mea de ocară!
„Deoarece m-a omorât însă un asemenea păcat al meu, ai venit Tu, o Doamne, într-adevăr la mine şi mi-ai dat iarăşi viaţa."
Când părinţii lui Zenon au auzit o asemenea mărturie, au îngenunchiat ei de îndată în faţa lui Iisus şi se rugau la puterea lui Dumnezeu în copilul Iisus.
Iisus i-a spus însă lui Zenon: „Să fie însă aceasta o învăţare de minte pentru tine şi reţine-te în viitor de la asemenea jocuri, care poartă moartea în sine, şi ia în consideraţie, cum Eu te-am sfătuit să nu faci aceasta!"
Părinţii lui Zenon au plâns din mare simţământ de mulţumire şi s-au dus atunci acasă.

(De altfel a fost aceasta o aluzie profetică la viitorul Iuda Iscarioteanul, cum este aceasta uşor de recunoscut.)

290

Vecinii caută sfatul lui Iosif ca prieten al lui Corneliu. Iisus îl avertizează pe Iosif de neatenție.
Privire aruncată în guvernarea dumnezeiească a lumii: Aşa cum este
poporul, - aşa este guvernarea lui! Iisus arată, *cine* este Domnul!

O altă dată, tocmai iarăşi într-o zi de dinaintea sabatului, au venit mai mulți vecini iarăşi la Iosif cu copiii lor, pentru a se sfătui acolo cu el despre unele treburi care îi înstrâmtora pe ei;

pentru că aceşti vecini ştiau, că Iosif avea foarte bune relații cu guvernatorul.

În acest timp însă a primit Iosif şi o scrisoare la le Tir, şi anume de la Corneliu, care vroia să se intereseze, de îndată ce ajungea el de la Roma iarăşi la Tir, de starea lui Iosif şi mai ales despre micul Iisus.

Despre această scrisoare nu ştiau însă nimic vecinii,

precum nu ştiau nici faptul că Iosif ar fi un mare prieten al guvernatorului Cireniu.

Atunci a vrut Iosif să arate scrisoarea şi vroia să le pricinuiască vecinilor prin aceasta o alintare sigură,

deoarece el vroia să le arate astfel, cum el se va folosi eficient pentru ei împotriva regelui împrumutat la guvernatorul însuşi,

şi acest lucru cu atât mai sigur cu cel mai bun succes de aceea, că Eudokia precum cele cinci slujitoare aparțineau pe deplin lui Cireniu.

Atunci a vorbit însă *copilaşul* repede către Iosif şi a spus foarte vehement:

„Iosife, Iosife, nu fă aceasta vreodată, pentru că *Eu* sunt Domnul!

„Dacă vei arăta tu scrisoarea, atunci voi lovi Eu pământul; pentru că Eu sunt Domnul şi peste Roma, şi nu Cireniu, şi nu Cezarul August!

„Eu îți spun: Dacă ar fi poporul mai bun decât regele împrumutat, atunci aş şti Eu să-l găsesc pe Arhelau!

„Deoarece poporul nu este însă nici cu puțin mai bun, de aceea el să poarte acum propria povară în regele împrumutat, care este aici un zgârcit ca întregul popor!

„Nu stă scris: Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte şi aşa mai departe? De aceea este şi: zgârcenie pentru zgârcenie, pizmă pentru pizmă!

„In consecința acestui lucru este Arhelau chiar un adevărat doctor pentru acest popor nemilostiv; şi el să rămână, cum este el, până la sfârşitul lui!"

Această cuvântare i-a supărat pe *vecini,* şi ei au spus:

„Acesta ar fi pentru noi un nemaipomenit de curat patron de un Mesia!

„Pe noi ne condamnă şi îl laudă la aceasta pe păgânul Arhelau!"

Copilaşul a lovit însă cu călcâiul în pământ şi a spus:

„Pământule, cutremură-te, ca copiii tăi orbi să afle, că *Eu* sunt Domnul tău!"

Şi deodată a ieşit foc din locul lovit, şi suprafața pământului s-a cutremurat puternic.

Atunci s-au speriat *toți cei prezenți* şi au spus: „ Ce este totuşi copilul?! Pentru că chiar pământul se cutremură în fața lui!

„Să plecăm de aici; pentru că lângă acest copil nu-i bine să fii!" - şi toți l-au părăsit acuşi pe Iosif şi au plecat în grabă de acolo. - şi astfel a fost Iosif iarăşi păzit de un mare pericol.

291

Iisus la şase ani îl trezeşte de la moarte pe slujitorul accidentat şi îngâmfat al Salomeii.
Invățarea acestuia prin Iisus. Iisus fuge de cinstirea oamenilor.

Când Iisus a fost pe deplin la vârsta de şase ani şi peste, atunci a poruncit odată Salomea să fie tăiat un pom deja putrezit şi a poruncit atunci să fie tăiat în bucăți şi despicat de către slujitorul ei, pentru a face din acesta lemn de foc.

La această ocazie considera *un slujitor tânăr* foarte mare hărnicia lui şi le-a spus celor trei co-slujitori ai săi:

„Lăsați-mi mie singur această muncă de despicare, şi eu vreau să fiu de îndată mai repede gata cu acest pom întreg decât voi trei laolaltă!"

Şi împreună slujitorii săi i-au lăsat cu drag această cinste.

El a luat atunci toporul lui ascuțit şi a lovit foarte harnic asupra acestuia.

Intr-o asemenea râvnă a sa a făcut el însă o dată o lovitură greşită şi a lovit în loc de lemn piciorul lui şi l-a despicat de la deget până la călcâi.

Atunci s-a lăsat el pe pământ şi a strigat după ajutor, şi toți s-au îmbulzit la el, şi nimeni n-a avut nimic la sine, ca să-i fi legat piciorul.

Şi aşa a pierdut acuşi omul tânăr tot sângele şi a murit apoi.

Atunci a fost şi casa lui Iosif atentă la strigătele şi tânguirile la casa apropiată a Salomeii.
Şi *Iisus* a fugit repede acolo şi a pătruns în faţă, prin masele de oameni care stăteau prinprejur, la deja decedatul slujitor.
Când a ajuns El la mort, a luat El atunci repede piciorul despicat al acestuia, l-a apăsat puternic laolaltă şi l-a vindecat în acea clipă.
Când piciorul fusese vindecat în acest fel, a cuprins El mâna acestuia şi a spus:
„Ascultă, tu omule tânăr încrezut! Eu îţi spun: Scoală-te şi despică mai departe lemnul tău!
„Dar depărtează-te în viitor de îngâmfarea ta şi să nu vrei să faci *mai mult,* decât posezi tu putere pentru aceasta,
„căci astfel te vei feri tu uşor pentru viitor de accidente asemănătoare;
„pentru că şi împreună slujitorii cu tine au puterea lor de muncă din Dumnezeu, şi aceasta să n-o distrugi, indiferent când şi unde!
„Dacă este însă vreunul dintre împreună slujitorii cu tine din adins leneş şi puturos, atunci îl va găsi desigur *Domnul;*
„să nu fie însă niciodată în privinţa ta, ca tu să-i devii de aceea un judecător printr-o hărnicie exagerat de încrezută!“
Aici s-a ridicat iarăşi slujitorul tânăr în deplina putere şi a despicat mai departe lemnul său.
Toţi cei prezenţi au căzut însă în genunchi în faţa băiatului Iisus şi au spus:
„Laudă şi slavă în puterea lui Dumnezeu din Tine; pentru că pe Tine Te-a umplut Domnul deja de dinainte cu toată puterea Dumnezeiească!“
Iisus a fugit însă repede iarăşi acasă, pentru că El nu vroia cinstirea oamenilor.

292

Urciorul sfânt al Mariei spart de către Iisus. Grija fetei din această cauză.
Iisus îi aduce mamei apa în haina Lui. Relicva Mariei a fost un spin în ochiul
lui Iisus. Fata primeşte o mustrare.

Mai avea însă Maria încă şi urciorul, cu care a luat ea apă, când îngerul i-a adus vestirea cea sfântă.
Ea dădea mare importanţă acestui urcior, - da el era o evidenă *sfinţenie.*
Ea nu vedea chiar cu ochi buni, dacă cineva lua acest urcior şi bea din el.
Odată însă, aproximativ opt zile după ce miracolul fusese făcut la Salomea, a fost Maria singură cu Iisus în casă.
Ea era ocupată cu spălarea unor rufe şi avea nevoie la aceasta de apă curată.
Ea (*Maria)* s-a dus de aceea la Iisus şi i-a spus: „Tu ai putea într-adevăr uşor să-mi iei un urcior plin de apă curată;
„aici ai Tu la această treabă chiar urciorul prin Tine sfinţit!“
Iisus a luat urciorul şi a fugit cu el la fântână, unde tocmai Iosif cu ceilalţi copii lucrau la ceva.
Iisus s-a lovit însă la fântână cu urciorul puţin cam tare de o piatră, şi urciorul s-a aflat pe pământ spart în multe cioburi.
Aceasta a văzut-o *o fată* şi a spus: „Aoleu, ah, ah! Aceasta va arăta bine; acum s-a zis cu urciorul sfânt al doamnei casei! - Dar Tu dragă Iisus, de ce n-ai avut Tu aşadar mai multă grijă aici?
„Nu, dar la aceasta va plânge mama; no, no, aici Te poţi Tu bucura la ce va să fie!“
Aceasta l-a supărat însă puţin în exterior pe *Iisus,* şi El i-a spus fetei:
„Ce te interesează pe tine, ce fac Eu? - Vezi tu numai, ca să fii gata cu ţesătura ta!
„Eu îi voi aduce totuşi Mariei în ciuda urciorului spart apă curată într-o măsură îndestulătoare.“
Şi *fata* a spus: „şi pe aceasta vreau s-o văd, cum se poate aduce în casă apă curată fără urcior!“
Aici a luat Iisus de îndată haina Lui mică şi roşie, a cuprins-o laolaltă la margini, a pus apă înăuntru şi a dus-o, fără a pierde o picătură, în casă la Maria.
Toţi s-au dus însă după El în casă din pricina acestei minuni.
Când a văzut *Maria* acest lucru, s-a înspăimântat ea atunci şi a spus: „Dar copile, ce s-a întâmplat aşadar cu urciorul?“
Şi *Iisus* a grăit: „Iată, acela Mi-a fost deja de mult ca un spin în ochi! De aceea am cercat Eu puterea lui miraculoasă la o piatră, -
„şi iată, nu era nici una la şi în el; de aceea s-a şi spart el de îndată în bucăţi mici!
„Eu însă sunt de părere că, unde sunt *Eu,* acolo ar trebui Eu totuşi să însemn mai mult decât un asemenea urcior prostesc, care nu este nici cu puţin mai bun decât oricare altul!“
La aceste cuvinte n-a mai spus Maria nimic altceva şi şi-a scris acestea adânc în inimă.
Nici fata n-a mai spus însă apoi nimic altceva; pentru că ea îl îndrăgea pe Iisus.

Şi *Iisus* i-a spus ei: „Uite, aşa îmi placi tu mai bine, decât dacă ţi-ai mişca limba fără să fie necesar!“ - şi fata era mulţumită cu această mică dojană şi a împletit apoi harnică firul ei mai departe.

293

Pauză fără miracole de doi ani. Scumpire în Palestina. Iosif seamănă încă în luna a şaptea.
Iisus la opt ani pune El însuşi sămânţa în pământ. Binecuvântarea minunată.
Mulţumirea lui Iosif. Dragostea este mai bună decât lauda! Vindecarea băiatului uscat.

După aceste înfăptuiri miraculoase s-a purtat Iisus liniştit în jur de doi ani de zile şi i-a ascultat în toate privinţele pe Iosif şi pe Maria.

În al optulea an al Său însă s-a preconizat un an foarte prost în recolte; pentru că s-a instaurat o secetă mare, şi toată semănătura s-a uscat.

Era deja luna a şaptea, şi niciunde nu s-a arătat ceva verde; trebuiau să fie sacrificate înşeptit animalele, s-au trebuiau aduse pe mulţi bani fân şi cereale din Egipt şi Asia mică.

Iosif însuşi trăia cel mai mult din peşte, pe care îl aducea Ionatan fiecare săptămână, şi hrănea animalele lui de casă cu iarba de trestie de baltă, pe care tocmai tot Ionatan i-o trimitea.

În luna a şaptea de-abia s-au arătat norii, şi a început, să ploaie economic periodic.

Atunci le-a vorbit *Iosif* celor patru cei mai vârstnici fii ai lui: „Injugaţi boii în faţa plugului, şi noi vrem în numele Domnului să semănăm ceva grâu în pământ.

„Cine ştie, poate îl va binecuvânta totuşi Domnul, deoarece noi putem să-L considerăm pe Acesta chiar fiul şi fratele nostru, pe care l-a trimis El în lume.

„Cu toate că El n-a mai făcut prin Acesta acum deja de doi ani nici un semn, că noi am uitat deja de-a dreptul înălţimea Sa din această cauză;

„dar cine poate şi şti, dacă acest an rău nu este o urmare a uitării noastre faţă de Acela, care a venit aşa de sfânt de sus la noi!?“

Aici a păşit *Iisus* cel acum de opt ani la Iosif şi a spus: „Bine, tată Iosif! Voi nu Ma-ţi uitat încă niciodată; dar de aceea vreau Eu să merg cu tine, să punem grâul în brazde!“

Pe Iosif l-a bucurat aceasta peste măsură; şi *Maria* şi toţi au vorbit în casă:

„Da, da, unde va semăna dragul Iisus, acolo sigur va fi o recoltă bogată!“

Şi *Iisus* a vorbit şi El zâmbind: „*De această* părere sunt şi Eu. Adevărat, pe degeaba să nu cadă de la Mine nici o sămânţă în pământ!“

După aceea s-au pus toţi la arat şi semănat. Iosif semăna după plug în stânga, şi Iisus în dreapta.

Şi astfel a fost ogorul foarte bine lucrat într-o jumătate de zi.

Apoi a căzut acuşi o ploaie îmbelşugată, şi grâul a format un germene puternic şi a ajuns ca produs de vară în trei luni la coacerea intens dorită.

Aici s-a arătat însă, că spicele, pe care le semănase la timpul potrivit băiatul Iisus, aveau fiecare în întregime cinci sute de seminţe, în timp ce cele ale lui Iosif aveau doar treizeci până la patruzeci de seminţe.

De acest fapt s-au minunat toţi foarte tare, şi de-abia atunci când grâul a fost treierat în arie, atunci de-abia s-a arătat aşa de concludent, în măsura deplină, binecuvântarea lui Dumnezeu;

pentru că dintr-o chilă pentru măsurat grâne (şaptezeci de măsuri) de grâu, care fusese semănat, au devenit exact o mie de chile de recoltă: o recoltă, pe care încă niciodată nimeni n-a trăit-o!

Deoarece însă Iosif avea acum o asemenea provizie, a reţinut el atunci pentru sine şaptezeci de chile şi a împărţit nouă sute treizeci de chile la vecini.

Şi a fost ajutată întreaga împrejurime cu această minunată recoltă.

Şi au venit atunci mulţi vecini şi au lăudat şi au slăvit puterea lui Dumnezeu în băiatul *Iisus.*

Acesta însă i-a avertizat spre dragostea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele lor şi i-a spus atunci fiecăruia: „*Dragostea este mai bună decât lauda,* şi o *frică de Dumnezeu* potrivită *este mai valoroasă decât o jertfă de ardere!“* - În acest timp s-a vindecat iarăşi şi băiatul uscat.

294

Iisus şi Maria vor totuşi să-L dea pe Iisus acuşi de zece ani la un învăţător.
Dificultăţi la predare. Invăţătorul îl loveşte pe băiat şi devine atunci mut şi nebun.
Băiatul Iisus se întoarce iarăşi acasă.

Incepând de atunci n-a mai făcut băieţaşul Iisus nici un semn, ci era ca toţi ceilalţi copii omeneşti;

numai era El cu drag la Iosif, când acesta făcea unelte ca: pluguri, juguri, scaune, mese, paturi şi asemenea lucruri, şi nu greşea Iosif niciodată la fabricarea acestora.

Deoarece băiatul a păşit deja în al *zecelea an* şi nu mai vroia de loc să se deosebească de ceilalţi copii, -

a spus atunci o dată *Iosif* către Maria: „Iată, oamenii din jur ne defăimează, că noi îl lăsăm pe Iisus să crească aşa de tot fără instrucţie şcolară, deoarece El totuşi ar poseda talente şi aptitudini aşa de minunate!

„Eu ştiu într-adevăr, că Iisus nu are nevoie de instrucţia şcolară lumească;

„dar ca să închidem gura vecinilor, vreau eu să-L dau într-adevăr la un învăţător.

„Şi deoarece acum s-au făcut două şcoli noi în oraş, ale căror amândoi învăţători ar fi foarte iscusiţi, de aceea vreau eu să încerc aceasta cu unul sau cu celălalt."

Maria şi-a dat şi ea acordul; pentru că şi ea accepta aparenta necesitate a acelui fapt.

Şi Iosif l-a luat pe Iisus la sine şi l-a condus la un *învăţător.*

Acesta l-a preluat pe băieţel şi i-a spus lui Iosif: „Mai întâi trebuie el, din pricina a acestor mulţi greci printre noi, să înveţe greceşte şi de-abia atunci evreieşte.

„Eu cunosc într-adevăr particularităţile ciudate ale acestui copil şi am o mică frică faţă de el.

„Dar eu vreau să fac totuşi, ceea ce va fi potrivit; numai trebuie tu să mi-l dai pe băiat pe deplin!"

Iosif a fost de acord cu aceasta şi l-a dat pe Iisus pe deplin în casa învăţătorului.

Trei zile a savurat Iisus aici libertatea obişnuită; de-abia în a patra zi l-a luat învăţătorul în sala de clasă.

Acolo, l-a condus el la tablă, a scris în faţa Lui întregul alfabet şi a început, să-i explice acesta.

După ce el explicase acesta de câteva ori, l-a întrebat el atunci pe Iisus, ce a reţinut El din această explicare.

Iisus a făcut însă, de parcă El n-ar ştii nimic despre ceea, ce i-a fost explicat, şi nu i-a dat învăţătorului nici un răspuns.

Şi învăţătorul l-a trudit pe băiat şi pe sine timp de trei zile şi n-a primit niciodată un răspuns.

A patra zi a fost el însă indignat şi l-a îndemnat pe băiatul Iisus sub ameninţarea unei pedepse straşnice, să-i răspundă.

Atunci i-a spus băiatul *Iisus: „*Dacă tu eşti în adevăr un învăţător, şi dacă tu cunoşti într-adevăr literele, atunci arată-Mi însemnătatea de temelie adevărată a literei Alfa, şi Eu îţi voi face cunoscută Beta!"

Din această cauză a fost învăţătorul furios şi l-a lovit pe Iisus cu bâtul indicator la cap.

Aceasta l-a durut pe băiat, şi *El* i-a spus învăţătorului: „Este acesta modul înţelept, să te scapi de prostia ta?

„Adevărat, din pricina loviturilor nu sunt la tine, şi acesta nu este felul, să înveţi şi să formezi oameni!

„Tu însă să-Mi devii Mie surd şi nebun de aceea că tu M-ai bătut, în loc să-Mi dai o explicare potrivită!"

Şi pe loc s-a cufundat învăţătorul - a fost, ca nebun, dus legat într-o altă încăpere.

Iisus s-a întors însă de îndată la Iosif acasă şi a spus acolo:

„Altă dată îmi caut Eu un alt învăţător, care nu vine cu bâta în mână la şcoală; *acela* însă îşi ispăşeşte acum ticăloşia sa faţă de Mine!"

Atunci a ştiut *Iosif,* ce s-a întâmplat cu siguranţă iarăşi, şi i-a spus Mariei: „Astfel nu mai avem voie să-L dăm pe Iisus din mâinile noastre; pentru că El îl pedepseşte pe fiecare, care nu este conform concepţiei Sale!"

Şi Maria a fost mulţumită cu aceasta, şi nimeni nu mai îndrăznea, să-i facă lui Iisus vreun reproş.

295

Al doilea învăţător la Iosif. Prevenirea blândă a învăţătorului.
Iisus îi acordă învăţătorului o probă: El îl citeşte şi îl explică pe Daniel. Marturia bună a învăţătorului despre Iisus. Ca mulţumire pentru sinceritatea învăţătorului îl vindecă Iisus pe primul învăţător.

După scurgerea unui timp de câteva săptămâni, a venit însă *al doilea învăţător* nou la Iosif, pentru a-i face o vizită amicală;

pentru că Iosif îi făcuse înainte mai multe bănci şi scaune noi şi o masă în sala lui de clasă, şi a câştigat la această ocazie un destul de înţelept bărbat spre a-i fi prieten.

Acest învăţător a făcut acum şi cunoştinţă cu băiatul Iisus şi avea o bucurie mare la fiinţa Lui serioasă, dar totuşi modestă şi vioaie.

El l-a întrebat de aceea pe Iosif, dacă băiatul a învăţat deja într-o oarecare şcoală să citească.

Iosif a grăit însă: „Frate, eu am încercat aceasta deja cu doi învăţători, dar amândoi n-au putut face nimic cu El;

„pentru că se odihneşte în acest băiat o putere ciudată!

„De îndată ce un învăţător se poartă cu el puţin dur, atunci este el deja pierdut;

„pentru că trebuie aici numai un cuvânt din gura băiatului să vină asupra învăţătorului, şi el este pedepsit în cel mai îngrozitor mod!

„Astfel a fost cazul de-abia cu puţin timp înainte cu primul învăţător, care este încă până în această oră un nebun."

Şi *învăţătorul* a spus: „Da, da, ştiu aceasta bine; dar acela a şi fost un tiran faţă de toţi elevii săi!

„Dacă *eu* îl învăţ pe băiat, cu adevărat, eu n-aş avea nici o teamă, de a fi pedepsit de el!"

Atunci a grăit băiatul *Iisus* prezent: „şi ce vrei tu într-adevăr să Mă înveţi?"

Şi *invăţătorul* l-a tras pe băiat plin de dragoste la sine, l-a îndrăgit şi i-a spus atunci:

„Eu doresc să te învăț într-un mod chiar foarte prietenos să scrii şi să citeşti şi atunci să înțelegi scriptura.“

Şi *băiatul* a spus: „Bine, dacă ai tu ceva din scriptură la tine, atunci dă-Mi aceasta Mie, şi Eu vreau să te pun la o încercare!“

Aici a scos învățătorul de îndată un sul afară - era *Daniel* - şi i l-a dat băiatului.

Băiatul a început însă de îndată, să citească sulul şi să explice în aşa fel, că toți cei care stăteau prin jur începuseră să se minuneze peste toate măsurile împreună cu învățătorul foarte stupefiat.

Când însă *învățătorul* a aflat aşa ceva de la băiat, a spus el atunci:

„O Doamne! Fii milostiv şi îndurător cu mine săracul păcătos; pentru că acest băiat nu este un om lumesc!

„O frate Iosif, acum înțeleg eu limpede, de ce nici un învățător nu este în stare să reziste cu acest băiat!

„Băiatul înțelege oricum mai mult decât toți învățătorii laolaltă de pe întregul pământ! O de aceea reține-L neapărat acasă!“

Mărturia i-a plăcut *băiatului,* şi El a spus: „Pentru că tu eşti aşa de cinstit, de aceea să se însănătoşească iarăşi celălalt învățător din pricina ta; să se întâmple! -

„Tu, însă, rămâi aşa de cinstit în inima ta, cum eşti tu acum, căci, astfel, vei fi tu tot timpul un adevărat învățător! Amin.“

Apoi s-a depărtat băiatul Iisus; şi învățătorul şi-a luat acuşi rămas bun de la Iosif şi a plecat foarte îngândurat acasă. - şi al doilea învățător s-a simțit în acea oră mai bine.

296

Iisus la unsprezece ani împreună cu Iacov se duce să strângă lemne. Iacov este muşcat de o viperă şi moare. Iisus îl învie de la moarte pe Iacov. O Evanghelie a muncii. Fii ostenit în a dobândi proprietăți duhovniceşti! Readucerea la viață a băiatului mort Chefa şi a ucenicului de dulgher mort Mallas. Învățătura bună: „În invidie sălăşluieşte totdeauna moartea!“

Incepând de atunci a rămas copilul Iisus acasă, s-a purtat liniştit şi ascultător şi îndeplinea şi mici lucrări.

El n-a făcut nici un semn în decursul al unui an întreg, - deci până în al unsprezecelea an al Său.

În al unsprezecelea an însă a înfăptuit El iarăşi *trei minuni însemnate,* şi acestea vor urma aici pe scurt.

În primăvară i s-a terminat lui Iosif timp de câteva zile provizia de lemne de foc.

El i-a trimis de aceea pe Iacov şi pe Iisus, pentru că aceştia aveau cel mai mult timp liber, într-o pădure apropiată, ca ei să adune acolo mănunchi de uscături.

Cei doi s-au dus şi au făcut cu hărnicie ceea, ce Iosif le-a poruncit.

Iacov se grăbea însă foarte tare, şi lui Iisus îi rămase puțin de adunat; pentru că Iacov i-o lua lui Iisus peste tot înainte.

Intr-o asemenea grabă s-a întâmplat însă, că el a întins mâna după un mănunchi de vreascuri stufos, sub care se afla o viperă otrăvitoare.

Vipera l-a muşcat pe Iacov în mână. Atunci a căzut Iacov pe jos plin de spaimă şi îngrozire. Mâna i s-a umflat deodată, şi Iacov s-a îndoit pe spate şi dădea semne ale morții.

Atunci a sărit Iisus la el, a suflat în rană, şi lui Iacov i-a mers în acelaşi moment mai bine.

Vipera a fost însă umflată îngrozitor şi s-a spart.

Apoi i-a spus însă *Iisus* lui Iacov: „*Graba strică treaba!* În toată munca lumească, dacă ea este făcută cu prea mare grabă, sălăşluieşte moartea!

„De aceea este mai bine, să fii leneş în ceea ce priveşte *lumea,* dar să fii cu atât mai ostenit pentru *duh,* la orice ocazie.

„Astfel, însă, să găsească harncii lumii tot timpul moartea sufletelor lor în osteneala lor pentru cele lumeşti!

„Eu însă îi *voi căuta pe trândavii lumii* şi îi voi lua în slujba Mea pe veci; şi celor care au lucrat numai o oră pe zi, le voi da aceeaşi recompensă ca acelora, care au lucrat întreaga zi foarte harnici.

„Bine fiecărui trândav pentru lume; vai însă fiecărui harnic pentru lume! Primul va fi prietenul Meu - şi al doilea duşmanul Meu!“

Iacov a reținut aceste cuvinte şi le trăia pe acestea şi nu îşi făcea nici o problemă, dacă el adeseori primea şi numele „leneşul şi trândavul“;

dar el era începând de atunci cu atât mai râvnitor ostenit în inima lui şi câştiga nesfârşit de mult făcând aceasta. Acuşi după aceea, după două zile, murise unei vecine, care era o văduvă, singurul ei fiu, şi ea a plâns mult.

Atunci s-a dus şi *Iisus* cu Iacov la Său acolo, pentru a-l vizita pe băiatul decedat.

Deoarece El a văzut însă văduva plângând tare, atunci i s-a făcut Lui milă de ea, şi *El* l-a luat pe băiatul mort de mână şi a spus:

„Chefa! Eu îți spun: Scoală-te, şi nu amărâ inima mamei tale!“ - Aici s-a sculat băiatul deodată şi i-a salutat zâmbind pe toți cei prezenți.

Atunci s-a bucurat foarte *văduva* şi ea a spus: „O cine este totuşi acest fiu al lui Iosif, că El este în stare să-i trezească pe cei morți printr-un cuvânt? Este El un Dumnezeu sau un înger?“

Iisus i-a spus însă văduvei: „Nu întreba mai departe, ci dă-i lui Chefa lapte, ca să-i fie pe deplin mai bine!“
Şi văduva s-a dus numaidecât şi i-a adus băiatului lapte încălzit.
Atunci au vrut toți să înceapă să-L divinizeze pe Iisus; El însă a plecat în grabă, a întâlnit alți copii şi s-a jucat cu ei într-un mod foarte înțelept. -
Când însă El se juca astfel acolo, a căzut la o altă casă, care fusese înbunătățită de unii tâmplari din oraş, un om, şi-a frânt gâtul şi a fost de îndată mort.
Atunci au venit imediat o grămadă de oameni laolaltă şi l-au compătimit pe cel nenorocit, şi era o gălăgie mare.
Când *Iisus* a auzit această gălăgie, atunci s-a dus şi El cu Iacov acolo, s-a strecurat până la mort şi i-a spus:
„Mallas! Eu îți spun: Ridică-te iarăşi şi lucrează! Bate însă mai bine în cuie scândurile tale, căci, altfel, cazi tu încă o dată!
„Pentru că nu este important, *cât de mult* ai lucrat tu, ci *cum* ai lucrat tu. *În invidie* însă sălăşluieşte totdeauna *moartea!“*
După aceea s-a depărtat Iisus repede iarăşi, şi mortul s-a ridicat iarăşi sănătos şi a lucrat aşa de puternic mai departe, de parcă nu i s-ar fi întâmplat nimic. Cuvintele lui Iisus însă le-a reținut el în inima lui.
Aceste trei minuni s-au întâmplat una după cealaltă într-un timp scurt, şi toți vecinii vroiau să-L divinizeze de aceea pe Iisus.
Iisus le-a interzis însă aşa ceva şi nu s-a lăsat văzut după aceea mai multe săptămâni în sat.
În casa lui Iosif s-au reținut însă bine cele trei înfăptuiri, şi s-a vorbit mult despre acestea.

297

Istorisire scurtă a întâmplării din templu a lui Iisus la doisprezece ani prin fratele Său Iacov.
Iisus se retrage atunci pe deplin pâna la nunta din Cana.

Incepând de atunci s-a retras Iisus şi n-a mai înfăptuit în văzul lumii nici o minune pâna la nunta din Cana Galileii.
Numai în al *doisprezecelea an* a înfăptuit băiatul *Iisus,* deoarece El a venit la sărbătoarea din Ierusalim pentru prima dată, *în templu,* cum este făcut cunoscut în Evanghelii, o minune printre cei învățați prin înțelepciunea Lui,
care minune eu, Iacov, deoarece n-am fost acolo de față, mi-am lăsat-o relatată de la Domnul Insuşi, ceea ce consta scris pe scurt în următoarele:
În marea îmbulzeală l-au pierdut Iosif şi Maria pe Iisus în templu şi erau de părere, deoarece El nu era la ei, atunci El cu siguranță ar fi mers deja acasă cu Salomea sau cu încă alte rude sau cunoscuți.
Şi aşa s-au dus cei doi în urma caravanei-nazariniene şi i-au întâlnit de-abia seara în casa de oaspeți între Nazaret şi Ierusalim.
Deoarece ei nu l-au găsit acolo pe Iisus, au devenit ei foarte trişti, au luat câțiva însoțitori şi s-au dus în noapte înapoi la Ierusalim.
Ajunşi acolo, s-a dus Iosif de îndată la guvernatorul Corneliu, care încă guverna pe atunci țara din Ierusalim.
Iosif i-a făcut cunoscut lui Corneliu, care l-a întâmpinat foarte prietenos, ceea ce i s-a întâmplat lui,
şi acesta i-a dat lui Iosif imediat o gardă romană, cu care Iosif avea voie să caute în toate casele.
Astfel a căutat Iosif aproape în tot Ierusalimul şi nu l-a găsit totuşi niciunde pe Iisus după o căutare de durata a trei zile.
Atunci le-a fost celor doi foarte frică; ei i-au dat omul de gardă foarte trişti înapoi lui Corneliu şi nu se lăsau alintați de acesta.
Deoarece fusese însă timpul deja cam către seară, a vrut Corneliu să-i rețină la el.
Iosif a spus însă: „O prietene măreț, eu doară vreau să rămân la tine în această noapte, dar mai înainte trebuie să mă duc eu sus la templu şi vreau acolo să-i jerfesc Dumnezeu Domnului din şi în inima mea tristă.“
Atunci i-a lăsat Corneliu pe Iosif şi pe Maria să meargă sus, la templu.
Şi iată, acolo l-au găsit ei pe *Iisus* stând în mijlocul învățaților, cum El îi întreba, îi învăța şi le dădea răspunsuri la întrebările lor, că ei toți s-au mirat foarte tare din această cauză;
pentru că El le explica cele mai secretoase pasaje de la prooroci, îi învăța despre stele, despre traiectorile lor, despre lumina lor din temelie, despre a doua, a treia, a patra, a cinea, a şasea şi a şaptea lumină a lor.
Astfel le-a explicat El şi construcția pământului şi le-a arătat conexiunea trupească, sufletească şi duhovnicească a lucrurilor
şi le-a dovedit tuturor nemurirea sufletului într-un mod aşa de nemaiauzit, că din această cauză au spus *toți:*
„Adevărat, aşa ceva nu s-a mai auzit încă niciodată! Un băiat de doisprezece ani este mai înțelept într-un deget decât noi toți luați laolaltă!“
Atunci au păşit *Maria* şi *Iosif* la Iisus şi i-au spus:
„Dar de ce ne-ai făcut Tu totuşi aceasta nouă?! - Iată, noi Te-am căutat cu mare durere timp de trei zile şi nu Te-am putut găsi!“

Iisus a spus însă: „De ce ați făcut voi aceasta? (Anume, afară, cu ajutorul soldaților.)
„Nu ştiați voi, oare, despre casa Tatălui Meu, şi că Eu trebuia să fiu în ceea ce este al Tatălui Meu?"
Cei doi n-au înțeles însă aceste cuvinte; dar Iisus i-a urmat însă de îndată bine voitor acasă, după ce El îşi petrecuse cu ei mai înainte noaptea la Corneliu.
Invățații au lăudat-o însă pe Maria, ca fiind peste măsură de fericită, că ea avea un asemenea copil.
Incepând de atunci, s-a retras atunci Iisus pe deplin înapoi şi n-a mai înfăptuit nici o minune în fața oamenilor până în al treizecelea an al Său, şi trăia şi lucra atunci ca fiecare alt om.

298

Lămuriri foarte importante despre ființa lui Iisus, relația părții Sale omeneşti cu cea Dumezeiescă din El. Aluzii despre renaştere.

Conform acesteia însă stă scris în scriptură: şi El a sporit în milostivire şi în înțelepciune în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor şi rămăsese suspus şi ascultător față de părinții Săi, până ce El a început învățăturile Lui.
Intrebare: Cum putea Iisus aşadar, ca singura ființă Dumnezeiască veşnică, să sporească în înțelepciune şi milostivire în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor, deoarece El era totuşi Dumnezeul din veşnicie?
Şi cum anume în fața oamenilor, deoarece El era totuşi ființa nesfârşit de întru toate desăvârşită?
Pentru a înțelege aceasta corect, nu trebuie încheiat considerat Iisus ca singurul Dumnezeu;
ci trebuie să fie înfățişat ca om, în care singura *Dumnezeire veşnică* se întemnițează exact aşa ca părând inactivă, cum în fiecare ființă a omului duhul (ca scânteia Dumnezeiască în om) este întemnițat.
Ceea ce însă fiecare om trebuie să facă conform ordinei Dumnezeieşti, pentru a face liber în sine duhul său,
aceasta a trebuit s-o facă foarte serios şi omul Iisus, pentru a face liberă ființa de Dumnezeu în sine, ca el să devină una în El.
Trebuie însă fiecare om să poarte în sine anumite slăbiciuni, care sunt aici lanțurile obişnuite ale duhului, prin care el este încuiat ca într-un înveliş tare.
Lanțurile pot fi însă numai atunci rupte, când sufletul împreunat cu carnea s-a întărit în aşa fel prin dreapta abnegație, ca el să fie destul de tare, să cuprindă duhul liber şi să-l țină.
Din acest motiv poate omul tocmai numai şi prin tot felul de încercări să fie conştient şi să afle de *slăbiciunile* sale, *cum* şi *în ce* este legat duhul său.
Dacă el face atunci o abnegație de sine în sufletul lui tocmai în *aceste* privințe, atunci el îndepărtează prin aceasta lanțurile duhului şi leagă prin aceasta sufletul.
Dacă este atunci cu timpul potrivit întărit sufletul cu toate cele de adineaori legături ale duhului, atunci se transformă fireşte într-un mod foarte natural duhul cu totul dezlegat în tot sufletul puternic,
şi acesta ajunge astfel în toată desăvârşirea puterii cereşti a duhului şi devine prin aceasta pe veci pe deplin una cu El.
În lepădarea unui lanț după altul constă însă creşterea sufletului în puterea duhovnicească, care este aici înțelepciunea şi milostivirea (care este aici renaşterea).
Ințelepciunea este luminoasa vedere a veşnicei ordini a lui Dumnezeu în sine, şi *milostivirea* este veşnica lumină de dragoste, prin care toate lucrurile nesfârşite şi nenumărate, relațiile ei şi căile sunt luminate.
Cum este însă aceasta astfel cazul la om, tot aşa a fost şi la omul Dumnezeu *Iisus.*
Sufletul Său era asemenea ca a fiecărui om şi era împovărat cu atât mai multe slăbiciuni, pentru că Duhul lui Dumnezeu atotputernic trebuia să se pună pe Sine însuşi în cele mai imense lanțuri, pentru a putea fi ținut în sufletul Său.
Astfel a trebuit sufletul lui Iisus să şi facă față celor mai mari încercări, abnegându-se pe sine, pentru a lua lanțurile de pe duhului său dumnezeiesc, să se întărească cu aceasta pentru nesfârşita libertate a duhului a tuturor duhurilor, pentru a deveni astfel pe deplin una cu El.
Şi tocmai în aceasta consta aşadar şi creşterea în înțelepciune şi milostivire a sufletului lui Iisus în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor, şi anume în acea măsură, când duhul Dumneziesc s-a împreunat încetul cu încetul încontinuu tot mai mult cu sufletul Său fireşte Dumnezeiesc, care era aici Fiul prorpiu zis.

299

Viaţa şi luptele sufletului ale lui Iisus de la al doisprezecelea an al Său până la al treizecelea an.
Indicaţii şi exemple pentru dobândirea renaşterii ca condiţie spre viaţa veşnică, mântuită.
Afirmaţie de sfârşit şi binecuvântarea Domnului.

Cum a trăit deci Iisus , Domnul, de la vârsta de doisprăzece ani până la vârsta Sa de treizeci de ani?

El simţea tot timpul şi cât se poate de viu în Sine dumnezeirea atotputernică; El a ştiut în sufletul Său, că tot ce cuprindea nemărginitul, trebuia să slujească la cel mai mic semn al Său, şi aceasta în vecii vecilor.

Spre aceasta a avut cea mai mare pornire în sufletul Său, ca să domnească peste toate.

Mândria, dorinţa de a domni, simţul pentru o viaţă mai bună, dorinţa de femei şi multe altele, adică şi furia au fost slăbiciunile principale ale sufletului Său.

Dar El a luptat din voinţa sufletului Său împotriva acestor dorinţe măreţe şi ucigătoare ale sufletului Său.

Mândria a umilit-o El prin sărăcie; dar ce mijloc crunt a fost pentru Acela, căruia îi aparţinea totul, şi totuşi nu putea să numească nimic al *'Meu'!*

Dorinţa de a domni a domolit-o El prin ascultarea acelora, care ca toţi oamenii nu erau *nimic* în comparaţie cu El.

Veşnica şi înalta Sa *libertate* a înfrânat-o El, chiar dacă a fost nemărginit de greu, că El însuşi s-a dat pe mâna oamenilor la cele mai grele lucrări.

Impotriva dorinţei de a trăi bine a luptat El deseori cu posturi - de nevoie, şi chiar şi din propria voinţă liberă a spiritului Său.

Dorinţa de femei a învins-o prin muncă grea, măncare slabă, prin rugăciuni şi prin compania bărbaţilor înţelepţi.

Da, în acest punct a avut El multe de îndurat, deoarece înfăţişarea şi tonul vocii sale erau cât se poate de plăcute,

iar din acest motiv cele cinci fete ale lui Cireniu erau foarte îndrăgostite de El şi se întreceau între ele, care să-i fie Lui mai mult pe plac.

Lui i-a plăcut această dragoste; dar totruşi a trebuit El să spună de fiecare dată către ele: *„Noli me tangere!“ (Nu Mă atinge, lasă-Mă în pace!)*

Şi pentru că printre altele El putea observa de la prima vedere răutatea oamenilor şi vedea viclenia şi şiretenia, invidia şi egoismul lor,

este uşor de înţeles, că El *se înfuria foarte repede* şi cu uşurinţă putea fi jignit şi supărat;

dar El îşi liniştea fiinţa Sa dumnezeiască prin *dragoste* şi după aceasta urma *mila.*

Şi aşa şi-a trăit El viaţa plină de *abnegaţie,* pentru a putea restabili ordinea veşnică, care a fost deranjată.

Din aceasta se poate vedea cu uşurinţă, cum a luptat Iisus, ca om, împotriva tuturor ispitelor timp de optsprezece ani. -

şi pentru că acestea au fost spuse spre folosul tuturor, nu mai rămâne de spus decât cele trei zile de convorbire în templu cu înţelepţii şi învăţaţii, care însă acum, ca multe altele, nu poate urma.

De aceea mulţumiţi-vă deocamdată cu aceasta, şi restul va urma atunci, când voi veţi spune unui slujitor:

'Vino frate la noi în numele Domnului, şi rămâi ca să stai împreună cu noi!' -

Cu aceasta se termină şi această lucrare, şi *binecuvântarea şi mila Mea să fie cu voi* în vecii vecilor! Amin!

CUPRINS

Cei trei înțelepți de la răsărit

Fuga în Egipt

Familia cea sfântă în Ostrazine

Cireniu la Iosif

Distrugerea templelor idolilor din Ostrazine

Cireniu şi Tullia

Arhanghelii în casa lui Iosif

Ionatan ajunge în casa lui Iosif

Întoarcerea în vechea casă din Nazaret

Faptele miraculoase ale copilaşului Iisus în Nazaret

CUPRINSUL PERSOANELOR

(Cifrele înseamnă capitolele)

Alte persoane care mai apar în această carte:

Preoții din templu; un doctor, un mesager din Ierusalim; slujitori de temple; un bătrân şi înțelept prieten al lui Iosif; păstori; doi îngeri; cei trei înțelepți; duhul lui Adam, Cain şi Avraam; marinari şi oameni de pe corabie; comandantul din Ostrazine; preoți inferiori; judecător; cele cinci fete a lui Cireniu; cetățean de onoare al oraşului Ostrazine; îngrijitorul lui Arhelau; vecini; copii; un judecător suprem

CUPRINSUL LOCURILOR

(cifrele înseamnă capitolele)

Registrul faptelor

(Primele cifre înseamnă capitolele, cifrele în spatele virgulei înseamnă versurile)

TEXTUL DE COMPLETARE LA CARTEA: COPILĂRIA LUI IISUS

După tipărirea acestei cărți de Jacob Lorber a Evangheliei lui Iacov, editată sub titlul „Copilăria lui Iisus“, a primit editura o copie originală a textului, care pentru mult timp nu a putut fi găsită. Prima tipărire a acestei cărți s-a făcut încă pe vremea când Jacob Lorber trăia în 1852 de doctorul Zimpel, care era şvab şi el era cel ce a înfiinţat metoda spagyrisch, la editura Schweizerbart din Stuttgart. A urmat, după ce a fost copiat de mână după textul original lui Lorber. Aceste rânduri se află în posesia Editurii Lorber. După această copiere, adică după ce Zimpel a tipărit cartea, au fost tipărite toate edițiile ale acestei cărți. Că un capitol lipseşte deja de la prima ediție şi prin aceasta în toate edițiile, s-a putut constata doar după copia de mână a scrisului original. Dacă textul a fost scăpat în timp ce se copia, după ce doctorul Zimpel a primit prima ediție, de cel ce a copiat sau dacă există alte motive, pentru acest lucru nu există nici o explicație. În textul care lipesşte este vorba despre regulile jocului cu gropițe a copilaşului Iisus, care de fapt devine destul de limpede de înțeles pe parcursul jocului. Deci nu este vorba de un text prea mare. În aceste ediții urmează după versul ş din capitolul 192, în scrisul original imediat versul trei al capitolului care este numerotat cu numărul 193. Atunci când a fost copiată cartea au fost mutate cifrele de la capitolul 193 cu un capitol înainte, aşa că „Copilăria lui Iisus“ în cartea tipărită are 299 de capitole şi nu cum este în textul original care se sfârşeşte cu capitolul 300.
Acest text de completare se introduce după versul doi al capitolului 192.

Text de completare

„Atunci adu tu cele zece biluțe, care le-a făcut Iacov din lut, ca noi să ne putem juca, şi atunci noi vom arunca puțin cu aceste biluțe; - tu şti deja cum, căci tu m-ai învățat pe Mine!“ -
După aceasta a făcut Sixtus, ceea ce a cerut copilul!
După ce au fost făcute cele zece gropițe şi au fost aduse biluțele din lut, a spus copilaşul spre Cireniu:
„Acum lasă-Mă jos, ca Eu să-ți pot explica şi să-ți arăt, cum se joacă acest joc; dar voi, ceilalți copii, să nu vă băgați, deoarece Eu însumi vreau să-i explic lui Cireniu acest joc!“ -
Aici s-a întors copilaşul patetic spre Cireniu şi a început să vorbească:
„Iată, jocul se joacă aşa: la trei paşi depărtare trebuie să stai de acele gropițe, şi trebuie să arunci o biluță.
Dacă arunci bine şi ajunge până în cea de-a zecea gropiță care este cea mai depărtată, atunci eşti tu regele acestui joc; dacă arunci în a noua groapă, atunci tu eşti un ministru; în a opta eşti tu un comandant! -
„În cea de-a şaptea gropiță eşti tu un guvernator, în a şasea un judecător, în cea de-a cincea gropiță un preot , în a patra un agricultor, în a treia un tată, în a două o mamă şi în prima gropiță vei fi un copil!
„Cum va continua după aceea jocul, îți voi explica Eu atunci, când toate gropițele vor fi ocupate.“ -
Aici a luat Cireniu zâmbind o biluță, a aruncat-o, şi biluța s-a rostogolit până în prima groapă!-

Şi copilaşul a întrebat: „Eşti mulţumit cu poziţia ta? Căci altfel poţi să mai arunci încă de două ori ca începător!“ -
Şi Cireniu a vorbit: „Minunata mea viaţă, Iisus al meu! Eu rămân acolo, unde sunt acum!“ -
Şi copilaşul a spus aşa: „Bine, acum aruncaţi voi, unul după altul. Eu voi rămâne ultimul!“
Şi copiii şi-au aruncat biluţele, dar nu au ocupat toate gropiţele, ci ei stăteau doi sau trei în aceeaşi gropiţă! -
La sfârşit a aruncat copilaşul, şi a ajuns, ca de obicei, în a zecea gropiţă! -
La aceasta s-a supărat o fată şi a început să vorbească: „Dar de fiecare dată trebuie Iisus cel mic să fie un rege!“ -
Copilaşul însă a vorbit spre fată: „De ce te superi din această cauză - căci tu ai aruncat înaintea Mea, de ce eşti tu aşa de neîndemânatică?! -
„Nu te supăra pe Mine, căci altfel voi lăsa să vină un şoarece peste tine, pentru că tu te sperii de ei!“ -
După aceste cuvinte nu a mai spus nimic fata, şi s-a mulţumit cu cea de-a doua gropiţă! -
Dar gropiţele cu numerele nouă, opt, şapte şi şase erau neocupate, şi Cireniu a spus aceste cuvinte spre copilaş:
„Iată, Tu viaţa mea! - Acum nu există nici un ministru, nici un comandant, nici un guvernator şi nici un judecător!
„Cine va prelua aceste poziţii de bază?“
„De aceste poziţii“, a vorbit copilaşul, „trebuie să am Eu grijă de ele, deoarece nu le-a ocupat nimeni; căci toate posturile trebuie preluate la distanţă de una, numărat de la gropiţa regelui! -
„Dacă ar fi ocupată gropiţa ministrului atunci ar fi sarcina lui să se ocupe de celelalte trei posturi. Dar pentru că este liberă gropiţa, trebuie ca regele să se ocupe de cele patru posturi! - Dar pentru că acum sunt toate gropiţele ocupate, să trecem la jocul în sine!“ -

Capitolul 192
(în original, capitolul 193)

Şi mai departe a vorbit copilaşul spre Cireniu: „Acum, că Eu sunt regele, trebuie ca fiecare dintre voi să Mă asculte ca pe un rege! -
„Şi acum ascultaţi legile Mele! - Gropiţa preoţilor să fie înţeleaptă, serioasă şi bună!

(Continuarea textului versul 3 capitolul 192 a ediţiei tipărite.)

Aşa cum spune subtitlul: o revistă creştină, dar pe deplin deasupra confesiunilor. Ea nu foloseşte numai la explicarea lucrărilor a noii mărturisiri scrise de Jacob Lorber, ci aduce contribuţii şi studii, în care cunoscători ai lucrărilor lui Lorber iau poziţie la cele mai importante întrebări ale timpului nostru. Căutătorilor duhovniceşti, nu în ultimul rând tuturor tinerilor care se luptă cinstit, le este arătată calea, pe care trebuie ei să meargă, pentru a ajunge

la Iisus Hristos.
Revista apare lunar.

- - S F I R S I T - -